

Giới thiệu Nhân Tộc

Cơ thể chứa càn khôn. Ý niệm biến vận mệnh.

Chỉ cần ta muốn, thiên địa tự nhiên hết thảy đều tùy ta sử dụng.

...

Tay chỉ thương khùng.

Miệng phun chân ngôn.

- Ta nói: Có đan đạo.

Một sợi quy tắc sinh ra từ ngón tay của hắn. Thiên địa tự nhiên đại đạo quy tắc từng sợi rủ xuống, ôm lấy tân sinh quy tắc như người mẹ ôm lấy người con. Đan đạo lập tức xuất hiện trong trời đất.

- Ta nói: Có kiếm đạo.

Lập tức có kiếm đạo.

- Ta nói: Có trận đạo.

Lập tức có trận đạo.

...

- Ta nói: Nhân tộc là vạn vật chi linh.

- Ta là Nhân Tộc.

ps: - Đây là truyện mà nhân tộc khôn khổ nhất mà bạn từng biết

- Main chết ngay chap đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tộc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Nhân tộc số phận

Đây là Đại Thế Giới được thống trị bởi tam tộc.

Phía bắc được chiếm lĩnh bởi Ma tộc, nơi đây khí hậu âm u, có một tầng ám vân che kín cả phương bắc, ánh mặt trời không thể chiếu xuyên qua được.

Phía tây là lãnh thổ của Thần tộc, chủng tộc này cao ngạo, tự cho là chúa tể thế giới này, là quang minh chi tử, cực kỳ coi thường các chủng tộc khác.

Phía nam thuộc về Yêu tộc, nơi đây rừng rậm sâm lâm, dãy núi bất tận, sông hồ đan xen, yêu thú sinh sống vô số.

Phía đông là đại dương mênh mông bị hải thú chiếm dữ, hải thú cũng thuộc yêu tộc nhưng không thường lưu tới, muốn tự thành một tộc.

Tại đan xen giữa bốn đại thế lực là khu vực bình nguyên, tại đây có một toà thành tên Bình Nguyên thành. Bình Nguyên thành rộng vạn dặm, xung quanh là vô số làng mạc vừa và nhỏ. Đây là nơi hợp lưu của ba con sông lớn từ phương bắc, phương tây, phương nam đổ vào đại hải phương đông.

Bình Nguyên thành có vị trí trung tâm vô cùng quan trọng là nơi tranh chấp thường xuyên của tam tộc. Bất kì tộc nào muốn độc chiếm Đại Thế Giới cũng phải có được Bình Nguyên thành, nơi đây trở thành chiến trường đẫm máu nhất trên Đại Thế Giới cho đến vạn năm trước, một cuộc chiến quy mô khổng lồ xảy ra, kết quả tam tộc tổn thương thảm trọng nhưng không tộc nào giành được ưu thế. Cuối cùng một hiệp ước giữa tam tộc được kí kết. Bình Nguyên thành được dựng nên do cả ba tộc quản lí, trở thành vùng tạm chiến, trở thành nơi tiếp xúc gặp gỡ của tam tộc.

Mặc dù kí kết hiệp ước nhưng trong lòng của tam đại tộc bọn họ lúc nào cũng có thể xé rách hiệp ước tấn công Bình Nguyên thành.

Trong vòng một vạn năm hoà bình có một chủng tộc sinh sống phần lớn nơi bình nguyên này, chính là Nhân tộc. Nhân tộc xuất hiện lúc nào không ai biết, nhưng có thể khẳng định Nhân tộc có lịch sử xa xưa, cùng tồn tại với tam tộc.

Trong mắt Thần tộc, Nhân tộc được Thần tộc tạo ra để làm những công việc thấp kém tay chân, Nhân tộc chỉ là nô lệ. Nhân tộc khai thác khoáng sản tài nguyên, chăn nuôi trồng trọt cung cấp cho Thần tộc, xây dựng đền đài, tạc tượng Thần tộc ngày đêm cung phụng, làm đồ chơi thú cười, thậm chí cả đồ vật hiến tế...

Trong mắt Yêu tộc, Nhân tộc chỉ là yêu thú có huyết mạch thấp kém tiện, Nhân tộc chỉ là thức ăn cho các đại yêu, là thú mồi để ấu thú tập săn giết, là tiệc đãi khách mỗi khi các đại yêu gặp nhau.

Trong mắt Ma tộc, Nhân tộc chỉ là đồ thí nghiệm cho họ được Ma Tổ tạo ra, dùng Nhân tộc thử được, thử độc, thử linh, Ma tộc thích rút ra hồn phách Nhân tộc dùng làm hồn nô.

Từ trước tới nay, Nhân tộc là thứ tài sản riêng được nuôi nhốt trong lãnh địa các tộc. Nhưng từ vạn năm trước, sau khi hiệp ước được kí kết, Nhân tộc được thả vào bình nguyên sinh sống với mục đích nô lệ sống ở đâu thì nơi đó thành tài sản của chủ nhân. Vậy là Nhân tộc có một khe hở để có cuộc sống tốt hơn nhưng đó chỉ tốt hơn trước một chút.

Vì các tộc rất nhanh nhận ra tiểu xảo của mình không được chấp nhận vậy nên nơi đây trở thành bãi săn các tộc, tùy ý săn giết, tùy ý bắt giữ chiếm đoạt. Tất nhiên là trong hạn mức, ai cũng không muốn Nhân tộc tuyệt diệt.

Đây là thời đại Nhân tộc u u mê mê. Họ không biết họ thực sự là ai, từ đâu mà có.

Cả Yêu tộc, Thần tộc, Ma tộc đều nhận Nhân tộc bắt nguồn từ tộc họ, những lời nói dối trá thường xuyên được rót vào đầu Nhân tộc làm cho Nhân tộc si si ngốc ngốc làm nô cho Thần tộc, làm thức ăn cho Yêu tộc, làm đồ chơi cho Ma tộc.

Họ làm một cách tự nhiên không phản kháng, không dám phản kháng, không nghĩ phản kháng, họ làm nô một cách bản năng như thiên mệnh nói họ phải làm như vậy.

Nhân tộc ngu ngốc đần độn, không có chữ viết, không có văn hoá, không có tập tục, không có tự tôn. Đi bằng đầu gối như là lễ phải, tuyệt đối tuân lệnh đã thành bản năng, chỉ cần chủ nhân muốn ăn thịt bọn họ sẽ đường hoàng nằm lên bàn, chủ nhân muốn thịt non bọn họ sẽ tự động dắt đứa con của họ đến, chủ nhân muốn ăn thịt nướng bọn họ sẽ không nghĩ ngại mà nhảy vào đồng lửa...

Nhân tộc không thờ tổ tiên cha mẹ, họ thờ Thần tộc. Yêu tộc, Ma tộc không hứng thú với việc thờ cúng của Nhân tộc. Nhưng Thần tộc lại đặc biệt thích điều này, họ bắt Nhân tộc xây thật nhiều đền đài, mỗi ngôi làng đều phải có một bức tượng thần tại khu vực trung tâm, mỗi ba ngày tổ chức lễ nhỏ, mười ngày tổ chức lễ lớn. Tại buổi lễ tất cả dân làng tập trung ca tụng, nhảy múa, ca ngợi công đức của vị thần làng. Mỗi lần đều có tế lễ, có thể là gia súc cho lễ nhỏ, là con người cho lễ lớn. Mỗi lần đi săn đánh bắt đều phải đến trước tượng thần cầu xin và khi săn về họ phải dâng lên lễ phẩm tốt nhất, nếu như hôm đó không săn được nhiều thì họ phải dâng lên tất cả. Mỗi khi hạn hán, lũ lụt, sâu bệnh, thiên tai họ đều phải cầu khẩn thần, và chẳng biết thần có thực sự ra tay hay không nhưng chỉ cần hết thiên tai họ phải dâng lễ, ca ngợi công đức vô lượng của thần. Nếu thiên tai không hết họ sẽ phải bỏ làng tha hương cầu thực và vẫn phải mang theo tượng thần cầu khẩn không cùng.

Nếu như họ bị bệnh thì do họ đã bị thần trừng phạt, muốn khỏi thì phải dâng lễ cầu khẩn, nếu khỏi thì tạ ơn thần nếu chết thì do tội lỗi quá nặng thần không tha thứ.

Thần tộc thích phô trương khoe mẽ nên đặc biệt thích Nhân tộc thờ phụng, ngược lại không thích ăn thịt Nhân tộc, cũng không thích giết Nhân tộc hay ít nhất là tự tay giết Nhân tộc. Thần tộc tự coi mình có bản chất thần thánh thiêng liêng nên ăn thịt Nhân tộc thấp hèn làm họ vậy bản tính thần thánh của họ. Họ đôi khi cũng đáp ứng lời thỉnh cầu của Nhân tộc cho ít mưa ít gió chữa bệnh nhưng đổi lại là họ muốn vạ lời ca tụng. Đôi khi họ cảm thấy Nhân tộc cung phụng chưa đủ hay chỉ đơn giản rồi họ hàng thiên tai tiêu diệt vài ngôi làng để các ngôi làng khác kính sợ hơn, cung phụng nhiều hơn.

Vậy nên Nhân tộc thuộc Thần tộc sống “tốt nhất”, Nhân tộc được phép có tiếng nói mặc dù không có chữ viết, được phép dùng dụng cụ từ gỗ, dây, răng, xương... không được phép dùng kim loại, được phép dùng lửa nhưng phải cầu xin thần ban cho, ai tự tiện dùng hay tàng trữ lửa sẽ bị giết chết. Thần tộc dạy cho Nhân tộc một số thứ để Nhân tộc dễ dàng làm việc cho Thần tộc hơn khai thác, săn bắt, trồng trọt, tế tự... Đặc biệt Thần tộc chú ý đến tế tự đều có trình tự, nghi lễ rõ ràng, từng lời khẩn, từng tiếng hát đều phải tuyệt đối tuân theo không được phép có chút sai lầm.

Đối với Yêu tộc, dùng Nhân tộc đơn giản hơn nhiều. Mỗi đại yêu đều có riêng địa bàn, trong địa bàn của mình nuôi nhốt Nhân tộc. Nhân tộc sống như tiểu thú chạy nhảy tới lui trong một khu vực, họ ăn bất cứ thứ gì trước mặt có thể ăn được: vỏ cây, lá hoa cỏ, rễ cây, sâu bọ, xác chết, xương, lông mà đại yêu vất ra...

Nhân tộc tại Yêu tộc sống thực sự như thú, chỉ biết ú ớ ớ gầm gầm gừ gừ với nhau. Gặp đại yêu thì chạy toan loạn như gặp thiên địch, đại yêu sau khi bắt vài tên Nhân tộc ăn thịt trở về động thì Nhân tộc lại ngơ ngác ngác trở lại chỗ cũ, đại yêu đôi khi vất lại xương da tóc, Nhân tộc lại nhào vào ăn, ăn chính xương máu đồng loại lại không chút cảm giác.

Đại yêu đôi khi để ấu thú của mình tập săn mồi liền lấy Nhân tộc làm đồ chơi để ấu thú vờn mồi, vờn tới vờn lui tới khi chán thì cắn cổ nhai đầu. Mỗi một yêu thú dường như lúc nhỏ đều lấy Nhân tộc làm bài tập săn mồi. Không biết vì lý do gì mà ấu thú ăn thịt Nhân tộc càng nhiều thì càng sớm trở thành Yêu thú, ngược lại khi đã thành Yêu thú thì thịt Nhân tộc không có nhiều tác dụng nữa, nhưng dù vậy Yêu thú vẫn thích ăn thịt Nhân tộc như đã thành thói quen sở thích. Vậy nên muốn biết chủng Yêu tộc nào có hùng mạnh hay không có thể xem số lượng Nhân tộc, Nhân tộc càng nhiều bồi dưỡng được Yêu thú càng nhiều, Yêu thú càng nhiều chủng tộc đó càng mạnh.

Ma tộc thì nuôi nhốt Nhân tộc trong lồng giam hay thả rông trong các trang trại. Nhân tộc tại đây sống ngơ ngác ngác đi tới đi lui tới giờ thì được cho ăn, đến giờ được thả ra ngoài đi lại, đến giờ lại được xua vào chuồng. Nhân tộc sống như những hành thi tẩu nhục, không cảm xúc, không dục vọng, thậm chí cả suy nghĩ cũng không có. Nhân tộc thường có dạng như những que củi da bọc xương, da nhăn nheo, hốc mắt hõm sâu trắng dã như mù loà,

mỗi khô rách.

Tại các trang trại thường nuôi Nhân tộc trưởng thành, càng lớn tuổi càng tốt, lại tuyệt nhiên không có Nhân tộc sơ sinh. Tất cả bởi vì Ma tộc thích Nhân tộc lớn tuổi, vì sao? Hạ hồi phân giải. Trước đây, Ma tộc cũng nuôi Nhân tộc sơ sinh nhưng tại Ma giới quá khắc nghiệt đối với Nhân tộc sơ sinh nên chết rất nhiều rất ít có thể sống tới trưởng thành. Vì thiếu Nhân tộc trưởng thành nên Ma tộc thường xuyên tấn công lãnh địa hai tộc kia cướp Nhân tộc. Qua thời gian mâu thuẫn càng ngày càng lớn, trở thành một trong những nguyên nhân gây nên đại chiến tam tộc.

Nhưng vào vạn năm trước khi hiệp ước được kí, Ma tộc thả Nhân tộc vào khu vực Bình Nguyên thành, Nhân tộc có thể sinh sống phồn diễn trở thành nguồn Nhân tộc trưởng thành dồi dào. Ma tộc cũng đôi khi đi cướp Nhân tộc của hai tộc kia, nhưng chỉ trong khu vực bình nguyên không tấn công vào lãnh địa hai tộc kia, chính vì vậy không xảy ra mâu thuẫn quá lớn.

Đại thế giới đã trải qua vạn năm hoà bình hay ít nhất tam tộc nghĩ như vậy vì bọn họ trong vạn năm nay không xảy ra chiến sự, tộc mệnh không có hao tổn.

Nhưng với Nhân tộc thì khác, Nhân tộc không sống ngờ ngờ nghếch nghếch thì cũng như bộ xương di động, không thì cũng cuồng tín ngu ngốc.

Đây chính là số phận của Nhân tộc hay thiên mệnh sắp sẵn không thể thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Tôn Kỳ

Tại phía tây bắc của Bình Nguyên thành có một ngôi làng nhỏ, dân số chỉ hơn hai trăm người.

Hiện tại đang vào đầu xuân, từng cơn mưa đầu mùa như thác nước trút xuống bình nguyên, từng đầu lồi xuân chớp giạt chiếu sáng cả mảng trời.

Trong ngôi làng nhỏ có căn nhà cỏ đơn sơ, trên mái còn mấy lỗ thủng, mưa nhỏ tong tong từng giọt xuống nền đất, vách nhà cũng có mấy cái lỗ, gió luồn từ bên ngoài vào trong rồi lại từ trong ra ngoài làm cho người ta cảm giác mát lạnh đan xen vào đó là mùi bùn đất mùi cỏ mới mọc.

Căn nhà chỉ dài bằng ba thân người, rộng chỉ hai thân người, lại có một căn buồng nhỏ.

Tại trong Nhân tộc là không có đơn vị đo, cũng không có dụng cụ đo, cũng không biết đo đạc là gì? Đây là điều Thần tộc cấm. Vậy nên Nhân tộc dùng thân người để làm đơn vị đo tương đối, Nhân tộc thường nói dài hai thân người, ba thân người... là dùng thân người nam trưởng thành đo tương đối, đo thường chỉ tới mười thân người sau đó là lớn, rất lớn, lớn thật lớn, lớn đến người không tưởng được.

Tại trong căn nhà nhỏ này, có hai người nam nhân. Một người trung niên dáng người cao to khoẻ mạnh, cơ bắp rõ ràng, làn da đen đùi, trên người đầy vết xước to to nhỏ nhỏ, tóc đen xoăn tít, tóc bện vào nhau khó gỡ, là cái người lâu ngày chưa tắm. Anh ta đi đi lại lại trong phòng, tâm thần bối rối không thể bình tĩnh được, hai tay chà xát vào nhau liên hồi, hai bàn tay anh ta đầy vết trầy, vân tay anh ta đều bị ăn mòn không còn nhìn thấy, là cái người khổ cực. Hay đúng hơn toàn Nhân tộc đều như thế này đều là cái người khổ cực.

“Bình tĩnh đi Mạnh Sài! Không phải ngươi đã dâng lễ cầu thần rồi hay sao? Không sao đâu thần sẽ phù hộ cho con ngươi sinh bình an.”

Người nói chuyện là lão giả nhìn đáng vẻ như tám mươi tuổi nhưng thực tế chỉ hơn sáu mươi. Lão giả là trưởng làng cũng là tế tư thờ cúng trong làng, lão là người nhận lệnh của thần để truyền lại cho dân chúng, là người gần thần cũng được thần chỉ điểm nhiều nhất, là người có trí tuệ nhất và quyền lực trong làng. Mỗi làng đều có một người như thế là trưởng làng cũng là tế tư của thần.

Trưởng lão ngồi tại bộ bàn ghế đơn sơ, tay bưng một cốc nước nóng còn toả khói nhẹ, từ từ uống nhắm nháp như đang thưởng thức thứ đặc sản quý giá. Phải! nước nóng chính là thứ đồ quý giá chỉ dùng để tiếp khách.

Vì sao ư?

Vì nước nóng nấu bằng lửa mà lửa chỉ có xin thần mới có được, mà muốn xin thần thì phải dâng lên công phẩm. Chính là không có khách thì không được uống nước nóng. Vậy nên nước nóng rất quý, cả đời Mạnh Sài cũng không được uống mấy lần nhưng hôm nay hần dâng đồ xin thần ban lửa, ban bình an. Chính là đồ lễ hần dâng dùm mấy tháng nay, tất cả đều đáng giá vì đây là đứa con đầu lòng của hần.

Hần đã hai mươi mấy gần ba mươi mới có được đứa con này, hần chỉ sợ qua mấy năm nữa sinh con lúc đó hần đã qua ba mươi sức khoẻ giảm dần đến lúc đó làm sao nuôi con. Tại đây Nhân tộc, bốn mươi tuổi xem như là già, đã mất dần sức lao động, giá trị đã không còn, trừ khi ngươi là trưởng làng mà trưởng làng chỉ có một mà thôi, chính là được thần chọn. Vậy nên hai mươi tuổi có con là điều phù hợp như Mạnh Sài là muộn nhưng không có quá muộn.

Trong căn buồng nhỏ truyền đến từng tiếng kêu đau đớn, cùng với đó là tiếng bà đỡ cổ vũ, hướng dẫn sinh đẻ. Và rồi sau một lúc, một lúc, một lúc... không thể đo chính xác là bao lâu vì Nhân tộc không biết tính thời gian, chỉ có xem mặt trời một cách tương đối mà hiện tại lại đang mưa, không thể biết

chính xác. Chỉ biết chén nước của Mãnh Sài đã nguội ngắt còn trường làng đã uống bốn chén nước.

Và rồi thời khắc đã đến!

Oa oa oa!!!

Tiếng khóc vang mãi không dứt, tiếng khóc như muốn vang vọng trời xanh, chấn động thương khung. Nhưng thì sao? Chỉ sức tiểu nhi có thể thay trời đổi đất được sao? Rất nhanh tiếng mưa liên lần át tiếng khóc, mọi thứ lại trở lại như vốn có.

Bà đỡ nhanh chóng sử lý cuốn rốn, lấy nước ấm lau cho ầu ầu, lại lấy vải thô bọc bé lại. Tắm vải thô xơ cứng ngắc bọc lại sinh linh nhỏ bé yếu ớt, chỉ sợ vải thô không phải bảo vệ em bé mà ngược lại quá thô có thể làm em đau.

“Chúc mừng! chúc mừng! là một bé trai khoẻ mạnh!”

“Chúc mừng Mãnh Sài, người cuối thành cũng thành cha rồi!”

Ôm lấy đứa bé lòng Mãnh Sài chan chứa tình thương, người đàn ông thô kệch, da như cục sắt này cũng nước mắt ứa tràn. Hân vui sướng, quá vui sướng, một niềm vui không thể tả nổi, một người thô kệch như hắn lại càng không thể diễn tả nổi niềm lúc này.

Sau đó, hắn rất nhanh tỉnh lại. Đặt tên, phải rồi đặt tên!

“Trường làng xin đặt tên cho bé”

Trường làng liền vuốt vuốt bộ râu, đôi mắt trắng đục híp lại, da mặt nhăn nhoe đầy vết đồi mồi cũng nhăn lại mấy lần, giống như đang suy nghĩ cái gì đó rất khó, rất cao thâm. Lúc sau trường làng mở lời:

“Ta thấy đứa bé sinh ra kỳ lạ, sau này ắt hẳn sống được rất tốt.”

“Gọi nó là Tôn Kỳ đi”.

Nhân tộc không thờ tổ tiên, cha mẹ nên cũng không có khái niệm họ, dòng tộc vậy nên tên gọi chỉ đơn giản dùng để gọi.

Nhưng cả bốn người trong căn nhà nhỏ này không biết rằng: cái tên Tôn Kỳ sau này sẽ trở thành cái tên cấm kỵ nhất cũng là cái tên được tôn sùng nhất. Ước ực vạn vạn năm sau này, tất cả Nhân tộc không ai dám dùng hai chữ Tôn, Kỳ đặt tên cho con hay cho bất cứ thứ gì, kể cả các tộc khác cũng thế, nếu không có thể gây nên Nhân tộc phản nộ, đến lúc đó Nhân tộc có thể diệt bất kì tộc nào. Nhưng đó là chuyện sau này.

“Tôn Kỳ! Tôn Kỳ! tốt, tốt, cái tên này rất hay.”

Mãnh Sài cười híp cả mắt, hắn trên người chỉ có man lực làm gì có đầu óc mà biết hay, dở nhưng gọi thuận miệng là được.

Hắn sau đó đặt đứa bé bên cạnh mẹ nó, đi vào trong góc lấy ra hai dây treo, mỗi dây cột lấy năm con cá đưa cảm tạ bà đỡ cùng trường làng.

Bà đỡ cùng trường làng đã không thể lao động nhiều, cũng chỉ có thể làm mấy cái việc này mới có chút đồ ăn. Sau khi nói vài câu khách sáo cùng một chút dặn dò, hai người vui vẻ ra về.

Mãnh Sài quay lại giường nhìn ngắm người mẹ đang ôm con cho bú mà lòng vui phơi phới.

Mẹ Tôn Kỳ tên là Thủy Lan, tên một loài hoa. Nàng một thân ướt đầm mồ hôi, đôi môi khô nứt, ánh mắt lộ rõ sự mệt mỏi nhưng trong đó là tình mẫu tử chan chứa, nhẹ nhàng ôm con trong lòng, cho nó uống từng chút sữa mẹ.

Mãnh Sài và Thủy Lan nhìn nhau không nói nhưng họ vẫn hiểu được tình cảm của nhau, lúc này trong căn nhà nhỏ liêu xiêu trước gió, nhận lấy từng đợt mưa như trút, tràn ngập lấy yêu thương.

Mười năm sau, ánh nắng chiều đang cố rọi những tia sáng cuối cùng xuống trần gian.

Mãnh Sài tay trái cầm một xương cá, tay phải cầm cây gỗ vuốt nhọn đầu treo trên là lồng tre bắt cá, trên người còn nhể nhại mồ hôi nhưng trong ánh mắt lại tràn yêu thương và nhớ nhung, hắn đến trước nhà lớn giọng:

“Kỳ nhi đâu rồi!”

“A ba đã về!”

Một đứa bé từ một góc nào đó trong làng chạy ra, trên mặt tay chân còn lấm lem, rõ ràng đang chơi với bạn, đứa bé ôm chặt lấy cha mình như sợ cha mình chạy mất.

Đứa bé gầy gò, đen đen, tóc đen xoăn, bụng phình, khuôn mặt bình thường, chỉ có đôi mắt là trong vắt như bầu trời.

Đây là Tôn Kỳ.

Đứa trẻ nào ở Nhân tộc cũng có những đặc điểm giống nhau gầy gò, đen đui, mắt lờ, tóc bện lại với nhau vì bẩn và cái bụng bự. Cha mẹ chúng không hiểu biết lại cho rằng bụng bự là được ăn uống đầy đủ mà không biết rằng đó là bệnh. Cha mẹ chúng lại lấy đấy là tự hào, ngược lại Tôn Kỳ có cái bụng nhỏ làm Mạnh Sài có chút xấu hổ vì cho rằng mình nuôi con không được tốt.

Mạnh Sài thả đồ trên tay xuống, bế lấy Tôn Kỳ, đặt lên vai mình.

“Kỳ nhi ở nhà có ngoan không? Có giúp đỡ mẹ không?”

“Kỳ nhi ngoan, Kỳ nhi giúp đỡ mẹ.”

“Thật không?”

“Thật mà!”

Tuy nói thế nhưng ánh mắt lại liếc đi chỗ khác, rõ ràng đang nói dối. Mạnh Sài cũng không làm sao, vẫn nở nụ cười yêu thương.

Thần tộc thường xuyên phái Nhân tộc khai thác tài nguyên khoáng sản. Hôm nay cũng thế, Mạnh Sài được phái đi khai thác đá. Hôm nay được về sớm hẳn ghé qua con suối bắt mấy con cá.

Thủy Lan cầm lấy râu cá, rửa sạch rồi cho vào nồi, có một con tôm to nhất thì nướng riêng cho Tôn Kỳ.

Thủy Lan bắt nồi lên bàn, một con gió lạ thổi qua làm bếp tắt ngúm, đây chính là thần làm, không cho Nhân tộc có lửa.

Mở nắp nồi, một làn khói thơm bốc lên làm nao lòng người đói. Trong cái nồi đất là đồ thất thất bát bát, một ít rau xanh, mấy loại hạt gì đó, mấy loại củ trắng củ đỏ, mấy con cá lòng tong như ngón tay mới bắt. Đây chính là bữa ăn phổ biến của mọi gia đình trong làng. Có riêng con tôm nướng bốc sẵn vỏ là cho Tôn Kỳ.

Cả gia đình ba người vui vẻ trong bữa ăn đạm bạc.

Cả ngôi làng yên tĩnh sắp chìm vào trong bóng đêm thì có tiếng kêu thất thanh:

“Ma quỷ đến! Ma quỷ đến rồi!”

Một đám mây đen không lồ bất tận kéo đến, tên trung niên chưa kịp chạy vào làng thì đã bị hắc vân nuốt hết. Lúc này trưởng làng cùng mọi người chạy ra trung tâm làng nhìn thấy hắc vân thì sợ mất mật.

“Nhanh! Nhanh! Nhanh cầu khẩn thần!”

“Tất cả quỳ xuống cúng vái! Đem gia súc ra giết, dâng lễ cho thần.”

Tất cả dân làng răm rắp làm theo, quỳ vái rất thành khẩn, hiến lễ cũng rất thành khẩn nhưng mây đen kéo tới nuốt mất hết người này đến người khác. Không ai dám phản kháng cũng không nghĩ phản kháng vẫn một lòng cúng bái, trông cậy tất cả vào thần.

Tôn Kỳ được cha mẹ ôm chặt trong lòng, nước mắt chảy dài, miệng hu hu tiếng khóc.

“Cha mẹ ơi! Con sợ!”

“Không sao đâu con, rất nhanh rồi sẽ qua thôi, nhắm mắt lại thì thấy hết sợ.”

Tôn Kỳ nhắm mắt lại, toàn một màu đen không ánh sáng, và rồi Tôn Kỳ chìm vào trong bóng tối, mãi mãi không tỉnh lại nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Ma giới

“Nhanh! Nhanh! Các vị đại ma mau tới xem hàng.”

“Hàng mới bắt được! đảm bảo ngon, tươi, mới.”

Một tên ma tộc đang cố sức rao bán hàng. Sau lưng hắn là to to nhỏ nhỏ lồng giam, trong lồng giam chính là Nhân tộc. Bọn họ về mặt đầy sợ hãi, hai bên khoé mắt là dòng lệ chảy dài, chảy nhiều đến mức lệ đã không còn, chảy ra đã là máu. Có kẻ sợ hãi tới mức đầu óc si ngốc, vẫn có chút kẻ còn chút

tinh táo miệng lẩm bẩm cầu khẩn hy vọng vị thần bấy lâu nay mình cung phụng có thể xuất hiện cứu giúp.

“Này có thật là hàng mới không?”

Vài tên ma tộc đứng xem chỉ chỉ trò trò, có tên hứng thú, có tên chỉ đứng xem cho vui. Có tên lên tiếng hỏi chấp vấn:

“Lần trước các người cũng nói hàng bắt được, về xem lại hoá ra là hàng trang trại nuôi nhốt. Gạt của lão gia người rất nhiều ma thạch a!”

Tên chủ quán nghe vậy không giận mà còn cười hề hề:

“Vị đại gia này mua lần trước đúng là hàng bắt được nhưng để lại trong trang trại một thời gian, không ngờ hàng xuống cấp nhanh như vậy.”

Tên chủ quán này lời có vẻ có lý nhưng nghĩ kỹ lại có thương hội nào lại buôn bán lỗ vốn, đây rõ ràng là hàng trang trại sau đó thả ra ngoài một thời gian làm thành hàng bắt được.

Hắn chính là người của thương hội Hắc Vân. Chính là đám Ma tộc đã tấn công làng của Tôn Kỳ, bắt đi tất cả mọi người. Người lớn thì nốt trong lồng đem bán đi, trẻ em thì bị rút lấy linh hồn nhốt vào trong trụ thủy tinh gọi là Ma Linh trụ. Tôn Kỳ cũng bị như vậy, hắn bị rút linh hồn đau đớn tột cùng, hắn muốn hét lên nhưng vô dụng, hắn không phát ra nổi âm thanh, nỗi đau này muốn phát ra nhưng lại bị dồn nén lại, một đứa trẻ mười tuổi làm sao chịu nổi. Rất nhanh hắn bị rút ra linh hồn đặt trong Ma Linh trụ, hắn cảm thấy tất cả đều mờ mờ ảo ảo, có âm thanh nhưng lại không rõ là tiếng gì, có thể cảm nhận nhưng lại chẳng cảm thấy gì. Chìm vào trong bóng tối vô tận.

Ma Linh trụ của Tôn Kỳ được đặt chung cùng ba mươi Ma Linh trụ khác trên sạp hàng, hắn là những đứa trẻ khác trong làng cùng nhiều đứa trẻ khác ở các nơi.

“Giá bọn chúng thế nào?” Một lão già hỏi.

“Không đắt, không đắt, mỗi tên mười ma thạch, mua nhiều còn được giảm giá.”

“Ta mua năm trăm tên giá bảy ma thạch thế nào?”

“Đại nhân a! bảy ma thạch thì nhà tiểu ma lấy gì mà sống? tiểu ma còn có vợ con phải nuôi, còn có trăm huynh đệ chờ đợi. Thế này đi, chín ma thạch một người, không thể giảm nữa.”

Lão già đang định tiếp tục trả giá thì tiểu ma nhí giật giật tay áo lão.

Lão cúi xuống, ánh mắt hiền từ hỏi:

“Sao thế, Niệm nhi?”

Đứa bé nhút nhát chỉ chỉ vào mấy cái Ma Linh trụ.

Lão già hiểu ý, ngẩng đầu nói với tên chủ hàng:

“Tám ma thạch một tên, lấy ta năm trăm tên, thêm mấy cái Ma Linh trụ này nữa.

Nếu bán thì lấy hàng, không bán ta đi chỗ khác.”

“A, tiểu ma đành chấp nhận lỗ vậy...” tên bán hàng lẩm bẩm than trách nhưng tay thì nhanh chóng vơ lấy mấy cái Ma Linh trụ bỏ vào túi nhỏ, cùng ra hiệu cho người dắt ra năm trăm tên Nhân tộc.

Lão già gờ tay phát một cái ném túi chứa ma thạch cho tên bán hàng, sau đó cầm lấy túi Ma Linh trụ đưa cho đứa bé. Đứa bé hí hửng ôm lấy túi Ma Linh trụ như báu vật.

Sau đó có tên Ma tộc đưa đến năm trăm tên Nhân tộc cho lão già. Năm trăm tên Nhân tộc bị cuốn cổ cột tay trên một sợi dây, lão già cầm đầu sợi dây kéo đi, năm trăm tên Nhân tộc ngoan ngoãn đi theo như gia súc, không có nghĩ đến phản kháng.

Lão già tên là Hắc Tông, đứa bé là Tinh Niệm.

Tại đây là địa giới Ma tộc, thành Thực Nguyệt, tạp ma khu.

Tạp ma khu là khu vực mua bán trong Ma tộc. Tại tạp ma khu nằm tại phía tây thành Thực Nguyệt mặt hàng phổ biến nhất là Nhân tộc, ma dược, ma linh...

Hắc Tông tại Thực Nguyệt thành cũng coi như có chút danh tiếng. Hôm nay hắn dẫn theo đệ tử mới nhận Tinh Niệm đi dạo quanh thành nhìn một chút sự đời thuận tiện mua một chút đồ chuẩn bị cho Tinh Niệm.

Tinh Niệm đưa ánh mắt tò mò khắp nơi, chỉ chỉ trò trò, hỏi nầy thứ linh tinh, lâu lâu lại mở ra Ma Linh hút một cái đem linh hồn bên trong hút vào trong bụng, gương mặt đầy thỏa mãn như trẻ con nhân loại ăn thứ kẹo ngọt. Hắc Tông nhìn hắn về mặt đầy cung chiều, lại vô cùng kiên nhẫn giải thích đủ mọi

câu hỏi.

Sau nửa ngày đi dạo, hai sư đồ bọn họ trở lại chỗ ở.

Biệt phủ của Hắc Tông tại phía nam thành. Ngôi biệt phủ được làm hoàn toàn bằng đá, những trụ đá lớn chống đỡ lấy từng khối đá lớn nhỏ. Ngôi biệt phủ nguy nga quý phái.

Ma tộc thích nơi ở chắc chắn, thích dùng đá xây phủ. Đây là điểm khác biệt với Thần tộc thích ti mi, kỳ vĩ, cùng loè loẹt. Ma tộc thích những trang trí đơn giản, mạnh mẽ, chắc khoẻ.

Trong phủ ngoài Hắc Tông còn có vài tên người hầu, nay thì có thêm Tinh Niệm. Hắc Tông để người hầu cất đồ cùng dẫn năm trăm tên Nhân tộc vào lồng giam.

Hắc Tông đi vào thư phòng ngồi xuống, đối diện là Tinh Niệm.

“Niệm nhi, con mới sinh ra linh trí có nhiều chuyện chưa biết. Hôm nay, ta sẽ giảng thuật cho con về Ma giới.”

“Lúc vũ trụ chưa có gì, chỉ là hư không vô tận, không biết qua bao lâu trong vũ trụ xuất hiện một quả trứng. Trải qua thời gian ứ ứ vụn vụn năm, quả trứng nứt vỡ từ bên trong một sinh vật ra đời. Chính là Ma Tổ.”

“Ma Tổ thổi hơi tạo thành hằng hà ngời sao, Ma Tổ đạp chân tạo thành lục địa, tay phải nâng bầu trời, tay trái phân mặt đất, mồ hôi người tạo thành đại dương. Ma Tổ tạo dãy núi, sông ngòi, đồng bằng...”

“Sau tất cả, mọi thứ đều hài hoà tươi đẹp nhưng Ma Tổ vẫn chưa thoả mãn. Cuối cùng Ma Tổ tạo ra sự sống. Ma Tổ dùng rất nhiều năng lượng của mình tạo ra vô số chủng loại sinh vật nhưng Ma Tổ thấy chúng xa lạ và thấp kém”

“Sau cùng Ma Tổ lấy chính bản thân mình tạo ra một sinh vật vừa ý, để sinh vật này kế thừa và thống trị thế giới mình tạo ra. Chính là Ma tộc chúng ta.”

“Thân Ma Tổ ngã xuống hình thành Ma giới ngày nay. Từ thân Ma Tổ, Ma linh liên tục dần sinh, Ma linh sau đó trở thành Ma tộc.”

“Tinh Niệm, con trước đó chính là Ma linh dần sinh từ Ma Tổ có thể từ ngàn năm trước, hoặc từ vạn năm trước, hoặc xa hơn. Ma linh sinh ra sẽ không có linh trí, sống phiêu du quanh khu vực tổ địa. Ma linh phân phệ ma khí từ trong tổ địa, qua thời gian sẽ hình thành linh trí, chính thức trở thành Ma tộc.”

“Mỗi ngàn năm, trong tổ địa sẽ có một đợt phun trào ma khí cùng Ma linh mới. Con trong đợt phun này hấp thụ đủ ma khí sinh ra linh trí chính là một tháng trước.”

“Mỗi lần ma khí phun trào chính là sự kiện vô cùng quan trọng với Ma tộc. Tất cả Ma tộc đều gần như có mặt cử hành đại lễ tế tổ. Sau đó các thế lực sẽ tranh đoạt Ma tộc mới sinh. Ta chính trong lần này tìm được con.”

“Ta đặt tên cho con là Tinh Niệm. Con và ta thành sư đồ, ta sẽ dốc lòng dạy con tu luyện.”

Tinh Niệm nghiêng mặt gương đôi mắt tròn hỏi: “Sư tôn! Ma tộc chúng ta đã kế thừa Ma Tổ là chủ thế giới, vậy chúng ta tu luyện làm gì?”

Hắc Tông nghe thế mỉm cười, đạo: “Đúng là chúng ta làm chủ thế giới chính danh nhưng các tộc khác nhân lúc Ma Tổ ngã xuống, Ma tộc số lượng còn ít liền tạo phản, tự lập chủng tộc, địa bàn. Có hai chủng tộc lớn luôn luôn bất phục chúng ta là Thần tộc và Yêu tộc.”

“Vậy nên để chân chính làm chủ thế giới, tiêu diệt dị tộc, chúng ta cần tu luyện.”

Ngừng một chút, Hắc Tông tiếp tục giới thiệu về tu luyện.

Ma tộc tu luyện chia làm ba cảnh giới chính Luyện Linh, Tạo Thể, Hợp Nhất. Mỗi đại cảnh giới lại chia làm chính tiểu cảnh giới.

Luyện Linh chính là tu luyện ma linh. Ma tộc sinh ra đã là ma linh, ma linh có thể xuyên thấu hầu hết vật chất, không chịu sát thương vật lý, có thể công kích linh hồn đối phương. Nói chung ma linh khá lợi hại rất khó phòng nhưng có một nhược điểm rất lớn đó là sợ ánh sáng. Ánh sáng yếu có thể suy giảm ma linh, ánh sáng mạnh có thể tiêu diệt ma linh ngay lập tức.

Ma linh chỉ có thể ở trong ma giới vì ma giới được bao trùm bởi ma vân dày đặc ánh sáng không thể chiếu xuyên qua. Ma giới chỉ có ánh sáng mờ mờ do ma quang tinh phát ra.

Để giải quyết nhược điểm của ma linh, chúng ta cần tạo ra một lớp vỏ bọc bên ngoài bảo vệ lấy ma linh bên trong. Chính là cảnh giới thứ hai Tạo Thể.

Tu luyện Tạo Thể đến viên mãn có thể bảo vệ toàn thể ma linh không chút ánh sáng chạm đến ma linh. Có thể tự do ra ngoài ma giới, chiến đấu với ngoại tộc mà không cần lo ngại.

Nhưng vỏ bọc chỉ là vỏ bọc sẽ không hoàn toàn điều khiển thuận lợi, trong chiến đấu chỉ cần có trì trệ một chút là bị đối phương giết ngay.

Vì vậy mới có cảnh giới thứ ba Hợp Nhất, chính là hợp nhất ma linh với thân thể. Hoàn mỹ phối hợp không chút sơ hở. Không những thế tới cảnh giới này chính thức sinh ra giới tính có thể sinh sản hậu đại.

Mặc dù nói ngay tại cảnh giới Tạo Thể đã có thể tự chọn giới tính, hình dáng cơ thể nhưng đến Hợp Nhất cảnh mới xem chính thức mà không phải chỉ là vỏ bọc.

Sinh sản hậu đại đối với bất kỳ chủng tộc nào đều vô cùng quan trọng, mặc dù Ma tộc cứ cách mỗi ngàn năm lại sinh ra một đợt ma linh mới nhưng mà một ngàn năm rất dài a.

Chiến tranh giữa các tộc diễn ra liên miên, Ma tộc cứ chết đi một cái là thiếu một cái, đợi ngàn năm mới có đợt mới lại chờ đợt mới này trưởng thành thì trong lúc đó các tộc khác đã sinh sôi vài chục lứa mới, Ma tộc có mạnh thế nào cũng không thể một đầu một trăm, một đầu một ngàn, lại không nói Thần tộc, Yêu tộc cũng mạnh cực kỳ.

Nhờ có Hợp Thể cảnh mà vấn đề này đã được giải quyết, các vị Hợp Thể cảnh kết hợp với nhau sinh ra hậu đại, hình thành các gia tộc, các thế lực. Các gia tộc này mạnh mẽ có thể cướp đoạt được nhiều tài nguyên hơn, có nhiều tài nguyên bọn họ có thể tạo ra nhiều Hợp Thể cảnh hơn. Đây chính là đạo lý sinh sinh bất tức.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Học tập

Tinh Niệm: “Vây sư tôn tu vi gì?”

“Ta tu vi là Tạo Thể tam trọng. Trong thành này cũng coi như có chút địa vị.”

“Vây con tu vi gì?” Tinh Niệm ngây ngô hỏi.

“Ha ha tất nhiên là Luyện Linh nhất trọng cũng chưa tới.”

“Ta sẽ dạy con tu luyện đồng thời với học đọc.”

Tinh Niệm nghe thế ngồi nghiêm chỉnh hẳn lên, tinh thần chăm chú. Hắc Tông thấy thế thì vui vẻ. Hắc Tông bắt đầu giải thuật về tu luyện.

Luyện Linh tên như ý nghĩa, chính là giai đoạn luyện cho ma linh chắc chắn, dẻo dai, bền bỉ... là giai đoạn chuẩn bị quan trọng quyết định thành tựu hai cảnh giới tiếp theo. Luyện Linh nếu không vững chắc thì khi Tạo Thể sẽ gặp thân thể dễ vỡ, không thể liên kết chặt chẽ với nhau, Tạo Thể không được thì cũng không cần nhắc đến Hợp Nhất.

Làm sao Luyện Linh? Chính là hấp thụ ma khí cùng hồn phách nuôi dưỡng ma linh. Tốc độ hấp thụ ma khí nhanh chậm phụ thuộc vào ma pháp tu luyện, bản thân ma linh thiên phú cùng cố gắng, nỗ lực. Hấp thụ hồn phách chính phụ thuộc chất lượng hồn phách.

Hồn phách phổ biến nhất chính là hồn phách của Nhân tộc vì Nhân tộc nhỏ yếu và rất đông, tuy chất lượng so ra kém hồn phách của Thần tộc cùng Yêu tộc nhưng hồn phách của Thần tộc, Yêu tộc nào dễ có, gặp phải cường đại Thần tộc, Yêu tộc không lấy được hồn phách ngược lại góp thêm mạng mình vào, lại nói Thần tộc, Yêu tộc sẽ vì tộc viên chết mà làm ra báo thù. Nói chung vì đủ lý do mà hồn phách của Nhân tộc được dùng nhiều nhất.

Hồn phách của Nhân tộc lúc mới sinh ra tương đối nhỏ yếu nhưng lại trưởng thành rất nhanh, chỉ khoảng 15 năm là hồn phách Nhân tộc xem như thành thực. Hồn phách thành thực khi hấp thụ mới có giá trị. Đó là lý do hồn phách của Tôn Kỳ được rút ra bán như đồ ăn vặt, giá tiền không cao, Hắc Vân thương hội khi bắt người cũng chỉ là tiện thể bắt hết bọn nhóc. Bắt bọn nhóc cũng có thể bán lại cho các trang trại nuôi Nhân tộc hoặc làm đồ ăn vặt.

Nhân tộc chia làm hai loại: Trang trại và hoang dã.

Loại trang trại là Nhân tộc nuôi nấng trong các trang trại Ma tộc, lâu ngày hấp thụ ma khí làm cho thần trí u mê, hồn phách cũng sinh ra u mê. Loại này chỉ nắm ma thạch một người.

Loại hoang dã là Nhân tộc ngoài ma giới, sinh sống bên ngoài làm cho hồn phách sinh động hơn dù sao bên ngoài mới là môi trường sống tự nhiên của Nhân tộc. Loại này có được chủ yếu nhờ săn bắt như cách thương hội Hắc Vân làm. Loại này giá trị cao thường mười ma thạch một người.

Tinh Niệm sở dĩ ban đầu muốn Ma Linh trụ chính là bản năng muốn hấp thụ bên trong hồn phách, đây cũng là một cách tăng lên tu vi nhưng chỉ cần bước vào Luyện Linh cảnh hấp thụ hồn phách tiêu nhi cũng không mấy tác dụng với ma linh.

Mà dùng hồn phách tốt nhất chính là đem đi luyện linh chế thành ma linh đan. Ma linh đan chỉ chứa tinh thuần hồn lực, hấp thụ có lợi cho tu vi cũng có thể bổ sung hồn lực hao hụt trong lúc chiến đấu, vậy nên ma linh đan vô cùng quan trọng đối với cả Hợp Nhất cảnh.

Có thể luyện linh gọi là ma linh sư, ngoài ra còn có luyện dược sư, tên như ý nghĩa dùng thảo dược luyện chế thành đan dược.

Nếu như có thể kết hợp luyện linh cùng luyện được chế thành linh được đan sẽ trở thành linh được sư. Đây là chức vụ đặc biệt cao quý, được vô cùng kính ngưỡng dù là Hợp Nhất cảnh cũng kính ba phần.

Luyện được, luyện linh, luyện linh được mỗi cái cấp độ lại chia thành bảy cấp độ nhỏ hơn. Bảy tiểu cấp phân chia dựa vào số vòng trên đan viên, càng nhiều vòng cấp độ càng cao.

Hắc Tông là một tên ma linh sư nhất cấp, ở trong thành này địa vị tôn quý, thành chủ cũng rất khách sáo với hắn.

Hắc Tông lúc này lấy ra một hộp gỗ đặt lên bàn đưa đến trước mặt Tinh Niệm, đạo: “Đây là một viên ma linh đan nhất cấp cao giai do ta tự luyện gọi là Nhập Linh đan. Con sau khi phục dụng nó có thể bước vào Luyện Linh nhất trọng.”

Tinh Niệm mở ra hộp gỗ bên trong là một viên đan tròn, đen nhánh, trên đan có một vòng hoa văn gọi là đan hoàn. Viên đan toả ra mùi hương khó cưỡng, làm bản năng của Tinh Niệm thêm khát. Không chút chần chờ, Tinh Niệm ném viên đan vào miệng. Một cỗ tinh thuần hồn lực cùng ma khí cấp tốc tan ra dung nhập vào ma linh của Tinh Niệm.

Ma linh của Tinh Niệm không kịp hấp thụ, phút chốc bành trướng như quả cầu như muốn phát nổ.

Lúc này, Hắc Tông trong miệng lầm bầm truyền vào trong tai Tinh Niệm một đoạn ma pháp. Tinh Niệm cấp tốc vận chuyển ma khí cùng hồn lực theo ma pháp, thân thể lập tức ổn định không còn bành trướng.

Tinh Niệm tiếp tục vận chuyển ma pháp luyện hoá ma linh đan. Sau thời gian một ngày một đêm, cuối cùng ma linh đan cũng luyện hoá xong. Lúc này Tinh Niệm đã là Luyện Linh nhất trọng.

Hắn cảm thấy ma linh ngưng thực hơn hẳn, hồn lực cùng ma khí cũng không còn tùy tiện tiết ra ngoài như trước đồng thời hắn thấy nhạy cảm hơn với ma khí cùng hồn lực. Hắn cảm thấy hết sức vui vẻ.

Hắc Tông nhìn thấy cảnh này cũng hết sức vui vẻ. Hắc Tông chậm rãi nói: “Con coi như đã bước đầu bước vào tu luyện. Vừa rồi là ta truyền cho con Hắc Luân ma pháp, ma pháp có thể giúp con tu tới Tạo Thế ngũ trọng cũng là ma pháp sư tôn đang tu.”

“Sau đây sư tôn sẽ dạy cho con đọc và viết. Con có thể tự tìm hiểu về ma giới. Thư phòng này có rất nhiều sách đủ mọi thể loại, hẳn là đủ cho con hiểu biết về ma giới.”

Sau đó, ngày ngày Hắc Tông hướng dẫn Tinh Niệm đọc viết cùng tu luyện. Một tháng sau, Tinh Niệm đã có thể đọc được mấy cái tạp thư.

Ma giới được bao phủ bởi một tầng hắc vân dày, lúc nào cũng là một màu u ám.

Hắc vân bao gồm ma khí dày đặc cùng bụi ma quang tinh. Ma quang tinh có đặc điểm hấp thụ ánh sáng mặt trời thì sẽ phát ra màu vàng nhạt, hấp thụ ánh sáng mặt trăng sẽ phát ra màu lam nhạt. Ma quang tinh dưới mặt đất thì kết thành tinh thạch phát sáng. Nhờ thế mà có thể phân biệt ngày đêm, tính thời gian.

Ma giới rộng lớn được quản lý bởi Nhất Tổ, Thất Thành, Bách Khu, Vạn Liên Châu.

Nhất Tổ là tổ địa Ma tộc, nơi sinh ra Ma tộc mới mỗi ngàn năm. Nhất Tổ có địa vị cao cả, quan trọng, mỗi Ma tộc đều có ít nhất vài lần triều bái tổ địa. Nhất Tổ không có người đứng đầu hay chỉ ít bề ngoài là vậy, chỉ có một vị Ma tế cùng vài trăm vị phụ tế làm công việc tế tự tổ địa. Coi giữ, bảo vệ tổ địa là thất đại gia tộc.

Thất đại gia tộc hình thành Thất Thành vây xung quanh Nhất Tổ. Thất đại gia tộc chia ma giới thành Bách Khu, trong Bách Khu tạo dựng nên vạn thành chính là Vạn Liên Châu.

Đứng đầu Bách Khu là khu trưởng do thất đại gia tộc đề cử, đứng đầu mỗi thành là thành chủ do khu trưởng đề trình xin phép thất đại gia tộc.

Tại ma giới có nhiều ngành nghề như luyện khí, luyện linh, nuôi Nhân tộc, thương hội buôn bán, lính đánh thuê...

Hắc Tông là luyện linh sư nên Tinh Niệm cũng đi theo con đường này. Luyện linh đầu tiên là luyện được, luyện linh sau đó kết hợp cả hai thành linh được.

Thời gian đã một tháng trôi qua, Tinh Niệm bắt đầu ném thử chế được.

Chế được chính là rút lấy tinh được trong thảo mộc sau đó lại kết hợp các loại tinh được khác nhau luyện thành đan, nếu như có thể luyện thành đan được sẽ chính thức trở thành luyện được sư.

Tinh Niệm cẩn thận bỏ từ từ từng cây Trích Tinh thảo vào lò luyện sau đó đốt lên hoá mộc, lại điều chỉnh nhiệt độ sao cho phù hợp từng giai đoạn.

Một lúc sau, tạp chất bị đốt cháy, chỉ còn lại chất lỏng màu lục sẫm, một thom dịu nhẹ lan toả. Tinh Niệm cẩn thận lấy lọ đựng lấy tinh được. Đây đã là lọ linh được thứ năm Tinh Niệm chế thành.

Để có được kết quả này, Tinh Niệm mấy ngày nay bỏ biết bao công sức, hổng rất nhiều lò được, tổn trăm cây Trích Tinh thảo, cũng may là Trích Tinh thảo rất rẻ và phổ biến chính là thường được dùng để tập chế được.

Chế được thành công, bước tiếp theo là kiểm tra xem tinh được chất lượng. Với luyện linh sư lâu năm mà nói chỉ cần dựa vào màu sắc mùi hương cũng biết chất lượng tinh được. Hắc Tông có thể phân loại thế nhưng hắn lại để tự Tinh Niệm làm, đây cũng là một cách dạy dỗ.

Kiểm tra chất lượng cũng rất đơn giản chính là dùng thử. Luyện linh là dùng cho ma linh nên sẽ dùng ma linh thử nhưng ma linh là Ma tộc tương lai, ai sẽ dùng đến thử thuốc. Có biện pháp thay thế là hồn phách Nhân tộc, ma linh vốn cũng là hồn phách Ma tộc nhưng ở Ma tộc đặc thù nên gọi ma linh, còn hồn phách Nhân tộc thì gọi là hồn nô.

Tinh Niệm lấy ra ba cái Ma Linh trụ, hắn vốn dĩ có hơn nhưng đã hấp thụ lấy mấy cái. Tinh Niệm nhỏ từ từ từng giọt tinh được vào Ma Linh trụ.

Hồn nô lúc đầu yên tĩnh sau đó chậm chậm chuyển màu, sau đó màu sắc ngày càng đậm, sau đó hồn nô rú lên đau đớn, sau đó được lực tan hết hồn nô yên tĩnh lại nhưng lại âm ảm đi trông thấy. Rõ ràng tạp chất quá nhiều gây tổn hại hồn phách.

Kiểm tra được đan, ma linh đan hay linh được đan đều dùng cách này, dựa vào màu sắc của hồn nô mà phán đoán.

Màu sắc hồn nô có bảy màu: trắng, vàng, cam, lục, lam, tím, đen. Hồn nô có màu trắng nghĩa là đan có tạp chất cực ít có thể bỏ qua, đây là hoàn mỹ đan. Hồn nô có màu vàng, cam là cao giai đan. Hồn nô có màu lục, lam là trung giai đan. Hồn nô có màu tím, đen là bình giai đan. Ngoài ra còn có trường hợp hồn nô bị nổ chết, đây là phế đan.

Tinh Niệm lần đầu thử được, rõ ràng là phế được vì chỉ dùng vài giọt mà hồn nô lại phản ứng kịch liệt như vậy nếu như đem tinh được này đi luyện được đan chắc chắn là phế đan. Kết quả này cũng là thường tình dù sao cũng là Tinh Niệm lần đầu tinh chế thảo dược thành công, tạp chất quá nhiều.

Tinh Niệm lại thử tiếp bốn lọ khác. Kết quả ba lọ là phế được, lọ cuối miễn cưỡng là bình giai màu đen nhưng nếu đem đi luyện được chắc chắn cũng là phế đan vì đan được là sự kết hợp của nhiều loại tinh được nếu tinh được là bình giai màu đen khi kết hợp với nhau thì tạp chất quá nhiều tạo thành phế đan là không thể nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Hồn nô

Đã một năm trôi qua kể từ ngày Tinh Niệm khai linh. Dưới sự dạy dỗ hết mình của Hắc Tông, cộng với thiên phú tương đối khá, Tinh Niệm đã chế được thành công mười bốn loại, trong đó có mười loại bình giai, một loại trung giai, ba loại miễn cưỡng đạt bình giai.

Hắc Tông rất vừa lòng với kết quả này, nếu cứ tiến bộ như thế này thì Tinh Niệm rất có thể vượt qua hẳn một bậc thành ma linh sư nhị cấp, thậm chí nếu có thêm cơ duyên cùng nỗ lực có thể thành ma linh sư tam cấp, tứ cấp.

Đừng nhìn chỉ có một cấp cách biệt nhưng là một lãnh trời khó vượt. Muốn tiến lên một cấp cần được thảo, hồn phách tương ứng, giá cả sẽ tăng vượt bậc có chút được thảo, hồn phách cầu mua mà không được. Mà tỉ lệ luyện đan thất bại cũng cao hơn, người tích sức vài chục năm mới được vài lô đan được nhưng lại luyện hỏng, vậy đi tong công sức chục năm của người, muốn luyện lại thì phải chờ vài chục năm sau. Quá lâu, quá khó.

Hắc Tông cũng đã là một tên ma linh sư nhất cấp cao giai nhiều năm nhưng hắn muốn tiến thêm một bước mà nói quá khó, vậy nên hắn đặt rất nhiều hi vọng vào đệ tử của mình. Nếu như tiến triển thuận lợi, Tinh Niệm thành ma linh sư nhị cấp, thậm chí tam cấp, tứ cấp, đây là cớ nào vinh quang, có khi Tinh Niệm còn giúp hắn thành ma linh sư nhị cấp.

Tinh Niệm cũng không phụ lòng trông mong của Hắc Tông, một năm này, Tinh Niệm vô cùng cố gắng. Hắn vừa học, vừa luyện được, vừa tu luyện cả ngày bận rộn. Tu vì hắn đã đến Luyện Linh nhất trọng đỉnh phong, hắn có thể đọc hiểu tạp thư, được thư, thảo dược sách... Cũng coi như có thành tựu không nhỏ trong một năm.

Trong tay Tinh Niệm lúc này còn hai hồn nô, một cái thì âm ảm phai mờ có lẽ qua vài lần thử được nữa sẽ tan biến, một cái thì còn nguyên, một cái trước đó đã bị nổ hồn.

Vài ngày sau.

Bùm!....

Không ngoài dự đoán cái thứ hai hồn nô bị nổ.

Khục... khục....

Tinh Niệm lúc này có chút lấm lem, chật vật, cũng may hắn đã vào Luyện Linh nhị trọng, hồn nô cũng chỉ là hồn phách trẻ em nên không quá nhiều chật vật. Nếu như là hồn phách cường đại hơn chút, hắn hẳn là bị thương. Đây cũng là một trong những nguyên nhân chết nhiều nhất của luyện linh sư, trong lúc thử đan bị nổ hồn. Càng như vậy càng cho thấy sự quý giá của luyện linh sư.

Tinh Niệm chỉ còn lại một hồn nô, hẳn cũng không định dùng hồn nô này thử được. Tinh Niệm muốn nuôi hồn nô này thành chiến nô.

Chiến nô tên như ý nghĩa, nuôi dưỡng hồn nô thành chiến nô. Tại bất kỳ đâu, chỉ cần có lợi ích sẽ có tranh giành, xung đột, tại Ma giới cũng thế. Nhưng Ma tộc sinh mạng quý trọng không ai lại muốn mạo hiểm tính mạng, vậy nên mới có nuôi hồn nô trở thành chiến binh. Hồn nô giải quyết phần lớn các tranh chấp trong Ma giới.

Trừ khi là sinh tử chiến hoặc diệt tộc chiến nếu không là dùng hồn nô chiến quả làm kết quả cuộc chiến, các bên đều có ước thúc nhất định, không ai mạo hiểm vượt quá ranh giới.

Chiến nô cũng là vũ khí quan trọng của Ma tộc trong cuộc chiến với các tộc khác. Ma tộc khi bắt được tù binh sẽ rút hồn luyện phách nuôi thành chiến nô tiếp tục chiến đấu. Trong lúc chiến đấu có thể để chiến nô tự nỗ lực gây sát thương cho địch. Thủ đoạn này Ma tộc là lấy chiến nuôi chiến, càng chiến càng nhiều chiến nô, đây là nỗi khiếp sợ, uy hiếp đến các tộc khác mỗi khi định tấn công Ma tộc.

Nuôi dưỡng chiến nô cũng rất đơn giản.

Đầu tiên là dùng hồn lực bản thân rót vào hồn nô, ôn dưỡng hồn nô. Hồn lực bản thân phải đủ mạnh, cùng với ôn dưỡng lâu ngày để hồn lực bản thân hoàn toàn hoà hợp với hồn phách của hồn nô, lúc này mới có thể điều khiển hồn nô như ý muốn có thể coi hồn nô như một bộ phận thân thể.

Tiếp theo là nuôi dưỡng hồn nô có thể chiến đấu được. Bước này chủ yếu là nhờ vào đan dược. Lúc này có thể nuôi hồn nô chiến đấu theo ý mình, ví như muốn hồn nô có thuộc tính hoá thì dùng đan dược có thuộc tính hoá để nuôi, muốn hồn nô sức mạnh vô cùng có thể dùng đan dược tăng lực lượng để nuôi...

Đến đây coi như hồn nô đã thành chiến nô.

Nuôi chiến nô không khó nhưng cũng có xác suất thất bại. Tỉ như người rót hồn lực quá nhiều cũng khiến nổ hồn, người nhận được chiến nô rất mạnh nhưng người lại quá yếu làm cho hồn lực người rót vào không đủ chiến nô có thể phản chủ nuốt mất người, lại như người dùng đan dược không đúng cũng gây nổ hồn...

Nói tóm lại, nuôi chiến nô không khó nhưng muốn có chiến nô mạnh thì cần không ít công sức. Tốt nhất là chọn một hồn nô, sau đó ngày ngày mang theo bên mình, dùng hồn lực từ từ ôn dưỡng, lại dùng thêm đan dược. Khi người lớn mạnh, chiến nô cũng lớn mạnh theo. Khi người đã không thể tăng tiến được nữa, chiến nô cũng vẫn lớn mạnh nhưng cũng sẽ không phản chủ vì chiến nô lúc này đã như một phần thân của người.

Chính là dụng ý này nên Tinh Niệm quyết định dùng hồn nô cuối cùng nuôi thành chiến nô dù hồn nô này có hơi yếu nhưng không sao, Tinh Niệm tu vi cũng không cao, hồn lực chỉ vừa đủ dùng, lại nói nuôi chiến hồn lần đầu có khả năng thất bại cao, lúc đó tổn thất một hồn nô tiểu nhi cũng không đáng tiếc, lại chọn hồn nô tốt hơn là được.

Tinh Niệm ngồi xuống, hai tay đặt chồng lên nhau đỡ lấy Ma Linh trụ, miệng lầm bầm pháp chú. Hồn lực từ Tinh Niệm xuất hiện quanh người hẳn như những sợi tơ mỏng, sau đó từng sợi tơ đi vào Ma Linh trụ hoà vào hồn nô bên trong.

Hồn nô lúc đầu an hoà, sau đó động dậy, giãy giụa chống cự. Cứ thế kéo dài suốt hai canh giờ, cuối cùng hồn nô yên tĩnh lại từ từ tiếp nhận hồn lực từ Tinh Niệm.

Lại qua tiếp hai canh giờ, Tinh Niệm thu hồi pháp chú, thở ra một ngụm trọc khí. Mở nắp Ma Linh trụ thả ra hồn nô.

Hồn nô thoát ra lơ lửng trước mặt Tinh Niệm.

Tinh Niệm ý niệm khẽ động, hồn nô lập tức làm theo, bay vòng vòng quanh phòng. Tinh Niệm nở nụ cười. Thành công! Hẳn thành công ngay lần đầu, đây cũng coi như có chút thiên phú đi.

Tinh Niệm điều khiển hồn nô bay đến giá sách cầm đến một cuốn đưa tới cho hắn, sau đó lại bưng nước, bay xuyên tường...

Một lúc sau Tinh Niệm cảm thấy có chút mệt mỏi, cũng do tiêu hao hồn lực điều khiển quá độ. Tinh Niệm cầm lấy một viên đan dược thả vào miệng, hồn lực cấp tốc được bổ sung.

Tinh Niệm lại điều khiển hồn nô bay ra khỏi cửa bên ngoài nhưng hồn nô cố hết sức cũng không làm được.

Tinh Niệm lầm bầm “Quả nhiên như vậy hồn nô còn chưa chân chính tính là chiến nô, chỉ có thể làm vài việc lật vật không thể chiến đấu.”

Hồn phách bình thường là không chịu bất kỳ sát thương vật lý nào, có thể xuyên qua đa phần vật chất. Hồn phách muốn chạm vào bất kỳ vật gì cần dùng hồn lực. Hiện nhiên hồn lực Tinh Niệm truyền vào hồn nô còn không đủ thao túng vật nặng chứ đừng nói đến chiến đấu.

Tinh Niệm cũng biết điều này nên cũng không thất vọng. Hẳn tu vi còn thấp, lại mới câu thông hồn nô nên điều khiển hồn nô còn tốn nhiều hồn lực, sau này để hồn nô bên người ngày ngày ăn cần chăm sóc lúc điều khiển sẽ tốn ít hồn lực hơn, điều khiển cũng sẽ linh hoạt hơn.

Tinh Niệm nhìn hồn nô trước mặt, nghĩ nghĩ một lúc, sau đó đạo: “Người mặc dù không phải chiến nô cường đại nhưng dù sao cũng là thành tựu ban đầu của ta. Người sau này đi theo ta cùng ta học tập trưởng thành, người sẽ chứng kiến ta từng bước từng bước trở thành cường gia, sau này vinh quang của ta, người cũng được hưởng một phần.”

Lại nghĩ một thoáng, Tinh Niệm đạo: “Người cũng cần một cái tên đi...”

“Ta là Tinh Niệm, vậy gọi người Tiểu Tinh đi.”

Sau đó Tiểu Tinh theo Tinh Niệm học tập. Tinh Niệm dạy Tiểu Tinh đọc sách, lại hỏi ra mê đề rồi tự trả lời, lại chỉ Tiểu Tinh tu luyện, tình chế được nhưng tất nhiên Tiểu Tinh không biết bất cứ cái gì, vẫn ngơ ngác làm theo mệnh lệnh. Tiểu Tinh chỉ là hồn nô vô niệm. Còn đối với Tinh Niệm, Tiểu Tinh vừa là nô vừa là bạn giúp Tinh Niệm giải tỏa một số suy nghĩ trong lòng mà thôi.

Hắc Tông đứng bên ngoài chứng kiến toàn bộ việc này, hắc cũng chỉ mỉm cười lắc đầu. Đúng là tuổi trẻ khí ngạo, mới đi được vài bước đã nghĩ tới trở thành cường giả. Hắc năm xưa không phải cũng như vậy sao? Nhưng mà thời gian cùng hiện thực lại vô cùng tàn khốc, hắc tu luyện tới Tạo Thể tam trọng cũng khó tiến một bước, mà linh sư nhất trọng cao giai thì lại càng khó thành mà linh sư nhị trọng. Ở tại thành nhỏ này mà nói, hai chức vị này cộng lại cũng coi như là có danh vọng, thành chủ cũng phải kính hắc vài phần. Nhưng ra bên ngoài mà nói, hắc thực sự quá yếu rồi.

Trước đây, hắc cũng nuôi chiến nô với nhiều mơ ước nhưng giờ thì sao? Mấy tên người hầu trong phủ của hắc không phải trước đây chiến nô sao? Đa phần chiến nô cũng chỉ là coi gà, đuổi chó, cắt lá, tia cành... chứ làm gì chiến đấu được. Chiến nô mạnh nhất của hắc mới Tạo Thể nhất trọng, lại có mấy chiến nô Luyện Linh bảy tám trọng. Tu vi còn không bằng hắc một ngón tay, nói chi đến giúp đỡ đánh nhau. Cũng may hắc sớm nhìn ra điều này nên sớm học luyện linh, sau nhiều năm cố gắng hắc cuối cùng cũng có chút thành tựu. Nhờ thân phận luyện linh sư, hắc không phải tranh đoạt chém giết mà lại được đãi ngộ tốt cùng tôn trọng. Nhưng sống an nhàn cũng làm tu vi hắc dậm chân tại chỗ, luyện linh thì không thể tiến thêm một bước, hắc muốn tăng tiến nhưng tâm hắc lại sợ hãi không dám ra ngoài.

Cuối cùng hắc chọn cách dễ dàng, tìm một đệ tử truyền hết lại bản lãnh, hy vọng sau này đệ tử mạnh mẽ có thể giúp hắc. Cách này cũng có nhiều rủi ro như đệ tử chết giữa đường, đệ tử phản bội hay không nhận ân nghĩa tôn sư nhưng lại cam đoan hắc tính mạng không sao, cùng lắm thì hắc lại nhận tên đệ tử khác.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Rèn luyện

- Thành công! Cuối cùng cũng thành công. Ta thành công rồi. Ta là thiên tài...

Tiếng la vui sướng trong đan phòng truyền ra. Rõ ràng là tiếng của Tinh Niệm. Hắc Tông đang chăm sóc thảo dược, khi nghe được tiếng la thì ngẩng đầu nở nụ cười: “Tốc độ này cũng xem như tốt”. Sau đó lại cúi đầu chăm chú vào thảo dược.

Tinh Niệm trong phòng lúc này vẫn còn nhảy nhót, hớn hờ. Hai năm vất vả, hắc cuối cùng cũng tình chế thành công tinh dược cao giai. Đây là giai đoạn quan trọng để bước vào con đường luyện linh sư.

Luyện linh sư chia làm ba giai đoạn: luyện dược sư là luyện linh sư sơ cấp, ma linh sư là luyện linh sư trung cấp, linh dược sư là luyện linh sư cao cấp.

Bước đầu trở thành luyện dược sư là tình chế được ít nhất hai mươi loại tinh dược cao giai. Sau đó dùng các loại tinh dược khác nhau kết hợp lại thành đan, đây cũng là một đạo khám khó vượt qua.

Tinh Niệm cảm lộ thủy tinh lấp nhẹ, bên trong là chất lỏng màu lục sóng sánh, lấp lánh linh lung. Chính là tinh dược của Trích Tinh thảo. Tinh Niệm không kim lòng dược mà nhỏ vài giọt vào miệng Tiểu Tinh.

Tiểu Tinh nhanh chóng chuyển sang màu vàng đậm, gần thành màu cam, sau đó dược lực tan hết, Tiểu Tinh trở lại bình thường.

Tinh Niệm lẩm bẩm “Quả nhiên là tinh dược cao giai... Ta đúng là thiên tài...”

Sau đó, Tinh Niệm lại lắc lắc quan sát tỉ mỉ lộ tinh dược, rồi lại không nhận được lại nhỏ vài giọt cho Tiểu Tinh, rồi lại lẩm bẩm tự khen.

Việc này cứ lặp đi lặp lại nửa ngày, cho đến khi tinh dược hết sạch.

Đây là thỏa mãn hư vinh, dù sao thì cố gắng tu luyện cũng không phải vì chút hư vinh này sao? Mà tinh dược Trích Tinh thảo giá trị cũng không cao dùng để đổi lấy chút niềm vui này hoàn toàn xứng đáng.

Hai năm nay, Tinh Niệm cố gắng cuối cùng cũng luyện thành tinh dược cao giai, tu vi cũng đến Luyện Linh nhị trọng trung giai sơ kỳ. Tiểu Tinh trong thời gian này cũng thường xuyên thử dược, hấp thụ nhiều linh dược khiến hồn phách của Tiểu Tinh ngày càng vững chắc, ngưng thực.

Nhưng hiển nhiên cũng gặp tinh dược tạp chất quá nhiều, Tiểu Tinh chuyển sang màu đen làm Tiểu Tinh găm rú đau đớn quần quai mãi không thôi, cũng có lúc suýt dẫn đến nổ hồn, lúc đó Tinh Niệm ra tay rót hồn lực vào Tiểu Tinh mới làm Tiểu Tinh ổn định.

Đây cũng là vấn đề cần chú ý khi nuôi chiến nô, cho chiến nô phục dụng đan viên lâu ngày sẽ tích tụ tạp chất, sẽ ảnh hưởng đến tương lai phát triển của

chiến nô cùng sức chiến đấu. Vậy nên chủ nô cần thường xuyên dùng hồn lực cọ rửa tạp chất.

Vậy nên chiến nô mặc dù có ích, nhưng mỗi Ma tộc chỉ thường nuôi hai ba chiến nô. Nuôi chiến nô quá tốn tài nguyên cùng hồn lực, không bằng dùng tài nguyên ấy cho chính mình. Chính mình lớn mạnh mới là đạo lý.

Lại hai năm nữa trôi qua, Tinh Niệm đã thành công tinh chế thành công tám loại tinh dược cao giai, hai mươi bốn loại tinh dược trung giai, bốn mươi ba loại tinh dược bình giai, tu vi cũng bước vào Luyện Linh nhị trọng cao giai đỉnh phong.

Kết quả này làm Hắc Tông hết sức hài lòng, ít ra cũng hơn hẳn trước kia một bậc. Dù sao nhất tâm lưỡng dụng vừa tu luyện vừa luyện linh là không dễ dàng.

Tinh Niệm lúc này coi như vững chắc tinh chế được, có thể bắt đầu luyện đan dược, trở thành luyện dược sư.

Luyện đan dược nói ra cũng thật đơn giản.

Chính là dùng nhiệt độ để dung hợp các loại tinh dược với nhau, sau đó dùng hồn lực nén ép hỗn hợp tinh dược thành viên tròn, đồng thời loại bỏ tạp chất, cuối cùng là giảm nhiệt độ từ từ để đan viên nguội lại sau đó xuất lò. Bước cuối nghe có vẻ không cần thiết nhưng nếu người giảm nhiệt quá nhanh cũng khiến đan giảm nhiệt nhanh sẽ khiến đan bị nứt. Đan nứt thì dược lực tiết ra ngoài, lâu dần trở thành phế đan.

Luyện đan từng bước đơn giản nhưng là kết hợp không biết bao nhiêu tinh hoa, bao nhiêu thời gian của thể hệ trước mới hoàn thiện hệ thống đan dược hiện nay.

Đan dược đơn giản nhất là sự kết hợp của hai loại tinh dược, mỗi tăng thêm một loại tinh dược thì độ khó luyện đan lại tăng lên gấp nhiều lần. Đan dược nhiều nhất trên thị trường hiện nay là loại kết hợp từ bốn đến mười loại tinh dược. Đan dược có sự kết hợp của hai mươi loại tinh dược được xem như trân quý, ai cũng muốn có; kết hợp của năm mươi loại tinh dược thì xem như bảo bối trong nhà, ai cũng không nỡ dùng; kết hợp của trăm loại tinh dược thì chỉ có trong truyền ngôn.

Nhưng có một loại đan dược trong truyền thuyết chỉ dùng một loại tinh dược.

Chỉ dùng một loại tinh dược, nghe thì tưởng đơn giản nhất nhưng ngược lại là luyện đan đã đến đỉnh cao, phản phác quy chân. Không biết loại đan này có thực sự tồn tại nhưng là đích đến mà mọi luyện linh sư hướng đến.

Tinh Niệm bắt đầu luyện đan, hẳn chọn loại đan dược đơn giản nhất là Trích Hồn đan, gồm hai loại tinh dược của Trích Tinh thảo và Âm Linh thảo. Trích Hồn đan giúp hồi phục hồn lực, thích hợp cho Luyện Linh nhất trọng tới tam trọng.

Hắc Tông ngồi bên cạnh hướng dẫn cẩn thận từng bước.

Hai loại tinh dược phải lấy chính xác tỉ lệ một:một. Chỉ cần sai sót một chút là không thể luyện thành đan.

Tỉ lệ tinh dược các loại đan dược viết xuống gọi là đan phương. Đan phương chính là mạng sống của mỗi luyện linh sư.

Lúc này một mùi cháy khét bay ra từ đan lò. Luyện đan thất bại.

“Trích Tinh tinh dược nhiều hơn Âm Linh tinh dược một phần”. Hắc Tông nhàn nhạt mở miệng, không chút cảm xúc. Vì thất bại là điều hẳn đã thấy trước.

Tinh Niệm không chán nản, hẳn nhanh chóng thanh lí đan lò, sau đó cân đo đong đếm hai loại tinh dược.

Lại mùi khét.

“Trích Tinh tinh dược nhiều hơn Âm Linh tinh dược nửa phần”.

Thất bại.

“Trích Tinh tinh dược nhiều hơn Âm Linh tinh dược một giọt”.

Thất bại.

“Hồn lực chưa đủ”.

Thất bại.

“Hồn lực không ổn định liên tục”.

Thất bại.

“Lửa quá mạnh”.

Thất bại.

“Giảm lửa quá nhanh làm nứt đan”.

...

Bốn ngày sau.

Tĩnh Niệm bấm pháp quyết, mở nắp đan lô, một viên đan được bay vào trong tay.

Viên đan được tròn tròn méo méo, màu sắc chỗ xám chỗ đen chỗ lại xanh, một vòng đan hoàn mờ mờ đứt khúc hiện lên.

Tĩnh Niệm nhìn ngắm viên đan được sau đó giương mắt hỏi: “Sur tôn! Cái này tính là luyện thành sao?”

Hắc Tông không nói chỉ phát tay viên đan được bay vào trong miệng Tiểu Tinh.

Tiểu Tinh lập tức chuyển màu từ vàng sang cam, lục, lam, tím, đen. Tiểu Tinh lập tức bành trướng, miệng kêu rú đau khổ, ánh mắt điên loạn.

Tĩnh Niệm có chút loạn, rồi lập tức phóng hồn lực ổn định lại Tiểu Tinh nhưng rất tiếc vô dụng vì lúc luyện đan hồn lực hắn tiêu hao không ít, lại nói được lực trong đan được vượt qua mức khống chế của hắn.

Hắc Tông phát tay, một cỗ hồn lực mạnh mẽ xông vào người Tiểu Tinh, ổn định lại Tiểu Tinh. Sau đó rất nhanh, Tiểu Tinh trở lại bình thường nhưng lại âm ảm đi trông thấy.

Tĩnh Niệm thở phào nhẹ nhõm, lại hỏi: “Sur tôn! Vì sao lại thất bại?”

“Tạp chất quá nhiều.” Hắc Tông nhàn nhạt trả lời.

Tĩnh Niệm suy nghĩ một lúc lại nói: “Đồ đệ rõ ràng dùng cao giai tinh được, tạp chất rất ít, cho dù cả hai loại tạp chất cộng lại cũng không nhiều như vậy.”

“Đúng là tạp chất cả hai cộng lại không nhiều nhưng khi ngời dùng lửa quá cao khiến cho một bộ phận tinh được bị đốt cháy trở thành tạp chất.”

“Ngời xử lí đan lô không sạch còn lại tạp chất.”

“Nắp đan lô không kín để tạp chất bay vào.”

Tĩnh Niệm nghe xong, ánh mắt lộ ra tinh quang, chấp tay cảm tạ sư tôn.

Hắc Tông mỉm cười gật đầu, đạo: “Niệm nhi, ngời bây giờ coi như đã nắm được các bước luyện đan, chỉ cần luyện nhiều quen tay ắt thành công.”

“Sư tôn không quấy rầy ngời nữa, còn lại để ngời tự ngộ vậy.”

Sau đó Hắc Tông quay người ra ngoài.

Một tháng sau, Tĩnh Niệm thành công luyện thành đan được, phẩm cấp miễn cưỡng đạt bình giai.

Ba tháng sau, Tĩnh Niệm luyện thành đan được Trích Hồn đan nhất cấp bình giai.

Nửa năm sau, Tĩnh Niệm luyện thành Trích Hồn đan nhất cấp trung giai gần tiếp cận cao giai.

Hắn lúc này cũng bắt đầu nghiên cứu loại đan được thứ hai: Lực Hồn đan. Loại đan này chủ yếu dùng tăng sức mạnh cho chiến nô, dùng hai loại tinh được là: Hoá Hồng tinh được cùng Ấu Thổ tinh được.

Hắn đã điều chế được Hoá Hồng tinh được cao giai nhưng Ấu Thổ tinh được chỉ đến trung giai.

Ấu Thổ tinh được điều chế có khó hơn, Ấu Thổ vốn là củ của cây Ấu, vỏ cứng vô cùng, muốn điều chế thì trước tiên bỏ vỏ mới bắt đầu tinh luyện. Thêm một công đoạn tức là tăng gấp đôi độ khó. Đây cũng là Tĩnh Niệm tự thử thách chính mình.

Một tháng sau, Tĩnh Niệm cuối cùng điều chế thành công Ấu Thổ tinh được cao giai. Sau đó, Tĩnh Niệm bắt đầu ném thử luyện đan.

Một tháng sau, thất bại.

Hai tháng sau, thất bại.

Sáu tháng sau, thất bại.

Tĩnh Niệm tuy thất bại nhưng mấy tháng nay hắn thu hoạch không ít, luyện chế đan được thủ pháp cũng thành thục hơn, điều khiển hồn lực lại càng tiến bộ vượt bậc. Hắn tin rằng cho hắn thêm mấy tháng, hắn luyện đan ắt thành công.

Đáng tiếc củ Ấu Thổ trong kho đã hết, đành phải chờ sư tôn đi mua, rồi lại tính tiếp.

Nhưng mà Tinh Niệm cũng không nhàn rãi, hắn chuẩn bị nghiên cứu đan phương thứ ba: Thể Hồn đan. Đan này giúp tăng tu vi, dùng tốt nhất là dưới Luyện Linh tứ trọng, cũng coi như có ích với hắn.

Thể Hồn đan cần hai loại Luyện Hồn tinh được cùng Chu Hoả tinh được. Hai loại tinh được này hẳn đều điều chế đến cao giai. Điểm khó luyện của loại đan được này là Chu Hoả tinh được cần nhiệt độ cao còn Luyện Hồn tinh được cần nhiệt độ thấp hơn.

Hai loại tinh được cần nhiệt độ khác nhau mới hoà hợp được, yêu cầu thủ thuật luyện đan phải điều luyện, tinh tế cùng kinh nghiệm phán đoán xem như thế nào là đúng lúc để hoà được. Nói tóm lại vẫn là làm nhiều quen tay.

Hai tháng sau, thất bại.

Năm tháng sau, thất bại.

Bảy tháng sau, thất bại.

Đến lúc này, Tinh Niệm cần suy nghĩ lý do mình thất bại. Cuối cùng hắn cũng có kết luận: do mình hồn lực không nhiều, hồn lực chưa đủ dẻo dai. Cũng tức nói là tu vi hắn chưa đủ, miễn cưỡng luyện đan cũng chỉ thất bại.

Điều này cũng dễ hiểu, trong lúc hoà được, ngưng đan, loại tạp chất đều yêu cầu hồn lực làm việc liên tục. Nếu luyện đan chỉ đơn giản làm nhiều quen tay thì đã có vô số Luyện Linh cảnh luyện thành được linh đan rồi, lúc đó luyện linh sư cũng không còn tồn quý.

Suy nghĩ thoáng điều này, Tinh Niệm quyết định tạm dừng luyện đan lại, tâm trung vào tu luyện nâng cao tu vi.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Mười năm

Đã mười năm trôi qua kể từ ngày đầu tiên Tinh Niệm bước vào biệt phủ Hắc Tông.

Hôm nay có hai bóng dáng đi ra từ biệt phủ.

Một là Hắc Tông, thân thể trung niên, tinh thần nội liễm, sung túc.

Một là Tinh Niệm, tinh thần sung mãn, khí thế xung thiên, thể hiện tuổi trẻ khinh cuồng, không sợ trời không sợ đất.

Đối với cả hai thì đây là một ngày quan trọng, hôm nay Tinh Niệm lấy chứng nhận luyện được sư.

Thời gian như trôi đưa, trong mười năm nay, Tinh Niệm cố gắng cũng đến ngày kiểm tra kết quả.

Tu vi Tinh Niệm đã đến Luyện Linh tam trọng trung kỳ đỉnh cao, hắn cũng tự tin luyện thành ba loại đan được.

Hai thầy trò ngồi trên cỗ xe ngựa do Hắc thú kéo, một loại thú giống ngựa nhưng khoẻ hơn.

Xe ngựa đi đến trung tâm thành rồi dừng lại trước cổng một toà phủ đệ, trên tấm bảng có mấy chữ: Luyện Linh Sư Hội. Chữ viết cầu kì, lộ ra uy nghiêm, quý phái.

Tại trung tâm thành Thực Nguyệt là phủ thành chủ, bên cạnh đó là phủ của mấy thế lực khác. Muốn tại trung tâm thành đặt trụ sở đều là thế lực có tiếng, luyện linh sư hội chính là thế lực như vậy.

Tại đây có sẵn một tên tạp vụ chờ đợi, liền dẫn hai người đến phòng chứng thực luyện linh sư.

Trong phòng chính là có một cái bàn, ngồi lấy hai vị ma linh sư, một tên tóc bạc lão già, một tên trung niên râu đen. Hai người thấy Hắc Tông đến thì ôm tay chào, bắt chuyện vui vẻ.

“Hắc Tông huynh lâu nay không gặp hắn là tu vi tiến bộ không ít đi.”

“Nào có, ta tu vi vẫn thế chỉ là hôm nay dẫn đệ tử đến thử xem có thể trở thành được sư được không? Nên thông báo làm phiền hai vị kiểm tra.”

“Ta nhìn đệ tử của Hắc Tông huynh tinh thần dồi dào, tu vi không thấp, lại được Hắc Tông huynh dạy bảo, hẳn là tự tin trở thành luyện được sư đi.”

“Ở tuổi này mà có tu vi thể này cũng là khó có, lại thêm danh hiệu luyện dược sư nữa thì đúng là thiên tài.”

“Hắc Tông huynh có một đồ đệ tốt a.”

Ba người trò chuyện vui vẻ như bạn cố tri lâu ngày không gặp, nhưng thật ra cũng chỉ là những lời khách sáo. Hai vị của luyện linh sư hội đều là ma linh sư như Hắc Tông, lão giả tóc trắng là phó hội trưởng, trung niên râu đen là trưởng lão, Hắc Tông cũng là trưởng lão khách khanh của luyện linh sư hội.

Bất cứ ai là luyện linh sư cũng đều có liên hệ với luyện linh sư hội, không là thành viên trực tiếp thì cũng là khách khanh, có một số cũng không muốn vào luyện linh sư hội nhưng sau đó bọn họ từ từ mất tích, biến mất khỏi thế gian, nguyên nhân gì thì chỉ cần biết trong lòng là được.

Lão giả tóc trắng lúc này ngồi ổn định tại ghế giữa, bên trái là trung niên râu đen, bên phải là Hắc Tông, lão từ tốn đạo:

“Hôm nay chúng thực danh hiệu luyện dược sư của Tinh Niệm.”

“Người có thời gian ba ngày, luyện ba loại đan dược khác nhau.”

“Phải luyện thành đúng ba loại đan dược khác nhau trong thời gian quy định, chỉ dùng thảo dược trên bàn có sẵn, các trường hợp khác đều không hợp lệ. Người có ý kiến gì không?”

“Văn bối không có ý kiến!” Tinh Niệm chấp tay trả lời.

“Được. Vậy bắt đầu đi.”

Tinh Niệm bắt tay vào làm, đầu tiên là làm sạch thảo dược, xử lý đan lô, đốt mộc hoá. Các công việc tuần tự, Tinh Niệm làm rất tốt.

Tinh Niệm sẽ luyện lần lượt ba loại đan mà hắn biết: Trích Hồn đan, Lực Hồn đan, Thể Hồn đan.

Hắn bắt đầu tinh chế dược sau đó luyện đan.

Ngày thứ nhất trôi qua.

Ngày thứ hai trôi qua.

Đến giữa ngày thứ ba.

Lạch cạch, lạch cạch...

Nắp đan lô rung động sau đó mở ra, một viên đan dược bay lên được Tinh Niệm thu vào trong lọ. Đến đây hắn đã hoàn thành ba loại đan dược, sớm hơn nửa ngày so với quy định.

Hắn để ba lọ đan dược lên khay để tạp vụ mang đến cho hai vị giám định sư.

Vị trung niên râu đen mở nắp lọ đổ ra đan dược, đưa đan dược lên mũi ngửi ngửi, lại đưa gần mắt ngắm soi, làm như rất chăm chú. Vị lão giả tóc trắng thì chỉ cầm lên nhìn nhìn. Thật ra với trình độ luyện đan của bọn họ, chỉ cần nhìn Tinh Niệm quá trình luyện đan là có thể đoán được tám chín phần chất lượng đan dược. Làm ra quá mức chăm chú chỉ là biểu hiện cho người ngoài xem, để cho thấy bọn họ lúc nào cũng tận tâm, lại để cho Hắc Tông thấy có thể có lợi ích sau này.

Lão giả tóc trắng mở miệng đạo:

“Đan thành. Bây giờ kiểm tra chất lượng đan.”

Đan thành thì coi như người đã là luyện dược sư, kiểm tra là để xem người bao nhiêu phẩm cấp.

Tạp vụ dẫn đến một tên hồn nô. Trung niên râu đen bóc lấy lớp vỏ của Trích Hồn đan ném vào miệng hồn nô.

Hồn nô chuyển sang màu lam đậm.

“Trích Hồn đan nhất cấp trung giai.”

Lại đến Lực Hồn đan.

Hồn nô chuyển sang màu tím đậm.

“Lực Hồn đan nhất cấp bình giai.”

Đến Thể Hồn đan.

Hồn nô chuyển sang màu đen.

“Thẻ Hồn đan nhất cấp bình giai.”

Sau đó lão già tóc trắng đứng lên tuyên bố:

“Kết quả đã có: Ta tuyên bố Tinh Niệm chính thức trở thành luyện được sư nhất cấp.”

Một tên tạp vụ nhanh chóng tiến lên đưa cho lão già một tấm đồng bài, lão già dùng thủ pháp ghi lên mấy chữ: Tinh Niệm – luyện được sư nhất cấp. Công hội luyện linh sư thành Thục Nguyệt chứng thực.

Sau đó đưa cho tên tạp vụ.

Tên tạp vụ đưa đến cho Tinh Niệm, đạo:

“Mời luyện được sư đại nhân rót hồn lực vào chứng thực thân phận.”

Tinh Niệm nhanh chóng dùng hồn lực xâm nhập lệnh bài. Bên trong lệnh bài, Tinh Niệm cảm thấy vô cùng những ký hiệu, những tình sợi đan xen kết nối các ký tự, hẳn đây là thủ pháp đặc biệt của luyện linh sư hội không cho làm giả cũng như mạo danh. Tinh Niệm rất nhanh tìm thấy chỗ chứa hồn lực của mình, để lại hồn lực sau đó Tinh Niệm thu hồi tâm trí.

Lại cảm tấm lệnh bài này dò xét một phen, miệng mỉm cười đắc ý. Trong lúc này thì Hắc Tông cùng hai vị luyện linh sư nói vài lời khách sáo, sau đó cầm một túi có hai mươi ma thạch trả cho đợt kiểm tra lần này, sỡ dĩ có chi phí này chính là trả phí cho thảo dược, mộc hoá, đan lô đã dùng, cùng người kiểm tra, đây cũng là khoản thu nhập thường xuyên của công hội.

Tất nhiên, hai mươi ma thạch thì công hội có lời một nửa. Nhìn hai mươi ma thạch cũng không quá lớn nhưng đây là luyện được sư nhất cấp nếu như là chứng thực luyện được sư nhị cấp, tam cấp chi phí sẽ tăng gấp bội, lại đến ma linh sư con số ma thạch phải trả sẽ rất lớn.

Hắc Tông lại lấy ra hai túi khác đưa cho bọn họ, nhỏ giọng nói: “Hai vị sư huynh vất vả, đây là chút lòng thành.”

Hai bọn họ mỉm cười gật đầu thoả mãn, đây cũng là chút chất béo làm việc kiểm tra đi. Cả ba lại nói vài lời khách sáo sau đó Hắc Tông cáo từ ra về.

Trở về phủ, Hắc Tông phát thiệp mời tiệc, nói là vì Tinh Niệm trở thành luyện được sư.

Bữa tiệc diễn ra xuất hai ngày, trong bữa tiệc khách quý không thiếu có thành chủ, có mấy vị luyện linh sư, có mấy người vị từ các đại thế lực cũng đến. Bọn họ đến chủ yếu là vì nể mặt Hắc Tông, dù sao Hắc Tông cũng là một vị ma linh sư, còn Tinh Niệm còn chưa lọt vào vòng tròn giao tiếp của bọn họ, mang theo mấy vị tuổi trẻ cùng thế hệ là được.

Quả nhiên bữa tiệc phân ra hai phần, một bên các vị đại nhân, một bên là thanh niên trẻ tuổi.

Tinh Niệm lúc này quả là được mở mang tầm mắt, lại có giao thiệp nhiều hơn. Hẳn từ lúc đến đây ra phủ cực ít chỉ chuyên tâm tu luyện, luyện đan, Hắc Tông cũng muốn hẳn chuyên chú không cần ra ngoài nhiều sự.

Đến hôm nay, Tinh Niệm cũng coi như có chút thành tựu, mới chính thức ra ngoài, Hắc Tông cũng là nghĩ thế nên mới tổ chức bữa tiệc hôm nay. Chuẩn bị cho Tinh Niệm còn đường mở ra thế giới mới, Hắc Tông cũng là một phen khổ cực. Từ nay, hẳn sẽ không ngăn Tinh Niệm ra khỏi phủ nữa, ngược lại hẳn còn muốn Tinh Niệm ra ngoài kết giao nhiều hơn. Dù sao tất cả những người ở đây ai cũng có thân phận cả.

Bữa tiệc kết thúc, Tinh Niệm cũng làm quen được vài người hợp ý, hẹn lần sau lại gặp.

Năm ngày sau, Chu Khải sang phủ rủ Tinh Niệm ra ngoài. Chu Khải là con trai của Chu Thương-chủ nhân của đấu trường chiến nô, sông bạc, trại nuôi Nhân tộc, nói tóm lại là một tên thương gia giàu có.

Chu gia trước đây do một vị Hợp Nhất cảnh sáng tạo, lưu truyền đã qua bốn đời nhưng từ vị tổ tông về sau lại không sinh ra Hợp Nhất cảnh cao thủ. Còn vì sao thế hệ sau không phải Hợp Nhất cảnh lại có thể tiếp tục sinh ra hậu đại thì đó lại là một câu chuyện dài khó một lời nói hết.

Tinh Niệm sau khi xin phép Hắc Tông thì cùng Chu Khải ra ngoài.

Chu Khải tỏ ra rất nhiệt tình, hẳn biết Tinh Niệm không biết nhiều chuyện trong thành nên hẳn rất tích cực giới thiệu. Chu Khải cũng không phải loại thích làm chuyện hướng dẫn nhưng mà hẳn dù sao cũng sinh ra trong thương gia, ánh mắt cay độc, hẳn thấy Tinh Niệm là ma linh trong tổ địa sinh ra tiềm lực rất lớn, lại là một vị luyện được sư trẻ tuổi, sư tôn là một ma linh sư địa vị không nhỏ. Hẳn đầu tư vào Tinh Niệm hẳn là có thể kiếm lời không nhỏ.

Dù loại lý do khiến hẳn là kẻ tích cực kết giao Tinh Niệm nhất, dù sao trong bữa tiệc có mấy kẻ làm quen nhưng hẳn lại là tên đầu tiên đến rủ Tinh Niệm đi chơi. Ấn tượng lần đầu là rất quan trọng.

Hắn dẫn Tinh Niệm qua mấy con phố, thường thức đồ ăn, ngắm cảnh xem vật. Sau đó, hắn dẫn Tinh Niệm đến đấu trường chiến nô, đây mới là nơi thực sự hẳn muốn đưa Tinh Niệm đến.

Đấu trường chiến nô tại thành Thục Nguyệt chỉ có một, nằm ở phía đông nam thành. Đấu trường thuộc sở hữu của Chu gia thương hội.

Trong đấu trường, các vị cao thủ sẽ điều khiển chiến nô mình chiến đấu. Có thể chiến đấu một-một, chiến đấu theo đội, hay một đấu với nhiều. Kết quả chỉ tính khi có một bên chiến nô bị tan biến hoàn toàn, không có nhiều luật lệ chỉ cần hai bên đồng ý thì có thể dùng bất cứ hình thức nào chiến đấu, chỉ có một luận duy nhất không được bạo nộ chiến nô. Nếu người mới lên liền cho chiến nô tự nộ, cả hai cùng tan biến thì còn đấu làm gì nữa.

Và lại chiến nô chiến thắng có thể hấp thu chiến nô bại trận, đây cũng là phần thưởng chiến thắng, bên cạnh đó người thắng còn nhận được tiền thắng từ kẻ thua và đấu trường.

Xung quanh đấu trường lại là những con bạc điên loạn, có kẻ phút chốc giàu sang có kẻ phút chốc phải bán cả thân trả nợ, nhưng càng điên cuồng sòng bạc lại kiếm càng nhiều tiền.

Tinh Niệm mới đứng xem một chút mà cũng không bình tĩnh được, có kẻ cầm cả túi lớn ma thạch, có kẻ cười ha ha vác bao lớn ra ngoài, làm hắn cũng nổi lên tham niệm.

Chu Khải thấy Tinh Niệm như thế, ánh mắt loé lên tia sáng giao hoạt, bước đầu đã thành công.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Chiến nô

Chu Khải đứng khoanh tay, làm bộ thờ dài, có tình gây chú ý cho Tinh Niệm. Chờ vài lượt thờ, mới nói:

“Đấu trường tuy tốt nhưng lại không có chỗ cho người trẻ chúng ta.”

Tinh Niệm ngạc nhiên: “Lời này ý gì?”

Chu Khải thấy đối phương đã đi theo đúng dẫn dắt của hắn lúc này chậm rãi giải thích:

“Tinh Niệm huynh nhìn thấy chiến nô chiến đấu sao? Chiến nô của chúng ta quá yếu căn bản không đủ để đối phương nhét kẽ răng.”

“Nói thật chiến nô của chúng ta còn chưa coi là chiến nô chân chính, vì chiến nô của chúng ta quá yếu chỉ có thể coi là mạnh mẽ hồn nô.”

“Lại nói cho dù chúng ta có được cường đại chiến nô, với một chút hồn lực của chúng ta có thể luyện hoá, điều khiển chúng chiến đấu được sao?”

Tinh Niệm cũng lặng yên suy nghĩ, lời này có lý nhưng không chiến đấu cũng có thể tham gia cá cược cũng có thể một bước lên tiên.

Chu Khải dường như đọc được suy nghĩ của Tinh Niệm lại nói:

“Cá cược thì cũng đừng nói đến, chắc chắn là thua nhiều hơn ít.”

“Ta lần đầu đến đây có 100 ma thạch, chỉ cược mấy lần đã hết sạch. Cũng may đây là đấu trường của nhà ta nên bọn chúng trả lại tiền cho ta.”

Cái này làm Tinh Niệm triệt để không hiểu, đấu chiến nô không được còn dễ giải thích còn cá cược ít nhất cũng có một nửa phần thắng.

Chu Khải lại giải thích:

“Chính là tầm mắt. Tu vi chúng ta còn yếu, không thể nhìn được đối phương sâu cạn, ai đang ẩn dấu, ai phô trương, ai đang bị thương, ai có đòn sát thủ... lại nói có chiến nô tu luyện các thủ đoạn khác chế nhau.”

“Đấu trường cũng đưa ra tỉ lệ cược khác nhau, kẻ mạnh thì tỉ lệ cược thấp thắng được không nhiều, kẻ thua thì tỉ lệ cược cao thắng được nhiều nhưng khó xảy ra.”

“Cũng đừng nghĩ đến chuyện đặt cược cả hai, thắng được ít nhưng chắc chắn. Tỉ lệ cược này được đưa ra là có mười phần tính toán, đấu trường đã trải qua nhiều năm nghiên cứu tỉ mỉ tính toán, người không thể chui bất kỳ lỗ hổng nào.”

“Lần trước thua lỗ, đệ bị lão cha giáo huấn một phen, chính là những lời này.”

Tinh Niệm suy nghĩ một chút, thấy lời này mười phần có lý nhưng mà không biết thì thôi đã biết một nơi có thể kiếm nhiều ma thạch lại không thể làm gì, khác gì mỡ treo miệng mèo, đây là cảm giác vô cùng khó chịu.

Xưa nay, mọi thứ cần thiết đều do Hắc Tông đưa cho, hắn cũng được một ít ma thạch. Nhưng nếu tự tay có thể kiếm ma thạch, tự tay tiêu xài đây mới là công đạo đây mới là sáng khoái.

Tĩnh Niệm cảm thấy ừ ừ.

“Nhưng mà...”

Tiếng Chu Khải lại vang lên, Tĩnh Niệm ánh mắt sáng lên như tìm thấy hy vọng, thấy gây được sự chú ý hoàn toàn của Tĩnh Niệm, Chu Khải mỉm cười đạo:

“Để giải quyết chuyện này, tiểu đệ tự mình tổ chức tiểu đấu trường.”

Tĩnh Niệm tỏ ra nghi hoặc.

“Tĩnh Niệm huynh yên tâm, tiểu đấu trường là dành riêng cho thế hệ trẻ chúng ta, mấy vị tuổi trẻ bên phủ thành chủ, thương hội, luyện linh sư hội... cũng thường tham gia.”

“Tham gia tiểu đấu trường cũng là cách chúng ta rèn luyện bản thân cùng hồn nô, lại có thể kiếm thêm ma thạch có sao không làm.”

“Trước đó khi ta nói ra ý tưởng này, cha ta liên tục khen hay, cha ta cho rất nhiều trợ thủ giúp ta xây dựng đấu trường còn cho ta một ngàn ma thạch làm vốn”

Vừa nói Chu Khải vừa dẫn dắt Tĩnh Niệm đi phía tiểu đấu trường, lời nói thiên hoa loạn trụ nghe có vẻ rất thuyết phục. Tĩnh Niệm cũng dần dần mất hết nghi ngờ.

Tiểu đấu trường xây dựng bên cạnh đấu trường nhưng là ở bên góc, ít gây chú ý. Tiểu đấu trường có tám chín phần mười giống đấu trường chỉ là mọi thứ nhỏ hơn thôi.

Bên trong đấu trường cũng đang có sẵn vài chục vị thiếu niên tham gia, Tĩnh Niệm cũng có thể nhận diện phần đông trong số họ đã từng xuất hiện tại buổi tiệc mấy hôm trước.

Bọn họ chào hỏi nhau vài câu rồi lại tập trung sự chú ý vào bên trong đấu trường, nơi đây đang là cuộc chiến của hai vị thanh niên: một người áo kim sắc, một người áo xám tro.

Một lúc sau kết quả trận đấu cũng có, chiến nô của thanh niên áo kim sắc thôn phệ chiến nô của áo xám tro. Tiếng hò reo vang lên không ngừng.

“Trương công tử! Trương công tử vô song...”

Vị Trương công tử này chấp tay đáp lễ sau đó đi ra ngoài, nhìn rất có phong độ.

Chu Khải bên cạnh Tĩnh Niệm đạo:

“Vị này tên là Trương Liễu, con trai của một vị luyện linh sư. Đây đã là trận thắng thứ năm. Ở đây danh tiếng cũng không nhỏ. Là một vị cao thủ.”

“Đâu có! Đâu có! Ta chỉ may mắn thắng được vài trận.” Không ngờ vị này Trương Liễu đang từ từ bước tới chỗ này.

Chu Khải ôm quyền chào hỏi, Trương Liễu lại đạo:

“Vị này hẳn là Tĩnh Niệm huynh đi? Lần trước, ta ở ngoài thành bận việc không thể tham dự tiệc của Tĩnh Niệm huynh cảm thấy đáng tiếc không thôi. Hôm nay có duyên gặp mặt không bằng kết giao một phen.”

Người này hành sự kín kẽ, chu toàn, lại từ từ dẫn dắt đối phương, hiển nhiên là được dạy dỗ rất tốt.

Tĩnh Niệm từ đầu đến cuối cũng không có nhiều chỗ chen lời chỉ có thể từ từ thuận theo đối phương.

“Ta chỉ may mắn có cái phụ thân là luyện linh sư, được cho vài viên đan dược nuôi chiến nô, cũng coi như có nhiều lợi thế hơn một chút.”

Lời nói tuy thế nhưng ở đây ai không là cậu ấm cô chiêu, có gia thế không nhỏ, bọn họ ai lại không dùng đan dược nuôi chiến nô. Hiển nhiên Trương Liễu được cho đan dược cũng không phải đan dược bình thường mà bọn hắn cho chiến nô phục dụng thường ngày.

Trương Liễu lại làm bộ thờ dài:

“Nhưng bây giờ có lẽ lợi thế này không còn nữa nếu Tĩnh Niệm huynh cũng tham gia. Dù sao Tĩnh Niệm huynh cũng là luyện dược sư muốn dùng đan dược gì nuôi chiến nô mà chẳng có.”

Lời này là có chút khách sáo, Tĩnh Niệm cho dù là luyện dược sư nhưng chỉ là nhất cấp mới luyện được ba loại đan dược làm sao có thể so sánh được với cha Trương Liễu. Nên biết cha Trương Liễu cũng là một vị ma linh sư nhất cấp như Hắc Tông, Tĩnh Niệm đan dược có thể so sánh được với hắn sao? Chỉ có Hắc Tông luyện đan mới so nhau cân bằng.

Lời này là kích Tĩnh Niệm không dựa dẫm vào đan dược của Hắc Tông mà chỉ dùng đan dược của chính mình. Quả nhiên trong lòng Tĩnh Niệm là một

cổ ngạo khí bùng bùng tự nhủ dùng thực lực bản thân chiến thắng.

Chu Khải đứng bên ngoài sáng tỏ dụng ý của Trương Liễu nhưng hắn cũng không có lên tiếng, hắn cũng không có lý do gì lên tiếng, ai thắng ai thua đi chẳng nữa, tiểu đấu trường của hắn cũng thu lợi cả.

Tinh Niệm vậy là tham gia trận đấu. Chiến nô của Tinh Niệm chỉ có một là Tiểu Tinh.

Tinh Niệm đứng vào bục dành cho người điều khiển. Tiểu Tinh thì ở giữa sàn đấu.

Đối thủ đầu tiên của Tinh Niệm là một tên thanh niên áo bã trầu.

Trận đấu rất nhanh diễn ra.

Nửa canh giờ sau, Tiểu Tinh chiến thắng, thôn phệ đối thủ. Tinh Niệm nhận được mười ma thạch từ đối thủ, lại trừ đi hai ma thạch trả phí cho đấu trường, hắn còn tám ma thạch.

Sau đó Tinh Niệm đấu thêm hai trận nữa, đều thắng. Hắn muốn đấu thêm nữa nhưng đáng tiếc hồn lực của hắn đã cạn kiệt.

Hai ngày sau trở lại, Tinh Niệm có bốn trận toàn thắng.

Ba ngày sau, Tinh Niệm thắng sáu trận.

Mười ngày sau, Tinh Niệm thắng mười trận.

Chiến thắng làm mờ mắt con bạc, Tinh Niệm càng điên cuồng chiến đấu hơn, hắn đã bắt đầu giống những con bạc khác trong đấu trường.

Bảy ngày sau trở lại, Tinh Niệm thắng bảy thua hai.

Năm ngày sau phục thù nhưng Tinh Niệm thắng bốn thua bảy.

Sáu ngày sau đó, Tinh Niệm thắng hai thua tám.

Hai ngày sau, Tinh Niệm thua cả mười trận.

Mặc dù càng ngày càng thua nhiều nhưng vì máu cò bạc đã sôi trào nên hắn bất chấp tất cả muốn lấy lại những gì đã mất.

Đáng tiếc hắn đã thua tất cả ma thạch mình có, hắn còn nợ thêm Chu Khải một trăm ma thạch mà mỗi ngày phải trả lãi một ma thạch. Đến lúc này hắn không thể không trở về tìm biệt pháp kiếm ma thạch. Hắn không chỉ muốn trả nợ, hắn còn muốn thắng lại tất cả. Đây cũng là tâm lý trung của các con bạc đi.

Chu Khải nhìn bóng lưng Tinh Niệm đi xa mà mỉm cười đắc ý. Kết quả này không phải do hắn bày mưu sao? Hắn cố tình để Tinh Niệm thắng mấy trận đầu, thắng nhiều làm con bạc choáng đầu đã mất bình tĩnh, sau đó là hắn thu lãi.

Chiến nô của Tinh Niệm thực sự quá yếu, trước đây còn phải diễn kịch để Tinh Niệm chiến thắng nhưng khi hắn muốn Tinh Niệm thua lại quá dễ.

Mỗi lần thắng hắn cũng không cho hấp thu Tiểu Tinh, lý do cũng rất đơn giản, hắn hiểu rõ thực lực chiến nô này, hắn có thể tùy ý đạo diễn kết quả cùng diễn biến trận đấu.

Lý do khác là vì tính cách ngạo mạn của Tinh Niệm, Tinh Niệm sẽ quyết tâm cùng dùng chiến nô cũ đánh bại tất cả trước đây đối thủ, thất bại ở đâu thì đứng lên ở đấy. Nhưng Chu Khải lại cho đây là ngu ngốc và cố chấp. Nếu như Tinh Niệm chịu đổi chiến nô hoặc chiến nô cũ chết buộc phải đổi thì với thân phận là đệ tử của một vị ma linh sư, Hắc Tông kiểu gì chẳng tìm cho hắn một chiến nô cường đại hơn hoặc hồn phách của một tên Nhân tộc trưởng thành luyện thành chiến nô mới. Dù kết quả như thế nào đi chăng nữa, Chu Khải đều không muốn.

Vậy nên đến bây giờ Tiểu Tinh vẫn tồn tại nhưng cũng chỉ dừng lại ở hai chữ “tồn tại” mà thôi.

“Khốn kiếp!”

“Phé vật vô dụng!”

“Vô dụng như ngươi ta nuôi làm gì?!”

“Không có ta, ngươi đã chết từ lâu. Ngươi đã làm gì báo đáp ta?”

“Khốn kiếp! khốn kiếp mà!”

...

Trong phòng là tiếng Tinh Niệm chửi rủa không ngừng, mỗi tiếng chửi là một lần roi vút xuống.

Tiểu Tinh đau đớn gào rú nhưng kêu được sao, hắc chỉ ở dạng hồn phách làm sao có tiếng phát ra, chỉ có hồn lực trong người hắc xao động không ngừng. Hắc không có trí tuệ ngờ ngạc nhưng hắc cảm thấy đau, rất đau, rất rất đau.

Hắc muốn trỗi dậy phản kháng nhưng lại không thể. Hắc cảm thấy trước đây hắc sống rất hạnh phúc, chưa bao giờ bị đau khổ như bây giờ.

Trước đây? Bây giờ?

Hắc có quá khứ sao? Có hiện tại không? Hắc là ai? Hay hắc là cái gì?

Chỉ có cảm giác đau đớn! chỉ có cảm giác, không có thứ gì khác. Tất cả còn lại chỉ là sương mù, có rất nhiều thứ trong sương mù thuộc về hắc, hắc cảm thấy có thể mở ra sương mù tìm thấy bản thân nhưng lại không cảm thấy gì!

Chỉ có cảm giác, vậy hắc là thứ gì? Là thứ gì???

Tiểu Tinh lúc này đã không còn động đậy, chỉ còn hồn lực như có như không tản ra, hiển nhiên là sắp tan biến trong trời đất.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Bạo Hồn đan

Tinh Niệm đặt móng ngồi xuống, tiện tay vát chiếc roi sang một bên, miệng vẫn còn lẩm bẩm chửi nhưng hiển nhiên đã bớt giận rất nhiều.

Nghĩ nghĩ, Tinh Niệm lấy ra một viên đan được bóp nát, dùng hồn lực dẫn được lực vào trong cơ thể Tiểu Tinh. Tinh Niệm còn chưa muốn Tiểu Tinh chết như vậy, thất bại hôm nay hắc muốn dùng chính Tiểu Tinh để thắng lại.

Tiểu Tinh sau khi nhận được hồn lực cùng được lực, cơ thể tạm dừng xu hướng tan rã, những vết thương cũng dần mờ đi.

Hồn phách tuy là có thể miễn nhiễm các sát thương vật lý nhưng hiển nhiên không có tuyệt đối, vẫn có những vật liệu có thể ảnh hưởng đến hồn phách. Những vật này chế tạo thành binh khí gọi là hồn binh.

Hồn binh đệ giai có thể tổn hại hồn phách như chiếc roi của Tinh Niệm chuyên dùng để huấn luyện chiến nô, hồn binh cao giai có thể ngay tức khắc chôn vùi hồn phách.

Cũng có vật liệu dùng để xây kho phòng, biệt phủ... không ai lại muốn nơi ở của mình mà hồn phách có thể tự do qua lại, nhất là những nơi bí mật. Những vật liệu này tuy quý nhưng chỉ cần dùng một lớp mỏng phủ lên bức tường là được.

Lúc này, Hắc Tông chậm rãi bước tới, hỏi: “Có chuyện gì sao, Niệm nhi?”

Tinh Niệm thấy Hắc Tông, chần chờ một chút sau đó đem mọi chuyện đầu đuôi kể lại. Hắc Tông nghe xong liền có thể đoán được ẩn ý trong đó, tiểu mưu tiểu kế của Chu Khải, Trương Liễu chỉ lừa được Tinh Niệm chứ làm sao qua mắt được lão hồ ly như hắc. Mặc dù biết rõ hết thảy nhưng Hắc Tông cũng không nói cho Tinh Niệm.

Thứ nhất: Tinh Niệm cần trưởng thành, qua thời gian Tinh Niệm sẽ tự ngộ ra ẩn kế bên trong nếu không thể tự ngộ thì là quá ngu, như vậy thì hắc cũng không cần bồi dưỡng nữa.

Thứ hai: Không muốn làm Tinh Niệm tự ái, xấu hổ.

Hắc Tông cười, đạo: “Sư tôn ngày xưa đi vào một cổ di tích, may mắn tìm được một đan phương cổ, gọi là Bạo Hồn đan.”

“Phục dụng đan này có thể bạo phát sức chiến đấu gấp mười lần trong thời gian ngắn nhưng tất nhiên có ảnh hưởng đến chiến nô sau này.”

Tinh Niệm nghe đến mười lần sức chiến đấu thì mắt sáng rực, làm sao còn nghe được sẽ ảnh hưởng chiến nô mà cho dù có ảnh hưởng chiến nô thì sao, nuôi một chiến nô khác là được, thứ hắc cần chỉ là chiến thắng.

“Sư tôn có thể dạy cho đồ nhi sao?”

Hắc Tông vẫn ung dung, đạo: “Không cần nóng vội, nghe ta nói hết đã.”

“Bạo Hồn đan này dùng cho chiến nô cấp Tạo Thể dưới cửu trọng, cần bảy mươi tám loại dược liệu cùng mười sáu hồn phách, chọn nơi cực hàn để luyện. Liên tục trong một tháng, tỉ lệ thành công khoảng hai thành.”

Cái này đan được rõ ràng là linh dược đan chỉ có linh dược sư mới luyện được, đừng nói Tinh Niệm, kể cả Hắc Tông cũng không thể luyện được.

Tinh Niệm mặt ủ rũ: “Sư tôn đùa con sao?”

Hắc Tông vẫn cười ung dung: “Tất nhiên là không.”

“Qua nhiều năm nghiên cứu của ta, có thể giảm lược nhiều thành phần. Hiệu quả có giảm nhưng vẫn rất đáng giá.”

Sau đó, Hắc Tông lấy trong túi ra một viên đan dược đưa cho Tinh Niệm. Viên đan toả ra hồn lực nhẹ nhẹ, là một viên ma linh đan.

Tinh Niệm mặt vẫn ủ rũ: “Sư tôn, ta muốn chiến thắng bằng chính năng lực của mình.”

Hắc Tông lại nói: “Ta biết.”

“Viên đan dược này là tặng con bảo mệnh. Trong lúc nguy cấp có thể giúp chiến nô tăng lên Luyện Linh thất trọng, lại cho nổ hồn thì có thể tiêu diệt Luyện Linh cửu trọng.”

“Còn đan phương ta đã nghĩ cho con. Chỉ cần dùng ba loại tinh dược của Hoá Long thảo, củ Mật, rễ Bằng Lăng có thể giúp chiến nô tăng ba phần chiến lực”

Tinh Niệm mặt sáng rực sau đó lại xiu xuống:

“Sư tôn! Ta mới chỉ tinh chế được Hoá Long tinh dược trung giai, củ Mật cùng rễ Bằng Lăng tinh dược chỉ có bình giai. Lại nói cho dù chế được tinh dược cao giai, ta cũng không thể luyện được đan dược từ ba loại tinh dược.”

“Ngươi yên tâm! Sư tôn đã suy nghĩ kỹ cho ngươi.”

“Chỉ cần dùng ba loại tinh dược cấp trung giai là được, chỉ cần hoà dược vào nhau sau đó cho chiến nô dùng, nhưng thời gian lại chỉ có nửa canh giờ, lại có hại vô cùng với chiến nô.”

“Chiến thắng chỉ cần chiến thắng là đủ. Sư tôn hãy dạy ta đan phương.”

Vậy là trong vòng hai tháng, Tinh Niệm trốn trong phòng luyện đan.

...

Tinh Niệm cầm trong tay lọ thủy tinh nhỏ, bên trong là chất lỏng sũng sánh có ba màu xen kẽ, hiển nhiên là lúc hoà dược không được tốt. Lại không nghĩ nhiều, Tinh Niệm dùng hồn lực thúc đẩy dược lực tiến vào trong người Tiểu Tinh.

Một hơi thở, hai hơi thở, ba hơi thở.

Bỗng nhiên người Tiểu Tinh bành trướng, hồn lực sung mãn, thân thể rắn chắc, đôi mắt xích hồng, miệng nhe răng gặm gù. Tiểu Tinh đã tiến vào trạng thái cuồng bạo.

Trạng thái này của Tiểu Tinh khiến Tinh Niệm dùng hồn lực điều khiển cũng có chút phản kháng. Cuối cùng, Tinh Niệm để Tiểu Tinh phát tiết vào cây cỏ thụ.

Nửa canh giờ sau, Tiểu Tinh gục ngã nằm yên bất động, hồn lực hao mòn đại giảm, hồn phách lại mờ đi một ít. Hiển nhiên là di chứng cực lớn của tinh dược.

Thấy thế, Tinh Niệm lại tiếp tục dùng tinh dược Bạo Hồn đan, hẳn muốn xem giới hạn của tinh dược cùng Tiểu Tinh.

Kết quả: phục dụng lần thứ hai liên tục, thời gian còn một nửa, tổn hại tăng gấp đôi; phục dụng lần thứ ba liên tục, thời gian còn trăm hơi thở, tổn hại cực đại nếu cứ theo quy luật này thì lần thứ bốn chỉ có vài hơi thời gian sau đó tán hồn.

Mỗi lần phục dụng cách nhau một ngày thì tinh dược mới có hiệu quả nửa canh giờ, sau đó cần dùng hồn lực đan dược bổ tức khôi phục lại chiến nô.

Kết quả này không quá hoàn mỹ nhưng đã đủ Tinh Niệm hài lòng.

Hai ngày sau, Tinh Niệm đến tiểu đấu trường.

Đấu ba trận toàn thắng.

Ba ngày sau, ba thắng một bại.

Hai ngày sau, ba trận thắng.

Hai ngày sau, ba trận thắng.

Xem thời gian đến cùng chiến tích của Tinh Niệm, Chu Khải rất nhanh hiểu rõ mảnh khoé trong đó. Rõ ràng là dùng loại đan dược gì đó tăng cao thực lực chiến nô nhất thời, nhưng lại cần thời gian nghỉ ngơi khôi phục.

Điều này cũng dễ hiểu, không nằm ngoài dự đoán của Chu Khải dù sao Tinh Niệm cũng là luyện dược sư, sự phụ thì là ma linh sư có đan dược như thế rất là bình thường. Nhưng nếu cứ như thế này, quyền chủ động sẽ nằm trong tay Tinh Niệm, Tinh Niệm sẽ thắng mãi.

Vậy là Chu Khải gặp Trương Liễu, cả hai bàn bạc gì đó.

Hôm nay, Tinh Niệm lại đến.

Không ngoài dự đoán, ba trận đấu toàn thắng, Tinh Niệm đang muốn rời đi thì như vô tình gặp được Trương Liễu bước vào đấu trường.

Trương Liễu cười hồ hởi:

“Lâu lắm mới gặp lại Tinh Niệm huynh.”

“Tinh Niệm huynh cũng tới đấu chiến nô sao? Coi bộ thành tích rất tốt hay là chúng ta cũng đấu thử xem nào?”

Mặt Tinh Niệm có chút khó coi, hắn không nghĩ tới mới gặp lại Trương Liễu đã bị đối phương thách đấu nếu như lúc này cũng thôi nhưng bây giờ hắn đã đấu ba trận đã đến cực hạn của chiến nô, đấu tiếp hắn khả năng thua chắc. Lại nói hắn đã thấy qua chiến nô của Trương Liễu, rất mạnh, hắn thực sự có chút khó xử không biết làm thế nào, đang định từ chối thì...

“Trương Liễu huynh đến không đúng lúc rồi! Tinh Niệm mới đấu xong ba trận”

“A! vậy là ta cùng Tinh Niệm huynh không thể giao lưu rồi.”

Tinh Niệm thở phào, may mà có Chu Khải giải vây, hắn đang định rời đi thì Chu Khải lại nói:

“Cho dù có đấu thì Trương Liễu huynh cũng thua chắc.”

“Vì sao lại nói lời này?” Trương Liễu ngạc nhiên.

“Trương Liễu huynh không biết chứ, Tinh Niệm huynh đã thắng liên tục hơn mười trận. Trong đấu trường Tinh Niệm huynh được mệnh danh là thường thắng tướng quân, đánh đâu thắng đó, không ai cản nổi”

“Nếu chiến nô của Tinh Niệm huynh mạnh như vậy thì đấu thêm trận nữa cũng không có vấn đề đi!”

“Cái này không công bằng!”

“Vậy phải làm sao?”

“Chỉ bằng Trương Liễu huynh cũng đấu ba trận sau đó hai người lại đấu với nhau. Tinh Niệm huynh thấy sao?”

Hai người một xướng một hoạ, lời nói kín kẽ, Tinh Niệm cũng không thể bỏ xuống ngạo khí mà từ chối, mà Tinh Niệm cũng có tự tình trong lúc Trương Liễu thi đấu hắn có thể khôi phục chiến nô sau đó lại phục dụng tinh dược, hẳn là thời gian bạo hồn cũng không ngắn.

Vậy là cuối cùng Tinh Niệm cũng gật đầu.

Trương Liễu bước xuống sàn chiến đấu, Tinh Niệm tranh thủ thời gian hồi phục cho chiến nô nhưng mà ngoài dự đoán là ba trận đấu của Trương Liễu kết thúc rất nhanh, hiển nhiên là có sự thông đồng của Chu Khải cùng Trương Liễu.

Tinh Niệm đành phải xuống sàn.

Trương Liễu mở miệng đạo: “Lần đầu chúng ta đấu với nhau, hay là cược lớn một ít, Tinh Niệm huynh thấy sao?”

Tinh Niệm nhú mày, cảm thấy không ổn: “Cược thế nào?”

Trương Liễu bình thản nói: “Một trăm ma thạch thế nào?”

Tinh Niệm muốn từ chối nhưng sau đó lại bị Chu Khải nói khích vài câu, hắn lại đồng ý.

Trận đấu bắt đầu.

Tiểu Tinh thân thể cuồng bạo to lớn xông về phía đối thủ, chiến nô bên kia chỉ cao tới vai Tiểu Tinh tay đang bắt chéo thủ thế.

Tiểu Tinh tung đấm liên tục nhưng đối phương thủ thế kín không kẽ hở chỉ có bị đẩy lùi chưa gây tổn thương nặng.

Tiểu Tinh nhảy lên cao hai tay giáng xuống như cự phủ bổ xuống, đối thủ bỏ thủ thế nhanh chóng lách qua tránh. Tiểu Tinh quét chân vào hông đối thủ, đối phương nhanh chóng dùng hai tay đỡ.

Tinh Niệm lúc này cảm thấy không ổn, nếu đối phương chỉ thủ không công, thì chờ đến lúc tinh được hết hiệu lực lúc đó không cần đánh thì chiến nô của hắn cũng tự đổ. Tinh Niệm kích đối phương:

“Trương Liễu huynh, ngươi chỉ có biết thủ thôi sao? Sao không lên đánh trả?”

Trương Liễu ung dung: “Chiến nô của Tinh Niệm huynh thật sự quá mạnh, tại hạ không thể tấn công, đánh thủ thế chờ chết.”

Tinh Niệm nghe vậy tức nộ phôi nhưng không biết làm sao chỉ có tấn công cuồng bạo hơn, hy vọng thắng nhanh.

Nhưng mà tám mươi hơi thở về sau, Tiểu Tinh chậm lại cơ thể co rút. Thấy được thời cơ đến, Trương Liễu cho chiến nô tấn công dồn dập.

Chín mươi hơi thở, Tiểu Tinh bị một tấm xuyên lưng một lỗ lớn đã không còn có thể đấu tiếp.

Chiến nô của Trương Liễu lui về lại không hấp thụ Tiểu Tinh. Trương Liễu cười giả tạo: “Ta và Tinh Niệm huynh giao lưu làm sao có thể hấp thụ chiến nô của Tinh Niệm huynh.”

Tinh Niệm mặt có chút tức giận, hắn ước gì chiến nô của hắn bị hấp thụ luôn cho rồi. Nhưng mà vẫn phải nói vài lời khách sáo cùng đối phương.

Sau đó, Tinh Niệm rất nhanh rời đi, hắn nghe tiếng xôn xao sau lưng cứ nghĩ họ đang chê bai, nói xấu mình làm hắn cảm trong tay Ma Linh trụ mà muốn bóp nát.

Trương Liễu tung tung túi ma thạch nặng trĩu cười nói với Chu Khải. Hiển nhiên đây là kế hoạch của hai người, Trương Liễu có ma thạch, Chu Khải có tiền thua cược của các con bạc.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Thí luyện

Trở lại trong phủ.

Một trận đòn roi liên trút xuống người Tiểu Tinh, mãi cho đến khi Tiểu Tinh gục ngã chỉ còn lại bóng hình lơ mờ.

Tinh Niệm dùng hồn lực cùng được lực chữa trị cho Tiểu Tinh.

Sau đó lại một trận đòn roi, rồi lại chữa trị, lại một trận đòn roi...

Sự việc cứ tiếp diễn cho tới khi Tinh Niệm hồn lực cạn kiệt, mệt mỏi ngồi bệt xuống đất.

Tinh Niệm ngồi tĩnh tọa, lấy ra một viên đan được nuốt vào bụng, lại cảm mấy viên ma thạch đặt trong lòng bàn tay. Bắt đầu tu luyện.

Nửa canh giờ sau, Tinh Niệm khuôn mặt vặn vẹo, người run lên, sau đó “Oa” phun ra một ngụm ma khí.

Ngụm ma khí như những con trùng vặn xoắn vào nhau nhìn rất dữ tợn, sau đó nhanh chóng tan biến trong không khí.

Tinh Niệm, hắn không thể tập trung được dẫn đến lúc tu luyện dẫn ma khí bị rối loạn, ma khí cùng được lực không thể hoà hợp vào thân thể tăng lên tu vi ngược lại phản tác, hỗn loạn ma khí khắp nơi xông phá khiến hắn không thể không phun ra ngoài.

Trong lúc tĩnh tâm tu luyện nhưng trong đầu hắn lại hiện lên từng khuôn mặt chế nhạo hắn, cười cười chỉ trỏ chê bai hắn làm hắn mất tập trung, không thể dẫn động được lực cùng ma khí thông thuận ngược lại bị cỗ lực lượng này gây hại.

Thật ra, tất cả đều do Tinh Niệm tự tưởng tượng, trong mắt những thanh niên trong đấu trường Tinh Niệm cũng không có gì đặc biệt, hắn thắng hay thua thì đã sao? Được một ít tiền cược hoặc mất một ít mà thôi, bọn họ đã cược vô số vụ thắng thua là chuyện thường xuyên, bọn họ dù sao cũng là hậu bối trong các thế lực lớn, bọn họ không cần chú ý tới Tinh Niệm.

Còn với Chu Khải, Trương Liễu thì Tinh Niệm cũng chỉ là một trong số những tên bị bọn hắn tính toán mà thôi có gì mà cần để trong lòng.

Nhưng trong suy nghĩ của Tinh Niệm lại khác, hắn nghĩ mình là trung tâm thế giới, mỗi cử động, mỗi lời nói của mình sẽ để bọn họ chú ý. Khi hắn thua, tất cả đều xỉ xăm mình, tất cả xoay quanh hắn đều nhìn hắn thua trận.

Hắn trong chịu được cảm giác này. Cảm roi lên. Lại một trận đòn trút lên Tiểu Tinh.

Mấy ngày sau, hắn mới bình tỉnh lại.

Hắn bây giờ đang suy nghĩ thế nào thắng lại mặt mũi, cuối cùng hắn hết cách. Chỉ có thể cầu xin sư tôn vài viên đan dược cưỡng ép tăng lên chiến nô nhưng e là chiến nô chỉ có chịu đựng được vài lần chiến đấu sẽ hồn phi phách tán. Nhưng như vậy là đủ rồi.

Ngày hôm nay, hắn lại đến đấu trường, tự tin có thể thắng lại mặt mũi.

Trước đấu trường là một nhóm thanh niên đang nói cười, tinh thần hồ hởi. Gặp Tinh Niệm đi tới, Chu Khải trong đám người vui vẻ vẫy tay gọi. Tinh Niệm có chút hồ nghi nhưng vẫn bước tới.

Chu Khải đạo: “Tinh Niệm huynh lại đến đấu nô đi?”

Tinh Niệm gật đầu, không đáp.

Chu Khải cười: “Mấy ngày nay đấu trường đóng cửa?”

Tinh Niệm nhú mày: “Vì sao?”

Hắn đã chuẩn bị cho ngày hôm nay kỹ lưỡng, vậy mà đến đây lại nói không đấu, hắn thật sự bức bối trong lòng.

Chu Khải ngạc nhiên: “A! Tinh Niệm huynh không nhớ bây giờ là chính điểm Quang thời!”

Tại Ma giới, một năm chia làm hai giai đoạn Quang thời và Âm thời, tương ứng với khoảng thời gian mặt trời chiếu nhiều nhất và mặt trời chiếu ít nhất. Ma giới mặc dù không bao giờ có ánh mặt trời nhưng thông qua phản xạ của ma quang tinh với ánh sáng có thể nhận thấy sự thay đổi, vạn vật sinh sôi cũng vì đó mà có mà thay đổi theo mùa.

Tinh Niệm biết điều này nhưng lại không quá để ý, mùa nào cũng được ảnh hưởng không nhiều tới hắn.

Chu Khải nhìn về mặt của Tinh Niệm thì đoán ra bảy tám phần, lại nói:

“Vào lúc chính điểm Quang thời, Huyết Chu quả sẽ thành thực. Đây là thời gian chúng ta thu hoạch a.”

Nghe đến Huyết Chu quả, Tinh Niệm mới sực nhớ lại tạp văn ghi chép.

Huyết Chu sinh trưởng tại Liên Vân sơn mạch cách Thục Nguyệt thành hơn ba mươi dặm về phía đông.

Huyết Chu ra hoa vào chính điểm Âm thời, kết quả vào đầu điểm Quang thời, thành thực vào chính điểm Quang thời, thời gian thành thực trong vòng mười ngày. Trong thời gian này Ma tộc cùng với Ma thú sẽ tranh nhau hái, qua mười ngày Chu Huyết quả tự khô héo rụng xuống đất.

Huyết Chu quả là thảo dược cấp một, dùng cho Luyện Linh tu sĩ, có thể dùng trực tiếp không cần luyện thành đan mà có luyện thành đan đi chăng nữa được lực cũng không khác nhiều. Huyết Chu quả có tác dụng cường hoá hồn lực.

Cứ tới mỗi mùa Huyết Chu quả là tất cả các tu sĩ Luyện Linh lại vào sơn mạch tìm kiếm, đây cũng là cơ hội rèn luyện cho các thanh niên Luyện Linh cảnh.

Chu Khải lại tiếp tục: “Nếu Tinh Niệm huynh đã tới chi bằng cùng đồng hành.”

Tinh Niệm suy nghĩ một chút rồi gật đầu, dù sao hắn lúc nào cũng ở trong thành ra ngoài một chút cũng tốt, Huyết Chu quả cũng là đồ tốt, giúp hắn đánh vững căn cơ tương lai bước vào Tạo Thế cảnh.

Chu Khải sôi nổi giới thiệu bạn đồng hành.

Dẫn đội là Kim Thiên Lãnh, con trai Kim thành chủ, tu vi Luyện Linh tứ trọng đỉnh phong. Hoa Mạc, đệ tử một vị Tạo Thế cường giả trong thành, Luyện Linh tứ trọng trung kỳ. Dung Vạn Tái, cháu của một vị trưởng lão trong luyện linh sư hội, Luyện Linh tứ trọng sơ kỳ.

Đặc biệt nhất là Lạc Mộ Hoa, đệ tử mới nhận của Kim thành chủ, tu vi Luyện Linh tứ trọng trung kỳ, giống như Tinh Niệm, nàng cũng là ma linh từ trong tổ địa sinh ra linh trí được Kim thành chủ giành được. Sở dĩ gọi là “nàng” vì tạo hình giống nữ nhi.

Ma linh sinh ra trong tổ địa là không có giới tính, tu vi đến Tạo Thế cảnh mới bắt đầu tạo hình cho mình, khi đến Hợp Nhất cảnh thì coi như chính thức có giới tính, thân thể máu thịt.

Nhưng hiển nhiên rất nhiều ma linh đã bắt đầu chọn xong giới tính cho mình, sau này chỉ thuận thể mà làm.

Còn lại Chu Khải và Tinh Niệm tu vi cũng Luyện Linh tứ trọng trung kỳ.

Nhìn đội hình này, Tinh Niệm có chút lo lắng hỏi: “Chúng ta tu vi thế này liệu có thể tranh chấp được với mấy tên Luyện Linh cảnh cao giai.”

Hoa Mạc cười nói: “Tĩnh Niệm huynh yên tâm, trước đó thể lực của chúng ta cũng đã dọn sẵn một khu vực, Luyện Linh cao giai không vào được, ma thú cao giai cũng vậy, chỉ có mấy ma thú cùng cấp với chúng ta, vừa đúng cho chúng ta rèn luyện.”

Lời này nói ra cũng đúng, Huyết Chu quả mặc dù mọc hoang dã, ai có sức thì hái nhưng với các thể lực lớn mà nói bọn hắn có “sức” nhất, bọn hắn muốn hết cũng được, ai giám tranh cãi. Nhưng như vậy có thể gây bất mãn với tất cả tu sĩ, Chu Huyết quả giá trị còn không đáng bọn họ làm như vậy, lại nói trong Liên Vân sơn mạch ma thú cũng là cỗ thể lực đáng sợ.

Rất nhanh, nửa canh giờ sau, nhóm bọn họ đến bìa rừng. Bỏ lại thú cười, quãng đường tiếp theo, bọn hắn phải đi bộ. Kim Thiên Lãnh cầm bản đồ vừa xem vừa dẫn đường.

Lại nửa canh giờ nữa, bọn họ mới đến nơi.

Kim Thiên Lãnh thở ra một hơi, lại nói: “Khu vực mùi dấm xung quanh đây đã được càn quét, chỉ còn ma thú cấp thấp canh giữ Huyết Chu quả, chờ Huyết Chu quả chín sẽ lập tức nuốt mất.”

“Bây giờ chúng ta chia ra, ai có thể chém giết nhiều ma thú thì chiếm được nhiều Huyết Chu quả, tất cả xem tại bản lĩnh bản thân.”

“Còn ba ngày nữa Huyết Chu quả mới thành thực, chúng ta có mười ba ngày chém giết ma thú, mười ngày hái Huyết Chu quả. Nếu như gặp vấn đề có thể phát tín hiệu kêu cứu.”

“Tất cả có ý kiến gì không?”

Bọn Tĩnh Niệm yên lặng lắc đầu.

“Vậy được! chia tay tại đây.”

Rất nhanh, sáu đạo ma quanh chia ra sáu hướng đi.

Tĩnh Niệm khá kiêu ngạo, gan lớn lên hắn chọn hướng phía sâu sơn mạch tiến tới, tất nhiên vẫn là trong khu vực quy định.

Đi được một lúc, trước mắt Tĩnh Niệm là một cây Huyết Chu quả, trái ngược với chuẩn bị kỹ càng của hắn, tại cây Huyết Chu quả lại không có bất kỳ ma thú nào. Tĩnh Niệm đi vòng quanh một phen, vẫn không thấy có gì, trong tay chủy thủ cũng buông lỏng, Tiểu Tinh bay vòng vòng quanh đó cũng quay lại bên cạnh hắn.

Tĩnh Niệm đến gần cây Huyết Chu quả định để lại ký hiệu cho biết đã thuộc sở hữu của mình. Ngay tại lúc này ...

Xi ... xì ... xì

Trên thân cây một đôi mắt trắng xuất hiện, một cái miệng đầy rãnh nhọn phun ra một tia chất lỏng. Thì ra đây là một con thần lân có màu da y hệt vỏ cây Huyết Chu, cả thân hình dính bệt vào thân cây càng làm cho khó ai nhận biết, chỉ khi nó mở mắt mới nhận ra sự khác biệt nhưng đã chậm.

Tĩnh Niệm cứng cả thân mình, chủy thủ không kịp giờ lên, chỉ kịp động suy nghĩ để Tiểu Tinh chắn phía trước.

Chất lỏng dính lên người Tiểu Tinh, lập tức phát ra tiếng xì xì khỏi bốc lên, hiển nhiên là chất độc ăn mòn cực mạnh, Tiểu Tinh đau đớn lăn lộn dưới đất.

Con thần lân thấy không thành công lập tức gồng mình chuẩn bị phun tiếp đợt hai nhưng Tĩnh Niệm làm sao cho nó cơ hội, một cây chủy thủ lập tức đâm xuyên đầu con ma thú này giết chết nó ngay tức khắc. Ma thú từ trên cây rớt xuống cái bịch.

Tĩnh Niệm thì lại bồi thêm vài chục nhát dao trút giận, vừa rồi bị tấn công làm hắn sợ cứng cả người, hắn cảm thấy đây là sỉ nhục nếu như ai thấy được thì sao, mặt mũi của hắn đỏ đầu đầy.

Một lúc sau, tiếng động Tiểu Tinh lăn lộn quằn quại mới làm hắn dừng tay. Nhìn Tiểu Tinh, phun ra một câu: “Phế vật”

Lại bấm tay một cái, một viên đan dược bay vào miệng Tiểu Tinh, một lúc sau Tiểu Tinh mới bình thường trở lại.

Tĩnh Niệm để lại ký hiệu đánh dấu sau đó tiếp tục tìm kiếm cây khác.

Sau đó, hắn gặp cây thứ hai, có một con rắn quấn quanh cây nằm im như chết. Có kinh nghiệm lần trước, hắn đã nghĩ rõ chiến thuật đối phó.

Chiến thuật gì ư? Rất đơn giản: để Tiểu Tinh đỡ đợt tấn công đầu tiên của ma thú, sau đó hắn tung ra đòn sát thủ.

Quả nhiên, hắn đứng. Hắn lại thắng, hắn mãi để lại ký hiệu còn Tiểu Tinh thì một bên đau đớn lăn lộn.

Cây thứ ba.

Cây thứ tư.

Cây thứ năm.

...

Hết ngày hôm nay, hắn đã được chín cây. Hắn quay về chỗ tụ họp trước đó đã định. Hắn định khoe khoang một phen thì thấy bọn họ đang xì xào trò chuyện vui vẻ, hắn nghe được bọn họ nói chuyện.

Kim Thiên Lãnh được hai mươi bảy cây, Hoa Mạc được mười chín cây, Chu Khải mười bảy cây, Dung Vạn Tái tu vi thấp nhất được mười hai cây còn Lạc Mộ Hoa xuất thân giống hắn, tu vi giống hắn lại được hai mươi hai cây. Cái này làm hắn có chút xấu hổ cùng tức giận, khi được hỏi thì hắn cũng chỉ nói qua loa được giống như bọn họ.

Kết quả này thực ra lại vô cùng hợp lý, vì tu vi của Tinh Niệm là dùng đan được chồng lên, lại nói hắn quá tập trung vào luyện linh khác với bốn tên kia chỉ tập trung tu luyện, bọn họ cũng dùng đan được nhưng lại rèn luyện thực chiến thường xuyên.

Đan được, tu luyện, rèn luyện chính là những bước cơ bản và vững chắc để đi đến đỉnh cao.

Tâm tính của Tinh Niệm lúc này lại có chút vận vẹo cực đoan, hắn thầm nghĩ ngày mai phải kiếm được gấp bội.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Tiến sâu vào trong sơn mạch

Sáng sớm ngày thứ hai, Tinh Niệm lững thững bước ra khỏi lều của mình. Hắn nhìn thấy năm vệt sáng biến mất tại năm phương hướng khác nhau, hắn là bọn Chu Khải đã bắt đầu đi tìm Huyết Chu quả, hắn nhếch mép cười tự nhủ: các ngươi dù cố gắng thế nào cũng không vượt qua được bốn thiên tài, ngày hôm qua chỉ là các ngươi may mắn, hôm nay ta sẽ tung ra con át chủ bài.

Tinh Niệm luôn tự cho mình là trung tâm của tất cả, thượng thiên sùng nhi. Hôm nay hắn muốn tìm Huyết Chu quả vượt qua bọn Chu Khải nhưng hắn lại chẳng chịu bỏ ra nỗ lực tương ứng.

Sau khi dậy muộn hơn bọn Chu Khải, rồi lại từ tốn chuẩn bị đồ đạc. Nửa canh giờ sau, Tinh Niệm mới xuất phát.

Lại nửa canh giờ sau, Tinh Niệm gặp cây thứ nhất, trên thân cây là một con bọ màu ám kim, đầu có sừng nhọn, toàn thân bọc giáp nhìn có vẻ rất cứng rắn.

Không suy nghĩ nhiều, Tinh Niệm lấy ra một lọ Bạo Hồn đan tinh được cho Tiểu Tinh uống.

Tiểu Tinh lập tức rơi vào trạng thái cuồng bạo, lao vào tấn công con ma thú côn trùng. Chỉ ba mươi tức thời gian, Tiểu Tinh xé rách con ma thú. Tinh Niệm bước lên đánh dấu ký hiệu sau đó cả hai tiếp tục tiến lên.

Tinh Niệm dùng lá bài tẩy là Bạo Hồn đan tinh được thì tin chắc tốc độ giết ma thú của mình sẽ nhanh hơn bọn Chu Khải.

Hắn vốn dĩ đã chuẩn bị rất nhiều Bạo Hồn đan tinh được là để phục thù trong đấu trường nhưng lại không ngờ là sẽ tham gia thu hoạch Huyết Chu quả lần này.

Ngày hôm qua, hắn còn không dùng đến cũng vì tự tin mình giỏi hơn bọn Chu Khải, hắn cũng có chút tiếc tinh được. Nhưng hôm nay hắn bắt chập nghĩ nhiều lại trực tiếp dùng lá bài tẩy này.

Rất nhanh, cây thứ hai, cây thứ ba ...

Cho đến khi tinh được hết tác dụng, Tinh Niệm đã được năm cây nữa.

Sau đó, Tinh Niệm tự mình chém giết chờ cho Tiểu Tinh phục hồi phần nào rồi lại cho phục dụng tinh được tiếp tục.

Cứ như vậy cho đến cuối ngày, Tinh Niệm được tổng cộng hai mươi bảy cây cộng thêm hôm qua nữa là ba mươi sáu cây. Con số này quả là vượt bậc so với ngày đầu tiên.

Tinh Niệm trở lại chỗ tạm cư với tinh thần sáng khoái đầy tự đắc.

Nhưng hắn rất nhanh khó chịu vì:

Kim Thiên Lãnh được sáu mươi cây, Hoa Mạc cùng Chu Khải được bốn mươi cây, Dung Vạn Tái được ba mươi năm cây, còn Lạc Mộ Hoa thì được năm mươi hai cây.

Kết quả này khiến hắn có chút không vui vì hắn chỉ hơn được mỗi Dung Vạn Tái một cây mà Dung Vạn Tái tu vi lại thua hắn.

Hắn lại hẳn học chui vào lều, quyết định ngày mai phải vượt qua bọn Chu Khải.

Ngày thứ ba đến, Tinh Niệm mặc dù rất cố gắng nhưng số lượng cây trong khu vực an toàn này đã không còn nhiều như hai ngày đầu.

Kết thúc ngày thứ ba, Tinh Niệm được năm mươi cây. Bọn Chu Khải cũng không có tăng đột biến.

Kim Thiên Lãnh được bảy mươi một cây, Hoa Mạc được bốn mươi chín cây, Chu Khải được năm mươi bốn cây, Dung Vạn Tái được bốn mươi năm cây, Lạc Mộ Hoa được sáu mươi sáu cây.

Kết thúc ba ngày tranh đoạt đến ngày mai là ngày thu hoạch. Tuy nói có mười ngày thu hoạch Huyết Chu quả nhưng thực chất thời gian lại vô cùng gấp rút và rất eo hẹp. Vì người phải nhanh chóng thu hoạch trái cây của người nếu chậm có thể bị ma thú hay kẻ khác hái trộm dù sao thì đặt ký hiệu cũng không có nghĩa đó là vật trong túi của người. Lúc trước không ai giành vì trái cây còn chưa thành thực nhưng đến lúc thu hoạch thì luôn có kẻ bất chấp, ai nhanh thì được.

Dù đây là khu vực đã được dọn sẵn nhưng không thiếu những kẻ hay ma thú liều mạng.

Đồng dạng người cũng có thể đi cướp của kẻ khác cùng của ma thú.

Ngày mới vừa bắt đầu, sáu đạo quang từ nơi tạm cư đã bay theo các hướng.

Tinh Niệm đứng trước một cây Huyết Chu quả có ký hiệu của hắn. Hắn đang chờ.

Ma quang tinh phản chiếu những tia nắng mặt trời đầu tiên lên Huyết Chu quả, trái cây nhanh chóng đổi màu từ vàng sang đỏ máu, một hương thơm nhàn nhạt bay ra. Cả Liên Vân vân sơn mạch đều ánh đỏ lập lòe hiện lên, cỗ hương thơm trái cây chín lan ra khắp núi rừng báo hiệu Huyết Chu quả thành thực, mùa thu hoạch bắt đầu.

Tinh Niệm nhìn trái cây đỏ mọng, mùi thơm say mê liền biết thời điểm đã đến. Tinh Niệm phát tay, một cỗ hồn lực bay ra cuốn hết ba trái cây vào túi.

Rất nhanh, Tinh Niệm phóng đến nơi khác.

Nửa ngày sau, hắn đã đi hết các cây có ký hiệu của mình, thu hoạch cũng không tệ nhưng đáng ghét chính là bọn đạo chích nào đó đã hái hết mấy cây của hắn. Bọn đạo chích này có thể là ma thú cũng có thể là ai đó hoặc là bọn Chu Khải, sao lại không?

Bọn Chu Khải vì muốn chen ép mình đây mà, có thể lắm. Không, chắc chắn là như vậy rồi!

Càng suy nghĩ, Tinh Niệm càng thấy đúng, hắn cảm thấy tất cả bọn họ đều xoay quanh mình, đều ganh tỵ với mình, đều vì mình mà làm gì đó.

Tinh Niệm cắn răng đưa ra quyết định, ra khỏi khu vực an toàn tiến sâu vào trong sơn mạch, hắn không thể để cho bọn kia đắc ý được.

Một đường hướng phía sâu mà đi.

Đang đi hắn bỗng nhiên dừng lại, nhảy lên cây lúp trong một tán lá, giương mắt nhìn về phía trước.

Ba con dã cầu đang đánh nhau với một con dã trư tranh một gốc Huyết Chu quả.

Ba con dã cầu luôn phiên tiến công vào điểm mù của con dã trư, cuối cùng con dã trư vết thương chồng chất mất máu mà chết.

Đánh chết đối thủ, hai con dã cầu đang định đi hái trái thì con dã cầu có chùm lông vàng trên đầu gầm gừ sủa mấy tiếng, xem ra là con chỉ huy.

Hai con dã cầu lập tức tản ra di chuyển theo hai hướng, con dã cầu có chùm lông vàng thì đứng đó nhe răng đe dọa nhìn về một phía.

Tinh Niệm nhíu mày có chút khó hiểu bọn dã cầu này đang làm gì? Hắn đang định để bọn dã cầu lúc hái trái cây mà mắt cảnh giác sẽ ra tay đánh lén. Nhưng bây giờ sự tình có vẻ không như mong muốn.

Nhìn hai con dã cầu đang di chuyển thì tinh quang trong đầu Tinh Niệm loé lên, bị phát hiện.

Nếu đã không thể đánh lén thì đánh chính diện vậy, hắn cũng không sợ bọn cầu này chút nào.

Con dã cầu chỉ huy chỉ tương đương Luyện Linh tứ trọng sơ kỳ, hai con còn lại chỉ tương đương Luyện Linh tam trọng đỉnh phong.

Tinh Niệm nhảy xuống cây, phóng tới một con dã cầu không cho chúng hình thành thế vây công.

Con chỉ huy thấy thế liền cùng một con còn lại chạy đến tấn công, Tinh Niệm chỉ nhếch mép, cái này không ngoài dự đoán.

Tinh Niệm phát tay Tiểu Tinh bay ra chặn đường hai con dã cầu.

Con đã cầu phóng tới Tinh Niệm giờ vượt há miệng mất bản tinh quang, Tinh Niệm lách người qua một bên, rút ra chủy thủ cắm thẳng vào đầu con đã cầu.

Một chiêu chí mạng, con đã cầu lảo ra chết ngay tại chỗ.

Ở bên kia chiến trường, Tiểu Tinh không ngừng bị thương, liên tục lui về phía sau. Con chỉ huy thấy đồng bạn chết liền bỏ qua Tiểu Tinh, chạy đến tấn công Tinh Niệm.

Tinh Niệm không tham chiến mà liên tục chạy vòng vòng chờ Tiểu Tinh. Quả nhiên, Tiểu Tinh ở trạng thái dùng Bạo Hồn đan tinh được rất nhanh giết chết con đã cầu.

Tiểu Tinh nhanh chóng bay đến chỗ con chỉ huy, từ phía sau tung một đám vào sườn con chỉ huy khiến nó bay ngang tông vào một gốc cây nằm im không nhúc nhích như chết.

Tinh Niệm thấy thế thì cười ha ha. Đi tới chỗ xác con đã cầu chỉ huy, Tinh Niệm không ngừng tung cước đá.

“Đuổi này! Đuổi này! Ta cho người đuổi ta này!....”

Sau khi hả hê trút giận, Tinh Niệm cầm chủy thủ cúi xuống định cho con đã cầu mấy đám vào đầu.

Bỗng nhiên, con đã cầu mở mắt, tát một phát ngang thân Tinh Niệm. Tinh Niệm bật ngược lại phía sau, tay ôm vết thương kêu lên đau đớn. Con đã cầu nhân cơ hội này bật dậy chạy trốn vào rừng sâu.

Tinh Niệm đầy đau đớn cùng tức giận không ngờ bị một con đã cầu lừa. Tinh Niệm hạ lệnh cho Tiểu Tinh:

“Giết! nhất định phải giết con tạp chủng đó. Giết không được người cũng đừng quay về.”

Tiểu Tinh nhận lệnh nhanh chóng bay về hướng chạy của con đã cầu.

Tinh Niệm lấy ra đan dược nuốt vào, ổn định vết thương, sau đó tìm một nơi an toàn tiếp tục chữa thương.

Con đã cầu lần này tấn công có chút khác biệt với các ma thú hắc đã đụng độ trước đó làm hắc chuyển tay không kịp dẫn đến bị thương.

Ma thú tại Ma giới là những sinh mệnh có máu thịt khác với Ma tộc có dạng ma linh mà ma linh không sợ sát thương vật lý. Để tồn tại sống sót trong Ma giới, ma thú đã tiến hóa có thể dùng độc, sóng âm, linh hồn công kích... để tấn công ma linh, còn hợp sọ thì bảo vệ chúng khỏi ma linh công kích.

Khi ma thú tiến đến cao giai thì cơ thể chúng phát sinh biến hóa, các bộ phận trên thân biến thành hồn khí có tác dụng như hồn binh. Vậy nên tại Ma giới, ma thú hoàn toàn không sợ tiên thiên lợi thể của Ma tộc, muốn giết bọn chúng thì phải cận thân chém giết.

Nhưng cũng có đôi khi ma thú cấp thấp phát sinh dị biến một bộ phận trên cơ thể có tác dụng như hồn binh, tỷ như con đã cầu có chùm lông vàng vừa rồi, móng vuốt biến dị thành hồn binh có thể gây sát thương cho ma linh Tinh Niệm.

Rột... rột Xoạt Xoạt

Con đã cầu mạng trên mình vết thương chồng chất, máu không ngừng chảy, nhanh chóng lủn vào trong bụi rậm, theo sát ngay sau là Tiểu Tinh.

Con đã cầu liên tục đổi hướng, chui vào chỗ hẹp nhưng rất tiếc vô dụng, không thể cắt đuôi Tiểu Tinh. Tiểu Tinh vốn là linh hồn thể sao lại ngại mấy chỗ hẹp chứ, xuyên qua là được.

Con đã cầu chui vào một cái hang hẹp tối tăm, Tiểu Tinh đuổi theo. Chạy một lúc thì đến cuối hang, con đã cầu không thể làm gì ngoài quay đầu lại, Tiểu Tinh vừa đúng lúc chạy tới.

Con đã cầu nhe răng gầm gừ đe dọa nhưng vô dụng, Tiểu Tinh không có suy nghĩ chỉ có nhận mệnh lệnh giết bằng được con đã cầu này.

Con đã cầu thấy đe dọa không có tác dụng thì nó nộ ra về tuyệt vọng. Đúng lúc này, thân thể Tiểu Tinh kịch liệt thu nhỏ, khí tức cấp tốc hạ xuống, tình được Bạo Hồn bắt đầu hết tác dụng.

Con đã cầu thấy thế thì lộ ra hy vọng, nhảy tới tấn công đối phương. Tiểu Tinh cũng nhào vào tấn công.

Con đã cầu nhảy lên tát một tát ngang thân Tiểu Tinh, Tiểu Tinh giáng một đám vào đầu con đã cầu.

Con đã cầu lại cắn vào vai trái Tiểu Tinh, Tiểu Tinh tung một đám vào mắt con đã cầu khiến nó bay ra ngoài.

Con đã cầu đập vào vách hang bật ngược lại, máu lại chảy nhiều hơn. Con đã cầu xiêu xiêu vẹo vẹo đứng dậy hung tính đại phát, nó gầm lên một tiếng dùng hết khí lực còn lại nhào lên, nó muốn cùng chết.

Con đã cầu há miệng cắn vào cổ Tiểu Tinh, hai móng trước cắm sâu vào thân Tiểu Tinh, ra sức ngấu nghiến.

Tiểu Tinh hai tay nắm lại đấm vào hai mắt con dã cầu.

Bốp! một tiếng vang lên, đầu con dã cầu nổ tung.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Trở lên mạnh mẽ

Tiểu Tinh đỏ gục xuống đất. Được lực tan hết, hồn lực cạn kiệt, vết thương trên người không ngừng ăn mòn cơ thể. Đau đớn, thống khổ không ngừng dẫn vật.

Trước đây, Tiểu Tinh cũng nhiều lần bị tra tấn như thế này nhưng khi đến gần bờ vực tan rã thì lại được Tinh Niệm chữa trị.

Giờ đây một mình trong hang tối vô cùng, Tiểu Tinh cảm thấy cô độc cùng nỗi đau miên mang không dứt. Đau, hấn đã trải qua rất nhiều lần đau. Còn đau hơn thế này. Còn kéo dài hơn. Hấn đã quen với những lần đau. Đau đã không còn khiến hấn sợ hãi.

Nhưng giờ đây hấn cảm thấy sợ. Hấn sợ cái gì? Chắc chắn không phải là đau. Vậy là cái gì? Trong cảm giác của hấn ngoài đau ra còn cái gì?

Cái gì đây? Rốt cuộc là cái gì?

Tiểu Tinh chìm trong mê thất. Hấn sợ nhưng lại không biết sợ cái gì? Hấn muốn tìm ra cái đấy. Hấn tìm kiếm... tìm kiếm...

Bỗng nhiên trong bóng tối loé lên một tia sáng vàng yếu ớt. Mặc dù rất yếu ớt mỏng manh nhưng giữa bóng tối vô tận lại là vô cùng sáng chói. Ánh sáng của hy vọng.

Ánh sáng phát ra từ đầu con dã cầu gây sự chú ý cho Tiểu Tinh.

Tiểu Tinh dùng hết sức lết lại phía ánh sáng.

Thì ra đó là một viên tinh hạch màu vàng hổ phách, to như hạt đào. Gọi là yêu hạch nhưng trong Ma giới, ma thú thì gọi là ma thú hạch.

Ma thú hạch hình thành khi ma thú cấp thấp bước vào ma thú cấp trung và được hoàn thiện khi ma thú cấp trung bước vào ma thú cấp cao.

Ma thú cấp thấp tương đương với Luyện Linh sĩ, ma thú cấp trung tương đương với Tạo Thể sĩ, ma thú cấp cao tương đương với Hợp Nhất sĩ.

Vốn dĩ ma thú hạch không nên xuất hiện trên thân của một con ma thú cấp thấp nhưng chuyện gì cũng có ngoại lệ, một số ma thú cấp thấp biến dị sớm hình thành trong người một hạch tâm, chính là hình thức ban đầu của ma thú hạch.

Tiểu Tinh cầm tinh hạch đưa lên xem xem như có như không hiểu ra điều gì.

Thứ hấn tìm kiếm phải chăng là đây!

Tiểu Tinh cầm viên tinh hạch ném vào trong miệng. Ngay lập tức, một hồn lực tán ra khuếch tán cùng với đó là một cỗ cuồng bạo ma thú cùng với ma khí tản ra, hiển nhiên viên tinh hạch này cũng không tinh thuần hồn lực.

Tiểu Tinh đau đớn oằn mình, trong thân thể là các loại lực lượng tán loạn đầu đá lẫn nhau.

Nỗi đau này, Tiểu Tinh không sợ, Tiểu Tinh chịu được.

Dẫn vật suốt một canh giờ, cuối cùng cũng kết thúc, thân thể Tiểu Tinh đã không còn xu hướng tan rã, vết thương trên người đã ổn định, hồn lực hồi phục được một ít.

Tiểu Tinh đứng dậy, nhìn nhìn một chút bản thân lại nhìn xác con dã cầu. Lặng yên một lúc, Tiểu Tinh lập tức hiểu.

Tiểu Tinh đã tìm ra thứ hấn tìm kiếm này giờ. Bản năng cầu sống.

Đúng! chính là thứ này, hấn muốn sống như con dã cầu dùng hết sức lực vì cầu sống.

Hấn giờ đây không chỉ có cảm giác, hấn còn có bản năng cầu sống.

Chậm rãi đi ngoài hang động, Tiểu Tinh trên người vẫn còn những vết thương chưa lành, hồn lực cũng còn quá yếu.

Tiểu Tinh đi theo bản năng, bản năng khát vọng sống, bản năng tìm tới cỗ năng lượng đồng dạng tinh hạch ma thú kia.

Tiểu Tinh đi đến một gốc cây, ở dưới có xác hai con ma thú, hẳn là hai con ma thú đánh nhau tranh giành trái cây này, vì cây này là Huyết Chu cây. Tiểu Tinh cũng không biết mình may mắn thế nào khi hai con thú này đánh nhau đến chết nếu không cũng không có phần của hắn.

Tiểu Tinh bay đến gần trái cây, giương mắt nhìn xem tò mò, sau đó há miệng nuốt luôn.

Trái cây ở trong bụng, Tiểu Tinh dựa vào bản năng hấp thụ năng lượng bên trong.

Trái cây từ trong miệng từ từ đi xuống thân thể, trong quá trình này có thể thấy rõ trái cây khô héo, được lực bị hút ra, sau khi xuyên qua thân thể thì rơi bịch xuống đất đã là cái xác khô.

Đây cũng là cách hồn phách, ma linh hấp thụ năng lượng từ vật chất.

Tiểu Tinh cảm thấy lập tức tốt hơn. Không chần chờ, Tiểu Tinh lập tức hấp thụ hai trái còn lại.

Được lực tinh thuần giúp tăng hồn lực, cường hoá hồn lực. Tiểu Tinh dùng hồn lực tiêu trừ vết thương, vết thương đã nhỏ đi vài phần. Cần thêm hồn lực: đó là bản năng kêu gọi lúc này.

Tiểu Tinh bay một lúc thì may mắn gặp Huyết Chu cây không chủ, hắn lại hấp thụ được năm mai trái cây.

Sau đó, Tiểu Tinh gặp vài cây nữa nhưng đã bị ma thú ăn hết.

Tiểu Tinh cứ phiêu du như thế đi tìm loại năng lượng đồng dạng với thứ đã hấp thụ, trong lúc này Tiểu Tinh cũng gặp phải vài cỗ hồn lực cường đại cùng cường dã, bản năng cho hắn biết hắn phải cẩn xa.

Cứ như vậy, Tiểu Tinh đi đến một vực sau hun hút không thấy đáy. Bên kia, giữa vách vực đối diện là một cây nấm linh chi ngũ sắc, toả ra óng ánh hào quang, hẳn là một loại dược liệu quý nhưng kì lạ là không có bất kỳ ma thú nào canh giữ. Vì bình thường bất kỳ loại thảo dược quý cũng có ma thú canh giữ chỉ chờ thành thực là lập tức nuốt lấy giống như với Huyết Chu quả.

Tiểu Tinh còn không có suy nghĩ nhiều như vậy hay đúng hơn hẳn không có suy nghĩ, chỉ có cảm giác cùng bản năng. Bản năng nói cho hắn biết, vật phía trước có thể giúp hắn hồi phục hoàn toàn.

Tiểu Tinh dùng sức nhảy qua bên kia. Khi bay tới gần cây linh chi thì một cơn cuồng phong từ dưới vực bốc lên cuốn Tiểu Tinh xuống dưới. Tiểu Tinh chói với, bắn ra hồn lực hồng bám vào vách vực.

Nhưng gió quá lớn, Tiểu Tinh sắp không chịu được. Tiểu Tinh lập tức buông hồn lực cuốn lấy ngũ sắc linh chi, rồi thả mình cho cuồng phong cuốn đi.

Bị cuồng phong cuốn bay loạn xạ đập vào vách đá liên tục nhưng hiển nhiên không thể gây tổn thương cho Tiểu Tinh, dù sao Tiểu Tinh cũng chỉ là hồn phách.

Rất nhanh Tiểu Tinh chạm đáy vực.

Dưới đáy vực tối om, chỉ có ngũ sắc linh chi toả ra ánh sáng nhàn nhạt nhưng đang tắt dần. Tiểu Tinh đứng dậy, không suy nghĩ nhiều mà cầm lấy linh chi nuốt vào bụng. Linh chi rất nhanh bị hấp thụ hết.

Tiểu Tinh vươn người, hồn lực lưu chuyển, các vết thương lần lượt bị thanh tẩy, còn dư một chút hồn lực được tồn trữ lại.

Tiểu Tinh lại di chuyển theo bản năng, sau đó dừng tại một chỗ, giờ nắm đầm giăng xuống.

Bành! Một tiếng!

Phía dưới vỡ ra, một viên tinh hạch óng ánh suốt hiện, đây hẳn là một con ma thú cấp trung. Tiểu Tinh cầm lấy tinh hạch cho vào miệng hấp thụ.

Lại đi được mấy bước thì Tiểu Tinh lại kiếm được một viên tinh hạch khác.

Tại dưới vực sâu có rất nhiều xác ma thú, hẳn là bọn chúng vô tình bị ngã xuống hoặc vì tham lam ngũ sắc linh chi, nhảy qua chưa kịp hái thì đã bị cuồng phong cuốn đi. Tiểu Tinh là hồn phách thể không sợ va đập thể nhưng ma thú lại khác, bị nhiều lần va đập hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Tại dưới đây phần lớn là ma thú cấp thấp, ma thú cấp trung cùng ma thú biến dị chiếm phần nhỏ hơn, lại không có ma thú cấp cao.

Tuy nói ma thú cấp trung cùng biến dị chiếm phần nhỏ nhưng qua không biết bao nhiêu năm, tích lũy vẫn là rất nhiều. Tiểu Tinh liên tục phát hiện tinh hạch.

Tìm kiếm... hấp thụ... rồi lại tìm kiếm...

Cứ như vậy diễn ra cho tới khi Tiểu Tinh cảm thấy không thể hấp thụ được nữa, bản năng của hắn cũng không còn ham muốn mãnh liệt nữa.

Mất đi mục tiêu bản năng, Tiểu Tinh lại u u mê mê đi đi lại lại. Đi rất xa, ra khỏi vùng gió xoáy lúc trước.

Không biết qua bao lâu có một cơn gió thổi đến cuốn Tiểu Tinh ra ngoài, Tiểu Tinh dù sao cũng là hồn phách, không khó để gió cuốn đi nhưng mấy cái xác thú lại quá nặng để gió cuốn lên.

Khi bị cuốn lên mặt đất, Tiểu Tinh liền cảm thấy một tia liên hệ nhàn nhạt, kêu gọi hắn trở lại.

Tiểu Tinh thuận theo sự kêu gọi, cứ như thế đi.

Hai ngày sau, Tiểu Tinh trở lại thành Thực Nguyệt. Sau đó tiến vào trong phòng của Tinh Niệm.

Tinh Niệm lúc này đang tọa quan tu luyện, cảm ứng thấy Tiểu Tinh, liền lạnh lùng nói:

“Ta còn tưởng ngươi sẽ không quay lại.”

“Ngươi quay lại chứng tỏ đã hoàn thành nhiệm vụ giết con tiểu súc sinh kia.”

Nghĩ đến con dã cầu kia, Tinh Niệm lại lẩm bẩm chửi rủa một phen. Cũng vì con dã cầu kia mà làm Tinh Niệm tổn thương cùng mất đi sự trợ giúp của Tiểu Tinh khiến hắn không thể kiếm thêm Huyết Chu quả, để tránh xấu hổ khi gặp bọn Chu Khải, hắn không lời từ biệt liền trở về thành trước.

Hắn không biết vì hành động vô tâm này mà khiến bọn Chu Khải tìm kiếm một phen, sợ hắn gặp bất trắc dù sao đây cũng là Liên Vân sơn mạch địa bàn ma thú, cho dù trước đó đã có cao thủ dọn dẹp sạch chỗ này nhưng vạn nhất xảy ra chuyện đây.

Tinh Niệm lại là đệ tử của một vị ma linh sư danh vọng nếu như Tinh Niệm xảy ra chuyện, bọn Chu Khải cũng khó bàn giao.

Lúc lâu không có dấu vết, bọn Chu Khải liền liên hệ cao thủ trong nhà hỗ trợ, lúc này có một vị cao thủ nói trong lúc chạy đến đây có thấy Tinh Niệm trở về thành.

Lúc này cả bọn Chu Khải mới thở phào nhẹ nhõm nhưng cũng vì thế mà bọn hắn đối với Tinh Niệm sinh ra ác cảm. Vậy nên khi trở về cũng không ai để ý đến Tinh Niệm nữa.

Tinh Niệm lúc này mới để ý tới Tiểu Tinh. Nhìn bề ngoài thì Tiểu Tinh có vẻ vẫn bình thường nhưng bên trong lại tích chứa vô số tạp chất cùng rất nhiều năng lượng cuồng bạo đang chạy dọc xuôi trong cơ thể.

Tinh Niệm có chút nhíu mày nhưng lại thấy đây là bình thường dù sao Tiểu Tinh đã liên tục phục dụng Bạo Hồn đan tinh được, lại nhiều lần bị ma thú làm thương, lúc chiến đấu với con dã cầu kia hắn là bị thương càng nhiều. Tất cả tích tụ lại thành tạp chất cùng năng lượng cuồng bạo cũng dễ hiểu.

Nhưng thật ra số tạp chất cùng năng lượng cuồng bạo này chủ yếu do Tiểu Tinh hấp thụ các loại linh dược cùng tinh hạch ma thú.

Tinh Niệm lấy hồn lực cọ rửa tạp chất của Tiểu Tinh, sau đó cho phục dụng đan dược để trung hoà năng lượng ngoại lai.

Nghĩ nghĩ, Tinh Niệm lại ném cho Tiểu Tinh một viên Huyết Chu quả, coi như là phần thưởng giết con dã cầu kia đi.

Sau đó, Tinh Niệm lại sinh hoạt bình thường như mọi khi nhưng mà hắn không biết rằng Tiểu Tinh đã xảy ra biến hoá. Tiểu Tinh đã không còn giống như các hồn nô khác, Tiểu Tinh có thêm bản năng, không còn là hồn nô vô tri.

Bản năng này đang dần lớn lên chỉ cần gặp nguy hiểm sẽ bộc phát nhưng bây giờ vẫn đang ngủ yên như một hạt mầm vùi trong đất, nó không chết mà chờ cơ hội này mầm. Vươn lên và lớn mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Lễ hội đầu năm

Thời gian thấm thoát trôi qua, lại một năm nữa qua đi.

Năm cũ đã hết. Năm mới đã đến.

Thời gian lúc Âm thời chuyển sang Quang thời là một năm mới. Khắp Ma giới sẽ tổ chức lễ mừng cảm tạ công đức vô lượng của Ma Tổ đã tạo ra vạn vật, tạo ra Ma tộc. Lễ năm mới hay còn gọi là lễ Kính Ma Tổ

Năm mới chính là lễ lớn nhất trong năm. Còn lễ lớn thứ hai là lễ Giao Thời là thời điểm Quang thời chuyển sang Âm thời.

Trong thành Thực Nguyệt, khắp nơi là cảnh nhộn nhịp, kẻ tới kẻ đi, mua mua bán bán, cười cười nói nói, nhảy múa ca hát không ngừng.

Đây cũng là dịp các thương hội, cửa hàng thi nhau quảng cáo sản phẩm, lại tổ chức các buổi đấu giá, còn người mua thì hy vọng có thể mua được hàng giảm giá hay hàng mới chất lượng cao, là một dịp làm ăn mỗi năm không ai sẽ bỏ lỡ.

Mấy ngày nay, Hắc Tông cũng vất vả ngược xuôi, ra ra vào vào trong phủ liên tục. Hắn vốn dĩ là người thích yên tĩnh, mỗi năm mới hắn cũng không quá để ý tham gia nhưng thời gian gần đây có thêm Tinh Niệm, tài nguyên tiêu hao trong phủ liên nhiều hơn, hắn liền nhân năm mới mà bán ra đan dược cùng mua sắm tài nguyên.

Tinh Niệm lúc này đang tại trong phòng tu luyện. Thời gian gần đây Tinh Niệm ý thức được tu vi mình có chút không đủ, nhất là khi tham gia thu hoạch Huyết Chu quả, hắn chịu quá nhiều thiệt thòi.

Vậy nên trong thời gian này, hắn tạm bỏ xuống luyện đan mà tập trung cho tu luyện. Dùng hết số Huyết Chu quả cùng một đồng đan dược, hắn cuối cùng cũng đến Luyện Linh tứ trọng đình phong có thể trùng kích ngũ trọng.

Nhưng mà tu vi này vẫn có chút phù phiếm, không qua rèn luyện thực chiến cùng cố tu vi vững chắc khi đột phá rất dễ thất bại.

Đột phá thất bại lại có thể hao tổn căn cơ, lần sau đột phá lại khó hơn. Đó là lý do vì sao Kim Thiên Lãnh - thiếu thành chủ, dù đã Luyện Linh tứ trọng đình phong lại có rất nhiều tài nguyên tu luyện lại vẫn không đột phá mà tham gia thu hoạch Huyết Chu quả, rèn luyện bản thân.

Tinh Niệm hiểu điều này nên không vội đột phá, tạm ngừng tu luyện mà nghiên cứu thảo dược tạp thư.

Hắc Tông lúc này bước vào phòng.

Tinh Niệm đứng lên làm lễ mời sư tôn ngồi xuống.

Hắc Tông ngồi xuống nhấp ly nước ấm, sau đó nói:

“Đã đến năm mới, người không định ra ngoài chút sao?”

Tinh Niệm: “Sư tôn luôn thích yên tĩnh, mọi năm cũng không quá chú ý đến lễ hội. Đồ nhi cũng học ở sư tôn điểm này.”

Hắc Tông cười: “Mọi năm như thế cũng thôi đi nhưng năm nay lại khác.”

“Mong sư tôn nói rõ.”

“Ngươi đã đến Luyện Linh tứ trọng đình phong đi.”

Tinh Niệm gật đầu.

Hắc Tông lúc này chậm rãi giải thích cặn kẽ.

Sự việc là bắt nguồn từ mất ngàn năm trước.

Tại Ma giới xuất hiện một vị Hợp Nhất cảnh siêu quần bạt tụy cùng cảnh giới vô địch. Lúc đó được cả Ma giới kính ngưỡng, vị này từng dẫn quân đánh xuyên thủng Yêu giới, Yêu giới phải ra mười vị yêu thủ cường đại mới đẩy lui được hắn. Sau trận chiến ấy, cả Đại Thế Giới đều có chút rung động.

Vị này sau đó đi vào trung tâm quyền lực Ma tộc: Thất Thành. Một trăm năm sau, vị này tuyên bố muốn chiêu thu đệ tử. Vị này tại tất cả các thành thiết lập thí luyện tràng, nếu ai có thể vượt qua được tất cả thí luyện sẽ có một phần ma pháp của vị này.

Tu luyện thành công ma pháp này coi như thành đệ tử ký danh. Sau đó tất cả các đệ tử ký danh tề tụ tại Thất Thành tiếp tục tranh đoạt vị trí đệ tử chính thức.

Điều kiện để tham dự thí luyện đệ tử ký danh là thế hệ trẻ, tuổi từ một trăm trở xuống, tu vi Luyện Linh cảnh.

Chỉ cần đáp ứng hai điều kiện này ai ai cũng có thể nhập thí luyện tràng.

Ngay ban đầu đã gây ra một tràng oanh động lớn, thế hệ trẻ tranh nhau tham gia. Thế nhưng thực tế lại tàn khốc vô cùng, một ngàn tên tham gia thì mới có một tên vượt qua thí luyện đoạt được ma pháp, một trăm tên có được ma pháp thì chỉ có một tên luyện thành.

Cho dù tỉ lệ đào thải khốc liệt như thế nhưng đến khi tranh vị trí đệ tử chính thức vẫn có mấy ngàn tên.

Mấy ngàn tên thiên tài Ma tộc tề tụ, đó là tình cảnh cỡ nào rung động nhưng lại đáng tiếc là không ai có thể thông qua thí luyện cuối cùng.

Mấy năm sau, mấy chục năm sau, mấy trăm năm sau cũng không ai có thể vượt qua thí luyện cuối cùng.

Đến hiện nay, thí luyện tràng này chỉ dùng để rèn luyện thế hệ trẻ trong thành, chẳng mấy ai còn nghĩ đến chuyện trở thành đệ tử của vị ấy nữa.

Thí luyện tại các thành mỗi mười năm mở ra một lần.

Hắc Tông chính là muốn Tinh Niệm tham gia lần này thí luyện, lần trước Tinh Niệm quá yếu tham gia cũng không làm được gì.

Tinh Niệm đang gặp bình cảnh, tham gia thí luyện lần này có khi có cơ hội đột phá.

Hắc Tông lại nói:

“Mặc dù điều kiện tham gia không quá hà khắc, có tư cách tham gia rất nhiều nhưng để loại bỏ đi những kẻ không biết trời cao đất dày tham gia chỉ thêm nhiều loạn. Nên trong thành có cử hành một cuộc sàng lọc, ai đủ tiêu chuẩn mới cho tham gia.”

“Người cũng qua đó báo danh đi.”

Mặc dù nói loại bỏ những kẻ rảnh hơi phá rối có chút đường hoàng nhưng thực chất là các thế lực trong thành muốn khống chế thí luyện tràng để cho mình sử dụng riêng. Lại mở ra chuyện báo danh chính là muốn thu phí mà thôi.

Hắc Tông mấy ngày nay bồn bả, một trong những nguyên nhân cũng vì tấm vé tham gia thí luyện tràng. Hắc xưa nay chỉ có một mình nên không tạo nhiều mối quan hệ nhưng hôm nay có thêm Tinh Niệm, hẳn phải vất vả một phen đi gặp vài vị nhân vật trong các thế lực.

Vậy nên Tinh Niệm tham gia báo danh chỉ là hình thức, Hắc Tông đã mua sẵn tám vé cho Tinh Niệm.

Tinh Niệm đứng lên chấp tay làm lễ với Hắc Tông, sau đó đi ra ngoài.

Tại quảng trường lớn trung tâm của thành Thực Nguyệt, nơi đây chen chúc kẻ đến kẻ đi vội vội vàng vàng, tiếng rao chào hàng không dứt của chủ tiệm...

Tinh Niệm rất nhanh phát hiện chỗ báo danh, đang có một hàng xếp dài chờ đến lượt, tại đầu hàng là lão giả đang ghi ghi chép chép không ngừng.

Hắn đang đứng suy nghĩ xem nên đứng xếp hàng hay chen ngang thì có một tên tạp vụ xuất hiện.

“Không biết vị này công tử có phải Tinh Niệm, đệ tử của Hắc Tông đại sư?”

Tinh Niệm thấy tên tạp vụ hỏi thế thì có chút phỏng mũi ngao mạn gật đầu.

Tên tạp vụ thấy thế liền cười nói:

“Vậy thì mời công tử sang bên này, bên này có chỗ kiểm tra dành riêng cho công tử.”

Tinh Niệm nghe có chỗ dành riêng cho mình thì càng cảm thấy kiêu ngạo, hẳn là danh tiếng của mình tại thành Thực Nguyệt đã không nhỏ đi.

Tại trong phòng có một trung niên đang ghi chép, trên bàn còn có một quả cầu thủy tinh. Thấy Tinh Niệm đến, tên trung niên ngược đầu nhìn đạm mạc nói:

“Đặt tay lên thủy tinh sau đó truyền hồn lực vào.”

Tinh Niệm thấy hắn lãnh đạm thì không vui nhưng vẫn làm theo chỉ dẫn.

Quả cầu thủy tinh sáng lên sau đó lại bình thường, tên trung niên gật đầu nói:

“Chưa đến một trăm tuổi, tu vi Linh Luyện cảnh. Đi đến bên kia kiểm tra năng lực đi”

Tên tạp vụ dẫn Tinh Niệm đến sân thí luyện, đạo:

“Công tử chỉ cần đánh bại tên chiến nô trước mặt là được”

Tinh Niệm không nói nhiều thả ra Tiểu Tinh chiến đấu. Không lâu sau Tiểu Tinh đánh bại tên chiến nô này.

Tinh Niệm quay trở lại chỗ tên trung niên. Tên trung niên thì vẫn cặm cụi ghi chép còn tên tạp vụ thì cười vui vẻ:

“Xin chúc mừng công tử dũng mãnh vượt ải. Đây là lệnh bài của công tử, đến lúc vào thí luyện tràng công tử đưa ra là được.”

Tinh Niệm tiếp nhận lệnh bài ngao nghể đi ra.

Tên trung niên thì lắc đầu ngán ngẩm, hẳn ngồi đây chính là ghi danh cho những kẻ đã có trước vé, báo danh chỉ là hình thức. Kẻ nào trước đó cũng một mặt kiêu ngạo nhưng nào biết chiến nô dùng để thí luyện vô cùng yếu chỉ tương đương với Luyện Linh nhất trọng sơ kỳ nhưng lại được nguy trang khí tức là Luyện Linh ngũ trọng. Những tên này lại cho rằng mình thực sự là mạnh vô địch.

Tinh Niệm trở về báo cáo với Hắc Tông.

Hắc Tông chỉ cười dãn do hấn chuẩn bị kỹ càng, mười ngày sau thí luyện tràng sẽ mở.

Tinh Niệm nắm chặt tay tự nhủ mình sẽ vượt qua tất cả đoạt được ma pháp trở thành đệ tử ký danh, sau đó tiến về Thất Thành một hơi vượt qua thí luyện đoạt luôn đệ nhất trở thành vị kia đệ tử chính thức. Sáng tạo ra một kỳ tích trước đó không ai làm được. Sau đó tu luyện trở thành cường giả vô địch Ma giới, nhất cử phá Thần tộc chém bằng Yêu tộc trở thành truyền kỳ mà vị kia cũng không làm được.

Mơ mộng hảo huyền làm tâm trạng của Tinh Niệm vui vẻ tự cười không ngừng, cũng may trong phòng không có ai nếu không hấn sẽ bị cho là điên rồi.

Hôm sau, Tinh Niệm đến tiểu đấu trường, hấn muốn làm một chút chuẩn bị trước khi bước vào thí luyện tràng.

Tinh Niệm tham gia đấu trường có bốn trận: ba thắng, một thua. Đánh bại hấn là một tên bí ẩn che mặt. Lúc hấn thắng ba trận liên tiếp tinh thần lên cao thì tên che mặt này xuất hiện đánh bại hấn rất thảm, rất triệt để nhưng lại không hấp thụ chiến nô của hấn.

Tinh Niệm có chút bức bối rồi đi.

Chu Khải đứng trên lầu cao nhìn bóng lưng của Tinh Niệm, phía sau Chu Khải là một tên khác thỉnh linh chính là tên che mặt đã đánh bại Tinh Niệm. Tên này mở miệng:

“Thiếu chủ có cảm thấy hài lòng?”

“Đánh rất tốt! lần sau cứ như vậy. Phải đánh cho hấn thật đau thật nhục nhả.”

“Vâng! Thiếu chủ.”

Thì ra trận đấu vừa rồi là Chu Khải sắp xếp, tên che mặt là thuộc hạ của hấn.

Sở dĩ có lần làm nhục này là do trước kia Tinh Niệm khi tham gia thu hoạch Huyết Chu quả lại tự ý bỏ về thành không thông báo làm cho bọn Chu Khải lo lắng tìm kiếm một phen.

Khi biết Tinh Niệm đã về thành, bọn Chu Khải có một cỗ tức khí không thể tả được. Vậy nên hôm nay, Chu Khải có cơ hội dạy cho Tinh Niệm một bài học liền không bỏ qua. Không chỉ hôm nay, ngày mai, ngày mai nữa, chỉ cần có cơ hội là hấn sẽ làm bề mặt Tinh Niệm.

Còn về thân phận luyện được sư và sư tôn của Tinh Niệm với thể lực và thân phận của Chu Khải, hấn không hề ái ngại.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Tham gia thí luyện tràng

Thời gian đã đến. Hôm nay là ngày thí luyện tràng mở ra.

Tại trước của thí luyện tràng dòng người đông đúc đồ xô đến đây, phần lớn là thanh niên trẻ tuổi. Trên mặt ai cũng mang một sự hồ hởi tự tin, hy vọng có thể thông qua thí luyện tràng nhận được ma pháp, nghe nói ma pháp của vị kia rất lợi hại: cùng cảnh vô địch. Mấy chữ này nói ra sẽ khiến ai ai cũng điên cuồng.

Tiếng két két vang lên, một toà đại môn từ từ mở ra. Thí luyện tràng chính thức bắt đầu.

Dòng người tiến lên, trước khi đi vào thí luyện tràng phải giao ra lệnh bài báo danh mới được vào, kẻ nào trái lệnh: chết.

Rất nhanh hơn mấy ngàn tên Ma tộc tiến vào trong. Sau cánh cửa là một quảng trường rộng, chính giữa là một bức tượng lớn một người trung niên, tay chấp sau lưng, ngửa mặt nhìn thương khung. Bức tượng tạo cảm giác ngạo nghễ, mình ta với thiên địa, ai có thể đứng cùng ta.

Không cần đoán cũng biết đây là bức tượng của vị kia.

Mấy ngàn thanh niên nhìn bức tượng lộ ra ánh mắt sùng kính, chỉ cần có thể đứng sau lưng vị kia chắc chắn là vô thượng vinh quang. Tinh Niệm trong lòng cũng nổi lên một cỗ mãnh liệt nhiệt huyết tự nhủ: ngày nào đó ta cũng phải như vậy để khắp Ma tộc kính ngưỡng.

Lúc này có tiếng ù ù vang lên.

Thử thách đầu tiên bắt đầu: Cuồng phong động. Có mười cái cửa động, gió từ đây thổi ra, có thể đi đến cuối động coi như qua ải.

Các thử thách trong thí luyện tràng sớm đã bị biết rõ nên khi thử thách đầu tiên xuất hiện thì không ai bất ngờ thì thổi lên chiến ý của tất cả.

Lần lượt có Ma tộc bay vào thông đạo. Gió trong động cuồng bạo rít gào, phong nhận loạn chém tứ phương. Trong động không hề có bất cứ điểm an toàn nào, gió cũng không có bất luận quy luật nào, người muốn tiến vào chỉ có thể dựa vào bản thân.

Tất cả ở ạt tiến vào cũng không thiếu kẻ bị thổi bay ra ngoài, gió này không dễ chịu có thể ảnh hưởng ma linh.

Tinh Niệm lúc này cũng chọn một cửa tiến vào, nhìn nhiều tên bị thổi bay hẳn cứ nghĩ sẽ rất khó qua nhưng không ngờ hẳn lại thuận lợi thông qua, không gặp quá nhiều cản trở. Làm cho hẳn lại tăng thêm tự tin bội phần.

Tinh Niệm thế nhưng lại không biết thí luyện tràng được thiết kế để ưu tiên cho những ma linh sinh ra trong Tổ địa, vì sao ư? Vì vị kia cũng là ma linh sinh ra trong Tổ địa.

Cửa đầu tiên đã loại hết hai phần ba thanh niên tham gia. Những ma linh sinh ra trong Tổ địa như Tinh Niệm đều thông qua cửa nhưng cũng chỉ số ít, đa phần vẫn là ma linh bình thường.

Tinh Niệm cũng thấy bóng dáng người quen: Lạc Mộ Hoa, Kim Thiên Lãnh, Chu Khai... nhưng hẳn không có ý qua chào hỏi, xưa nay hẳn không chủ động chào hỏi ai chỉ có họ chào hỏi hẳn trước.

Thử thách thứ hai: Sâm lâm mê cung. Là một rừng rậm sâm lâm, cây cối to lớn, cành lá rậm rạp, mọc chỗ thưa chỗ dày lại thêm sương mù lượn lờ. Ở bên trong sâm lâm mê cung không thể phóng thích hồn lực dò xét xung quanh, cũng không thể đi xuyên qua tất cả, ở đây có vật liệu ngăn cản ma linh đi xuyên qua.

Lúc này có liên tục Ma tộc thanh niên tiến vào nhưng cũng có tên đi ra. Đúng hơn là ngơ ngác ngác đi ra, miệng còn lẩm bẩm: rõ ràng là một đường đi về phía trước sau lại quay lại đây. Sau đó lại không cam lòng, tiếp tục xông vào sâm lâm mê cung.

Tinh Niệm cũng không vội xông vào, hẳn thả Tiểu Tinh ra, hạ đạt một mệnh lệnh: tiến về phía trước.

Tiểu Tinh tiến lên, một mực đi về phía trước, trừ khi gặp vật cản mới lách sang một bên.

Tinh Niệm đứng bên ngoài chờ nửa canh giờ sau thì thấy Tiểu Tinh đi ra. Quả nhiên không đơn giản.

Lúc này một tên cầm cuốn bản đồ đi ra ngoài, miệng lẩm bẩm chửi:

“Khôn kiếp! ta rõ ràng đi theo bản đồ sao lại không thể đi qua.”

Một tên đứng cạnh đó cười nói:

“Người hẳn là bị tên nào đó lừa bán đi. Người lên biết thí luyện tràng đã tồn tại mấy ngàn năm sẽ không có ai ghi chép lại sao? Câu trả lời là vô dụng vì ngoài biết tên bốn thử thách thì bên trong các chi tiết thay đổi liên tục biến hoá vô thường, không ai có thể tìm ra quy luật.”

Tên này lập tức hiểu ra, tức giận xé nát tấm bản đồ, hậm hực quay lại sâm lâm mê cung.

Tinh Niệm nghe thấy lời này cũng thấy hợp lý, vị kia tài trí thông thiên sẽ không để lại lỗ hổng cho kẻ khác chui lọt.

Sâm lâm mê cung tuy khó nhưng cũng không phải không có cách. Có mấy cách thường được dùng phổ biến nhất: đánh dấu trên cây, dùng dây dẫn đường, thả côn trùng ma thú tìm đường, dùng hồn nô dò đường...

Tinh Niệm quyết định xông vào. Cách của hẳn rất đơn giản: đánh dấu trên cây. Đây cũng là cách thường dùng nhưng không chắc hoàn toàn, hẳn còn thả ra Tiểu Tinh dò đường.

Kết hợp như sau: Tinh Niệm sẽ đánh dấu trên cây tại mỗi chỗ đi qua, sau đó thả ra Tiểu Tinh đi về phía trước. Dùng cảm ứng của Tinh Niệm với Tiểu Tinh: nếu cảm ứng thấy Tiểu Tinh xa dần thì tiến lên nếu cảm ứng thấy xa dần rồi lại đột nhiên gần lại do Tiểu Tinh quay đầu thì chọn đường khác.

Sau khi mất nửa ngày thời gian cùng vài lần thất bại, cuối cùng Tinh Niệm cũng qua được sâm lâm mê cung.

Số người vượt qua thử thách này chỉ hơn trăm tên so với lúc mới vào thì chỉ như số lẻ mà đây mới chỉ là hai thử thách đầu. Không biết năm nay có ai tới đích cuối cùng.

Thử thách thứ ba: Hoả bạo cầu. Nội dung thử thách cũng khá đơn giản.

Tại thử thách thứ ba có rất nhiều cánh cửa, sau mỗi cánh cửa là từng khảo nghiệm. Các cánh cửa ghi: luyện linh, luyện khí, Ma tộc, ma thú, Thần tộc, Yêu tộc, lịch sử Ma tộc, các truyền thuyết...

Người sẽ chọn cánh cửa, sau cánh cửa sẽ có các câu hỏi liên quan đến chủ đề người chọn: đáp đúng thì tiến lên, đáp sai thì bị hoả bạo cầu nuốt chửng.

Cách thông quan cũng rất đơn giản: trả lời đúng hoặc người cũng không cần quan tâm đúng sai dùng thực lực của người tiến lên đánh nát hoả bạo cầu.

Tinh Niệm tiến lên đi vào cánh cửa luyện linh, tất nhiên rồi! đây là sở trường của hắn, hắn còn không ngu tới mức bỏ sở trường chọn sở đoản.

Câu hỏi đầu tiên xuất hiện. Một tấm bia đá vẽ hình một loại trái, hỏi: đây là trái gì?

Tinh Niệm nhìn câu hỏi, nhếch miệng, cái này không khó, hắn lập tức dùng hồn lực viết lên bia đá: U Lang quả.

Tấm bia đá biến mất nhường ra lối đi, Tinh Niệm tiến lên một bước. Lại một tấm bia đá khác xuất hiện: luyện Phong Ma đan cần dược liệu gì? Tinh Niệm không khó để trả lời câu này.

Cứ như thế tiến lên.

Năm câu, mười câu, hai mươi sáu câu...

Đến câu thứ ba mươi ba, Tinh Niệm không đáp kịp. Một hoả cầu cuồng bạo từ trên trời giáng xuống muốn nuốt trọn hắn. Tinh Niệm không hề bối rối, điều khiển Tiểu Tinh chắn phía trước.

Một tiếng ầm vang nổ ra.

Hoả cầu tan hết, Tinh Niệm không một chút sứt mẻ, Tiểu Tinh thì cả người cháy đen nhưng vẫn còn chống đỡ được.

Tinh Niệm nhếch mép cười: quả nhiên như dự đoán của hắn, Tiểu Tinh sau khi dùng Bạo Hồn tinh dược có thể chịu đựng được hoả cầu.

Vậy là Tinh Niệm không còn bất kỳ lo ngại gì nhanh chóng tiến lên.

Câu thứ bốn mươi... bảy mươi... Chín mươi... Một trăm...

Càng về sau câu hỏi càng khó, Tinh Niệm dứt khoát không suy nghĩ nữa mà viết đại câu trả lời rồi đọi hoả cầu hạ xuống để Tiểu Tinh chống đỡ.

Vậy là nhân thời gian Bạo Hồn tinh dược còn tác dụng, Tinh Niệm dùng Tiểu Tinh làm tấm khiên một đường thuận lợi qua quan ải.

Ra khỏi thử thách thứ ba, Tinh Niệm thấy có mấy tên đã đứng đó. Có tên chật vật, có tên ung dung nhẹ nhàng, có tên đang ngồi khôi phục hao tổn...

Tinh Niệm cũng chọn một chỗ riêng biệt ngồi xuống, Tiểu Tinh ngồi bên cạnh.

Tinh Niệm nhanh chóng cho Tiểu Tinh phục dụng đan dược sau đó dùng hồn lực thúc đẩy dược lực hoạt hoá.

P phía trước còn có thử thách, hắn cần giúp Tiểu Tinh phục hồi trạng thái tốt nhất.

Chờ thêm hai canh giờ nữa lại không có thêm Ma tộc thanh niên qua ải. Lúc này qua ải tổng cộng hai mươi bảy tên.

Có mấy cái Tinh Niệm quen mặt như: Kim Thiên Lãnh, Lạc Mộ Hoa, Chu Khải, Hoa Mạc.

Tu vi thấp nhất là bọn Tinh Niệm tu vi Luyện Linh tứ trọng đỉnh phong có bảy tên, có tám tên Luyện Linh ngũ trọng từ sơ kỳ đến đỉnh phong, có năm tên Luyện Linh lục trọng từ sơ kỳ đến đỉnh phong, có ba tên Luyện Linh thất trọng từ sơ kỳ đến đỉnh phong, có hai tên Luyện Linh bát trọng trung kỳ cùng hậu kỳ, có hai tên Luyện Linh cửu trọng đều là đỉnh phong.

Nhìn vào tu vi thì có thể nghĩ số Luyện Linh cảnh tu sĩ cao giai ít tham gia nhưng thực tế lại mười phần sai. Số lượng Luyện Linh cảnh tu sĩ cao giai tham gia là nhiều nhất nhưng cũng bị loại nhiều nhất vì mỗi thử thách đều căn cứ tu vi mà gia tăng độ khó.

Đặc biệt là thử thách thứ ba, không ai có thể trả lời đúng hết một trăm câu, tất nhiên phải chịu vài lần đến vài chục lần hoả bạo cầu. Người càng mạnh hoả bạo cầu càng mạnh nếu như mấy tên Luyện Linh cao giai không phải một thân toàn bảo thì rất khó qua.

Đó cũng là lý do mà Hắc Tông chọn lúc này để Tinh Niệm tham gian: thực lực đủ mạnh để vượt qua thử thách. Đây cũng là kết luận của tất cả cao thủ Ma tộc qua nhiều lần thử nghiệm.

Tất cả hai mươi bảy tên thiên tài tinh anh của thành Thực Nguyệt đứng trước thử thách thứ bốn: leo núi.

Rất đơn giản: trước mặt người là một ngọn núi, người leo tới đỉnh sẽ có phần thưởng.

Tuy nói là đơn giản nhưng tất cả hai mươi bảy tên thiên tài đều biết leo núi này sẽ là khó nhất, tổng hợp cả ba thử thách kia cộng lại.

Hít lấy một ngụm khí, tên Luyện Linh cảnh cửu trọng bước lên núi. Đây cũng không phải lần đầu tiên của hắn, hắn đã tham gia nhiều lần cũng đã từng leo núi cũng đã từng thành công nhưng mỗi lần đều có biến hoá. Hắn phải hết sức thận trọng vì đây là lần cuối hắn có thể tham gia. Mười năm nữa, hắn sẽ qua trăm tuổi mất tư cách tham gia.

Có người đầu tiên sẽ có người tiếp theo, xuất phát trước tiên là mấy tên có tu vi cao nhất sau đó đến mấy tên tu vi thấp hơn. Cuối cùng là bọn Tinh Niệm, bảy tên còn đang đứng tại chân núi quan sát.

Mặc dù nói trước đó bọn họ đã được chỉ dẫn tỉ mỉ nhưng khi đứng dưới chân núi vẫn thấy hồi hộp. Lại đứng quan sát một phen những tên đi trước là lựa chọn không tồi.

Khi tên thứ nhất mới leo được một đoạn ngắn thì xuất hiện cuồng phong cuốn tới, trời giáng hoả cầu, dây gai mọc cản đường. Quả như đã nói, thử thách thứ bốn là tổng hợp của ba thử thách trước.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Huyết hồ

Sau một lúc xem xét, bọn Tinh Niệm cũng bắt đầu động thân. Tinh Niệm chọn lấy một con đường khác biệt không ai chọn mà bắt đầu leo núi.

Sáu tên kia cũng riêng phần mình lựa đường leo lên. Có một tên đi lại con đường của tên Luyện Linh cửu trọng trước đó với hy vọng không gặp vật cản. Nhưng mà từ trên trời giáng xuống hoả cầu, tên này giờ đào lên bờ.

Àm một tiếng! hoả cầu thiêu tên này thành tro.

Tinh Niệm thấy thế, nhếch mép thầm nghĩ: ai lại không nghĩ ra đi lại con đường đã được dọn sẵn trước đó nhưng mà vị đại năng kia không nghĩ đến sao? Người nếu tu vi thấp đi con đường của tên khác có tu vi cao hơn thì người sẽ chịu công kích tương đương với tên có tu vi cao, người chết chắc.

Nếu người có tu vi cao đi con đường của tên có tu vi thấp thì người cũng chịu công kích tương đương với tu vi của người. Vậy thì chỉ bằng tự đi con đường của mình còn có chút danh dự.

Cái này đã được nhiều lần kiểm duyệt không sai nhưng cứ đến lúc leo núi luôn có kẻ ưa nhẹ mà tìm đường chết.

Tinh Niệm cũng không nhìn nhiều xung quanh nữa, hấn cần tập trung tiến lên. Tinh Niệm thả ra Tiểu Tinh, lại cầm trong tay chủy thủ.

Hắn không ngừng vung lên chủy thủ chém đứt dây gai, dọn ra một con đường tiến lên; Tiểu Tinh thì bay trên không liên tục ngăn cản hoả cầu; còn cuồng phong nhận đến giờ vẫn chưa gây sát thương lớn cho hắn.

Cứ như vậy một đường tiến lên cũng coi như có chút thuận lợi. Rất nhanh bắt kịp những tên trước đó, Tinh Niệm đã là một trong mười tên dẫn đầu.

Leo đến hai phần ba núi, tất cả đều thấm mệt, Tinh Niệm cũng đã phục dụng vài lọ đan dược, Tiểu Tinh cũng thế.

Tất cả khi đến đây đều tạm dừng một chút khôi phục. Phải chuẩn bị cẩn thận vì đoạn đường cuối này sẽ càng khó khăn, uy lực của hoả cầu, cuồng phong, dây gai sẽ tăng đến cực hạn tu vi bọn họ mà lại tất cả diễn ra liên miên không dứt.

Chuẩn bị xong, Tinh Niệm lập tức tiến lên.

Đợt thứ nhất công kích: hoả cầu như mưa trút xuống, cuồng phong rít gào xé rách hết thấy, dây gai dày đặc chặt đi mọc lại. Liên tục trong mười hơi thở mới tạm lắng lại. Có mười hơi thở tạm dừng, Tinh Niệm vội vã giờ tay chém dây gai.

Đợt thứ hai tiếp đến...

Đợt thứ ba tiếp đến...

Mới có ba đợt mà Tinh Niệm đã dùng hết một nửa hồn lực, lại đi được trăm bước. Cứ theo tốc độ này, còn phải vượt qua ba mươi đợt công kích nhưng hắn có cố hết sức cũng chỉ chịu thêm được ba đợt công kích nữa.

Cẩn rắng. Tinh Niệm làm ra quyết định.

Tinh Niệm lấy ra một viên đan dược là Bạo Hồn đan. Phải là Bạo Hồn đan mà không phải Bạo Hồn đan tinh dược mà hắn hay dùng cho Tiểu Tinh, đây là viên đan dược Hắc Tông cho Tinh Niệm dùng để bảo mệnh.

Tinh Niệm trước đó còn tiếc không dùng nhưng bây giờ hắn bắt chấp tất cả. Tinh Niệm lập tức cho Tiểu Tinh phục dụng đan dược.

Đan dược vừa vào miệng, Tiểu Tinh thân thể phồng lớn gấp năm lần lúc trước, hồn lực cường đại tàn mất ra bên ngoài, ánh mắt xích dãn, miệng rống gào thét. Tiểu Tinh đã triệt để rơi vào trạng thái cuồng bạo.

Tinh Niệm lúc này Tiểu Tinh cuồng bạo đến hắn cũng khó điều khiển sắp vượt qua sự khống chế của hắn. Tinh Niệm phồng lên tất cả hồn lực truyền vào Tiểu Tinh ra lệnh mang hắn tiến lên.

Tiểu Tinh lúc này khí tức lập tức tăng lên đến Luyện Linh thất trọng, xách lên Tinh Niệm tiến lên phía trước.

Đã có thực lực Luyện Linh thất trọng thì công kích tương đương Luyện Linh tứ trọng làm sao có thể làm khó được Tiểu Tinh. Tiểu Tinh vung tay quét ngang đánh nát một đám hoa cầu, tiến lên phía trước đạp nát đám dây gai, cuồng phong khi đến gần thân thể thì bị cỗ khí tức cường đại đánh tan.

Một đường băng băng tiến lên không thể cản trở.

Mười hơi thở...

Mười bảy hơi thở...

Hai mươi sáu hơi thở...

Ba mươi hai hơi thở...

Cuối cùng sau ba mươi hai hơi thở, Tiểu Tinh cũng đến đỉnh.

Tiểu Tinh thả Tinh Niệm xuống, liền đổ gục xuống đất, thân thể thu nhỏ, tay chân co rút, hồn lực tàn mát không còn, mắt nhắm nghiền, miệng rên ư ừ...

Đây là đan dược quá cường đại so với cơ thể dẫn tới phản phệ tiêu hao hồn phách, chỉ cần qua một đoạn thời gian nữa thôi Tiểu Tinh sẽ hồn phi phách tán, vĩnh viễn biến mất trong trời đất này.

Tinh Niệm lại không để ý điều này, hần ngay lập tức ngồi xuống lấy ra đan dược nuốt vào, tay lại nắm một đồng ma thạch. Muốn khôi phục đồng thời ma khí cùng hồn lực.

Tinh Niệm dù là người đầu tiên lên đỉnh nhưng đại giới bỏ ra hiển nhiên không nhỏ, hần cần nhanh chóng khôi phục để chuẩn bị cho thử thách tiếp theo vì hần biết tiếp theo mới là khâu quan trọng nhất: tiếp nhận ma pháp.

Một canh giờ, Tinh Niệm chậm rãi mở mắt, ma khí ổn định, hồn lực lưu chuyển.

Lúc này trên đỉnh núi có thêm ba bóng hình: Kim Thiên Lãnh, Lạc Mộ Hoa và tên Luyện Linh cửu trọng cao thủ gọi Trịnh Surong.

Bọn họ đáng vẻ chật vật, hơi thở đứt quãng không ổn định hiển nhiên khi lên núi đã dốc hết vốn liếng, đặc biệt là tên Luyện Linh cửu trọng thương thế không nhẹ chút nào còn đang cố áp chế ma khí cuồng bạo trong cơ thể.

Bọn họ giờ phút này cũng đang nỗ lực khôi phục lại phần nào thực lực.

Tinh Niệm cũng không rảnh chú ý đến bọn họ nữa, Tinh Niệm đặt sự chú ý vào Tiểu Tinh đang nằm co quắp sắp tiêu tán.

Tinh Niệm suy nghĩ không biết nên cứu hay bỏ mặc vì lát nữa còn một thử thách có thể dùng tiếp Tiểu Tinh nhưng hần cũng cần bảo tồn thực lực ít ỏi của mình.

Yên lặng lát sau, Tinh Niệm lấy ra một viên đan dược dùng hồn lực thúc đẩy tiến vào miệng Tiểu Tinh. Một cỗ dược lực cùng hồn lực chảy khắp người Tiểu Tinh giúp cho Tiểu Tinh tạm chậm quá trình tan rã.

Tinh Niệm nghĩ thầm: như vậy cũng được rồi, lát nữa sẽ dùng ngươi lần cuối, lúc đó ngươi hồn phi phách tán cũng có giá trị.

Nửa canh giờ sau, bọn Tinh Niệm coi như hồi phục tạm ổn. Cả bốn quyết định đến cánh cửa cuối cùng.

Khi cánh cửa cuối cùng mở ra, những tia sáng óng ánh chiếu rọi. Trước mặt bọn họ lúc này là một hồ chất lỏng sền sệt, màu đỏ long lanh, có từng điểm sáng chọt tắt chọt sáng.

Trong hồ có một cỗ khí tức cổ xưa mà thâm thúy, lại cuồng bạo ngang ngược bất khuất, như phát ra từng tiếng gầm vang động trời xanh, lại tràn đầy oán khí vì bị giam giữ.

Cả bọn Tinh Niệm cảm thấy có áp lực vô hình, khiến cho hít thở thôi cũng khó khăn.

Lạc Mộ Hoa mở miệng nói:

“Nghe nói năm xưa vị tiên bối kia xông vào Yêu giới, đại chiến với mười đại yêu thú. Trận chiến ấy thôn thiên địa ám, nhật nguyệt vô minh. Cuối cùng vị tiên bối ấy an toàn rời đi, cùng đầu của một tên đại yêu. Sau đó dùng máu của đại yêu này làm thí luyện tuyển đệ tử.”

Trịnh Surong tiếp lời:

“Truyền thuyết ấy không sai, đây chính là máu của đại yêu đó mà chỉ là một giọt. Mỗi thí luyện tràng tại mỗi thành đều có một giọt máu như thế này.”

Mặc dù trước khi đến đây bọn Tinh Niệm đã được biết chuyện này nhưng khi đứng tại đây nghe lại một lần nữa, lại có xúc động mãnh liệt dâng lên. Thế nào là đại năng? Đây chính là đại năng.

Trịnh Sương dù đã đến đây mấy lần nhưng lần nào cũng có cảm xúc dâng trào nhưng hấn rất nhanh ổn định lại tinh thần. Không do dự nữa, Trịnh Sương nhảy ùm xuống hồ.

Thấy Trịnh Sương nhảy xuống, bọn Tinh Niệm cũng từ trong thất thần tỉnh lại.

Kim Thiên Lãnh lấy ra một viên châu, tay bấm pháp quyết, miệng tụng ma pháp dùng ma khí tràn vào kích hoạt viên châu. Viên châu toả ra khí mang u lãnh, lơ lửng trước ngực Kim Thiên Lãnh.

Kim Thiên Lãnh dùng hồn lực điều khiển viên châu mở ra một màn sương mỏng bao quanh thân, sau đó nhảy xuống hồ.

Lạc Mộ Hoa thì tay điểm vào vài chỗ trên người, vận chuyển một môn ma pháp đặc thù với thân thể nàng. Sau đó thân thể nàng dần mờ ảo đi.

Không chần chờ liền nhảy xuống hồ.

Tinh Niệm cũng có kế hoạch của mình, hấn định dùng Tiểu Tinh lúc cuồng bạo mở một đường cho hấn xông xuống đáy hồ. Nhưng đáng tiếc tại lúc leo núi hoá cầu quá mảnh liệt, dây gai quá chắc chắn, hấn khó tiến bước đành dùng đến lá bài tẩy quan trọng nhất là Bạo Hồn đan.

Hiện nay, Bạo Hồn đan đã không còn, Tiểu Tinh cũng quá yếu để chịu đựng được lực Bạo Hồn đan. Điều này khiến hấn phải tìm cách khác.

Hấn định dùng Tiểu Tinh làm tấm khiên cản phía trước để mình xông xuống dưới.

Tinh Niệm đang định thực hiện thì...

Ùm... một tiếng!

Trịnh Sương bay ra khỏi hồ, liên tục thở dốc, áo giáp trên thân âm ỉm thấy rõ. Hiển nhiên Trịnh Sương dựa vào kiện áo giáp này để xuống hồ nhưng mà hấn cũng chỉ kiên trì được mười sáu hơi thở.

Nhưng mà trên mặt hấn không có chút nào thất vọng, hiển nhiên đây là kết quả hấn đã biết trước. Trịnh Sương nhanh chóng ngồi xuống khoanh chân lấy ra ma thạch hấp thụ ma khí.

Tinh Niệm còn chưa kịp thu hồi suy nghĩ thì lần lượt hai tiếng nước văng vang lên.

Kim Thiên Lãnh, Lạc Mộ Hoa lần lượt nhảy ra khỏi hồ.

Trên mặt hai bọn họ không giấu được vẻ kinh ngạc khiếp sợ, bọn họ chỉ trụ được mười hai hơi thời gian! Nhưng thứ đáng sợ hơn lại là thứ nằm dưới hồ.

Tinh Niệm lúc này có chút thấy e ngại. Ba tên kia đều có vẻ chuẩn bị vô cùng kĩ càng cho lần xuống hồ này: bảo vật, thủ đoạn đều là loại khó lường. Mà nhìn lúc này xem: áo giáp, viên châu đều âm ỉm vô quang, thân thể của Lạc Mộ Hoa thì lưng la lưng lay; hiển nhiên là tiêu hao sạch ma khí.

Ấy vậy mà chỉ có thể trụ được vài hơi thở còn bản thân mình lá bài tẩy đã ra hết, chuẩn bị không đủ làm sao có thể lấy được ma pháp.

Dù cảm thấy bản thân khó có thể thành công nhưng đã đến đây thì hấn cũng phải thử một chút mới được.

Tinh Niệm thay đổi kế hoạch.

Tinh Niệm truyền hết hồn lực vào Tiểu Tinh hạ đạt một mệnh lệnh: nhất định phải xuống được đáy hồ.

Tinh Niệm dự định dựa vào cảm ứng của mình đối với Tiểu Tinh để kiểm tra xem độ khó khi xuống đáy hồ như thế nào?

Tiểu Tinh nhận lệnh liền nhảy xuống hồ.

Ùm... một tiếng... huyết thủy văng tung toé.

Tinh Niệm mặt lúc này cũng lập tức trở nên khó coi vì hấn đã mất hoàn toàn liên hệ với Tiểu Tinh. Cái này chỉ có hai nguyên do:

Một là Tiểu Tinh đã hồn phách tiêu tán.

Hai là hồ này ngăn cách liên hệ giữa hấn và Tiểu Tinh.

Cho dù là nguyên nhân nào đi chăng nữa thì kế hoạch của hấn hoàn toàn phá sản, không những thế kế hoạch dùng Tiểu Tinh làm tấm chắn cũng tiêu tòng luôn.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Hạt giống cảm xúc

Tiểu Tinh vừa nhảy xuống hồ thì áp lực từ bốn phương tám hướng ập tới, ép cho thân hình Tiểu Tinh không ngừng thu nhỏ.

Tiểu Tinh theo bản năng phát tán hồn lực ra bên ngoài chống lại sức ép, vẫn một mực tuân theo mệnh lệnh không ngừng lặn xuống dưới.

Huyết hồ chỉ sâu khoảng hai thân người nhưng áp lực cực lớn. Vì dù sao đây cũng là máu của đại yêu cường đại.

Tiểu Tinh đã lặn xuống được nửa đường, thân hình đã bị ép nhỏ lại một phần năm. Hồn lực không ngừng tiêu hao đã đến gần đến giới hạn cạn kiệt.

Lúc này lại có từng cỗ năng lượng trùng kích, đánh phá hồn lực bảo vệ. Tiểu Tinh đã lạnh vì tuyết nay còn rét vì sương. Nhưng như thế vẫn chưa kết thúc, khi hồn lực bị bào mòn chỉ còn lại lớp vỏ mỏng những cỗ cảm xúc trong huyết hồ lập tức trùng kích phá tằm màn hồn lực.

Trong hồ là vô số âm thanh van xin, vui sướng, hạnh phúc, tức giận... đại diện cho mỗi cảm xúc của đại yêu khi còn sống. Từng khuôn mặt yêu thú hiện lên có vui, giận, buồn, trách, van... luân quần trong hồ nhưng đột nhiên tất cả cảm xúc này đều tránh dạt ra. Một loại cảm xúc cường đại xông đến: Oán niệm.

Oán trời, oán đất, oán yêu, oán thần, oán ma, oán thương sinh, oán giận vạn vật...

Đây hẳn là cảm xúc cuối cùng mãnh liệt nhất của tên đại yêu khi chết. Cho dù chết rồi nhưng hắn không cam tâm, một cỗ oán khí không thể tiêu tan. Oán niệm như là ma thần đánh bật tất cả cảm xúc khác, thôn phệ cảm xúc khác.

Oán niệm trải qua nhiều năm nhưng không chỉ có không tiêu trừ mà ngày càng chất chồng, sâu nặng.

Oán niệm cuồng bạo chỉ một lần xông phá đã mở ra một lỗ hổng hồn lực của Tiểu Tinh. Oán niệm chui vào người Tiểu Tinh không ngừng xông phá, ăn mòn rồi đồng hoá. Nhưng lúc này bản năng cầu sinh thức tỉnh.

Bản năng cầu sinh khiến Tiểu Tinh ra sức chống cự, thiêu đốt lấy chút hồn lực ít ỏi còn lại trong thân thể mà Tinh Niệm đã truyền cho. Nhưng cho dù như thế cũng chỉ làm chậm lại xu hướng ăn mòn.

Không những thế, lớp màng hồn lực bên ngoài vì không có hồn lực duy trì mà tự sụp đổ, tất cả cảm xúc thi nhau ulla vào. Khiến cho mặt Tiểu Tinh vận vẹo lúc vui, lúc buồn, lúc sâu khổ... đây là các cảm xúc đang thi nhau thôn phệ lấy Tiểu Tinh, muốn làm chủ thể điều khiển.

Nhưng oán niệm nào cho phép, nó cùng với các cảm xúc khác không ngừng tranh giành. Oán niệm mặc dù cường đại, thôn phệ lấy cảm xúc khác nhưng trong lúc nhất thời cũng không thể chiến thắng.

Tiểu Tinh dù có dây dưa cố gắng thế nào đi chăng nữa cũng không ngừng bị ăn mòn xâm lấn.

Chợt có một tia sáng nhỏ nhoi chói lên như muốn mời gọi: hãy đến đây, hãy đến đây. Tia sáng những nơi đi qua tất cả năng lượng cuồng bạo, cảm xúc hỗn loạn đều phải tránh xa như gặp thiên địch.

Bản năng Tiểu Tinh như cảm thấy một tia hy vọng. Tiểu Tinh lập tức thúc đẩy tất cả sức lực tiến về phía ánh sáng.

Tại đây là một tấm bia đá được bao bọc bởi một lồng ánh sáng, trên bia đá các ký hiệu luân chuyển, mỗi lần luân chuyển ánh sáng lại thay đổi cường độ cũng màu sắc. Nhưng cho dù thế nào thì lồng ánh sáng vẫn luôn duy trì.

Không một chút chần chừ, Tiểu Tinh theo bản năng chui vào tấm bia đá.

Vừa chui vào lồng ánh sáng của bia đá, các cảm xúc ngoại lai liền không dám đi theo, không còn tiến vào cơ thể Tiểu Tinh. Nhưng mà những cảm xúc bên trong cơ thể thì vẫn còn, không ngừng đấu đá.

Tiểu Tinh chui vào bia đá tiến vào một không gian kỳ lạ: không có trước sau, trên dưới, không có bất cứ thứ gì, không có năng lượng, không có hồn lực, không có ma khí... chỉ có các ký hiệu cổ bay vờn quanh Tiểu Tinh.

Các ký hiệu cổ khó hiểu vô pháp lý giải nhưng lại cho cảm giác đại đạo thiên địa, quy tắc chuyển hoá, vạn vật tạo thành, sinh mệnh biến hoá...

Nhưng nếu người chăm chú tìm hiểu thì lại vô pháp hiểu thông, càng cố tìm hiểu thì càng không hiểu, cuối cùng chỉ là tốn công vô ích.

Tiểu Tinh không hiểu nhưng cũng không muốn tìm hiểu, hắn còn chưa có suy nghĩ riêng, hắn bây giờ chỉ có cảm giác cùng bản năng sống. Bản năng của hắn nói cho hắn biết nếu nuốt mấy ký tự cổ này có thể chấn áp cảm xúc xâm lấn, giữ lại cho hắn một con đường sống.

Chỉ cần sống là đủ. Tiểu Tinh mở miệng hấp thụ lấy một ký tự cổ.

Ký tự cổ cũng không chống cự tùy ý Tiểu Tinh hấp thụ. Khi vừa vào cơ thể Tiểu Tinh, ký tự cổ toả ra ánh sáng kỳ diệu chấn áp một vùng, đẩy lùi cảm

xúc xâm lấn.

Các cảm xúc xâm lấn tỏ ra e ngại cổ tự này, kể cả oán niệm cũng thế tự động tránh xa không dám tiến vào vùng không gian cảm này.

Tiếp sau đó là cổ tự thứ hai xuất hiện, rồi thứ ba, thứ tư... các cổ tự này xuất hiện cũng làm y như cổ tự thứ nhất tạo ra một vùng không gian riêng. Các vùng không gian này không ngừng mở rộng, liên kết, đan xen vào nhau... đẩy lùi cảm xúc xâm lấn.

Lúc đầu cảm xúc xâm lấn còn lùi tránh, nhưng khi cổ tự xuất hiện càng nhiều thì không gian cho cảm xúc xâm lấn càng ít.

Cảm xúc xâm lấn liên không lùi nữa mà bắt đầu phản công lại cổ tự, dần dần là oán niệm. Các cảm xúc hoá thành một đầu đại yêu với khuôn mặt giống nhau nhưng lại biểu hiện từng cảm xúc khác biệt. Trong đó đầu đại yêu do oán niệm hoá thành là lớn nhất.

Tiểu Tinh lúc này đã không còn nuốt cổ tự nữa, đứng lặng yên giữa không gian tám bia.

Nhưng trong nội thể Tiểu Tinh lúc này lại là cuộc chiến không khoan nhượng: cảm xúc và cổ tự không ngừng đụng vào nhau, sau đó tách ra rồi lại xông tới tông vào đối phương.

Ầm ầm... lắc lư... không gian nhiễu loạn... sóng trùng kích lan toả...

Các cảm xúc bị đánh tan thì hoá thành cảm xúc nguyên thủy cùng năng lượng tinh thuần.

Cổ tự bị đánh tan thì trở lại bản chất đại đạo: vô hình, vô chất, vô cảm, vô ý thức, vô bản thể. Chỉ có vận chuyển theo quy luật.

Trận chiến giữa hai bên cứ thế diễn ra, thời gian có thể là ngàn năm, vạn năm cũng có thể chỉ trong nháy mắt.

Cuối cùng chỉ còn lại một cổ tự cùng oán niệm cảm xúc. Cả hai đang đối diện nhau nhưng lại không tiếp tục trùng kích giống như hai tên đấu sĩ trên mình đầy vết thương, sức lực đã đến cực hạn nhưng vẫn không muốn buông tha cho đối thủ, thế phải giết bằng được.

Cả hai đang lấy sức tụt một kích cuối cùng. Và rồi...

Ầm một tiếng! cả hai va vào nhau. Năng lượng chấn động lan toả, sóng ánh sáng xung kích. Khi tất cả ổn định lại thì tại nơi đó chỉ còn lại một kẻ chiến thắng: cổ tự.

Cổ tự này như một anh hùng ngạo nghễ bước qua xác tất cả kẻ thù, độc chiếm không gian này, khí thế duy ta vô địch.

Nhưng vào lúc này bản năng xuất hiện, dùng một tư thế sét đánh đè ép cổ tự, cổ tự lập tức bị ép thu nhỏ.

Cổ tự muốn phản kháng nhưng lại lực bất tòng tâm. Chỉ vài hơi thở sau thì: Bành... một tiếng nổ vang. Cổ tự trở lại bản chất của đạo.

Bản năng của Tiểu Tinh dẫn dắt các loại đạo này hoá thành vòng xoáy chắn giữ tại bụng Tiểu Tinh.

Năng lượng thuần túy thì được dẫn dắt đến mọi nơi trong cơ thể, chữa trị tổn thương, cọ rửa tạp chất.

Cảm xúc nguyên thủy thì bị dồn nén, ép lại thành một hạt giống nhỏ.

Hạt giống cảm xúc!

Hạt giống cảm xúc được đặt cùng hạt giống bản năng, cả hai cùng lặng yên chờ đợi. Chờ một cơn mưa mùa xuân, hạt giống nảy mầm, vun mình thành cây xanh, chống lên bầu trời, che bóng thế gian.

Tiểu Tinh lúc này đã không còn nguy hiểm sinh tử, bản năng sống lập tức chìm vào ngủ say.

Tiểu Tinh trải qua một đường gian nguy, liên tục bị trùng kích bào mòn, dùng hết tất cả hồn lực mới tìm được đường sống. Nên lúc này Tiểu Tinh bị co rút lại thành tiểu nhân chỉ cao hai tấc, lưng linh huyền ảo.

Lúc này đã không còn bản năng sống, Tiểu Tinh lại rơi vào trạng thái ngơ ngác ngác, đi loạn trong không gian bia đá.

....

Tinh Niệm lúc này đang ở trên bờ hồ, khổ công suy nghĩ cách xuống dưới. Cuối cùng, Tinh Niệm chỉ còn duy nhất lựa chọn.

Tinh Niệm nuốt vào một viên đan dược sau đó nhảy ùm xuống hồ.

Áp lực lập tức ập tới, ép cho Tinh Niệm không ngừng co rút, hồn lực không tự chủ mà bị ép ra ngoài, ma khí từ hốc mắt, tai, mũi, miệng tuôn ra liên tục.

Trong huyết hồ xuất hiện từng luồng năng lượng cuồng bạo chạy tới chạy lui, xông phá mọi thứ ngoại lai. Đây là yêu năng của yêu thú cất chứa trong huyết mạch, mặc dù đã rời khỏi thân thể yêu thú nhưng vì trước đây yêu thú này quá cường đại tích chứa năng lượng trong huyết mạch viễn siêu tường tượng, lại được đại năng dùng thủ pháp đặc biệt bảo tồn lấy năng lượng.

Những cảm xúc trong hồ không ngừng xâm lấn chui vào trong đầu Tinh Niệm làm hấn thần trí rối loạn.

Oa ... một tiếng! một ngụm ma khí lớn bị hấn phun ra.

Rốt cuộc không chịu nổi, Tinh Niệm nhảy ra khỏi hồ.

Năm hơi thở, hấn trụ được năm hơi thở, bơi đến giữa hồ.

Theo tính toán này thì Tinh Niệm cần mười hơi thở để đi đến chỗ truyền thừa, lại thêm vài hơi thở nữa để lấy truyền thừa.

Tinh Niệm vừa khôi phục vừa tính toán trong lòng.

Nửa canh giờ sau, Tinh Niệm cầm một nắm đan dược bỏ vào miệng, mặc dù dùng nhiều đan dược một lúc sẽ vô cùng có hại, sẽ ảnh hưởng đến căn cơ tu luyện sau này nhưng mà Tinh Niệm đã không còn cách nào chỉ có thể bất chấp dùng đan dược tăng lên thực lực nhanh chóng.

Tất cả đan dược này không phải của hấn luyện mà là của Hắc Tông đưa cho dùng cho những trường hợp nguy bách.

Tinh Niệm nhảy xuống hồ lần nữa, được lực bùng phát. Tinh Niệm một mạch bơi xuống hồ.

Trước mặt Tinh Niệm là một tấm bia đá được bảo bọc bằng một lồng ánh sáng. Trên bia đá là rất nhiều ký tự khó hiểu liên tục luân chuyển, nhảy nhót.

Theo như được kể trước đó thì đây chính là ma pháp truyền thừa, muốn nhận được ma pháp này cần truyền hồn lực vào trong bia đá.

Tinh Niệm bắn ra một tia hồn lực vào bia đá. Không một chút cản trở, hồn lực của Tinh Niệm đi vào bia đá.

Sau đó có chữ hiện ra trong đầu hấn: Thôn ma quyết.

Tu luyện ma pháp đại thành có thể nuốt nhật nguyệt, thôn phệ tinh thần, một hơi hút vào cắn nuốt vạn địch...

Cắn nuốt tất cả chuyển hoá thành tu vi bản thân. Cắn nuốt càng nhiều tu vi càng cao.

Muốn tu luyện thì đầu tiên cần...

A... a... a...

Đã đến cực hạn chịu đựng, được lực sắp hết, Tinh Niệm buộc phải bơi lên.

Khi ra khỏi hồ, Tinh Niệm còn giữ nguyên vẻ mặt thất kinh. Đến lúc này, Tinh Niệm mới hiểu được cảm giác Kim Thiên Lãnh và Lạc Mộ Hoa khi lần đầu thấy ma pháp này.

Chấn kinh, thật sự quá chấn kinh. Chỉ nghe giới thiệu thôi cũng biết đây là một bộ ma pháp vô cùng lợi hại.

Tinh Niệm tự nhủ trong lòng: nhất định phải có được ma pháp này.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Thôn ma quyết

Thôn ma quyết, tên như ý nghĩa chuyên lấy việc thôn phệ tăng tiến tu vi.

Cái này thật ra cũng không xa lạ, bất kỳ ai tu luyện cũng cần hấp thu năng lượng bên ngoài chuyển hoá thành năng lượng riêng của mình làm lớn mạnh bản thân.

Năng lượng bên ngoài có thể là thảo dược, ma khí, hồn lực, địa hoá, cuồng phong, băng tuyết... Cũng chỉ có một số năng lượng có thể thôn phệ còn phần lớn thì không được, cưỡng ép hấp thu chỉ có thể là chịu chết.

Nhưng trong số ít năng lượng có thể hấp thụ thì cũng phải trải qua giai đoạn chuyển hoá. Ví dụ như thảo dược cần thông qua luyện đan thì hấp thụ mới có hiệu quả, ma khí cần kết tinh thành ma thạch thì hấp thụ mới đủ vì bình thường ma khí trong không khí chỉ đủ duy trì tu vi không đủ để tấn cấp, hay như hồn phách cần thông qua luyện linh thành đan thì mới dùng được...

Thôn ma quyết ngay từ đầu giới thiệu lại nói có thể thôn phệ hết thấy lớn mạnh tu vi. Đây không phải là mơ ước của mọi tu sĩ sao?

Tinh Niệm trong đầu đã tràn đầy huyền tường một ngày kia mình có thể ngao nghể thương khung cảnh nuốt mặt trời, để Đại Thế Giới chìm trong bóng tối vĩnh hằng, lúc đó Ma tộc sẽ xâm chiếm các tộc nhất cử thống nhất thế giới, hoàn thành bá nghiệp mà trước nay chưa Ma tộc nào làm được. Thành tích này cỡ nào là vinh quang, cỡ nào là vĩ đại!

Tinh Niệm nghĩ đến đây thì quyết định liều mạng. Cho một nắm đan dược vào miệng, thôi phát dược lực rồi nhảy xuống hồ.

Hai mươi hơi thở sau Tinh Niệm ngoi lên, lần này lặn được lâu hơn hẳn cũng thu hoạch được nhiều hơn. Thu hoạch nhiều hơn càng khiến hắn điên cuồng hơn, bất chấp dùng đan dược.

Được mười tám hơi thở.

Được mười ba hơi thở.

Được mười sáu hơi thở.

Cứ như vậy liên tục: lặn xuống, hồi phục rồi lại lặn xuống.

Khuôn mặt Tinh Niệm lúc này vạm vỡ, đôi mắt xích hồng, thần trí có chút điên cuồng. Hiển nhiên là do phục dụng đan dược quá nhiều, tạp chất tích tụ, dược lực hỗn tạp xung kích vào đầu Tinh Niệm làm Tinh Niệm dần đánh mất lý trí, không còn có thể bình tĩnh suy nghĩ mọi vấn đề.

Trong đầu Tinh Niệm bây giờ chỉ có một cỗ chấp niệm tìm hiểu hết Thôn ma quyết, hắn đã không còn bình thường.

Trong một lần lặn xuống Tinh Niệm thấy một hòn nỏ cao hai tấc đang ở trong lòng ánh sáng tám bìa đi lại, chính là Tiểu Tinh, hắn liền phát tay thu Tiểu Tinh lại. Tiểu Tinh xuất hiện ở đây cũng rất bình thường vì hắn đã lệnh Tiểu Tinh xuống đây hồ còn vì sao lại ở trong lòng ánh sáng tám bìa? Hắn chưa từng nghĩ tới, hắn bây giờ tâm trí đầu còn bình thường phán đoán.

Không chỉ Tinh Niệm điên cuồng lặn xuống hồ mà cả bọn Kim Thiên Lãnh, Lạc Mộ Hoa, Trịnh Surong cũng như vậy nhưng khác là bọn họ dùng là ma khí cùng hồn lực, tuy là càng ngày bọn họ càng suy yếu nhưng cũng không mất trí điên cuồng.

Cuối cùng thời gian thí luyện tràng cũng đến lúc gần kết thúc, bọn Tinh Niệm biết đã không thể tìm hiểu đầy đủ Thôn ma quyết liền an tâm ngồi xuống đá toạ khôi phục.

Một lúc sau, Trịnh Surong thở dài, hai tay sau, ngược mặt thở dài: “Đời này của ta coi như không còn cơ hội tu luyện Thôn ma quyết nữa rồi.”

Thấy thế, Kim Thiên Lãnh đạo: “Trịnh huynh cố sao nói vậy? hắn là Trịnh huynh trước đây đã tới nhiều lần, hắn là đủ thu gom hết ma pháp, cho dù thiếu một chút cũng không thể nói là không thể tu luyện.”

Trịnh Surong vẫn giữ tư thế cũ đạo:

“Tuy ta đã có phần lớn ma pháp nhưng vẫn không thể tu luyện. Trước đây cũng có vô số thiên tài tự ý tu luyện bổ sung chỗ thiếu, kết quả thì sao? Tất cả đều nổ thành một đám ma khí. Không có ngoại lệ”

“Tuyệt thế ma pháp thế này, há lại dễ bổ sung mà ma pháp này thiếu một chữ cũng không được, cố tu luyện cũng thành một đám ma khí.”

Tinh Niệm nghe thế, ánh mắt sáng lên:

“Nếu Trịnh huynh không tu luyện chi bằng truyền tất cả những gì huynh có được cho tại hạ.”

Trịnh Surong liếc hắn một cái đạo:

“Những gì người nghĩ đến kẻ khác cũng đã nghĩ đến từ lâu nhưng vị đại năng ấy tạo ra thí luyện tràng tuyển đệ tử há lại cho người có chỗ trống để chui. Nếu có thể truyền lại thì ma pháp này sớm đã thành rau cải ngoài chợ.”

“Người có để ý mỗi lần muốn xem ma pháp người đều phải truyền hồn lực vào bìa đá, lúc đó ma pháp sẽ lạc ấn trên hồn lực của người. Lúc người thu hồn lực về thì ma pháp sẽ in vào trong đầu người.”

“Ma pháp này cao thâm mịch trắc, không thể dùng lời nói, chữ viết diễn tả, mới phải dùng cách lạc ấn trong đầu.”

“Chính vì quá nhiều khó khăn nên từ xưa tới nay số người vượt qua thử thách rất nhiều, có được ma pháp cũng rất nhiều nhưng tu luyện thành công lại rất ít.”

“Theo truyền ngôn ma pháp này có ba tầng. Tầng thứ nhất: Phệ tinh- cắn nuốt tất cả vật chất tinh hoa. Tầng thứ hai: Phệ hồn- cắn nuốt tất cả các loại hồn phách. Tầng thứ ba: không ai biết, nghe nói là có thể cắn vạn vật.”

“Nhưng cũng có thể không phải chỉ có ba tầng này vì tầng thứ nhất chính là thứ dưới đáy hồ, tầng thứ hai thì tại thí luyện tràng tại Thất Thành sau khi người đã tu thành tầng thứ nhất, các tầng tiếp theo nếu có thì khi trở thành đệ tử chính thức của vị kia.”

“Mà không ai có thể thông qua thí luyện tại Thất Thành thì nói gì đến các tầng ma pháp tiếp theo.”

Ngừng một chút để bọn Tinh Niệm từ từ tiêu hoá thông tin, Trịnh Sương lại tiếp tục:

“Tất cả chuyện này cũng không phải đại bí mật gì nhưng các ngươi hẳn là chưa nghe qua. Cái này là do tập tục: khi có các ngươi đến được huyết hồ, ta sẽ nói cho các ngươi biết những thông tin này. Ta trước đây tới lần đầu cũng mới được biết những thông tin này.”

“Còn vì sao những thông tin này không phổ biến? rất đơn giản: khi tới được huyết hồ các ngươi sẽ được biết, còn nếu các ngươi không tới được huyết hồ thì nói cho các ngươi cũng vô dụng, có khi lại để cho các ngươi mộng mơ không thực tế.”

“Ta đã không còn cơ hội nhưng các ngươi vẫn còn vài lần cơ hội. Cố gắng tu tập đầy đủ ma pháp, chỉ cần các ngươi tu luyện tầng thứ nhất đến sơ thành là đủ tiêu chuẩn đến Thất Thành tìm kiếm tầng ma pháp cao hơn.”

Bọn Tinh Niệm, Kim Thiên Lãnh, Lạc Mộ Hoa đứng lên chấp tay chào của Trịnh Sương.

Sau đó thí luyện tràng kết thúc, tất cả được truyền tống ra ngoài.

Lúc truyền tống ra ngoài có tên vẫn còn lơ đãng đánh loạn xạ, có tên lấy tay ôm đầu co ro một đồng, có tên trên thân bốc cháy chạy loạn xạ đập lửa, có tên đứng trầm tư, có tên ngờ ngợ ngắc ngắc, có tên tiếc hận thở dài, có tên lại tràn đầy quyết tâm vào lần sau. ... Có rất nhiều cảm xúc khác biệt.

Khi thấy đám thanh niên được truyền tống ra ngoài, lập tức có cao thủ từ các thế lực tới đón.

Dễ gây chú ý nhất là phủ thành chủ.

Thành chủ khi biết cả Kim Thiên Lãnh và Lạc Mộ Hoa đều đi tới đích tìm được một phần ma pháp thì vui vẻ cười ha ha mãi thôi.

Phủ thành chủ dù sao cũng là thế lực lớn nhất trong thành nếu không tham gia thì thôi đã tham gia thì phải thắng áp đảo, có như thế mới củng cố quyền lực của phủ thành chủ.

Trịnh Sương sau khi truyền tống ra ngoài thì lách ra ngoài đám đông, nhanh chóng biến mất trong thành.

Còn Tinh Niệm thì được Hắc Tông tự mình tới đón.

Hắc Tông thấy trạng thái của Tinh Niệm có chút rối loạn, lập tức không nhiều lời truyền vào người Tinh Niệm một cỗ hồn lực mạnh mẽ mà tinh thuần, cọ rửa khắp toàn thân tạp chất.

Một lúc sau, Tinh Niệm ánh mắt trở lại thanh tĩnh, khuôn mặt bình thản, đầu óc thanh minh, nhưng cơ thể lại suy kiệt cùng cực.

Tinh Niệm chấp tay: “Đa tạ sư tôn!”

Hắc Tông xua tay: “Giữa ta và ngươi không cần nói những lời này. Ngươi bây giờ đang suy yếu, theo ta hồi phủ thôi.”

Hắc Tông phát tay đưa Tinh Niệm lên một cỗ xe ma thú, cả hai trở về phủ.

Hai ngày sau, Tinh Niệm cuối cùng cũng hồi phục bình thường.

Tinh Niệm đến thư phòng Hắc Tông, lúc này Hắc Tông đang đọc sách.

Tinh Niệm làm lễ chào. Hắc Tông phát tay chỉ hán ngồi xuống đối diện. Sau đó, hai sư đồ trò chuyện.

“Cảm thấy như thế nào?”

“Đã hồi phục lại được bảy tám phần, coi như sinh hoạt bình thường không thành vấn đề.”

“Có phải Thôn ma quyết rất hấp dẫn?”

“A! sư tôn đã biết!” Tinh Niệm có chút ngạc nhiên vì hẳn vẫn chưa nói với Hắc Tông chuyện trong thí luyện.

Hắc Tông cười đạo: “Có gì mà ngạc nhiên, phủ thành chủ đang chuyển âm ra ngoài: chỉ có bốn tên các ngươi hoàn thành thí luyện.”

Mà phủ thành chủ có đến hai danh ngạch đối với phủ thành chủ danh tiếng có lợi lên phủ thành chủ đặc biệt tuyên dương chuyện này.

Tinh Niệm lúc này hiểu được thì gật đầu, hẳn thực sự vô cùng khát vọng đối với Thôn ma quyết.

Hắc Tông lại nói tiếp: “Thôn ma quyết dù tốt nhưng ngươi nên nhớ khi không có đầy đủ tuyệt đối không được tu luyện, còn vì sao hẳn là ngươi cũng biết đi.”

Tinh Niệm gật đầu, nói:

“Sư tôn vậy tập chất trong cơ thể đệ tử có cách nào giải quyết?”

Hắc Tông nghe thế thở dài: “Ngươi thật to gan, không biết sợ là gì lại dám dùng đan dược như vậy? là một luyện dược sư ngươi phải biết tập chất trong đan dược tác hại cùng khó khừ.”

Tinh Niệm cũng chỉ có thể cười khổ, lúc đó hắn không làm như vậy được sao? Không biết thì thôi nếu đã biết tuyệt thế ma pháp đang ở gần ngay trước mắt ai lại không điên cuồng tranh đoạt, huống chi là hắn.

Hắc Tông lại nói:

“Có hai cách loại bỏ tạp chất.”

“Cách thứ nhất: dùng hồn lực không ngừng cọ rửa bài trừ tạp chất, trong thời gian này ngươi không được dùng thêm đan dược. Chỉ cần kiên trì liên tục thì bảy, tám năm là loại bỏ hết tạp chất.”

“Cách thứ hai: dùng nguyệt tinh hoa.”

Nguyệt tinh hoa? Đây là lần đầu Tinh Niệm nghe được cái tên này.

Hắc Tông giải thích:

“Tại sâu trong Liên Vân sơn mạch, có ngọn núi cao nhất gọi là Phong Linh sơn, trên Phong Linh sơn có một cây cỏ thụ gọi là Nguyệt Hoa thụ. Ban đêm Nguyệt Hoa thụ đón nhận ánh trăng phản chiếu từ ma quanh tinh, ánh trắng rủ xuống tích tụ thành nguyệt tinh hoa trên lá cây. Ban ngày, ánh sáng mặt trời phản chiếu từ ma quanh tinh chiếu rọi sẽ làm bốc hơi nguyệt tinh hoa”

“Vậy ngươi chọn cách nào?”

Tinh Niệm nghĩ một lát rồi nói:

“Chờ bảy tám năm quá lâu, đệ tử định đi thử tìm kiếm nguyệt tinh hoa.”

Hắc Tông cười:

“Ta cũng đoán ngươi sẽ chọn cách này.”

“Nhưng ngươi phải nhớ kỹ: sâu bên trong Liên Vân sơn mạch ma thú cường đại ngươi không thể tưởng nổi, vậy nên ngươi phải điệu thấp, cực kỳ cẩn trọng. Tiếp theo thu hoạch nguyệt tinh hoa tốt nhất là nửa đêm, phải nhanh chóng gọn lẹ, khi có được thì cần sớm dùng vì nguyệt tinh hoa rất dễ bay hơi.”

Tinh Niệm gật đầu ghi nhớ.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Xâm nhập Liên Vân sơn mạch

Tinh Niệm đang cố gắng khôi phục lại trạng thái tốt nhất đồng thời chuẩn bị xâm nhập Liên Vân sơn mạch.

Lần này khác với lần thu hoạch Huyết Chu quả.

Lần thu hoạch Huyết Chu quả là lần đầu hắn vào Liên Vân sơn mạch, có chút vội vàng chuẩn bị sơ sài nên lần đó hắn ăn thiệt lớn.

Lại nói lần đó chỉ hoạt động trong khu vực an toàn, có cao thủ trước đó đã dọn dẹp ma thú cường đại, mà khu vực này cũng chỉ nằm ngoài bia sơn mạch chưa tính quá sâu.

Lần này hắn có thể phải tiến sâu vào trong sơn mạch, đối mặt có thể là rất nhiều ma thú cường đại, có vô số nguy hiểm tiềm ẩn trong sơn mạch.

Vậy nên hắn cần chuẩn bị thật kỹ, Hắc Tông cũng đưa cho hắn vài món bảo vật giữ mệnh, cùng một chiến nô chiến lực tương đương Luyện Linh ngũ trọng sơ kỳ nếu cho nổ hồn thì có thể bị thương cả Tạo Thế cảnh ma thú tất nhiên là không phải trọng thương.

Chiều đi này Tinh Niệm cần chú ý vài điều:

Thứ nhất hạn chế dùng đan dược. Tập chất đan dược trong cơ thể hắn đã rất nhiều nếu lại tích thêm tạp chất có thể phá hủy căn cơ của hắn khiến hắn

hoàn toàn bị phế.

Thứ hai tiết kiệm dùng hồn lực. Hắc cần dùng hồn lực cọ rửa tạp chất liên tục, mặc dù nói cách này rất tốn thời gian nhưng nguyệt tinh hoa còn chưa tới tay thì đây vẫn là cách tốt nhất. Đây cũng là lý do vì sao Hắc Tông chỉ đưa cho hắc chiến nô Luyện Linh ngũ trọng sơ kỳ, chiến nô quá mạnh khiến hắc cần nhiều hơn hồn lực điều khiển như vậy không tốt.

Thứ ba quan trọng nhất là bảo mệnh. Không có nguyệt tinh hoa còn có cách khác, không có mệnh thì tất cả coi như xong.

Hai ngày sau, Tinh Niệm đứng trước bìa sơn mạch, tay mở bản đồ xem xét, suy tính con đường tiếp theo.

Bên cạnh Tinh Niệm là chiến nô của Hắc Tông đưa cho cùng với một hồn nô chỉ cao hai tấc đứng trên vai, chính là Tiểu Tinh. Từ khi trở về, Tinh Niệm hoàn toàn tập trung trị liệu bản thân. Hắc làm gì có dư hồn lực mà trị liệu cho Tiểu Tinh, ném cho Tiểu Tinh vài viên đan dược sau đó mặc người sống chết. Tiểu Tinh ở trạng thái này đối với Tinh Niệm không có quá nhiều trợ giúp nhưng hắc vẫn mang theo như thói quen.

Liên Vân sơn mạch kéo dài trăm vạn dặm nhưng không phải do duy nhất một dãy núi hình thành mà do rất nhiều dãy núi chỉ dài vài trăm đến vài ngàn dặm đan xen vào nhau tạo thành.

Nếu nhìn từ trên cao thì Liên Vân sơn mạch giống như từng đám gọn mây tạo thành, có lẽ vì thế mà có cái tên Liên Vân.

Tinh Niệm động thân, nhanh chóng tiến vào sơn mạch.

Sau một ngày đi đường, Tinh Niệm dừng lại chuẩn bị tìm chỗ nghỉ ngơi. Tinh Niệm chọn một hang động tại chân núi.

Tinh Niệm cẩn thận đi vào, trong hang ẩm ướt, đá sắc lởm chởm, có một mùi gây mũi bốc lên. Đi sâu vào cuối hang thì...

Gào

Một bóng đen khổng lồ từ bên cạnh vồ tới trào sắc, đánh lên Tinh Niệm. Tinh Niệm không bối rối, từ khi vào hang hắc đã luôn cảnh giác cao độ, hắc lệnh cho chiến nô tiến lên trước đỡ đòn, còn hắc cầm trong tay chuỷ thủ tùy thời cho đối phương một kích trí mạng.

Bóng đen hiện rõ thân hình là một con hắc hùng, cao gấp đôi Tinh Niệm, móng vuốt sắc nhọn liên tục huy vũ tấn công chiến nô. Chiến nô liên tục lui lại rơi vào thủ thế, có xu hướng muốn thua.

Tinh Niệm đứng sau chiến nô lại không tìm được cơ hội ra tay.

Trong hang không gian chật hẹp, đá sắc khắp nơi, cản trở sự phối hợp của Tinh Niệm và chiến nô, ngược lại là con hắc hùng này địa bàn khiến càng đánh càng nghiêng về một phía.

Tinh Niệm không còn cách nào khác đành lấy ra một viên đan dược, bóp nát ném vào mặt con hắc hùng.

Đan dược dính vào mắt làm con hắc hùng đau đớn không thể mở mắt, điên cuồng kêu gào tấn công loạn xạ. Tinh Niệm nhân cơ hội này cùng chiến nô thoát ra ngoài.

Chạy đi suốt nửa canh giờ Tinh Niệm mới dừng lại.

Tinh Niệm suy nghĩ lại trận chiến vừa rồi mà có chút biệt khuất, dù hắc đã rất cẩn thận, đoán trúng trong hang có ma thú nhưng hắc là cấp độ không cao vì đây còn bìa ngoài sơn mạch, mà hắc đoán không sai con hắc hùng kia chỉ tương đương Luyện Linh tứ trọng đỉnh phong, trên lý thuyết hắc là Luyện Linh tứ trọng đỉnh phong cùng chiến nô Luyện Linh ngũ trọng sơ kỳ hắc là đối phó dễ dàng. Nhưng lần này con hắc hùng lại chiếm giữ địa lợi cùng tiên cơ ra tay trước làm hắc buộc phải rút đi.

Suy nghĩ lại lần chiến đấu này, hắc phải tìm ra giải pháp không để một sai lầm mắc hai lần. Cuối cùng cách tốt nhất chính là để Tiểu Tinh đi dò đường trước, cứ nghĩ rằng Tiểu Tinh lúc này là vô dụng nhưng không ngờ lại hữu dụng lúc này.

Tinh Niệm quyết định đêm nay sẽ ngủ trên cây. Tinh Niệm để Tiểu Tinh tiến lên kiểm tra toàn cây cùng khu vực xung quanh.

Trên cây là có một con thanh xà tu vi Luyện Linh tam trọng, một ổ bạch điều: ba trứng cùng một con mẹ tu vi Luyện Linh tam trọng cùng vài con bọ tu vi không đáng kể. Xung quanh cây có một hang chuột, một vài con chim trĩ... tất cả đều không đáng lo.

Tinh Niệm lệnh cho chiến nô dọn dẹp trên cây con thanh xà cùng ổ bạch điều còn mấy thứ còn lại hắc mặc kệ, nếu đuổi hết mọi ma thú xung quanh có thể gây huyên náo một phen không biết lại dẫn tới ma thú cường đại hay không?

Tinh Niệm nghỉ ngơi, chiến nô canh giữ. Một đêm yên bình trôi qua.

Sáng hôm sau, Tinh Niệm tiếp tục lên đường. Chuyến đi này Tinh Niệm có hai mục đích chính: rèn luyện nâng cao tu vi và nguyệt tinh hoa. Vậy nên hắc cũng không một mạch cắm đầu về phía nguyệt tinh hoa, mà chọn nơi có ma thú dễ săn giết.

Đi đến bên bờ suối, Tinh Niệm gặp một con ma thú trông giống hươu, lại có móng vuốt sắc nhọn, chân bọc vảy cứng, đang thong thả uống nước. Tinh Niệm nhận ra đây là một con Huỳnh Hoắc dương tu vi Luyện Linh tứ trọng trung kỳ vừa phù hợp cho hắc tập luyện.

Tinh Niệm lệnh cho chiến nô tiến về phía bên hông, Tinh Niệm thì định tấn công phía sau.

Tinh Niệm từ từ không một tiếng động tiến lên, bỗng nhiên Huỳnh Hoắc dương ngẩng đầu quan sát bốn phía như cảm giác được nguy hiểm. Tinh Niệm trong lòng đạo không tốt nhưng lại nhanh chóng quyết định nhảy ra bụi rậm, cầm chủy thủ nhắm ngay vào cổ Huỳnh Hoắc dương.

Huỳnh Hoắc dương phản ứng cực nhanh, cong lên bốn vó nhảy xuống con suối, sau mấy nhịp thở đã chạy qua đầu bên kia. Tinh Niệm đứng một chỗ ngẩn người, hần nghĩ khi hần tấn công sẽ khiến con ma thú này chạy về phía chiến nô nhưng lại chưa từng nghĩ đến nó sẽ chạy ngang qua suối. Thất sách thật sự quá thất sách.

Nếu đã không bắt được thì thôi, Tinh Niệm đi tìm kiếm mục tiêu khác.

Hần bắt gặp một con dã trư đang ủi đất. Con dã trư này là Bạo Lực trư còn ở dạng ấu niên, cao chỉ đến nửa thân Tinh Niệm, tu vi là Luyện Linh tứ trọng hậu kỳ, tính tình nóng nảy cuồng chiến.

Tinh Niệm cùng chiến nô hai bên vây đánh con dã trư này, con Bạo Lực trư thấy thế không chạy mà còn chuẩn bị đánh lại, mũi phì phò hoả khí, chân không ngừng dẫm mặt đất, đang lấy đà xung kích.

Tinh Niệm hừ lạnh nếu ngươi chạy ta còn không có cách nào nếu ngươi muốn đánh thì chết chắc.

Con Bạo Lực trư mắt xích hồng nhắm thẳng Tinh Niệm xông tới bỏ qua chiến nô, Tinh Niệm vừa cản vừa lui, không trực tiếp ngạnh kháng, chiến nô thì không ngừng tấn công vào thân con dã trư.

Một lúc sau trên thân con Bạo Lực trư đã đầy vết thương, máu me bê bết, Tinh Niệm cũng có chút mệt nhưng lại hưng phấn vì cứ đà này hần sẽ giết được con dã trư này.

Con Bạo Lực trư vết thương càng đau càng kích thích dã tính trong huyết mạch, miệng gầm gừ, mũi phun từng ngụm khí. Con Bạo Lực trư chuẩn bị ra đòn quyết định.

Tinh Niệm thấy thế thì thủ thế chuẩn bị, chỉ cần đón nhận được đợt công kích này thì sau đó con dã trư này phải chết không nghi ngờ.

Con Bạo Lực trư đập mạnh mặt đất lấy đà phóng tới nhưng mà không phải hướng Tinh Niệm hay chiến nô mà hướng một phía khác nhanh chóng chạy đi, mất hút trong rừng sâu.

Tinh Niệm đứng đấy ngẩn ngơ. Chạy! thế mà lại chạy.

Sau đó là tức giận, không ngừng chửi rủa.

Cái này cũng dễ hiểu, ma thú dù có hiểu chiến cỡ nào đi chăng nữa khi đứng trước sinh tử thì bản năng cầu sống vẫn là cao nhất.

Qua lần này, Tinh Niệm rút ra bài học. Hần quyết định bố trí bẫy săn.

Chọn một khoảng đất có nhiều dấu chân ma thú, đào một cái hố, phía dưới hố cắm cọc chông sắc nhọn, phía trên miệng hố trải một lớp vải mỏng sau đó lấy lá khô phủ lên, nguy trang vô cùng hoàn hảo.

Tinh Niệm nhìn chiếc bẫy vô cùng hài lòng, hần đã thử qua vài lần, chỉ cần dẫm nhẹ là bẫy sụp, rút xuống cọc nhọn không chết thì cũng bị thương.

Bây giờ hần chỉ cần chờ đợi con mồi mắc bẫy. Hần ngồi tại trên nhánh cây cao, mình thủ lên áo choàng, đây là tấm áo choàng Hắc Tông đã chuẩn bị cho Tinh Niệm là một kiện bảo bối khó lường có tác dụng che giấu khí tức, dưới Hợp Nhất cảnh khó mà nhận ra.

Một canh giờ...

Hai canh giờ...

Nửa ngày...

Một ngày trôi qua...

Ngồi trên cây suốt một ngày khiến Tinh Niệm cũng tức điên, đã không có con ma thú nào mắc bẫy thì chớ, đến ngay cả côn trùng sâu bọ cũng không thấy bò qua.

Hay là bẫy có sơ hở? hay là ta để lộ khí tức?

Hay là không có mồi dụ?

A! đúng vậy! chính là cần mồi dụ dỗ ma thú. Tinh Niệm lập tức lệnh chiến nô đi bắt tiểu ma thú làm mồi.

Rất nhanh chiến nô trở lại, cầm trong tay mấy con chuột, thỏ, chim... tu vi chỉ cỡ Luyện Linh nhất trọng. Tinh Niệm cầm lấy một con chuột rạch lấy vài

dao cho máu chảy ra để mùi máu lan toả, rồi để xác con chuột nhẹ nhàng chính giữa bầy. Còn lại mấy cái xác, Tinh Niệm tạm thời cất giữ.

Lại một ngày nữa trôi qua.

Tinh Niệm tức điên vì vẫn không có con ma thú nào xuất hiện, không phải là hoàn toàn không có. Mà là có một lũ ruồi bọ, côn trùng bu lấy cái xác gặm nhấm, càng tức điên hơn là lũ bọ bu quá nhiều làm sập bầy khiến hắn phải bố trí lại mấy lần.

Cuối cùng Tinh Niệm vứt bỏ chỗ này đi tìm chỗ khác.

Tinh Niệm chọn lấy một chỗ rậm rạp bụi cỏ, bố trí một cái thông lọng, để ở giữa thông lọng là xác một con thỏ, chỉ cần có ma thú gặm xác con thỏ, thông lọng lập tức sẽ tròn lấy cổ con thú lôi lên cao.

Một canh giờ...

Nửa ngày...

Một ngày...

Ma thú không thấy, vẫn chỉ thấy một lũ giòi bọ. Thật khiến hắn tức chết đi mà!

Thất bại liên tục khiến Tinh Niệm tức điên, quên mất mục đích ban đầu đến đây là để rèn luyện thực chiến, nếu như dùng bầy giết chết ma thú thì nguoi rèn luyện cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Dụ ma thú

Tinh Niệm suy nghĩ mãi cũng ra cách: để Tiểu Tinh dụ ma thú vào bầy. Vì sao là Tiểu Tinh? Đơn giản vì Tiểu Tinh quá nhỏ bé sẽ khiến cho ma thú không quá cảnh giác đuổi theo.

Xoạt... xoạt ... xoạt...

Trong bụi rậm một bóng hình hai tắc phóng ra ngoài, sau đó là một con Bạo Lực Trư đuổi theo phía sau. Bóng hình nhỏ là Tiểu Tinh đi dụ ma thú, Tiểu Tinh bay qua một bãi đất trống đây lá khô, Bạo Lực Trư mãi mê đuổi theo mà quên mất chú ý xung quanh.

Bạo Lực Trư vừa nhảy ra bụi rậm, mới đặt chân lên lá khô thì xoạt một tiếng, cả vùng đất trống này rơi xuống thì ra chỉ là lớp vải mỏng có phủ lá khô.

Bạo Lực Trư rơi xuống hố, cọc chông cắm vào thân thể làm nó đau đớn rống lên không ngừng, lúc này xiu... xiu... xiu ba mũi tên phóng xuống cắm phập vào đầu con Bạo Lực Trư khiến nó chết tươi.

Tinh Niệm ở trên cành cây thu lại cung tên, thở ra một ngụm ác khí: “Để xem nguoi có chạy được nữa không?”

Con Bạo Lực Trư này rõ ràng không phải con trước đây nhưng Tinh Niệm muốn tìm trút giận, vậy là con Bạo Lực Trư này chết oan uổng.

Thanh lý chiến trường, Tinh Niệm bố trí lại cái bầy.

Tiểu Tinh lại bay đi dụ ma thú. Tiểu Tinh bay đi, bay đi bỗng nhiên ngoặt hướng. Tiểu Tinh cảm thấy có gì đó rất dị hoặc, muốn hắn tiến tới. Đây là bản năng sống của hắn thúc giục, tuy không gặp nguy hiểm nhưng nếu như có ích đối với sinh mệnh sống bản thân thì bản năng sống vẫn sẽ kêu gọi hắn làm theo.

Bay đi được một quãng thì gặp phía trước là một cái hang động, Tiểu Tinh không chần chờ mà bay vào. Bay mãi cho đến cuối hang có ánh sáng lấp loè lúc sáng lúc tối, tại cuối hang có một con rắn đang cuộn mình, đầu nâng cao, há miệng phun ra một viên độc châu. Viên độc châu toả ánh sáng lục kỳ dị.

Con rắn này là Bích Lục Huyền Xà tu vi Luyện Linh lục trọng, cả nguoi một màu xanh bích lục hoàn mỹ. Bích Lục Huyền Xà là loại rắn độc tu luyện ra một viên độc châu, sau đó thường ngày dùng ma khí ôn dưỡng độc châu sau đó độc đan sẽ chuyển hoá ma khí thành độc khí.

Độc châu càng được ôn dưỡng lâu ngày thì càng độc, độc này thậm chí có thể giết chết ma thú cấp trung, nói không ngoa khi độc châu là một nửa thực lực của Bích Lục Huyền xà.

Con Bích Lục Huyền Xà này nhìn độc châu với ánh mắt mê ly, đầy tự hào, vừa rồi nhờ vào viên độc châu này mà nó giết chết một con Thổ Thạch Thỏ tu vi Luyện Linh thất trọng, cao hơn nó một trọng.

Nhưng mà sau đợt tấn công vừa rồi làm độc châu tổn hết hai phần ba độc tính, cần nó bổ sung. Bích Lục Huyền Xà đòi ánh mắt khỏi độc châu, nó bỏ đến cái xác của Thổ Thạch thổ, há miệng tham lam nuốt lấy, nó tự tin nếu như có thể tiêu hoá con Thổ Thạch Thổ này có thể giúp nó nâng cao tu vi một bước.

Đang say mê chậm rãi nuốt con mồi, Bích Lục Huyền Xà có phản thư giãn vì dù sao đây cũng là hang ổ của nó, lúc này một bóng đen vọt tới độc châu, mở miệng nuốt độc châu sau đó quay người cấp tốc bỏ trốn.

Bích Lục Huyền Xà ngần ngại, thật có kẻ dám vào tận hang của nó cướp độc châu, nó vội bừng tỉnh ói ra con mồi đã nuốt một nửa, rít gào đuôi ra cửa hang.

Bóng đen này là Tiểu Tinh, bản năng cho Tiểu Tinh biết viên độc châu này có rất nhiều năng lượng, rất tốt. Khi nuốt vào bụng, năng lượng từ độc châu toả ra quả thực rất nhiều, khiến Tiểu Tinh say mê hưng phấn, nhưng sau đó rất nhanh mặt Tiểu Tinh nhăn nhó. Độc trong viên độc châu toả ra cũng bắt đầu ăn mòn thân thể Tiểu Tinh.

Tiểu Tinh đau đớn quần quai, lăn lộn tới lui, bay hướng loạn xạ. Bích Lục Huyền Xà ở xa trông thấy thì cười thầm: độc châu của ta há lại dễ nuốt như vậy, người sẽ bị độc tính ăn mòn, đau đớn đến chết.

Bên trong Tiểu Tinh lúc này, lục sắc quang mang lan toả chạm đến đâu chỗ đó liền bị ăn mòn phát ra tiếng xì... xì...

Bản năng sống của Tiểu Tinh trở dậy mãnh liệt. Nó thôi động tất cả hồn lực tiến công ầm ầm nhưng không phải đối với độc tính mà là mâm tròn do cổ tự biến thành. Trước đây khi đánh tan tất cả cổ tự, các cổ tự cũng không tan biến mà bị bản năng sống ép vào một chỗ, ép thành một cái mâm tròn dẹp.

Ầm ầm tiếng trùng kích không ngừng. Bị trùng kích liên tục, mâm tròn từ từ chuyển động xoay tròn, lúc đầu rất chậm nhưng sau đó nhanh dần nhanh dần.

Cuối cùng là xoay tròn mãnh liệt, mâm tròn từ từ thay đổi hình dáng, dần biến thành hình phễu. Miệng phễu mở rộng thôn phệ lấy tất cả năng lượng xung quanh, cuồng bạo ngang ngược, muốn thôn phệ cả bản năng sống Tiểu Tinh, thôn phệ cả chính Tiểu Tinh. Lúc này ầm một tiếng, bản năng sống trùng kích vào chiếc phễu khiến nó ngoan ngoãn không thôn phệ lung tung mà hướng năng lượng ngoại lai thôn phệ. Cuối đuôi phễu cắm vào thân thể Tiểu Tinh, biến thành một bộ phận thân thể Tiểu Tinh.

Chiếc phễu mở rộng hút lấy tất cả quang mang xanh lục độc tính, sau đó lại từ cuối phễu nhả ra năng lượng thuần túy tràn vào cơ thể Tiểu Tinh.

Tiểu Tinh đang lao đảo vì độc bỗng chốc vô sự, lại có một cỗ năng lượng lan tràn khắp toàn thân. Mặt lộ vui sướng, Tiểu Tinh bay vút về phía trước.

Bích Lục Huyền Xà thấy cảnh này thì lại ngần ngại, chuyện gì thế này? Sao hắn còn chưa bị độc chết? lại còn tỏ ra năng động hơn? Khốn khiếp! đuổi theo, nhất định phải giết chết tên này.

Bích Lục Huyền Xà tăng tốc đuổi theo, mặc dù mất đi độc châu coi như mất đi một nửa chiến lực nhưng dù sao cũng là ma thú Luyện Linh lực trọng, khoảng cách giữa hai bên liên tục rút ngắn.

Một lúc sau khoảng cách đã rất ngắn, Bích Lục Huyền Xà liền lấy sức búng thân về phía trước, há cái miệng đỏ ngòm nuốt lấy Tiểu Tinh. Mắt thấy sắp nuốt được Tiểu Tinh thì xoạt một cái. Thân hình cuối Bích Lục Huyền Xà trầm xuống, rồi vài tiếng phốc phốc vang lên, Bích Lục Huyền Xà rơi xuống hố bị cọc nhọn đâm vào ngơngi.

Bích Lục Huyền Xà dựa quạt gãy mấy cọc gỗ, đang muốn bò lên thì xiu... xiu... xiu... mấy mũi tên cắm vào trên thân, còn chưa kịp phản ứng thì một lưỡi dao cắm sâu vào trong đầu của nó. Bích Lục Huyền Xà chết tươi tại chỗ.

Tinh Niệm từ trên cây nhảy xuống, quan sát xác con ma thú, chiến nô lúc này cũng rút ra con dao, vác cái xác ra khỏi hố.

Tinh Niệm quan sát một lúc thì ánh mắt sáng lên vì hắn nhận ra đây là Bích Lục Huyền xà. Trong đầu từng dòng tin tức hiện ra: Bích Lục Huyền Xà tu luyện độc châu... độc châu có đặc tính... dùng để luyện đan... là nguyên liệu để...

Nhớ lại các tin tức này khiến hắn hưng phấn, độc châu rất giá trị a!

Tinh Niệm lệnh cho chiến nô mổ đầu rạch bụng Bích Lục Huyền Xà tìm độc châu nhưng mà có phan nhát Bích Lục Huyền Xà ra cũng không tìm được gì. Tinh Niệm có chút tức giận, hắn nghĩ mãi cũng không biết vì sao.

Hắn cho dù có nghĩ thế nào cũng không biết rằng Tiểu Tinh đang lơ lửng trên vai hắn đã nuốt mất độc châu.

Mấy ngày sau đó, Tinh Niệm lại chém giết thêm vài con ma thú nhưng lại không khiến hắn vui.

Đến lúc này Tinh Niệm mới nhận ra giết ma thú kiểu này không thể rèn luyện cho hắn kỹ năng thực chiến, lại càng không giúp hắn đậm chắc căn cơ.

Tinh Niệm nhận ra phải chiến đấu, trực tiếp chiến đấu mới là chính đạo. Nghĩ thông suốt điều này, Tinh Niệm điều chỉnh kế hoạch.

Tinh Niệm đào một cái hố sâu và rộng, lại phủ lên đó tấm vải nguy trang như lúc tạo hố chông. Hắn ngồi chờ trên cây.

Chờ Tiểu Tinh dụ ma thú tới.

Một lúc sau, một con cự tích đuổi theo Tiểu Tinh mà rơi xuống hố. Con cự tích này đang định leo lên thì Tinh Niệm nhảy xuống cầm trong tay trường thương đâm về phía cự tích.

Con cự tích này là Hắc Hoàng Cự Tích tu vi Luyện Linh tứ trọng đỉnh phong, trong răng và móng có độc ăn mòn. Tu vi đúng theo yêu cầu của Tinh Niệm.

Trong mấy chiêu đầu Hắc Hoàng Cự Tích còn bối rối liên tục trúng thương nhưng sau đó nó rất nhanh bình tĩnh tách ra khỏi không gian tấn công của Tinh Niệm, thủ thế không để lộ sơ hở.

Tinh Niệm cầm trong tay trường thương chỉ hướng đối phương, tự thể chờ tấn công.

Ngay lúc này, Tinh Niệm phóng thân tới trường thương nhắm thẳng đầu Hắc Hoàng cự tích, cự tích hơi chếch đầu đi, giờ móng vuốt gạt đi trường thương. Tinh Niệm thấy thế nhếch miệng như thể tất cả đã nằm trong tính toán của ta.

Trường thương bề hướng đâm vào cổ họng là phần da mỏng dễ bị thương của cự tích.

Khi trường thương còn cách mục tiêu một phân thì Tinh Niệm bỗng cảm thấy toàn thân phát lạnh, bản năng nguy hiểm trỗi dậy. Tinh Niệm bỏ thể đâm chuyển trường quét ngang.

Ầm một tiếng! trường thương đụng vào đuôi cự tích, chấn lực lan toả từ thân thương truyền vào cơ thể khiến Tinh Niệm không ngừng lui lại.

Chưa kịp ổn định thì cự tích nhào lên cắn tới, Tinh Niệm hoành thương trước thân đỡ lấy cái miệng mở rộng của cự tích, đang lúc giành co thì đuôi cự tích vút một tiếng quật trúng vai của Tinh Niệm.

Tinh Niệm bay ra ngoài đụng vào vách hố rồi bịch xuống. Cự tích không buông tha liền phóng tới. Tinh Niệm bối rối cảm thương ném về phía cự tích, sau đó lập tức phóng thân ra khỏi hố.

Cự tích giờ móng đập bay trường thương, đang muốn nhảy ra khỏi hố đuổi theo thì một ánh đao loé lên cắt vào cổ nó, cự tích xoay thân nhảy ra chỗ khác.

Trước mặt nó là chiến nô đang cầm một thanh cự đao. Cự tích cảm thấy khí tức của chiến nô mạnh hơn nó thì thấy có chút sợ. Thế nhưng chiến nô đánh với nó không phải lấy mạng nó mà chỉ muốn giữ nó trong hố.

Một lúc sau, Tinh Niệm lúc này đã hồi phục sức lực, mà khí lại nhảy xuống hố tiếp tục chiến với cự tích.

Lần này, Tinh Niệm dùng chủy thủ làm vũ khí, trong cận chiến thì dùng vũ khí ngắn là thích hợp nhất. Khi Tinh Niệm nhảy xuống thì chiến nô được lệnh ra ngoài vòng chiến, canh chừng cự tích bỏ chạy.

Cứ chiến đấu như thế, khi Tinh Niệm mệt thì lại lệnh chiến nô đánh giữ chân, khi Tinh Niệm khôi phục thì lại vào chiến.

Nửa canh giờ sau, Hắc Hoàng Cự Tích bỏ mình, trên thân đầy vết thương, máu chảy lên lãng, cự tích không có vết thương chí mạng nhưng bị mất nhiều máu cùng kiệt sức khiến nó tử vong.

Tinh Niệm ngồi bệt xuống đất thở hổn hển thoả mãn: đây mới là chiến đấu rèn luyện.

Mười ngày tiếp theo, Tinh Niệm liên tục chiến đấu, giết được bảy con ma thú từ Luyện Linh tứ trọng sơ kỳ đến tứ trọng đỉnh phong.

Lúc này, Tinh Niệm đang ngồi khoanh chân, tay nắm ma thạch hấp thụ. Trong cơ thể Tinh Niệm đột nhiên nổ vang, cơ thể bành trướng cuốn lấy ma khí từ trong ma thạch.

Rốt cuộc đột phá! Luyện Linh ngũ trọng sơ kỳ.

Tinh Niệm tiếp tục lấy ra ma thạch hấp thụ ma khí cùng cố tu vi.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Ma thú mộ cốt

Tu vi tiến bộ làm Tinh Niệm cảm thấy sáng khoái, thân thể rộng rãi, hồn lực tăng cường.

Hồn lực tăng trưởng giúp Tinh Niệm đẩy nhanh tốc độ cọ rửa tạp chất, loại bỏ mối nguy tiềm tàng.

Mục đích thứ nhất của hắn khi đến Liên Vân sơn mạch coi như bước đầu có thu hoạch.

Tinh Niệm sau đó tiếp tục săn giết ma thú đến khi tu vi triệt để củng cố, quen thuộc với cảnh giới mới. Tinh Niệm quyết định tiến thêm về phía Liên Vân sơn mạch

Đi suốt một tháng sau, Tinh Niệm đã đến cuối khu vực bìa ngoài sơn mạch, cầm trên tay bản đồ Tinh Niệm cẩn thận quan sát.

Khu ngoại và khu nội sơn mạch vốn dĩ không có ranh giới phân chia nhưng dựa vào địa bàn hoạt động của ma thú mà Ma tộc phân chia như sau: khu ngoại là ma thú từ Luyện Linh tứ trọng đỉnh phong trở xuống, khu nội là ma thú từ Luyện Linh ngũ trọng đến Tạo Thể cảnh, ngoài ra còn có khu vực khác nhưng Tinh Niệm không có mua bản đồ mấy khu vực này.

Mục đích của Tinh Niệm là nguyệt tinh hoa nằm sâu bên trong khu nội, nên mấy khu vực khác hắn không quan tâm mà có quan tâm cũng vô dụng, tu vi quá thấp vào đó chỉ có chết.

Tinh Niệm tạm dừng tại ranh giới giữa khu nội và khu ngoại.

Tinh Niệm giờ lại bốn cũ, đào một cái hố rồi lệnh cho Tiểu Tinh đi dụ ma thú.

Tiểu Tinh bay đi.

Đến một đầm nước, cỏ lau cao đến qua đầu, rong rêu mọc xanh tươi, từng khúc gỗ mục lơ lửng nửa trong nước nửa ngoài nước, một mùi hôi bùn đặc trưng bốc lên. Nằm đây là một con trâu nước, thân hình đồ sộ, đôi sừng cong nhọn hoắt, đôi mắt lim dim ngủ, đôi tai nó phe phẩy như đuổi ruồi, trên lưng nó thì có mấy con chim nhỏ nhảy nhót mổ tới mổ lui.

Con trâu này là Thủy Liêm Quỷ Ngưu, tính tình tương đối hiền lành, bình thường chỉ thích gặm cỏ non sau đó lại ngâm mình trong đầm lầy.

Tiểu Tinh thấy con trâu này thì lập tức chọn nó là mục tiêu.

Tiểu Tinh bay đến gần con trâu, rồi tung một đám vào người nó sau đó quay đầu chạy. Chạy được một lúc thì Tiểu Tinh thấy có gì đó sai sai vì con trâu không đuổi theo nó, mấy lần trước nó đều dùng cách này đều hiệu quả, nó bị dí chạy trôi chết.

Có lẽ đánh chưa đủ đau.

Tiểu Tinh quay lại, dùng hết sức bình sinh tung một đám vào thân con trâu sau đó chạy xa nhưng không quên ngoái đầu lại xem, vẫn không có đuổi theo.

Tiểu Tinh tức giận tung đám liên tục vào con trâu nhưng không rung chuyển được con trâu chút nào, còn Tiểu Tinh thì đứng thờ hồng hộc.

Con trâu mở mắt liếc xem sau đó miệng nhếch cười, chỉ là một con ruồi nhỏ, rồi lại nhắm mắt lim dim.

Tiểu Tinh tức muốn nổ phôi, bay vòng quanh đầu con trâu đám đám đá đá chửi rủa không ngừng.

Thủy Liêm Quỷ Ngưu không thèm mở mắt, mũi phì phun một cái thổi bay Tiểu Tinh ra mấy chục mét.

Tiểu Tinh tức giận phồng mang trợn má, đây là khinh thường nó quá đáng. Tên này đáng ghét, nếu người đã muốn chết thì Tiểu Tinh ta sẽ cho người thấy tuyệt chiêu.

Tiểu Tinh bay tới chỗ con trâu sau đó chui vào tai nó.

Thủy Liêm Quỷ Ngưu đang lim dim thì bỗng mắt trợn trắng, đứng phốc dậy, mấy con chim trên lưng cũng bị kinh sợ vỗ cánh bay đi, con trâu giờ lên chân trước cào cào lấy lỗ tai.

Tiểu Tinh bên trong tai thì tha hồ quyền đâm cước đá.

Thủy Liêm Quỷ Ngưu lúc đầu chỉ cảm thấy nhột nhưng sau đó rất nhanh thấy đau, hai mắt nổi máu, nó đâm sầm đầu vào một cái cây, cái cây đổ ầm xuống đầm.

Vẫn không hết đau.

Thủy Liêm Quỷ Ngưu chạy loạn cả lên rồi cắm đầu xuống nước. Nước tràn vào trong tai, Tiểu Tinh thấy không ổn thì bay ra.

Bọt nước văng lên Tiểu Tinh bay ra khỏi nước, đứng trên một cành cây, nhìn xuống con trâu.

Con trâu ngược đầu nhìn Tiểu Tinh, đôi mắt xích hồng, lỗ mũi thờ phỉ phò, đôi chân đập đập khảy tung cả lớp bùn làm nước xung quanh con trâu bắn đục.

Tiểu Tinh thấy cảnh này thì thấy có hơi sợ, hình như mình làm hơi quá nhưng ai kêu nó lại chọc mình.

Thủy Liêm Quỷ Ngưu lấy đà tông vào cái cây Tiểu Tinh đang đứng, cái cây đổ rạp. Tiểu Tinh luống cuống quay lưng cắm đầu chạy.

Thủy Liêm Quỷ Ngu không tha đuổi theo.

Những nơi Thủy Liêm Quỷ Ngu đi qua cây cối đổ rạp sang hai bên, tiểu ma thú hoảng hốt tránh xa, chim chóc tung cánh bay loạn xạ.

Tiểu Tinh thấy thế thì càng sợ hơn, cầm đầu mà chạy.

Cả hai chạy đuổi suốt nửa canh giờ, Thủy Liêm Quỷ Ngu rõ ràng là tốc độ nhanh hơn nhưng đây là rừng rậm cản nó chậm lại rõ rệt, Tiểu Tinh chậm hơn nhưng là hồn phách nên xuyên qua chướng ngại không gặp cản trở.

Nhưng dù như thế Thủy Liêm Quỷ Ngu cũng dần bắt kịp Tiểu Tinh.

Thủy Liêm Quỷ Ngu đang chạy vội thì bỗng nhiên dưới chân sập xuống, rơi tòm xuống hố.

Tinh Niệm thấy thế thì mắt sáng lên, chuẩn bị nhảy xuống chiến đấu thì...

Thủy Liêm Quỷ Ngu đứng dậy húc sập vách hố, nhảy ra bên ngoài. Tinh Niệm sửng sốt, lực lượng thật mạnh, hấn còn chưa kịp nhảy xuống.

Thủy Liêm Quỷ Ngu ngoảnh quanh mọi nơi chú ý thấy Tinh Niệm trên cây, ánh mắt giận dữ, mũi thở phì phò, lập tức húc tới. Tinh Niệm thấy vậy có chút e ngại, lập tức phóng thân sang cây khác.

Vừa mới nhảy đi, cây phía sau lập tức đổ rạp, Tinh Niệm tiếp tục phóng sang cây tiếp theo, cây tiếp theo... Tinh Niệm lúc này có chút mộng, rốt cuộc mình là thợ săn hay con trâu là thợ săn, hấn còn chưa kịp làm gì thì đã bị đuổi tới chết, mà con trâu này rõ ràng đang rất tức giận cuồng bạo giống như mình chọc vào mủi tăm đời tổ tông nó vậy.

Con trâu này tu vi chỉ khoảng Luyện Linh ngũ trọng sơ kỳ nếu như mình cùng với chiến nô hợp lực hấn là có thể làm nó trọng thương, khiến nó thấy khó mà lui.

Nghĩ đến đây, Tinh Niệm rốt cuộc bình tĩnh lại, vừa rồi hoảng hốt không kịp nhìn ra vấn đề: con trâu này tu vi chỉ tương đương mình mà thôi.

Tinh Niệm dừng lại trên cây, phóng ra chiến nô. Chiến nô tay cầm hai thanh đao từ trên cao bổ xuống muốn chém con trâu làm đôi. Tinh Niệm nhếch mép, sau đòn trời giáng này nguoi không chết cũng bị thương để ta xem là ai đuổi ai.

Nhưng mà khi chiến nô xông tới liền bị con trâu húc tung lên, không biết đi phương nào mà con trâu không chút sứt mẻ tiếp tục tiến lên.

Tinh Niệm ngẩn ngơ, rồi quay đầu chạy.

Thôi! ta chạy nguoi tiếp tục đuổi vậy.

Tinh Niệm ngoác hướng liên tục, chọn những nơi chật hẹp, nhiều cây mà xông vào nhưng vẫn không thể cắt đuôi con trâu này. Tinh Niệm buồn bực trong lòng: con trâu này không biết ăn phải cái gì mà đuổi ta mãi không buông thế này.

Tinh Niệm lại không để ý: Tiểu Tinh đang đứng ở trên vai hấn nhảy nhót, chống hông về phía con trâu, vỗ hông khiêu khích nó. Tiểu Tinh lúc này lại đang rất vui vẻ vừa chọc tức được con trâu vừa không phải mất công chạy, cứ sao không làm.

Cuộc rượt đuổi diễn ra đã nửa ngày, gà bay chó nhảy, cả một mảnh rừng không được yên với bọn họ.

Đến lúc này, Tinh Niệm đã cảm thấy vô cùng mệt mỏi, nếu cứ tiếp diễn như thế này hấn sẽ kiệt sức mà chết. Nếu đến đường cùng, hấn sẽ buộc phải dùng đan dược.

Đang chạy thì Tinh Niệm trượt chân rơi xuống sườn dốc, liên tục lăn lộn không ngừng. Cho đến khi lăn xuống đáy thì mới dừng lại, Tinh Niệm lao đảo đứng lên, nhìn không được phun ra một ngụm ma khí rồi ngã ảm xuống ngất xỉu.

Thủy Liêm Quỷ Ngu khi chạy tới gần sườn dốc, nhìn thấy phía trước thì hoảng hốt hãm lại tốc độ, thân thể trượt dài cày ra hai cái rãnh sâu, cũng may là dừng trước sườn dốc không rơi xuống dưới. Thủy Liêm Quỷ Ngu thở phào nhẹ nhõm, mặt còn vẻ hoảng hốt, sau đó nhẹ nhàng từ từ thối lui như sợ phát ra tiếng động sẽ bị phía trước nghe được.

Thối lui được khoảng mấy trăm mét thì Thủy Liêm Quỷ Ngu quay đầu co giò mà chạy.

Tiểu Tinh lắc lắc cái đầu đứng dậy, lúc rơi xuống dốc, Tiểu Tinh cũng bị lăn quay nhiều vòng, hiện giờ đầu vẫn còn đang quay.

Tiểu Tinh ổn định lại, đảo mắt nhìn xung quanh.

Tại Ma giới vốn là đầy âm khí nhưng ở đây âm khí còn dày đặc hơn như hoá thành thực chất. Không chỉ có âm khí còn có tử vong khí tức, uế khí, oán khí, ma khí, ma thú khí tức... đủ loại khí tức tiêu cực trộn lẫn với nhau khiến ai cũng khó chịu, nóng tính táo bạo.

Tiểu Tinh tiến về phía trước. Trong sương mù làn khói, phát phơ nhẹ nhàng, vuốt ve khuôn mặt Tiểu Tinh kêu gọi Tiểu Tinh tiến lên phía trước. Tinh Niệm lúc này đã ngất, không có ai điều khiển Tiểu Tinh nên Tiểu Tinh tiến lên một cách vô thức giống như con thuyền trên mặt hồ nếu không có ai điều

khiến nó sẽ trôi theo những làn gió.

Từng tiếng ni non, dụ hoặc, ai oán, trách cứ... vờn quanh đầu Tiểu Tinh, lại có một làn gió hoá thành bóng hình cầm tay Tiểu Tinh dẫn đi.

Tiểu Tinh ngần ngại đi theo, không biết rằng dưới chân hắn là từng bộ hài cốt trắng hếu: có to, có nhỏ, có dòn tan dễ vỡ, có cứng như thiết thạch, có như lưu ly, có hoàng kim... bạch cốt có cổ lão tang thương, có còn nguyên thịt bên trên, có mục ruỗng thành tro...

Tiểu Tinh được dẫn vào sâu bên trong, đập lên thi cốt.

Càng tiến vào sâu các loại khí tức tiêu cực càng nồng đậm hoá thành thực chất, thực hình.

Một cỗ tử khí hoá thành hình hắc nha chui vào đầu Tiểu Tinh muốn chiếm đoạt thân xác này, sống lại một thế nữa. Lại có uế khí hoá thành một con thi long há miệng nhẹ răng chui vào đầu Tiểu Tinh. Các loại khí tức tiêu cực khác cũng nhao nhao hoá hình chui vào cơ thể Tiểu Tinh.

Nhưng tất cả bọn chúng đều không ngờ rằng trong cơ thể Tiểu Tinh, một cái hắc động hình phểu mở rộng thôn phệ hết tất cả bọn chúng, nghiền nát tất cả. Chuyển hoá thành năng lượng thuần túy truyền vào thân thể Tiểu Tinh.

Không những thế hắc động còn chủ động mở rộng thôn phệ hết thảy, Tiểu Tinh biến thành một cái tâm trong vòng xoáy lớn, hút hết các loại khí tiêu cực xung quanh.

Tiểu Tinh từ từ được đưa lên đỉnh cốt sơn.

Trên đỉnh cốt sơn chỉ còn lại bốn bộ xương lớn toả ra khí tức cường đại, hiển nhiên khi còn sống bốn ma thú này hẳn là rất lợi hại.

Một bộ xương là Hắc Kim Đại Bàng, khung xương toàn là hắc kim óng ánh.

Một bộ xương là Cự Thiết Ngạc Ngư, khung xương như là băng sương lạnh giá.

Một bộ xương là Lục Nhãn Huyền Xà, khung xương là một màu ngọc bích

Một bộ xương là Thạch Bì Cự Tượng, khung xương là bạch ngọc.

Bốn bộ xương từ bốn hướng khác nhau như đang nhìn về một vị trí, ở đó toả ra hào quang nhàn nhạt, các loại khí tức tiêu cực không thể xâm phạm.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tam Sinh Tam Thế Cô

Trong quảng sáng màu lam nhạt là một cây nấm nhỏ ba đầu xinh xinh.

Cây nấm này là Tam Sinh Tam Thế Cô.

Điều kiện sinh trưởng của Tam Sinh Tam Thế Cô vô cùng ngặt nghèo: mọc lên tại nơi u lãnh, lấy xương cốt làm đất sống, nuốt oán khí, thôn ma khí, thu tử khí... mất trăm năm sinh đầu nấm thứ nhất, mất ngàn năm sinh đầu nấm thứ hai, mất vạn năm sinh đầu nấm thứ ba, cao chỉ một tấc.

Cũng chỉ có những địa phương như cốt sơn mới đáp ứng được những yêu cầu này.

Cốt sơn là mộ địa của các ma thú. Ma thú khi sắp hết thọ nguyên cảm thấy tử nạn sắp đến, bọn chúng muốn tìm một nơi yên bình nằm xuống, nếu là chết ở bên ngoài thì sẽ bị ma thú khác xé xác hay giòi bọ côn trùng chui rúc. Bọn chúng không muốn thế liền đến cốt sơn yên nghỉ. Trải qua thời gian lâu ngày, cốt sơn ban đầu chỉ là một đồng xương khô liền trở thành cốt sơn như bây giờ đã cao như một ngọn núi thực sự.

Cũng có ma thú vô tình đi vào cốt sơn liền bị các loại tử khí, oán khí, tà khí... mê hoặc tâm trí sau đó chết tại nơi này trở thành một bộ phận cốt sơn, những cảm xúc tiêu cực của bọn chúng trước khi chết lại trở thành một bộ phận oán khí, tà khí mới. Vậy nên nơi đây dần trở thành cấm địa của ma thú.

Khi trưởng thành Tam Sinh Tam Thế Cô toả hào quang ba màu: lam, huyết, bạch. Ánh sáng toả ra vạn khí bất xâm, vạn ma khó gần.

Chính loại khí tức khác loại với các khí tức khác trong cốt sơn, thánh khiết cao quý cho cảm giác như mộng ảo. Chính vì loại khí tức khác lạ này mà các ma thú sắp chết khi đến đây đều cố chạy đến, khí tức này cho bọn chúng hi vọng sống tiếp.

Cường đại nhất chính là bốn con ma thú: Hắc Kim Đại Bàng, Cự Thiết Ngạc Ngư, Lục Nhãn Huyền Xà, Thạch Bì Cự Tượng. Bọn chúng đi được xa nhất, khi đến gần Tam Sinh Tam Thế Cô bọn chúng được như nguyên sống tiếp nhưng là sống trong mộng, mộng cho đến chết.

Tam Sinh Tam Thế Cô cắm rễ tại cốt son, chính là nơi đây bá chủ, nó có thể dùng các loại khí tức tiêu cực nơi đây biến thành dục vọng dụ dỗ các con vật tiến sâu vào cốt son. Sau đó nó toả ra quang mang khiến các nạn nhân nhập mộng, từ từ chết trong mộng, trở thành một bộ phận cốt son, dinh dưỡng cho nó.

Nhưng cách này đối với Tiểu Tinh vô dụng, vì Tiểu Tinh không có linh trí, chỉ là hồn phách bị điều khiển theo lệnh, nên không thể khiến Tiểu Tinh nhập mộng.

Sinh tại nơi tà ma mà lại xua đuổi mọi tà ma, chủng loại kỳ dị trong kỳ dị, chỉ có thể nói một câu: Tạo hoá khó lường, chuyện gì cũng có thể xảy ra, chỉ sợ người không đủ trí tưởng tượng.

Còn công dụng thì không ai có thể nói rõ. Vì sao ư?

Tam Sinh Tam Thế Cô mặc dù điều khiển sinh trưởng khắc nghiệt nhưng trước đây từng xuất hiện vài lần, ai cũng cho rằng sinh trưởng trong điều kiện khắc nghiệt thì đây hẳn là một loại thảo dược tuyệt thế, bảo vật khó lường.

Thế nhưng kết quả khi phục dụng: chìm đắm vào trong giấc ngủ mãi mãi, cho đến khi thọ nguyên hao hết mà chết, ngoài ra không thấy tác dụng khác mà cũng không có nhiều loại nấm này để tìm tác dụng khác.

Vậy nên Tam Sinh Tam Thế Cô còn được gọi là Mộng Cô.

Mộng Cô hẳn là cái tên chính xác của loại nấm này. Còn cái tên Tam Sinh Tam Thế Cô là ban đầu do thấy nấm có ba đầu, mấy tên gian thương muốn bán giá cao nên đặt cho nó cái tên mỹ miều này.

Tiểu Tinh giương đôi mắt tò mò nhìn xem Tam Sinh Tam Thế cô, cuối cùng lấy tay hái cây nấm nhét vào bụng, tay vỗ vỗ bụng thoả mãn no nê.

Khi Tam Sinh Tam Thế Cô vừa vào bụng, chưa kịp phát ra tác dụng thì hạt giống bản năng cùng hạt giống cảm xúc toả ra quang mang bao lấy cây nấm đưa tới bên cạnh hạt giống.

Đúng vào lúc Tiểu Tinh còn đang hí hửng vui vẻ thì cả toả cốt son ầm ầm rung động, các loại ma khí, oán khí, tử khí... gào thét, xông thẳng thương xung.

Không có Tam Sinh Tam Thế Cô làm tâm ổn định cốt son, cốt son rung chuyển đổ sụp xuống, các loại khí tức tiêu cực không bị áp chế lập tức cuồng bạo sôi trào. Từng luồng khí hoá hình chui vào cốt thú, đốt lên cốt hoá trong hóc mắt, từng bộ cốt thú đứng dậy.

Thấy cảnh này Tiểu Tinh cảm giác sợ chết khiếp, vội quay đầu chạy mất tiêu, bản năng của nó nói cho nó biết chậm chân sẽ chết.

Từng bộ cốt thú đứng dậy gào thét tham lam hấp thụ lấy không khí nhưng mà vẫn chưa đủ, bọn chúng muốn nhiều hơn, nhiều hơn... nhưng bọn chúng muốn cái gì? Cái gì mà bản năng của bọn chúng đang thèm khát? Cái gì? Là cái gì?

Bọn chúng đảo mắt nhìn quanh thì thấy một đốm nhỏ tinh linh hai tắc đang bay xa. Bọn chúng cảm thấy muốn nuốt đốm nhỏ này. Đứng! Là nó! Bọn chúng muốn năng lượng như đốm nhỏ này.

Vậy là cả cốt son ầm ầm chuyển động, các bộ cốt thú đập lên nhau hướng phía Tiểu Tinh bắt tới.

Tinh Niệm đang nằm ngất trên mặt đất bỗng nhiên cảm thấy rung động, rung động càng lúc càng mãnh liệt khiến Tinh Niệm không thể không thức dậy, bên cạnh hẳn là Tiểu Tinh đang cố kéo hẳn, đánh thức hẳn dậy.

Tinh Niệm nhìn xem xung quanh chỉ thấy nơi đây âm u tràn đầy khí tức mục rỗng làm hẳn thấy khó chịu, rung động vẫn đang tăng dần, Tinh Niệm phóng tầm mắt ra xa muốn tìm ra nguồn cơn chấn động. Tinh Niệm lại không để ý Tiểu Tinh lại đang cố kéo hẳn chạy, hẳn cứ nghĩ là bản năng hộ chủ của Tiểu Tinh.

Và rồi một cái bóng trắng xuất hiện trong tầm mắt của Tinh Niệm, rồi cái thứ hai, thứ ba, thứ tư... xuất hiện. Bóng trắng lớn dần, hình dáng hiện rõ.

Tinh Niệm thấy hình dáng này thì tức giận chửi đồng, vội quay thân chạy. Đây rõ ràng là một đợt ma thú cốt triều, hóc mắt bọn chúng lập loè hoá cốt, miệng đầy răng nanh, phát ra những tiếng rít ghê rợn.

Tinh Niệm vừa chạy vừa kêu khổ, không biết hôm nay là ngày gì mà sao hẳn xui xẻo như vậy: bị con trâu điên rượt đuổi không tha, bây giờ lại bị cốt thú đuổi giết.

Hẳn lại không biết thủ phạm gây chuyện đang ngồi trên vai của hẳn nhìn đám cốt thú phía sau không chút sợ hãi, lại trông như vô cùng an nhàn ngồi ngắm cảnh.

Cũng may mắn Tinh Niệm không rơi quá sâu vào trong nghĩa địa ma thú này, hẳn rất nhanh trèo lên sườn dốc, sau đó thiêu đốt hết sức lực còn lại chạy trốn.

Đến nửa canh giờ sau, khi đã sức cùng lực kiệt, Tinh Niệm ngồi dựa vào gốc cây lấy ra ma thạch, cố gắng nhanh nhất khôi phục một chút tu vi.

Hẳn sau khi leo ra khỏi sườn dốc đã thấy cốt thú không đuổi theo nữa nhưng hẳn vẫn chạy tiếp vì đây là địa bàn ma thú, không biết lúc nào ma thú cường đại sẽ lao ra, hẳn cần nhanh chóng trở lại khu ngoài sơn mạch.

Tinh Niệm khôi phục hết một canh giờ, may mắn trong lúc này không có ma thú nào lại gần. Tinh Niệm chọn một phương hướng phóng vút đi.

Đi được nửa canh giờ, Tinh Niệm thấy rối tung rối mù, không có bất cứ địa hình nào giống như trong bản đồ. Tinh Niệm dừng lại trầm tư suy nghĩ tìm cách.

Tinh Niệm chọn lấy một vách núi, đào lấy một cái động, chui vào nghỉ ngơi, việc quan trọng bây giờ là bảo tồn sức lực. Tinh Niệm để Tiểu Tinh bên ngoài canh cửa.

Một ngày yên bình trôi qua, Tinh Niệm đã khôi phục được năm phần thực lực. Bây giờ là tìm đường đi.

Cuối cùng Tinh Niệm cũng tìm ra cách, hẳn dựa vào cảm ứng của mình với chiến nô tìm đường, hẳn là chiến nô lúc bị con trâu điên húc văng vẫn còn tại trong khu ngoài.

Suốt mấy ngày đi đường, trốn trốn tránh tránh, Tinh Niệm cuối cùng cũng tìm được chiến nô, quả nhiên là khu ngoài, bản đồ có ghi chép khu vực này. Chiến nô cũng không bị thương nặng sau cú húc của con trâu điên kia.

Tinh Niệm cuối cùng cũng có thể buông lỏng nghỉ ngơi sau nhiều ngày bôn ba, dù sao để chiến nô canh giữ vẫn an tâm hơn Tiểu Tinh canh giữ.

Mười ngày sau, Tinh Niệm cuối cùng cũng khôi phục lại trạng thái tốt nhất. Tinh Niệm lại chuẩn bị sẵn thú rèn luyện.

Rút kinh nghiệm lần trước bị con trâu điên đụng nát cái vách hổ, hồng cả bấy, Tinh Niệm lần này dùng bãi lầy.

Tinh Niệm dọn một bãi đất trống, đào sâu hai mươi tấc, để bùn nhão vào trong thêm nước, Tinh Niệm đổ thêm một loại keo dính sau đó phủ lên một lớp cỏ xanh nguyên trang.

Sau đó thì lúp trong bụi rậm chờ đợi.

Nửa canh giờ sau, một tiếng ầm ầm bạo tạc, một con Hắc Thiết Hùng gầm thét giận dữ đuổi theo Tiểu Tinh.

Con Hắc Thiết Hùng chạy tới bãi lầy thì bị lún tới hông di chuyển khó khăn, lúc này Tinh Niệm bay ra tấn công.

Tinh Niệm là ma linh thể không sợ bãi lầy lại có thể bay tới bay lui nhanh chóng linh hoạt, con Hắc Thiết Hùng chỉ có thể bị động tại chỗ chịu đòn.

Con Hắc Thiết Hùng này quả là dai sức đến đáng sợ, mặc dù vết thương chồng chất vẫn cuồng bạo đánh trả. Dựa vào Tinh Niệm cùng chiến nô luân chiến suốt nửa ngày mới hạ được nó.

Tinh Niệm cảm thấy vui vẻ: bãi lầy vô cùng hiệu quả, hạn chế thực lực đối phương, phát huy sở trường của hắn.

Tinh Niệm hưng phấn bùng bùng lệnh cho Tiểu Tinh đi tìm con ma thú khác.

Con thú tiếp theo là Báo Hoa Mai, trận chiến kết thúc nhanh hơn chỉ mất một canh giờ.

Tiếp theo là Huyền Ma Viên, con ma thú này có thể công kích hồn phách tầm xa làm cho Tinh Niệm có chút chật vật, cuối cùng đánh hết một ngày mới kết thúc.

Sau đó là Hoả Hồ Ly, con ma thú này lại vô cùng giao hoạt. Lúc đuổi theo tới bìa bãi lầy, nó dừng lại khịt khịt mũi ngửi sau đó quay đầu bỏ đi.

Sau một tháng săn giết kiểu này kết quả vô cùng tốt, Tinh Niệm kiếm được một đồng bộ phận ma thú, mấy bộ phận này có thể tấn công hồn phách, có thể dùng làm hồn binh, đem ra chợ bán hẳn là được một ít ma thạch. Nhưng quan trọng nhất vẫn là thực lực Tinh Niệm nâng cao mà vẫn vững chắc kiên cố.

Có được kết quả khả quan, tự tin của Tinh Niệm liền bành trướng. Tinh Niệm liền lệnh cho Tiểu Tinh tìm ma thú cường đại hơn, lúc trước chỉ là ma thú Luyện Linh ngũ trọng sơ kỳ, lần này hẳn muốn tìm ma thú Luyện Linh ngũ trọng trung kỳ. Hẳn tự tin với thực lực hắn hiện nay cùng chiến nô với địa lợi, chiến thắng ma thú Luyện Linh ngũ trọng trung kỳ hẳn là vẫn được.

Xoạt... xoạt... âm thanh một con thú chạy qua bụi rậm vang lên. Tinh Niệm khẩn trương chuẩn bị chiến đấu.

Lao ra bụi rậm là một con ngạc ngư tu vi Luyện Linh ngũ trọng trung kỳ đúng như yêu cầu, Tinh Niệm chuẩn bị lao ra bỗng khựng lại vì con ngạc ngư lao băng băng qua bãi lầy không chút khó khăn, cũng đúng thôi ngạc ngư vốn sống ở đầm lầy làm sao lại bị vấp khốn ở đây chứ.

Tinh Niệm thấy khó thì tiếp tục ẩn núp, chờ con ngạc ngư này chạy qua, hẳn tự tin có áo choàng che giấu khí tức hắn sẽ không bị phát hiện nhưng khôn nạn là Tiểu Tinh lại bay đến đứng trên vai hắn...

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Thu nhập thảo dược

Tinh Niệm đứng trên mỏm đá nhìn theo bóng lưng con ngac ngư đi xa.

Tinh Niệm lúc này có chút chật vật, bừa bộn. Hắn đang tức giận nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chăm chú vào Tiểu Tinh như muốn ăn tươi nuốt sống.

Tiểu Tinh thì mặt vẫn không biểu cảm, đứng đấy như chờ mệnh lệnh tiếp theo của Tinh Niệm.

Tinh Niệm thật hận, hận vô cùng a!

Cứ những lúc mọi việc đang tiến triển tốt đẹp, lòng tin của hắn dâng cao thì tên hồn nô này lại dẫn hoạ, đánh đổ tự tin, ngạo khí của hắn. Lần trước là con trâu điên, lần này là con ngac ngư.

Nếu như Tinh Niệm biết bạo loạn tại cốt sơn cũng do Tiểu Tinh gây ra không biết hắn sẽ tức như thế nào nữa.

Tinh Niệm bây giờ chỉ muốn một tay bóp chết cái hồn nô này nhưng mà rút cuộc hắn vẫn kiềm chế được. Hắn chỉ cần một chiêu là Tiểu Tinh hồn bay phách tán nhưng sau đó ai đi dụ ma thú? Hắn không được, chiến nô thì tu vi cao có thể khiến ma thú cảnh giác, hắn cần Tiểu Tinh làm mồi dụ ma thú.

Tinh Niệm lúc này tâm tình bình ổn, hắn cần một kế hoạch mới.

Tinh Niệm quyết định đặt trọng tâm vào việc tìm kiếm thảo dược. Trong Liên Vân sơn mạch tài nguyên nhiều nhất chính là ma thú cùng thảo dược.

Giết ma thú thu tài liệu trên thân chúng. Có hai tài liệu đáng giá nhất của ma thú là: ma thú hạch cùng bộ phận cơ thể biến thành hồn khí.

Ma thú hạch chỉ có tại ma thú trung cấp trở lên tương đương với tu vi Tạo Thể cảnh trở lên, gặp ma thú này hắn chạy còn không kịp chứ nói gì đến ma thú hạch. Hoặc là ma thú cấp thấp biến dị, cái này hắn chưa gặp được con nào.

Còn về bộ phận hồn khí trên cơ thể, hắn lại có thu hoạch dồi dào.

Còn thảo dược thì thường được ma thú canh giữ, thảo dược càng quý giá thì ma thú canh giữ càng mạnh. Cũng có thảo dược cấp thấp mọc hoang không có ma thú canh giữ nhưng loại thảo dược này hắn cũng chú ý.

Thay đổi mục tiêu khiến kế hoạch của hắn cũng thay đổi. Kế hoạch sau đó cũng rất đơn giản: để Tiểu Tinh đi tìm thảo dược cùng xem xét ma thú canh giữ, rồi dùng chiến nô dụ ma thú ra ngoài, hắn thì lên vào hái thảo dược. Sau đó cả ba hội tụ tại một nơi an toàn.

Nghĩ đến là làm, Tinh Niệm bắt đầu đi vào lãnh địa của ma thú Luyện Linh ngũ trọng.

Mục tiêu đầu tiên là một con trăn Gấm, quấn quanh một bụi cây có lá như lưỡi cưa. Bụi cây có một chùm trái cây đỏ huyết, đã bị ăn mấy trái.

Tinh Niệm lục tìm trong trí nhớ thông tin về quả này.

Đây là Huyết Thảo Quả, có tác dụng bổ sung và tăng cường huyết khí. Đối với Tinh Niệm chỉ là ma linh mà nói trái này không có tác dụng nhưng đối với những sinh vật có huyết nhục hay Tạo Thể cảnh cường giả thì có dụng rất lớn. Giá trị không nhỏ, lại nói có thể luyện thành một loại đan là Huyết Khí Đan công dụng càng đại tăng.

Tinh Niệm nghĩ đến đây thì lòng không khỏi vui sướng.

Chiến nô cách xa trăm mét giương cung bắn, mũi tên bắn lên thân con trăn liền bị bật tung ra, không thể đi vào thân thể con trăn, hiển nhiên con trăn này da cực cứng rắn nhưng cũng không phải không hiệu quả, vẫn có máu rỉ ra từ vết bắn. Như vậy là đủ.

Con trăn bị thương liền ngóc đầu tỉnh dậy, rít gào tức giận. Nhìn thấy thủ phạm là chiến nô, nó không suy nghĩ mà lập tức phóng tới, chiến nô quay đầu chạy mất.

Tinh Niệm đợi con trăn khuất bóng thì xuất hiện, nhanh chóng hái đi trái cây sau đó chọn một hướng khác mà đi.

Một canh giờ sau, Tinh Niệm cùng chiến nô hội họp tại một mật động do Tinh Niệm tạo. Tinh Niệm kiểm tra chiến nô thì thấy không có gì đáng ngại.

Cái này cũng dễ hiểu, con trăn và chiến nô cùng tu vi, chiến nô thì toàn lực chạy không chiến mà con trăn lại không phải ma thú thiên về tốc độ.

Con trăn trở về ở thấy bị hái mất Huyết Thảo Quả chắc là tức giận lắm, Tinh Niệm tưởng tượng lấy bộ dáng tức giận của con trăn mà vui vẻ. Mấy lần rồi hắn bị lũ ma thú chọc cho tức chết, cuối cùng cũng có thể trả thù. Hắn lại không biết thủ phạm lại luôn đứng trên vai hắn.

Cách hang ổ con trăn trăm dặm hướng tây nam là hang của một con cáo. Trong hang con cáo đang vuốt ve âu yếm mọi bụi cây màu đỏ rực. Đây là mục tiêu tiếp theo của Tinh Niệm.

Bỏ củ giờ lại, Tinh Niệm thành công có được Hoà Diên Thảo của con cáo.

Tiếp theo hần trộm được trứng của một con Đại Bàng Cổ Trắng, dùng trứng này luyện đan quả thực không tệ.

Tìm kiếm nửa ngày, Tinh Niệm phát hiện mục tiêu thích hợp.

Một con Thạch Lang đang nằm dưới gốc cây Hồng Xiêm, trên cây có chừng ba mươi quả, có mười trái đã chín đỏ.

Tinh Niệm liếm mép cười quỷ dị, lại một con ma thú ngu ngốc canh chừng trái cây cho bọn đại gia.

Kế hoạch như cũ.

Con Thạch Lang bị chọc giận thì hú lên một tiếng rồi đuổi theo chiến nô.

Tinh Niệm cười hắc hắc đi tới cây Hồng Xiêm, đang định hái thì... một bóng đen nhào tới, nhắm cổ hần mà cắn. Tinh Niệm nghiêng thân né tránh.

Nhìn lại thì ra là một con Thạch Lang nhỏ tu vi Luyện Linh tứ trọng sơ kỳ, Tinh Niệm nhếch mép loại này thì hần xử lý nhanh thôi.

Bỗng nhiên lại một bóng đen tấp tới rồi lại một bóng nữa, một bóng nữa... Tinh Niệm liên tục tránh né, lúc dừng lại thì đã bị năm con Thạch Lang nhỏ bao vây tu vi đều là Luyện Linh tứ trọng sơ kỳ.

Tinh Niệm nhũn mảy, cái này có chút khó giải quyết nhưng cũng chỉ một chút khó mà thôi, hần vẫn tự tin giết chết năm con này trong thời gian ngắn nhất sau đó lại hái trái, hần là con Thạch Lang lớn cũng chưa về kịp.

Đang định ra tay thì một trảo từ trên đầu hần đập xuống, Tinh Niệm vội vàng bắt chéo hai tay giờ lên đỡ.

Ầm! Tinh Niệm bị đánh bay. Một con Thạch Lang lớn tu vi Luyện Linh ngũ trọng như hần.

Tinh Niệm đứng dậy thì lại rơi vào thế vây công của sáu con Thạch Lang, lần này thì Tinh Niệm triệt để cảm thấy nguy cơ, không còn bộ dáng thông dong như trước nữa.

Trận chiến diễn ra, con Thạch Lang lớn làm chủ lực tấn công, năm con Thạch Lang nhỏ luân phiên công kích đánh lên. Tinh Niệm lúc này rất chật vật, đối diện với một mình con Thạch Lang lớn Tinh Niệm đã biết mình không phải là đối thủ của nó, nên nhớ trong cùng giai sức chiến đấu của ma thú thường cao hơn tu sĩ.

Nhưng mà Thạch Lang vẫn đang cùng Tinh Niệm dây dưa không dứt điểm. Rất nhanh Tinh Niệm hiểu ra khiến hần càng tức điên, con Thạch Lang lớn đang dùng mình diễn tập thực chiến cho bảy Thạch Lang con.

Trận chiến lúc này đã qua hơn trăm hơi thở, Tinh Niệm biết đánh tiếp bất lợi liền cầm trong tay nắm đan dược bóp nát.

Bụi đan dược lan toả, che kín tầm mắt, Tinh Niệm chọn một hướng nhanh chóng vọt đi.

Hơn hai mươi hơi thở về sau, con Thạch Lang lớn kia trở về, nó cùng sáu con Thạch Lang giao lưu. Sau đó cả bảy Thạch Lang ngửa cổ lên trời hú dài.

Tinh Niệm chạy đằng xa nghe tiếng hú thì tức giận nộ ra một ngụm ma khí.

Tại mặt động, Tinh Niệm an tâm chữa trị, chiến nô bên ngoài canh giữ, Tiểu Tinh thì bảy lớn vờn quanh động.

Lần này thất bại để Tinh Niệm lại một lần nữa điều chỉnh chiến thuật.

Mục tiêu là một hang Ly Miêu.

Trong hang một con Ly Miêu đang cuộn tròn thân mình say ngủ, bên cạnh nó có cây cao một tấc chỉ có ba phiến lá, lại treo cao ba viên trái cây vàng cam.

Mùi hương thơm mát từ viên trái cây tạo cảm giác sáng khoái, thoải mái. Mùi hương thơm chỉ quần lượn trong hang nhưng Tinh Niệm là luyện dược sư đối với thảo dược nhạy cảm, hần ngửi thấy mùi thơm này cũng tỏ ra vẻ say mê. Mặc dù không biết đây là loại thảo dược gì nhưng được một con Ly Miêu Luyện Linh ngũ trọng trung kỳ canh giữ, lại toả ra mùi hương kỳ diệu này thì ắt hẳn là thảo dược không tầm thường.

Xiu... xiu... xiu... ba chi mũi tên không dấu hiệu báo trước từ ngoài hang bay vào, mục tiêu là đầu con Ly Miêu.

Ly Miêu bỗng mở mắt, trảo trước vung vẩy đánh bật ba chi mũi tên. Con Ly Miêu này không ngờ lại vô cùng cảnh giác, nhìn như ngủ say nhưng thực chất vẫn tản ra hồn lực cảm nhận xung quanh.

Ly Miêu đứng bật dậy xù lông, gầm gừ nhưng lại không vội xông ra mà tản ra hồn lực tìm kiếm ngoài hang.

Chiến nô lại bắn vài chi mũi tên khiêu khích, Ly Miêu dò xét xung quanh thấy không có bẫy thì lao ra tấn công chiến nô.

Tinh Niệm lúc này ẩn núp tại một chỗ an toàn liền hạ lệnh Tiểu Tinh đi vào hái ba viên trái cây.

Tinh Niệm quay sang nhìn chiến trường Ly Miêu cùng chiến nô thì không khỏi thoáng sợ hãi. Chiến nô liên tục bại lui, vết thương xuất hiện ngày càng nhiều, chỉ sợ không hơn trăm hơi thở sẽ hồn phi phách tán. Chỉ cách nhau một cái tiểu cảnh giới không ngờ lại chênh lệch như vậy.

Tinh Niệm lập tức xông tới, cầm chân Ly Miêu, chờ Tiểu Tinh đi hái thảo dược.

Tiểu Tinh bay vào trong hang đến chỗ thảo dược, đang định hái trái lại cảm thấy bản năng xung động. Tiểu Tinh không chần chờ liền cầm cả cây nhỏ lên, phía dưới cây là một củ nhỏ. Củ nhỏ hơi có màu vàng đất, có mấy cái rễ lớn cùng chục cái rễ nhỏ, mùi thơm nhẹ nhàng khó phát hiện.

Củ này mới chân chính là tinh hoa của cây thảo dược, ba viên trái cây chỉ là nguy trang để cho ma thú ăn vào giúp nó phát tán hạt giống. Con Ly Miêu cũng là canh giữ củ này không phải ba viên trái cây.

Tiểu Tinh nhìn củ nhỏ này nghĩ nghĩ: hẳn chỉ nhận được lệnh mang trái cây về mà không phải củ này. Vậy là há miệng nuốt mất củ nhỏ rồi cầm ba viên trái cây mang đi.

Tinh Niệm cảm ứng được Tiểu Tinh đi xa thì biết đã thành công liền nắm lấy một viên độc đan bóp nát ném về phía Ly Miêu. Sau đó cùng chiến nô bức ra khỏi vòng chiến chạy mất.

Ly Miêu thấy thế thì không đuổi theo, nó sợ có bẫy. Ly Miêu lập tức quay về hang.

Tại một chỗ bí mật, Tinh Niệm sung sướng cầm trong tay ba viên trái cây. Những vết thương trên thân của hắn rất đáng giá a.

Nghĩ lại trận chiến vừa rồi mà Tinh Niệm còn thấy sợ: hắn và chiến nô chỉ có co cụm chịu đòn, không thể phản công. Ly Miêu hiển nhiên cũng có tâm chơi đùa, không dùng hết sức.

Không ngờ chỉ cách nhau một cái tiểu cảnh giới mà chênh lệch lại lớn như vậy.

Lúc này tại hang Ly Miêu.

Ly Miêu lao ra khỏi hang, miệng nhe răng gầm gừ, móng vuốt cào cào mặt đất, sau đó rít lên một tiếng khiến tất cả tiểu ma thú xung quanh sợ hãi.

Lần này Ly Miêu giận thật sự. Nó đã chăm sóc cây này hơn chín trăm năm, cây cũng đã ra chín đợt quả. Lúc trước cũng có vài kẻ lên vào trộm nhưng mà chỉ lấy trái cây nghĩ là bảo dược, lại có ai biết được rằng cái củ mới là bảo dược thật sự. Những lần đó nó chỉ cười mĩa mai bọn tặc ngu ngốc.

Nhưng lần này là nhỏ cả cây, lấy cả củ, bảo sao nó không tức giận cho được.

Ly Miêu giận dữ lần theo dấu vết đuổi bắt Tinh Niệm, lần này Ly Miêu quyết giết bằng được Tinh Niệm.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Long Đàm

Tinh Niệm nghe thấy tiếng gào rú giận dữ của Ly Miêu thì vui vẻ ra mặt.

Che đây khí tức, Tinh Niệm chọn hướng khác với hướng tiếng kêu mà đi.

Đi chưa tới nửa canh giờ, Tinh Niệm có chút nhú mày vì âm thanh xao động của con Ly Miêu đang đuổi theo hướng hắn.

Tinh Niệm lập tức đổi hướng chéo sang phải, tránh đi con Ly Miêu.

Mấy trăm tức đằng sau, mặt Tinh Niệm lại thêm khó coi vì hắn cảm thấy con Ly Miêu vẫn đuổi theo đằng sau. Không tin tã, Tinh Niệm tiếp tục đổi hướng, liên tục đổi hướng.

Nửa canh giờ sau, Tinh Niệm tuyệt đối có thể khẳng định con Ly Miêu chính xác đuổi theo mình mà không phải ngẫu nhiên chọn đúng hướng của hắn.

Tinh Niệm lập tức lệnh cho chiến nô rẽ sang hướng khác, tạo giả tượng trên đường còn Tinh Niệm thì âm thầm rẽ sang hướng đối diện không lưu dấu vết.

Nửa canh giờ sau, Ly Miêu vẫn chọn đúng hướng của hắn. Cái này làm tâm tình Tinh Niệm triệt để rơi xuống: đánh không lại, cắt đuôi không được.

Tinh Niệm lúc này vừa chạy vừa vắt óc suy nghĩ biện pháp. Sau đó Tinh Niệm “A” lên một tiếng, hẳn đã biết nguyên nhân.

Chính là ba viên trái cây toả ra hương thơm nhàn nhạt, đối với ma thú khác có lẽ rất khó dò theo mùi hương này nhưng Ly Miêu lại khác, loại ma thú này vốn khứu giác nhạy bén, lại thêm ngày ngày ở bên cây thảo dược lên tìm được mùi cũng không lạ.

Tìm được nguyên nhân nhưng Tinh Niệm có chút lưỡng lự cách giải quyết.

Vắt bỏ ba viên trái cây. Cái này khiến hẳn rất tiếc, bỏ ra bao nhiêu công sức lại vất bỏ. Mà cho dù vất bỏ con Ly Miêu cũng chưa chắc tha cho hẳn.

Để Tiểu Tinh mạng ba viên trái cây chạy theo hướng khác. Cái này hẳn có thể chạy đi nhưng Tiểu Tinh chắc chắn chết, cũng mất luôn ba viên trái cây. Tiểu Tinh với hẳn còn có tác dụng, ba viên trái cây hẳn cũng không nỡ bỏ.

Còn một cách nữa là hẳn ăn ba viên trái cây sau đó mau chóng luyện hoá nhưng có thể tăng thêm tạp chất trong người hẳn.

Tinh Niệm lúc này thật sự rất khó quyết.

Cuối cùng Tinh Niệm cắn răng nuốt ba viên trái cây. Đây là tính cách của hẳn, hẳn có ngạo khí cho dù chết cũng không chịu thua. Và lại tích thêm tạp chất cũng chưa phải chí mạng, chỉ tốn thêm thời gian cạo rửa của hẳn mà thôi.

Trái cây vào miệng, hương khí toả ra, sau đó...

Không có sau đó, chỉ có chút hương thơm không có chút dược lực toả ra, hẳn cảm thấy phải chăng mình lầm hay là thử nuốt lại lần nữa nhưng nhìn ba viên màu đen nhẵn nhoe xấu xí, hẳn rùng mình, sao hẳn lại có suy nghĩ nuốt lại như vậy chứ.

Một chút thất thần sau đó, hẳn lập tức điên lên nếu không phải Ly Miêu đang đuổi đằng sau thì hẳn đã gào rú điên cuồng rồi. Mất bao nhiêu công sức, bao nhiêu vết thương, bị Ly Miêu đuổi bắt vậy mà chỉ đổi lại một chút hương khí.

Hắn lúc này thực sự muốn quay lại bóp cổ con Ly Miêu hỏi: người đuổi theo ta chỉ vì một chút hương khí thôi sao? Người dù sao cũng là ma thú Luyện Linh ngũ trọng trung kỳ sao lại canh chừng thứ vô dụng như vậy?

Tất nhiên đây chỉ là suy nghĩ của hẳn, hẳn không dám làm vậy hay ít nhất hiện nay hẳn không dám.

Chạy suốt một canh giờ nữa, Tinh Niệm quả nhiên bỏ rơi Ly Miêu. Tinh Niệm tạm nghỉ ngơi.

Lúc này Tinh Niệm mới để ý xung quanh. Non xanh nước biếc cũng coi như thắng cảnh.

Một chiếc hồ rộng chừng mười dặm, mặt hồ yên tĩnh không một gợn nước như một tấm gương khổng lồ soi bóng hắc vân.

Tinh Niệm cầm bản đồ xem xét so sánh cuối cùng nhận ra trên bản đồ một tiêu ký đánh dấu. Đây là Long Đàm.

Theo truyền thuyết, Yêu tộc từng tấn công đánh sâu vào lãnh thổ Ma tộc, trận chiến đó vô cùng khốc liệt đẫm máu, vô số anh hùng Ma tộc dũng cảm đứng lên chống lại Yêu tộc xâm lược. Cuối cùng sau bốn mươi đêm ngày chiến đấu liên tục, Ma tộc cũng đẩy lùi được Yêu tộc. Sau trận chiến, xác chết chất cao như núi, đến tận trăm năm vẫn còn mùi thịt rữa bốc lên, máu chảy thành dòng những một năm trời mới đông khô.

Trong đó không thiếu những cường giả, sức mạnh thông thiên. Đây là trận chiến anh hùng cũng là sự sỉ nhục của Ma tộc, đến tận mấy ngàn năm trước, vị kia dẫn binh tấn công Yêu tộc mới coi như trả thù chấm dứt nỗi sỉ nhục.

Long Đàm này nghe nói là một giọt máu của một vị Yêu Long cường đại.

Giọt máu rơi xuống tự thành một hồ, không chịu xâm nhiễm của ma khí, thanh thanh tĩnh tĩnh không có bất cứ ma thú nào có thể sống tại đây.

Đã có rất nhiều Ma tộc muốn thu giọt máu này dùng nhưng rất tiếc yêu khí bên trong cùng ý chí cường giả vị Long tộc này quá mạnh không ai có thể thu được.

Muốn khu trừ đi yêu khí cùng ý chí cường giả vị Long tộc này thì cần tu vi tương đương nhưng nếu có tu vi tương đương thì cần giọt máu này làm gì?!

Chính vì thế Long Đàm này xem như một món bảo vật nhưng lại không thể dùng.

Tinh Niệm biết rõ điều này nhưng không đến thì thôi, đã đến thì hẳn cũng muốn thử một phen.

Tinh Niệm đoán Long Đàm này hẳn cũng giống như huyết hồ bên trong thí luyện tràng của vị kia. Mà tại huyết hồ hẳn cũng lặn xuống được thì Long Đàm hẳn là cũng làm được đi.

Tinh Niệm thò một tay xuống Long Đàm.

Xi... xi... xi... vài tiếng.

Tinh Niệm rút tay lên đau đớn, cả cánh tay biến mất, phần còn lại cánh tay vẫn đang bốc khói, ma khí không ngừng tán đi. Tinh Niệm dùng tay còn lại

chém đứt cánh tay kia đến vai, không để ăn mòn lan tràn.

Tinh Niệm mặt tái nhợt, ngồi xuống lấy ra ma thạch khôi phục.

Hai canh giờ sau, Tinh Niệm mở mắt, thôi động ma khí, cánh tay bị đứt nhanh chóng hồi phục như cũ.

Tinh Niệm ánh mắt ngưng trọng nhìn Long Đàm, hắn chưa kiếm được lợi gì thì đã bị thiệt. Cái này cũng dễ hiểu nếu Long Đàm dễ thu như vậy thì đã không tồn tại đến bây giờ. Nhưng muốn Tinh Niệm từ bỏ, hắn cũng không dễ. Chỉ bằng ở lại đây một thời gian nghiên cứu kiếm cách dù sao hắn cũng không có việc gì gấp.

Huyết hồ trong thí luyện tràng đã trải qua cường giả luyện hoá lên tính chất cuồng bạo trăm chi còn một mà Long Đàm này thế nhưng vẫn còn giữ nguyên tính chất ban sơ của long huyết bá đạo tuyệt luân. Tinh Niệm thất bại là điều hiển nhiên.

Tinh Niệm làm một căn nhà tranh cách Long Đàm năm mươi trượng. Hắn tạm thời cần tĩnh dưỡng đồng thời gọi lại chiến nô.

Còn Tiểu Tinh thì được lệnh do thám quanh khu vực, đặc biệt là Long Đàm, Tinh Niệm muốn xem Long Đàm có gì khác lạ, có thể tìm cửa khẩu đột phá.

Tiểu Tinh bay lòng vòng quanh Long Đàm, sau đó không nhìn được lại gần rồi há miệng hít lấy một ngụm Long Đàm, bụng lập tức trương phồng tròn vo, cả thân thể lắc lư như con lật đật. Mười tức hơi thở về sau, Tiểu Tinh trở lại bình thường rồi lại bay tới hít một ngụm Long Đàm.

Trong cơ thể Tiểu Tinh, khi nuốt vào nước Long Đàm, yêu khí cùng ý chí cường giả liền bộc phát phá huỷ hết thảy thế nhưng hắc động không ngừng xoay tròn thôn phệ lấy nước Long Đàm chuyển hoá thành năng lượng thuần túy truyền đi khắp nơi, đặc biệt là chỗ của hạt giống cảm xúc và hạt giống bản năng chiếm chín phần năng lượng.

Chính là hai hạt giống này thôi thúc mà Tiểu Tinh đặc biệt nhạy cảm với năng lượng và ham muốn thôn phệ năng lượng.

Tất cả chuyện này Tinh Niệm không biết được, hắn còn đang ở trong nhà tranh tu luyện.

Hai ngày sau, chiến nô trở về.

Tinh Niệm lại nghĩ thu Long Đàm lần nữa nhưng mà kết quả vẫn như vậy. Cho dù chiến nô cũng bị thương, lưu ly bình thì bị ăn mòn lung lay, thảo dược thả cây nào cây đó tan biến cả tạp chất cũng không còn, thiết mộc không được, kim loại không được, hồn lực không được, hồn binh không được...

Sau cả ngày thử nghiệm, Tinh Niệm đành từ bỏ.

Nhưng hắn cũng không có ý định rời đi, nơi đây dù sao cũng yên tĩnh, ít ma thú là một nơi thích hợp bế quan tu luyện.

Tinh Niệm ngồi tĩnh tu trong phòng. Chiến nô bên ngoài canh giữ. Còn Tiểu Tinh thì mặc kệ.

Tiểu Tinh không có mệnh lệnh liền suốt ngày bên hồ uống nước. Không ai để ý rằng nước Long Đàm đang giảm dần.

Ba tháng sau, Tinh Niệm đột phá tiến vào Luyện Linh ngũ trọng trung kỳ. Tinh Niệm thở ra một ngụm trọng khí, những ngày nay vất vả uỷ khuất cuối cùng cũng có thành quả. Nắm lấy ma thạch hấp thu Tinh Niệm cần cù cố tu vi.

Hai ngày sau, Tinh Niệm ra ngoài, vươn vai hít lấy một ngụm ma khí, tinh thần thư sướng sáng khoái.

Tinh Niệm đứng trước Long Đàm nhìn một hồi, rồi thở dài bỏ đi, thật không có cách a.

Tinh Niệm lại không để ý rằng Long Đàm đã hạ xuống một li nhỏ.

Tinh Niệm tiếp theo dự định là trả thù con Ly Miêu, nghĩ đến con Ly Miêu hắn vẫn còn đang tức.

Tinh Niệm lần này khá tự tin, tu vi của hắn đã đột phá bằng với Ly Miêu, lại bố trí bày rập cùng với chiến nô xa luân chiến, tỉ lệ chiến thắng khá cao.

Trên đường đi, Tinh Niệm tỉ mỉ suy nghĩ chiến thuật, nhưng mà hắn cảm thấy có chút khó chịu giống như có đôi mắt luôn dòm ngó mình, khi hắn tản ra hồn lực cẩn thận quan sát thì lại không thấy gì bất thường. Chẳng lẽ là hắn quá đa nghi.

Cách hang Ly Miêu một dặm, Tinh Niệm dừng lại, quyết định chọn chỗ này đặt bẫy.

Một cái hồ sâu cắm cọc chông nhọn hoắt, lại bôi thêm thuốc độc trên đầu nhọn, trên cao là một tấm lưới tùy thời chụp xuống, cộng thêm năm cây nỏ được đặt các vị trí khác nhau, lên sẵn dây cung chỉ kéo dây khởi động đồng loạt năm nỏ bắn tới khó mà tránh kịp.

Tinh Niệm tỉ mỉ bố trí, suy nghĩ mọi đường lui của Ly Miêu mà thiết kế liên hoàn bẫy, hắn thật sự muốn giết bằng được con Ly Miêu này.

Sau con Ly Miêu, sẽ là bảy Thạch Lang, rồi cả con trâu điên kia nữa... Tinh Niệm trong đầu nhắm tính kẻ cần giết.

Bố trí xong xuôi, Tinh Niệm tiến về hang Ly Miêu.

Vừa tới cửa hang, Tinh Niệm để chiến nô bắn tên liên tục vào trong hang. Trong hang tiếng nổ ầm ầm, bụi bay đá văng, hỗn loạn cả lên.

Bóng một con Ly Miêu từ trong hang bay ra giận dữ, khi nó nhìn thấy Tinh Niệm thì càng giận hơn, nhảy vồ tới tấn công.

Tinh Niệm nhìn thấy Ly Miêu thì lửa giận trong lòng cũng bùng cháy lao vào tấn công.

Mặc dù khí thế có cao cũng không bù đắp được thực lực chênh lệch.

Mười hơi thở đầu chiến ngang tay.

Hai mươi hơi thở sau, Tinh Niệm có xu hướng suy tàn, chiến nô tham gia chiến đấu cũng chỉ là kéo dài.

Bốn mươi hơi thở sau, Tinh Niệm bắt đầu bị thương.

Năm mươi hơi thở sau, Tinh Niệm quay đầu chạy.

Ly Miêu đuổi theo nhưng chỉ một thoáng Ly Miêu quay lại. Tinh Niệm khẽ nhủ mày theo kế hoạch thì hẳn phải dụ Ly Miêu vào bẫy quyết chiến nhưng lại chưa nghĩ đến Ly Miêu không đuổi theo.

Tinh Niệm quay lại đánh với Ly Miêu một trận, nhưng như lần trước Ly Miêu không đuổi theo xa.

Tinh Niệm không nóng nảy lại tiếp tục khiêu chiến, Ly Miêu đuổi theo sau đó lại quay đầu nhưng lần này không trở về hang mà rẽ một hướng khác giống như sợ Tinh Niệm lại đến khiêu chiến.

Tinh Niệm nào có buông tha đuổi theo Ly Miêu.

Lúc này có chút đảo ngược khi Ly Miêu mạnh hơn lại phải chạy trốn, Tinh Niệm đuổi theo có chút hưng phấn. Làm cho Tinh Niệm quên mất hiện thực, hẳn cảm giác mình có thể tự tay giết chết Ly Miêu.

Chạy suốt nửa canh giờ, cuối cùng Ly Miêu dừng tại một cánh đồng cỏ, Tinh Niệm dừng đối diện cách trăm thước.

Tinh Niệm nhếch mép: “Sao? Không chạy nữa hả?”

Ly Miêu nhìn Tinh Niệm với ánh mắt miệt thị, nó kêu lên một tiếng.

Từ bốn phương tám hướng xuất hiện mấy con ma thú hình thành thế bao vây, đều là mấy con ma thú bị Tinh Niệm trộm thảo được.

Tinh Niệm biết mình đã rơi vào bẫy.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Nguyệt tinh hoa

Mặt Tinh Niệm lúc này vô cùng khó coi, hẳn xưa nay đặt bẫy săn mồi, lầy hai đánh một, thu hoạch toàn thắng nhưng không ngờ lúc này lại rơi vào bẫy trở thành con mồi.

Nhưng đáng giận hơn là kẻ đặt bẫy lại là mấy con ma thú này. Tinh Niệm nhìn quanh thì thấy: Một con trăn Gấm, một con cáo Lửa, một con Đại Bàng Cổ Trắng, một con Thạch Lang, cùng với con Ly Miêu. Tổng cộng năm con.

Tu vi từ Luyện Linh ngũ trọng sơ kỳ đến Luyện Linh ngũ trọng trung kỳ, vấn đề là với thực lực của hắn chỉ có thể đánh ngang tay với một con ma thú Luyện Linh ngũ trọng sơ kỳ cộng thêm chiến nô nữa miễn cưỡng tính là hai con.

Đối diện với cục diện này chỉ có thể nói một câu: Chết chắc.

Tinh Niệm lưng tựa lưng chiến nô, trong đầu cấp tốc chuyển động tìm cách: trên trời là Đại Bàng Cổ Trắng; còn dưới đất là bốn con ma thú; tốc độ có Thạch Lang, Ly Miêu; cáo Lửa giao hoạt giới đánh lên; trăn Gấm giới không chế.

Tại đây lại là đồng cỏ. Không chỗ che dấu, không có vật cản, không có cây cối... Một cái bẫy tuyệt hảo giết hắn.

Hay là... không được.

Cách này... cũng không được.

Không được... không được...

Tất cả đều không được...

Trong lúc Tinh Niệm suy nghĩ thì bọn ma thú bắt đầu tấn công, đầu tiên là Thạch Lang tấn công trực diện, Ly Miêu tấn công vào giữa Tinh Niệm và chiến nô, trần Gấm trườn dưới chân, cáo Lửa phun lửa vào chiến nô, Đại Bàng Cổ Trắng từ trên bỏ xuống xé nát một cánh tay chiến nô.

Chỉ mười hơi thời gian, Tinh Niệm đã tiêu hao hết tám phần ma khí, chiến nô thì tàn tật không tả nổi.

Tinh Niệm tức giận gào thét:

“Không phải chỉ lấy của các ngươi vài cọng thảo dược thôi sao?”

“Trả lại cho các ngươi.”

Dứt lời, Tinh Niệm quăng ra túi chứa thảo dược. Thảo dược trong túi bay tung toé.

Năm con ma thú thấy thế liền nhào tới, bọn chúng thật ra không ham mấy cọng thảo dược của Tinh Niệm vì mấy thứ đó với bọn chúng như cỏ bên đường, bọn chúng chỉ muốn thảo dược của chính mình.

Tinh Niệm không ngờ lại như vậy, hắn chỉ muốn xả tức giận, lại tạo cho hắn một con đường sống, hắn ngộ ra một điều đôi khi từ bỏ mới là tốt nhất. Hắn trước đây có ích kỷ nên chưa bao giờ nghĩ đến việc từ bỏ thảo dược.

Hắn cấp tốc chạy đi.

Túi thảo dược bị xé nát, Đại Bàng Cổ Trắng chớp lấy quả trứng của mình bay đi, cáo Lửa ôm lấy một cây thảo dược biến mất, trần Gấm cũng vậy. Bọn chúng sợ mấy tên kia tranh dành.

Thạch Lang vốn không mất gì, nó quả thật có ý tranh giành đồ tốt của bọn kia, đáng tiếc chậm một chút.

Ly Miêu lục tung túi thảo dược không thấy đồ của mình, lập tức đuổi theo Tinh Niệm.

Thạch Lang thấy Ly Miêu đuổi theo thì nó cũng đuổi theo, Tinh Niệm nhiều khả năng còn đồ, nó muốn phân chia với Ly Miêu.

Tất cả quá trình tranh cướp của năm con ma thú chỉ có kéo dài hơn mười hơi thở, Tinh Niệm mới chỉ chạy ra được hơn trăm thước.

Hai con ma thú đuổi theo, Tinh Niệm chỉ có thể liều mạng, nuốt vào một viên Bộc Phá đan, tốc độ Tinh Niệm bỗng chốc tăng lên gấp đôi, tạm thời kéo dài chút khoảng cách.

Trăm hơi thở về sau, dược lực tan hết, Tinh Niệm lại dùng tiếp một viên khác. Tinh Niệm biết cứ kéo dài như vậy không có lợi, cần nhanh chóng chạy vào rừng, dựa vào chướng ngại vật cắt đuôi.

Nhưng khi chạy vào rừng hắn nhận ra vẫn không thể cắt đuôi.

Tinh Niệm chạy vào hẻm núi vách đá treo leo, hai con ma thú đuổi sát theo sau.

Tinh Niệm khi đến đây thì dừng lại, hắn có một kế hoạch cắt đuôi hai con ma thú nhưng chỉ có thể dùng một lần nếu thất bại thì hắn chết chắc.

Tinh Niệm dừng lại, hai con ma thú cũng dừng lại đối diện cách đó không xa.

Hai phe nhìn nhau, không nói một lời.

Tinh Niệm hừ lạnh:

“Đây là các ngươi ép ta. Chiến nô lên!”

Vừa nhận được lệnh chiến nô liền lao vào hai con ma thú bất chấp chênh lệch.

Ly Miêu cùng Thạch Lang hiển nhiên không có lý do rút lui, nhanh chóng giết chết chiến nô sau đó lại giết Tinh Niệm.

Ly Miêu lao vào cắn hai móng vuốt vào ngực chiến nô, Thạch Lang thì cắn phập vào cổ, chiến nô vẫy vùng vô ích, không chịu nổi mấy hơi thở.

Tinh Niệm thấy vậy thì cười dữ tợn:

“Chiến nô! Bạo!”

Chiến nô nghe lệnh lập tức thân hình phồng to, trong cơ thể phát ra tiếng nổ tí tách, một cỗ năng lượng bạo ngược đang lớn mạnh bên trong.

Ly Miêu, Thạch Lang cảm thấy cỗ năng lượng này thì bản năng báo động nguy cơ. Cả hai lập tức quay đầu chạy.

Nhưng mới chạy được ba hơi thở thì “Ầm... ầm...” tiếng nổ vang sau lưng, một cỗ năng lượng khổng lồ càng quét tứ phía, đất đá nổ vang, cỏ cây xung quanh hoá thành tro bụi, hai bên vách đá ầm ầm đổ xuống, cắt đứt con đường đi giữa hai vách đá.

Tinh Niệm lúc vừa ra lệnh đã phóng ra xa nên không bị ảnh hưởng. Tinh Niệm đứng phía xa nhìn lại.

Đồng khối bụi dần dần lắng xuống, một đồng đá ngổn ngang, cả một vùng không một sự sống, đất dưới chân còn đang nóng chảy. Không biết hai con ma thú tình hình sống chết.

Tinh Niệm cũng không rảnh thời gian kiểm tra tình hình hai con ma thú, hần cần nhanh chóng ra khỏi đây. Vụ nổ có thể gây chú ý với một vài ma thú cường đại đến xem xét.

Tinh Niệm một đường hướng phía trước, trong lòng suy nghĩ bước tiếp theo.

Bây giờ đã không có sự trợ giúp của chiến nô, nhiều việc hần không thể làm được. Chiến nô trước đây là lá chắn cho hần, thu hút hoá lực đối phương, dùng để tiêu hao thể lực đối phương.

Nếu như bất hần tự làm hết thấy, hần nguyện ý từ bỏ lần rèn luyện này. Hần bây giờ đã nghĩ đến con đường lui nhưng mà trước khi đi, hần muốn thử xem có lấy được nguyệt tinh hoa hay không? Dù sao đây mới là đích đến của lần rèn luyện này.

Cho dù đã không còn chiến nô hỗ trợ, hần cũng phải thử một lần. Lần chạy trốn này, hần đã dùng rất nhiều đan dược, tạp chất lại tích tụ một tầng, nên nguyệt tinh hoa càng cần phải có.

Rong ruổi suốt một tháng trời, Tinh Niệm cuối cùng xác định được mục tiêu, một ngọn núi cao ngất cách hần hơn trăm dặm. Theo như bản đồ thì trên ngọn núi này có một cây Nguyệt Hoa Thụ đã sống gần vạn năm, nguyệt tinh hoa chắc chắn có.

Trong một tháng này, Tinh Niệm vô cùng điệu thấp, đi đường lòng vòng cũng không nguyện ý xung đột ma thú nên cũng xem như thuận lợi đến được nơi đây.

Tinh Niệm tạo một động phủ nghỉ tạm, điều chỉnh trạng thái đến mức tốt nhất, đồng thời phái ra Tiểu Tinh thám thính xung quanh.

Tiểu Tinh quá yếu và nhỏ bé, trong mắt ma thú chỉ như con ruồi bay loạn, bọn chúng cũng lười giết Tiểu Tinh.

Khu vực này có một con ma thú Luyện Linh lục trọng, ba con Luyện Linh thất trọng, hai con Luyện Linh bát trọng, một con Luyện Linh cửu trọng, không thấy ma thú Tạo Thể cảnh.

Con Luyện Linh cửu trọng là Kim Sí Điều, làm tổ trên đỉnh núi gần Nguyệt Hoa Thụ, chính là bá chủ khu vực này.

Chuẩn bị sẵn sàng, Tinh Niệm tiến hành kế hoạch.

Tiểu Tinh đã dò ra con đường an toàn đến chân núi, đang đứng tại một góc tối chờ Tinh Niệm.

Tinh Niệm khoác áo choàng che đầy khí tức, nhanh chóng tiến lên, lẩn trốn trong bóng tối, di chuyển từ góc tối này sang góc tối khác, rồi lại dừng lại nghe ngóng, thấy an toàn thì lại tiến lên.

Theo kế hoạch, Tinh Niệm chỉ có thời gian một đêm. Đến nửa đêm hần phải tiến đến Nguyệt Hoa Thụ, uống nguyệt tinh hoa sau đó từ đường cũ quay về, đến sáng phải ra khỏi khu vực này vì ma thú nơi đây hoạt động vào ban ngày.

Nguyệt tinh hoa khó tụ dễ tán, không thể cầm mang đi, phải dùng ngay tại chỗ nếu không hần đã để Tiểu Tinh đi lấy. Hần cũng không cần mạo hiểm tính mạng.

Tiếng rít côn trùng, tiếng uông uông của mấy con ếch, tiếng lá xào xạc, tiếng kéo kẹt cành cây cọ sát vào nhau, tiếng mổ lóc cóc...

Ban đêm yên tĩnh nhưng thật ra cũng không yên tĩnh, Tinh Niệm cẩn thận lắng nghe từng âm thanh xem có gì bất thường.

Sau hai canh giờ, Tinh Niệm đến được chỗ chân núi, Tiểu Tinh đang chờ sẵn.

Đến lúc này không sai biệt năm với kế hoạch ban đầu.

Tinh Niệm ngược nhìn đỉnh núi, lúc này hần có thể thấy một cái cây, cành lá đang nhẹ nhàng đung đưa theo gió. Tinh Niệm tràn đầy chờ mong và hy vọng.

Nhưng hần cũng cần cẩn thận, lệnh cho Tiểu Tinh tiến lên đỉnh núi.

Tiểu Tinh bay lên đến gần Nguyệt Hoa Thụ không chút khó khăn, cũng không bị cản trở, càng không bị bất kỳ ma thú nào phát giác.

Tinh Niệm thấy thế thì an lòng chậm rãi tiến lên, tản ra hồn lực chú ý xung quanh phạm vi ba thước quanh thân. Hắn cũng không dám tản ra hồn lực quá xa, sợ gây chú ý.

Đi đến được hai phần ba núi thì một cổ hồn lực mênh mông toả ra, va chạm vào hồn lực của Tinh Niệm. Tinh Niệm thầm kêu không tốt, hắn không ngờ lúc ngủ mà Kim Sí Điều vẫn tản ra hồn lực dò xét.

Lúc này tại một tổ chim trên đỉnh núi, Kim Sí Điều bỗng nhiên mở mắt, sát khí tăng vọt.

Nó hú một tiếng bay ra khỏi tổ, trong tổ là ba quả trứng. Đây cũng là lý do, Kim Sí Điều thường toả ra hồn lực dò xét dù đêm hay ngày.

Trên bầu trời, ánh mắt của Kim Sí Điều sắc bén, tập trung vào điểm khả nghi. Nó thấy một bóng đen cấp tốc chạy xuống núi.

Kim Sí Điều vỗ cánh đuổi theo.

Tinh Niệm cực kỳ sợ hãi, nhưng vẫn đủ tỉnh táo để tìm cách né tránh.

Tinh Niệm chạy dưới tán cây, ngăn cản tầm nhìn của Kim Sí Điều, có áo choàng che đây khí tức, hắn không sợ hồn lực đối phương dò tới. Hy vọng là ban đêm hạn chế tầm nhìn của Kim Sí Điều.

Kim Sí Điều từ trên cao nhắm trúng mục tiêu, hai móng vuốt sắc nhọn vồ xuống.

Tinh Niệm bật nhảy về phía trước tránh đi hai trảo Kim Sí Điều. Tinh Niệm móc từ trong túi một nắm đan dược ném về bốn phía.

Đan dược nổ tan hoá thành một đám bụi đan khí.

...

Trong lúc Tinh Niệm đang bị đuổi chạy trốn chết, Tiểu Tinh đứng dưới gốc Nguyệt Hoa Thụ.

Trên mỗi chiếc lá Nguyệt Hoa Thụ đọng lấy một giọt nguyệt tinh hoa. Giọt nguyệt tinh hoa này càng lúc càng nặng, lá trĩu cong xuống.

Giọt nguyệt tinh hoa nhỏ “tong” một tiếng xuống dưới, sau đó trên chiếc lá lại tụ ánh trắng, một giọt mới đang hình thành.

Dưới tán cây là một vũng nước nhỏ lấp lánh ánh sáng bạc, điểm điểm tinh quang nở rộ rồi lại dập tắt, liên miên bất tận. Ma khí không thể cảm nhiễm chỗ này.

Tiểu Tinh ngẩng nhìn vũng nước đầy say mê. Tiểu Tinh bất tri bất giác bước xuống vũng nước.

Ánh sáng dịu nhẹ mê ly đan xen cuốn lấy Tiểu Tinh.

Tiểu Tinh hé miệng khẽ hấp, từng dòng ánh sáng bạc chui vào miệng.

Ánh sáng bạc đi tới đâu, tạp chất tan biến, uế khí lui tránh.

Hắc động thôn phệ nguyệt tinh hoa hoá thành năng lượng, thoải mái lấy hai hạt giống cảm xúc và hạt giống bản năng.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Trở về

Tinh Niệm đang tại một hang động bí mật cách địa bàn của Kim Sí Điều vạn dặm xa.

Tại trong hang động, Tinh Niệm thân thể rách tung toé, ma khí tán loạn, hồn lực suy kiệt. Nhớ lại trận chiến vừa rồi mà hắn vẫn còn sợ hãi.

Nói đúng hơn là một cuộc vờn đuổi chứ không phải trận chiến vì Tinh Niệm chỉ có cảm đầu chạy, không dám dừng lại một hơi chứ nói chi chiến đấu.

Khoảng cách thực lực quá lớn, muốn chạy cũng khó.

Cũng may Tinh Niệm trên đường bố trí nhiều bẫy mới cản chậm tốc độ của Kim Sí Điều, tại trước đó tạo nhiều nguy đạo, bố trí đường lui. Kim Sí Điều cũng không muốn rời quá xa tổ mình nên Tinh Niệm mới có thể trốn đến nơi này.

Tinh Niệm chính là rút kinh nghiệm từ lần bị đuổi bắt trước của Ly Miêu nên mới bố trí nhiều hậu thủ phía sau. Nhờ vậy mới lấy về một cái mạng.

Nhưng cái giá phải trả cũng vô cùng lớn, Tinh Niệm nuốt vào đan dược trị thương, lại lấy ra một nắm ma thạch hấp thụ. Hắn đã không còn nhiều sự lựa chọn, buộc phải dùng đan dược.

Thời gian mười ngày trôi qua, Tinh Niệm lúc này mới ổn định thương thế.

Tinh Niệm quyết định trở lại Thực Nguyệt thành, kết thúc đợt rèn luyện này.

Có thể nói lần đầu ra ngoài rèn luyện, Tinh Niệm mất nhiều hơn được.

Cái được là tu vi đột phá tiến vào Luyện Linh ngũ trọng trung kỳ, kinh nghiệm cùng tâm cảnh tăng lên một tầng cao mới, cũng kiếm được một ít tài nguyên.

Thế nhưng hắn nhiều lần dùng đan dược tạp chất tích tụ càng dày, không thể lấy được nguyệt tinh hoa, mất đi chiến nô cùng nhiều món bảo vật.

Tinh Niệm bước ra khỏi hang dùng ý niệm câu thông kêu gọi Tiểu Tinh.

Tiểu Tinh lúc này đang thoải mái bơi lội trong nguyệt tinh hoa, tay chân vẫy vùng, nguyệt tinh hoa bay tung toé. Nếu Tinh Niệm thấy cảnh này nhất định sẽ tức chết, hắn liệu cả mạng sống cũng không thấy hình dáng của nguyệt tinh hoa thế nào vậy mà Tiểu Tinh lại coi như nước tắm.

Tiểu Tinh cảm thấy sự kêu gọi của Tinh Niệm liền đứng lên, há miệng thôn phệ hết nguyệt tinh hoa sau đó bay đi.

Sau nửa ngày, Tiểu Tinh đến chỗ Tinh Niệm, đứng trên vai hắn, vẫn không một chút biểu cảm.

Tinh Niệm nhìn Tiểu Tinh có chút phức tạp.

Lúc xuất phát có hắn, chiến nô, Tiểu Tinh. Trong đó Tiểu Tinh yếu nhất tưởng rằng sẽ chết đầu tiên nhưng không ngờ chiến nô chết, hắn trọng thương mà Tiểu Tinh vẫn không có chuyện gì.

Nếu như hắn biết Tiểu Tinh trong chuyến đi này thu hoạch chắc chắn sẽ không chỉ có biểu cảm này.

Tinh Niệm phát tay nói: “Đi thôi.”

....

Hai tháng sau, Tinh Niệm thuận lợi trở lại Thực Nguyệt thành.

Đứng trước cổng thành, Tinh Niệm lần đầu cảm thấy nhớ nơi này.

Tinh Niệm vào thành, không vội trở về phủ mà tiến vào một cửa hàng.

Tiểu tạp vụ cửa hàng thấy Tinh Niệm thì hồ hởi tới đón:

“Không biết công tử đến cửa hàng là muốn mua hay bán vật gì?”

“Cửa hàng Thuận Phong giá cả hợp lý, già trẻ không gạt, đảm bảo giá cả công đạo cho công tử.”

Tinh Niệm mở miệng: “Là bán đồ”

Tên tạp vụ này không thấy hắn mang sau lưng một túi lớn đồ hay sao? Chắc chắn là bán đồ rồi, tên này nhiều chuyện làm hắn có chút bực.

Tên tạp vụ đưa Tinh Niệm đến một căn phòng chờ.

Chỉ một lát sau, một nữ phụ quản sự đi vào trong phòng.

Nữ quản sự mỉm cười: “Không biết công tử muốn bán đồ gì?”

Tinh Niệm không nhiều lời, đặt túi lên bàn.

Bên trong túi chủ yếu là bộ phận ma thú, một ít khoáng thạch, cùng một ít thảo dược.

Lúc trước hắn có không ít thảo dược, thế nhưng trong trận chiến với Ly Miêu, hắn đã quăng đi một túi lớn, chỉ còn lại một ít cùng với trên đường về thuận tiện hái lấy.

Sau một hồi kiểm tra tính toán, nữ quản sự mở miệng cười nói:

“nguyên liệu luyện khí ma thú cấp thấp 231 món tính giá 231 ma thạch.”

“hai mươi sáu cây thảo được cấp thấp tính giá hai mươi sáu ma thạch”

“mười hai loại khoáng thạch tính giá hai mươi ma thạch.”

“Tổng cộng 277 ma thạch, công tử có vừa lòng với giá này.”

Tinh Niệm gật đầu, giá này tương đương giá thị trường, coi như công đạo.

Nữ quản sự lấy ra một túi ma thạch giao cho Tinh Niệm

....

Tại Ma giới dùng chủ yếu là hồn binh, chia làm ba cấp độ: hồn binh cao cấp, hồn binh trung cấp, hồn binh hạ cấp.

Hợp Nhất cảnh thường dùng hồn binh cao cấp, Tạo Thế cảnh thường dùng hồn binh trung cấp, Luyện Linh cảnh thường dùng hồn binh hạ cấp.

Trên thực tế thì hồn binh hạ cấp cũng có thể tổn hại ma linh của Hợp Nhất cảnh nhưng tác dụng rất nhỏ như thể muối chích voi.

Vậy nên tùy theo cảnh giới mà sử dụng hồn binh phù hợp.

Luyện hồn binh đơn giản mà nói thì:

Dùng một chiếc răng sói Luyện Linh cảnh cùng một số nguyên liệu phụ chế tác, vậy là người đã có một thanh đao hồn binh hạ cấp từ răng sói. Tương tự với hồn binh trung cấp, hồn binh thượng cấp là nguyên liệu ma thú Tạo Thế cảnh, ma thú Hợp Nhất cảnh.

Hồn binh phức tạp hơn có thể dùng nhiều nguyên liệu hơn như: một chiếc vũ phiến dùng tới trăm chiếc lông từ một loại ma thú, cũng có thể là từ các loại ma thú khác nhau.

Vậy nên chế tạo hồn binh nói dễ thì dễ nói khó thì khó, một món hồn binh thượng cấp có khi lại dễ chế tạo hơn hồn binh trung cấp.

Tại Ma giới, ai cũng có thể luyện hồn binh nhưng muốn trở thành luyện khí sư lại mười phần khó. Luyện khí sư có địa vị ngang với luyện linh sư, là một nghề cao cấp.

....

Tinh Niệm lúc này đứng trước một ngôi biệt phủ, hẳn lúc này mới có cảm giác an toàn. Nhà là nơi trở về.

Tinh Niệm bước vào sảnh chính thì thấy một trung niên đang đứng đấy nhìn hắn. Chính là Hắc Tông.

Hắc Tông sớm đã phát hiện hắn trở về nên đứng đây chờ.

Lúc này Hắc Tông mở miệng: “Trở về rồi à!”

Tinh Niệm chấp tay làm lễ, đạo: “Sư tôn, đồ nhi phụ sự mong đợi của ngài.”

Hắc Tông cười ôn hoà: “Không sao!”

“Người tu vì tiến bộ nhưng khí tức lại ảm đạm suy yếu, hẳn là đã gặp rất nhiều chuyện đi.”

Tinh Niệm cùng Hắc Tông ngồi xuống. Tinh Niệm đem sự việc tại Liên Vân sơn mạch tuần thuật lại.

Hắc Tông nghe xong thì âm trầm, không nói.

Tinh Niệm sốt ruột hỏi: “Sư tôn, liệu còn cách khác giải quyết tạp chất trong cơ thể đồ nhi.”

Hắc Tông đạo: “Trong thời gian người đi rèn luyện ta có tìm ra vài cách.”

“Thật sao?” Tinh Niệm mừng rỡ.

“Người không nên quá vui. Cách thì có nhưng mà vẫn không hiệu quả bằng nguyệt tinh hoa, hay bản thân tự lấy hồn lực cọ rửa.”

“Đó là ngâm thuốc. Phương pháp này là trong một cuốn dược cổ ta tìm được.”

“Phương pháp này chỉ sợ người phải chịu chút khổ, nếu kiên trì ngâm thuốc thì hai mươi năm có thể loại bỏ hết tạp chất của người.”

“Nếu cộng thêm dùng hồn lực cọ rửa tạp chất thì với người hiện tại sẽ mất từ năm đến tám năm.”

Tinh Niệm nghe vậy thì thở ra một ngụm trọc khí, đây đã là cách tốt nhất với hắn.

Trải qua lần này rèn luyện tâm cảnh của hắn đã thay đổi, không còn tìm biện pháp thập toàn thập mỹ nữa, đối với mọi sự việc cách nhìn cũng rộng hơn. Buông bỏ một số thứ vì một số thứ.

Ngày hôm sau, tại hậu viện, một thùng nước lớn đang được đun sôi sùng sục, Hắc Tông không ngừng thả vào đấy thảo dược, còn có xác côn trùng, máu ma thú, mấy loại bột khoáng thạch... rất nhiều thứ mà Tinh Niệm cũng không biết tên.

Hắc Tông đạo: “Đã sẵn sàng chưa?”

Tinh Niệm gật đầu.

Hắc Tông: “Vào thôi.”

Tinh Niệm hít lấy một ngụm ma khí, sau đó nhảy vào thùng nước.

Cảm giác đầu tiên chính là đau như ngàn mũi kim đâm vào từng góc ngách cơ thể. Sau đó là vô số cảm giác khác: ngứa, rát, khó chịu, phỏng, tê,...

Tinh Niệm cắn răng chịu đựng nhưng vậy trong cổ họng vẫn phát ra tiếng rên đau đớn.

Hắc Tông đạo:

“Cố gắng chịu đựng! phải giữ được bình tĩnh. Nhanh chóng vận chuyển hồn lực phối hợp với thuốc.”

Tinh Niệm cố thủ tâm thần vận chuyển hồn lực.

Từng tia hồn lực dẫn dắt dược lực, cả hai phối hợp tấn công vào tầng tầng lớp lớp tạp chất.

Nửa canh giờ sau lớp tạp chất mới có dấu hiệu mềm hoá. Nhưng mà cũng đã đến giới hạn chịu đựng của Tinh Niệm. Lần thứ nhất ngâm thuốc kết thúc tại đây.

Kết quả chưa thật rõ ràng nhưng lại khả quan, cho thấy cách này có thể áp dụng.

Còn nhớ lúc trên đường trở về, Tinh Niệm liên tục dùng hồn lực cọ rửa tạp chất nhưng vô dụng. Tạp chất đã đóng thành một lớp dày, cứng, ngoan cố. Hồn lực không thể xuyên phá lớp tạp chất này.

Hôm nay nhờ sự trợ giúp của dược lực, hồn lực của Tinh Niệm tăng lên cả về cường độ lẫn số lượng mới có thể làm mềm hoá tạp chất.

Nếu như Tinh Niệm có thể kiên trì lâu hơn hẳn là có kết quả tốt hơn nữa nhưng mà chuyện này không thể vội vã chỉ có thể từ từ.

Ngày thứ hai, đau đớn vẫn không giảm đi, Tinh Niệm cắn răng chống đỡ. Tạp chất bắt đầu tan rã.

Ngày thứ ba...

Một tháng sau, nỗi đau vẫn như ngày đầu tiên, Tinh Niệm vẫn không chịu nổi quá lâu. Kết quả mười phần khả quan, tạp chất bị đánh bay một mảng lớn.

Kết quả này tương đương với trước đây Tinh Niệm chỉ dùng hồn lực cọ rửa trong ba tháng.

Trong lúc Tinh Niệm đang đau khổ vì tạp chất thì tại một góc nhỏ căn phòng không ai để ý.

Tiểu Tinh nằm co quắt, đau đớn, mắt nhắm nghiền, từ miệng trào ra ma khí.

Trong cơ thể Tiểu Tinh lúc này một cỗ năng lượng tinh thuần đang chiếm giữ một phần thân thể Tiểu Tinh, phần còn lại thì bị ma khí, hồn lực ngoại lai chiếm giữ.

Hạt giống bản năng cùng hạt giống cảm xúc đối với ma khí, hồn lực ngoại lai này cảm thấy vô cùng chán ghét, vô cùng khó chịu. Cả hai bọn chúng đang thúc đẩy năng lượng tinh thuần tấn công ma khí, hồn lực ngoại lai.

Trước đây có lẽ hai hạt giống còn không thể làm gì chỉ có thể tạo ra một vùng không gian nhỏ trốn tránh ma khí, hồn lực ngoại lai nhưng trải qua lần rèn luyện tại Liên Vân sơn mạch, Tiểu Tinh đã thôn phệ rất nhiều năng lượng, đặc biệt là nguyệt tinh hoa.

Các loại năng lượng này được hắc động chuyển hoá, phần lớn sau đó được đưa tới chỗ hai hạt giống.

Hai hạt giống cảm thấy đã đủ lực lượng liền tiến công ma khí, hồn lực ngoại lai.

Quả nhiên lúc này, ma khí cùng hồn lực không ngừng bị ép tràn ra ngoài.

Cả thân thể Tiểu Tinh tản ra hồn lực. Mắt, mũi, miệng, tai không ngừng có từng sợi ma khí chảy ra.

Hắc động lúc này cũng không ngừng mở rộng thôn phệ lấy ma khí, hồn lực ngoại lai. Trước đây, ma khí, hồn lực ngoại lai hoà hợp với thân thể Tiểu Tinh như một bộ phận của Tiểu Tinh mà hắc động cũng là một bộ phận của Tiểu Tinh nên hắc động không thể thôn phệ.

Nhưng bây giờ ma khí, hồn lực ngoại lai bị hai hạt giống ép ra khỏi cơ thể Tiểu Tinh trở thành bên ngoài nên bị hắc động cho là kẻ xâm nhập không ngừng thôn phệ.

Ma khí, hồn lực ngoại lai không có ý thức, không có sự bổ sung, không được dẫn dắt nên liên tục bại lui.

Đến cuối cùng ma khí, hồn lực ngoại lai chỉ còn lại một phần rất nhỏ đang tụ tập lại tại một chỗ.

Chỗ này là Hồn Phách Ấn Ký do Tinh Niệm đánh vào Tiểu Tinh lúc chế tạo hồn nô.

Mỗi hồn nô đều có ấn ký như thế này, nó khiến cho hồn nô tuyệt đối phục tùng, chỉ vâng lệnh chủ ấn ký, và đặc biệt ấn ký khiến hồn nô không thể sinh ra linh trí.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Thành Hương Ba

Hồn Phách Ấn Ký được gắn liền với sinh mệnh bản nguyên. Khi tấn công Hồn Phách Ấn Ký cũng tức là tấn công sinh mệnh bản nguyên.

Sinh mệnh bản nguyên chưa diệt Hồn Phách Ấn Ký bất diệt. Hồn Phách Ấn Ký diệt thì sinh mệnh bản nguyên cũng diệt.

Vậy nên chủ ấn ký muốn nổ hồn chỉ cần điều động Hồn Phách Ấn Ký tự diệt sẽ dẫn động sinh mệnh bản nguyên tự nổ. Hồn Phách Ấn Ký giống như một cái điều khiển nối với sinh mệnh bản nguyên.

Hạt giống cảm xúc, hạt giống bản năng, hắc động tấn công Hồn Phách Ấn Ký làm Hồn Phách Ấn Ký dao động nhưng rất nhanh hồi phục lại như cũ.

Một lượng sinh mệnh bản nguyên bị dẫn dắt bổ sung cho Hồn Phách Ấn Ký.

Mất đi một lượng sinh mệnh bản nguyên, Tiểu Tinh đau đớn khôn cùng, tay chân vùng vẫy loạn xạ, mắt long chòng chọc, cả thân co giật.

Hai hạt giống cùng hắc động cũng cảm thấy bản nguyên hao tổn, bản thân suy yếu liền không tấn công Hồn Phách Ấn Ký, cả ba trở lại chỗ cũ, để lại một cỗ năng lượng áp chế ma khí, hồn lực trong ấn ký.

Tiểu Tinh yên tĩnh trở lại, chìm vào trong ngủ sâu, chậm rãi khôi phục lại bản nguyên sinh mệnh.

....

Lại ba tháng nữa trôi qua, Tinh Niệm liên tục ngâm thuốc, hiệu quả có thể thấy rõ: cảm giác như sợi dây trói buộc cơ thể nói lỏng, tinh thần thanh tỉnh sáng khoái, cái này rất có lợi cho tu hành sau này.

Hắn vốn dĩ muốn tiếp tục như thế nhưng rất tiếc thuốc đã hết.

Hắc Tông trong thời gian này cũng thường xuyên thu mua thảo dược cần thiết nhưng mà tất cả không phải là vô tận, cũng đến lúc không còn.

Vậy là cân nhắc sự việc, Hắc Tông quyết định cùng Tinh Niệm đến thành Hương Ba.

Thành Hương Ba nằm tại phía bắc thành Thực Nguyệt, mất khoảng một tháng đi đường sẽ tới nơi.

Thành Hương Ba có quy mô tương đương với thành Thực Nguyệt nhưng thương nghiệp phát triển hơn, lượng hàng hoá lưu thông rất lớn.

Thời gian hai tháng sau, thành Hương Ba có một lần đại đấu giá. Hắc Tông chọn thành Hương Ba là vì vậy.

Ngày hôm sau, Tinh Niệm cùng Hắc Tông xuất phát. Tinh Niệm cũng mang Tiểu Tinh đi theo như một thói quen.

....

Tinh Niệm cùng Hắc Tông đang đứng trước thành Hương Ba, nhìn một hàng dài chờ vào thành.

Hắc Tông dẫn Tinh Niệm tiến lên trước thì bị thủ vệ ngăn lại.

Hắc Tông không ngạc nhiên, Hắc Tông giờ ra kim bài luyện linh sư, cùng phóng thích tu vi Tạo Thể cảnh.

Nhìn thấy thân phận của Hắc Tông, thủ vệ liền cung kính mời vào thành.

Có hai tầng thân phận này Hắc Tông có thể đi vào đa số các thành mà không mất phí.

Hắc Tông hiển nhiên đã đến đây nhiều lần, khá quen thuộc đường đi.

Hắc Tông và Tinh Niệm thuê một biệt viện làm chỗ nghỉ chân, mỗi tháng mất một trăm ma thạch. Hắc Tông thuê ba tháng.

Ngày hôm sau, Hắc Tông dẫn Tinh Niệm dạo quanh các dược hiệu.

Tinh Niệm coi như dược mở rộng tầm mắt, các loại thảo dược trước kia chỉ thấy trong sách, các loại biệt dược, phụ dược, tinh dược kỳ quái, loại nào cũng có.

Chỉ có thể nói vạn vật đều có thể luyện dược, chỉ sợ người không biết công dụng mà thôi.

Tại mỗi tiệm Hắc Tông chỉ mua dược vài dược liệu cần thiết.

Mỗi loại, Hắc Tông tốn không dưới trăm ma thạch.

Vậy mà mới đủ một phần ba số dược liệu cần thiết.

Hắc Tông dự định mua số lượng đủ dùng trong ba năm nhưng mà còn thiếu rất nhiều.

Một ngày qua đi, Hắc Tông đã tiêu tốn ba ngàn ma thạch. Tinh Niệm thế mới biết luyện linh sư giàu có cỡ nào, hẳn cũng biết thời gian qua hẳn tẩm thuốc vô cùng đắt.

Mấy ngày tiếp theo, Hắc Tông và Tinh Niệm tiếp tục dạo quanh các tiệm dược.

Thời gian trôi qua, cuối cùng cũng đến đầu giá hội. Hắc Tông mua một tấm vé thượng hạng đầu giá hội.

Đầu giá hội mỗi lần tổ chức đều bán vé để loại bỏ những kẻ rồi hơi không tiền chen vào đầu giá hội.

Vé phân ba loại:

Loại thường: ngồi tại hàng ghế thấp nhất, giá một ma thạch.

Loại trung: ngồi trên cao hơn, có bàn riêng, có phục vụ dâng nước, giá mười ma thạch.

Loại thượng hạng: là một gian phòng trên cao, phục vụ chu đáo, giá năm mươi ma thạch.

Trên bục trung tâm đầu giá hội, một lão già tóc hoa râm bước lên, tản ra khí tức Tạo Thể cảnh tam trọng.

Khí tức tán ra lập tức ép cho mấy kẻ tu vi yếu sắc mặt trắng bệch, cả hội trường im ắng tập trung vào lão già.

Lão già thấy vậy thì vừa lòng, thu lại khí tức chậm rãi nói:

“Lão phu là Tô Bản, đại diện cho mười một thương hội thành Hương Ba tổ chức buổi đầu giá hôm nay.”

“Lão phu hy vọng tất cả đều vui vẻ tìm được món đồ mình muốn.”

“Lão phu cũng không nhiều lời, liền bắt đầu món đầu tiên.”

Một thiếu nữ bước lên sân khấu bưng một cái khay bị phủ vải đỏ, đi đến bên cạnh Tô Bản.

Tô Bản lật ra tấm vải giới thiệu:

“Món đầu tiên đầu giá là một bộ áo giáp tên: Ngư Long Giáp.”

“Giáp này được tạo thành từ bảy mươi hai chiếc vảy của Ngư Long mà thú Tạo Thể cảnh.”

“Là một món hồn binh trung cấp nhưng tuyệt đối giá trị không kém hồn binh cao cấp do một mảnh hồn khí tạo thành.”

“Giáp này có thể chịu được vài công kích của Hợp Nhất cảnh.”

Nghe đến đây, cả trường đầu giá như nháo nhào lên, không ngờ món đầu tiên lại một món đỉnh tiêm hồn binh trung cấp, cơ hồ tất cả đều nổi lòng tham.

Tinh Niệm cũng là như thế, hần nghĩ nếu như có giáp này, hần có thể thoải mái xâm nhập Liên Vân sơn mạch.

Hắc Tông thế nhưng lại rất bình tĩnh, những chuyện như thế này hần gặp quá nhiều lần.

Đạt được hiệu quả mong muốn, Tô Bản tiếp tục:

“Giá khởi điểm là một ngàn ma thạch, mỗi lần đấu giá tăng thêm không ít hơn mười ma thạch.”

Nghe cái giá này khiến một nửa kẻ trong trường đấu giá liền rút lại, một ngàn ma thạch bọn họ lấy ra được nhưng hiển nhiên đây chỉ là giá mồi. Bình thường trên thị trường Ngự Long Giáp cũng cao hơn một ngàn ma thạch.

“một ngàn hai trăm ma thạch.”

“một ngàn năm trăm ma thạch”

“hai ngàn. . .”

....

Kéo dài hồi lâu, cuối cùng kết giá năm ngàn ma thạch.

Thuận theo đà sôi nổi này, các món đồ tiếp theo dù không đặc biệt nhưng vẫn được tranh giành quyết liệt, Tô Bản thì cười híp mắt, đây là kết quả hần muốn nhìn.

Tiếp theo mấy món, không khí bắt đầu trầm xuống, Tô Bản biết lúc này là thời điểm tung chiêu.

Tô Bản: “Món đồ tiếp theo đây vô cùng đặc biệt”

Nghe câu này làm gọi lên sự tò mò của cả hội trường, yên tĩnh lắng tai nghe.

Tô Bản chậm rãi tiếp tục:

“Ai trong chúng ta trong quá trình tu luyện đều phải dùng đến đan dược, dùng nhiều đan dược chắc chắn sẽ tích tụ tạp chất.”

“Tạp chất sẽ ảnh hưởng đến tu vi tinh tiến. Muốn tu vi tinh tiến lại phải dùng ngoại lực như đan dược, dùng đan dược lại tích tụ tạp chất.”

“Đây là cái vòng xoắn lẩn, không có đường ra.”

“Dùng hồn lực cọ rửa tạp chất là cách tốt nhất nhưng lại tốn quá nhiều thời gian.”

“Ngươi chậm hơn kẻ khác một bước thì sẽ khiến ngươi chậm cả đời.”

Nói tới đây Tô Bản dừng một chút rồi lại tiếp tục:

“Ngoài hồn lực còn có nhiều cách khác dùng ngoại vật.”

“Lân này là một vật như thế.”

Nói đến đây lão già giờ ra tấm khăn che.

Một chiếc bình lưu ly nhỏ tại giữa khay.

Cả khán phòng trở mắt nhìn nhưng vẫn chưa nhận ra là vật gì.

Tô Bản đạo: “là nguyệt tinh hoa”

Nghe được ba chữ “nguyệt tinh hoa” làm cả hội trường xao động, bàn tán sôi nổi. Có giọng nói chấp vắn vang lên:

“Không phải nói nguyệt tinh hoa phải dùng ngay tại chỗ Nguyệt Hoa Thụ, mang đi không lâu thì bay hơi sao? Sao có thể cất giữ trong bình?”

Tô Bản cũng không ngạc nhiên với câu hỏi, nếu không ai hỏi mới khiến hần ngạc nhiên.

“Lời này không sai. Nhưng mà trên đời này chuyện gì cũng có ngoại lệ.”

“Một vị Hợp Nhất cảnh cường đại, đến Liên Vân sơn mạch chúng ta, thấy nguyệt tinh hoa giá trị liền nhỏ cả gốc Nguyệt Hoa Thụ mang đi, dự định mang về trồng, thường xuyên cung cấp nguyệt tinh hoa.”

“Nhưng đáng tiếc Nguyệt Hoa Thụ dần dần suy tàn, không thể trồng được, nguyệt tinh hoa được tạo ra cũng ít đi rất nhiều.”

“Vị Hợp Nhất cảnh này không còn cách nào khác là thu lấy nguyệt tinh hoa, phong ấn trong bình này.”

“Nhưng mà chỉ có thể trì hoãn thời gian nguyệt tinh hoa bay hơi. Không kịp mang về gia tộc đành giao cho thương hội chúng ta đấu giá.”

“Thời gian đã qua một ngày, nguyệt tinh hoa chỉ còn lại hai ngày thời gian.”

Lời vừa xong khiến cả hội trường xôn xao, cực không yên tĩnh. Tô Bản đề mặc một lúc như vậy, hẳn muốn chính là hiệu ứng này.

Không khí càng sôi động, nóng bỏng càng dễ cảm nhiễm. Khi người đã bị cảm nhiễm, cuốn vào vòng xoay thì người không cần người cũng có cảm giác cần, người không muốn người cũng cảm thấy muốn. Một khi bị cuốn vào thì không còn bình tĩnh dứt ra được.

Tinh Niệm trong lòng lửa nóng, mấy chữ “nguyệt tinh hoa” vẫn ám ảnh hẳn thời gian gần đây. Dù biết bao công sức không có được, bây giờ lại ở ngay trước mắt chỉ cách một bước.

Tinh Niệm đưa mắt nhìn Hắc Tông, ánh mắt chờ mong.

Hắc Tông thấy thế thì hiểu ý: “Người yên tâm! Ta sẽ dùng hết sức.”

Tinh Niệm lúc này mới ngồi xuống, tĩnh tâm nhưng mà trong lòng hẳn là một mảnh lửa nóng làm sao bình tĩnh được.

Lúc này có tiếng nói bình thân vang lên:

“Nguyệt tinh hoa tuy là đồ tốt nhưng chỉ sợ để trong bình đã tiêu tán không ít tinh hoa.”

Giọng nói tuy bình bình đạm đạm nhưng có giá trị hồn lực truyền vào tai tất cả tại hội trường.

Lại có một giọng nói khác vang lên:

“Ta dùng Hoả Nhân Kim Tinh thấy trong bình này tinh khí đang trôi, ma khí xâm nhiễm. Đã không còn thuần khiết. Đáng tiếc!”

Hắc Tông cũng tiếp lời:

“Ta là ma linh sư có thể thấy rõ tinh hoa trôi đi không ít, phần còn lại chỉ có tác dụng tương đương dùng hồn lực cọ rửa mười ngày.”

Sau đó lại có vài giọng nói nữa vang lên đều có nội dung tương tự như trên.

Bọn hắn đều là những kẻ có địa vị danh phận nói ra những điều này làm cho hội trường người đi không ít.

Đến cả Tinh Niệm cũng nhìn Hắc Tông sợ Hắc Tông thực sự bỏ cuộc. Hắc Tông chỉ vẫy tay ra hiệu cho hắn bình tĩnh.

Tô Bản cười khẩy trong lòng: Mấy lão hồ ly.

Tô Bản cũng không giải thích, đạo:

“Quý vị giá khởi điểm là năm ngàn ma thạch.”

“Mặc dù đã không còn nhiều tác dụng nhưng lấy làm quà sinh nhật ba tuổi cho cháu ta cũng được. Năm ngàn năm trăm ma thạch.”

“Ta chỉ muốn nghiên cứu một chút. Sáu ngàn ma thạch.”

Hắc Tông cũng tiếp lời: “Ta lại muốn mang về luyện đan. Sáu ngàn ba trăm ma thạch.”

Lời tiếp lời, giá trị không ngừng được đẩy lên đến tám ngàn ma thạch.

“Lão Bạch không ngờ người lại bỏ ra đến tám ngàn ma thạch mua đồ tặng cho cháu, thật xa xỉ. Chín ngàn ma thạch.”

“Lão Tiêu người cũng đừng nói là người bỏ ra chín ngàn ma thạch chỉ để nghiên cứu. Chín ngàn bốn trăm ma thạch.”

“Các vị đạo hữu chi bằng để cho Hắc Tông ta luyện đan. Lúc luyện thành không phải ai cũng có phần sao? Một vạn ma thạch.”

“Một vạn ba trăm...”

“Một vạn hai ngàn...”

“Một vạn hai ngàn tám trăm...”

....

Nhìn thấy mấy lão hồ ly tranh chấp so với lời nói lúc đầu mới biết mình bị lừa. Tinh Niệm cũng chỉ cười khổ: mình còn quá ngây thơ.

Ngẫm lại lời của Hắc Tông, Tinh Niệm mới thấy quỷ kế: lúc đầu chê bai để loại một số đối thủ cách này chỉ có thể gạt được một số tiểu chút chút, lúc sau lại nói luyện đan thì mọi người đều có rõ ràng là lừa dối vì chưa ai có thể luyện nguyệt tinh hoa làm đan.

Sau một lúc đấu giá cuối cùng cũng kết thúc.

“Một vạn sáu trăm ma thạch lần một...”

“Một vạn sáu trăm ma thạch lần hai...”

“Một vạn sáu trăm ma thạch lần ba...”

“Xin chúc mừng khách ở vị trí số ba đã mua thành công nguyệt tinh hoa.”

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Mộ cổ xuất thế

Lão giả trong phòng số 3 cười ha ha: “Đa tạ các vị đã nhường.”

Một tên thị nữ mang một chiếc khay đến phòng số 3.

Lão giả cầm lấy bình nguyệt tinh hoa, mở nắp quan sát, sau đó gật đầu, để một túi ma thạch lên trên khay.

Thị nữ kiểm tra một chút túi ma thạch, sau đó làm lễ lui ra.

Giao dịch thành công.

Lão giả cầm bình nguyệt tinh hoa đưa cho tên thanh niên phía sau, nói: “Ngươi mau dùng.”

Thanh niên gật đầu, há miệng nuốt hết nguyệt tinh hoa. Lão giả thấy thế thì gật đầu hài lòng.

Nguyệt tinh hoa thứ này giá trị mang trên thân thì ắt có kẻ nhớ nhung, với tu vi của lão giả thì chưa cần sợ hãi nhưng ai biết được biến cố khó lường.

Chi bằng dùng ngay, vừa chấm dứt tâm tư kẻ xấu, vừa không để nguyệt tinh hoa tiêu hao.

Quả nhiên có mấy kẻ có ý đồ xấu, khi thấy thanh niên phục dụng nguyệt tinh hoa thì thở dài tiếc nuối.

Đến đây coi như chuyện về nguyệt tinh hoa kết thúc.

Tinh Niệm ngồi bật xuống ghế thất thần, Hắc Tông cũng có chút thất lạc nhưng rất nhanh bình ổn trở lại.

Hắc Tông vỗ vai Tinh Niệm: “Không cần tuyệt vọng”

“Đã bước vào tu hành thì sẽ gặp được vô số chuyện không như ý, nếu chuyện nào cũng khiến ngươi thất thần như vậy thì sau này làm sao bước tiếp.”

“Và lại cũng có cách khác thay thế, tuyệt vọng làm gì?”

Nghe được lời này, Tinh Niệm bừng tỉnh. Tu luyện gian nan, chỉ có kẻ cười cuối cùng mới là kẻ thắng.

Tinh Niệm đứng dậy ôm quyền: “Đa tạ sư tôn dạy bảo.”

Hắc Tông gật đầu hài lòng.

Tiếp sau đó đấu giá tiếp tục.

Có vài loại thảo dược lên sàn, là thứ Hắc Tông đang cần.

Hắc Tông dễ dàng đấu giá thu được, không có nhiều cạnh tranh, cũng có một số kẻ nể mặt Hắc Tông mà buông tha.

Mặt mũi của một vị luyện linh sư vẫn rất đáng giá.

“Sau đây là món đồ cuối cùng. Chắc chắn sẽ khiến quý vị ở đây sùng sốt.”

Tô Bản từ từ nhấc lên tấm vải đỏ. Cả hội trường chăm chú nhìn theo.

Là một Ma Linh Trụ.

Ma Linh Trụ vật này ai cũng biết dùng để nhốt hồn phách nhưng được đưa ra làm vật áp trực cuối cùng thì bên trong hồn phách chắc chắn không tầm thường.

Tô Bản giải thích:

“Chúng ta ở đây ai cũng biết hồn phách giá trị đi.”

“Hồn phách càng cường đại giá trị càng cao.”

Dừng lại một chút, Tô Bản tiếp tục: “Đây là hồn phách của một con yêu thú, huyết mạch không tầm thường.”

“Con yêu thú này đi vào khu vực bình nguyên giao giới. Lúc đó thương hội bọn ta dùng năm tên Tạo Thế cảnh trung kỳ cao thủ mới vây bắt được.”

“Các vị cũng biết đấu với năm tên Tạo Thế cảnh trung kỳ cùng cảnh giới với mình thì con yêu thú này huyết mạch chắc chắn không tầm thường.”

“Nếu có thể luyện thành chiến nô thì cùng cảnh vô song.”

Nghe mấy chữ “cùng cảnh vô song” trong lòng ai cũng một ngọn lửa nóng, cả hội trường lúc này như núi lửa phun trào.

“Không cần nói nữa, ra giá đi!”

Tô Bản: “Được! giá khởi điểm ba ngàn ma thạch”

“ba ngàn bảy trăm...”

“bốn ngàn...”

Nghe kêu giá vài lần, Hắc Tông liền triệt để từ bỏ, không có đủ ma thạch.

Tinh Niệm lúc này cũng cảm thấy tiếc nuối, giá như hắn được một hồn phách cường đại thì...

Nghĩ đến đây, hắn quay sang nhìn Tiểu Tinh cảm thấy càng nhìn càng chán ghét. Lựa một cơ hội cho Tiểu Tinh nổ hồn coi như đóng góp chút sức mọn cuối cùng.

Lúc này Tinh Niệm đã triệt để quên đi lời nói năm xưa lúc mới luyện Tiểu Tinh thành hồn nô: để Tiểu Tinh chứng kiến hắn đi đến đỉnh cao, để Tiểu Tinh vì hắn mà vinh quang.

Lời nói năm xưa chỉ trải qua một chút khó khăn liền tan biến.

Đến cuối cùng Ma Linh Trụ này được ra giá một vạn bảy ngàn ba trăm ma thạch mua đi.

Đến đây hội đấu giá kết thúc.

Hắc Tông cùng Tinh Niệm trở lại chỗ ở.

Hắc Tông coi như cũng thu thập đủ dược liệu, lại bắt đầu cho Tinh Niệm ngâm thuốc.

Tinh Niệm sau khi đến thành Hương Ba lại trưởng thành thêm một chút, cố gắng nỗ lực gấp bội. Không dễ dàng chấp nhận thất bại, thời gian ngâm thuốc lại lâu hơn, hiệu quả càng tốt hơn.

Thời gian cứ thế thấm thoát trôi qua đã hơn một tháng kể từ lần đấu giá.

Cả thành Hương Ba đang yên ổn sinh hoạt như mọi khi thì...

Một tiếng nổ ầm ầm vang trời kéo dài hơn mười hơi thở, tiếp đó là một cột ma khí to lớn phóng lên tận trời, bắn thẳng vào hắc vân.

Cả thành Hương Ba ngược nhìn về phía đông, cách trăm dặm.

Tinh Niệm cũng đang nhìn hướng cột ma khí, hỏi: “Sur tôn là chuyện gì?”

Hắc Tông ánh mắt thâm thúy nói: “Năng lượng này có thể là Tào Thể cảnh đỉnh phong. Không biết là ai làm ra?”

“Đi xem! Đây có thể là cơ hội cho chúng ta.”

Hắc Tông cùng Tinh Niệm phóng ra khỏi nơi ở, hướng về phía đông.

Hiển nhiên cũng có nhiều kẻ có suy nghĩ giống Hắc Tông, hàng ngàn bóng hình cũng phóng về phía đông.

Khi đến nơi, xung quanh khu vực này đã bị bao vây. Có thể nhìn ra mấy cỗ thế lực lớn.

Từ phủ thành chủ: phó thành chủ Chu Hân tu vi Tào Thể cảnh tứ trọng, tướng quân Vệ Ngang tu vi Tào Thể cảnh tứ trọng, một lão giả khác tu vi Tào Thể tam trọng, cùng mấy ngàn binh sĩ Luyện Linh cảnh.

Lương Vân thương hội: hội phó Hạc Du tu vi Tào Thể tam trọng, hai vị trưởng lão khác cùng tu vi Tào Thể tam trọng, cùng một ngàn thuộc hạ Luyện Linh cảnh.

Phong Dực thương hội: hội phó Tào Bính tu vi Tào Thể tam trọng, một vị trưởng lão Tào Thể tam trọng, một vị trưởng lão Tào Thể nhị trọng, cùng ngàn thuộc hạ Luyện Linh cảnh.

Ly thế gia: phó gia chủ Ly Hà tu vi Tào Thể nhị trọng, cùng một vị lão giả tu vi Tào Thể nhất trọng, cùng mấy trăm tư binh gia tộc Luyện Linh cảnh.

Ngoài ra còn có mấy thế lực khác, mỗi thế lực đều có một vị Tào Thể cảnh. Không có Tào Thể cảnh tu sĩ chỗ dựa, các tiểu thế lực chỉ có thể đứng sau lưng.

Hắc Tông dẫn Tinh Niệm đến chỗ một thế lực tại vòng đầu.

Là luyện linh sư hội chi nhánh thành Hương Ba. Ngày đầu khi đến thành Hương Ba, Hắc Tông cũng dẫn Tinh Niệm đến luyện linh sư hội bãi phòng.

Vị lão giả lục y thấy Hắc Tông thì vui vẻ ra mặt, tiến đến đón.

Lão giả này là phó hội trưởng Lưu Gia tu vi Tào Thể tam trọng, cùng một lão giả khác tên Trương Quân tu vi Tào Thể nhị trọng, cùng vài trăm tên Luyện Linh cảnh theo sau.

Nhìn vào thế lực của luyện linh sư hội rõ ràng không yếu nhưng cũng không mạnh, vót không nhiều chỗ tốt nếu có.

Còn Hắc Tông và Tinh Niệm chỉ có hai bọn họ dù Hắc Tông là Tào Thể tam trọng cũng bó tay bó chân.

Hắc Tông cùng Tinh Niệm cũng là luyện linh sư.

Vậy là không hẹn mà hợp Hắc Tông, Tinh Niệm gia nhập thế lực luyện linh sư hội.

Hắc Tông cùng Trương Quân, Lưu Gia trò chuyện vui vẻ.

Sau đó, Tinh Niệm biết được nguồn câu chuyện:

Có kẻ trộm mộ, đào trúng mộ cường giả, kích phát cấm chế. Vậy nên mới xuất hiện tiếng nổ vang cùng cột ma khí.

Nhìn xem uy lực của cột ma khí thì chủ ngôi mộ ít nhất phải là Tào Thể cảnh đỉnh phong.

Cột ma khí do cấm chế phát ra, có lẽ cần nửa canh giờ nữa mới kết thúc, lúc đó xông vào lăng mộ là thích hợp nhất.

Các thế lực đến nơi đây dường như có sự sắp xếp thứ tự trước sau tiến vào dựa theo thực lực.

Vậy nên Lưu Gia mới vui mừng chào đón Hắc Tông, thêm một vị Tào Thể cảnh luyện linh sư hội lại tiếp cận mấy vị trí đầu. Tiến vào trước tiên luôn có lợi thế nhất định.

Khoảng nửa canh giờ sau, cột ma khí tan hết, các thế lực chuẩn bị tiến vào.

Đầu tiên là phủ thành chủ, binh lính đi trước, tướng lĩnh theo sau.

Tiếp theo là Lương Vân thương hội, Phong Dực thương hội, luyện linh sư hội, Ly thế gia...

Các thế lực lớn sau khi tiến vào thì sau đó là Luyện Linh tu sĩ ủa vào như ong vỡ tổ, ai cũng không muốn chậm chân.

Tinh Niệm vừa mới tiến vào, một cỗ khí tức mục nát, cổ lão ập vào mũi. Tinh Niệm có chút suy đoán vị này hẳn là đã chết cả vạn năm, không biết còn thứ gì quý giá mà khiến nhiều kẻ lại điên cuồng xông vào như vậy.

Tĩnh Niệm kiến thức còn thiếu, đồ vật tiếp xúc cũng chỉ là loại phổ thông nên thấy không khẩn trương.

Tĩnh Niệm lại không biết rằng, mộ của mỗi vị cường giả đều cất chứa bọn hắc cả đời tích súc: hồn binh, đan dược, Ma Linh Trụ, ma thạch... Máy thứ này nếu như chỉ là loại cấp thấp có thể chỉ tồn tại mấy ngàn năm.

Nhưng cường giả Tạo Thể cảnh đỉnh phong há lại cất giữ đồ cấp thấp, ít nhất cũng là trung cấp. Máy món đồ trung cấp tồn tại vạn năm cũng là bình thường.

Tĩnh Niệm cũng không gấp gáp từ tốn tiến sau lưng Hắc Tông.

Trong lăng mộ nhiều đường, nhiều ngã, đan xen gấp khúc như một mê cung.

Số kẻ đi vào cũng hơn vạn nhưng trong đây vẫn không hề có cảm giác chật chội.

Một lúc sau có tiếng thét phía trước vang lên, rồi tiếp theo, tiếp theo... không nói cũng biết có kẻ dính bẫy, chết oan chết uổng.

Hắc Tông quay lại nhắc nhở Tĩnh Niệm:

“Bất cứ cường giả nào khi chết cũng muốn được yên tĩnh, không muốn ai xâm nhập nên bố trí rất nhiều bẫy.”

“Những kẻ đi trước hẳn là đã kích hoạt bẫy, chúng ta đi phía sau sẽ an toàn hơn.”

Tĩnh Niệm thắc mắc: “Vậy tại sao chúng ta lại giành vị trí phía trước.”

Hắc Tông cười ẩn ý: “Không phải chúng ta giành vị trí phía trước mà là thế lực chúng ta giành vị trí phía trước.”

Sau đó nhìn mấy tên Luyện Linh thuộc hạ tiến lên dò đường.

Tĩnh Niệm thấy vậy thì hiểu ra.

Càng tiến về phía trước số bẫy xuất hiện càng nhiều, càng nguy hiểm. Đến lúc này mấy tên Tạo Thể cảnh cũng phải ra tay phá bẫy vì nếu để Luyện Linh cảnh mù quáng tiến lên cũng là hy sinh vô ích.

Luyện Linh cảnh vẫn còn tác dụng rất lớn.

Ám tiễn, hoá cầu, độc khí, dây gai,... Liên tục xuất hiện.

Một phần mười số kẻ tiến vào lăng mộ đã chết, tất nhiên chỉ là Luyện Linh cảnh.

Các thế lực lớn có Tạo Thể cảnh, số lượng tử vong ít rõ rệt.

Sau nửa canh giờ lần mò trong mê cung chập chững, tất cả đều được đi tới một quảng trường lớn.

Hai bên có rất nhiều thạch bia lớn, phía trước là một cái đại môn.

Ở đây có cảm giác hùng vĩ, cổ xưa, bọn họ tại đây chỉ là sâu kiến.

Trên tấm thạch bia có hình vẽ, chữ viết kể lại cuộc đời chủ lăng mộ.

Khi đọc thấy thông tin trên mấy tấm bia, mấy vị Tạo Thể cảnh tu sĩ đều có chút sợ hãi, khó bình tĩnh.

Lúc này phó thành chủ Chu Hân lên tiếng:

“Các vị cũng thấy nơi đây rất nguy hiểm, trong mê cung chúng ta đã chết hơn phân nửa, Tạo Thể cảnh cũng bị thương, chỉ sợ phía trước càng nguy hiểm hơn.”

“Các vị ở đây đều là con dân thành Hương Ba, ta là phó thành chủ không mong thấy một ai chết đi. Các vị chỉ bằng lối cũ quay lại, tính mạng làm trọng.”

“Ta sẽ để một đội quân dẫn các vị an toàn về thành.”

Lương Văn hội phó Hạc Du cũng nên cũng lên tiếng:

“Chu phó thành chủ nói có lý, Lương Văn thương hội cũng phái ra một nhóm hộ tống các vị ra ngoài.”

“Phong Dục thương hội cũng vậy, giúp một tay...”

“Luyện linh sư hội cũng nguyệt góp chút sức...”

Liên tục có mấy thế lực lên tiếng, khiến nhiều kẻ còn chưa kịp suy nghĩ kỹ, ngơ ngác ngác bị đưa ra ngoài.

Tinh Niệm cũng không hiểu chuyện gì nhưng Hắc Tông lại cười bí ẩn ra hiệu cho hắn tạm thời yên tĩnh đứng xem là được.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Triều Thiên Ca

Ta là Triều Thiên Ca.

Sinh ra từ trong Tổ Địa.

Nhận Thông Thiên Lão Ma làm sư phụ.

Ngày thứ nhất khai linh.

Ngày thứ hai Luyện Linh nhất trọng đỉnh phong.

Ba tháng sau Luyện Linh tứ trọng.

Mười năm sau Luyện Linh cửu trọng.

Mười sáu năm sau nhập Tạo Thế cảnh.

Hai mươi năm sau sư phụ tuổi thọ cạn kiệt mà qua đời.

Ta đau buồn khôn xiết, ta chỉ có một mình sư phụ là thân thiết.

Ta quyết định vân du tứ hải.

Năm mươi tuổi, ta học luyện khí. Thiên phú không tệ.

Bảy mươi tuổi tu vi Tạo Thế tứ trọng. Ta đi khiêu chiến thanh niên cùng thế hệ khắp năm mươi thành chưa một lần bại.

Trăm tuổi tu vi Tạo Thế ngũ trọng. Ta đi vào ma thú sơn mạch, giết ma thú như cắt cỏ. Chọc giận ma thú Tạo Thế bát trọng đuổi giết, ta toàn thân trở ra.

Một trăm hai mươi tuổi ta đến Bình Nguyên thành. Giết một đầu yêu thú. Chém đứt cánh của một thần tộc.

Ta bị Yêu tộc, Thần tộc cường giả đuổi giết.

Ta gặp được Nguyên Thương đại tướng quân. Ngài bảo hộ ta khỏi ngoại tộc.

Ta gia nhập Nguyên Thương đại quân. Ta cùng Ma tộc đại quân nam chinh bắc chiến.

Hai trăm tuổi tu vi Tạo Thế lục trọng. Làm bách phu trưởng trong quân.

Ba trăm tuổi trở thành thiên phu trưởng.

Bốn trăm tuổi tu vi Tạo Thế thất trọng. Làm phó tướng tá quân của Nguyên Thương đại quân.

Năm trăm tuổi tiến đánh Yêu tộc. Giết chết vô số Yêu tộc.

Sáu trăm tuổi Nguyên Thương đại quân tranh chấp với Thần tộc tại đồi Đê Hồn. Chém giết vô cùng thảm liệt.

Bảy trăm tuổi binh loạn ma thú Lĩnh Nam Sơn. Chém giết ma thú vương.

Chín trăm tuổi tu vi Tạo Thế cửu trọng. Ta quyết định rời quân ngũ đi tìm cơ duyên đột phá.

Một ngàn ba trăm tuổi chính thức trở thành Hợp Nhất cảnh cường giả.

Ta đi Đại Hải dạo chơi, chém giết một đầu Bạch Sa.

Một ngàn tám trăm tuổi ta đến Lạc Hồi Khu vô tình gặp lại Nguyên Thương tướng quân.

Ta được tướng quân ưu ái gả nữ nhi cho.

Hai ngàn năm sau Nguyên Thương tướng quân hồn phách quy thiên địa. Ta trở thành khu trưởng thay tướng quân.

Trải qua quyền lực danh vọng, xa hoa phú quý ta cũng cảm thấy chán.

Ta quyết định giao lại chức vị đi du lịch thiên hạ.

Thọ nguyên sắp hết ta chọn nơi này nghỉ lại.

...

Thông tin trên bia đá đến đây là kết thúc.

Đọc xong những thông tin trên bia đá này làm Tinh Niệm hít vào một ngụm trọc khí.

Đây là lăng mộ của một vị Hợp Nhất cảnh mà không phải là Hợp Nhất cảnh bình thường.

Là một vị thiên tài, là cường giả đứng đầu một khu.

Thử nghĩ một chút cũng biết lăng mộ này cất giữ đồ vật tất không tầm thường.

Tinh Niệm lúc này nghĩ đến Triều Thiên Ca vị cường giả này cũng sinh ra tại Tổ Địa giống mình. Nếu vậy thì tương lai mình cũng có thể đạt tới đỉnh cao này, thậm chí siêu việt.

Nghĩ đến đây trong đầu Tinh Niệm lại xuất hiện mộng ảo bản thân uy phong bát phương.

Tinh Niệm lại không biết rằng dù cùng sinh ra trong Tổ Địa nhưng cũng có khác biệt.

Hắc Tông ho khụ khụ gây sự chú ý cho Tinh Niệm.

Tinh Niệm chợt tỉnh quay đầu lại nhìn Hắc Tông.

Hắc Tông nhỏ giọng nói: “Ngươi đã rõ lý do vì sao các thế lực lớn lại tranh nhau vào trước chưa?”

Tinh Niệm lúc này mới nghĩ đến vấn đề này một lần nữa, sau đó chợt bừng tỉnh:

“Ý sư tôn là: các thế lực đến trước biết được nội dung trên bia đá liền đuổi những kẻ đến sau, muốn độc chiếm”

“Miếng bánh càng ít miệng ăn thì càng lớn.”

“Nhưng đệ tử vẫn không hiểu vì sao các thế lực không tiêu diệt hết kẻ tán tu đến sau mà còn hộ tống bọn họ ra ngoài?”

“Thậm chí bên trong đây còn nhiều kẻ tán tu đến cùng lúc với các thế lực cũng không bị đuổi đi?”

Hắc Tông nghe câu trả lời của Tinh Niệm tương đối hài lòng, với tất cả kinh nghiệm của Tinh Niệm đưa ra được như thế câu trả lời liền không sai.

Cả câu hỏi của Tinh Niệm cũng rất tốt, hỏi đúng trọng tâm.

Hắc Tông từ tốn dạy bảo:

“Đến trước một bước chính là chiếm tiên cơ một bước. Chiếm tiên cơ một bước ngươi có thể chủ động bố cục trước một bước.”

“Mấy kẻ tán tu đến sau vừa trải qua sinh tử một đường khi nghe các thế lực lớn vài lời êm tai liền u mê bị gạt ra ngoài.”

“Không những không biết mình bị gạt bỏ qua một cơ duyên lớn, mà trong lòng lại còn cảm kích các thế lực.”

“Còn vì sao không giết bọn họ?!”

Hắc Tông cười ý vị thâm sâu:

“Ngươi có thấy khu rừng nào mà chỉ có cỏ thụ không có bụi cỏ, nấm mốc.”

“Ở trong đây liên tục đến rất nhiều vấn đề sâu rộng, chỉ khi ngươi đứng tại độ cao cùng bọn họ ngươi mới hiểu được. Một lời khó giải thích hết.”

“Lại nói vì sao các thế lực lại nguyện ý hộ tống mấy tên tán tu ra ngoài?”

“Không phải vì mạng sống bọn tán tu mà vì ra ngoài báo tin cho thế lực của mình, nhưng lại dùng cách này che đậy khéo léo.”

“Lúc đầu không ai nghĩ đến đây là lăng mộ của một cường giả Hợp Nhất cảnh tuyệt thế nên chỉ phái đi phó tướng.”

“Khi biết được lăng mộ quan trọng chắc chắn cường giả mạnh nhất các thế sẽ đến đây.”

“Còn vì sao vẫn giữ lại một số tán tu? Cũng rất đơn giản: người không biết phía trước sẽ có chuyện gì nên để tán tu dò đường giảm thiệt hại cho thế lực của mình.”

Nghe đến đây Tinh Niệm như bùng tỉnh, hắn chỉ có thể thầm nói trong lòng: Máy lão hồ ly.

Tất nhiên Hắc Tông chỉ nói đại ý còn rất nhiều vấn đề nhỏ xung quanh căn Tinh Niệm từ từ suy nghĩ thế ngộ mới thấy hết được đại mưu tiểu kế trong này.

Các thế lực lớn cho thuộc hạ lục soát khắp nơi kiểm tra từng góc ngách.

Mặc dù phía trước chỉ có một đại môn xem ra là lối đi duy nhất. Nhưng nếu như có lỗ hổng cho người chui thì sao?

Nửa canh giờ sau có thuộc hạ đến báo cáo: xung quanh không có lối riêng, không có cơ quan, cũng không có vật gì giá trị, mấy tấm bia đá ghi chép cũng không phải vật gì quý báu.

Lưu Già, Trương Quân cùng Hắc Tông nghe báo cáo trầm tư một chút rồi nhìn nhau gật đầu ra vẻ đã đưa ra cùng nhận định.

Các phương thế lực khác cũng đã nghe thuộc hạ báo cáo, đang làm ra quyết định tiếp theo.

Lúc này phó thành chủ Chu Hân lên tiếng:

“Các vị hẳn đã nghe báo cáo. Ta thấy ở đây cũng không có gì đặc biệt chi bằng chúng ta đẩy cửa tiến lên? Các vị thấy sao?”

Các thế lực khác nghe vậy cũng không ý kiến gạt đầu.

Chu Hân thấy không ý kiến lại tiếp tục:

“Ly phó gia chủ nổi danh trên tạo nghệ cơ quan, trận pháp không biết có nhìn ra đại môn này có bẫy?”

Ly Hà chậm chậm vuốt râu ra vẻ cao thâm đ*o:

“Theo tại hạ thấy ở đây không có cơ quan bẫy rập.”

“Các vị hẳn cũng đã nhìn thấy chữ trên cánh cửa. Chúng ta có thể làm theo.”

Trên đại môn là mấy chữ nổi bật: Bái Ta Ra Vào.

Đại môn làm bằng hắc thiết đặc biệt, ma linh không thể qua, hồn lực không thể dò xét, lại trầm trọng vô cùng khó mà phá vỡ. Có lẽ chỉ có thể làm theo lời trên cánh cửa.

Ly Hà lại tiếp: “Lại nói vị tiên bối này tu vi cao tuyệt lại lập vô số công lao cho Ma tộc xứng đáng nhận lễ bái.”

Ly Hà phát tay một nhóm mười tên Luyện Linh cảnh thuộc hạ bước lên chuẩn bị làm lễ.

Chu Hân thấy thế thì lớn tiếng đạo:

“Ly Hà huynh nói có lý, phủ thành chủ càng phải lễ bái”

Sau đó Chu Hân phát tay cho mười tên Luyện Linh cảnh tiến lên song song với thuộc hạ Ly gia.

Các thế lực khác cũng nhao nhao gật đầu làm theo như thể vô cùng thành tâm kính ngưỡng vị tiên bối này.

Nhưng mà trong lòng tất cả đều cười thầm: Lão hồ ly.

Gần trăm tên Luyện Linh cảnh chấp tay làm lễ bái.

Cót két... cót két... từng tiếng âm thanh nặng nề, âm thanh ma sát vang lên.

Đại môn đã hé ra một khe nhỏ thế nhưng sau đó lại không tiếp tục mở ra dù có thêm lễ bái.

Các thế lực lớn còn đang nhủ mảy không hiểu thì Ly Hà lại ha ha cười rộ lên.

Chu Hân đạo: “Hắn là Ly Hà huynh đã nhìn ra ảo diệu, không bằng nói cho tất cả cùng nghe.”

Ly Hà: “Đúng vậy! Cánh cửa này là một cái cơ quan, nó cần lượng lớn ma khí đè lên phía trước mới mở ra được.”

“Đây cũng không phải cạm bẫy. Tất cả chúng ta cùng tiến lên lễ bái mới đủ sức mở ra cánh cửa.”

Nói xong Ly Hà liền tiến lên đi đầu, các thế lực khác cũng theo sau không chút chần chừ.

Những kẻ không biết thì thành tâm lễ bái, những kẻ đứng đầu cáo già thì chỉ phóng thích ma khí.

Đại môn ầm ầm mở ra, từng mảng bụi lớn trút xuống như sương, một cỗ khí tức hanh khô, bụi bặm từ sau cánh cửa truyền ra.

Dụng thẳng phía trước là một tấm bia đá:

Ta học luyện khí có chút thành tựu. Chế tạo một ít con rối liền để lại đây.

Đọc mấy dòng này tham niệm trong lòng tất cả bốc lên.

Con rối do Hợp Nhất cảnh cường giả luyện chỉ sợ không tầm thường, nếu tầm thường họ cũng không lưu lại.

Chỉ sợ mấy con rối này cũng là Tạo Thế cảnh là tối thiểu. Nếu như có được mấy con rối này thì thế lực bọn họ thực lực tăng không ít.

Con rối cũng giống như hồn nô dùng hồn lực điều khiển, dùng ma thạch làm năng lượng hoạt động.

Có vài điểm khác như:

Con rối có thể chế tạo từ kim thiết, thần mộc, cốt thú... chỉ cần vật liệu đủ tốt con rối liền đủ mạnh. Trên lý thuyết người có thể chế tạo con rối Hợp Nhất cảnh, tất nhiên vật liệu vô cùng quý hiếm.

Con rối có thể tồn tại cực lâu, con rối cường đại có thể làm bảo vật trấn tộc vạn năm, cái này hồn nô hay chiến nô không thể so được.

Nhưng con rối không có tính trưởng thành, con rối giữ nguyên chiến lực cho đến khi vật liệu hư hết nếu như muốn tăng sức mạnh con rối thì phải thay mới vật liệu.

Không như hồn nô có thể trưởng thành thành chiến nô, chiến nô cũng có thể đi đến Hợp Nhất cảnh.

.....

Các thế lực lớn lúc này biết được thời điểm tranh đoạt chỗ tốt chính thức bắt đầu. Tất cả những âm mưu quỷ kế trước đó là vì lúc này.

Tuy nói đây có thể chỉ là món khai vị, bên trong chỉ sợ còn nhiều chỗ tốt hơn nhưng có ai lại ăn nhiều, ăn không hết cũng có thể cho hậu bối hay đem bán.

Sau tấm bia đá là một cái sân rộng với những đường kẻ ngang dọc như bàn cờ. Bên kia sân là một đồng con rối, có năm cỗ đứng có quỳ,... giống như một đồ bừa bọn bị vứt ở chỗ này.

Tất cả tham lam tiến lên, nhưng khi vừa đạp vào trong sân những đường kẻ ngang dọc liền ồ ồ tác hưởng sáng lên. Khiến những kẻ tiến vào có chút bối rối không biết làm sao.

Nhưng lòng tham thúc dục không ai muốn ở lại phía sau, vậy nên tất cả vẫn ồ ồ tiến lên.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Bảo vật hoa mắt

Tất cả tiến lên tranh đoạt con rối.

Lúc đầu còn đánh nhau nhưng sau đó thì không cần vì ở đây con rối rất nhiều, ai cũng ôm lấy một đồng cần quét vơ vét.

Mặt ai cũng hớn hờ rạng ngời, đặc biệt là bọn tán tu.

Tán tu bọn hán sống tự do tự tại không trời buộc nhưng muốn cái gì đều phải liều mạng tranh đoạt.

Nay trước mặt bọn hán có một đồng con rối tùy ý lấy làm sao không vui cho được.

Càng vui hơn là các thế lực cường giả Tạo Thế cảnh không tiến vào cướp đoạt, bọn họ cũng không ra lệnh độc chiếm.

Trước đây tranh chấp tài nguyên chỉ là chuyện riêng của các thế lực, tán tu bọn hán chỉ kiếm được chút nước canh.

Đang lúc náo loạn tranh đoạt thì tiếng “phốc, phốc” vang lên sau đó là tiếng kêu thảm thiết, lúc đầu còn không gây sự chú ý nhưng rất nhanh nhìn thấy đồng bạn ngã xuống làm bọn hán sợ hãi.

Con rối cử động giết chết những kẻ cướp đoạt.

Có kẻ đang còng con rối sau lưng thì bị một bàn tay đâm xuyên đầu từ sau ra trước, không kịp kêu lên đã hồn phi phách tán.

Có kẻ đang ôm con rối trước thân thì bị một lưỡi dao nhỏ quán nhập xuyên thân, cúi xuống trọn mắt nhìn thì thân thể ma khí tán loạn, ma linh tiêu thất mà chết.

Có kẻ giơ tay định chop lấy con rối thì con rối bỗng nhiên hoạt động tung ra một đám làm kẻ lung một lỗ lớn xuyên thân.

Khắp nơi đều là những cảnh tương tự như vậy, con rối tỉnh dậy liên tục chém giết kẻ xâm nhập.

Những kẻ này lúc đầu hỗn loạn nhưng rất nhanh bình tĩnh lại. Vất đi con rối đã thu sau đó nhanh chóng lùi lại.

Đáng tiếc bọn họ tiến vào khu vực con rối quá sâu, liên tục bị đánh trước chặn sau như là một lũ cá trong chậu giầy giụa.

Chỉ trong thoáng chốc những kẻ ở trong khu vực con rối đã chết đi bảy phần, còn ba phần chạy thoát liều mình đến chỗ các thế lực lớn.

Các thế lực lớn đứng đầu cường giả vẫn đang chậm rãi tiến lên mới tới nửa sân, thấy phía trước có biến liền thủ thế chuẩn bị đối đầu với con rối đang đuổi theo những kẻ may mắn sống sót.

Những kẻ đầu sỏ các thế lực tuy cũng muốn con rối nhưng lại vô cùng cẩn thận chỉ phái ra một nhóm tùy ý cướp đoạt con rối cùng tán tu. Bọn họ luôn như thế cẩn thận.

Đợt tấn công của con rối ập tới, không khó bị cản lại.

Những kẻ chạy tán loạn cũng ổn định tinh thần tiến vào vị trí phòng thủ.

Những con rối thực lực chỉ tương đương với Luyện Linh cảnh, nếu không phải vì đánh lên bất ngờ cũng không dễ dàng tiêu diệt đại bộ phận tu sĩ.

Nhưng mà đó cũng chỉ là bộ phận nhỏ trong các thế lực, chủ lực vẫn còn tại.

Muốn đánh bại con rối có vài cách:

Phá hủy trung tâm điều khiển nằm tại đầu.

Phá hủy ma thạch cung cấp năng lượng cho con rối nằm tại trước ngực.

Tiêu hao hết năng lượng ma thạch.

Muốn thu được con rối hoàn hảo để dùng thì tốt nhất là tiêu hao hết ma thạch của con rối nhưng cách này quá mất thời gian, mà con rối chỉ Luyện Linh cảnh còn chưa đủ giá trị để các cường giả Tạo Thế cảnh ra tay.

Chiến đấu vẫn tiếp tục.

Thời gian đã qua nửa canh giờ, các kẻ đứng đầu thế lực cũng cảm thấy có sự không ổn: con rối quá nhiều, giết hoài mà vẫn không thấy hết; các thế lực bắt đầu xuất hiện thương vong.

Chu Hân lớn tiếng: “Các vị! kéo dài như vậy không tốt. Chúng ta tự mình ra tay thôi.”

Các vị Tạo Thế cảnh nghe lời này thì gật đầu đồng ý.

Tuy nói bọn thuộc hạ này chính là đi dò đường chịu chết nhưng là cũng không thể để chết một cách vô ích như thế này.

Các vị Tạo Thế cảnh tiến lên phóng thích khí thế, Luyện Linh cảnh lùi về phía sau.

Từng đạo chưởng ấn, hỏa cầu, thủy long... tiến đánh.

Con rối ngã xuống như rạ.

Có con rối bị đánh nát, có con rối bị xuyên thủng như tổ ong, có con rối vì chống lại dư ba mà hao hết ma thạch.

Chỉ vài hơi thở mà số con rối đã giảm bảy phần.

Luyện Linh cảnh phía sau nhìn mà ánh mắt rạng ngời hâm mộ.

Rất nhanh chóng chiến trường bị dọn sạch.

Bọn Chu Hân chuẩn bị ra lệnh tiến lên thì bỗng nhiên cảm thấy một cỗ khí tức mạnh mẽ từ phía trước.

Hơn ba mươi con rối Tạo Thế cảnh tiến lên.

Tạo Thế cảnh cường giả mặt mày tái xanh, không cần giao lưu với nhau cũng đồng loạt quát: Lui.

Tất cả đều cầm đầu mà chạy.

Tạo Thế cảnh cường giả lại là chạy nhanh nhất.

Bọn hán tuy là cùng cảnh giới với con rối nhưng bọn hán biết nếu giao chiến bọn hán chắc chắn chịu thiệt.

Con rối số lượng nhiều hơn mà không biết sau đó còn có không, con rối không sợ chết chỉ biết tiến lên.

Bọn hán ngày thường cao cao tại thượng nhưng chính bọn hán cũng biết bản thân sức chiến đấu không cao, đặc biệt là mấy vị luyện linh sư.

Mấy kẻ chạy chậm bị con rối dẫm nát chỉ còn lại một đoàn ma khí tán loạn.

Tiếng hét cầu cứu không ngừng vang lên phía sau nhưng không có bất cứ ai quay đầu cứu giúp.

Tinh Niệm lúc này đang được Hắc Tông mang theo chạy ở nhóm phía trước, khá an toàn.

Tinh Niệm quay đầu lại nhìn thì cả thân thể lạnh run, cơ duyên đi cùng mạo hiểm.

Cơ duyên càng lớn mạo hiểm càng lớn.

Những kẻ trước kia bị lừa ra khỏi lăng mộ cũng chưa chắc là chuyện xấu, ít nhất cũng giữ được tính mệnh.

Tất cả chạy dồn về phía đại môn, con rối đuổi sát theo sau.

Đại môn lúc này đã đóng, muốn một lần nữa mở ra cần lễ bái nhưng cũng cần một khoảng thời gian.

Con rối đã đuổi tới gần.

Tất cả đang chuẩn bị chiến đấu sống chết với con rối thì bỗng nhiên con rối đi đến trước bia đá thì dừng lại.

Sau đó quay đầu trở lại vị trí phía bên kia sân.

Tất cả thấy thế không hiểu vì sao nhưng mà tất cả đều thở ra một hơi, cảm giác như vừa tiến sát vào cái chết.

Các thế lực lúc này chính đồn lực lượng kiểm tra thương vong.

Các Tạo Thế cảnh cường giả thì tụ lại một chỗ bàn bạc, đưa ra từng cái giả thuyết.

Sau đó lại cho thuộc hạ tiến lên thử nghiệm.

Cuối cùng đưa ra kết luận: khi tiến vào trong sân sẽ khởi động cơ quan đưa đến con rối tấn công, số lượng con rối cùng thực lực con rối tương đương với kẻ xâm nhập, chạy đến sau tấm bia đá con rối sẽ ngừng truy sát.

Có được kết luận thì sau đó là phương pháp ứng đối.

Một nhóm mười tên Luyện Linh cảnh tiến lên dụ con rối.

Sau đó nhanh chóng chạy về phía tấm bia, đợi con rối tới gần thì Tạo Thế cảnh ra tay đánh nát, khi con rối Tạo Thế cảnh kịp phản ứng thì tất cả đã lui sau bia đá.

Đây cũng là cơ hội thí luyện cho thế hệ trẻ trong các thế lực.

Tinh Niệm cũng cùng nhóm mười tên thế hệ trẻ tiến lên giao đấu với con rối.

Trận chiến phi thường khốc liệt, tất cả thanh niên trẻ biểu hiện vô cùng tốt, ai cũng có thu hoạch riêng.

Tinh Niệm biểu hiện xem như trung thượng đẳng. Cái này làm Hắc Tông hài lòng.

Mất một ngày sau con rối Luyện Linh cảnh đã bị tiêu diệt hết.

Tiếp đến là xử lý con rối Tạo Thế cảnh.

Một tên Tạo Thế cảnh sẽ tiến lên dụ địch sau đó tất cả Tạo Thế cảnh sẽ bạo phát nhất kích diệt trừ.

Rồi tất cả lại lui về sau bia đá.

Trận chiến cứ như vậy kéo dài hết ba ngày mới giải quyết xong tất cả con rối.

Sau khi kết thúc mỗi tên Tạo Thế cảnh cũng được vài bộ con rối Tạo Thế cảnh tuy có hư hại nhưng vẫn sửa được.

Còn lại con rối Luyện Linh cảnh thì bị tán tu cùng thuộc hạ các thế lực phân chia.

Tất cả tạm nghỉ ngơi.

Đúng lúc này viện binh các thế lực tiến đến.

Thành chủ thành Hương Ba: Dương Hằng tu vi Tạo Thế ngũ trọng là cao thủ số một thành Hương Ba, mang theo hai tên Tạo Thế nhị trọng cùng mấy ngàn binh sĩ.

Lương Vân thương hội: hội trưởng Hoắc Tùng tu vi Tạo Thế tứ trọng, cùng một tên Tạo Thế nhị trọng, một ngàn thuộc hạ.

Phong Dực thương hội: hội trưởng Phong Nhiên tu vi Tạo Thế tứ trọng, cùng một tên Tạo Thế nhất trọng, mấy trăm thuộc hạ.

Ly gia, luyện linh sư hội, Hồng gia, Trương gia,... Các thế lực lớn đứng đầu đều xuất hiện cùng với rất nhiều Luyện Linh sĩ.

Lúc này các thế lực chinh đồn lực lượng, chuẩn bị tiến lên. Tất cả ẩn ẩn lấy Dương Hằng thành chủ làm chủ soái.

Đi qua sân con rối thì đến trước một đại môn khác. Lần này không có quá nhiều phiền phức liền mở cửa tiến vào.

Một tấm bia đá khác xuất hiện trước tầm mắt:

Ta du lịch thiên hạ. Thích sưu tầm vật lạ quý hiếm. Chiến lợi phẩm của ta. Tất cả đều đặt tại đây.

Tất cả mất sáng rực.

Đồ sưu tập, chiến lợi của một cường giả Hợp Nhất cảnh, cái này không cần nói cũng hiểu chắc chắn đồ vật rất giá trị.

Tuy ai cũng nổi lòng tham nhưng không ai tiến lên, có bài học trước đó bây giờ ai cũng cẩn trọng. Bảo vật dù tốt cũng không bằng tính mạng.

Tất cả đứng trầm mặc, không ai chịu tiến lên làm chim đầu đàn.

Dương Hằng lên tiếng: “Chi bằng để hồn nô lên dò đường.”

Mọi người nhao nhao gật đầu đồng ý. Thành chủ quả nhiên anh minh sáng suốt.

Cái này cũng không đại biểu trước đây không dùng hồn nô dò đường.

Ngược lại là đẳng khác tất cả bọn họ trong mê cung dùng chiến nô đi trước bị bắt rập tiêu diệt không ít.

Lúc tiến vào sân con rối, một số kẻ thấy lợi hoa mắt liền trực tiếp tiến lên, sau đó bị con rối đánh lén cũng tiêu hao không ít chiến nô, ngay cả hồn nô cũng đưa ra dùng.

Sau đó lại là chiến đấu thí luyện không cần hồn nô.

Đến hiện tại cũng chỉ có viện quân mới có hồn nô, chiến nô.

Chiến nô tiến lên, mỗi bước tiến lên mạch xung dưới mặt đất liền bị kích phát sáng lên. Mạch xung chạy dài khắp căn phòng, từng viên dạ minh châu được kích thích chiếu sáng.

Lúc này cả căn phòng sáng tỏ.

Tất cả có thể thấy rõ trong căn phòng có hơn trăm bệ đá. Trên mỗi bệ đá là một vật.

Có thương, kiếm, con rối, Ma Linh Trụ, ma thú hạch... Bảo vật rất nhiều, giá trị không nhỏ.

Làm nhiều kẻ đứng xem nuốt nước miếng ừng ực.

Có kẻ gan lớn điều khiển chiến nô xông tới một khối kim loại.

Chiến nô giờ tay gần chạm tới khối kim loại thì một luồng sáng xuất hiện cắt đứt cánh tay chiến nô. Một chùm sáng từ bệ đá bắn thẳng xuyên đầu chiến nô, chiến nô hồn phách tan rã.

Kẻ điều khiển ôm đầu kêu lên đau đớn, hồn lực bị tổn hại.

Thấy cảnh này thì tất cả đều hiểu không dễ để lấy báu vật. Còn những kẻ đứng đầu thì vẫn thờ ơ ung dung, đều là trong dự đoán của bọn họ. Nếu như không có kẻ này thử trước thì bọn họ cũng cho chiến nô thử.

Bây giờ vấn đề là kiểm tra xem luồng ánh sáng cường độ, chùm sáng uy lực, các cạm bẫy khác.

Sau hai canh giờ liên tục kiểm tra thăm dò thì kết quả cũng có.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Viên đá thần bí

Các thế lực đứng đầu lúc này cũng cảm thấy bức bí.

Cái lồng màn sáng này bất cứ vật gì chạm vào cũng bị đánh tan, ma khí tiêu tán.

Không những thế chùm sáng phản kích lại phi thường cường đại, đến bây giờ vẫn chưa có vật nào chịu được một kích.

Tất cả đều bị đục lủng xuyên lỗ. Chiến nô, hồn binh, khiên giáp, con rối Tạo Thế cảnh... cũng không thể thoát được.

Đáng sợ hơn là bị ánh sáng này dính trúng thì ma khí lập tức tiêu tán.

Chiến nô rớt xuống thành hồn nô sau đó hồn nô chỉ còn hồn lực nhanh chóng bị tiêu tán trong không khí.

Các loại vũ khí, con rối không có ma khí lập tức trở thành phế phẩm.

Đứng đầu các thế lực bàn qua bàn lại nửa ngày cũng không ra được đối sách.

“Ly Hà huynh thật sự không nhìn ra mảnh khoé trận pháp sao?”

“Đây là trận pháp do Hợp Nhất cảnh cường giả bố trí, Ly mỗ làm sao có thể hiểu hết.”

“Vậy không còn cách nào sao?”

“Bảo vật trước mắt, lại không thể chạm là vị tiền bối này muốn trêu đùa chúng ta sao?”

“Thành chủ hay là nói xem chúng ta nên làm gì?”

Dương Hằng ngồi trên chủ tọa nghe tất cả bàn luận nhưng vẫn không mở lời, lúc này mới nói:

“Nếu đã không có cách gì chi bằng tiến lên phía trước xem coi có điểm đột phá.”

Lời này có lý. Bây giờ chỉ có thể làm như vậy.

Các thế lực ra lệnh tiếp tục tiến lên.

Phía trước cũng chỉ có một cánh cửa tiến lên.

Cánh cửa cũng không có gì thử thách, tất cả nhanh chóng mở cửa tiến vào một gian phòng khác.

Giống như căn phòng trước, từng đường mạch xung sáng lên kích phát dạ minh châu. Cả căn phòng sáng tỏ.

Trong căn phòng đặt hơn ba mươi bệ đá.

Trên mỗi bệ đá là một lọ đan dược.

Mấy vị trong luyện linh sư hội thấy đan dược thì mắt sáng lên tiến lên thăm dò.

Bọn họ cũng không sợ hãi, chỉ cần không đến gần bệ đá sẽ không vấn đề gì. Căn phòng trước như thế căn phòng này cũng hẳn như vậy.

“Là Tạo Thể đan giúp Luyện Linh đình phong tiến vào Tạo Thể cảnh.”

Một vị luyện linh sư tu vi Luyện Linh cảnh kêu lên sợ hãi.

Hắn là một tên luyện linh sư dừng tại Luyện Linh đình phong đã lâu nên hắn thường xuyên tìm hiểu đan dược giúp đột phá Luyện Linh tiến vào Tạo Thể cảnh.

Đan dược trợ giúp Luyện Linh cảnh tiến giai Tạo Thể cảnh cũng có mấy loại nhưng xác suất không cao lại nhiều ẩn họa. Đây cũng là một trong những lý do khiến chiến lược của luyện linh sư cùng cảnh giới thường yếu hơn bình thường.

Nhưng mà dù có nhiều ẩn họa cũng khiến luyện linh sư điên cuồng, đáng tiếc đan dược này chỉ có tại tổng bộ chuyên xuống. Muốn có một viên không biết phải làm biết bao nhiêu công hiến, mất quá nhiều thời gian công sức.

Vậy nên mới khiến tên luyện linh sư này điên cuồng. Ước mơ ở ngay trước mắt nhưng không thể chạm vào.

“Đây là Sư Thú Đan giúp Tạo Thể cảnh tạo thân thể có sức mạnh như mãnh sư.”

“Đây là Quy Giáp Đan giúp Tạo Thể cảnh tạo thân thể cứng chắc như mai rùa.”

“Đây là Tạo Thể Tiến Giai Đan giúp Tạo Thể cảnh tăng lên nhất trọng”

“Đây là Huyền Hình Đan...”

“Đây là Cường Hồn Đan...”

....

Ở đây đan dược khiến tất cả khó mà bình tĩnh, cả thành chủ Dương Hằng xưa nay nổi tiếng trầm ổn cũng không nhịn được thử phá cấm dù biết hy vọng xa vời.

Mặc dù có bài học phá cấm trước đó nhưng khi đến đây tất cả lại điên cuồng thử đủ mọi cách.

Kết quả vẫn thế: Thất bại thảm hại.

Lúc này tất cả đứng đầu các thế lực ừ rừ, tiếc hận nhìn miếng bánh trước mặt mà không thể ăn.

Lúc này Dương Hằng lại lên tiếng:

“Các vị có gì ý tưởng hay át chủ bài không ngại đem ra thử một lần.”

Tất cả nghe được lời này vẫn trầm mặc, bọn hắn thực sự đã hết cách, nếu có thì bọn hắn đã đem ra sử dụng tại căn phòng trước đó.

Dương Hằng lại đạo: “Nếu đã không có cách vậy chúng ta tiếp tục tiến lên thôi.”

Vậy là các thế lực lại chinh hợp tiến lên.

Lại một cánh cửa khác mở ra.

Tại căn phòng này lại có một bia đá. Trên bia đá ghi:

Các người hẳn là rất tuyệt vọng đi.

Ha ha ha.

Ta lại để lại đây tiếp mười vật phẩm.

Dương Hằng tức giận vỗ một chưởng đập nát bia đá.

Trong căn phòng này cũng không nhiều đồ, chỉ có mấy bệ đá.

Trên từng bệ đá có chú thích. Hẳn là đồ vật quan trọng mới được đặt nơi đây.

Thông Thiên Ma Quyết do sư tôn Thông Thiên Lão Ma sáng tạo có thể tu đến Hợp Nhất cảnh.

Ma Linh Trụ hồn phách Bạch Sa là chiến lợi phẩm ta chém một con Bạch Sa Hợp Nhất cảnh, lúc sống ta cường đại không cần dùng đến nên lúc chết để lại đây.

Ma Lân Kỳ Giáp là ta chém giết một đầu ma thú Ma Kỳ Lân Hợp Nhất cảnh, lột da chế tạo thành.

Thiên Vũ Y là ta chém một tên Thần tộc, lấy cánh của hắn chế tạo thành.

Hợp Nhất Đan là đan được giúp Tạo Thế cảnh tiến vào Hợp Nhất cảnh có thêm một phần cơ hội thành công, ta được một vị luyện linh sư tặng.

Trầm Hải Thần Kim là một khối thần kim ta nhặt được tại Đại Hải còn chưa nghĩ đến nên làm gì nên đặt tại đây.

Tả Giáp Chiến Binh là con rối do ta chế tạo, thực lực tương đương Hợp Nhất cảnh, ta tưởng niệm ngày xưa trong quân ngũ nên chế tạo con rối này.

Hồn Mang Xà Yêu Hạch do ta chém một con Hồn Mang Xà yêu thú tu vi Hợp Nhất cảnh lấy được.

Nhất Thương Phá Thiên là công pháp do chính ta sáng tạo, cường hoành vô địch, bá đạo tuyệt luân. Kẻ nào có thể tu luyện coi như của ta nửa cái đệ tử, không nên làm mất mặt ta.

Tất cả nhìn đây đều ghen hòng khó nói.

Đều là vật phẩm cấp bậc Hợp Nhất cảnh, ngày bình thường cả nghe tên cũng khó hướng chi là tận mắt thấy.

Không phải một vật mà là chín vật.

Mấy món đồ vật này mà xuất thế thì ngay cả Hợp Nhất cảnh cũng điên cuồng tranh đoạt.

Nhưng càng đáng giận hơn là chỉ có thể nhìn không thể chạm.

Tất cả bọn họ lại cuống cuống lên nghĩ cách.

Nhất định phải nhanh chóng nghĩ cách nếu chậm có thể đưa tới các cường giả Hợp Nhất biết tin thì bọn hắn sợ là không những không được gì còn bị tiêu diệt xoá sạch mất.

Các thế lực nhanh chóng hành động cầm tất cả rời khỏi đây, cả các thế lực lớn cũng không được ra ngoài.

Ai cũng sợ tin tức bị lộ đưa đến cường giả.

Lúc này trong lăng mộ không khí vô cùng kìm nén, tất cả vừa đau đầu nghĩ cách phá giải vừa cảnh giác mấy kẻ xung quanh.

Đã hai canh giờ trôi qua, vẫn không ai nói lời nào, trong đầu thì suy diễn liên tục biện pháp.

Một ngày trôi qua, không khí thực sự bí bất đến cực điểm cho dù điềm tĩnh như thành chủ Dương Hằng mắt cũng lộ ra xích đỏ, càng không nói tới bọn Luyện Linh cảnh, một đám vô đầu bút tai cuồng loạn.

Lúc này cũng có vài tên không chịu được mà vì một chút chuyện nhỏ mà xông vào đánh nhau.

Dương Hằng giờ tay chụp chết cả hai mới khiến không khí có chút dịu xuống.

Lúc này hội trưởng thương hội Phong Dục Phong Nhiên lên tiếng:

“Các vị có thấy gì đó không hợp lý?”

Hoắc Tùng nhíu mày:

“Có gì không hợp lý? chỉ bằng Phong huynh nói rõ”

Phong Nhiên dám khẳng định nói:

“Ta nhớ không lầm thì trên bia đá có ghi mười món bảo vật nhưng lại chỉ có chín món.”

Dương Hằng đạo:

“Lúc đấy ta có chút nóng nảy thật không nhớ rõ bia đá ghi mấy món. Các vị nhớ rõ sao?”

Lúc đó dẫn đầu chỉ có mấy vị Tào Thề cảnh đứng đầu nhìn thấy bia đá, Dương Hằng đi đầu liền đập vỡ bia đá, mấy kẻ phía sau liền không biết được bia đá ghi gì.

Mà mấy kẻ dẫn đầu này cũng không chắc nội dung bia đá ghi mấy món.

Hoắc Tung đạo: “Chỉ bằng tìm lại mảnh vỡ bia đá, ghép lại xem nội dung thế nào?”

Sau đó phát tay cho thuộc hạ đi làm.

Rất nhanh các mảnh vỡ được mang đến ghép lại.

Nội dung đã không còn rõ ràng nhưng chữ quan trọng nhất lại còn giữ lại “Mười”.

Đúng là có mười món bảo vật nhưng chỉ có chín bộ đá vậy vật thứ mười ở đâu?

Đây có thể là điểm mấu chốt đột phá.

Các thế lực lập tức cho thuộc hạ tìm kiếm, tất cả như được thấp lên hy vọng.

Một lúc sau có một tên thuộc hạ đến báo cáo:

“Bẩm báo có một chỗ khả nghi”

“Đi! Nhanh dẫn chúng ta đi xem.”

Trước mặt tất cả các thế lực đầu não là một bức đồ án hoa văn gồm nhiều hình tròn lớn nhỏ lồng vào nhau màu sắc sặc sỡ. Chính giữa là một viên đá.

Viên đá là nơi tập trung của các mạch xung, giống như là trung tâm cung cấp năng lượng cho mạch xung.

Trên khắp bức tường, mặt đất đều có rất nhiều hoa văn, các mạch xung lại đan xen, hội tụ, song song, phân tách thật khó phân biệt được đâu mới là mắt mạch xung.

Ở đây chỉ có một điểm khác đó là: viên đá là “một vật”. Nếu không có câu mười món đồ vật trên tấm bia, ai lại nghĩ đến nơi này.

Dương Hằng phát tay một đạo chuông ầm đánh vào viên đá.

Mạch xung hội tụ bỗng vụt sáng ngăn cản chuông lực, cũng không có chùm sáng phản đòn.

Lúc này bên cạnh viên đá nổi lên dòng chữ:

Các ngươi đến bây giờ mới phát hiện sao? Ha ha ha.

Viên đá này ta vô tình tìm được, xung quanh nó ma khí bất xâm.

Ta cũng không biết nó là gì? Tác dụng ra sao?

Ta dành nhiều thời gian nghiên cứu nhưng cũng chỉ tìm ra duy nhất tác dụng: Khắc chế ma khí.

Ta dùng hết sức bố trí nó thành mắt trận trong lăng mộ.

Các ngươi muốn có được bảo vật vậy phải xem bản lĩnh của các ngươi rồi.

Tất cả đọc hết mấy dòng này không những không hận vị tiên bối này mà còn tràn đầy kính phục.

Thực lực cường đại trí tuệ thông thiên.

Dường như từ đầu đến cuối đều nằm trong tính toán của vị tiên bối này.

Từ mê cung đến sân con rối đến các bảo vật trong lồng ánh sáng, chỉ có thể nhìn mà không thể động khiến thành chủ tức giận đánh vỡ bia đá cuối cùng.

Mà trên bia đá lại có manh mối quan trọng phá trận đến khi tỉnh ngộ tìm tới nơi đây thì cũng nằm trong dự tính của vị này.

Chỉ sợ lăng mộ xuất hiện cũng là do vị này tính toán.

Thử nghĩ một chút trong lăng mộ này không có xác của vị này.

Vị này hẳn đã tính toán chuẩn xác thời gian thân xác của mình bị tiêu tán không bị quấy rối, liền cho lăng mộ xuất thế.

Đề lại cho hậu bối một ít đồ cùng nhắc nhở hậu bối tại Ma tộc đã từng xuất hiện một vị tuyệt thế cường giả. Hắn gọi:

Triều Thiên Ca.

Thành chủ Dương Hằng sau khi hiểu rõ thì hít lấy một ngụm ma khí cảm thấy vị này thật đáng sợ. Hắn chấp tay làm lễ bái.

Tất cả thế lực cũng đồng dạng chấp tay lễ bái. Tự đáy lòng tôn kính, không chút giả tạo.

Đây là đối với cường giả kính trọng.

Cái tên Triều Thiên Ca này bọn hắn sẽ nhớ mãi.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Phá trận

Ầm ầm ầm...

Liên tục có công kích tấn công viên đá tại mắt trận.

Đao, thương, kiếm, kích, chưởng, ấn,....

Các mạch xung sáng lên liên tục, tạo lồng ánh sáng bảo vệ mắt trận.

Tất cả năng lượng trong lăng mộ như nước chảy từ mạch xung tiến vào mắt trận, gia cố phòng ngự.

Mỗi một lần tấn công sẽ làm năng lượng tiêu hao đi một ít, cứ tiếp tục đà này thì năng lượng trong các lồng ánh sáng sẽ bị rút hết chuyển sang cho mắt trận.

Đây cũng là mục đích tất cả đang tấn công mắt trận.

“Có hiệu quả! Nhanh tấn công mạnh hơn.”

“Không có chùn sáng phản kích. Không cần sợ. Dốc sức tấn công đi.”

“Đề cho hồn nô cũng lên luôn đi.”

“Có thủ đoạn tấn công nào thì ra hết đi. Góp gió thành bão.”

“Chết tiết! sao lăng mộ này lại nhiều năng lượng như vậy. Đã tấn công một ngày rồi mà vẫn chưa xong.”

“Ngươi nghĩ lăng mộ Hợp Nhất cảnh là gì? Chỉ sợ còn có ma thạch cung cấp năng lượng bổ sung.”

“Ít ra ngươi cũng có thể nhìn thấy hiệu quả. Không như lúc trước, một chút hy vọng cũng không có.”

“Nhanh lên tấn công, ngươi đã ngồi nghỉ nửa canh giờ rồi.”

Đã một ngày trôi qua kể từ khi bắt đầu tấn công mắt trận, hiệu quả có thể thấy được, tuy không rõ ràng tức khắc nhưng nếu cứ tấn công thế này thì chắc chắn thành công.

Tất cả cùng tiến lên dùng hết mọi thủ đoạn công kích.

Trong cuồng loạn công kích có thể thấy rõ mấy vị đỉnh cấp chiến lực như: thành chủ Dương Hằng, hội trưởng Hoắc Tùng, hội trưởng Phong Nhiên, phó thành chủ Chu Hân...

Sau khi phá được mắt trận bọn họ chính là có khả năng đoạt bảo nhất. Tuy miệng hô hào dốc sức tấn công nhưng ai biết được mấy lão hồ ly này dốc bao nhiêu sức lực.

Lại một ngày nữa trôi qua.

“Nhanh! Nhanh nhìn kia! Dị thạch có vết nứt.”

“Ở đâu? Cho ta xem”

“Đúng là có vết nứt! Chúng ta sắp thành công rồi.”

Như được tiếp thêm hy vọng tất cả càng ra tay mạnh hơn.

Nửa ngày nữa trôi qua.

“Khởi bẩm thành chủ! Lồng ánh sáng phòng thứ nhất đã yếu đi một nửa, cần phải hai kích mới giết được chiến nô Luyện Linh tứ trọng.”

Nghe báo cáo thành chủ Dương Hằng chỉ gật đầu cũng không quá để ý.

Nhưng mà lúc này có vài kẻ lại len lén lùi ra sau, chạy về phòng thứ nhất.

Trong suy nghĩ bọn hắn phòng thứ hai, thứ ba tuy toàn đồ tốt nhưng chỉ sợ cạnh tranh khốc liệt, các thế lực lớn sẽ không cho bọn hắn nhúng tay.

Nếu vậy chi bằng tìm thứ dễ hơn, mà mấy đồ trong phòng thứ nhất cũng là cực giá trị với bọn hắn.

Thành chủ Dương Hằng thấy bọn họ len đi ra cũng không nói gì nhưng mà trên miệng hắn lại nhếch lên độ cong.

Một lúc sau có tiếng thét vang lên.

Hoắc Tùng quay sang Dương Hằng đạo:

“Dương huynh thật cao minh”

Dương Hằng lạnh nhạt đáp:

“Dương mỗ không hiểu Hoắc huynh nói gì!”

Hoắc Tùng cười cười lại không tiếp tục câu chuyện.

Mất trận sắp bị phá cũng nên loại bớt một số ruồi nhặng.

Tin tức lồng ánh sáng suy yếu không giả.

Nhưng cả toà trận pháp này hoạt động như một cái mạng lưới sông ngòi, nơi đâu chỗ trống nước sẽ chảy về chỗ đó.

Ngươi tấn công một điểm sẽ làm chỗ đó “trũng” năng lượng sẽ dồn về đó.

Đây chính là điểm đáng sợ của trận pháp này.

Chỉ có mất trận là điểm đột phá vì mất trận không phản kích, ngươi có thể thoải mái tấn công, tiêu hao hết trận pháp năng lượng.

Mười ngày sau.

Viên đá xuất hiện từng vết nứt lớn, từng tia sáng từ trong vết nứt chiếu rọi.

Tất cả mạch xung tụ lại năng lượng, tạo ra một vòng bảo vệ cuối cùng cho mất trận.

Lúc này tất cả hiệu thời điểm quyết định đã tới.

Một kích cuối cùng đánh vào mất trận.

Vòng bảo vệ rung lên sau đó sụp đổ, viên đá bị đánh rớt xuống.

Tất cả lồng ánh sáng bảo vệ đồng loạt tan rã.

Cả toà lăng mộ ông ông rung chuyển, mặt đất nứt ra, bức tường đổ xuống, trần lăng mộ rơi rớt đá xuống.

“Chuyện gì xảy ra thế này?”

“Không có pháp trận gia trì cả toà lăng mộ này muốn sụp đổ”

“Nhanh đi lấy bảo vật rồi thoát ra.”

Tất cả láo loạn như ong vỡ tổ vừa tranh cướp bảo vật vừa tránh đi đá roi.

Tiếng chém giết, gươm thét vang lên không ngừng.

Không ai chịu nhường ai, chém giết kịch liệt.

“Không xong! Phía trước mê cung đã sụp đổ bịt mất lối ra.”

“Toà lăng mộ đang sụp dần về phía phòng bảo vật.”

“Chúng ta vậy là bị nhốt trong đây chờ chết sao?”

“Nhanh tìm lối khác! Nhanh đánh vỡ trần lăng mộ.”

“Không được! nếu có thể đánh vỡ thì chúng ta đã đánh vỡ từ lâu”

“Nếu đánh vỡ trần lăng mộ thì lăng mộ sẽ sụp đổ càng nhanh.”

Lăng mộ càng lúc càng rung động dữ dội, đã sụp tới sân con rồi.

Những kẻ trong đây đã dồn lại trong phòng bảo vật.

Có kẻ vẫn đang điên cuồng tranh cướp bảo vật, có kẻ thì đánh vỡ xung quanh tìm đường ra, có kẻ thì chạy tới lui tránh đá roi.

Cảnh tượng hết sức hỗn loạn.

Lúc này các cường giả Tạo Thể cảnh cũng không lo chỉ đạo ổn định tình thế, mà lao vào tranh chấp báu vật.

“Đây là đồ của Trương gia mau tránh ra.”

“Vật này đã thuộc phủ thành chủ.”

“Cút ra cho ta.”

“Hắc Tông huynh sao không giao món đó ra, nếu Hắc Tông huynh chịu nhường Hồng gia vô cùng cảm kích.”

Hắc Tông đang bị ba tên Hồng gia bao vây. Tình thế nguy ngập.

Một tên Tạo Thể tam trọng, hai tên Tạo Thể nhị trọng.

Hắc Tông giận dữ quát: “Hồng gia cảm kích thì làm được cái rắm gì?”

“Muốn đồ thì đánh đi.”

Hắc Tông tuy ở thế yếu nhưng hắn là luyện linh sư, hắn tự tin có thể dùng đan dược bù đắp, chỉ cần kéo dài thời gian.

Trong này càng lúc sẽ càng loạn, hắn sẽ nhân lúc loạn mà thoát đi.

Hắc Tông cảm trong tay lọ đan có thể giúp hắn tiến giai tu vi.

Tiến giai chính là mơ ước của hắn từ lâu, nhưng hắn biết bản thân thiên phú không cao đời này chỉ có thể dừng tại Tạo Thể tam trọng. Nhưng bây giờ cơ hội trước mắt há có thể bỏ qua.

Đáng giá liều mạng một lần.

Không chỉ riêng Hắc Tông mà khắp nơi đều là những trận chiến tương tự như thế.

Lăng mộ càng lúc càng rung lắc dữ dội, đá rơi xuống càng nhiều.

Từng mảng trần lăng mộ rơi xuống đè chết cả đồng tên xui xẻo.

Số kẻ chết đang tăng lên liên tục.

Kẻ chết đi ma khí tán loạn, bình thường sẽ tản ra trong thiên địa nhưng ở trong lăng mộ không gian kín, ma khí không có chỗ tản ra liền tụ tập.

Ma khí của kẻ chết không giống ma khí bình thường, mà cuồng bạo ngang ngược còn mang theo một chút ý chí kẻ chết.

Nếu như là lúc bình thường ma khí của kẻ chết rất nhanh sẽ tan biến trong trời đất, ý chí tiêu tan trở thành ma khí bình thường nhưng tại đây là lăng mộ kín.

Ma khí càng lúc càng dày.

Ma khí bắt đầu xâm thực đồng hoá những kẻ xung quanh.

Tiếng la hét kêu cứu không ngừng vang lên.

Lúc này phòng bảo vật thứ nhất đã sụp đổ hoàn toàn đang nhanh chóng lan tới hai phòng còn lại.

Lúc này các cường giả Tạo Thế cảnh mới chú ý tới tình hình nguy hiểm đến gần.

Tất cả tạm thời ngừng tay.

Dương Hằng ra lệnh: “Tất cả nhanh tiến vào phòng thứ ba.”

“Nhanh chóng phong ấn lối vào. Không để ma khí tràn vào.”

Liên tiếp các mệnh lệnh được các thế lực đưa ra.

Căn phòng thứ hai vẫn đang sụp đổ, ma khí không ngừng trùng kích phong ấn.

“Các vị không biết có đối sách gì?”

“Tạm thời gia cố các cột trụ, bức tường trì hoãn thời gian đổ sụp.”

“Nhanh làm theo.”

Tất cả lúc này chạy rối loạn như một lũ kiến.

“Nhanh nhìn! viên đá mắt trăn tạo ra một vùng không gian không có ma khí.”

“Đúng rồi! theo Triều Thiên Ca tiền bối ghi chép thì viên đá này khắc chế ma khí.”

“Nhanh đem viên đá tới trước cửa chặn ma khí.”

“A! A! A!” tiếng kêu thảm thiết vang lên.

“Chúng ta quên mất chúng ta cũng có ma khí làm sao đến gần viên đá được.”

“Các ma pháp đến gần thì ngay lập tức tan rã.”

“Vũ khí thì bị đánh tan ma khí, biến thành phế phẩm.”

“Chết tiệt! ngay cả một chút hy vọng cũng không có.”

“Chẳng lẽ ta phải chết ở chỗ này sao?”

Căn phòng thứ hai đã sụp đổ hơn nửa rất nhanh sẽ lan đến cuối, ma khí thì bởi vì có kẻ chết liên tục mà không ngừng tăng lên lại càng cuồng bạo, ngang ngược.

Tất cả bọn họ lúc này gần như tuyệt vọng chờ chết, không một lối thoát, cái chết lại đang từ từ lan đến.

Bọn họ điên cuồng đâm đá lung tung mong chờ kỳ tích.

Lúc này “ầm” một tiếng. Một mảng đá lớn từ trên trần rơi xuống đè chết cả chục kẻ xui xẻo.

“Nhìn kia!”

Một kẻ chỉ tay về phía trần nơi mảng đá vừa rơi xuống.

Chỗ đó hình như chỉ là đất đá bình thường.

Dương Hằng cùng mấy vị bay lên kiểm tra.

“Đây chỉ là đất đá bình thường. Ma linh có thể xuyên qua được.”

Nghe thấy lời này tất cả vui mừng khôn xiết khi tìm được chỗ sống trong lúc tưởng như sẽ chết.

“Thành chủ sao còn không nhanh đi!”

Dương Hằng cùng mấy vị Tọa Thể cảnh cường giả trầm ngâm.

“Nếu muốn đi qua, bọn ta phải bỏ lại thân xác, sẽ tổn hao tu vi.”

“Cái này cũng đơn giản giải quyết. Ngày sau tu luyện lại là được.”

“Nhưng máu chốt là không thể mang theo đồ vật xuyên qua.”

Hắn nhìn qua đồ vật trong tay. Thật không nỡ bỏ.

Chu Hân đứng lên khuyên: “Thành chủ! Mạng sống quan trọng hơn.”

Dương Hằng nghe thế mới quyết tâm.

Các Tọa Thể cảnh trút bỏ thân xác chui qua đất đá, lúi đúi theo sau là Luyện Linh cảnh tu sĩ.

Không lâu sau đó, căn phòng thứ hai sụp đổ.

Ma khí cuồng bạo xông vào căn phòng cuối.

Căn phòng thứ ba cũng dần dần sụp đổ theo.

Các cây cột đỡ xuống ngang dọc sau đó là trần lẫm mẫm, bức tường cũng đổ theo.

Nơi đây lúc này đã không còn ai, ma khí cuồng bạo quấy phá khắp nơi.

Các cây cột đổ xuống vô tình chống đỡ một vùng không gian nhỏ, nơi đây có viên đá.

Viên đá tán ra ánh sáng tiêu hủy ma khí đến gần.

Trong không gian bóng tối vô cùng như có một ngọn lửa nhỏ thấp sáng.

Ngọn lửa nhỏ bé đứng đưa tường như sẽ bị bóng tối nuốt chửng. Nhưng không nó vẫn tồn tại, nó vẫn thấp sáng, nó không thể bị diệt.

Nó đang chờ đợi.

Chờ đợi một người đến.

Nắm lấy ngọn lửa trong tay thấp sáng thế gian u tối.

Người mà nó hằng mong chờ đã tới. Người giúp nó hoàn thành sứ mệnh của mình.

Một bóng hình nhỏ bé trong đêm tối, bị ma khí cuồng bạo không ngừng tấn công.

Ma khí muốn vặn xoắn, xé nát bóng hình nhỏ bé.

Giống như muốn giết đi kẻ thù truyền kiếp, một kẻ mà khiến tất cả Ma sợ hãi.

Bóng hình ấy vẫn kiên cường đi tới.

Bàn tay nhỏ bé chạm vào màn ánh sáng.

Tiếng xèo xèo vang lên, đốt cháy ma khí trên cánh tay.

Bóng hình ấy rút tay lại đau đớn, nhìn lại tay mình có chút chần chừ.

Viên đá vẫn toả sáng như muốn nói: ngươi muốn tiến tới thì phải cho thấy mình xứng đáng, phải loại bỏ ma khí ô uế trên người ngươi.

Còn ma khí gào thét đằng sau thì không ngưng kêu gọi quay đầu, hãy hoà nhập vào ma khí, trở thành Ma. Ngươi sẽ không còn đau khổ nữa.

Bóng hình này phân vân chần chừ: nó phải làm sao đây?

Bản năng nói hắn tiến lên nhưng sợ hãi nói hắn không cần tiếp tục.

Chương 32: Ta là ai?

Tiến lên ánh sáng hay là quay đầu bóng tối.

Ánh sáng bắt người thay đổi. Bóng tối muốn người hoà nhập.

Thay đổi sẽ khiến người rất đau khổ khó khăn.

Hoà nhập sẽ khiến người không còn là chính mình.

Bóng hình nhỏ bé lung la lung lay. Sau đó mạnh bước tiến lên.

Bóng hình tiến vào ánh sáng tiếng xèo xèo vang lên không dứt, ma khí trên thân hình nhỏ bé liên tục bị đốt cháy bốc hơi.

Ma khí cuồng bạo phía sau không cam lòng, giương bàn tay xấu xí góm ghìết bắt lấy bóng hình nhỏ kia như muốn xé nát.

Ánh sáng toả ra chém nát cánh tay ma khí. Không cho ma khí xâm phạm.

Ma khí không thể làm gì, chỉ có thể bên ngoài dụ hoặc.

Bóng hình nhỏ bé cố gắng chèo chống chịu đựng đau đớn, cuối cùng cũng tiến vào trong lòng ánh sáng.

Bóng hình nhỏ bé được ánh sáng chiếu rọi chính là Tiểu Tinh.

Viên đá toả ra ánh sáng nhu hoà như lời mẹ hát kêu gọi đứa con bé bóng lại gần.

Tiểu Tinh theo tiếng gọi tiến lên đến gần viên đá.

Viên đá lúc này đầy rẫy vết nứt khi Tiểu Tinh chạm nhẹ vào viên đá thì “Phốc” một tiếng, viên đá vỡ ra làm hai.

Lộ ra bên trong là một mảnh đá nhỏ hình dáng kích thước như hạt gạo.

Mảnh đá nhỏ mới chính là nguồn ánh sáng.

Khi được giải phóng khỏi lớp ngoài xấu xí, mảnh đá này càng toả sáng rực rỡ, xua tan bóng tối, khiến ma khí cũng cảm thấy sợ hãi.

Tuy thế ánh sáng lại đối với Tiểu Tinh vô cùng dịu dàng ấm áp như người mẹ ôm lấy người con.

Yêu thương vô bờ.

Tiểu Tinh vươn tay, giơ lấy ngón trỏ chạm nhẹ vào mảnh đá nhỏ.

Mảnh đá nhỏ cộng hưởng toả ra ánh sáng rực rỡ.

Ánh sáng chiếu sáng cả không gian đen tối, tiêu diệt tất cả ma khí.

Mảnh đá dâng lên, bay tới ngang tầm mắt của Tiểu Tinh.

Sau đó “vút” một tiếng mảnh đá tiến nhập trong đầu Tiểu Tinh.

Mảnh đá tan ra ánh sáng, rồi từ từ tan rã hoà nhập vào cơ thể Tiểu Tinh.

Hạt giống cảm xúc cùng hạt giống bản năng liền hừng lấy ánh sáng hấp thụ.

Phốc, phốc hai tiếng nhỏ vang lên.

Hạt giống cảm xúc và hạt giống bản năng nảy mầm, phá vỏ mà ra.

Hai mầm cây nhỏ vẫn điên cuồng hấp thụ ánh sáng.

Tam Sinh Tam Thế Cô cũng tại chỗ hai mầm cây, mọi khi thì luôn yên tĩnh. Hôm nay nhận được ánh sáng kích thích.

Ba đầu nắm rung rinh toả sáng, phát tán từng điểm ánh sáng nhỏ, là các bào tử của nó.

Không gian xung quanh Tiểu Tinh lúc này như sóng lượn dần dần mờ ảo.

....

“Dậy đi! dậy đi con trai.”

Một giọng nói êm nhẹ vang lên trong tai hắn.

Hắn mơ màng nhủ mở đôi mắt.

Hắn thấy khuôn mặt một người phụ nữ.

Người phụ nữ không xinh đẹp, khuôn mặt hơi tròn, tóc tai có chút rối, làn da cháy nắng nhưng hắn cảm thấy rất đẹp, vẻ đẹp mỹ diệu.

Một người đàn ông trung niên đứng đây, cơ thể khoẻ mạnh, làn da bánh mật lên tiếng:

“Kỳ nhi! Hôm nay là ngày đầu lên lớp, con không được đi trễ đấy!”

Người phụ nữ nhẹ nhàng lau mặt cho hắn, chỉnh đốn quần áo cho hắn.

Người phụ nữ khều khều trong đồng tro tàn một cục đen sì, sau đó cuốn vào trong chiếc lá, dúi vào trong tay hắn nói:

“Mẹ nướng sẵn khoai lang. Lúc lên lớp thấy đói thì lấy ra ăn.”

Sau đó người đàn ông dắt tay hắn ra khỏi cửa.

Hắn nắm trong tay gói lá nóng ấm, ánh mắt hắn sáng sủa, miệng nở nụ cười phát tay:

“Chào mẹ! con đi.”

Người phụ nữ vẫy tay cười hiền từ.

“Hai cha con đi cẩn thận.”

Người đàn ông vẫy tay đáp trả.

Hắn lúc này năm tuổi, hắn lần đầu tiên được lên lớp.

Cả hai đi một lúc tới một quảng trường rộng, tại đây có một bức tượng lớn uy nghi đáng sợ, không nhìn rõ mặt vì hắn không dám ngược lên nhìn.

Tại đây đã có mấy đứa trẻ đến trước đang nô đùa.

Cha hắn đưa hắn tới đây sau đó rời đi.

Một lúc sau, một lão giả tóc trắng xuất hiện.

Lão giả hắng giọng tập trung sự chú ý của đám trẻ con.

Lão chậm rãi nói:

“Chúng ta được thần sinh ra. Thần ban cho chúng ta cuộc sống yên bình, cái ăn, cái mặc,...”

“Chúng ta phải thờ phụng thần hơn cả cha mẹ.”

“Thờ phụng thần có 47 điều phải làm, 86 điều cấm làm, 94 điều thần cho mới được làm. Các ngươi từ lắng nghe rồi học thuộc.”

“47 điều phải làm điều thứ nhất...”

Lão giả giang liên miên bất tận làm cho hắn cảm thấy chán ngán.

Hắn mở ra gói lá, bên trong củ khoai lang như là cục than đen sì.

Hắn bẻ đôi củ khoai lang, mùi thơm ngọt ngào tựa như làn khói nhẹ bay lên, một màu vàng thơm bên trong.

Hắn nở nụ cười trong sáng, há miệng cắn lấy củ khoai lang.

Thời gian thấm thoát trôi qua, năm hắn 15 tuổi, hắn theo cha đi khai thác đá.

Năm 20 tuổi, hắn lấy vợ, một cô bé gần nhà. Sau đó sinh con.

Năm 25 tuổi, cha hắn bị đá đè chết, một năm sau mẹ hắn đau buồn mà chết theo.

Năm 30 tuổi, hắn trong lúc khai thác đá bị đá đè chết giống y như cha hắn.

Cuộc đời hắn kết thúc.

.....

Bóng đêm che phủ, ánh sáng le lói.

Hắn từ từ mở đôi mắt. Hắn lúc này mười tuổi.

Mẹ hắn đang ôm hắn sợ hãi, cha hắn đang chắn trước người hắn.

Cả ba người đang chạy tới trung tâm làng trong sự hoảng hốt.

Hắc vân ở phía sau ùn ùn kéo tới.

Hắc vân tới đâu, bóng người không còn.

Hắc vân đến gần, cha mẹ hắn làm ngã cản đẩy hắn chạy đi.

Giọng cha mẹ hắn còn vang vọng trong đầu cho tới khi tắt lịm.

“Chạy! chạy đi, nhanh lên...”

Cha mẹ hắn bị hắn vùn vụt chửi.

Hắn ra sức chạy, hắc vân ngay phía sau.

Một bàn tay đen đúa xấu xí từ trong hắc vân thò ra nắm lấy cổ hắn, muốn kéo hắn vào trong hắc vân.

Có tiếng “rắc” vang lên.

Hắn bị bẻ gãy cổ. Hắn chết.

Trong hắc vân có âm thanh.

“Người làm gì vậy? sao lại giết chết nó?”

“Xin lỗi! Ta hơi mạnh tay chút xíu.”

....

Lần này mở mắt, hắn thấy mình bị nhốt trong một ống thủy tinh.

Hồn phách hắn mỏng manh yếu ớt.

Hình ảnh bên ngoài mờ ảo ảo, cong cong vẹo vẹo. Hắn muốn nhìn rõ lại không thể.

Hắn thấy có hai bóng hình xuất hiện phía trước một lớn một nhỏ, chỉ chỉ trỏ trỏ, nói nói cười cười.

Một lúc sau hắn được đưa cho bóng hình nhỏ.

Bóng hình nhỏ mở nắp ống thủy tinh, miệng khê háp.

Hắn bị thôn phệ.

Cuộc đời hắn kết thúc.

....

Hắn lại một lần nữa mở mắt nhìn thấy quanh cảnh xung quanh.

Hắn đang ở trong một căn phòng.

Trong phòng có kệ sách, sách trên đầy đễ ngọn ngang; có mấy lọ thủy tinh, có cái đựng dịch có cái không, có cái bể mè, có cái nát tan; lại có mấy cây thảo dược vắt lung tung.

Một bóng hình đang chăm chú vào một cái lò đỉnh, không chế một hoá điều chỉnh nhiệt độ.

Sau đó là bóng hình ấy nhảy lên vui sướng hò hét, trong tay là lọ thủy tinh có chứa chất lỏng sóng sánh.

Bóng hình ấy bắt lấy hắn, đồ được vào trong miệng hắn.

Thân hình hắn căng phồng, nhanh chóng chuyển màu từ vàng, cam... đến đen rồi mới dừng lại.

Những ngày sau đó hắn tiếp tục thử được.

Đến một ngày được lực vượt quá mức chịu đựng của hắn.

“Bùm”. Hắn bị nổ hồn.

Hắn lại chết.

....

Lần này là hắn chiến đấu với hồn nô khác bị đánh bại.

Hắn bị hồn nô đối phương thôn phệ.

....

Hắn đánh nhau với ba con dã cẩu.

Bị ba con phanh thây xé xác. Hắn lại chết.

....

Hắn tỉnh lại sau đó lại bị chết. Cứ như thế liên tục.

Mỗi một đời một thế kinh lịch là từ trong cuộc sống thực tế mà diễn hoá ra chỉ khác là trong mỗi thế hắn sẽ rẽ bước theo con đường khác.

Mỗi một thế sau hắn lại sống lâu hơn thế trước.

Cuộc đời như mộng như ảo, sống và chết phải chăng chỉ là một giấc mộng.

Người đang sống trong thực tế hay người chỉ đang trong mộng.

Người làm sao biết người đang trong thực tế mà không phải đang trong mộng.

Muốn biết mộng thực! sao người không thử chết một lần.

Nếu là mộng thì người sẽ tỉnh mộng nếu là thực thì người sẽ vĩnh biệt cuộc sống. Người có một nửa tỉ lệ thoát mộng. Cũng đáng thử lắm chứ!

Chết cũng không phải là kết thúc. Ít ra là kết thúc cuộc sống này. Và mở ra cuộc sống mới.

Cuộc sống mới chưa chắc đã tốt hơn cuộc sống hiện tại. Có đáng để người đi thử.

Hắn lần lượt trải qua sự sống và cái chết.

Đến cuối cùng hắn mở mắt.

Hắn thấy chỉ có bóng tối. Bóng tối vô cùng vô tận.

Bóng tối đơn điệu vô thanh vô tức.

Bóng tối. Tuyệt nhiên tối.

Hắn không biết phải làm gì? Hắn cần làm gì? Ai chỉ cho hắn cần làm gì?

Hắn không biết! cái gì cũng không biết!

Hắn cảm giác hắn cần tiến lên.

Hắn bước đi cứ thế đi.

Đi. Đi rất lâu rất xa hoặc cũng có thể hắn mới đi được một chút.

Hắn không biết.

Ở đây không có không gian. Không có thời gian.

Chỉ có hắn cùng sự cô đơn vô tận.

Đứng lại hay đi tiếp. Hoặc lùi lại. Hoặc chọn đường khác mà đi.

Hắn vẫn tiến lên.

Không đau khổ, sầu bi. Không vội vàng, hấp tấp. Không sợ hãi, lùi bước. Không vui không buồn.

Không cảm xúc.

Hắn lúc này giống như một con rối tiến lên.

Không biết qua bao lâu, trong bóng tối vang lên âm thanh.

“Người là ai?”

Hắn nghe được âm thanh này thì giật mình rồi lại yên lặng bước tiếp.

“Người là ai?”

Âm thanh lại vang lên.

Hắn cảm thấy trong lòng có chút xao động sinh ra.

“Người là ai?”

Âm thanh ấy cứ liên tục vang lên.

Mỗi lần hắn nghe âm thanh ấy thì trong người xao động càng lớn.

Và rồi có tiếng “Thình thịch, thình thịch” trong lồng ngực hắn vang lên.

Hắn dừng bước đặt tay lên ngực cảm nhận.

Âm thanh trong lồng ngực hắn lúc rất chậm ngắt quãng sau đó nhanh dần cho tới khi nhịp đập đều đặn.

Từng luồng khí ấm từ ngực lan khắp cơ thể.

Khí ấm xông thẳng lên đầu khiến hắn đau buốt.

Miệng hắn ú ớ kêu không lên tiếng.

Hắn đang giằng co. Giằng co với cái gì hắn cũng không biết.

“Người là ai?” âm thanh kỳ lạ lại vang lên.

Hắn bập bẹ mở miệng:

“Người... là... là... ai?”

“Người... ta... ta... là... ”

“Ta... là... ai?”

“Ta là ai?”

Âm thanh của hắn càng ngày càng rõ ràng, hắn lại càng lớn giọng hét to.

“Ta là ai? Ta là ai?”

Âm thanh kia như cũng đáp lời.

“Ngươi là ai?”

Sau một lúc la hét, hắn lâm bầm. Vừa nói hắn vừa suy nghĩ hắn rốt cuộc là ai?

Âm thanh đơn điệu chỉ một câu nói kia bỗng nhiên thay đổi.

“Quá khứ của ngươi!”

Hắn chợt giật mình tỉnh ngộ. Quá khứ. Quá khứ.

Hắn cần tìm về quá khứ của chính mình.

Hắn đã trải qua rất nhiều đời nhiều thế, sinh rồi chết, chết rồi lại sinh.

Hắn lúc đó mơ mơ hồ hồ không có ý thức.

Nhưng hiện này hắn cảm thấy mình đã chạm vào điểm mấu chốt. Hắn cần tìm lại quá khứ. Hắn sẽ tìm lại được chính mình.

Hắn vắt óc nhớ lại từng dòng ký ức.

Hắn ngược dòng ký ức trở lại từ thành Hương Ba đến thành Thực Nguyệt đến khu vực bình nguyên đến một ngôi làng nhỏ.

Trong ngôi làng nhỏ có một căn nhà tranh đơn sơ.

Trong căn nhà ấy có một người phụ nữ đang tách vỏ đậu, có một người đàn ông đang chèn cỏ tranh vào vách nhà.

Người phụ nữ ngược mặt nhìn hắn, ánh mắt hiền từ, yêu thương trĩu mến.

“Kỳ nhi! Con dậy rồi à!”

Trong đầu hắn bỗng ông ông sáng dậy.

Các dòng ký ức lại chảy xuôi, mọi thứ được sắp xếp rõ ràng.

Khi dòng ký ức chảy đến hiện tại, hắn từ từ mở mắt.

Hai dòng nước mắt nhẹ chảy xuống.

Hắn thều thào: “Cha, mẹ”.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Ta là Tôn Kỳ

“Ngươi là ai? Ngươi là ai?”

Âm thanh dồn dập vang lên như buộc hắn phải đưa ra câu trả lời.

Hắn dồn nén cảm xúc, miệng hét lớn.

“Ta là Tôn Kỳ.”

“Ta là Nhân tộc, Tôn Kỳ. Ta sẽ mãi mãi không quên.”

Tôn Kỳ rống vang giải tỏa tất cả cảm xúc kìm nén.

Cả không gian ông ông rung động theo cảm xúc của Tôn Kỳ.

Phía trước bóng tối vô tận, một điểm sáng loé lên như ánh sao nhỏ trong đêm tối trường kỳ.

Tôn Kỳ thấy ánh sáng liền biết mình thành công tìm được bản ngã.

Trong thực tại, Tôn Kỳ từ từ mở mắt.

Miệng hân “oa!” một tiếng phun ra vô số điểm sáng li ti. Chính là bào tử của Tam Sinh Tam Thế Cô.

Hắn nhìn theo từng điểm sáng nhỏ tán đi, không gió tự bay, bọn chúng có ý thức bọn chúng muốn tìm nơi thích hợp để cắm rễ.

Hắn thăm thò dài: không biết sau này còn có ai nhờ vào Tam Sinh Tam Thế Cô mà lấy lại được linh trí.

Tam Sinh Tam Thế Cô cái tên được đặt vô tình này không ngờ lại đúng với công dụng của nó.

Khiến người ta liên tục chuyển thế, sống qua ký ức cuộc đời. Trong chuyển thế người sẽ đi một lối rẽ khác với thực tại, có lẽ lối rẽ đó giúp người hoàn thành chuyện người đã hối hận không thể làm trong quá khứ.

Người cảm thấy không hối hận, cuộc sống mỹ hảo. Vậy là người tiếp tục chìm đắm trong mộng tưởng tươi đẹp. Người sẽ làm tưởng mộng thành thực tại, làm người mãi mãi không thể tỉnh lại. Cho đến khi người chết.

Đây cũng là vì sao cây nấm này còn gọi là Mộng Cô.

Cũng chỉ có người không có linh trí như Tôn Kỳ dù gặp mộng tưởng tốt đẹp hay đau khổ, hân đều vô thức tiến lên không bị mộng lừa gạt. Mộng có thể lừa gạt được khúc gỗ sao?

Nhưng cũng nhờ trải qua chuyển thế mà hân đánh thức được ký ức lấy lại được linh trí.

Cây nấm lúc này đang từ từ héo rũ.

Tôn Kỳ mỉm cười nói:

“Cũng không nên bỏ phí.”

Tôn Kỳ điều khiển hắc động thôn phệ lấy cây nấm chuyển hoá thành năng lượng bản thân.

Tôn Kỳ lúc này chú ý thân thể của mình.

Hạt giống cảm xúc, hạt giống bản năng, mảnh đá nhỏ đã tan biến hoà vào trong cơ thể hân.

Cây nấm đã bị hân thôn phệ.

Hắc động được hân đưa xuống vùng bụng tại đan điền.

Còn một thứ nữa là Hồn Phách Ấn Ký do Tinh Niệm đánh vào người hân để khống chế.

Lúc này Hồn Phách Ấn Ký còn đó nhưng lại mỏng manh yếu ớt, hiển nhiên là bị hao tổn.

Hắn là trong lúc mảnh đá nhỏ tan vào trong người hân đã tấn công những thứ ngoại lai như ma khí, hồn lực ngoại lai, và cả ấn ký này.

Hắn gọi mảnh đá nhỏ này là mảnh vỡ Thiên Đạo vì khi tiếp nhận mảnh đá hân có được cảm giác bao la rộng lớn, hân như là trời như là đất như là vạn vật, tích chứa trong đó đạo lý gần gũi tự nhiên nhưng lại cao thâm khó hiểu.

Giống như lạc trong sương mù: người nhìn thấy nhưng nhìn mãi không rõ.

Tôn Kỳ tụ tập tất cả sức mạnh còn lại của mảnh vỡ Thiên Đạo, đánh một kích toàn lực lên Hồn Phách Ấn Ký.

Ầm ầm nổ tung.

Hồn Phách Ấn Ký rách toạc tả tơi. Hồn Phách Ấn Ký hút lấy sinh mệnh bản nguyên, ý đồ khôi phục lại.

Lúc này hắc động cuồng xoay hút lấy mảnh vỡ ấn ký, không cho ấn ký liên kết hồi phục.

Tôn Kỳ liên tục tấn công tấn công ấn ký, còn hắc động không ngừng xoay tròn thôn phệ.

Kéo dài trăm tức hơi thở, Hồn Phách Ấn Ký cuối cùng cũng bị thôn phệ hết.

Tôn Kỳ lúc này ngã quy, sắc mặt trắng bệch, tay chân run rẩy.

Hắn tiêu hao quá độ.

Cái này tiêu hao không phải sức lực mà là sinh mệnh bản nguyên.

Hắn cảm giác được bản thân đã mất mát đi một thứ gì đó cực kỳ quan trọng.

Nhưng hắn không thể biết là gì?

Nội tình, kiến thức của Tôn Kỳ còn quá ít để hiểu thấu nhiều vấn đề.

Điều chỉnh nửa canh giờ, Tôn Kỳ cảm thấy tốt hơn.

Tôn Kỳ tiến lên đi ra khỏi chỗ này.

Len qua từng góc nhỏ, khe hẹp, đá sắc lởm chởm.

Tôn Kỳ thấy rất nhiều kiện bảo vật.

Có bảo vật đã phá toái.

Có bảo vật nguyên vẹn, vẫn toả ma quang nhàn nhạt.

Tôn Kỳ cũng không động đến những bảo vật này vì không cảm ra ngoài được.

Tôn Kỳ lúc này chui qua một khe nhỏ giữa hai cây cột đá đến phía trước bỗng nhiên dừng lại.

Trước mặt hắn là một túi đồ nhỏ cùng vài thứ linh tinh.

Những đồ này Tôn Kỳ vô cùng quen thuộc.

Đồ của Tinh Niệm.

Theo tình hình này có thể suy đoán Tinh Niệm bất ngờ bị đá đè chết hồn phi phách tán, đồ vật rơi vãi nơi này.

Suy đoán của Tôn Kỳ càng thêm củng cố khi hắn tấn công Hồn Phách Ẩn Ký không thấy có sự điều khiển dẫn đến nổ hồn.

Khi đó Tôn Kỳ tấn công Hồn Phách Ẩn Ký cũng là một sự mạo hiểm nhưng đó là cơ hội duy nhất, mảnh vỡ Thiên Đạo sắp tan hết năng lượng. Hắn không có thời gian cân nhắc.

Nghĩ lại Tôn Kỳ cảm thấy thật may mắn.

Tôn Kỳ cầm lên túi đồ, vừa nhìn túi đồ vừa suy nghĩ.

“Năm xưa ngươi hành hạ ta thật độc ác nhưng cũng nhờ ngươi ta đến được nơi đây. Cũng không biết là nên oán hận ngươi hay là cảm ơn ngươi”.

“Ngươi đã chết thì để mọi chuyện theo gió bay thôi.”

“Ta cần một danh phận để tồn tại ở Ma giới. Vậy dùng danh phận của ngươi đi.”

Tôn Kỳ nói rồi thân thể, hình dáng, khuôn mặt từ từ biến đổi giống Tinh Niệm.

Tôn Kỳ đang ở trạng thái linh hồn những biến đổi này cũng không khó.

Tiếp đó Tôn Kỳ lấy ma thạch trong túi ra hấp thụ.

Cơ thể Tôn Kỳ có mảnh vỡ Thiên Đạo hoà nhập, cùng hắc động thôn phệ nên sẽ không có ma khí, hồn lực ngoại lai xâm nhập.

Hắc động thôn phệ ma khí trong ma thạch biến đổi thành năng lượng thuần khiết.

Tôn Kỳ lúc này cảm thấy hao tổn không biết lúc trước đã được bổ sung một tia.

Tôn Kỳ vui vẻ biết được cách bổ sung hao tổn không biết.

Tôn Kỳ mặc dù không biết mình hao tổn cái gì nhưng hắn cảm thấy thứ bị hao tổn vô cùng quan trọng cần hắn bổ sung.

Tôn Kỳ cũng không hấp thụ hết ma khí, hắn cần một lớp ma khí bên ngoài mô phỏng khí tức của Tinh Niệm.

Cảm thấy mình giả trang khá hoàn hảo, Tôn Kỳ vất túi đồ tiến lên đi tiếp. Hắn cũng không cần những thứ này.

Tôn Kỳ lúc trước là hôn nô luôn bên cạnh Tinh Niệm nên nếu hỏi ai có thể giả dạng Tinh Niệm tốt nhất thì chỉ có thể là hắn.

Sau nửa canh giờ lượn lách, Tôn Kỳ cũng đến được chỗ mảng trần lăng mộ lớn rơi xuống. Tôn Kỳ lẩm bẩm.

“Theo như bọn hắn nói thì xuyên qua chỗ này có thể lên mặt đất.”

Tôn Kỳ hít một ngụm khí để trấn tĩnh. Hắn có lẽ đã ở trong lăng mộ rất lâu hoặc cũng có thể rất ngắn. Lúc này ra ngoài không biết sẽ gặp chuyện gì?

Sau đó Tôn Kỳ bay xuyên qua lớp đất đá.

Mấy chục tức hơi thở về sau, Tôn Kỳ ra ngoài.

Tôn Kỳ đứng trên mặt đất nhìn xung quanh, hắn nhũn mảy. Không khí Ma giới khiến hắn khó chịu.

Tôn Kỳ lại không nghĩ nhiều một đường bay nhanh về thành Hương Ba.

Tôn Kỳ lúc này đứng trước biệt viện mà Hắc Tông cùng Tinh Niệm đã thuê.

Hắn biết mình sắp đối mặt với một thử thách cực kỳ quan trọng: làm sao qua mặt được Hắc Tông.

Hắc Tông là sư tôn của Tinh Niệm, lại hiểu rõ tính cách, suy nghĩ của Tinh Niệm.

Hắc Tông là cao thủ Tạo Thế cảnh, chỉ sợ trò mô phỏng khí tức sẽ bị nhận ra.

Tôn Kỳ cũng suy nghĩ ra rất nhiều biện pháp đối đáp, đối phó. Có thể nói lần này lăng mộ sụp đổ làm hắn bị thương khí tức khác thường, hay trải qua sống chết lần này hắn thay đổi tính cách.

Hắn dù sao cũng hiểu rõ Tinh Niệm chỉ có hơn chứ không kém Hắc Tông. Hắn có bảy thành nắm chắc lừa gạt Hắc Tông.

Hắn cần thân phận của Tinh Niệm để sống tiếp, tránh đi mọi sự nghi ngờ.

Hắn dù sao cũng không phải Ma tộc mà là Nhân tộc nếu không có lai lịch rõ ràng rất khó đi lại trong thành.

Còn bên ngoài thành thì quá nguy hiểm nên nhớ đây là Ma giới. Thứ không thiếu nhất tại Ma giới là những nguy hiểm bất ngờ.

Tôn Kỳ hít một ngụm khí, trấn tĩnh, bước vào.

Vừa đi hắn vừa gọi:

“Sư tôn! Sư tôn! Đồ đệ đã trở về.”

Hắn đi vào phòng khách sau đó đi vòng qua chỗ ở Hắc Tông, rồi lại đi qua chỗ của Tinh Niệm, hoa viên, dược phòng... tất cả các nơi đều không thấy Hắc Tông đâu.

Hắn kiểm tra lại tất cả đồ đạc vật dụng thì đều thấy một lớp bụi mỏng hiển nhiên biệt viện này đã mấy ngày không có ai tới.

Vậy là Hắc Tông chưa về.

Hắn đã nghĩ đến mọi tình huống, trường hợp thế nhưng lại không nghĩ đến tình huống này.

Cười khở.

Nếu Hắc Tông chưa về cũng tốt, tranh thủ cho hắn thêm thời gian chuẩn bị.

Tôn Kỳ lúc này trong phòng Tinh Niệm kiểm tra đồ vật.

Có năm mươi viên ma thạch, ba mươi gốc thảo dược, mười hai lọ tinh dược, bảy lọ đan dược và còn một số thứ đồ linh tinh khác.

Mộ cổ bất ngờ xuất thế, Hắc Tông cùng Tinh Niệm không có mang theo nhiều đồ vật liền xuất phát. Vậy nên đồ của Tinh Niệm đa phần tại đây.

Tôn Kỳ hấp thụ ba mươi viên ma thạch còn lại đồ vật thì giữ nguyên.

Tôn Kỳ trong thời gian này điều chỉnh trạng thái, hồi tưởng ký ức cùng Tinh Niệm, cố gắng giả mạo không giấu vết.

Chuẩn bị chờ Hắc Tông về.

Hai ngày sau, không khí trên thành Hương Ba ảm ảm nổi vang, từng đợt cuồng đại khí tức đè ép xuống toàn thành.

Đứng trên bầu trời thành Hương Ba là mười mấy vị cường giả không nhìn rõ mặt. Vì bọn họ rất cuồng đại nên ma khí xung quanh dày đặc khiến không ai nhìn rõ mặt họ.

Một trong số bọn họ lên tiếng:

“Thành chủ thành Hương Ba còn không mau chóng xuất hiện.”

Thành chủ Dương Hằng dẫn theo cả phủ bay lên nghênh tiếp cung kính kính.

Đầu cúi thấp không dám ngửa mặt.

Mấy bọn trong thành cũng thấy ngạc nhiên, xưa nay tại thành Hương Ba thành chủ đã cho ai mặt mũi chứ nói chi cung kính cúi đầu.

Bọn họ lúc này cũng suy đoán thân phận kẻ đến sợ không bình thường, thậm chí có thể là từ Hách Liên Khu mà đến.

Nhưng bọn họ vì sao mà đến? tất cả bàn luận xôn xao đưa ra đủ mọi giả thiết.

Tôn Kỳ cũng không muốn thêm chuyện nên vẫn trốn trong biệt viện, không ra ngoài nhìn xem.

Trên trời cao có thể lơ mơ thấy được, mấy vị cường giả kia hỏi còn thành chủ cung kính đáp.

Sau đó lại có tiếng:

“Truyền hội trưởng Lương Văn thương hội”

“Truyền hội trưởng Phong Dực thương hội”

“Truyền hội trưởng luyện linh sư hội”

“Truyền Ly gia gia trưởng”

....

Liên tục có lệnh truyền phát ra.

Chính là ra lệnh cho các thế lực đứng đầu gặp mặt. Ngày bình thường đã mấy ai có thể gặp mặt bọn họ. Bọn họ đều cao cao tại thượng.

Vậy mà hôm nay bọn họ đều ngoan ngoãn xuất hiện phục mệnh. Càng khẳng định thêm suy đoán kẻ đến thân phận không nhỏ.

Các thế lực đầu não cũng lần lượt bị hỏi thăm. Sau một lúc lại có lệnh truyền xuống.

“Tất cả những ai tham gia thám hiểm lăng mộ cổ xuất hiện.”

Nghe lời này Tôn Kỳ giật bản mình. Ngồi không một chỗ phiền phức cũng tự tìm tới.

Hắn thân phận đặc biệt, không muốn ra ngoài vì tránh lộ sơ hở nhưng có lệnh này hắn phải làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Trở về thành Thực Nguyệt

Phải làm sao? Phải làm sao đây?

Các ý nghĩ không ngưng xẹt qua đầu Tôn Kỳ.

Sau một lúc Tôn Kỳ hít một hơi sâu để trấn tĩnh lại.

Hắn lúc này đang giả dạng Tinh Niệm, cả Hắc Tông hắn cũng có tự tin gạt được hướng chỉ những kẻ lạ mặt này.

Thứ hấn cần làm là phải thật bình tĩnh không được để lộ sơ hở.

Đã là rắc rối tìm đến tận cửa thì không thể trốn được. Đây coi như là thử thách đầu tiên khi hấn dùng thân phận của Tinh Niệm đi.

Tôn Kỳ trấn tĩnh bay ra khỏi biệt viện.

Lúc này ở đây có rất nhiều bóng hình đều là những kẻ đã vào lăng mộ.

Mấy tên cường giả tiến đến hỏi tất cả những ai vào lăng mộ.

Qua mấy lời hỏi đáp, hấn đại ý có thể biết được.

Từ lúc lăng mộ sụp đổ đến nay đã mười ngày. Khi các thế lực trở về thì tận lực che dấu thông tin về lăng mộ.

Nhưng mà tai vách mạch rừng, không biết ai đã truyền ra tin tức đến tai cường giả trong Hách Liên Khu.

Vậy nên mới xuất hiện cảnh này.

Ba vị cường giả Hợp Nhất cảnh cùng mười hai vị Tạo Thế cảnh hậu kỳ trấn áp toàn thành. Khiến tất cả ngoan ngoãn hợp tác.

Một vị cường giả Tạo Thế cảnh bước tới phía trước Tôn Kỳ, liếc nhìn hấn một cái rồi đặt câu hỏi.

Tôn Kỳ biểu hiện bên ngoài thì không khác những kẻ đã được hỏi: đầu cúi thấp, nom nớp lo sợ, hỏi gì nói lấy, nói chuyện lúc cả lăm lúc lại dồn dập...

Tôn Kỳ quan sát xung quanh này giờ nên giả mạo cũng tương đối giống mà thực sự trong lòng hấn cũng sợ hãi không kém.

Cũng may những câu hỏi này không khiến hấn quá khó xử liên quan đến lai lịch bản thân nên hấn cũng thành thật trả lời.

Đại ý các câu hỏi đều là trong lăng mộ có gì, mô tả chúng? trên bia đá viết cái gì? Ngươi thấy ai đã cầm được vật gì? Có mang ra ngoài được không?...

Sau rất nhiều câu hỏi vị Tạo Thế cường giả này hài lòng, tiếp tục hỏi kẻ khác.

Tôn Kỳ cũng thờ dài, trút được một hòn đá tảng.

Thành công.

Hấn thành công lừa gạt.

Không ai nghi ngờ hấn không phải Ma tộc. Đây là thành tựu không nhỏ với hấn. Thuận lợi cho hấn ở lại Ma giới sau này.

Lúc này Tôn Kỳ bình tĩnh nhìn ngó xung quanh, hấn đang tìm Hắc Tông.

Không thấy!

Tại sao lại không thấy?!

Chỉ có hai khả năng lớn: mất tích hoặc đã chết.

Trước đây hấn chưa nghĩ đến trường hợp Hắc Tông xảy ra vấn đề. Đơn giản vì Hắc Tông tu vị Tạo Thế tam trọng, thuộc nhóm đỉnh cấp cường giả đi vào lăng mộ, làm sao xảy ra vấn đề.

Nhưng hiển nhiên trong lăng mộ nguy hiểm vượt quá suy nghĩ của hấn, dù sao lúc đó hấn vẫn chưa mở lại linh trí nên không hiểu rõ.

Bây giờ mới chú ý tình hình các thế lực.

Hấn để ý thấy cường giả Tạo Thế cảnh của các thế lực đi vào lăng mộ cũng biến mất không ít.

Vậy thì Hắc Tông xảy ra chuyện khả năng rất cao.

Hấn không tin có kẻ dám trốn, không tuân theo mệnh lệnh triệu tập của ba vị Hợp Nhất cảnh.

Nếu như Hắc Tông thực sự chết rồi vậy thì giả dạng thân phận Tinh Niệm của hấn sẽ không ai biết, hấn có thể hoàn hảo che giấu tại Ma giới.

Hấn trăm nghĩ ngàn nghĩ tìm cách ứng đối với Hắc Tông nhưng lại không nghĩ tới Hắc Tông có thể chết rồi.

Nếu vậy thì... vậy thì...

Càng nghĩ hần càng cảm thấy mỹ hảo.

Hắc Tông nên chết.

Hắc Tông người nên chết đi a.

Nhưng mà hần cần phải xác minh chắc chắn.

Có một cách có thể kiểm tra xem Hắc Tông chết hay chưa?

Nhưng mà không phải tại đây, lúc này. Chờ hần vượt qua sự kiểm tra này đã.

Sau nửa canh giờ tra hỏi, mười hai tên Tạo Thế cảnh cũng hỏi xong, trở lại báo cáo với ba tên Hợp Nhất cảnh.

Ba tên Hợp Nhất cảnh thoáng trao đổi với nhau sau đó gật đầu cùng đưa ra đáp án giống nhau.

Ba tên Hợp Nhất cảnh chuẩn bị rời đi thì bất chợt năm tia sáng tại lân cận thành Hương Ba loé lên tiến về phía lăng mộ cổ.

Nhìn tốc độ tia sáng biến mất có thể suy đoán tu vi hần là Hợp Nhất cảnh.

“Chết tiết! không ờn! bọn hần ẩn nấp gần đây nghe ngóng thông tin.”

“Bọn hần lợi dụng chúng ta xác thực thông tin dùm bọn hần.”

“Nhanh! Tiến về mộ cổ! không được để bọn hần chiếm tiên cơ.”

Trong lúc đang nói chuyện thì ba tên Hợp Nhất cảnh đã hoá thành ba tia sáng đuổi theo.

Mười hai tên Tạo Thế cảnh cường giả còn đang ngỡ ngác sau mấy tức thời gian mới kịp hiểu rõ, lập tức phá không theo sau.

Lúc này cả bọn thành chủ Dương Hằng mới kịp tỉnh táo, sau đó nhìn nhau cười khở.

Kho báu quá lớn. Bây giờ tư cách đi nhìn xem bọn hần cũng không có.

Dương Hằng phát tay để cho tất cả ai về nhà lấy như chưa có chuyện gì xảy ra.

Tôn Kỳ lẫn trong đám đông không chút chú ý trở lại biệt viện.

Tại trong phòng của Tĩnh Niệm, hần thở ra một hơi dài.

Thành công vượt qua kiểm tra. Không những thế, hần còn nhận được một tin tức tốt: Hắc Tông có thể đã chết.

Tôn Kỳ suy nghĩ kế hoạch tiếp theo.

Hần ở lại đây đã không có ý nghĩa cản trở lại thành Thực Nguyệt.

Vậy là hần thu xếp tất cả đồ đạc.

Hần đi qua phòng của Hắc Tông, được phòng thu dọn tất cả đồ có thể cầm đi.

Nửa ngày sau đang ở trong biệt viện bận rộn thì Tôn Kỳ nghe thấy tiếng nổ ầm ầm từ phương xa vọng đến.

Hần bay lên ngóng nhìn.

Thì ra là hướng mộ cổ.

Hần là các cao thủ Hợp Nhất cảnh đánh nhau gây lên sóng trùng kích.

Từ xa có thể thấy rõ tại phương hướng mộ cổ dâng lên hào quang, vạn tượng va chạm, đất rung núi chuyển.

Khiến cho Tôn Kỳ cảm thấy hâm mộ, đây là đối với lực lượng cường đại hâm mộ. Tự hỏi bao giờ hần mới được như vậy.

Ngay sau đó Tôn Kỳ quay lại biệt viện, chuyện không liên quan đến hần không nên quá hâm mộ.

Để cho ổn thoả, không gây nghi ngờ Tôn Kỳ ở lại trong biệt viện thêm hai ngày.

Trong thời gian này, Tôn Kỳ bán đi những đồ vật không cần đổi lấy ma thạch.

Được tất cả 500 ma thạch. Đây là khoảng tiền không nhỏ.

Tôn Kỳ quyết định hấp thu 300 ma thạch, 200 ma thạch giữ lại.

Bây giờ trong túi của hắn chỉ còn 200 ma thạch, mười sáu lọ tinh dược, mười lọ đan dược.

Giờ là lúc cần lên đường.

Tôn Kỳ mua một tấm vé thú xa đi từ thành Hương Ba đến thành Thực Nguyệt.

Các thành khoảng cách tương đối xa mà tại Ma giới lại có nhiều nguy hiểm vậy nên do nhu cầu di chuyển giữa các thành sẽ có thể lực tổ chức thú xa chuyên đi lại giữa các thành.

Trong các đoàn thú xa sẽ có cao thủ đi cùng bảo vệ. Tùy theo quãng đường và độ nguy hiểm mà sẽ có số lượng, chất lượng cao thủ bảo vệ thích hợp.

Đây là một nghề kiếm ra bội ma thạch tại Ma giới vậy nên bất kỳ một thế lực lớn nào cũng thường tổ chức một đoàn thú xa chuyên chở.

Có thể là chở hàng, hộ tống, đưa thư, bảo vệ...

Tôn Kỳ lần này chọn thú xa của Ly gia.

Ly gia là thế lực hàng đầu tại thành Hương Ba, uy tín không phải nghi ngờ.

Đoàn thú xa cũng chia ra các cấp độ khác nhau:

Mười ma thạch cho chỗ thường tức là người sẽ ngồi chung xe với mười tên khác.

Năm mươi ma thạch cho chỗ trung cấp người có thể ngồi một mình một xe.

Hai trăm ma thạch cho chỗ cao cấp người có thể ngồi xe lớn có phục vụ tận tình.

Còn có xe cao cấp hơn nữa nhưng hiển nhiên lần này không có ai đặt nên không xuất hiện.

Tôn Kỳ đặt vé xe trung cấp, hắn không muốn tiếp xúc quá nhiều với kẻ khác để bại lộ thân phận còn vé cao cấp thì hắn không dư ma thạch.

Trong đoàn xe Tôn Kỳ có thể cảm thấy một cỗ khí tức cường đại của Tạo Thể cảnh cường giả.

Đây là Tạo Thể cảnh cường giả cố ý thả ra.

Một là để hành khách yên tâm.

Hai là để chấn nhiếp kẻ có dị tâm làm loạn.

Trong đoàn hành khách cũng không có Tạo Thể cảnh, hắn là sẽ không có sự cố phát sinh bên trong.

Tôn Kỳ cũng có chút yên tâm.

Giữa trưa đoàn xe khởi hành.

Mười ngày đầu đi đường khá thuận lợi không có sự cố phát sinh.

Tôn Kỳ dự đoán với tốc độ này cần ba tháng mới tới được thành Thực Nguyệt.

Nếu như dùng thú cưỡi toàn lực tiến lên không nghỉ thì hắn là mất một tháng.

Cái này thời gian kéo dài cũng có cái lý của nó.

Đầu tiên là để thú kéo nghỉ ngơi đầy đủ không phải chạy quá sức.

Tiếp theo chính là mua bán. Đúng! là mua bán.

Các đoàn xe sẽ tối đa lợi nhuận lên sẽ dừng nghỉ giữa đường để chào hàng cho người.

Tôn Kỳ cũng chỉ có thể cười khổ, hắn liên tục bị chào hàng.

Nào là thịt rắn giá rẻ, một cây hoa nhỏ trong chậu, đồ kỷ niệm, đồ đặc sản, sừng dê, da lừa...

Tôn Kỳ liên tục bị chào hàng, hắn cũng bị dính đòn tâm lý mà mua vài món.

Những món đồ này phi thường phi thường đắt đều gấp ba đến gấp mười giá thị trường trong thành.

Tôn Kỳ chỉ mua mấy món linh tinh mà tốn hơn sáu mươi ma thạch. Lúc bình tĩnh lại suy nghĩ mới cảm thấy mình bị lừa, hắn cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Hắn có thể kiện cáo ai đây, là người tự nguyện mua bọn hắn cũng không kẻ dao trên cổ bắt người mua.

Lại nói tất cả bọn họ đều là người của Ly gia, người có thể làm gì.

Hắn là cường giả Tạo Thế cảnh ở đây cũng là để trấn trảm những trường hợp không phục đi.

Thôi thì một lần ngu thì lại khôn thêm một phần đi.

Tôn Kỳ ngồi nhắm mắt yên tĩnh như đang tu luyện. Quả nhiên thấy hắn như vậy không có ai lại đến chào hàng.

Tại Ma giới tối kỵ nhất là bị quấy rối trong lúc tu luyện, có thể giết không cần hỏi. Vậy nên những kẻ này cũng không lại tới còn Tôn Kỳ thì được yên tĩnh.

Hai ngày nữa trôi qua, đoàn xe đã chính thức ra khỏi tầm mắt của thành Hương Ba, sắp tới mới là quãng đường nguy hiểm nhất. Nếu có chuyện xảy ra thì chạy về thành Hương Ba xin cứu viện cũng đã muộn.

Lúc này chính là đội bảo vệ thể hiện vai trò.

Lại thêm mười ngày nữa trôi qua, đoàn xe đột ngột dừng lại.

Phía trước có tiếng nói lớn:

“Cây ở đây do ta chặt, đường ở đây do ta làm. Muốn đi qua thì nộp lệ phí.”

Không cần nhìn cũng biết là ăn cướp chặn đường. Đây cũng là chuyện thường tại Ma giới, cũng là một trong những mối nguy hiểm tại Ma giới.

Trong một chiếc xe có tiếng hừ lạnh:

“Muốn cướp tiền của Ly gia sao?”

Đồng thời là khí tức Tạo Thế cảnh tỏa ra.

Tên cầm đầu bọn cướp sắc mặt có chút khó coi, sau đó lại cười hi hi:

“Thì ra là Ly huynh, bọn ta chỉ đùa chút thôi. Hay là mời Ly huynh ở lại uống rượu nghỉ ngơi.”

“Không dám làm phiền, Ly mỗ còn có chuyện quan trọng chỉ có thể từ chối đề lần khác.”

“Nếu Ly huynh đã có chuyện thì tại hạ không níu kéo. Mau dẹp đường cho Ly huynh.”

Đoàn xe tiếp tục tiến lên.

Nhìn như bình yên đi qua nhưng nếu như đây không phải Ly gia mà là thế lực nhỏ hơn có lẽ có là chuyện khác.

Trong băng cướp cũng có một tên cường giả Tạo Thế cảnh.

Bọn chúng vẫn có vài phần nắm chắc cướp giết thành công. Nhưng sau đó thì sao? Ly gia chắc chắn trả thù.

Mà Ly gia quá cường đại so với bọn hắn.

Đây cũng là lý do vì sao vé xe của các thế lực lớn thường đắt hơn. Do an toàn hơn.

Hai mươi ngày tiếp theo cũng chỉ có vài con ma thú tấn công liền bị đội hộ vệ diệt sát không chút uy hiếp.

Nhưng vào một ngày này, phương xa truyền đến tiếng ông ông ông...

Cường giả Tạo Thế cảnh phải ra ngoài chỉ huy phòng vệ chuẩn bị chiến đấu, hiển nhiên sắp có nguy hiểm không nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Thân phận hoàn hảo

Một đám mây đen kịt nhanh chóng bay về phía đoàn xe.

Tạo Thế cảnh cường giả tên Ly Hồng sắc mặt căng thẳng, hẳn biết đám mây đen kia là gì? Hẳn đã đối mặt vài lần.

Đám mây đen đó chính là một bầy Thực Khẩu Kỳ lên đến gần triệu con.

Thực Khẩu Kỳ nhìn như con châu chấu to cỡ nắm tay, màu đen xanh, miệng có hai hàm răng sắc bén vô cùng.

Thực Khẩu Kỳ sống thành đàn từ vài trăm ngàn con đến vài triệu con.

Thực Khẩu Kỳ ăn tạp, chúng đi tới đâu thì sự sống ở đó điều tàn từ cỏ cây hoa lá, côn trùng, ma thú,...

Mỗi con Thực Khẩu Kỳ tu vi không cao chỉ tương đương Luyện Linh nhất trọng không khó đối phó nhưng số lượng hàng ngàn hàng triệu con thì lại khác. Cái này gọi là kiến nhiều cắn chết voi.

Từng chiếc xe mở lồng bảo vệ, trong xe Tôn Kỳ nhìn bên ngoài lo lắng.

Hắn lúc này đang nguy tạo khí tức của Tinh Niệm tu vi Luyện Linh ngũ trọng nhưng thực chất hẳn không có một chút tu vi nào, nếu Thực Khẩu Kỳ xông phá lồng bảo vệ thì hẳn chết chắc.

Đàn Thực Khẩu Kỳ ào ào xông vào đoàn xe, tiếng rít vang lên liên hồi, tiếng đập cánh xào xạc.

Tiếng lốp bốp không ngừng do đàn Thực Khẩu Kỳ đâm vào lồng bảo vệ chết tan xác. Có con đậu trên lồng bảo vệ ra sức gặm nhấm.

Tiếng la hét chiến đấu, tiếng binh khí, tiếng kêu đau đớn.

Tôn Kỳ ngồi trong xe tĩnh tâm, hẳn lúc này đã không thể làm gì nên chỉ có thể cầu mong cho đoàn xe của Ly gia đủ tốt. Vượt qua công kích của đàn Thực Khẩu Kỳ.

Sau nửa canh giờ, đàn Thực Khẩu Kỳ mới bay hết về một hướng khác, Tôn Kỳ thở ra một hơi nhẹ người.

Tôn Kỳ mở cửa, nhìn xem xung quanh.

Cảnh vật hoang tàn, cả ngọn cỏ cũng không còn.

Đội bảo vệ thương tích đầy mình nhưng không có chí mạng.

Ly Hồng chỉnh đốn, ra lệnh nhanh chóng tiến lên.

Đây không phải là lúc nghỉ ngơi.

Máu Thực Khẩu Kỳ sẽ thu hút thêm nhiều ma thú khác, cần nhanh chóng rời đi.

Đoạn đường tiếp theo gặp không ít nguy hiểm tương tự nhưng Ly Hồng luôn thuận lợi hoá giải, thương thì có mà vong thì không.

Trên đường nguy hiểm trùng trùng nhưng Ly gia vô cùng có kinh nghiệm xử lý nên chỉ có kinh không hiểm.

Tôn Kỳ lúc này mới cảm thấy năm mươi ma thạch bỏ ra hoàn toàn đáng giá nếu như để hắn tự cười thú mà đi thì chỉ sợ đã bị giết ngay ngày đầu tiên.

Sau bao phen vất vả cuối cùng cũng đến được thành Thực Nguyệt, thời gian là ba tháng mười ngày so với dự tính của hắn lâu hơn một chút.

Tôn Kỳ xếp hàng, nộp một ma thạch để vào thành.

Tôn Kỳ tuy giả dạng Tinh Niệm nhưng lại không có lệnh bài luyện được sư nên không được miễn phí vào thành.

Đi hết ba đường bảy ngã, Tôn Kỳ cuối cùng cũng đến biệt phủ của Hắc Tông.

Tôn Kỳ lúc này không có chút khẩn trương hồi hộp ngược lại vô cùng trấn tĩnh. Tất cả việc phải làm hắn đã làm, điều cần ứng phó hắn đã nghĩ cách ứng phó. Bây giờ là bài kiểm tra quan trọng nhất.

Tôn Kỳ bước vào phủ, lớn tiếng hô:

“Sur tôn! Sur tôn! Đồ nhi đã trở về.”

Tôn Kỳ bước nhanh vào phòng khách. Không có ai.

Một lớp bụi mỏng trên bàn chứng tỏ đã một thời gian không ai dọn dẹp.

Trong lòng Tôn Kỳ nhảy lên vui sướng.

Nhưng còn phải kiểm tra thử cuối cùng để chắc chắn Hắc Tông đã chết.

Tôn Kỳ đi đến phòng Hắc Tông, đẩy cửa tiến vào.

Mọi thứ trong phòng vẫn ngay ngắn gọn gàng chỉ là có thêm một lớp bụi mỏng.

Chính tại một góc phòng là một con chiến nô, ngồi ngã gục dựa vào thành tường.

Khí tức suy yếu đến cực điểm, ma khí mỏng manh, hồn lực tiêu tán.

Thấy cảnh này Tôn Kỳ mới thở ra một hơi.

Lúc này có thể chắc chắn xác định Hắc Tông đã chết.

Có thể giải thích như sau:

Khi chế tạo hồn nô, hồn nô sẽ bị đánh vào Hồn Phách Ấn Ký.

Hồn Phách Ấn Ký có tác dụng điều khiển hồn nô ngoài ra còn có thể để Hồn Phách Ấn Ký kích phát nổ hồn.

Nếu như chủ hồn nô chết, Hồn Phách Ấn Ký sẽ tự động từ từ ăn mòn cho đến khi hồn nô chết.

Hồn nô càng cường đại quá trình chết sẽ diễn ra càng lâu và ngược lại.

Hắc Tông có để lại trong phủ mười cái hồn nô chăm sóc biệt phủ cùng năm cái chiến nô trong đó có một chiến nô Luyện Linh bát trọng để bảo vệ biệt phủ.

Thời gian lăng mộ cổ sụp đổ cũng gần bốn tháng, nếu như Hắc Tông chết trong lăng mộ cổ thì thời gian gần bốn tháng này đủ để Hồn Phách Ấn Ký tiêu huỷ hoàn toàn hồn nô cùng chiến nô.

Chỉ còn lại con chiến nô mạnh nhất là chèo chống được đến lúc này nhưng có lẽ cũng chỉ thêm vài ngày nữa là hồn phi phách tán.

Nghĩ ra những điều này, Tôn Kỳ thở phào nhẹ nhõm. Hắc Tông đã chết vậy thì hẳn có thể giả mạo hoàn toàn Tinh Niệm khó ai có thể tìm ra sơ hở.

Nếu vậy thì...

Chờ...

Khoan đã...

Vừa có một ý nghĩ gì đó xẹt qua đầu của Tôn Kỳ, hẳn vừa nghĩ đến một điểm mấu chốt.

Tôn Kỳ chạy vội vào thư phòng.

Hắn điên cuồng lục lợi sách, sau đó giờ lấy vài cuốn, đọc lướt qua vài đoạn rồi vớt ngang tìm cuốn khác.

Sau nửa canh giờ, tủ sách trống trải, trên đất sách vớt lung tung lộn xộn.

Tôn Kỳ ngồi tại trên bàn đọc sách, tay cầm một quyển sách cũ nghiền ngẫm.

Tôn Kỳ lúc này nhẹ nhàng thở ra. Thì ra lại như vậy.

Đáp án hẳn muốn tìm chính là: Sinh mệnh bản nguyên.

Hồn Phách Ấn Ký gắn kết với sinh mệnh bản nguyên, nếu như chủ hồn nô chết Hồn Phách Ấn Ký sẽ từ từ ăn mòn sinh mệnh bản nguyên. Đây mới là nguyên nhân thực sự khiến hồn nô từ từ chết đi.

Sinh mệnh bản nguyên là gì? Trong sách cũng không thể nói rõ. Chỉ có thể hiểu là trong mỗi sinh mệnh sống đều có sinh mệnh bản nguyên.

Sinh mệnh bản nguyên quyết định đến tuổi thọ sinh mệnh sống.

Sinh mệnh bản nguyên trong mỗi sinh mệnh khác nhau thì khác nhau.

Sinh mệnh bản nguyên có thể thay đổi theo thời gian.

Ma tộc đã tìm ra cách gia tăng sinh mệnh bản nguyên đó là tu luyện. Đây chính là bước tiến quan trọng của Ma tộc.

Trong nhiều cách dùng liên quan sinh mệnh bản nguyên thì Hồn Phách Ấn Ký là một trong những sáng tạo quan trọng nhất.

Nó giúp Ma tộc rút hồn luyện phách các tộc khác, tăng thêm sức mạnh Ma tộc.

Sinh mệnh bản nguyên cũng chỉ được nhắc đến vài dòng như thế.

Tôn Kỳ đặt quyển sách xuống, nghĩ tới trường hợp bản thân.

Lúc hấn tấn công Hồn Phách Ấn Ký có cảm thấy mình bị tiêu hao thứ gì đó vô cùng quan trọng hẳn là sinh mệnh bản nguyên.

Lúc đó chắc là Tinh Niệm chết rồi nên mới không cảm ứng thấy Hồn Phách Ấn Ký bị tấn công mà cho nổ hồn.

Một điểm mấu chốt nữa là lúc Tôn Kỳ hấp thụ ma thạch thì cảm thấy được bổ sung một tia sinh mệnh bản nguyên, hẳn là như trong sách nói tu luyện giúp tăng sinh mệnh bản nguyên.

Tôn Kỳ cảm thấy mình đã giải quyết một khúc mắc trong lòng, hẳn cũng thấy rõ còn đường tiếp theo phải đi.

Việc tiếp đến hẳn phải làm là hoàn toàn nhập vai Tinh Niệm.

Tôn Kỳ đứng dậy, sắp xếp lại sách lên tủ.

Sau đó, Tôn Kỳ đi xem xét lồng giam nô lệ.

Đến nơi thì cảnh tượng không khác trong suy nghĩ của hắn thậm chí có chút ghê rợn.

Trong lồng là Nhân tộc đã chết, nằm đứng ngổn ngang, mùi hôi thối thịt rửa bốc lên.

Còn trùng, dòi bọ lúc nhúc bò lổm nhổm dưới da người chết.

Có con dòi trắng béo ú bò ra khỏi miệng rồi lại chui vào hốc mắt.

Tiếng ruồi nặng nề o... o... bay quanh đồng xác thối.

Tôn Kỳ thấy cảnh này mà muốn nôn.

Quả nhiên như hắn suy đoán, không có hồn nô cho ăn tất cả nô lệ Nhân tộc đã chết.

Tôn Kỳ có chút đau buồn. Dù sao cũng là đồng tộc.

Tôn Kỳ dùng một hoá thiêu sạch tất cả.

“Hãy để ngọn lửa này đưa các ngươi một đoạn đường.”

Tôn Kỳ ngồi bệt xuống đất nhìn ánh lửa mà trong lòng có chút thất lạc.

Nhân tộc số mệnh là như vậy sao?

Hắn phải làm gì đây?

Hắn muốn Nhân tộc quật khởi nhưng hắn quá yếu. Hắn có thể làm được sao?

Hay hắn hoà làm một Ma tộc, chính thức trở thành Ma tộc?

Hắn ở Ma giới cũng không tệ, dù sao cũng không ai phát hiện ra hắn.

Những suy nghĩ này nổi lên suýt nữa khiến hắn đồng tình thuận theo.

Nhưng hắn nhớ lại quá khứ bản thân, nhớ lại cha mẹ, nhớ ánh mắt hiền từ, nhớ giọng nói dịu dàng, nhớ đôi vai vững chắc.

Ánh mắt hắn lúc này loé sáng kiên định.

Ta không phải Ma tộc, mãi mãi không phải.

Ta là Nhân tộc, ta phải làm gì đó cho Nhân tộc.

Tôn Kỳ đứng lên về thất lạc bị quét sạch sành sanh.

Tôn Kỳ đi vào thư phòng. Đọc sách.

Muốn giúp Nhân tộc trước tiên phải mạnh mẽ, muốn mạnh mẽ trước tiên cần hiểu biết.

Tôn Kỳ cần biết thế nào là tu luyện.

Tôn Kỳ lúc trước ở bên cạnh Tinh Niệm nhìn Tinh Niệm tu luyện rất nhiều lần nhưng hắn vẫn cần tìm hiểu lại vì hắn không phải Ma tộc không thể đi theo con đường tu luyện thuần túy của Ma tộc.

Hắn cần điều chỉnh sao cho phù hợp bản thân.

Tại Ma giới tu luyện có ba cảnh giới: Luyện Linh cảnh, Tạo Thể cảnh, Hợp Nhất cảnh.

Tôn Kỳ cần tập trung vào tìm hiểu Luyện Linh cảnh, hai cảnh giới còn lại sau này hãy tính tiếp.

Ma tộc sinh ra là ma linh.

Ma linh là phi vật chất, không bị vật chất ảnh hưởng trừ một số vật chất đặc biệt. Ma linh bình thường không thể tác động lên vật chất...

Tôn Kỳ đọc về ma linh thì cảm thấy mô tả khá giống với hồn phách con người. Phải chăng cả hai cùng một dạng như nhau. Nhưng do hai chủng tộc khác nhau, hoàn cảnh sống khác nhau nên sinh ra khác biệt.

Chỉ cần bản chất giống nhau, Tôn Kỳ hoàn toàn có thể theo cách tu luyện của Ma tộc mà làm theo.

Như thế có hai cái tốt:

Thứ nhất là có sẵn đường đi, Tôn Kỳ không phải lần mò từng bước trong bóng tối tiến lên.

Thứ hai là tu luyện như Ma tộc thì Tôn Kỳ giả dạng Ma tộc càng khó bị phát hiện.

Tu luyện ma linh gọi là Luyện Linh.

Luyện Linh giúp ma linh dẻo dai, bền chắc, mạnh mẽ...

Ma linh có hai loại công kích chính là: dùng ma khí điều khiển ma binh tấn công, dùng hồn lực công kích hồn phách đối phương.

Luyện Linh giúp tăng số lượng và chất lượng ma khí, hồn lực.

Tôn Kỳ đọc tới đây có chút nhũu mày khó nghĩ.

Hồn lực là lực lượng của hồn phách. Cái này hắn là hồn phách nào cũng có, hắn có thể tu luyện.

Nhưng vấn đề là ma khí, hắn không phải Ma tộc nên không có ma khí cho dù hắn có hấp thu ma thạch đi chăng nữa ma khí cũng bị hắc động chuyển hoá.

Trong người hắn hoàn toàn không có ma khí, hắn chỉ tạo một lớp ma khí bên ngoài nguy trang mà thôi.

Vấn đề ma khí phải giải quyết làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Con đường khác

Tôn Kỳ đắm chiêu suy nghĩ.

Hắn lật tung một đống sách, đọc hết một lượt cũng không tìm ra manh mối.

Tôn Kỳ cười khở.

Tại đây là Ma giới làm sao có thể tìm được con đường tu luyện mà không dùng ma khí chứ!

Suy nghĩ đã không kết quả chi bằng tu luyện thử. Bước một bước thăm dò một bước.

Tôn Kỳ đến phòng Hắc Tông.

Mọi ma pháp, dược thư, sách quý đều được Hắc Tông để trong phòng mình. Tinh Niệm trước đây cũng chưa từng bước vào.

Phòng Hắc Tông trước đây luôn có chiến nô thường trực bảo vệ, nếu không có sự cho phép của Hắc Tông thì bất cứ sự xâm phạm nào đều bị chiến nô tiêu diệt.

Bây giờ cả biệt phủ này chỉ có một mình Tôn Kỳ, hắn trở thành chủ của nơi này. Những thứ trong phòng Hắc Tông giờ là tài sản của hắn.

Tôn Kỳ lần này bước vào phòng Hắc Tông đã không còn thấy chiến nô trước đó, hắn là đã triệt để hồn phi phách tán.

Đến bên kệ sách, Tôn Kỳ tùy tiện cầm xuống một quyển sách.

Bách Thảo Thường Thức: ghi lại ba ngàn bảy trăm hai mươi sáu loại thảo dược cùng thuộc tính của chúng. Trên từng trang sách còn có ghi chú của Hắc Tông.

Tôn Kỳ nhìn sơ cũng biết giá trị quyển sách này không nhỏ. Nên nhớ sách Tinh Niệm trước kia đọc cũng chỉ có trăm loại thảo dược, lại có ghi chú tỉ mỉ của một vị ma linh sư thì giá trị cao thêm một bậc.

Tôn Kỳ không vội nghiên cứu, hắn đặt lại cuốn sách lên kệ.

Tôn Kỳ giả dạng Tinh Niệm nên chắc chắn phải học luyện dược, đọc thuộc sách này là tất nhiên nhưng không phải lúc này.

Tôn Kỳ cầm một cuốn sách khác.

Ma Thú Tổng Hợp Luyện Đan: ghi lại những loại ma thú có bộ phận cơ thể dùng luyện đan. Cách tìm ma thú, đặc tính của chúng cùng cách xử lý bộ phận dược tính.

Sách quý.

Thảo Dược Cùng Ma Thú: ghi lại những loại thảo dược thường được ma thú canh giữ. Chủng loại, đặc tính, mô tả....

Cũng là sách quý.

Luyện Đan Cơ Bản.

Bản Về Đan Lô.

Ma Thú Cốt Tổng Hợp.

.....

Tất cả đều là sách quý.

Tuy nhiên lúc này Tôn Kỳ lại cảm thấy khó hiểu.

Tất cả sách tại đây đều rất có giá trị nhưng thứ có giá trị nhất đối với luyện linh sư lại là đan phương cùng ma pháp tu luyện nhưng lại không có ở đây.

Tôn Kỳ lại lục tung cả căn phòng lên tìm kiếm.

Không có.

Tôn Kỳ lúc này có chút căng thẳng. Không có ma pháp hắn làm thế nào tu luyện. Không có đan phương thì luyện đan thế nào.

Không có hai thứ này hắn làm sao sinh tồn tại Ma giới.

Tôn Kỳ cẩn thận tìm kỹ lại mọi thứ, từ mọi góc ngách, khe tường, trần nhà... vẫn không có.

Hắc Tông không thể nào ghi nhớ thuộc lòng tất cả, cũng không thể lúc nào cũng mang theo. Vậy chỉ có thể cất giấu tại nơi bí ẩn nào đó.

Nghĩ đến đây, Tôn Kỳ bắt đầu kiểm tra các vách tường, bức tranh, bàn ghế...

Lúc này Tôn Kỳ tập trung kiểm tra không may va phải bức tượng đặt gần kệ sách nhưng bức tượng lại không đổ.

Tôn Kỳ ánh mắt sáng lên: có trá.

Tôn Kỳ xoay quanh bức tượng, sau đó lấy tay xoay bức tượng.

Kệ sách liền kết... kết... kết... mở ra ngăn sách bí mật.

Tôn Kỳ vui vẻ, quả nhiên có ẩn dấu.

Trong ngăn bí mật có hai hộp gỗ, chạm trổ cầu kỳ tinh mỹ. Hai hộp gỗ này hiển nhiên giá trị không bình thường.

Tôn Kỳ mở ra một chiếc hộp.

Bên trong là một sấp giấy ghi lại cách luyện đan. Đan phương.

Hắn chưa cần thứ này.

Đóng hộp lại, Tôn Kỳ mở hộp thứ hai.

Bên trong đúng là thứ hắn đang cần: ma pháp.

Ma pháp chính là chỉ cách hấp thụ ma khí, đưa ma khí đi khắp thân thể cường hoá các bộ phận, dạy cách phóng thích ma khí, đưa ma khí vào trong binh khí để chiến đấu.

Hãy tưởng tượng cơ thể người là một sa mạc khô cằn, ma khí là hơi nước.

Tu luyện chính là dẫn nước tạo dòng đi khắp sa mạc.

Trước tiên cần hơi nước ngưng tụ thành nước.

Muốn hơi nước ngưng tụ thành nước thì hơi nước phải đủ nhiều. Đây là lý do người cần hấp thụ ma thạch để tu luyện, hấp thụ ma khí từ không khí thì không biết bao lâu mới đủ để ngưng tụ thành giọt.

Khi đã có đủ nước thì người cần phải tạo dòng cho nước chảy khắp sa mạc. Cũng tức là dẫn ma khí đi đến toàn cơ thể.

Làm sao để tạo dòng dẫn nước? Chính là dùng hồn lực cạo rửa tạp chất tạo dòng, sau đó dẫn dòng nước chảy theo ý muốn.

Tạo ra dòng chảy ma khí có nhiều loại nhưng cơ bản nhất là một dòng chảy từ đầu đến vai thì rẽ ra hai nhánh đến tay, chảy tiếp xuống hông thì tách thành hai dòng chạy đến cuối chân.

Chính là có hình dáng một đầu, hai tay, hai chân như Nhân tộc.

Còn có ma pháp hướng dẫn chảy ra sau lưng tạo thành hai cánh.

Chảy ra trước trán tạo con mắt thứ ba.

Chảy xuống vai thì rẽ bốn tạo ra bốn cánh tay.

Chảy xuống hông thì rẽ thêm một nhánh tạo đuôi.

Vậy nên tại Ma giới, Ma tộc có đủ mọi loại hình dáng kỳ quái. Chỉ cần người đủ trí tưởng tượng, ma pháp phù hợp thì hình dáng gì cũng có thể tạo ra.

Nhưng cơ bản nhất vẫn là một đầu, hai tay, hai chân.

Hắc Luân ma pháp là cuốn ma pháp trong hộp cũng là ma pháp mà Hắc Tông và Tinh Niệm tu luyện.

Hắc Luân ma pháp có thể dùng đến tu vi Tạo Thể tam trọng.

Tôn Kỳ cảm cuốn ma pháp nghiền ngẫm một lúc lâu sau đó nhẹ nhàng đặt xuống.

Tôn Kỳ ngồi khoanh chân, hai tay nắm hai viên ma thạch đặt lên đầu gối.

Nhắm mắt tĩnh tâm.

Mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn tâm.

Trong miệng nhắm đọc Hắc Luân ma pháp.

Phải qua trăm tức hơi thở, Tôn Kỳ mới để cơ thể đạt trạng thái tốt nhất.

Sau đó theo ma pháp vận chuyển hấp thụ ma thạch.

Ma thạch xuất hiện từng sợi khí đen bay vào thất khiếu của Tôn Kỳ.

Lại từ thất khiếu tụ lại trong ngực ngưng kết thành giọt.

Nhưng vào lúc này hắc động tại đan điền xoay tròn hút hết ma khí.

Sự việc diễn ra bất ngờ làm Tôn Kỳ sợ hãi đột ngột dừng ma pháp vận chuyển.

Oa! Một tiếng.

Tôn Kỳ phun ra một ngụm ma khí, từng sợi ma khí thoát ra từ thất khiếu.

Tôn Kỳ hiển nhiên là bị phản phệ không nhỏ.

Tôn Kỳ lúc này cảm thấy toàn thân thoát lực, đau nhức vô cùng. Nhưng rồi có một cỗ năng lượng thuần túy từ hắc động chảy ra xoa dịu đau nhức.

Tôn Kỳ đắm chiêu suy nghĩ, hắc hấp thụ ma khí sẽ bị hắc động hút hết.

Như vậy thì làm sao ngưng tụ ma khí tạo dòng?

Nếu không thể ngưng tụ ma khí làm sao tu luyện?

Ma pháp này làm sao mới có thể luyện được?

Vô số câu hỏi đặt ra, Tôn Kỳ không thể trả lời được.

Không thể trả lời được làm hắn càng đau khổ xoắn xýt.

Hay là từ bỏ hắc động? Nhưng hắc động gắn kết với cơ thể hắn, nhiều lần cứu mạng hắn làm sao có thể bỏ được.

Lại nói hắc động mỗi lần lần hấp thụ ma khí đều trả lại cho hắn năng lượng thuần khiết.

Chờ...

Khoan đã...

Năng lượng thuần khiết phải chăng có thể dùng thay ma khí. Dù sao hắn cũng không phải Ma tộc sao phải cố nghĩ hấp thụ ma khí.

Như được giải nút thắt trong lòng, Tôn Kỳ nhanh chóng thử nghiệm.

Ma khí từ thất khiếu chảy vào cơ thể sau đó đi vào hắc động.

Một cỗ năng lượng thuần khiết chảy ra, Tôn Kỳ dùng hồn lực ngưng tụ cỗ năng lượng này lại không để nó thấm thấu vào cơ thể như mọi khí.

Nhưng mười tức thời gian sau thì rắc rắc hai tiếng.

Ma thạch hết ma khí mà vỡ vụn.

Chưa đủ năng lượng!

Tôn Kỳ lấy ra một nắm ma thạch tiếp tục hấp thụ.

Mười tức sau ma thạch vỡ vụn.

Lại đổi hai viên khác.

Lại vỡ vụn.

Lại đổi.

Trong cơ thể Tôn Kỳ lúc này có một quả cầu năng lượng khổng lồ, Tôn Kỳ để cho năng lượng chảy vào quả cầu sau đó dùng hồn lực nén ép quả cầu lại. Rồi lại dẫn thêm năng lượng vào rồi lại nén ép.

Cứ như vậy kéo dài cho đến cực hạn nén ép của Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ biết đây là thời điểm quan trọng, khai linh thành công hay không là thời điểm này.

Tôn Kỳ dùng hết hồn lực điều khiển khiến quả cầu xoay tròn tự lực. Sau đó buông hồn lực để quả cầu tự bay đi.

Quả cầu vừa bay vừa xoay đập thẳng vào một vùng không gian.

Ầm ầm nổ vang.

Một vùng không gian nứt ra sau đó sụp xuống thành một hố lớn.

Quả cầu vẫn đang xoay tròn khiến hố sụp sâu hơn, rộng hơn.

Trăm tức hơi thở về sau, quả cầu hết lực.

Quả cầu vỡ ra thành năng lượng thuần túy sóng sánh như nước tràn ngập nửa cái hồ mới này.

Tôn Kỳ lúc này thở ra một ngụm trọng khí, thân thể suy yếu nhưng mà hấn lại vô cùng vui vẻ. Khai linh thành công.

Còn nhớ trước đây, Tinh Niệm khai linh nhờ vào một viên Nhập Linh Đan quá trình nhẹ nhõm hơn hấn nhiều lần.

Tôn Kỳ ngồi nghỉ một chút sau đó dùng hồn lực quét toàn thân kiểm tra thành quả.

Kiểm tra xong thì Tôn Kỳ cười như mếu.

Hấn quả thực khai linh thành công mà mở ra lần đầu đặc biệt lớn hồ, đặt vững căn cơ sau này.

Nhưng mà Ma tộc khai linh hồ đầu tiên là ở trên đầu sau đó mở dòng chảy xuống toàn thân. Còn hấn thì khai linh hồ đặt tại đan điền gần hắc động.

Cái này còn có thể làm gì? Đây là hậu quả do không có sư tôn hướng dẫn đi.

Tôn Kỳ chỉ có thể tự an ủi coi như do hấn là Nhân tộc nên có sự khác biệt đi.

Tôn Kỳ lẩm bẩm: Ta đã khai linh thành công, lại không tu ma khí mà dùng năng lượng khác.

Ta sẽ gọi năng lượng này là: linh khí phân biệt với ma khí.

Linh khí hoá lỏng mới tràn ngập nửa hồ vậy là hấn có tu vi Luyện Linh nhất trọng trung kỳ.

Tôn Kỳ tiếp tục lấy ra ma thạch tu luyện.

Tôn Kỳ tìm được chỗ giấu ma thạch của Hắc Tông nên hiện tại ma thạch với Tôn Kỳ mà nói thoải mái dùng.

Nửa ngày sau đan điền tràn đầy linh khí, Tôn Kỳ đạt tới Luyện Linh nhất trọng đỉnh phong có thể trùng kích Luyện Linh nhị trọng.

Tôn Kỳ thở ra một hơi, ma khí dư thừa từ mũi hấn bay ra. Tôn Kỳ cảm thấy toàn thân tràn đầy lực lượng, tinh thần minh tỏ.

Tôn Kỳ cũng không vội trùng kích cảnh giới tiếp theo, hấn cần trước tiên quen thuộc cảnh giới hiện tại.

Tôn Kỳ đi ra sân tập. Đây là nơi trước đây Tinh Niệm tu luyện chiến đấu.

Có một tảng đá lớn cao hơn đầu người. Trên tảng đá có vài vết lõm do Tinh Niệm thử uy lực cảnh giới.

Tảng đá này chất liệu cứng rắn chỉ có Tạo Thể cảnh mới phá được, rất phù hợp để Luyện Linh cảnh thử sức.

Tôn Kỳ đứng trước tảng đá, hít sâu thủ thế, tay nắm chặt.

Theo ma pháp vận chuyển, dùng hồn lực dẫn linh khí đến cánh tay, bao quanh nắm đấm. Sau đó...

Tung hết sức ra một đấm.

Ầm!

Một tiếng nhỏ! Một đạo mờ nắm đấm xuất hiện trên tảng đá.

Còn Tôn Kỳ ôm nắm tay đau muốn khóc gọi mẹ.

Một lúc sau Tôn Kỳ mới bình tĩnh xem vết đấm mình để lại. Tôn Kỳ so sánh một chút dấu vết Tinh Niệm để lại trước đó.

Tôn Kỳ lúc này có phán đoán lực đấm của mình tương đương với Tinh Niệm khi ở Luyện Linh tam trọng.

Đây là một cái kinh hỷ đi.

Nhưng sau đó hấn lại sầu não.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Đột phá cảnh giới

Tôn Kỳ lúc này gặp một vấn đề rất lớn.

Khi linh khí bao bọc nắm đấm có thể nhìn thấy rõ sự khác biệt giữa linh khí và ma khí.

Giống như hai màu trắng đen vô cùng tương phản nhau.

Lúc một mình thì cũng thôi đi.

Nhưng sau này đi lại trong Ma giới, Tôn Kỳ chắc chắn phải động thân nếu như có kẻ trông thấy sự khác biệt này hấn phải giải thích làm sao?

Nếu như đưa tới kẻ hữu tâm điều tra, hấn chỉ sợ sẽ không sống tốt.

Tôn Kỳ suy nghĩ tìm cách.

Nửa canh giờ sau cuối cùng cũng có ý tưởng khả quan nhất.

Tôn Kỳ sẽ không phóng xuất linh khí mà tụ lại linh khí trong bàn tay chờ phát, lại dùng ma khí bao quanh tay nguy tạo như là ma khí phóng xuất.

Nhưng có một vấn đề là ma khí quanh tay chỉ là nguy tạo nên sẽ không tăng cường lực chiến cho hấn.

Nên lúc bàn tay chạm vào mục tiêu cần nhanh chóng phóng thích linh khí. Cái này cần sự điều khiển linh khí thật tinh tế.

Muốn làm được cả hai yếu tố cùng lúc: vừa dùng ma khí nguy trang vừa phóng thích linh khí kịp thời cần tập luyện thuần thục, nhuần nhuyễn.

Nửa ngày sau, Tôn Kỳ cũng có chút thành tựu.

Một trăm cú đấm thì cũng có một cú đấm như ý muốn.

Lúc này Tôn Kỳ tạm dừng nghỉ ngơi vì linh khí trong người đã cạn kiệt.

Tôn Kỳ lấy ra ma thạch khôi phục linh khí.

Tôn Kỳ dùng hết mười viên ma thạch mới khôi phục đầy linh khí. Tôn Kỳ nhớ rõ trước đây Tinh Niệm tu vi Luyện Linh nhất trọng đỉnh phong chỉ dùng có hai viên.

Như vậy có thể đoán được linh khí của hấn gấp năm lần ma khí của Tinh Niệm cùng cảnh.

Cũng có thể là gấp năm lần Ma tộc cùng cảnh giới.

Đây chính là một tin tức tốt.

Tôn Kỳ dự định trùng kích cảnh giới tiếp theo. Nhưng chỉ sợ tổn không ít ma thạch, mặc dù lúc này hấn không thiếu ma thạch nhưng chỉ dùng mà không làm ra hấn cuối cùng sẽ cháy túi.

Tôn Kỳ quyết định dùng đan dược bổ trợ.

Hắc Tông để lại không ít đan dược, bây giờ tất cả đều rơi vào tay hấn.

Trùng kích Luyện Linh cảnh có mấy bước:

Bước đầu tiên là vẽ đường. Ma pháp sẽ chỉ đường cho ngươi, mỗi loại ma pháp khác nhau sẽ chỉ đường khác nhau.

Bước thứ hai là khai dòng. Khi đã có đường vẽ thì ngươi sẽ theo đường này mà tạo dòng. Bước này phụ thuộc vào hồn lực của ngươi, hồn lực càng hùng mạnh, dẻo dai thì tạo dòng sẽ càng thuận lợi.

Hồn lực quá yếu tạo dòng không đủ sâu rộng sẽ ảnh hưởng đến căn cơ tiến cảnh sau này.

Nguy hiểm hơn là ngươi tạo dòng giữa chừng thì hết hồn lực có thể khiến dòng bị lấp trở lại, gây ản tậ sau này cho ngươi.

Bước thứ ba là tạo hồ. Sau khi tạo dòng đến điểm chỉ định, tại đây ngươi sẽ tạo hồ chứa.

Điểm chỉ định là gì? Chính là điểm ngươi sẽ tạo hồ chứa ma khí. Qua rất nhiều lần thử nghiệm, Ma tộc đã đúc kết ra chín điểm cơ bản quan trọng. Các điểm từ trên xuống dưới như sau:

Điểm đầu tiên là tại đầu chính là nơi đặt khai linh hồ, điểm này gọi là Thiên Linh. Nếu ngươi muốn tạo con mắt thứ ba, hay mọc sừng thì chú ý điểm này.

Điểm thứ hai là nằm tại cuối cổ họng giữa chỗ lõm trên bờ hai vai, gọi là Thiên Đột. Nếu ngươi muốn tạo ba đầu thì đây là điểm quan trọng cần chú ý.

Điểm thứ ba là điểm nằm trên vai trái gọi là Tả Môn.

Điểm thứ tư là điểm nằm trên vai phải gọi là Hữu Môn. Nếu ngươi muốn nhiều tay thì cần chú ý hai điểm này.

Điểm thứ năm là điểm nằm tại giữa ngực gọi là Đan Trung. Nếu ngươi muốn mọc cánh thì chú ý điểm này.

Điểm thứ sáu là điểm nằm tại bụng gọi là Đan Điền. Sau Thiên Linh thì đây là hồ chứa ma khí lớn thứ hai, điểm này quyết định số lượng cùng chất lượng ma khí của ngươi.

Điểm thứ bảy nằm tại hông gọi là Sinh Môn. Điểm này quyết định giới tính, sinh sản hậu đại sau này. Có kẻ lúc tu luyện Sinh Môn gặp vấn đề sau này không thể sinh sản hậu đại được. Sinh Môn tăng phúc chiến lực không nhiều nhưng vai trò lại trọng đại vô cùng. Ngươi nếu muốn có đuôi cũng cần chú ý điểm này.

Điểm thứ tám tại chân trái gọi là Âm Tuyền.

Điểm thứ chín tại chân phải gọi là Dương Tuyền. Nếu ngươi muốn nhiều chân hay ghép hai chân thành đuôi cá, đuôi rắn thì chú ý hai điểm tại chân này.

Chín điểm này còn gọi là chín huyết tương đương với Luyện Linh chín tiểu cảnh giới.

Tạo hồ lần này cũng giống như tạo khai linh hồ, dùng một cỗ năng lượng lớn oanh phá một cái hồ lớn. Năng lượng thường dùng là đan dược kết hợp ma khí.

Bước thứ tư là dẫn ma khí. Chính là dùng hồn lực dẫn ma khí từ khai linh hồ qua chỗ tạo dòng đến hồ mới.

Hoàn thành bốn bước này là ngươi đã chính thức tăng cấp.

Tôn Kỳ đọc xong các bước này thì trầm ngâm suy nghĩ, thôi diễn trong đầu các bước.

Kiểm tra đồ cần thiết: đan dược, ma thạch, hồn lực sung mãn...

Sau nửa ngày chuẩn bị và điều chỉnh tinh thần, Tôn Kỳ quyết định trùng kích cảnh giới.

Nhưng mà hần lúc này có một vấn đề cực lớn: Khai linh hồ của hần tại huyết Đan Điền mà không phải tại huyết Thiên Linh. Như thế nào mở cảnh giới tiếp theo?

Tiếp theo mở huyết Đan Trung hay Sinh Môn? Thứ tự mở không đúng như ma pháp ghi liệu có vấn đề?

Những câu hỏi này hiển nhiên không có câu trả lời.

Chỉ có thể dựa vào hần liệu mạng đi kiểm nghiệm thử.

Tôn Kỳ đắn đo suy nghĩ.

Hần quyết định chọn mở huyết Đan Trung vì:

Đan Trung tăng chiến lực nhiều hơn Sinh Môn. Hần biết mình thân phận đặc biệt, sống tại Ma giới nguy cơ tứ phía vậy nên cần gấp rút tăng tu vi chiến lực.

Lại nói hần đang giả dạng Tinh Niệm mà Tinh Niệm thì tu vi Luyện Linh ngũ trọng đã mở huyết Đan Trung. Hần cần giả dạng cho giống nên sau này sẽ

mở các huyết Đan Trung, Thiên Đột, Hữu Môn, Tả Môn, Thiên Linh.

Tôn Kỳ đã không có nhiều lựa chọn chỉ có thể liều mạng.

Tôn Kỳ ngồi tĩnh tâm, điều chỉnh tinh thần, vận ma pháp vẽ đường.

Nửa canh giờ sau, hồn lực trong cơ thể Tôn Kỳ tụ tập, ngưng kết tại gần Đan Điền.

Hồn lực tụ thành quả cầu, bắn ra một tia hồn lực oanh phá không gian.

Ầm!

Một tiếng nổ vang dội, không gian chỗ bị oanh phá thành một cái hố nhỏ.

Nhưng sau đó không gian từ từ che lấp lại cái hố, chỉ mất mười tức thời gian.

Tôn Kỳ sắc mặt nghiêm trọng, quả nhiên đột phá cảnh giới không đơn giản như trong sách ma pháp mô tả. Cần nhất cổ tác khí đánh vỡ không gian tạo dòng, tạo hồ, dẫn linh khí.

Tôn Kỳ nuốt lấy mấy viên đan dược, lại để bên người đồng ma thạch nhỏ.

Có được lực hỗ trợ, hồn lực của Tôn Kỳ tăng mạnh.

Quả cầu hồn lực khuếch trương gấp ba lần, bắn ra từng tia hồn lực oanh phá không gian.

Ầm ầm...

Tiếng vang không dứt.

Trăm tức hơi thở về sau, Tôn Kỳ đã tạo dòng đến huyết Đan Trung nhưng mà hắn thấy hồn lực vẫn còn dư thừa.

Tôn Kỳ quyết định tiếp tục oanh phá tạo ra dòng sâu và rộng hơn.

Lại qua trăm tức hơi thở, Tôn Kỳ cảm thấy hài lòng.

Tôn Kỳ lại nuốt đan dược, hấp thụ ma khí chuẩn bị tạo hồ.

Một quả cầu linh khí khổng lồ đang lơ lửng tại huyết Đan Trung, Tôn Kỳ dùng lại cách đã mở huyết Đan Điền dùng hồn lực tập trung linh khí sau đó nén lại.

Nhưng lần này hắn có kinh nghiệm sẽ không để mặc linh khí cầu oanh phá lung tung mà phải tấn công vào đúng huyết Đan Trung.

Một lúc sau quả cầu linh khí đã tới giới hạn, Tôn Kỳ dùng hồn lực điều khiển quả cầu xoay tít rồi dùng toàn lực đẩy về phía trước.

Oanh! Vang một tiếng.

Quả cầu đập vào huyết Đan Trung, không gian sụp xuống. Hố lớn không ngừng mở rộng.

Khoảng trăm tức thời gian sau, quả cầu hao hết lực liền vỡ ra thành linh khí như nước sóng sánh trong hồ.

Tôn Kỳ vui vẻ liền dẫn dắt linh khí từ huyết Đan Điền tiến vào huyết Đan Trung. Tôn Kỳ chính thức là Luyện Linh nhị trọng.

Sau đó Tôn Kỳ dùng nửa canh giờ để củng cố tu vi. Lấp đầy hồ linh khí huyết Đan Trung.

Mặc dù lấp đầy hồ linh khí cũng không đồng nghĩa với người đã đạt tới Luyện Linh nhị trọng đỉnh phong.

Không giống như hồ khai linh đầu tiên vô cùng vững chắc, các hồ linh khí phía sau sẽ không vững chắc.

Không gian sẽ không ngừng co lại lấp đầy hồ, ngăn dòng chảy linh khí. Người cần làm là dùng linh khí, hồn lực chống lại sự co rút không gian cho đến khi dòng linh khí, hồ linh khí cố định vững chắc không bị không gian ảnh hưởng. Lúc này người mới đạt tới đỉnh phong có thể trùng kích cảnh giới tiếp theo.

Tất nhiên trong quá trình này người cũng có thể đẩy lùi không gian mở rộng linh hồ, linh dòng nhưng cực khó gần như không thể.

Tôn Kỳ từ từ mở mắt, miệng mang nụ cười.

Tôn Kỳ chạy ra sân tập, hắn muốn thử cảnh giới mới như thế nào.

Tung một đám hết sức vào tảng đá, tảng đá lõm xuống thấy rõ.

Tôn Kỳ có thể cảm nhận rõ lợi ích của cảnh giới mới: linh khí tràn đầy dồi dào, vận chuyển linh khí từ huyết Đan Trung đến tay rõ ràng nhanh hơn từ huyết Đan Điền đến tay.

Một điểm nhanh này có thể quyết định sống chết của người cũng có thể.

Tôn Kỳ liên tục tập luyện, liên tục tung đám.

Một ngày sau Tôn Kỳ cạn kiệt linh khí, nằm nhoài ra đất nghỉ ngơi.

Tôn Kỳ hấp thụ ma thạch khôi phục linh khí.

Sau đó Tôn Kỳ kiểm tra toàn cơ thể thì cảm thấy hài lòng, miệng lẩm bẩm:

“Hắc Tông trước kia hay nói Tinh Niệm cần chiến đấu để củng cố tu vi quả nhiên là không sai.”

Tôn Kỳ mới tập luyện một lúc mà đã thấy hiệu quả rõ rệt. Linh khí lưu chuyển liên tục từ hai hồ linh khí đến tay làm cho không gian không thể co vào.

Hiệu quả hơn hẳn việc người ngồi một chỗ ngăn không gian co lại.

Còn một vấn đề nữa Tôn Kỳ phải chú ý đó là tạp chất đan dược.

Phục dụng bất kỳ loại đan dược nào cũng có tạp chất. Tạp chất sẽ tích tụ tại trong dòng linh khí và hồ linh khí.

Tạp chất nhiều sẽ gây cản trở linh khí lưu thông, thu hẹp sức chứa của hồ linh khí.

Vậy nên tạp chất cần thường xuyên loại bỏ. Cách thường thấy là dùng hồn lực cọ rửa tạp chất, giữ cho dòng linh khí lưu thông trôi chảy, hồ linh khí sạch sẽ.

Tôn Kỳ lúc đột phá có dùng không ít đan dược, bây giờ phải tra tìm tạp chất để loại bỏ.

Hồn lực quét hai hồ linh khí sau đó quét dòng chảy linh khí.

Không có. Không có chút tạp chất nào.

Tôn Kỳ lại cẩn thận quét lại lần nữa, rồi mở rộng sang các khu vực lân cận.

Đều không có tạp chất.

Đây là chuyện gì? Là tốt hay xấu?

Tôn Kỳ suy nghĩ, nhớ lại từng quá trình trùng kích cảnh giới. Chợt bừng tỉnh.

Là hắc động.

Là hắc động đã thôn phệ hết tạp chất trả lại hần năng lượng thuần túy.

Cảm thấy đây chính là đáp án đúng, Tôn Kỳ mừng vui khôn xiết.

Vậy là hần không phải lo lắng vấn đề tạp chất, tu vi có thể thẳng tiến bay xa.

Bây giờ hần chỉ còn lại một nan đề!

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Luyện đan không dễ

Vấn đề tu vi coi như là giải quyết tạm ổn nhưng còn một vấn đề khó khăn hơn là luyện đan.

Tinh Niệm là luyện được sư nhất cấp mà Tôn Kỳ giả dạng Tinh Niệm nhưng lại không biết tí gì về luyện đan.

Tu vi hắn có thể nguy tạo khí tức lừa gạt, nếu có ai phát hiện hắn có thể nói do bị trọng thương nên tu vi giảm sút, cảnh giới bất ổn. Đây cũng là chuyện thường tình tại Ma giới sẽ không ai quá nghi ngờ.

Thế nhưng luyện đan lại khác người không thể nói người bị thương mà không luyện đan được.

Cũng không có bất kỳ lý do gì có thể giải thích chuyện người là luyện được sư nhất cấp nhưng sau đó người lại không biết tí gì về đan dược.

Tôn Kỳ biết mình nhất định phải học luyện đan, không chỉ là giả mạo Tinh Niệm mà hắn có cảm giác luyện đan sẽ giúp ích cho hắn sau này rất nhiều.

Tôn Kỳ trước đây sở dĩ chọn tu luyện trước luyện đan là vì có tu vi thì người mới luyện đan được, tu vi càng cao đối với luyện đan trợ giúp càng lớn.

Tôn Kỳ bây giờ đã là Luyện Linh nhị trọng có thể bắt tay vào học luyện đan.

Tôn Kỳ bắt đầu đọc sách tìm hiểu về đan dược.

Tôn Kỳ toàn tâm toàn ý chìm đắm trong đan đạo, đọc hết quyển sách này đến quyển sách khác, trong đầu không ngừng thôi diễn, luyện tập thủ pháp luyện đan.

Tôn Kỳ cũng có chút ngạc nhiên với bản thân mình. Hắn đã đọc nhiều sách như vậy nhưng không có cảm giác quá tải, đầu óc vẫn thông suốt linh hoạt, đặc biệt là những gì đã đọc hắn đều có thể ghi nhớ.

Tôn Kỳ suy đoán nguyên nhân có lẽ do mảnh vỡ Thiên Đạo hoà vào thân thể mình. Lúc đó hắn từng có cảm giác nhìn vô vạn vật, thân dung thiên địa.

Cái này là tin tốt, hắn cũng không cần truy cứu tận cùng vì sao mảnh vỡ Thiên Đạo lại có tác dụng như vậy.

Sau ba ngày đọc sách nghiên cứu, Tôn Kỳ bắt tay vào luyện thử.

Tôn Kỳ giống như Tinh Niệm dùng Trích Tinh Thảo để bắt đầu.

Đầu tiên là làm sạch thảo dược.

Sau đó xử lý đan lò.

Tiếp đó đốt mộc hoá, nung nóng đan lò.

Khi đan lò nóng vừa đủ thì bỏ Trích Tinh Thảo vào.

Điều chỉnh mộc hoá sao cho nhiệt độ vừa đủ. Mười tức thời gian sau thì tăng hoá lực gấp đôi trong ba tức hơi thở, sau đó giảm nhiệt độ dần trong hai mươi tức hơi thở.

Sau đó mở đan lò và cảm nhận thành quả...

Một mùi khét lẹt bay lên, dưới đáy đan lò là một cục than đen xỉ.

Tôn Kỳ bối rối không hiểu: rõ ràng là làm đúng theo chỉ dẫn, canh đo thời gian hắn là cũng không sai sao lại thất bại.

Tôn Kỳ lấy thảo dược luyện lại lần nữa.

Lần này là một mảng than đen. Luyện lại!

Lần này là một nửa bị cháy một nửa còn nguyên cây. Luyện lại!

Lần này chỉ còn lại tro.

...

Sau nhiều lần thất bại, Tôn Kỳ biết có luyện tiếp kết quả cũng không thay đổi. Hắn cần tìm ra nguyên nhân.

Cẩn thận nhớ lại từng bước luyện dược, cùng đối chiếu trong sách ghi chép đều không thấy bất kỳ chỗ nào sai lầm.

Tôn Kỳ nghĩ đến bản chép tay của Tinh Niệm.

Mỗi luyện linh sư đều có bản chép tay ghi lại kinh nghiệm luyện đan của mình.

Nhưng mà bản chép tay được Tinh Niệm mang theo lúc vào lăng mộ, chỉ sợ bây giờ đã bị huỷ.

Còn bản chép tay của Hắc Tông. Bản này rất có thể vẫn còn trong phủ.

Hắc Tông đã là ma linh sư, hẳn là bản chép sơ cấp luyện được Hắc Tông cũng không cần mang theo.

Tôn Kỳ nghĩ đến đây thì lại đi lục tủ sách phòng Hắc Tông.

Sau một hồi tìm kiếm, Tôn Kỳ cũng tìm thấy. Một sổ tay nhỏ chỉ có vài chục trang, chữ viết có chút lộn xộn, gạch gạch xóa xóa.

Tôn Kỳ mỉm cười, chính là nó rồi.

Tôn Kỳ lật xem tỉ mỉ.

Một lúc sau, gấp lại sổ tay, Tôn Kỳ thở ra một hơi dài: thì ra là vậy.

Khi làm sạch Trích Tinh Thảo bằng nước sau đó cần hong khô.

Chỉ một chi tiết nhỏ vậy mà làm hần khôn đốn không ít. Cái này là cái khó do không có sư tôn chỉ điểm đi.

Tôn Kỳ bắt tay vào luyện tinh dược.

Mở nắp đan lò.

Lần này là một bãi nhảy đen xì.

Tôn Kỳ thấy có hy vọng: ít nhất cũng không phải là than cháy. Vậy là đã đi đúng hướng.

Tiếp một lần nữa... Lần nữa... rồi lần nữa...

Sau mười lần luyện được, Tôn Kỳ cũng trích lọc ra được một giọt tinh dược.

Giọt tinh dược nhỏ màu xanh đen đục ngầu, nằm giữa một bãi than đen.

Tôn Kỳ vui vẻ phấn khởi. Đây là một bước tiến nhỏ trên con đường luyện đan của hắn nhưng là bước đầu tiên vô cùng quan trọng.

Tôn Kỳ không cho rằng mình là thiên tài luyện đan mà ngược lại hắn cho rằng mình đối với luyện đan tương đối ngốc.

Không có thiên phú luyện đan, không có sư tôn chỉ điểm Tôn Kỳ biết thành công thì mình phải nỗ lực gấp bội.

Tôn Kỳ lại bắt đầu luyện dược.

Một ngày sau, Tôn Kỳ cầm trên tay lọ tinh dược.

Bên trong chất lỏng màu vàng chanh sáng sủa, nhìn kỹ có thể thấy rất nhiều hạt nhỏ li ti bụi bặm bên trong, mùi thơm dịu nhẹ.

Tôn Kỳ cầm nắm:

“Cái này xem như luyện tinh dược thành công đi. Nhưng sao không giống trong sách mô tả Trích Tinh Thảo tinh dược. Cũng không giống với Tinh Niệm đã luyện Trích Tinh Thảo tinh dược.”

Hay là vẫn phải kiểm tra xem chất lượng thế nào?

Nhưng mà vấn đề phát sinh, Tôn Kỳ không có hồn nô thử dược.

Trong phủ lúc này chỉ có một mình hắn, tất cả hồn nô đã chết.

Muốn có hồn nô thì có thể mua hồn về tự luyện thành hồn nô như hắn trước đây được Tinh Niệm mua. Hoặc là trực tiếp mua hồn nô.

Biện pháp nào đi chăng nữa cũng cần Tôn Kỳ ra ngoài mua sắm.

Mà lúc này Tôn Kỳ lại sợ tiếp xúc với Ma tộc. Hắn sợ lộ ra sơ hở rồi bị đánh chết.

Nỗi sợ trong lòng của Tôn Kỳ thật ra cũng dễ hiểu:

Nếu nguoi nhỏ bé đến một con gió cũng thổi chết nguoi vậy nguoi sẽ đâm ra sợ bóng sợ gió sợ trăng sợ sao.

Nếu nguoi mạnh đến mức có thể đánh nát bầu trời lúc đó thì ngay cả trời nguoi cũng không sợ.

Hiển nhiên bây giờ Tôn Kỳ còn quá nhỏ bé lại có thân phận đặc thù nên hắn chỉ muốn trốn trong phủ tu luyện cho đến tu vi tăng cao tự bảo vệ được mình.

Nếu đã không có cách thì tạm đặt sang một bên. Tôn Kỳ tiếp tục luyện lô tinh được khác.

Sau đó...

Tôn Kỳ ngồi trầm ngâm ngắm năm lọ tinh được.

Năm lọ tinh được là năm màu khác nhau: vàng chanh, vàng sậm, lục nhạt, lam, cam.

Năm lọ cũng có năm mùi hương khác nhau, năm loại trạng thái khác nhau.

Tôn Kỳ cầm lên từng lọ ngắm nghía, lại mở nắp lọ ngửi ngửi mùi hương, rồi lại lắc lắc xem trạng thái.

Lọ này màu sắc khá giống trong sách miêu tả.

Lọ này thì trạng thái sóng sánh giống nhất.

Lọ này mùi thơm giống nhất.

Lọ này lại trong nhất, ít tạp chất.

Lọ này hình như khá giống với Tinh Niệm đã từng luyện.

...

Tôn Kỳ một mình lăm bằm xem xét cả ngày nhưng vẫn không thể đưa ra kết luận.

Cái kết luận này rất quan trọng: năm lọ đan được là năm kiểu luyện đan về cơ bản đều giống nhau nhưng sẽ có một chút khác nhau trong lúc luyện.

Một chút khác biệt này chính là khoảng cách giữa luyện được sư thiên tài và luyện được sư bình thường, giữa luyện được sư cấp thấp và luyện được sư cấp cao.

Một chút khác biệt này có thể tăng cao phẩm chất đan được hoặc đánh rớt một bậc phẩm chất thậm chí thành phế đan.

Bởi vậy mỗi luyện linh sư đều có một cuốn sổ chép tay riêng để ghi lại từng bước thủ pháp nhỏ. Đôi khi sẽ có đường rẽ và họ cần thử nghiệm xem con đường nào là tốt nhất.

Đây gọi là kinh nghiệm thứ không thể truyền lại chỉ có thể tự mình tích lũy.

Tôn Kỳ đứng trước năm ngã rẽ, hắn cần lựa chọn con đường tốt nhất để tiến lên.

Nếu như hắn tiếp tục luyện tinh được thì có thể xuất hiện lối rẽ thứ sáu, thứ bảy, thứ tám... Như vậy luyện tinh được tiếp không có ý nghĩa.

Cần tìm ra con đường đúng nhất hoặc tìm ra mỗi cái đúng của một con đường sau đó kết hợp chúng lại trở thành kết quả tốt nhất sau cùng.

Tôn Kỳ lúc này cảm thấy bế tắc không biết làm sao?

Dùng cảm nhận thông thường là không thể biết được chất lượng tinh được trừ khi ngươi là luyện linh sư cao cấp đã luyện qua loại tinh được này hàng ngàn lần, và luyện các loại tinh được, đan được khác vô số lần mới có thể chỉ dựa vào cảm nhận thông thường mà đưa ra kết quả.

Tất nhiên đây cũng chỉ là kết quả tương đối. Không thử được, không ai dám nói chắc điều gì.

Tôn Kỳ lúc này thở dài, mới một loại tinh được đơn giản nhất đã làm khó hắn như vậy thì sau này hắn có thể luyện đan được sao?

Luyện đan đúng là không dễ!

Tu vi thì nửa vơi, luyện đan thì dốt đặc vậy mà còn mơ mộng giúp đỡ Nhân tộc, Tôn Kỳ tự cười mình quá ngây thơ.

Thôi! Thôi! Thôi!

Nếu đã luyện đan không có thiên phú thì ta tập trung vào tu luyện thôi, cùng lắm thì không dùng được thân phận của Tinh Niệm, ta lại bỏ đi thành khác tìm đường sống khác.

Nhân tộc cũng không phải đau khổ nhất thời, ta chỉ có một thân nhỏ bé làm sao lay động cả thiên địa, bản thân sống sót trong Ma giới đã là không tệ.

Nhiệm vụ giúp đỡ Nhân tộc hay là để cho người khác thôi!

Tôn Kỳ tự nói an ủi chính mình.

Hắn không phải là người có ý chí kiên định như sắt thép, đạo tâm bất hủ.

Hắn chỉ là một người bình thường.

Khi hắn mười tuổi đã bị rút hồn phách rồi sống ngơ ngác như khò lỏi không biết thời gian trôi qua.

Lúc mở lại linh trí thì cũng chưa đầy một năm.

Với bằng đầy thời gian cùng trải nghiệm người làm sao có thể bắt hắn thẳng bước không sợ, vững tâm vững trí, lý tưởng cao đẹp giúp đỡ toàn Nhân tộc.

Hắn chỉ là một hồn phách nhỏ bé lách qua không biết bao nhiêu nguy hiểm mới sống tới ngày nay.

Hắn chỉ đơn giản muốn sống tiếp.

Tôn Kỳ rất nhanh vứt bỏ chuyện luyện đan lại sau đầu chuyên tâm tu luyện. Nếu đã không có thiên phú luyện đan thì cũng không cần cưỡng cầu.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Luyện đan không khó

Tôn Kỳ ngồi xuống tĩnh tọa, vứt hết chuyện luyện đan ra sau lưng.

Giờ phút này chỉ toàn tâm toàn ý vào tu luyện.

Tôn Kỳ nắm lấy ma thạch hấp thụ.

Hấp thụ xong mười viên ma thạch, Tôn Kỳ cảm thấy linh khí tràn đầy sung mãn, không thể tiếp tục hấp thụ. Có hấp thụ thêm cũng chỉ là lãng phí.

Tôn Kỳ nuốt vào một viên đan dược tăng cường hồn lực. Dùng hồn lực oanh phá không gian giữ cho linh hồ cùng dòng linh khí không bị lấp đầy.

Đây chính là tu luyện thường thức tại Ma giới.

Còn mất bao lâu để linh hồ cùng dòng linh khí vững chắc thì phụ thuộc vào tu luyện chăm chỉ, cơ duyên, thiên phú, đan dược...

Một canh giờ sau, Tôn Kỳ mở mắt thoả mãn. Hắn đã đẩy lùi không gian lại vị trí ban đầu mở linh hồ, linh dòng lại dùng hồn lực gia cố thành hồ, thành dòng làm nó khó bị không gian co rút.

Trong người Tôn Kỳ cũng không có tạp chất do đan dược để lại.

Tôn Kỳ mỉm cười vui vẻ: ta quả nhiên có thiên phú tu luyện hơn luyện đan, cho dù dùng đan dược cũng không để lại tạp chất.

Khoan đã...

Nếu như mình dùng đan dược không sợ tạp chất vậy thì thử dược thì sao?

Xưa nay sở dĩ không ai lấy thân thử dược vì đơn giản sợ tạp chất tích tụ. Thử nghĩ một chút:

Mỗi lần luyện đan, luyện tinh dược người cũng không biết là sản phẩm luyện ra tạp chất thế nào nếu người lấy thân thử dược thì chỉ cần thử vài lô đan dược người đã nổ hồn mà chết.

Lại không nói đến người có thể luyện ra độc đan, phế đan, bạo đan... Chỉ cần dùng một lần thôi là đủ giết người.

Vậy lên bất kỳ luyện linh sư nào cũng không lấy thân mạo hiểm mà dùng hồn nô thử dược.

Nhưng mà Tôn Kỳ lại khác, hắn có hắc động thôn phệ tạp chất có thể không cần lo lắng nhiều như vậy.

Dù vậy Tôn Kỳ cũng không vội vã thử dược ngay, hắn cần kiểm tra hết tác dụng của hắc động.

Tôn Kỳ lục lại kho đan dược của Hắc Tông rồi lấy đi vài lọ.

Đầu tiên là Tê Liệt Đan có tác dụng làm cho Luyện Linh cảnh tê liệt không thể cử động trong hai canh giờ. Là đan dược nhị cấp trung giai.

Tôn Kỳ bóc một lớp mỏng trên viên đan sau đó ném vào trong miệng.

Khi đan được còn chưa kịp phát huy tác dụng thì hắc động xoay tròn thôn phệ đan được biến thành linh khí.

Tôn Kỳ vui vẻ. Quả nhiên đúng như dự đoán.

Tôn Kỳ lại lấy ra Sương Độc Đan. Đan này khi phát nổ sẽ tạo ra sương độc gây khó chịu cho kẻ địch.

Tôn Kỳ bóc nhẹ một chút dùng. Kết quả cũng giống như trước.

Tôn Kỳ lúc này mới biết trước đây mình đã khinh thường hắc động, hẳn chỉ dùng hắc động để chuyển hoá năng lượng quả là phí phạm.

Hắc động tác dụng vượt xa suy nghĩ của hắn. Làm hắn càng thấy sợ vị cường giả đã tạo ra môn ma pháp này. Có những tuyệt thế cường giả như vậy tại Ma giới, Nhân tộc làm sao quật khởi.

Tôn Kỳ bỗng nhiên lại cười khổ, mình mới có chút thành tựu sao lại nghĩ quá xa rồi, vẫn là nên lo chuyện trước mắt.

Tôn Kỳ tiếp tục thử nghiệm hắc động.

Tôn Kỳ lúc này phát hiện mình có thể dùng hồn lực tác động vào hắc động khiến nó xoay nhanh hơn, chậm hơn, to hơn, nhỏ lại...

Tất nhiên tác động này là vô cùng nhỏ bé vì hồn lực của hắn còn quá yếu.

Tôn Kỳ thử nuốt Tê Liệt Đan sau đó để hắc động chậm một nhịp. Kết quả là hắn nằm đấy một đồng suốt nửa canh giờ, cũng may là chỉ chậm một nhịp nếu không thì hắn còn nằm đấy dài dài.

Lúc bị dính tê liệt hết thủy linh khí, hồn lực hắn đều không thể điều động chỉ có thể nằm yên một chỗ, đan này thật đáng sợ.

Tôn Kỳ cười khổ: chơi đại! chơi đại! muốn thử điều khiển hắc động sao lại dùng Tê Liệt Đan.

Cảm thấy mọi chuyện ổn thoả, Tôn Kỳ chuẩn bị thử được.

Tôn Kỳ lấy ra một giọt trong lọ màu cam nhỏ vào miệng.

Hắc động xoay tròn thôn phệ toàn bộ.

Tôn Kỳ:???

Được lực chưa kịp phát huy đã bị thôn phệ làm cho Tôn Kỳ không biết được được tính thế nào.

Tôn Kỳ làm lại.

Lần này hắn làm chậm hắc động thôn phệ.

Khi nuốt tinh được, thân thể Tôn Kỳ chuyển màu từ trắng sang vàng, cam, lục,... khi tới màu đen thì thân thể bành trướng muốn nổ.

Lúc này Tôn Kỳ thúc đẩy hắc động thôn phệ.

Sau đó thân thể Tôn Kỳ từ từ thu nhỏ bình thường, màu sắc chuyển dần sang màu trắng.

Tôn Kỳ thở ra một ngụm trọc khí.

Thử được thật nguy hiểm.

Tinh được này là phế phẩm, nếu không có hắc động hẳn chắc chắn bị nổ hồn.

Tôn Kỳ tiếp tục thử bốn lọ tinh được khác. Kết quả đều là phế phẩm.

Kết quả này không khiến Tôn Kỳ ngạc nhiên. Ai luyện được lần đầu kết quả đều là như thế.

Trong quá trình thử được Tôn Kỳ có thể cảm thấy rõ mức độ tạp chất, loại tạp chất, tỉ lệ tạp chất và tinh được... Đây là sự khác biệt giữa tự thử được và quan sát hồn nô thử được. Cái này sẽ giúp đỡ hắn rất nhiều sau này.

Biết được số lượng tạp chất, loại tạp chất, tỉ lệ tạp chất... Tôn Kỳ rất nhanh tìm ra nguyên nhân vì sao. Tổng hợp kết quả, Tôn Kỳ đưa ra kết luận cùng cách luyện được thích hợp.

Tôn Kỳ bắt tay vào luyện tinh được.

Một lò đan được hoàn thành.

Tôn Kỳ cầm trong tay lọ tinh được nhỏ một giọt vào miệng mình.

Thân thể hắn chuyển sang màu lục nhạt. Tinh được trung giai.

Tôn Kỳ vui quá đổi. Không ngờ lần đầu luyện thành tinh được đã có phẩm chất trung giai.

Nhưng Tôn Kỳ cảm thấy chất lượng tinh được còn có thể cải thiện.

Luyện được một lần nữa. Lần này thân thể hắn chuyển sang màu vàng sậm. Tinh được cao giai.

Lại một lần nữa. Là màu vàng nhạt. Tinh được cao giai tiếp cận tinh được hoàn mỹ.

Tôn Kỳ lộ vẻ vui sướng. Hắn biết tinh được tiếp cận hoàn mỹ là vô cùng hiếm hoi cho người là luyện linh sư cao cấp cũng chưa chắc đảm bảo người có thể luyện ra Trích Tinh Thảo tinh được tiếp cận hoàn mỹ.

Nhưng mà Tôn Kỳ biết hắn có thể luyện ra tinh được tiếp cận hoàn mỹ tỉ lệ cực cao. Nếu hắn thường xuyên luyện tập có thể là tỉ lệ một trăm phần trăm.

Tôn Kỳ vui sướng nhưng không quên hắn còn phải luyện được các loại tinh được khác.

Tiếp theo hắn chọn củ Gấu, khó luyện hơn Trích Tinh Thảo.

Kết quả là thất bại liên tục mười lần.

Đến lần thứ mười một là củ Gấu tinh được cao giai.

Mười lần thất bại trước là do hắn lần mò các con đường khác nhau, khi đã có được đủ thông tin cần thiết thì kết quả là tinh được cao giai ngay lần đầu.

Luyện thêm vài lần nữa, chất lượng đều là tinh được cao giai tiếp cận hoàn mỹ giống Trích Tinh Thảo tinh được.

Tôn Kỳ biết được rằng tất cả điều này không phải may mắn, hắn có thể luyện thêm nhiều lần kết quả không đổi thậm chí càng ngày càng tốt hơn.

Đây đại khái là lợi thế do tự thử được đi. Trước đây hắn là cũng có luyện linh sư nghĩ ra điều này nhưng chắc chắn là không ai dám làm thử, ít nhất là nhiều lần thử được như hắn.

Tôn Kỳ biết rằng đây là lợi thế cực lớn của mình sau này và cũng là bí mật không thể để ai biết.

Tiếp theo Tôn Kỳ chăm chỉ dành phần lớn thời gian luyện tập chế tinh được, một phần dành để tập luyện chiến đấu, một phần nhỏ thời gian để nghỉ ngơi.

Tất nhiên là không có chia ra ba khoảng thời gian rõ ràng mà là đan xen: Liên tục thử được làm hắn tích lũy linh khí dồi dào cần luyện tập chiến đấu để tiêu hao linh khí cũng để linh khí luân chuyển ngăn không gian co rút.

Khi luyện tập mệt thì nghỉ ngơi. Khi tiêu hao hết linh khí thì lại đi luyện được.

Thời gian từng ngày trôi qua, đã gần một tháng từ khi Tôn Kỳ trở về thành Thực Nguyệt, Tôn Kỳ mỗi ngày đều có tiến bộ.

Hắn giờ đây có thể luyện thành công bảy loại tinh được cao giai tiếp cận hoàn mỹ, tu vi đã đến Luyện Linh nhị trọng trung kỳ. Dòng linh khí đã hoàn toàn được củng cố, hồ linh khí cũng được gia cố một nửa.

Tiếp theo là thời điểm quan trọng: luyện đan được.

Dù sao luyện tinh được chính là bước chuẩn bị để luyện đan được, luyện tinh được có tốt bao nhiêu nhưng không thể thành đan thì tất cả đều như nước trôi.

Đan được mà Tôn Kỳ chọn là Trích Hồn Đan giống như Tinh Niệm đã từng chọn để luyện chế.

Trích Hồn Đan cần Trích Tinh Thảo tinh được cùng Âm Linh Thảo tinh được với tỉ lệ một:một.

Tôn Kỳ luyện liên tục hai mươi lò đan đều thất bại.

Nhưng Tôn Kỳ không chút thất vọng, hắn đang mò mẫm tìm con đường chính xác. Càng luyện nhiều Tôn Kỳ càng có thêm thông tin để luyện đan thành công.

Cuối cùng đến lò đan thứ hai mươi sáu, hắn thành công.

Viên đan được có chút méo mó, màu sắc tối đen, không có mùi thơm. Nhìn sơ cũng biết chín phần là phế đan.

Nhưng Tôn Kỳ không sợ phế đan, hắn trực tiếp nuốt lấy đan dược.

Tôn Kỳ ngồi xuống tĩnh tâm cảm nhận, thân thể nhanh chóng đổi màu. Khi chuyển thành màu đen thì hắc động xoay tròn thôn phệ tất cả dược lực, tạp chất.

Tôn Kỳ từ từ mở mắt, hắn đã có một manh mối vì sao thành phế đan. Do lửa đốt cháy một phần Âm Linh Thảo tinh dược tạo thành tạp chất.

Âm Linh Thảo tinh dược chịu nhiệt kém hơn Trích Tinh Thảo tinh dược nên khi đốt cùng nhiệt độ thì Trích Tinh Thảo tinh dược không sao nhưng Âm Linh Thảo tinh dược bị cháy.

Cách giải quyết?

Tôn Kỳ suy tư một lúc thì đưa ra một cách: để Trích Tinh Thảo tinh dược vào đan lô trước sau đó đến Âm Linh Thảo. Muốn biết đúng sai thế nào thì chỉ có thể tiếp tục luyện thử.

Vậy là luyện thêm hai mươi lô đan dược. Liên tục ra phế đan. Liên tục tìm nguyên nhân. Liên tục tìm giải pháp.

Suy nghĩ và tổng hợp, tìm giải pháp và làm thử...

Lại thêm mười lô đan dược nữa thì được một viên đan dược tròn trịa, nhỏ nhắn màu lục nhạt, có một vòng đan hoàn, mùi thơm nhàn nhạt cùng hơi nóng của đan mới toả ra.

Tôn Kỳ biết đây mới thực sự là đan dược, còn chất lượng ra sao thì thử mới biết.

Tôn Kỳ thả viên đan dược vào miệng, từ từ nghiền ngẫm.

Một lúc sau Tôn Kỳ thở nhẹ ra, miệng mỉm cười:

“Trích Hồn Đan nhất hoàn trung giai.”

Tôn Kỳ nhớ rõ để có được kết quả như thế này Tinh Niệm phải tốn hai năm thời gian.

Hắn biết thiên phú luyện đan của mình không cao hơn Tinh Niệm. Nhưng mà hắn có hắc động, hắn có thể trực tiếp thử đan.

Không có thiên phú luyện đan thì như thế nào! Hắn vẫn có thể trở thành luyện đan sư.

Lại luyện thêm mười lô đan nữa, Tôn Kỳ đã đẩy chất lượng Trích Hồn Đan lên cao giai tiếp cận hoàn mỹ. Kết quả này Tinh Niệm cũng chưa từng làm được.

Tôn Kỳ mỉm cười sung sướng:

Luyện đan không khó!

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Luôn có bọn đạo chích

Đã tròn một tháng kể từ khi Tôn Kỳ trở về phủ Hắc Tông.

Tin tức mộ cổ xuất hiện tại thành Hương Ba đã lan truyền đi khắp các thành xung quanh, trong đó có thành Thực Nguyệt.

Tại trên đường phố, chỗ quán ăn luôn râm ran đủ loại chuyện kể hỗn loạn và chuyện về mộ cổ xuất thế tại thành Hương Ba là không thể thiếu được.

Đối với nhiều kẻ thì đây chỉ là câu chuyện kể vui nhưng khi rơi vào kẻ hữu tâm thì khác.

Hôm nay phủ Hắc Tông có kẻ đến thăm.

Một vị trung niên tuổi tác có lẽ sắp xỉ Hắc Tông, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng toát ra vẻ quý khí, quần áo sang trọng chỉnh chu. Trên ngực áo có thêu hoa văn cầu kỳ, chính là hoa văn của luyện linh sư hội mới có.

Vị này chính là hội trưởng luyện linh sư hội My Trúc.

My Trúc đang ngồi tại phòng khách vị trí cho khách ngồi, thế nhưng ghế cho chủ nhà lại để không.

Tôn Kỳ thì đứng một bên hầu chuyện, không dám ngồi.

My Trúc không nhanh không chậm hỏi thăm:

“Hắc Tông sư tôn ngươi giờ này thế nào?”

Tôn Kỳ cúi đầu không dám nhìn thẳng từ từ trả lời:

“Sư tôn hiện tại không có trong phủ. Sư tôn nói là có chút việc bận bên ngoài.”

My Trúc gật đầu ừ nhẹ một tiếng rồi lại đạo:

“Ta nghe nói mộ cổ xuất thế gần thành Hương Ba, lúc đo hình như sư đồ ngươi cũng tại thành Hương Ba. Nói ta nghe một chút tình hình. Không nên nói dối!”

Tôn Kỳ trong lòng cảm thấy run sợ, quả nhiên chuyện gì đến cũng đến. Hắn lúc trước có chuẩn bị nhiều cách ứng phó nhưng đến bây giờ hắn biết chỉ có thể nói thật.

Vì vị hội trưởng này tu vi sâu không lường được, Tôn Kỳ không thể nhìn ra nhưng có thể khẳng định một điều vị này mạnh hơn Hắc Tông. Tôn Kỳ ở bên Hắc Tông lâu ngày nên quen thuộc khí tức Tạo Thế tam trọng của Hắc Tông.

Còn vị này không có ý phóng thích khí tức nhưng lại cho Tôn Kỳ áp lực lớn hơn hẳn lúc ở gần Hắc Tông.

Tôn Kỳ thành thành thật thật kể lại mọi chuyện từ lúc mộ cổ xuất thế đến lúc Hợp Nhất cảnh xuất hiện khổng chế toàn thành. Khi đề cập đến Hắc Tông thì Tôn Kỳ lại nói không rõ tung tích.

My Trúc nghe xong chuyện thì gật gù cũng không đưa ra ý kiến.

Sau đó My Trúc đạo:

“Hắc Tông dù sao cũng là trưởng lão danh dự của luyện linh sư hội thành Thực Nguyệt.”

“Ta là hội trưởng cũng cần biết thông tin của hắn. Ngươi cũng không cần quá đề phòng ta.”

“Ngươi là đệ tử của Hắc Tông, gọi ta một tiếng sư bá là được.”

Tôn Kỳ nhẹ gật đầu, tất nhiên hắn sẽ không thực sự mất cảnh giác với vị hội trưởng này.

Tôn Kỳ nghĩ nghĩ một chút lại nói:

“Bẩm sư bá. Trong lúc thoát ra khỏi lăng mộ, tiểu đệ sợ ý làm mất luyện linh sư hội phù hiệu, không biết sư bá có thể cấp lại cho tiểu đệ.”

Đây cũng là điểm lo lắng trong lòng Tôn Kỳ bấy lâu, không có phù hiệu luyện linh sư hội hắn giả dạng Tinh Niệm còn có sơ hở. Và lại có phù hiệu luyện linh sư hội sẽ giúp hắn giảm phiền phức trong tương lai.

My Trúc nhẹ mỉm cười:

“Chuyện này không khó. Nhưng sao ngươi không đến chứng nhận danh hiệu luyện linh sư một lần nữa, sư bá cũng muốn xem sự tiến bộ của ngươi.”

Tôn Kỳ gật đầu xưng phải.

Tuy My Trúc một lời đơn giản nói ra nhưng Tôn Kỳ lại cảm thấy lo lắng.

Hắn chỉ nghĩ đơn giản là làm lại cái phù hiệu nhưng mà vị này lại muốn hắn luyện đan.

Nếu như là mấy ngày trước hắn chỉ sợ đã lo sốt vó, cũng may là hắn luyện đan đã có chút thành tựu có thể ứng phó.

Tôn Kỳ từ tốn nói:

“Sư đệ chờ sư tôn mấy ngày nữa, sau đó lại đi luyện linh sư hội.”

My Trúc gật đầu:

“Vây cũng được.”

Sau đó My Trúc lại hỏi vài câu rồi ra về. Tôn Kỳ tiễn ra tận cửa.

My Trúc bước ra khỏi cửa bỗng quay đầu lại hỏi:

“Trong phủ sao chỉ có một mình tiểu diệt, không thấy hồn nô.”

Tôn Kỳ lúc này tưởng đã qua khỏi, nghe câu hỏi thì trong lòng run lên vội đáp:

“Sư tôn lúc đi đã mang hết hồn nô theo.”

My Trúc nghe vậy chỉ cười cười rồi quay đầu đi.

Với lão cáo già như My Trúc há không biết mang đi hết hồn nô là điều bất thường. Với những tin tức hần có được từ luyện linh sư hội bên thành Hương Ba cùng cuộc trò chuyện này, hần có thể khẳng định Hắc Tông đã chết.

Nhiều khả năng là chết tại trong mộ cổ.

Nhưng cho dù có biết Hắc Tông chết hần cũng không cần đi tìm phá vì không có lợi gì cho hần.

Khi nghe tin mộ cổ xuất hiện, hần lập tức điều tra tin tức. Biết được Tinh Niệm có vào mộ cổ và đã trở về phủ, hần lập tức đến đây dò xét xem có kiếm trác được gì.

Nhưng nghe có Hợp Nhất cảnh xuất hiện hần liền từ bỏ tham niệm. Hợp Nhất cảnh là khái niệm gì? Há có thể có cá lọt lưới để cho hần vớt chỗ tốt.

Còn lời của Tinh Niệm đúng hay sai hần chỉ cần thoáng tra một chút là ra.

Nhìn bóng hình của My Trúc đi xa, Tôn Kỳ biết mình tạm qua ải này.

Tôn Kỳ cũng biết chuyện Hắc Tông chết đã lộ ra, sau đó tin này sẽ lan rộng chỉ sợ sẽ đưa tới một số kẻ tham niệm.

Tôn Kỳ lúc này cảm thấy cấp bách, hần cần nhanh chóng nghĩ cách ứng đối.

Tôn Kỳ trở lại phủ, vội đầu vào trong tu luyện.

....

Tại một góc hẻo lánh không ai chú ý, có mấy kẻ mặc áo đen chùm đầu thần bí đang nói chuyện với nhau.

“Đại ca có chắc chắn là Hắc Tông đã chết.”

“Ngươi sao có thể nghi ngờ phán đoán của đại ca!”

“Đại ca chỉ dựa vào chuyện mộ cổ xuất hiện cùng với chuyện sư đồ Hắc Tông đến thành Hương Ba khi trở về chỉ có một mình Tinh Niệm thì có thể nắm chắc chín phần Hắc Tông đã chết.”

“Mộ cổ xuất thế nghe nói chết không ít cường giả Tạo Thế cảnh. Vậy thì Hắc Tông chết cũng không lạ.”

“Nhưng lỡ vạn nhất Hắc Tông không chết thì sao? Dù sao hần cũng là Tạo Thế cảnh cường giả, một ngón tay cũng đủ giết chúng ta.”

“Không sao ta có cách xác định”

“Đại ca mời nói.”

“Vào phủ Hắc Tông thăm dò nếu như còn hồn nô, chiến nô của Hắc Tông thì hần chưa chết sau đó cũng không cần bàn nữa. Nếu như không có thì khẳng định hần đã chết.”

“Nhưng trong phủ còn có đệ tử của Hắc Tông là Tinh Niệm.”

“Yên tâm! Ta đã thăm dò kỹ: Tinh Niệm tu vi khoảng Luyện Linh tứ trọng đến ngũ trọng, có một hồn nô đạt chuẩn chiến nô. Cả hai đều không khó đối phó.”

“Lão tam Luyện Linh tứ trọng đỉnh phong đi thăm dò là thích hợp nhất.”

“Nhớ! Không cần đứt dây động rừng. Mà luyện được sư chiến lực không cao ngươi chỉ cần cẩn thận thì sẽ không có vấn đề gì.”

Sau đó âm thanh thì thầm tiếp tục, thỉnh thoảng lại có tiếng cười hắc hắc.

....

Đêm tối chìm sâu, không gian tĩnh lặng, gió nhẹ thổi, lá cây xào xạc.

Một bóng đen vút ầm vút hiện, nhảy qua mái nhà tiến nhanh.

Bóng đen dừng lại tại trên một cành cây, nhìn phía đối diện. Là một căn biệt phủ yên tĩnh. Chính là phủ Hắc Tông.

Xem xét nửa canh giờ không thấy bất cứ động tĩnh nào trong phủ, bóng đen quyết định tiến vào trong xem xét. Chỉ cần xác định bên trong không có hồn nô, hẳn có thể trở về.

Bóng đen vút một tiếng nhảy vào trong phủ, đứng tại trên cây tại hậu viện.

Cùng lúc cũng có hai bóng đen khác bay vút vào trong phủ, một đứng trên bức tường, một đứng trên đỉnh biệt phủ.

Cả ba bóng đen liếc nhìn nhau, trong lòng tự nói: Quả nhiên là có kẻ suy đoán Hắc Tông có thể đã chết, tới đây trộm cướp. Tài sản của một vị Tào Thề cảnh, ai mà có thể ngăn được dự hoặc. Mà vị Tào Thề cảnh này lại không có thể lực, chỉ có một đồ đệ yếu ớt. Đây là miếng bánh từ trời rơi xuống, ai cũng muốn gặm một góc.

Cả ba tu vi tương đương nhau: Luyện Linh tứ trọng.

Cả ba đều có chút kiêng dè đối phương nhưng cũng không nổi lên xung đột.

Cả ba tách ra ánh nhìn, tại yên một chỗ ngồi quan sát.

Lúc này có một bóng hình đi từ trong phòng ra hậu viện. Chính là Tôn Kỳ.

Trong tay Tôn Kỳ còn cầm lá thư miệng tự nói:

“Sư tôn nói đang trên đường trở về, hẳn là mất một hai ngày nữa.”

“Haizz không phải sư tôn nói chỉ đến thăm bạn cũ một chút thôi sao? Để ta về trước. Thật chán chết.”

Tôn Kỳ lẩm bẩm, lời nói không đầu đuôi.

Ba bóng đen lại nghe được rất rõ, trong lòng sợ chết khiếp. Hắc Tông chưa chết!

Có ý đồ ăn trộm phủ của một cường giả Tào Thề cảnh nếu để hẳn biết được thì có mười cái mạng cũng không đủ dùng. Cũng may là chưa thật sự hành động.

Bây giờ rút lui vẫn còn kịp.

Ba bóng đen không hẹn mà hợp cùng bay khỏi chỗ nấp trốn về các hướng khác nhau.

Đi được mười tức thời gian thì bỗng nhiên dừng lại. Có gì đó không ổn.

Đang giữa đêm tối sao lại cảm thụ ra hậu viện đọc? Là cố ý.

Cố ý đọc cho bọn chúng nghe. Hắc Tông thực sự có chuyện.

Thằng nhóc này dám lừa gạt lão tử cần cho nó một bài học.

Cả ba bóng đen lập tức quay lại, thấy Tôn Kỳ vẫn đang ngồi lẩm bẩm về lá thư.

Cả ba cười khẩy, còn dám diễn kịch. Giải quyết tên này trước, sau đó ta tự chiếm tài sản của Hắc Tông làm của riêng.

Lòng tham nổi lên, quên đi kế hoạch ban đầu. Dù sao thì Hắc Tông khả năng đã chết mà trong phủ chỉ có một tên đồ đệ yếu ớt.

Dù cho tên đồ đệ này là Luyện Linh ngũ trọng đi chăng nữa bọn chúng cũng không sợ vì luyện linh sư chiến lực thường yếu hơn bình thường mà bọn chúng có ba lại là kẻ thường xuyên sinh tử chiến đấu. Cơ sở chiến thắng là hoàn toàn có.

Cả ba bóng đen từ các góc bay xuống, vây quanh Tôn Kỳ không có lối thoát.

Tôn Kỳ lộ vẻ sợ hãi.

Cả ba cũng không nói một lời, xuất ra hồn binh tấn công Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ lúc này sắc mặt nghiêm túc, trở tay bóp nát một nắm đan dược. Là Sương Độc Đan.

Một đám sương độc khuếch tán bao phủ cả bốn thân hình.

Tiếng keng keng vang lên. Hiển nhiên là hồn binh đâm trúng Tôn Kỳ nhưng bị áo giáp chặn lại.

Sương độc chui vào thất khiếu làm bọn hắc khó chịu vô cùng, lúc này bế ngũ quan cũng có chút chậm.

Tôn Kỳ trong sương độc lại không có vấn đề, hắc có hắc động thôn phệ độc. Tôn Kỳ nhanh chóng lui ra sương độc lần trốn mất.

Ba tên đạo chích dù trúng độc nhưng mà bọn chúng dù sao cũng có nhiều kinh nghiệm chiến đấu, rất nhanh dùng các loại ma pháp thần thông đánh tan sương độc.

Một tên tức giận chửi: “Không ngờ lại trúng kế của tên oắt con này! A! thật đau thật khó chịu.”

Gần đây có một cái giếng nước, tên này lập tức chạy tới thấy một thùng nước đầy sẵn bên cạnh. Hắc không nghĩ ngợi lập tức dội lên thân, tẩy đi sương độc sau đó há miệng uống.

Rồi đột nhiên cứng ngắt ngã xuống.

Một tên khác đi tới chửi ngu ngốc. Hắc đến gần giếng dùng hồn lực cuốn lên nước rồi trút xuống thân thể tẩy sương độc.

Sau đó hắc cũng cứng ngắt ngã xuống, mắt mở to không thể tin được mình cũng trúng kế.

Một tên khác thấy thế thì cười khẩy: hai tên ngu ngốc. Tê Liệt Đan đã bị hoà vào tất cả chỗ đựng nước các người dù chọn cái nào cũng bị trúng bẫy.

Hắc thì cảm thấy may mắn đã mang theo Giải Độc Đan không thì cũng dính bẫy như hai tên này.

Hắc cầm hồn binh xoẹt qua hai đường lấy tính mạng hai tên đạo chích. Thu nhật chiến lợi phẩm.

Mặt cười đắc ý:

“Tiểu tử còn không chui ra đây!”

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Thiên tài luyện đan

Tôn Kỳ từ trong một góc khuất bước ra, thân mặc áo giáp, tay cầm trường thương, sắc mặt ngưng trọng.

Tên đạo chích liếm mép cười tà dị: đúng là một tên oắt con, nhìn sơ là biết không có kinh nghiệm chiến đấu. Tại không gian nhiều vật cản như hậu viện lại dùng trường thương, mặc trọng giáp sẽ khiến người bị chậm động tác không thông.

Nói tóm lại dù chưa động thủ nhưng tên đạo chích đã nhìn thấy cả đồng sơ hở trên thân Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ hoành thương trước ngực chậm rãi nói:

“Thương này là Huyết Bức Nha Thương, dài đúng hai thước, thân thương dùng tinh kim tinh luyện, đầu thương là răng Huyết Bức có thể hút ma khí đối phương. Xin mời!”

Tên đạo chích cười khẩy, đúng là công tử trong nhà hoa đến lúc sắp chết rồi mà còn bày đặt giới thiệu.

Thôi được rồi! ta chơi với người một chút dù sao người cũng không thoát chết.

Tên đạo chích cầm một thanh kiếm mỏng ma khí cuộn cuộn, đưa lên gần miệng liếm liếm rồi nói:

“Đây là thanh Dục Ma Kiếm dài...”

Đúng lúc này Tôn Kỳ động, mũi thương xoay tròn thẳng đâm phía trước. Tên đạo chích bất ngờ chỉ có thể hoành kiếm đỡ trước ngực.

Mũi thương và thân kiếm chạm vào nhau phát ra hoả hoa, cả hai kịch liệt rung động.

Tôn Kỳ tiếp tục dùng sức đẩy thanh thương về phía trước.

Mũi thương dính chặt thân kiếm dán sát vào ngực tên đạo chích, đẩy hắc không ngưng lùi về phía sau.

Lùi được trăm bước thì thân thể đùng ầm vào bức tường phía sau.

Tôn Kỳ thấy thế thì dùng toàn bộ sức lực vào thân thương.

Tên đạo chích còn chưa kịp thở ra một hơi thì tiếng rắc rắc vang lên, sắc mặt hắn tái mét.

Thân kiếm cùng đầu thương vỡ vụn, thanh trường thương không có vật cản thì thẳng tiến lên đâm xuyên ngực tên đạo chích, lực đạo dư thừa lại xuyên vào cả bức tường.

Tên đạo chích bị cây thương cắm cố định vào tường, hắn lúc này đã sợ mất mật, miệng ú ớ xin tha.

Nhưng vào lúc này Tôn Kỳ nhảy lên, dồn hết linh lực vào nắm đấm. Một đấm từ trên cao giáng xuống đầu tên đạo chích.

Ầm một tiếng.

Đầu tên đạo chích vỡ nát, ma khí tán loạn hồn phi phách tán.

Cả quá trình diễn ra chỉ trong vài tức thời gian.

Tôn Kỳ ngồi bệt xuống đất, miệng thở hổn hển, tay chân run run. Hắn bị kiệt sức.

Hắn kiệt quệ không chỉ sức lực mà còn cả trí tuệ, tinh thần.

Nghĩ lại toàn bộ quá trình hắn cũng cảm thấy mình may mắn.

Cái bấy thứ nhất là thư giả của Hắc Tông, bấy thứ hai là sương độc, bấy thứ ba là tê liệt. Liên hoàn ba bấy đã vắt kiệt trí tuệ hắn mấy ngày nay.

Nhưng hắn không ngờ vẫn để lọt một tên, vậy nên hắn liền nghĩ cách ứng đối.

Hắn lăm nhăm về vũ khí để khiến đối phương bị cuốn theo mà mất cảnh giác chứ hắn thật sự cũng không biết cây thương đó là gì, sau đó đột nhiên ra tay. Một cú đấm cuối cùng là dùng hết linh khí của hắn tung ra.

Tôn Kỳ nắm lấy ma thạch ngồi khôi phục linh khí. Hắn nhớ lại từng chi tiết chiến đấu, tỉ mỉ suy tính, phân tích đúng sai thiệt hơn.

Hắn biết trong trận chiến đầu tiên này còn quá nhiều sơ hở, hắn còn có thể làm tốt hơn. Nhưng mà dù sao cũng đã chiến thắng.

Tôn Kỳ đứng dậy kiểm tra chiến lợi phẩm của ba tên đạo chích.

Mỗi tên có hơn trăm ma thạch, một món vũ khí, cùng một ít đan dược. Thật sự không nhiều.

Cái này cũng dễ hiểu dù sao đi trình sát cần đồ gọn nhẹ linh hoạt.

Tôn Kỳ cũng không quá để ý, đưa hết vào kho cất giữ.

Tôn Kỳ về phòng, tĩnh tâm tu luyện.

Mấy ngày nay Tôn Kỳ cảm thấy nguy cơ nên hắn tận lực tăng cường tu vi. Dùng một đồng đan dược và ma thạch, hắn cuối cùng cũng đến Luyện Linh nhị trọng đỉnh phong.

Đánh xong một trận đêm nay, hao phí tất cả tâm tư, sức lực. Tôn Kỳ cảm thấy có thể trùng kích cảnh giới tiếp theo.

Huyệt cần trùng kích tiếp theo là Thiên Đột nằm tại cuối cổ họng, giữa chỗ lõm trên bờ hai vai.

Buổi sáng hôm sau, Tôn Kỳ vươn vai đứng dậy, hít thật sâu một hơi. Hắn đã thành công thuận lợi đột phá Luyện Linh tam trọng.

Cảm giác thân thể tràn trề lực lượng, tinh thần thoải mái, hồn lực thêm mạnh mẽ dồi dào.

Tôn Kỳ ra sân tập, bỏ lại trong phòng là một đồng phế thạch, lọ đan dược lẫn lông lóc.

Tôn Kỳ tập quyền suất nửa canh giờ cho đến cạn kiệt linh khí tại huyệt Thiên Đột.

Tôn Kỳ cảm thấy hài lòng, miệng lầm bầm:

“Bây giờ nên thực hiện bước tiếp theo: Chứng nhận luyện đan sư.”

Tôn Kỳ biết sở dĩ đêm qua có kẻ dám vào phủ trộm cắp cũng vì không có Hắc Tông, cùng không có thế lực chống lưng.

Để giải quyết vấn đề này hẳn chỉ có thể tìm chỗ dựa. Và lựa chọn tốt nhất chỉ có luyện linh sư hội.

Tôn Kỳ đã chuẩn bị sẵn sàng.

Tôn Kỳ lúc này đang đứng trước luyện linh sư hội, hẳn thấy luyện linh sư hội hôm nay có chút náo nhiệt khác hẳn cảnh tượng yên tĩnh trang nghiêm trong ký ức của hắn.

Nhưng mà cái này không liên quan đến hắn nên hắn cũng không tận lực tìm hiểu vì sao.

Tôn Kỳ bước vào cửa thì có hai tên thị vệ chặn lại hỏi:

“Có chuyện gì?”

Thái độ có chút hống hách nhưng đây cũng là nhờ chỗ dựa cho phép. Ai đến luyện linh sư mà thái độ không thu liễm, cung kính ba phần chứ. Vậy nên bọn thị vệ cũng hưởng sai được vài phần tia vinh quang.

Tất nhiên là bọn họ cũng biết chọn mặt mà hồng hách.

Tôn Kỳ cũng không để ý thái độ bọn chúng, nhẹ nhàng nói:

“Chúng nhận luyện được sư.”

Tên thị vệ nghe thế thì cười ha ha.

“Lại một tên muốn treo cao nữa đây. Được! được! đi bên trái có quầy đăng ký.”

Tôn Kỳ nghe bọn họ nói thì có chút khó hiểu, nhưng cũng không quá để ý chỉ cần không bị làm khó dễ là được.

Tôn Kỳ bước tới bàn đăng ký.

Lão giả ngược nhìn Tôn Kỳ không đợi hắn lên tiếng thì nói:

“Tên? Muốn chứng nhận cái gì?”

“Tinh Niệm. Chứng nhận luyện đan sư nhất cấp.”

Lão giả ngồi ghi chép lại thông tin rồi đưa cho Tôn Kỳ một tấm thẻ ở trên có ghi số mười một. Lão giả đạo:

“Nộp một trăm ma thạch làm lệ phí.”

Tôn Kỳ giao ma thạch tiếp nhận thẻ ghi.

Tôn Kỳ bước vào khu vực chứng nhận luyện đan sư.

Tại khu vực chứng nhận lúc này ồn ào náo nhiệt, từng nhóm tụ tập trò chuyện vui vẻ. Trong đó có mấy nhóm nổi bật.

Tôn Kỳ thấy hội trưởng My Trúc đang tại trung tâm một nhóm các lão giả trò chuyện.

Tôn Kỳ nghĩ nghĩ, mình dù sao cũng lên chào hỏi một tiếng cho đủ cấp bậc lễ nghĩa.

Tôn Kỳ bước đến, My Trúc chỗ này cũng chú ý.

“Sư diệt chào sư bá.”

My Trúc cười gật đầu hỏi:

“Ngươi cũng đến chứng nhận luyện đan sư à?”

Tôn Kỳ gật đầu trả lời. Sau đó cả hai nói vài câu xã giao. My Trúc cũng để Tôn Kỳ đứng tại bên mình không cần chạy loạn.

Tôn Kỳ đứng đấy lặng yên chờ đợi, dù sao hắn cũng không có tư cách xen vào câu chuyện của mấy lão giả này.

Lúc này bên cạnh My Trúc có một tiểu ma linh ánh mắt lão luyện dò xét xung quanh.

Thấy Tôn Kỳ đứng một mình nơi đó thì ngấm ngầm, sau đó bữu môi nói:

“Không đẹp trai mà cũng bày đặt tỏ vẻ lạnh lùng.”

Tôn Kỳ nghe lời này mà suýt té ngã, hần nào muốn như thế nhưng mà Tinh Niệm tính cách lạnh lùng, hần giả dạng Tinh Niệm nên phải giả cho giống.

Tôn Kỳ phân trần:

“Không phải lạnh lùng, chỉ là ta ít nói.”

Tiểu cô nương này liếc xéo như muốn cắt đôi kẻ khác.

“Ta nói nguoi sao! Nguoi giải thích làm chi!”

Tôn Kỳ cứng họng không nói nổi một lời, đành làm thỉnh giả như không biết. Không nói hần thì có thể nói ai đây, ở đây ngoài hần ra thì là mấy lão già đang trò chuyện với My Trúc.

Tiểu cô nương thì cười khúc khích đắc ý.

Tôn Kỳ lúc này lại cảm thấy có nhiều ánh mắt không thiện ý nhìn hần làm hần cũng không hiểu vì sao.

Tôn Kỳ chú ý nghe ngóng tin tức xung quanh. Sau đó mới biết vì sao từ khi bước vào luyện linh hội hần luôn thấy bất thường.

Hôm nay, hội trưởng My Trúc dẫn con gái là My Thanh Thanh đi chứng nhận luyện đan sư.

Nghe nói My Thanh Thanh được My Trúc vô cùng yêu quý, lại có thiên phú luyện đan cực cao. My Trúc đã tự nói My Thanh Thanh thiên phú luyện đan còn cao hơn hần, có cơ hội tiến nhập luyện đan sư hội Hách Liên Khu.

Lời này vừa ra liền khiến nhiều kẻ rục rịch, vậy nên mới có nhiều thanh niên tài tuấn tới đây hôm nay làm luyện linh sư hội cũng đặc biệt náo nhiệt.

Có kẻ đến đây chỉ để xem My Thanh Thanh chứng nhận luyện đan sư sau đó tiến lên lấy lòng.

Có kẻ thì đến chứng nhận luyện đan sư muốn gây ấn tượng với My Thanh Thanh.

Vậy nên khi Tôn Kỳ tiến lên chào My Trúc thì nhiều kẻ đã nhìn hần khinh bỉ.

Bây giờ ai cũng biết Hắc Tông đã chết. Tinh Niệm đây là muốn trèo cao bầu vào gấu áo My Trúc, mơ tưởng đến My Thanh Thanh.

Tôn Kỳ cũng chỉ có thể cười khò mà thôi.

Một lúc sau lão giả ghi danh đưa tới một bản danh sách cho My Trúc.

My Trúc nhìn lướt qua sau đó đạo:

“Đã không ai đăng ký nữa vậy thì bắt đầu đi.”

Rất nhanh Tôn Kỳ được đưa tới chỗ bàn luyện đan của mình, trên đó có sẵn thảo dược, đan lô, mộc hoá...

My Trúc lúc này lớn tiếng:

“Tất cả có thể bắt đầu! thời gian là ba ngày. Luyện ba loại đan khác nhau. Tùy theo chất lượng đan mà chứng nhận.”

Tôn Kỳ bắt tay vào luyện đan. Ba loại đan hần chọn là: Trích Hồn đan, Lực Hồn đan, Thể Hồn đan giống như Tinh Niệm đã từng chọn.

Trên khán đài lúc này xôn xao bàn tán.

“Nghe nói My tiểu thư thiên phú luyện đan trác tuyệt. Mới hai mươi tuổi đã luyện thành đan được nhị hoàn.”

“Đúng vậy My tiểu thư mới là đan sư nhất cấp đã luyện thành đan được nhị hoàn. Lần này là muốn chứng nhận luyện đan sư nhị cấp.”

“Nếu thành công thì có thể xem là thiên tài luyện đan đệ nhất năm trăm năm nay thành Thực Nguyệt.”

“Thiên tài như vậy ai có thể sánh bằng.”

“Nghe nói Lưu Hiền con trai Lưu Kiên trưởng lão thiên phú cũng cực cao. Năm mươi tuổi đã là luyện đan sư nhị cấp.”

“Còn có Dương Tùng con trai Dương Hiền trưởng lão thiên phú nghe nói không kém My tiểu thư.”

.....

Bên trên thì vẫn xôn xao bàn luận, còn bên dưới thì vẫn chăm chú luyện đan.

Chương 42: Điệu thấp mà sống

Tại trên khán đài thì cười nói không ngớt. Còn phía dưới luyện đan lại yên lặng.

Lúc này có tiếng “Bùm!” vang lên. Là nổ lò đan.

Không biết kẻ xui xẻo nào bị nổ lò.

Có kẻ thứ nhất thì sẽ cuốn theo kẻ tiếp theo.

Một lúc sau đó lại có mấy tiếng nổ lò đan.

Nổ lò đan trong lúc luyện đan cũng hoàn toàn bình thường, vậy nên mới có chuyện ba ngày luyện ba loại đan dược.

Thử nghĩ một chút.

Ngươi xử lý thảo dược, đốt mộc hoá, nung đan lô, luyện chế tinh dược rồi luyện chế đan dược mỗi quá trình đều tốn thời gian không ít.

Mà ngươi luyện đan thất bại thì phải lập lại quá trình trên từ đầu. Tỷ lệ thành đan mỗi luyện đan sư khác nhau nhưng thường không cao, nếu như luyện ra đan không vừa ý thì ngươi lại phải luyện lại.

Vậy nên thời gian một ngày một loại đan dược tương đối dư giả hợp lý.

Tôn Kỳ vẫn trấn tĩnh, động tác bình ổn. Hắn biết bản thân luyện đan tỷ lệ thành đan cao mà lại chất lượng tốt, tất cả cũng nhờ tự thử đan. Nhưng hắn cũng không trương dương lộ liễu.

Tôn Kỳ luyện đan không nhanh, cố ý để hồng vôi lò tinh dược, cùng một lần thành phế đan.

Sau đó Tôn Kỳ luyện thành đan. Lúc này cũng gần kết thúc ngày thứ nhất, kết quả này gần trung thượng không gây chú ý.

Tôn Kỳ ngồi tĩnh tọa điều chỉnh trạng thái, không vội bắt tay luyện đan.

Mặc dù nói ba ngày luyện ba loại đan dược nhưng mà ngươi có thể hoàn thành sớm hơn quy định nếu như vậy thì sẽ rất chói mắt.

Đối với Tôn Kỳ mà nói không gây sự chú ý mới là tốt nhất.

Ngày thứ hai đến, Tôn Kỳ vẫn duy trì kết quả như ngày đầu.

Đến giữa ngày thứ ba, lập tức có tiếng xôn xao.

“Công tử Lưu Hiền thành đan! Hoàn thành ba loại đan sớm nhất.”

“Quả nhiên là thiên phú trắc tuyệt. Lần này luyện đan có thể là sân khấu riêng của Lưu Hiền công tử.”

“Cái này chưa chắc, luyện đan nhanh nhưng quan trọng vẫn là chất lượng đan.”

“Nhanh nhìn xem! My tiểu thư cũng đã hoàn thành.”

Lại một lúc sau Dương Tùng cũng hoàn thành.

Ba bọn họ chính là được nhiều ủng hộ nhất, quả thực bọn họ cũng không phụ chờ đợi. Biểu hiện vô cùng chói mắt.

Gần đến hết ngày Tôn Kỳ cũng hoàn thành xong, lúc này lại lộ ra hết sức bình thường không đáng chú ý.

Đến hết ngày, tiếng chuông vang lên làm một số kẻ bối rối làm nổ lò đan khiến cho cả khán đài cười nhạo.

Lần này chứng nhận luyện đan sư có nhiều kẻ còn chưa đủ nhưng vẫn muốn thử vận may, trước mặt My tiểu thư để lại ấn tượng tốt. Cuối cùng lại thành trò cười thiên hạ.

Một lão giả hô to:

“Luyện đan kết thúc! Tất cả ngừng tay.”

Có mấy thị nữ đi đến chỗ thí sinh lấy đan đặt lên khay đưa đến chỗ giám khảo.

Lần này có nhiều thí sinh dự thi nên có tới mười giám khảo.

Bọn họ chăm chú kiểm tra.

Không luyện đủ ba loại đan dược khác nhau đều bị loại, đan dược méo mó không có đan hoàn đều bị loại.

Kết quả sơ loại thì chỉ có tám thí sinh đủ tiêu chuẩn.

Tiếp đến là thử đan kiểm tra chất lượng.

Đầu tiên là Luru Hiền.

Viên thứ nhất. Hồn nô chuyển màu lam đậm.

“Đan dược nhị hoàn trung giai.” Giám khảo tuyên bố.

Viên thứ hai. Hồn nô chuyển màu lam.

“Đan dược nhị hoàn trung giai.”

Tất cả hồi hộp, chỉ cần lại ra một viên Đan dược nhị hoàn trung giai thì Luru Hiền sẽ chính thức tấn cấp từ đan sư nhị cấp bình giai lên đan sư nhị cấp trung giai.

Viên thứ ba. Hồn nô chuyển màu tím.

“Đan dược nhị hoàn bình giai.”

“Kết quả cuối cùng: Luru Hiền là đan sư nhị cấp bình giai. Tấn cấp thất bại.”

Cái này khiến Luru Hiền vô cùng thất vọng, những kẻ ủng hộ hắn cũng tiu nghỉu theo.

Tiếp theo là My Thanh Thanh. Lúc này cả khán đài sôi động hẳn lên, so với Luru Hiền số ủng hộ My Thanh Thanh cao hơn hẳn.

Viên thứ nhất. Hồn nô chuyển màu lam đậm.

“Đan dược nhị hoàn trung giai.”

Viên thứ hai. Hồn nô chuyển màu lam đậm.

“Đan dược nhị hoàn trung giai.”

Viên thứ ba. Hồn nô chuyển màu lam.

“Đan dược nhị hoàn trung giai.”

“Kết quả: My Thanh Thanh thành công chứng nhận đan sư nhị cấp trung giai.”

Tiếng reo hò dậy sóng, không ngớt. Lần đầu chứng nhận đã đạt đan sư nhị cấp trung giai, đây không gọi là thiên tài thì cái gì mới gọi là thiên tài.

My Thanh Thanh mỉm cười vẫy tay đáp lễ tiếng reo gọi tên mình.

Mấy lão giả trên cao khán đài liên tục chúc mừng My Trúc, My Trúc đáp lễ nói mấy lời khiêm tốn.

Dương Tùng lúc này có chút khó chịu, hắn cũng là thiên tài nhưng lúc này lại bị My Thanh Thanh cướp hết hào quang.

Quả nhiên sau đó Dương Tùng chứng nhận thành công đan sư nhất cấp cao giai cũng không gây được nhiều sự chú ý. Nhưng hắn thua không thể nói lời nào, cùng tuổi với My Thanh Thanh nhưng trình độ luyện đan lại thua một cái cấp độ.

Còn về Luru Hiền, hắn tin mình sẽ nhanh chóng vượt qua, dù sao Luru Hiền cũng hơn gấp đôi tuổi hắn.

Các kết quả kiểm tra tiếp theo lại không gây được nhiều hứng thú.

Cuối cùng đến phiên Tôn Kỳ.

Giám khảo tuyên bố: “Kết quả: Tinh Niệm chứng nhận thành công đan sư nhất cấp cao giai.”

Công bố vừa ra làm cho khán đài có chút xôn xao, không ngờ ngoài Luru Hiền, My Thanh Thanh, Dương Tùng thì lại có một thí sinh nổi bật.

My Trúc hắng giọng: “Không phải chứng nhận mà là tấn cấp.”

My Trúc không cho phép ai cướp đi quang hoàn con gái hần dù chỉ là một chút.

Giám khảo vội đổi công bố.

Khán đài lập tức hết sôi động. Có kẻ nhận ra Tinh Niệm thì đạo:

“Là Tinh Niệm đệ tử của Hắc Tông trước kia đã là đan sư nhất cấp bình giai.”

“Tuổi của hần ngang với Luru Hiền. Có trình độ luyện đan thế này cũng thuộc loại ưu tú, chưa nói đến thiên tài.”

“Nghe nói Hắc Tông đã chết...”

Câu chuyện tiếp theo cứ kéo dài, lan man không dứt. Nhưng hiển nhiên Tôn Kỳ đã không còn nhiều sự chú ý.

Tin tức nhanh chóng lan ra khắp thành, trở thành một đề tài nói chuyện nóng hổi. Cũng trong lúc này, vô tình hay hữu ý có tin truyền ra luyện linh sư hội coi trọng Tinh Niệm. Như thế là đủ cho bọn đạo chích không dám động Tinh Niệm.

Đây chính là ý của My Trúc.

Lúc trước Tinh Niệm không đáng chú ý mà khi bộc lộ thiên phú thì đáng giá luyện linh sư ra mặt dù sao cũng không mất gì.

My Trúc sẽ không để ai cướp đi quang hoàn con gái hần, nhưng hần cũng sẽ không để bọn đạo chích ảnh hưởng danh tiếng luyện linh sư hội vì Tinh Niệm là thành viên luyện linh sư hội.

Đây chính là kết quả mà Tôn Kỳ mong muốn, không quá trương dương mà lại nhận được chỗ dựa là luyện linh sư hội.

Giải quyết xong chuyện này, Tôn Kỳ chuẩn bị xuất phát rời thành.

Tôn Kỳ biết bản thân có thể vô hạn dùng đan dược sẽ giúp tu vi hần tăng lên nhanh chóng, vấn đề là phải vững chắc căn cơ.

Muốn vững chắc căn cơ thì cách tốt nhất là thực chiến mà nơi tốt nhất là Liên Vân sơn mạch.

Trước đây hần không dám ra khỏi phủ vì tu vi còn yếu, sợ bọn đạo chích vào phủ làm loạn nhưng hiện tại hần tu vi đã Luyện Linh tam trọng có thể tự bảo vệ, lại có luyện linh sư hội làm chỗ dựa sẽ không có kẻ nào dám vào phủ làm loạn.

Tôn Kỳ chuẩn bị đồ đạc lên đường. Hần mang theo nhiều nhất là đan dược, ma thạch còn lại là vài món hồn binh, vài cuốn sách.

Tôn Kỳ cười ma thú một đường thẳng tiến Liên Vân sơn mạch.

....

Tôn Kỳ đang ngồi trên một cành cây, hai chân buông thõng đung đưa, tay cầm một quả trái cây nhai chóp chép rất là thoải mái.

Bình thường ma linh hấp thụ năng lượng từ trái cây mà nói chỉ cần thả trái cây vào trong miệng, sau đó vận ma pháp từ từ hấp thụ viên trái cây. Cho tới khi viên trái cây rớt xuống thì chỉ còn lại bã.

Tôn Kỳ cũng có thể làm như thế nhưng hần không muốn. Hần muốn giữ lại nét sinh hoạt trước đây như Nhân tộc.

Hần thân tại Ma giới, bản thân lại không khác gì Ma tộc nếu không giữ lại một chút Nhân tính chỉ sợ sau này hần sẽ nghĩ bản thân là Ma tộc.

Ma tộc giết đi cha mẹ hần, lại biến hần thành hồn nô mỗi thù này sao có thể quên? Sao có thể nhận giặc làm cha?!

Chỉ có những kẻ vô liêm sỉ mới làm như thế, còn hần dù có chết cũng không làm được.

Để có thể ăn uống như con người, Tôn Kỳ dùng hồn lực, linh khí bao lại hàm răng tạo thành những chiếc răng. Làm như vậy sẽ khiến hần tiêu hao hồn lực, linh khí dù nhỏ nhưng bình thường sẽ không Ma tộc nào lãng phí vô ích như vậy.

Bây giờ là gần chính điểm Quang Thời, sắp tới thời gian thu hoạch Huyết Chu Quả.

Tôn Kỳ cầm lấy một viên Huyết Chu Quả còn xanh cắn một miếng nhai nhóp nhép rồi nuốt xuống bụng. Trong lòng thầm nói quả nhiên có độc.

Huyết Chu Quả xanh có nhựa là chất độc chỉ khi trái chín thì nhựa mới chuyển hoá thành được lực. Lúc này mới dùng được.

Nhưng Tôn Kỳ không quan tâm dù là độc hay được hẳn đều có thể chuyển thành linh khí.

Một con khi nhỏ đang canh giữ một cây Huyết Chu Quả gần đó thấy Tôn Kỳ ăn quả xanh một cách ngon lành thì cũng hái xuống một quả ăn thử.

Nhưng mới nhai được vài cái thì ngã âm xuống đất mất trắng dã, miệng sùi bọt mép, toàn thân cứng đờ chỉ còn lại một hơi thở.

Tôn Kỳ thấy cảnh này thì ôm bụng cười ha hả khoái trá.

Một con khi mẹ nhảy xuống cây, ôm lấy khi con lay lay kêu u u u gọi con tỉnh dậy.

Khi mẹ ngược nhìn Tôn Kỳ với ánh mắt tức giận nhưng nó cũng không tấn công, nó cần lo cho con nó hơn.

Khi mẹ ôm khi con vào lòng, nước nhoè ánh mắt, chạy về hướng phía sâu trong rừng.

Tôn Kỳ thấy vậy thì ngưng cười, ánh mắt buồn bã.

“Mẹ ơi! Con nhớ mẹ.”

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Ăn cướp

Tôn Kỳ lúc này đang phải đối mặt với một con báo Hoa Mai tu vi tương đương Luyện Linh tứ trọng

Con báo nhe răng gầm gừ, móng vuốt cào đất, tư thế sẵn sàng xông về phía trước cắn xé.

Tôn Kỳ đáng đứng hiên ngang, tay cầm trường thương, mũi thương chỉ xuống đất, ánh mắt khinh miệt nhìn đối thủ.

Khi tức từ Đan Điền toả ra giống như Luyện Linh lục trọng.

Con báo gầm gừ một chút thì từ từ lùi về phía sau, được trăm bước thì quay đầu chạy như con mèo con.

Tôn Kỳ mỉm cười nham hiểm, lại lừa được thêm một cây Huyết Chu Quả nữa.

Tôn Kỳ tu vi vốn chỉ Luyện Linh tam trọng nhưng mà hắn lại mở huyết Đan Điền trước nên có thể giả mạo khí tức như Luyện Linh lục trọng, lừa gạt một chút ma thú ngu ngốc thì không thành vấn đề.

Tôn Kỳ phát tay, hồn lực cuốn hết ba viên trái cây. Tôn Kỳ bỏ miệng nhai nuốt.

Tôn Kỳ nhảy lên phóng đi tìm mục tiêu.

Lần này là hai con dơi Luyện Linh tam trọng đang treo ngược trên cành cây Huyết Chu Quả, cánh cuộn lấy toàn thân nhìn như ngủ.

Tôn Kỳ ngồi tại trong lùm cây quan sát đối phương, tay từ từ kéo căng dây cung.

Vút! Một tiếng xé gió. Mũi tên bay thẳng đến bụng một con dơi.

Cả hai con dơi chợt mở mắt cảnh giác.

Một con thấy mũi tên tới gần liền phát cánh gạt mũi tên ra. Nhưng lực đạo mũi tên quá mạnh, mũi tên chỉ bị lệch hướng bắn vào đuôi phải con dơi.

Con dơi rú lên đau đớn.

Tôn Kỳ bay ra từ trong lùm cây, tung đám nhảm thẳng đầu con dơi bị thương.

Con dơi còn lại thấy thế thì giương cánh tung trào tấn công Tôn Kỳ để bảo vệ con dơi bị thương.

Tôn Kỳ mỉm cười: ta biết sẽ như vậy mà.

Tôn Kỳ bẻ hướng nắm đám đánh vào trào con dơi. Khi nắm đám vừa tiếp xúc với trào đối phương, linh khí trong nắm đám liền bộc phát đánh nát trào

đối phương.

Linh khí liền thuận thế xâm nhập vào trong cơ thể con dơi.

Con dơi này rú lên đầu đón, lập tức lấy ma khí trấn áp, khu trục linh khí.

Con dơi còn lại thấy thế thì há miệng phun ra sóng âm. Sóng âm mới là kỹ năng mạnh nhất của loài dơi.

Tôn Kỳ lập tức bị đẩy lùi, đầu ông ông đau nhức.

Hai con dơi thấy sóng âm hiệu quả thì đồng loạt phát sóng âm, dùng đánh xa giết đối thủ.

Tôn Kỳ thôi động hồn lực tạo thành lớp bảo vệ khỏi sóng âm, lúc này Tôn Kỳ trấn tĩnh trở lại. Hai tay nắm chặt nhảy đến tấn công hai con dơi.

Hai con dơi thấy Tôn Kỳ tấn công tới thì sợ hãi, đập cánh bay xa.

Tôn Kỳ vui vẻ, phát tay thu hết Chu Huyết Quả.

Tôn Kỳ lại chọn một hướng khác tiến lên. Vô cùng thông dong vừa đi vừa ăn Chu Huyết Quả.

Đi được một lúc thì Tôn Kỳ thấy một cây Chu Huyết Quả không có ma thú canh giữ, trên cây có một ấn ký.

Hắn là có kẻ đã tìm tới đây trước, đánh đuổi ma thú rồi để lại ấn ký.

Ấn ký trên cây không đơn giản chỉ đánh dấu chủ quyền, nó còn có thể phản công khi bị công kích. Nhưng mà chỉ như thế thì cũng không đáng nói, đáng nói là ấn ký còn gửi cảnh báo cho chủ ấn.

Chủ ấn ký có thể nhanh chóng xuất hiện, lúc đó có thể dẫn tới xung đột hai bên nhưng mà Chu Huyết Quả còn chưa chín dù tranh chấp thắng cũng không hái được. Vậy nên rất ít khi ấn ký bị công kích.

Còn như Chu Huyết Quả đã chín thì cho dù có ấn ký ta cũng hái.

Tôn Kỳ đứng trước ấn ký, tay đâm ra một đâm.

Ấn ký cảm thấy công kích liền phát ra một phong nhận phản kích.

Nắm đâm chạm vào phong nhận thì phong nhận vỡ nát. Nắm đâm thuận thế đánh vào ấn ký, ấn ký cũng tan nát theo.

Tôn Kỳ hái trái cây rồi nhanh chóng đi xa.

Hai mươi tức thời gian sau, thì có tiếng chửi ầm lên. Tên hỗn đản nào phá ấn ký của ta, đã phá ấn ký thì thôi lại còn hái hết Chu Huyết Quả mà Chu Huyết Quả còn xanh ngời hái thì được lợi ích gì? Đây đúng là thuần túy trêu chọc mà.

Tôn Kỳ tại chỗ xa nghe văng vẳng tiếng chửi thì cười vui vẻ, lại lấy ra một trái Chu Huyết Quả ăn tiếp.

Thời gian gần đây đều là sinh hoạt như thế, có đôi lúc sẽ đánh với ma thú sống chết, có đôi lúc sẽ trang bức dọa chạy ma thú, có lúc cũng sẽ phá ấn ký cướp trái cây.

Tu vi Luyện Linh tam trọng cũng vững chắc tại trung kỳ chỉ cần tiếp tục như thế này sẽ sớm đạt tới đỉnh phong.

Thời gian mấy ngày sau đều là như thế, làm cho cả khu vực này rối loạn gà bay chó chạy, không biết kẻ nào đùa dai hái đi rất nhiều Chu Huyết Quả xanh.

Tôn Kỳ lúc này đang thông dong bước đi, vừa đi vừa tung hứng Chu Huyết Quả trong tay.

Nhưng bỗng nhiên Tôn Kỳ dừng lại, phía trước có kẻ chặn đường.

Kẻ này nhìn Tôn Kỳ cười cười, đạo:

“Vị huynh đệ này không biết vì sao ngời lại hái Chu Huyết Quả xanh làm cho cả khu vực này gà bay chó chạy? tất cả đều đang căm tức tìm ngời đánh một trận.”

“Ngời cũng không cần phủ định. Ta có thể đứng trước mặt ngời chặn đường thì đã xác định chắc chắn là ngời.”

Tôn Kỳ nghe lời này thì nhủ mày, không ngờ có kẻ điều tra tới mình, mình cũng thật là bất cần đang định nói vài lời đánh lạc hướng thì đối phương tiếp tục.

“Chu Huyết Quả xanh vốn dĩ có độc không dùng được. Ngời hái một vài lần coi như trêu đùa cũng thôi đi nhưng ngời lại hái rất nhiều lần khiến ta nghi

ngờ.”

“Dựa theo dấu vết ngươi để lại ta có thể khẳng định ngươi có thể hấp thụ Chu Huyết Quả xanh.”

“Huynh đệ ngươi có thể chỉ cách cho ta được không?”

Đây là nhờ vả nhưng lại có ý uy hiếp.

Tôn Kỳ biết đã không thể nói thêm lời nào, hần lập tức bộc lộ khí tức Luyện Linh lục trọng.

Tên chặn đường này cảm nhận khí tức Luyện Linh lục trọng thì có chút khó xử, hần dù sao cũng chỉ Luyện Linh ngũ trọng. Dựa theo dấu vết đánh nhau hần tìm được thì tên này chỉ tương đương Luyện Linh tam trọng đến tứ trọng, hần hoàn toàn có thể xử lý được.

Vậy nên hần mới tự tin một mình chặn đường, độc chiếm bí mật này.

Thế nhưng tu vi đối phương làm hần nhụt chí muốn rút lui.

Nhưng rất nhanh hần cảm thấy có chỗ không đúng, hần thường tiếp xúc với Luyện Linh lục trọng khí tức có chút khác khí tức đối phương phóng thích.

Đầu óc luân chuyển, hần rất nhanh đưa ra kết luận:

Một là đối phương có cách nguy tạo khí tức. Cái này tại Ma giới hiếm nhưng không lạ.

Hai là đối phương tu vi không giả nhưng bị thương mà cảnh giới bất ổn.

Dù là kết quả nào đi chăng nữa với tu vi ngũ trọng của mình, hần cũng tự tin giải quyết đối phương.

Tên chặn đường lúc này mỉm cười, từ từ phóng thích khí tức Luyện Linh ngũ trọng.

“Ngươi xem chút nữa đã dọa được ta.”

Tôn Kỳ lúc này cũng là cười khở trong lòng: cách này đúng là chỉ có thể hù dọa được mấy con ma thú cấp thấp.

Tuy thế nhưng Tôn Kỳ cũng không sợ hãi, hần biết số lượng cùng chất lượng linh khí của mình không kém với ma khí đối phương. Có thể đánh một trận còn thắng hay thua là dựa vào kỹ năng chiến đấu mỗi bên.

Tôn Kỳ vẫn đứng hiên ngang, tay cầm thương chỉ xéo mặt đất.

Tên chặn đường thì hoành đao trước ngực, nụ cười càng đậm: ngươi còn muốn trang bức sao!

Tên chặn đường cúi thân, chân đạp mạnh phóng về phía trước như mũi tên, hai tay cầm đao giơ lên cao sau lưng súc thể chờ trăm xuống.

Tôn Kỳ vẫn tĩnh lặng, chờ đối phương đến gần hai mươi bước thì hần nhảy lên dồn lực vào cây thương mà đạp xuống.

Cái này làm tên chặn đường bất ngờ, theo hần nghĩ: hần tấn công trước chiếm tiên cơ sẽ buộc đối phương hoành thương ngang đầu đỡ đao hần trăm xuống, sau đó hần sẽ tung đâm... sau đó... sau đó... Chỉ cần trong vòng mười chiêu có thể đánh bại đối phương.

Tên chặn đường không thể làm gì chỉ có thể buộc chuyển đổi tư thế, hai tay giơ lên đao chặn trường thương giáng xuống.

Keng! Một tiếng vang lên. Hai vũ khí chạm nhau.

Tôn Kỳ súc tích lực lượng từ trên cao đánh xuống, còn tên chặn đường thì vội vã đưa đao chặn nên kết quả không khó đoán.

Tên chặn đường bị đánh quy gối, đại đao áp sát vai, miệng kêu đau đớn.

Tôn Kỳ một tay nắm trường thương tiếp tục áp xuống, một tay nắm lại tung đâm vào ngực đối phương.

Tên chặn đường cũng nhanh chóng phản ứng: một tay tiếp tục cầm đao đỡ trường thương, một tay tung chưởng vào Tôn Kỳ.

Hần biết nếu chặn nắm đâm của Tôn Kỳ thì sẽ rơi vào thế bị động, hần biết hần đang ở thế bị động nếu để Tôn Kỳ tiếp tục dẫn dắt lối đánh thì hần thua không thể nghi ngờ.

Vậy nên lúc này hần chỉ có thể liều đối chiêu với Tôn Kỳ hy vọng Tôn Kỳ sợ thương mà đỡ chiêu, tranh thủ cơ hội cho hần phản kích.

Nhưng Tôn Kỳ không chút khoan nhượng.

Cả hai lập tức trùng chiêu bay ra trăm bước.

Cả hai nhanh chóng ổn định thân hình nhìn đối phương.

Tên chặn đường có chút bất ngờ vì Tôn Kỳ không lao lên tấn công liên hồi vì Tôn Kỳ đang có chút lợi thế nếu là hắn thì hắn sẽ làm như thế.

Nhưng nếu đối phương đã ngu ngốc như thế thì hắn cũng không thể nói gì, chỉ có thể tiến đối phương lên đường.

Hắn nuốt vào đan dược tận lực chữa thương, thôi động ma khí, hồn lực bản thân khu trừ ma khí đối phương.

Đây là cách chiến đấu thường thấy tại Ma giới, khi tấn công sẽ đẩy ma khí hay hồn lực bản thân vào cơ thể đối phương, gây thương tật cho đối phương.

Còn cách xử lý thì là dùng hồn lực hoặc ma khí tương ứng đẩy hồn lực, ma khí đối phương ra khỏi cơ thể. Thành công hay không thì phụ thuộc vào số lượng cùng chất lượng ma khí, hồn lực của người.

Tên chặn đường cũng như thế xử lý nhưng rất nhanh hắn nhận ra điều bất thường ma khí khi vừa chạm vào ma khí đối phương thì cả hai lập tức tan rã. Ma khí kỳ lạ của đối phương khi chạm vào bất cứ thứ gì cũng lập tức tan rã.

Đây là cùng nhau lưỡng bại câu thương mà trong cơ thể hắn thì hắn bị thương nhiều hơn.

Ma khí của đối phương xông thẳng lên đầu làm hắn không thể không dùng ma khí cùng tiêu hao với đối phương.

Sau một lúc thì ma khí kỳ lạ cũng tiêu hao hết, mặt hắn tái nhợt tổn thương thêm trầm trọng. Hắn nghiêm túc nhìn Tôn Kỳ:

“Ma khí của ngươi rốt cuộc là thứ gì?”

Tôn Kỳ phóng tới tung chưởng:

“Thử thêm một lần nữa thì ngươi sẽ biết thôi!”

Theo bản năng tên chặn đường giờ chưởng đỡ lại. Sau đó hắn kêu lên một tiếng đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Lần đầu luyện khí

Tôn Kỳ lúc này đang ngồi tĩnh tọa tại trong một hang động tự tạo nhớ lại lúc chiến đấu trước đây.

Đầu tiên là hắn không thể ngờ có kẻ truy ra hắn cướp Chu Huyết Quả xanh, rồi đoán ra bí mật có thể hấp thụ quả xanh mà không sợ độc của hắn.

Tiếp theo là tên này là Luyện Linh ngũ trọng cao hơn hắn hai cấp.

Cũng may hắn biết mình thân phận đặc biệt nên thường hay suy diễn các tình huống nguy hiểm và cách giải quyết.

Bị một tên cao hơn cảnh giới lại tấn công trước cũng từng được hắn nghĩ tới.

Đầu tiên là phải lấy lại thế chủ động, cuốn đối phương theo lối đánh của mình.

Vậy lên mới có cảnh hắn nhảy lên tấn công làm đối phương hoàn toàn bất ngờ sau đó thì mọi chuyện diễn ra theo sự dẫn dắt của hắn.

Đến cuối cùng hắn cùng đối phương đấu tiêu hao, lấy thương đổi thương. Cả hai cùng đối bình hơn mười chiêu, đối phương bị tiêu hao hết mà chết.

Còn hắn bị ma khí nhập thể thì hắc động lập tức thôn phệ hết, biến thành linh khí bổ sung cho hắn.

Vậy nên đánh tiêu hao với hắn thì chỉ có thua thiệt, hắn càng đánh sẽ càng mạnh.

Tôn Kỳ trước đây đã sớm phát hiện linh khí đặc biệt cùng ma khí khắc chế lẫn nhau chỉ là chưa dùng trong thực chiến với Ma tộc bao giờ.

Nhưng trước đây Tôn Kỳ đã thử dùng linh khí với ma thú, kết quả khá ổn. Khi dùng với Ma tộc thì kết quả còn tốt hơn. Có lẽ do Ma tộc chủ yếu là ma khí tạo nên. Hắn cũng không quá rõ ràng.

Qua trận chiến này Tôn Kỳ nhận ra mình có hai điểm yếu lớn: tu vi còn thấp và không thể phát huy hết sức mạnh hồn binh.

Tu vi thì hắn có thể dễ dàng bù đắp.

Còn vấn đề hồn binh thì thật là khó hẩn.

Tôn Kỳ nhận ra một điều: tất cả hồn binh dùng ma khí thôi động mới phát huy hết sức mạnh còn khi dùng linh khí quán trú hồn binh chỉ phát huy được hai thành sức mạnh.

Cái này cũng dễ hiểu: hồn binh chế ra cho Ma tộc dùng, mà Ma tộc thì dùng ma khí. Vậy nên linh khí làm sao phát huy được hết năng lực hồn binh.

Tôn Kỳ còn nghi ngờ rằng linh khí có thể là loại năng lượng trước đây chưa từng xuất hiện tại Đại Thế Giới.

Trước đây khi đầu với tên đạo chích tại phủ hay tên chặn đường vừa rồi, Tôn Kỳ chủ yếu lấy man lực mà dùng thương, không hề quán trú linh khí.

Dùng thương không chế binh khí đối phương rồi sau đó dùng nắm đấm giải quyết đối phương là chiến thuật tốt nhất mà Tôn Kỳ có thể dùng lúc này.

Nhưng kéo dài như vậy không tốt, hẩn vẫn cần vũ khí.

Tôn Kỳ cần chế tạo vũ khí riêng phù hợp cho bản thân.

Tại Ma giới luyện khí cũng là một nghề cao quý ngang luyện linh. Nhưng mà luyện khí lại không phát triển như luyện linh.

Luyện khí rất đơn giản, ai cũng có thể làm được. Tỉ như người cột lấy một chiếc răng sói vào cây gỗ như vậy đã thành một hồn binh, lột một tấm da hổ may thành giáp thì thành hồn binh, tạo một chỗ tay cầm trên ngà voi thì cũng là hồn binh....

Hồn binh chế tạo thật quá đơn giản, chỉ cần dùng bộ phận của ma thú có tác dụng tới hồn phách ghép với mấy thứ phụ trợ thì thành hồn binh. Cũng được tính là luyện khí.

Tất nhiên còn có hồn binh cao cấp hơn do những luyện khí sư đỉnh thực chế tạo. Bọn họ sẽ khắc hoạ lên hồn binh những đồ án kỳ dị mà chỉ bọn họ mới hiểu.

Chính nhờ những đồ án này sẽ giúp ma khí luân chuyển trên hồn binh làm cho hồn binh tăng uy lực về tấn công lẫn phòng thủ.

Những đồ án này có thể là vân, gió, sông ngòi, dãy núi, hoà,... Tùy theo đồ án mà giúp tăng năng lực đặc thù cho hồn binh. Tất cả chúng đều là những bí mật cao nhất trong giới luyện khí sư.

Hồn binh có thể phân chia thành cấp thấp, cấp trung, cấp cao ngoài ra còn có ưu tú, xuất sắc, hoàn mỹ, tuyệt hảo...

Nói chung đánh giá hồn binh không có một chuẩn mực cố định không giống như đan dược dựa vào đan hoàn và màu hồn nô mà đưa ra kết quả chính xác.

Đánh giá hồn binh có hội đồng giám định. Bọn họ sẽ đánh giá xếp loại hồn binh. Và kết quả sẽ không chính xác tuyệt đối.

Tôn Kỳ bây giờ đang có ý định chế tạo riêng cho mình hồn binh.

Tôn Kỳ lục lọi trong túi đồ của tên chặn đường xem có gì tốt: một ít đan dược, mấy trăm viên ma thạch, bộ phận ma thú...

A! là một chiếc răng hổ. Đây đúng là thứ mà Tôn Kỳ cần.

Tôn Kỳ định chế tạo một thanh trường thương, mũi thương sẽ là chiếc răng này còn thân thương sẽ là cây tre.

Nghĩ đến là làm, Tôn Kỳ ra khỏi chỗ núp đi tìm cây tre.

Chỉ một lúc sau, Tôn Kỳ đứng trước một cánh rừng tre lớn.

Rừng tre xanh mướt trải dài, gai tre đâm ngang dọc, măng tre nhọn hoắc đâm thẳng trời cao.

Tôn Kỳ đi tới lui ngắm nghía tìm cây tre thích hợp.

Tôn Kỳ tiến lên đập đập, gõ gõ, lung lung, lắc lắc... giống như một tiểu phụ đầy kinh nghiệm chặt tre.

“Đây! chính là cây này! Ta chọn người.”

Cây tre này được chọn chủ yếu vì đẹp mắt. Thân tre bóng mượt, thẳng tuốt còn chút bụi phấn, đầu tre nhọn hoắc.

Tôn Kỳ chặt cây, cắt gọn thành hai thước, lấy dây buộc răng hổ vào đầu thanh tre.

Sau một lúc hì hục vất vả, Tôn Kỳ cầm cây thương trong tay đầy thích thú.

Tôn Kỳ múa may vài đường thương thử nghiệm. Cây thương thật tốt.

Tôn Kỳ ôm cây thương ngẫm nghĩ:

“Ngươi là hồn binh đầu tiên do ta chế tạo vậy nên cần đặt cho ngươi một cái tên.”

“Một cái tên đơn giản dễ nhớ mà lại bá khí hoành tráng.”

“Được rồi! ta sẽ gọi ngươi là Bá Tuyệt Thương Thiên Vô Định Thiên Hạ Trấn Áp Ma Giới Thần Thương.”

“Ủm! như vậy đi. Cái tên này khá phù hợp với khí chất của ta... à của ngươi.”

Cây thương:???!!!

“Được rồi bây giờ ta sẽ thử uy lực của ngươi”

Tôn Kỳ múa thương tung bay, nhắm thẳng một khối đá phía trước đâm tới.

Rắc rắc! mấy tiếng vang lên.

Tảng đá không sao, răng hổ không sao, thân tre gãy đôi. Do là tre non dễ gãy.

Tôn Kỳ tỉnh bơ lấy đi răng hổ, lăm bằm:

“Thử nghiệm lần đầu thất bại. Chế tạo hồn binh đầu tiên thật không dễ.”

Cây tre gãy: Ta là trò đùa của ngươi hả?!

Tôn Kỳ tiếp tục chặt tre thử nghiệm.

Cuối cùng Tôn Kỳ rút ra kết luận: chọn tre vừa ngà màu vàng là tốt nhất. Đủ cứng chắc lại dẻo dai.

Tôn Kỳ đục một lỗ nhỏ qua các vách ngăn tại đốt tre, tạo thành một đường thông suốt có thể truyền linh khí từ cuối thương đến đầu thương rồi chuyển vào mũi thương răng hổ.

Đây cũng là cách luyện khí phổ biến nếu như ngươi không biết về đồ án cho hồn binh. Cách này giúp hồn binh tăng công phòng lên một chút so với hồn binh bình thường.

Tôn Kỳ lúc này hài lòng nhìn cây thương mới, đạo:

“Ngươi là hồn binh đầu tiên do ta chế tạo vậy nên cần đặt cho ngươi một cái tên.”

“Aizz! Tên gì đây? Mười tám lần trước đó đặt tên đã vắt hết ý tưởng trong đầu ta.”

“Gọi ngươi là Trúc Thương đi!”

Tôn Kỳ vui vẻ, múa múa cây thương rồi đột ngột đâm thẳng phía trước.

Phốc! Trúc Thương đâm xuyên thân cây cỏ thụ tạo ra một lỗ hồng gấp ba lần thân thương.

Đây cũng nhờ có thêm linh khí quán trú mà sát thương lớn hơn bình thường.

Tôn Kỳ rút thương tiếp tục huy vũ.

Bây giờ dùng thương Tôn Kỳ chỉ biết mấy động tác cơ bản: quét, đâm, đập, xuyên, vẩy, chống... hoàn toàn là đánh theo bản năng không có kỹ thuật.

Tại Ma giới dùng binh khí đều là theo bản năng, sau thời gian dài sử dụng ngươi tự sẽ có những kỹ năng tương ứng. Đây là kinh nghiệm sử dụng rất khó truyền lại.

Tôn Kỳ vác thương đi tìm chiến quả đầu tiên.

Không mất bao lâu, Tôn Kỳ phát hiện một con Hoả Sur đang lìm lìm ngủ dưới gốc cây Chu Huyết Quả.

Tôn Kỳ đánh giá con ma thú. Hoả Sur có tu vi Luyện Linh tứ trọng vừa phù hợp để thử nghiệm.

Tôn Kỳ hét lớn đánh thức Hoả Sur, hấn muốn có một trận chiến thật kịch liệt giúp hấn vững chắc căn cơ.

Con Hoả Sur chồm dậy thù thế, móng vuốt lòi ra khỏi đệm thịt.

Tôn Kỳ chân đạp đất bật về phía trước, mũi thương nhắm thẳng đầu con ma thú.

Con Hoả Sur cũng nhảy lên, lấy trảo gạt mũi thương, miệng há rộng nhắm vào cổ Tôn Kỳ mà cắn.

Tôn Kỳ chống thương xuống đất, lách thân né tránh.

Đợt tấn công thứ nhất cả hai không làm gì được nhau.

Con Hoả Sur tức giận, gầm gừ lao lên.

Tôn Kỳ tránh sang bên, cầm thương đâm vào sườn con ma thú.

Trận chiến này diễn ra cân bằng, lúc đầu còn tính thăm dò nhưng càng về sau hai bên càng giết đồ mất, bất chấp tất cả lấy thương đổi thương.

Lúc này Tôn Kỳ đứng vịn cây thương, miệng thở hồng hộc cố gắng hít lấy từng ngụm ma khí bổ sung cho bản thân. Hắn không dám lấy ra đan dược hay ma thạch vì chỉ cần hắn có động tác bỏ tay vào túi thì sẽ sinh ra sơ hở, con Hoả Sur sẽ giết tới.

Còn con Hoả Sur vết thương tuy chồng chất nhưng chưa sâu tới xương, mở miệng thở dốc, ánh mắt thì vẫn chăm chăm nhìn đối thủ chỉ cần đối thủ có một động tác sơ hở nó sẽ lập tức tấp tới.

Cả hai đứng yên bất động nhìn nhau.

Đúng lúc này, vết thương trên mắt trái con ma thú rỉ máu xuống mắt trái nó, mắt trái thấy sót thì theo bản năng đóng lại.

Chính trong khoảng khắc con Hoả Sur nhắm mắt trái, Tôn Kỳ liền động.

Tôn Kỳ chạy về phía bên trái con Hoả Sur, đâm thương nhắm ngay cổ nó.

Con Hoả Sur bị đánh vào điểm mù liền phản ứng chậm, chờ nó kịp quay đầu nhìn thì mũi thương đã cắm vào cổ họng nó. Máu chảy xối xả.

Con Hoả Sur mất nhiều máu, đầu óc liền quay cuồng, ánh mắt mờ mờ không rõ.

Con Hoả Sur biết mình sắp chết liền bạo tẩu lao về phía Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ cầm thương đâm thẳng xuyên ngực con Hoả Sur.

Con Hoả Sur làm như không biết, há miệng gầm lớn, từ trong mi tâm của nó bay ra một con tiểu Hoả Sur tiến thẳng vào đầu Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ bỗng sinh cảm giác nguy hiểm, đối phương là lấy hồn phách công kích.

Tôn Kỳ lấy tay làm đao chém về phía con tiểu Hoả Sur.

Con tiểu Hoả Sur đứt đôi thân nhưng còn phần đầu vẫn tiến vào trong đầu Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ thét lên đau đớn, lập tức ôm đầu.

Con tiểu Hoả Sur trong đầu Tôn Kỳ thì điên cuồng tấn công phá hoại.

Tôn Kỳ cố trấn tĩnh, lấy hồn lực hoá thành một tấm võng bao lấy con tiểu Hoả Sur.

Tấm võng hồn lực từ từ thu nhỏ muốn siết chết con tiểu Hoả Sur còn con tiểu Hoả Sur không ngừng giãy giụa điên cuồng cào xé tấm võng.

Nhưng rồi con tiểu Hoả Sur cũng bị bóp chết hoá thành từng điểm tinh quang, hồn lực phát tán.

Trong những điểm tinh quang đó có những hình ảnh diễn ra, hẳn là ký ức của con Hoả Sur khi còn sống.

Rất nhanh sau đó những điểm tinh quang này dần dần tan biến, Tôn Kỳ điều khiển hắc động thôn phệ những điểm tinh quang cùng hồn lực con Hoả Sur. Hắn không muốn có những thứ ngoại lai trong cơ thể mình.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Lần đầu tiên... thật muốn ới

Tôn Kỳ từ từ mở mắt, đầu vẫn còn tê buốt.

Trước mặt Tôn Kỳ là xác con Hoả Sư tay chân rũ rượi, đầu nghèo sang một bên. Nửa thân trên được cây thương chống đỡ mà chưa đổ sụp xuống đất, máu con ma thú chảy dọc thân thương ngấm xuống đất.

Tôn Kỳ thu lấy cây thương, nhìn xác Hoả Sư ngẫm nghĩ.

Nếu con Hoả Sư không có xuất hồn phách thì có thể sống thêm một lát nhưng khi xuất hồn, thân xác liền chết.

Vậy là hồn phách điều khiển cơ thể, không có điều khiển thì cơ thể tự chết!? Nếu vậy thì hồn phách mới là chính, có thể tùy ý ra vào cơ thể.

Cơ thể chỉ là chỗ chứa hồn phách. Vậy tại sao hồn phách không đi chiếm cơ thể tốt hơn?! Hay như khi cơ thể bị thương hoặc già yếu thì sao hồn phách không đi tìm cơ thể khác?! Nếu như vậy thì có thể sống bất tử bất diệt.

Nhưng thực tế lại không như vậy!

Hay hồn phách chỉ là năng lượng của cơ thể?! Năng lượng xuất ra ngoài thì cơ thể chết!?

Nếu vậy tại sao hồn phách lại có ý thức, năng lượng không thể có ý thức được?!

Hồn phách con Hoả Sư còn mang theo những hình ảnh mơ hồ, giống như là ký ức của nó. Vậy hồn phách còn có trí nhớ sao?!

Hồn phách có ý thức, có ký ức còn có cái gì nữa?!

Hồn phách và cơ thể cái nào là chính cái nào là phụ!?

Ma thú khi sinh ra đã có hồn phách và cơ thể, cả hai đều nhỏ bé. Còn Ma tộc chỉ có hồn phách gọi là ma linh sau này Ma tộc cũng buộc tu luyện tạo thân thể, đó là vì sao?!

Ma linh rõ ràng có thể tồn tại mà không cần cơ thể, tại sao phải cố tạo cơ thể làm gì?!

Phải chăng hồn phách và cơ thể là hai phần không thể thiếu được, tuy có thể tách ra nhất thời nhưng sau đó vẫn phải hợp lại.

Ai đã quy định như vậy?! Vì sao lại như thế?!

Các câu hỏi thắc mắc trong đầu Tôn Kỳ không ngừng sinh ra làm hắn chìm đắm trong một mớ hỗn độn câu hỏi.

Hắn không thể trả lời được, hắn không biết làm sao?!

Khi vừa đưa ra một giả thuyết trả lời một câu hỏi thì một câu hỏi khác lại sinh ra làm hắn mãi không giải quyết hết.

Tôn Kỳ hít một hơi sâu ổn định tinh thần. Trên đời này không thiếu điều kỳ quái, không ai có thể giải quyết tường tận mọi vấn đề. Nếu chuyện đó không liên quan đến người thì người cũng không cần cố chấp tìm đáp án.

Tôn Kỳ lúc này ánh mắt thanh tỉnh, nhìn xuống cái xác con Hoả Sư. Một ý nghĩ táo bạo nảy ra trong đầu hắn.

Muốn biết đúng sai sao không thử một chút!

Tôn Kỳ vậy là ôm xác con Hoả Sư lên vai. Đi tới cây Chu Huyết Quả, phát tay thu tất cả trái cây.

Tôn Kỳ bỏ đi tìm tới một chỗ vắng vẻ gần bờ suối.

Tôn Kỳ đặt xác con Hoả Sư xuống, bước tới dòng suối thanh tẩy cơ thể.

Một lúc sau, Tôn Kỳ cầm con dao nhỏ đứng nhìn xác con ma thú. Tôn Kỳ tự hỏi: hồn phách ở chỗ nào trong cơ thể?

Hỏi này hồn phách con Hoả Sư bay ra từ mi tâm, phải chăng hồn phách ở tại trong đầu?

Tôn Kỳ không chần chừ, lấy sức cầm phập con dao vào trong trán con Hoả Sư.

Con dao dính cứng ngắc bên trong. Tôn Kỳ hai tay nắm chặt cán dao, chân đạp đầu con Hoả Sư lấy thế rút dao ra.

Phụt! một tiếng. Con dao rút ra.

Một cột máu cũng phụt theo ra bắn thẳng lên Tôn Kỳ, toàn thân hắn đầm máu.

Mùi máu tanh tươi. Máu đen đỏ. Máu dạng sền sệt, đang dần đông kết.

Máu con Hoả Sư bên ngoài đã kết máu đông nhưng bên trong vẫn còn nóng ấm.

Tôn Kỳ thấy máu dính nhớp nháp toàn thân thì khó chịu, mùi máu tanh xộc thẳng vào đầu. Tôn Kỳ không chịu được liền ới ra, mấy miếng Chu Huyết Quả trong bụng còn chưa hấp thụ hết thì trào ngược ra ngoài.

Tôn Kỳ ọ ọ không ngừng. Hắn nhảy xuống suối tẩy rửa.

Một lúc sau, Tôn Kỳ bình tĩnh bước tới cái xác con ma thú.

Lúc này đã có một đám ruồi nặng bay u u quanh cái xác.

Tôn Kỳ cầm con dao nghĩ nghĩ: không biết nên từ bỏ hay tiếp tục.

Tôn Kỳ sau đó hít một hơi sâu làm ra quyết tâm: một chút khó chịu này không thể khiến hắn lùi bước.

Hắn muốn giải quyết câu hỏi giữa hồn phách và cơ thể.

Hắn biết hắn sẽ có ngày tu luyện đến Tạo Thể cảnh, đến lúc đó hắn muốn tạo thân thể như Nhân tộc.

Muốn tạo thân thể như Nhân tộc thì phải hiểu rõ về hồn phách và cơ thể.

Một chút khó chịu hơi hám không thể cản bước của hắn.

Tôn Kỳ cầm con dao cắm vào vết đâm cũ trên chân con Hoả Sư, dùng sức kéo dài vết đâm xuống mũi. Không có nhiều hiệu quả.

Tôn Kỳ dùng đủ mọi cách mở sọ con ma thú: dùng đá đập đầu, dùng thương chọc, dùng dao chém...

Sau nửa canh giờ, đầu con ma thú cũng bị mở ra. Nhưng đã thành một bãi bầy nhầy.

Não trắng bị quấy nát.

Xương sọ bị bỏ ra tạp nham, dăm xương lia chia cắm loạn xạ vào thịt, da, não.

Máu từ trong xương, thịt vẫn còn đang rỉ ra.

Từng tùm lông dính bện vào nhau do máu đông.

Huyết đông cùng não trắng trộn vào nhau từng khối.

Tôn Kỳ nhìn thấy cảnh này cũng ọ ọ vài tiếng.

Trong cả quá trình mở sọ con ma thú, Tôn Kỳ cũng nhiều lần muốn nôn ọ nhưng mà trong bụng hắn đã không còn thứ có thể ới ra.

Tôn Kỳ quyết tâm tìm cho ra câu trả lời: hồn phách ở đâu?

Nhưng mà hắn thất vọng rồi!

Hắn không tìm thấy bất kỳ điểm bất thường nào trong đầu con Hoả Sư có thể chứa hồn phách.

Nếu đã không tìm thấy thì thôi đi. Hắn đã tận lực về sau lại không làm như vậy nữa, thật khó chịu.

Tôn Kỳ vừa thanh tẩy bản thân vừa thanh tẩy hồn binh tự nhủ sẽ không lại làm chuyện buồn nôn này nữa.

Tôn Kỳ bỏ đi để lại cái xác Hoả Sư cho bọn ruồi nặng.

Tôn Kỳ tìm chỗ vách núi khô ráo, tạo ra một cái hang rồi chui vào trong đó.

Thời gian đánh nhau này giúp hắn củng cố tu vi không ít, đã có thể trùng kích Luyện Linh tứ trọng.

Hai canh giờ sau, Tôn Kỳ mở mắt thối ra một luồng ma khí. Trùng kích cảnh giới thành công.

Lần này là mở huyết Hữu Môn, giúp lực lượng tại tay phải của hắn tăng lên gấp bội, linh khí luân chuyển nhanh chóng.

Tiếp theo chỉ còn hai huyết Tả Môn, Thiên Linh là hoàn thành hệ thống luân chuyển linh khí giống như Ma tộc. Như vậy thì khí tức của hắn sẽ hoàn toàn giống như Ma tộc khác.

Tôn Kỳ suy nghĩ mình mở huyết lung tung không theo thứ tự liệu có gây ảnh hưởng gì cho bản thân. Bởi vậy lúc tu luyện, hắn cực kỳ chú ý cơ thể bất thường cũng may đến giờ vẫn chưa xảy ra vấn đề gì.

Tôn Kỳ miên man suy nghĩ nếu mở Đan Điền trước rồi mở Thiên Linh cũng không vấn đề gì vậy phải chăng hồn phách không ở đầu mà cũng có thể ở bụng.

Hắn mở đầu con Hoả Sur tìm không thấy điểm bất thường cũng dễ hiểu, chỗ hồn phách cư trú có thể là ở bụng.

Những ý tưởng này nảy sinh liền không thể dập tắt, hắn phải thử xem sao.

Tôn Kỳ bước ra khỏi hang động đi tìm đối tượng kiểm nghiệm.

.....

Một con Bạo Lực Trư đang vùng vẫy trong vũng bùn, miệng kêu éc éc vui vẻ. Bốn chân chống vó lên trời, đuôi phe phẩy bùn bắn tung toé.

Ruồi muỗi bay xung quanh nó kêu u u u.

Bỗng nhiên con Bạo Lực Trư bật dậy, đứng thủ thế, ánh mắt hung bạo nhìn phía trước.

Tại phía trước là Tôn Kỳ đứng đấy nhìn con Bạo Lực Trư tỏ vẻ khinh miệt, ánh mắt khiêu khích.

Con Bạo Lực Trư tức giận xông tới húc Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ nhếch miệng cười: “Chỉ sợ ngươi không dám xông lên.”

“Luyện Linh tam trọng mà cũng dám hung hăng trước mặt ta.”

Tôn Kỳ đưa tay phải lên làm chuông, linh khí tụ trong bàn tay.

Sau đó vỗ chuông vào đầu con Bạo Lực Trư, linh khí bộc phát trấn vỡ sọ con ma thú.

Con Bạo Lực Trư lập tức đổ gục chết tươi.

Tôn Kỳ lấy ra một con dao nhỏ chọc thẳng vào ngực rồi kéo dài xuống đuôi con ma thú.

Giống như bong bóng bị vỡ, chiếc bụng phệ của con heo vỡ ra.

Máu bắn tung toé, dịch xanh, dịch đỏ cũng trào ra từ bụng con heo.

Mùi máu tanh, mùi dịch đắng, mùi bùn ngai ngái hoà chung với nhau làm Tôn Kỳ muốn nôn ói.

Tuy khó chịu nhưng hắn quyết tâm muốn có câu trả lời.

Tôn Kỳ lấy dao cắt mở, quấy cho nội tạng con heo bấy nhầy sau đó bỏ đi để lại xác con heo cho bọn ruồi bọ.

Tôn Kỳ vẫn chưa đạt được câu trả lời cho mình. Không có gì bất thường.

Theo hắn nghĩ chỗ hồn phách cư trú phải như một cái lồng bảo vệ, ngăn mọi thứ tổn hại hồn phách nhưng hiển nhiên hắn không tìm được thứ như vậy.

Tôn Kỳ thanh tẩy chất bẩn, đi trong rừng suy nghĩ miên man.

Đúng lúc này một mùi thơm nhẹ nhàng mà say đắm mê hoặc hắn, khiến hắn bưng tỉnh.

Tôn Kỳ nở nụ cười tự nói: “Chu Huyết Quả thành thực.”

Tôn Kỳ lao nhanh về phía trước.

Ngày hôm sau Tôn Kỳ có chút tiu nghỉu, hắn chỉ cướp đoạt được hai cây Chu Huyết Quả mà lại là hai cây có ấn ký.

Cái này rõ ràng là bọn ma thú quá nhanh, trái vừa chín là ăn ngay, không cho hắn cơ hội đi cướp.

Mùa thu hoạch năm nay nhiều kẻ bị thất thu, không biết tên vô lại nào hái Chu Huyết Quả xanh, tiếng oán giận chửi mắng không dứt.

“Tên khốn nào lại đi hái trái xanh. Ta nguyện rửa ngươi ngồi trong nhà cũng bị đá rơi trúng đầu.”

“Ngươi không biết đạo lý nho xanh ăn không ngon sao?”

“Ôi! Mẹ già cùng đàn vợ ở nhà đang chờ ta kiếm ma thạch nuôi.”

“Ta phải làm sao đây! Bằng này Chu Huyết Quả chỉ đủ nuôi vợ còn hai cô vợ hàng xóm thì làm sao.”

Tôn Kỳ trong lúc tìm Chu Huyết Quả cũng gặp vài nhóm tìm kiếm liên miêng chửi rủa kẻ đã hái Chu Huyết Quả xanh, hắn cũng tỉnh bơ thuận miệng chửi theo.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Thương thuật

Thời gian ngắn ngủi thu hoạch Chu Huyết Quả kết thúc, Tôn Kỳ cũng không có ý định trở lại thành Thực Nguyệt.

Ở trong thành khiến hắn có cảm giác bị toàn bộ Ma tộc vây quanh làm hắn thấy không thoải mái.

Ngược lại tại Liên Vân sơn mạch, hắn tự do thoải mái. Muốn nghỉ thì nghỉ muốn đi thì đi.

Không phải cố giả mạo Tinh Niệm, vì tại đây không ai quan tâm thân phận của hắn là gì.

Tinh thần thư thái thoải mái, lại thường xuyên chiến đấu với ma thú rèn luyện căn cơ. Đây chính là thiên đường của hắn.

Tôn Kỳ cũng không hề bận tâm tới ma thạch và đan dược. Hắn có thể trực tiếp dùng thảo dược hấp thụ bổ sung linh khí.

Thảo dược nguyên cây thì chắc chắn không tốt bằng ma thạch và đan dược nhưng mà tạm thay thế cũng khá ổn.

Tôn Kỳ lúc này đang đào hang tạo động phủ, hắn sẽ ở lại sơn mạch này một thời gian dài nên cần nơi trú chân an toàn.

Tôn Kỳ đào sâu vào vách núi đá. Tạo một phòng chính và một phòng nhỏ cất đồ.

Tôn Kỳ bố trí bẫy tại cửa động và trong động ngăn ngừa có kẻ trộm hay vô tình xâm nhập.

Tôn Kỳ đẩy một tảng đá lớn che kín hoàn toàn miệng hang. Bên ngoài thì phủ đầy leo che lấp miệng hang.

Tôn Kỳ ngắm nhìn hang động thấy không có sơ hở thì gật đầu hài lòng.

....

Một con Bạch Viên ngửa mặt hú dài, hai tay đấm ngực thùng thình, phùng má nhe răng đe dọa đối thủ.

Đối diện là một bóng hình nhỏ chỉ cao tới hông con Bạch Viên, dáng đứng vững trãi, tay cầm thương chỉ thẳng con Bạch Viên. Chính là Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ và Bạch Viên đã đánh nhau nửa canh giờ vẫn chưa phân thắng bại.

Bạch Viên tu vi Luyện Linh ngũ trọng đang coi giữ một cây Hoả Hồng, kết xuất Hoả Hồng quả.

Là một loại thảo dược tính hoà, phù hợp với mấy loài ma thú tính hoà.

Bạch Viên vô cùng quý trọng, nó đã coi giữ cây này hơn năm mươi năm gặp không ít kẻ cướp.

Có kẻ bị nó đánh chạy, có kẻ thì đánh nó chạy. Nhưng chỉ cần chạy đi, bọn họ sẽ hái trái cây mà không đuổi theo truy sát nó.

Nhưng hôm nay nó gặp tình huống khó xử, kẻ trước mắt rõ ràng yếu hơn nó vậy mà chiến lược lại ngang với nó, đánh nhau mãi vẫn chưa phân thắng thua.

Nó muốn đuổi kẻ này đi nhưng không đuổi được, mà muốn nó nhường ra trái cây thì nó không đành lòng. Vậy là trận chiến cứ kéo dài suốt.

Khi nó thoái ý muốn lui để lại trái cây cho hắn hái thì kẻ này lại tiến tới, rõ ràng là muốn đánh nhau.

Càng lâu dần Bạch Viên càng mất bình tĩnh, hung tính dần nổi dậy, nó đang tiến gần đến bạo tẩu.

Nửa ngày sau, Tôn Kỳ ngồi trên xác con Bạch Viên, tay run run cố cầm một trái Hoả Hồng đưa lên miệng cắn, trận chiến này tiêu hao quá sức tưởng tượng của hắn, hắn cần nhanh chóng khôi phục.

Trận chiến này Tôn Kỳ không chiếm được một chút ưu thế nào, hắn thắng là dựa vào tiêu hao chiến. Đối phương bị linh khí hắn không ngừng tiêu huỷ ma khí trong cơ thể, còn hắn thì ung dung chuyển hoá ma khí đối phương thành linh khí của mình.

Trận chiến này vốn dĩ nên từ từ nhẹ nhàng kết thúc nhưng không ngờ lúc gần chết con Bạch Viên bạo tẩu lâm vào cuồng chiến làm hắn bị thương không ít

Một lúc sau Tôn Kỳ khôi phục tạm ổn, Tôn Kỳ rút cây thương ra khỏi cổ con Bạch Viên. Máu nóng phun ra như vòi, Tôn Kỳ lách mình tránh đi.

Tôn Kỳ có một suy đoán, hồn phách có thể tại tim con vật.

Tôn Kỳ cầm một con dao, rạch một đường dọc theo xương sườn ngực. Hắn làm nhẹ tay không để máu bắn tung toé.

Sau nửa canh giờ khuấy nát lồng ngực con Bạch Viên, Tôn Kỳ không thu được kết quả gì.

Tôn Kỳ nhỏ lấy hai răng nanh con Bạch Viên rồi bỏ đi để lại một vùng phế tích hoang tàn, cây cối đổ rạp.

Tôn Kỳ lúc này tại trong hang động của mình, hấp thụ ma thạch khôi phục.

Trận chiến vừa rồi hết sức kịch liệt cũng giúp căn cơ hắn nên thêm phần vững chắc. Đây mới là mục đích chính hắn chiến đấu còn Hoà Hồng Quả, răng nanh hay mổ ngực tìm câu trả lời chỉ là phụ thêm.

Tu vi càng cao muốn vững chắc căn cơ sẽ thêm phần khó khăn, hắn biết mình sẽ phải chiến đấu thêm nhiều trận như vậy mới giúp hắn đột phá được.

....

Xột xoạt! xột xoạt!

Một bóng hình thon dài đang trườn nhanh trong tán cây. Khi nó phóng mình khỏi tán cây đáp xuống tán cây khác thì thân hình nó mới hiện rõ là một con rắn lục dài một thước gọi là Lục Diệp Xà.

Lục Diệp Xà thân hình nhỏ, sống trên cây giống màu lá cây và đặc biệt cực độc.

Một bóng hình đuổi theo phía sau là Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ đã đuổi theo con Lục Diệp Xà này suốt một canh giờ mà vẫn không thể làm gì.

Tôn Kỳ đành dừng truy đuổi.

“Con rắn nhỏ thật trơn trượt khó bắt, nó không muốn chiến đấu ta cũng không thể làm gì.”

“Giá như thương của ta cũng linh hoạt biến ảo như con rắn nhỏ này thì hay biết mấy.”

Ý tưởng vừa nảy ra, Tôn Kỳ ánh mắt sáng rực: sao mình không luyện thương pháp như con rắn trườn.

Nghĩ là làm Tôn Kỳ chọn một bãi đất trống tập luyện thử.

Lúc đầu chỉ là dùng thương đâm ra sau đó lắc mạnh bắt chước rắn bò. Nhìn có vẻ rất giống rất uy lực.

Tôn Kỳ vui vẻ nghĩ đến đi thử uy lực chiêu này.

Trên cánh đồng cỏ xanh mượt, một chú thỏ trắng đang nhàn nhã gặm cỏ. Bỗng nhiên chú thỏ giật mình đứng thẳng trên hai chân sau, ánh mắt cảnh giác.

Tôn Kỳ đứng cách con thỏ ba mươi bước chân, chăm chú nhìn đối phương.

Tôn Kỳ đâm thương lắc mạnh như lúc tập.

Tôn Kỳ nghĩ rắn vốn là thiên địch của thỏ nếu như chiêu này bắt chước giống rắn thì sẽ dọa được con thỏ này.

Con thỏ gặp chiêu này thì đứng ngây ra.

Tôn Kỳ đắc ý: quả nhiên sợ đến không chạy nổi.

Nhưng sau đó thì thấy con thỏ ôm bụng lăn lóc cười chít chít.

Tôn Kỳ tức giận đỏ mặt, người không thấy sợ thì thôi còn dám cười nhạo ta.

Tôn Kỳ cảm thương đập con thỏ nhưng mà con thỏ phản ứng cực nhanh tránh né.

Tôn Kỳ rượt đuổi con thỏ nửa canh giờ liền từ bỏ.

Có câu “Thỏ khôn có ba hang” quả không sai, con thỏ này không những tốc độ nhanh còn giao hoạt, đâu chỉ có ba hang.

Tôn Kỳ bỏ đi còn con thỏ lộ đầu ra khỏi hang nhìn hấn với ánh mắt khiêu khích.

Tôn Kỳ trở lại chỗ tập luyện. Lúc này hấn rất tức giận nhưng cũng nhận rõ một điều: chiêu thương thuật của mình nhìn như rất giống rắn nhưng chỉ có hình mà không có hồn.

Muốn thương có hồn như rắn thì tốt nhất là quan sát rắn hoạt động.

....

Tại trong hang động, Tôn Kỳ ngồi trên ghế hai tay chống cằm, mắt nhìn chăm chăm vào một cái lồng, bên trong là ba con rắn.

Hắn đã ngồi như thế được ba ngày. Ngoại trừ tu luyện, săn ma thú thì là nhìn rắn bò.

Kết quả thứ Tôn Kỳ nhận được là: Không gì cả.

Tôn Kỳ sau đó nhận ra thứ hấn cần là động tác lúc chiến đấu của con rắn mà không phải lũ rắn lười chảy thây này, chỉ có ăn rồi ngủ.

Tôn Kỳ xách thương ra ngoài, tiện thể vút luôn lũ rắn ra ngoài. Hắn đi tìm đối thủ.

....

Tôn Kỳ lúc này đang đối mặt với Hoả Vân Xà.

Hoả Vân Xà có hoa văn hoả vân trên thân, miệng phun hoả độc, dài năm thước, thân to như một gốc cây.

Hoả Vân Xà linh hoạt dị thường, Tôn Kỳ mấy lần đâm trúng góc chết của nó cũng bị nó uốn mình tránh được.

Con rắn phun hoả độc làm Tôn Kỳ trật vật tránh né.

Trận chiến này người đến ta đi, người công ta thủ kéo dài hết một ngày mới kết thúc.

Tôn Kỳ chiến thắng vẫn là dùng chiến thuật tiêu hao mà thắng.

Tôn Kỳ rút thương khỏi đầu con rắn, lấy đi hai rắn độc, miệng lẩm bẩm:

“Chiến đấu quả nhiên vẫn là biện pháp tốt nhất. Trong đầu ta đã có vài điểm linh quang chỉ cần có thêm chiến đấu tích lũy kinh nghiệm hẳn là sẽ tạo ra chiêu thương pháp thứ nhất.”

Tôn Kỳ xách thương đi bỏ lại xác con thú cho rừng già.

....

Tôn Kỳ lần này đối thủ là Linh Tê Phi Xà.

Linh Tê Phi Xà chỉ dài nửa thước, thân hình nhỏ, phun độc, cực kỳ nhanh nhẹn biến hoá.

Tôn Kỳ đánh với nó cực kỳ biệt khuất, thân hình con rắn nhỏ rất khó đâm trúng, lại linh hoạt đổi hướng, đang nhảy trên không cũng có thể bất ngờ đổi hướng.

Tôn Kỳ nhiều lần bị dính trúng độc cũng may là có hắc động thôn phệ hoá giải độc tố thành linh khí.

Trận chiến tiêu hao kéo dài, con rắn thấy không ổn liền phóng thân chạy mất, Tôn Kỳ cũng không đuổi kịp.

....

Tiếp theo là con Trăn Gấm.

Không phải rắn mà là trăn, không có nọc độc nhưng lực siết cực mạnh.

Trận chiến kéo dài suốt một ngày một đêm mới kết thúc. Lưỡng bại câu thương.

Cây thương của Tôn Kỳ bị siết vỡ nát buộc hắn phải bỏ chạy.

Tôn Kỳ làm lại cây thương khác, tiếp tục tìm đối thủ khiêu chiến.

Lần này là Thổ Mãng Xà.

Trận chiến kéo dài căng thẳng, không ai làm gì được ai.

Cuối cùng Tôn Kỳ để Thổ Mãng Xà cắn một phát vào vai đổi lấy cơ hội đâm một thương xuyên tim con rắn.

Độc tính của Thổ Mãng Xà cực mạnh vượt ngoài dự đoán của hắn.

Hắc động còn chưa kịp thôn phệ thì độc tính đã lan toàn thân làm hắn bị liệt cứng một chỗ, hơi thở thoi thóp gần như suyết chết.

Phải mất một canh giờ sau độc tố mới bị hấp thu hết, Tôn Kỳ đứng dậy hoạt động thì thấy vai chỗ cắn vẫn còn tê tê vận động không được như lúc trước.

Tôn Kỳ biết độc tố đã làm xơ hoá vai hắn, cần thời gian dùng hồn lực cạo rửa hoặc là cắt bỏ cả vai sau đó lấy linh khí, hồn lực khôi phục lại.

Tôn Kỳ chọn cách dùng hồn lực cạo rửa dù sao hắn cũng không vội.

Thời gian tiếp theo, Tôn Kỳ liên tục chiến đấu.

Tôn Kỳ chọn đối thủ yếu hơn mình dù sao hắn chỉ muốn quan sát cách loài rắn chiến đấu, không cần chọn đối thủ mạnh để rồi bị thương như lúc trước.

Ba tháng về sau, Tôn Kỳ ngồi lặng yên tại trên một tảng đá, mắt nhắm nhập định, thương hoành ngang gối, toàn thân tĩnh lặng.

Một con gió phát nhẹ qua, Tôn Kỳ bỗng nhiên mở mắt, tay cầm thương đâm thẳng phía trước.

Mũi thương vốn đâm trượt thân cây.

Tôn Kỳ bỗng rung tay, mũi thương cong về sau sượt qua thân cây để lại một vết chém sâu hẹp.

Tôn Kỳ thở ra một hơi hài lòng, mấy tháng qua vất vả cuối cùng cũng có trái ngọt.

Chiêu thương pháp này giống như rắn nhào về trước tấn công nhưng lại bất ngờ quay đầu cắn vào bên hông.

Chiêu này chắc hẳn sẽ gây bất ngờ cho địch, một chiêu tất trúng.

Tôn Kỳ gọi chiêu này là Hồi Thủ Xà, chiêu thương thuật đầu tiên của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Hung Ma

Kể từ khi sáng tạo ra chiêu thương thuật thứ nhất, chiến lực của Tôn Kỳ tăng lên nhanh chóng, đánh nhau với ma thú cùng giai toàn thắng.

Cho dù ma thú cao hơn hắn một giai, hai giai hắn cũng có cơ hội chiến thắng.

Tôn Kỳ khiêu chiến ma thú xung quanh trăm dặm biến nơi đây thành địa bàn riêng của hắn ma thú không dám xâm nhập.

Ma thú cường đại xung quanh đây đều bị hắn đánh qua. Có chết có chạy trốn.

Tôn Kỳ đã không còn đối thủ liền quyết định mở rộng khu vực khiêu chiến, tìm kiếm đối thủ cường đại hơn.

Hôm nay, Tôn Kỳ bắt gặp một con Hắc Thiết Hùng đang cạo lưng vào cây gãi ngứa.

Tôn Kỳ mắt sáng rỡ.

Con Hắc Thiết Hùng tu vi Luyện Linh ngũ trọng, thân hình to lớn, da dày thịt béo, hai tay mạnh mẽ, móng vuốt sắc nhọn là một đối thủ tốt. Đặc biệt là con gấu tốc độ không cao, không sợ nó bỏ chạy. Có thể thoải mái đánh một trận.

Tôn Kỳ hét lớn cảm thương phóng tới.

Con Hắc Thiết Hùng nhìn cảnh giác, sau đó nổi giận vì có kẻ dám khiêu khích mình.

Cả hai lập tức sập vào nhau. Thương, trao va chạm hoá hoa bắn tung toé.

Tôn Kỳ di chuyển linh hoạt không ngừng đảo quanh đối phương.

Con gấu tức giận chồm thân đứng dậy, hai trảo trước huy vũ tấn công tới tấp.

Tôn Kỳ lách thân né tránh, miệng mỉm cười, cơ hội đến.

Tôn Kỳ đâm thương, con gấu né tránh.

Thương vốn sẽ đâm sượt qua bụng nhưng bất ngờ mũi thương quay đầu, rạch một đường dài ngang bụng con gấu.

Con gấu bất ngờ trúng chiêu thì sợ hãi ôm bụng, máu tuôn ra ồ ạt từ vết thương.

Con gấu biết đánh không lại liền quay đầu bỏ chạy nhưng đáng tiếc tốc độ của nó không nhanh lại đang bị thương.

Tôn Kỳ lại ở phía sau truy kích không buông.

Con gấu rất nhanh gục ngã vì mất máu.

Tôn Kỳ tới gần đâm một thương vào tim con gấu, kết thúc mạng sống của nó.

Tôn Kỳ cắt đi hai trảo con gấu. Đồng thời rạch phá cơ thể con gấu tìm điểm bất thường.

Đáng tiếc! vẫn như thường lệ hắn không tìm được đáp án mình muốn.

Cuộc sống săn ma thú cứ thế tiếp diễn đã được một năm.

Tôn Kỳ lúc này như thường lệ đang đi tìm con mồi.

Bỗng nhiên hắn gặp được một nhóm Ma tộc năm tên đang dò đường tìm thứ gì đó.

Tôn Kỳ cũng không muốn nhiều chuyện, liền chọn một phương hướng khác mà đi.

Đúng lúc này có tiếng gọi:

“Huynh đệ xin dừng bước.”

Tôn Kỳ ngoái nhìn đối phương xem coi có phải đang gọi mình.

Quả nhiên năm tên Ma tộc đang hướng phía hắn mà đi.

Tôn Kỳ cũng không sợ bọn họ chỉ là tự nhủ trong lòng: hy vọng không có gì rắc rối.

Một tên trong nhóm mở miệng:

“Huynh đệ phải chăng cũng đang đi tìm Hung Ma?”

“Hung Ma?” Tôn Kỳ hiểu kỳ hỏi.

“A! huynh đệ không biết gì sao?”

Vậy là bọn họ cùng Tôn Kỳ ngồi xuống trò chuyện. Lúc này Tôn Kỳ mới hiểu Hung Ma là gì.

Trong vòng ba tháng trở lại đây tại trong sơn mạch, thợ săn ma thú phát hiện nhiều xác ma thú bất thường.

Xác ma thú bị phanh thây, mổ não, móc tim, nội tạng bị móc ra, móc mắt cắt tai. ... Nói chung xác ma thú nhìn rất rùng rợn.

Đây rõ ràng không phải thủ pháp của thợ săn ma thú vì thợ săn chỉ cắt đi bộ phận ma thú có giá trị sẽ không lại làm chuyện dư thừa.

Còn do ma thú giết thì cũng không giống vì ma thú giết con mồi sẽ lôi về chỗ an toàn rồi ăn, cho dù có ăn tại chỗ thì cũng sẽ không phanh thây mổ bụng con mồi như vậy.

Lúc đầu còn không đáng chú ý nhưng sau đó trong nhóm thợ săn có nhiều tin đồn lan ra.

Có kẻ nói do một con hắc hùng gây ra.

Có kẻ nói cự hổ gây ra.

Có kẻ nói do kẻ nào đó rãnh hơi gây ra.

....

Tất cả tin đồn đều có chỗ hợp lí nhưng lại không thể giải thích thông toàn bộ.

Lúc này có thợ săn nói chính mắt nhìn thấy một bóng đen khổng lồ hình thù như gấu lớn, đầu như hổ, cánh như chim ưng, chân như voi xé xác một con thú sau đó bỏ đi.

Khi hần tới xem cái xác thì cái xác đã máu thịt be bét, chân tay cắt cụt, phanh bụng moi nội tạng... nhìn rất đáng sợ giống như mấy cái xác đã tìm thấy trước đây.

Lúc đầu cũng không mấy kẻ tin câu chuyện này nhưng sau đó lại có mấy kẻ cũng thấy như vậy.

Có kẻ còn đựng độ con thú bí ẩn, bị nó một tát đánh bay xuống núi mà kẻ này đã là Luyện Linh ngũ trọng.

Vậy nên có suy đoán con thú bí ẩn có tu vi ít nhất là Luyện Linh lục trọng.

Mấy cái xác ma thú Luyện Linh ngũ trọng phát hiện sau đó cũng khẳng định suy đoán này.

Đám thợ săn gọi con thú này là Hung Ma.

Sau đó liền có các thợ săn liên kết với nhau săn Hung Ma, nghe đồn Hung Ma có thể là dị chủng ma thú thượng cổ phi thường hiếm gặp, toàn thân là bảo, có thể đã hình thành ma thú hạch.

Tin đồn càng lúc càng nhiều, càng lúc càng loạn.

Có tên công tử nhà giàu ra giá một ngàn ma thạch bắt sống Hung Ma. Lại có mấy thương hội cũng lập đội tìm bắt.

Cái này cũng dễ hiểu vì dị chủng ma thú thượng cổ nghe nói vô cùng cường đại nếu có thể đem nuôi sẽ là trợ lực cực mạnh tương lai, hoặc có thể nuôi lớn bán lại cho các đại đầu lĩnh phía trên cũng là một món lời không nhỏ.

Chỉ cần có kẻ ra giá thì tất có kẻ bán mạng, từng nhóm thợ săn được lập ra tìm kiếm Hung Ma.

Tôn Kỳ nghe xong thì sùng sốt, hần ở tại khu vực này cũng khá lâu vậy mà chưa bao giờ thấy một con thú như mô tả như vậy.

Tôn Kỳ nghĩ nếu như có thể đối chiến với loại ma thú dị chủng như vậy thì mới thật thống khoái, chiến thắng mới cảm thấy có thành tựu.

Năm thợ săn ma thú mời Tôn Kỳ nhập bọn, Tôn Kỳ vui vẻ nhận lời.

Đứng đầu nhóm thợ săn là Tô Lâm tu vi Luyện Linh lục trọng, Tô Thăng tu vi Luyện Linh ngũ trọng, Tô Thanh, Tô Hà, Tô Bắc cùng tu vi Luyện Linh tứ trọng. Bọn họ kết nghĩa huynh đệ lấy cùng một họ.

Tô Lâm bọn họ sợ dĩ mời Tôn Kỳ vì nghe nói Hung Ma là Luyện Linh lục trọng, bọn họ không có nắm chắc bắt được. Có thêm Tôn Kỳ có thể dùng như đệm thịt.

Còn nếu bắt được Hung Ma dễ dàng thì cũng không có phần cho Tôn Kỳ như đã hứa, ai biết Tôn Kỳ chỉ có tu vi Luyện Linh tứ trọng còn không phải mặc bọn họ bố trí sao.

Tôn Kỳ cũng cảm thấy bọn họ nhiệt tình chào đón quá mức, cùng hứa hẹn phần chia thật lớn khiến hần có cảnh giác. Trên đời này làm gì có chuyện làm ít hưởng nhiều. Thế nhưng ngoài mặt hần vẫn vui cười đáp lời.

Hần cũng có suy tính riêng của mình.

Khu vực này Tô Lâm có vẻ quen thuộc, dẫn đầu bọn họ tiến lên.

Tô Lâm hết quệt đất ngắm nghía, lại khịt khịt ngửi mùi không khí, rồi lại xoa xoa lá cây bên đường...

Tôn Kỳ đi theo cũng học hỏi được không ít.

Tô Lâm đang ngửi mùi không khí thì sắc mặt nghiêm túc, tay chỉ một hướng rồi nói:

“Phía trước có mùi máu. Mau đi kiểm tra.”

Cả bọn tức thì tăng tốc.

Trăm tức hơi thở về sau, bọn họ dừng lại tại một bãi cỏ. Cỏ đã đổ rạp một mảng lớn.

Có vết đánh nhau, có vết máu kéo dài.

Tô Thanh hỏi: “Có khi nào do Hung Ma gây ra hay không?”

Tô Lâm đáp: “Không biết chắc! nhưng mà có thể lần theo vết máu xem sao?”

Nhóm bọn họ lại tức tốc tiến lên, lần theo vết máu.

Một lúc lâu sau thì đến trước một hang động.

Cả bọn đứng lại chần chờ.

Tô Hà hỏi: “Tiếp theo lên làm thế nào? Có lên vào bên trong?”

Tô Lâm đáp: “Vào bên trong thì quá mạo hiểm, cần thăm dò trước.”

Lời Tô Lâm vừa dứt thì Tô Lâm và Tô Thăng di chuyển về hai bên Tôn Kỳ. Tô Thanh, Tô Bắc, Tô Hà thì che các khe hở.

Tô Lâm cười nói: “Ta thấy Tôn Kỳ huynh đệ thân thủ tốt nhất hay là vào xem thế nào? Bọn ta ở ngoài này yểm trợ.”

Tôn Kỳ trong lòng không vui nhưng ngoài mặt vẫn là đồng ý. Hắn không thể từ chối.

Trở mặt bây giờ có thể bị bọn họ đánh giết cướp của, còn vào trong hang tuy mạo hiểm nhưng chưa chắc nguy hiểm.

Tôn Kỳ bước vào trong hang, tay cầm chắc trường thương.

Đi vào trong được chốc thốc, Tôn Kỳ nghe thấy tiếng xột xoạt, tiếng cấn xé thịt, tiếng nhai thức ăn cùng tiếng gầm gừ nhẹ.

Tôn Kỳ nghe tiếng cũng đoán được bên trong hang là con gì.

Hắn nhẹ bước từ từ trở ra ngoài.

Khi đến gần cửa hang thì la toáng lên: “Hung Ma! Hung Ma!” rồi vụt biến ra bên ngoài.

Bọn Tô Lâm nghe nói Hung Ma thì hưng phấn vì tìm thấy mục tiêu nhưng cũng cẩn trọng bố trí đội hình phục kích.

Trong hang con ma thú nghe thấy tiếng la hét thì biết có kẻ xâm nhập, nó giận dữ chạy ra ngoài.

Bọn Tô Lâm đang bố trí phục kích bên ngoài thì một bóng đen lao ra xé rách tấm lưới tức giận tấn công.

Lúc này bọn Tô Lâm mới thấy rõ là một con hổ lớn tu vi Luyện Linh lục trọng.

Bọn Tô Lâm không phải đối thủ rơi vào thế yếu.

Một lúc sau bọn Tô Lâm mới cắt đuôi được con hổ chạy trốn chết.

Tôn Kỳ lúc này đi thông thả trong rừng thì xột xoạt năm bóng hình bay ra vây quanh hắn. Là bọn Tô Lâm.

Tô Lâm cười gằn: “Tĩnh Niệm huynh đệ nguoi hại bọn ta lắm như vậy. Không cần lời giải thích sao?”

“Rõ ràng không phải Hung Ma mà nguoi lại là Hung Ma.”

Tôn Kỳ làm vẻ vô tội: “Tiểu đệ làm sao biết! tiểu đệ chỉ thấy cái đầu hổ giống như các huynh mô tả Hung Ma thì thông báo thôi.”

Tô Bắc tức giận: “Sao nguoi không nhìn kỹ rồi hẵng nói.”

Tôn Kỳ nói: “Tiểu đệ làm sao dám nhìn kỹ. Hung Ma tu vi Luyện Linh lục trọng còn tiểu đệ chỉ tứ trọng, muốn nhìn rõ Hung Ma chỉ sợ lúc đó đã không còn mạng.”

Tô Lâm nghe thế thì cười hề hề: “Nếu vậy thì không phải lỗi của Tĩnh Niệm. Chúng ta lại đồng hành thôi.”

Lời này uy hiếp không cho Tôn Kỳ từ chối. Tôn Kỳ cũng đành cười khổ đi theo.

Mấy canh giờ sau, Tô Lâm lại phát hiện mùi máu.

Cả bọn tiến tới dò xét thì thấy xác một con gấu bị phanh thây, moi ruột vô cùng ghê rợn.

Bọn Tô Lâm tỉ mỉ kiểm tra cái xác thì kết luận đây là thủ pháp của Hung Ma. Lập tức lần theo dấu vết truy tìm.

Còn Tôn Kỳ theo sau mà cười khỏ trong lòng, cái xác gấu nào phải do Hung Ma gây ra, đây rõ ràng là do hấn giết. Chắc là hiểu lầm. Hấn cũng không tiện giải thích.

Tiếp sau đó bọn họ lại phát hiện xác ma thú tương tự cùng bị phanh thây.

Có mấy cái xác đã bốc mùi hôi thối, dòi bọ bò lúc nhúc, ruồi nhặng bay xung quanh, nước thối từ cái xác vẫn đang rỉ ra...

Lại có cái xác chỉ còn xương cốt nhưng có thể thấy xương cốt bị chặt chém đứt lìa...

Bọn Tô Lâm đều kết luận do Hung Ma gây lên.

Tôn Kỳ thì biết mình là thủ phạm, không biết ai đã đồn thổi thêu dệt câu chuyện hấn thành Hung Ma.

Nhưng nghĩ lại thì việc mình giết ma thú rồi phanh thây cũng xứng với hai chữ Hung Ma.

Bọn Tô Lâm thấy được dấu vết càng nhiều thì càng hưng phấn nghĩ rằng đã đến gần sào huyệt Hung Ma.

Nhưng lúc này bọn Tô Lâm gặp một thợ săn ma thú khác gọi Đinh Trọng.

“Tô huynh đang làm gì đấy?”

“Săn Hung Ma. Không phải Đinh huynh cũng như vậy sao?”

“Ha ha Tô huynh vẫn chưa biết gì sao? Hung Ma chỉ là chuyện bịa đặt của bọn Trương Tấn.”

“Xin Đinh huynh chỉ rõ.”

“Bọn Trương Tấn phát hiện một gốc thảo dược quý hiếm sắp thành thực tại núi phía nam. Sợ có kẻ phát hiện lên bày kế nói có Hung Ma tại núi phía bắc để dụ tất cả lên phía bắc. Bọn ta nhiều ngày không tìm thấy Hung Ma, lại thấy bọn Trương Tấn bỗng nhiên có số ma thạch lớn thì gắng hỏi mới biết sự thật.”

“Khốn kiếp bọn này, ta phải về đánh cho bọn họ một trận.”

Bọn Tô Lâm tức giận bỏ đi.

Tôn Kỳ thì thờ phào nhẹ nhõm, không ai nghi ngờ trên đầu hấn. Sau này làm việc hấn phải cẩn thận hơn.

Tôn Kỳ sau đó trở lại chỗ ở.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Thương pháp tam chiêu

Thời gian thấm thoát thoi đưa, lại một năm nữa trôi qua.

Tôn Kỳ trong một năm này tu vi tinh tiến đã bước vào Luyện Linh tứ trọng trung kỳ.

Chiến lực tăng cường, hấn chọn đối thủ càng mạnh hơn. Nhưng mà hấn nhận ra một chiêu thương pháp là không đủ.

Chiêu thương pháp này tuy quý dị khó lường nhưng lại chưa đủ mạnh. Có xảo mà thiếu lực.

Hấn đã từng chiến với một con cự tượng, nhiều lần đánh trúng đối phương nhưng lại không đủ lực xuyên phá qua lớp da dày.

Con cự tượng lại dùng vòi quật nát thương của hấn khiến hấn không thể không chạy trốn.

Tôn Kỳ nghĩ nếu như thương của hấn có lực quật như vòi voi thì sẽ cực mạnh.

Vậy là hấn chuyên tâm nghiên cứu thương pháp chiêu thứ hai. Lấy ý tưởng từ chiếc vòi voi vung lên quật xuống làm cơ sở.

Tôn Kỳ ngồi trên tảng đá đã một ngày một đêm, tĩnh tâm suy nghĩ. Trong đầu không ngừng trôi diễn thương pháp.

Thương pháp cơ sở có: đâm, quét, đập, vẩy, xiên... Những chiêu này hấn đã dùng quen nhưng bây giờ làm sao từ thương pháp cơ sở này sáng tạo ra

một chiêu thương pháp hoàn chỉnh thì không hề dễ cần một lượng tri thức khổng lồ.

Muốn thành một chiêu thương pháp người cần từ thương pháp cơ sở xây dựng, kết hợp với kinh nghiệm chiến đấu, thể trạng cơ thể, kiến thức lý giải, khả năng thôi diễn... để tạo ra chiêu thức phù hợp nhất với người.

Tất nhiên dù đã tạo thành chiêu thức thì cũng phải trải qua chiến đấu rèn giũa, không ngừng hấp thu thêm tri thức mới. Lúc đó mới là chiêu thức hoàn thiện.

Chiêu thương pháp đầu tiên của Tôn Kỳ là Hồi Thủ Xà cũng trải qua những bước như thế. Nhưng mà cũng có những trường hợp Hồi Thủ Xà bộc lộ điểm yếu, vậy nên cần chiêu thức khác bù đắp lỗ hổng.

Các chiêu thức có thể kết hợp với nhau che lấp khuyết điểm, đánh liên tục liên mạch, phát huy hết sức mạnh vũ khí. Lúc đó sẽ thành một bộ chiêu pháp.

Chiêu thức thứ hai mà Tôn Kỳ muốn sáng tạo phải phát huy được sức mạnh mãnh lực của cây thương bù đắp chiêu Hồi Thủ Xà thiếu lực.

Tôn Kỳ đã ngồi trên tảng đá này nhắm mắt tĩnh tọa ba ngày ba đêm không một chút động.

Bỗng nhiên Tôn Kỳ mở mắt, rút lên cây thương cắm bên cạnh, nhảy thân lên cao sau đó đập xuống.

Ầm! một tiếng.

Bụi đá bay tứ tung, đầu thương nứt toác. Vết nứt lan tới tay cầm thương. Cây thương đã hỏng.

Tôn Kỳ lẩm bẩm: “Điểm chịu lực không đúng.”

Tôn Kỳ dùng linh khí truyền dọc theo thân thương, sau đó tụ lại tại một điểm khi đánh ra thì linh khí bộc phát.

Điểm bộc phá này giống như lúc hấn nén linh khí trong quyền đánh ra nhưng lần này là nén linh khí trong thương khó hơn.

Tay chân dù sao cũng là bộ phận thân thể dễ cảm nhận mà cây thương là ngoại vật làm sao có thể dễ dàng điều khiển.

Một tháng trôi qua, Tôn Kỳ đã làm hỏng tám cây thương.

Hai tháng trôi qua, Tôn Kỳ làm hỏng năm cây thương.

Bốn tháng trôi qua, Tôn Kỳ làm hỏng hai cây thương.

Sáu tháng trôi qua, Tôn Kỳ vẫn ngồi tĩnh tọa chưa hề động thân.

Một ngày này gió núi phát pho, ngọn cỏ nhẹ đung đưa, Tôn Kỳ mở mắt từ từ đứng dậy.

Tôn Kỳ cầm thương đứng thủ thế. Bất động.

Không giống như những lần trước động như lôi đình, lần này Tôn Kỳ bất động như tượng.

Tôn Kỳ đứng như thế suốt một ngày một đêm để mặc sương gió.

Bỗng nhiên, không một chút báo trước...

Ầm! một tiếng vang lên tảng đá nứt toác, cây thương vẫn bình ổn.

Tôn Kỳ thở ra một ngụm trọng khí mỉm cười: thành công.

Chiêu thương pháp này khiến hấn tốn không ít công phu thời gian cuối cùng cũng thành công.

Tất nhiên là chiêu thương pháp này vẫn chưa thể dùng trong thực chiến được, sẽ không có đối thủ nào để người tĩnh tọa suốt mấy ngày rồi tung ra một thương.

Tôn Kỳ cần rèn luyện thêm để nâng cao độ thuần thực điều khiển linh khí trong thương.

Lại thêm ba tháng nữa trôi qua, Tôn Kỳ coi như đã vận dụng chiêu thương pháp mới tương đối tự nhiên.

Tôn Kỳ gọi chiêu này là: Mãnh Tượng Phá Thạch.

Nhưng mà lúc này có một vấn đề xuất hiện, hấn không thể đánh liên mạch hai chiêu Hồi Thủ Xà và Mãnh Tượng Phá Thạch.

Đây cũng là điều thường gặp.

Nếu nói sáng tạo ra chiêu thức mới có độ khó là một thì có thể sắp xếp các chiêu thức liên mạch có độ khó là mười, còn hoàn thiện một bộ chiêu thức thì có độ khó là một trăm.

Vì sao lại vậy? rất khó nói rõ, chỉ khi người bắt tay vào làm mới hiểu rõ sự khó khăn này.

Tôn Kỳ lúc này đang gặp vấn đề nan giải: khi hắn dùng Hồi Thủ Xà đâm quét đối phương thì không thể đập xuống biến thành Mãnh Tượng Phá Thạch.

Nếu hắn dùng Mãnh Tượng Phá Thạch đập xuống thì không thể đâm quét thành Hồi Thủ Xà.

Tôn Kỳ trong đầu không ngừng suy diễn nhưng mà vẫn không thể giải quyết vấn đề. Hắn còn thiếu nhiều tri thức.

Hiện tại Tôn Kỳ chỉ có thể dùng hai chiêu riêng biệt.

Tôn Kỳ quyết định đi tìm đối thủ rèn luyện.

....

Trên một con suối nhỏ, nước bắn tung toé, sỏi đá vung vãi, hai bóng hình một to một nhỏ đan xen xông vào rồi lại tách ra.

Chính là Tôn Kỳ cùng Thiết Giáp Cự Tê đang đối chiến.

Tôn Kỳ di chuyển linh hoạt. Hồi Thủ Xà cực kỳ xảo trá tấn công mắt đối phương. Mãnh Tượng Phá Thạch thì dùng mãnh uy lực đánh cho đối phương cũng phải e ngại.

Thiết Giáp Cự Tê da dày như giáp, một cái sừng nhọn hoắt, man lực như voi, xông phá mạnh mẽ khiến Tôn Kỳ cũng không dám trực diện đối chiến.

Trận chiến tiêu hao kéo dài, cả hai bên đều mệt mỏi.

Con tê giác mãnh lực xung kích, Tôn Kỳ nhảy lên cầm thương đâm thẳng đầu con tê giác.

Con tê giác hoàn toàn không sợ, nó tự tin với lớp da cứng của mình.

Nhưng mục tiêu của Tôn Kỳ không phải là đầu nó.

Tôn Kỳ dùng Hồi Thủ Xà đổi hướng mũi thương đâm vào mắt con tê giác.

Con tê giác đau đớn kêu rú càng cuồng bạo hơn, đâm phá mọi thứ xung quanh.

Con tê giác mất bình tĩnh. Tôn Kỳ lợi dụng điểm mù của nó không ngừng dùng Mãnh Tượng Phá Thạch tấn công vào mắt bị thương.

Vết thương rách toạc, máu chảy không ngừng con tê giác triệt để rơi vào cuồng bạo.

Tôn Kỳ chạy chạy trốn trốn cuối cùng nhắm chuẩn cơ hội đâm một thương từ mắt xuyên vào đầu, kết thúc tính mạng Thiết Giáp Cự Tê.

....

Tôn Kỳ liên tục chiến đấu, thành quả không ít. Thương pháp càng lúc càng hoàn thiện.

Tôn Kỳ linh quanh ý tưởng càng nhiều, đang dần suy diễn ra cách kết hợp Hồi Thủ Xà và Mãnh Tượng Phá Thạch.

Một ngày này, Tôn Kỳ đối mặt với một con Hoả Độc Hạt.

Hoả Độc Hạt tám chân di chuyển linh hoạt, đôi càng chắc khoẻ, đuôi độc giờ cao lúc nào cũng có thể tấn công, toàn thân vô cứng. Là đối thủ có ít nhược điểm nhất là Tôn Kỳ đã từng đánh.

Cả hai dây dưa, chủ yếu là thủ thế chờ đối phương sơ hở mà tấn công.

Tôn Kỳ mấy lần thử tấn công nhưng bị đuôi bò cạp phản kích làm hắn chật vật không chịu nổi.

Cả hai đứng nhìn nhau mấy canh giờ, cuối cùng không làm gì được nhau. Cả hai từ từ lùi về sau rút lui.

Tôn Kỳ ngồi tĩnh tâm suy nghĩ.

Trận chiến với Hoả Độc Hạt cho hắn một ý tưởng nếu có thể sáng tạo chiêu thức mới giống như đuôi bò cạp thì thật lợi hại.

Thương pháp có thể tĩnh lặng, ẩn mình khi thấy sơ hở thì toàn lực bộc phá lấy tốc độ làm chính tấn công đối phương không kịp trở tay.

Linh khí tụ vào một điểm trên đầu thương xuyên phá phòng thủ lấy mạng đối phương.

Tôn Kỳ ngồi tĩnh tọa suy nghĩ suốt sáu tháng cuối cùng hoàn thiện chiêu thứ ba.

Tôn Kỳ một thương điểm ra xuyên phá tảng đá một lỗ nhỏ.

Chiêu này lấy tốc độ nhanh làm đối phương bất ngờ, xuyên phá làm công.

Hồi Thủ Xà lấy đâm, quét làm cơ sở dùng xảo trá giết đối phương.

Mãnh Tượng Phá Thạch lấy đập làm cơ sở dùng lực đập chết đối phương.

Chiêu thức thứ ba thì lấy đâm làm cơ sở dùng lực tụ tại một điểm giết đối phương.

Chiêu thứ ba này Tôn Kỳ gọi là **Vĩ Hạt Châm**.

....

Tôn Kỳ lại đi đánh nhau với ma thú, rèn luyện chiêu **Vĩ Hạt Châm**.

Một tháng sau Tôn Kỳ trở lại chỗ ở bế quan nghiên cứu.

Một năm nữa trôi qua.

Tôn Kỳ đứng trên đồng cỏ, tĩnh lặng như sơn.

Sau đó Tôn Kỳ múa thương.

Múa thương suốt mười ngày.

Tôn Kỳ cuối cùng dùng ba chiêu thương pháp đánh ra.

Vĩ Hạt Châm tiếp đến **Hồi Thủ Xà** rồi quét ngang thành **Mãnh Tượng Phá Thạch**.

Mãnh Tượng Phá Thạch đập xuống, biến chiêu thành **Vĩ Hạt Châm** rồi lại **Hồi Thủ Xà**.

Vĩ Hạt Châm đang công thì đập xuống thành **Mãnh Tượng Phá Thạch** rồi biến thành **Hồi Thủ Xà**.

....

Ba chiêu thương pháp liên miên không dứt, biến chiêu không ngừng, không phân thứ tự trước sau chỉ theo tình huống mà biến đổi.

Đây chính là một bộ thương pháp.

Tôn Kỳ tạm gọi là thương pháp tam chiêu.

Đứng trên đồi gió phát phơ, Tôn Kỳ hít từng ngụm khí hương thụ, khuôn mặt tươi cười.

Thời gian trôi qua khoảng bốn năm kể từ khi Tôn Kỳ mở lại linh trí.

Trong khoảng thời gian này hắn luôn nơm nớp sợ hãi, luôn phải cẩn trọng từng cử động tiếng nói.

Đến hiện tại cuối cùng cũng có chút thành tựu.

Tu vi đạt tới Luyện Linh ngũ trọng đỉnh phong, hắn đã ba lần thử đột phá Luyện Linh lục trọng nhưng thất bại. Hắn cảm thấy hình như do mình thiếu gì đó quan trọng chứ không đơn thuần chỉ là tu vi phá cảnh.

Hắn sáng tạo ra thương pháp tam chiêu. Với thời gian bốn năm mà hắn có thể sáng tạo ra một bộ thương pháp thì có thể xưng thiên tài.

Còn về luyện đan lại không có tiến bộ.

Tôn Kỳ lúc này đã hết sạch ma thạch cùng đan dược, tu vi gặp bình cảnh.

Đã đến lúc hắn cần trở về thành Thực Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Huyền bí Thiên Linh

Trở lại thành Thực Nguyệt, Tôn Kỳ chọn một cửa hàng bán hết số tài nguyên hắn thu nhập được.

Chủ yếu là bộ phận ma thú, một ít khoáng thạch, còn được thảo thì bị hắn giữ lại.

Tổng cộng được 524 viên ma thạch.

Tôn Kỳ bước đi trên đường phố miên man suy nghĩ.

Bỗng nhiên hắn dừng bước trước một căn lầu lớn có treo biển hiệu: Thông Thiên Linh Các.

Hai bên cửa lại treo hai tấm biển.

Vạn Sự Đầu Thông.

Không Gì Không Biết.

Tôn Kỳ nhìn tấm biển, một chút chần chừ, sau đó bước vào.

Có một thiếu nữ ngồi trước quầy, nhẹ nhàng hỏi:

“Không biết công tử cần tin tức gì?”

Tôn Kỳ nghĩ nghĩ nói:

“Vấn đề tu luyện. Có thể giải đáp được sao?”

Thiếu nữ ồ lên một tiếng rồi mỉm cười:

“Hắn công tử là tán tu, không có trưởng bối chỉ dạy nên gặp khúc mắc. Những chuyện như thế này bản các cũng thường nhận.”

“Không biết công tử hỏi vấn đề thuộc: Luyện Linh cảnh, Tạo Thể cảnh, hay Hợp Nhất cảnh.”

Tôn Kỳ nghe vậy có chút bất ngờ.

Hắn vốn đang miên man suy nghĩ làm sao mở huyết Thiên Linh thì gặp tấm biển quảng cáo. Hắn chỉ định vào hỏi xem thể nào không ngờ bọn họ thật có vụ làm ăn kiểu này.

Càng bất ngờ hơn là bọn họ ngay cả vấn đề Hợp Nhất cảnh cũng dám tiếp nên nhớ thành Thực Nguyệt tu vi cao nhất chỉ là Tạo Thể cảnh.

Thông Thiên Linh Các chỉ sợ không phải thế lực bản địa, lai lịch không nhỏ.

Tôn Kỳ đạo: “Vấn đề Luyện Linh cảnh.”

Thiếu nữ lại hỏi: “Là sơ giai, trung giai hay cao giai?”

Tôn Kỳ nghĩ nghĩ, mở huyết Thiên Linh hắn là vấn đề Luyện Linh sơ giai.

“Là sơ giai!”

Thiếu nữ viết lên một tấm thẻ gỗ rồi giao cho Tôn Kỳ, lại nói:

“Công tử theo tấm thẻ này mà đi. Tùy theo mức độ câu hỏi mà sẽ có mức phí thích hợp. Nếu công tử không hài lòng với câu trả lời có thể quay lại đây khiếu kiện.”

Tôn Kỳ cầm tấm thẻ. Lúc này có một hầu nữ lại gần xem số trên tấm thẻ rồi dắt Tôn Kỳ đi.

Tôn Kỳ lên lầu một, phòng bảy. Đẩy cửa ra thì gặp một lão giả đang ngồi đấy đọc sách. Hình tượng cao thâm khó lường.

Lão giả nhìn Tôn Kỳ mỉm cười, ra dấu cho Tôn Kỳ ngồi xuống.

Lão giả lại chậm rãi hỏi:

“Không biết công tử muốn hỏi vấn đề gì? Công tử nên nhớ mỗi câu hỏi tính tiền một lần, trả lời lại thì lại tính tiền.”

Tôn Kỳ suy nghĩ sau đó nói:

“Văn bối muốn hỏi tại sao phải mở huyệt Thiên Linh trước tiên?”

Thật ra Tôn Kỳ muốn hỏi rất nhiều nhưng nghĩ kỹ thì câu hỏi này có thể làm gợi ý trả lời các câu hỏi khác như thế sẽ tiết kiệm tiền.

Lão giả hơi ngáy ra sau đó vuốt râu cười ha ha:

“Công tử nếu như hỏi kẻ khác câu này chỉ sợ cũng không có câu trả lời chính xác cho dù tu vi có cao hơn lão phu.”

“Lão phu tu vi không cao nhưng lại thích đọc sách, nhất là cổ thư. Chỉ có trong cổ thư mới ghi chép liên quan đến Thiên Linh chi tiết nhất.”

“Lão phu để công tử chọn: 50 ma thạch cho câu trả lời sơ, 80 ma thạch cho câu trả lời trung, 100 ma thạch thì lão phu biết gì nói hết.”

Tôn Kỳ ngẫm nghĩ chốc lát thì chọn câu trả lời 100 ma thạch.

Lão giả cười híp mắt cầm túi ma thạch. Những lời nói khơi gợi cùng ba mức giá chính là đòn bẩy tâm lý để đối phương chọn mức cao nhất. Chiêu này cũ nhưng luôn thành công.

Lão giả nhanh chóng làm dáng nghiêm túc, cao thâm, từ tốn trả lời.

Ma tộc các vị tiền bối mở ra vô số con đường tu luyện, cũng thất bại vô số. Chỉ có con đường tu luyện Luyện Linh, Tạo Thể, Hợp Nhất là tồn tại được dần dần trở thành chính thống mở ra thời kỳ phồn vinh Ma tộc.

Bắt đầu từ Luyện Linh, mà Luyện Linh bắt đầu từ mở Thiên Linh.

Thiên Linh là gì?

Có thể tạm hiểu Thiên Linh là thiên địa có linh tính.

Mở Thiên Linh chính là kết nối bản thân với thiên địa, thông qua Thiên Linh mà hấp thụ ngoại giới năng lượng ma khí. Biến linh tính của thiên địa thành của bản thân.

Nhưng tự mở Thiên Linh lại vô cùng khó, sau này mới có đan dược hỗ trợ mà việc mở Thiên Linh đã không còn là vấn đề lớn.

Tất nhiên tự mở Thiên Linh cũng có chỗ tốt không tưởng. Trong sách cổ có ghi tự mở Thiên Linh sẽ thành Thiên Hải chứ không phải Thiên Linh hồ.

Còn chỗ tốt thế nào thì sách cổ không ghi rõ.

Tôn Kỳ nghe xong thì hít một hơi sâu, thông tin hần nghe được thật là mở ra một chân trời mới cho hắn.

Thiên Linh thật không đơn giản.

Tôn Kỳ lại hỏi: “Như thế nào tự mở Thiên Linh?”

Lão giả cười ha ha: “Công tử, đây là câu hỏi thứ hai. Trong sách cổ cũng không ghi chép cụ thể nếu công tử muốn biết chỉ cần 50 ma thạch.”

Tôn Kỳ không chần chừ mà lấy ra 50 ma thạch.

Lão giả cười híp mắt tiếp nhận.

Những kẻ đến đây hỏi vấn đề tu luyện, hần đều vô tình hay hữu ý mà tiết lộ một chút thông tin sách cổ để đối phương tò mò tiếp tục hỏi. Đây lại là một bẫy tâm lý khác mà con mồi trước mắt đã mắc câu.

Thanh niên trẻ tuổi thường bông bột cho rằng bản thân là thiên mệnh chỉ từ khi nghe được đường tu luyện tốt hơn thường cho rằng nó được tạo ra cho riêng mình.

Tên trước mắt không phải như vậy sao!?

Tu vi đã vào Luyện Linh ngũ trọng lại nghĩ đến mở Thiên Linh. Không nói đến tự mở Thiên Linh vô cùng khó mà bản thân sách cổ cũng ghi chép mơ hồ, chỉ nói người đã mở Thiên Linh tu luyện đến Luyện Linh ngũ trọng làm sao lại tự mở Thiên Linh?!

Cho dù người có tự phế tu vi mở lại Thiên Linh cũng không được.

Lão giả lại rãi giảng giải lại trong sách ghi chép:

“Muốn mở Thiên Linh cần có thiên tính cực cao. Thiên tính là gì? Sách cổ cũng không ghi chép.”

“Cần lượng hồn lực cực lớn và tinh khiết duy trì.”

“Cần một loại năng lượng thuần khiết. Loại năng lượng này có chất lượng còn cao hơn ma khí. Nhưng chính xác là năng lượng gì thì sách cổ cũng không nói rõ. Nhưng theo lão phu suy đoán có thể dùng số lượng ma khí bù đắp chất lượng.”

“Kết hợp hồn lực cùng năng lượng oanh phá mở Thiên Linh.”

“Sách cổ chỉ ghi chép có thể. Cụ thể từng bước thế nào thì không biết.”

“Lão phu khuyên công tử cũng không cần nghĩ nhiều vì tất cả ghi chép cũng có thể chỉ là truyền thuyết, không ai có thể chứng minh là thật.”

“Cho dù là thật thì công tử đã khai linh nên không thể lại tự mở Thiên Linh. Dù công tử có phé đi tu vi cũng không được.”

Tôn Kỳ nghe xong thì suy tư, đứng dậy chấp tay cảm tạ lão giả này rồi cáo từ.

Ra khỏi Thông Thiên Linh Các, Tôn Kỳ trở lại phủ Hắc Tông.

Trong phủ mọi vật vẫn như xưa chỉ là có thêm một lớp bụi dày, vài chậu thảo dược héo rũ, vài bụi cỏ sum suê.

Tôn Kỳ kiểm tra lại đồ vật, thấy vẫn còn nguyên trạng. Lời nói của luyện linh sư hội quả nhiên có trọng lượng, bọn đạo chích không dám quấy phá.

Tôn Kỳ thôi động hồn lực cuốn đi bụi bẩn, sau đó lại thanh lý mấy thứ không cần thiết.

Nửa ngày sau việc dọn dẹp mới kết thúc.

Tôn Kỳ ngồi tĩnh tọa trong phòng nghĩ lại lời lão giả Thông Thiên Linh Các nói.

Hắn thấy tự mở Thiên Linh không phải chuyện truyền thuyết, thử nghĩ Ma tộc đầu tiên mở ra Luyện Linh cảnh làm gì có đan dược khai linh, vị Ma tộc này hẳn là thiên phú dị bẩm trắc tuyệt.

Khai sáng ra một hệ thống tu luyện truyền cho muôn đời về sau thì đáng được tôn trọng. Thế nhưng hậu bối Ma tộc lại không thể bước theo con đường của tiền bối đã đi nói rõ việc tự mở Thiên Linh cực kỳ khó.

Tôn Kỳ chỉ có hai lựa chọn: tự mở Thiên Linh hoặc dùng Nhập Linh Đan.

Nhập Linh Đan là ma linh đan nhất hoàn do ma linh sư luyện. Tôn Kỳ hiện tại là luyện được sư nhất cấp không biết ngày tháng năm nào mới có thể tự luyện được Nhập Linh Đan.

Còn đi mua Nhập Linh Đan thì cũng không cần nghĩ, hắn sợ có kẻ nghi ngờ.

Tự mở Thiên Linh mạo hiểm quá lớn, tạm thời không cần nghĩ.

Tôn Kỳ đắn đo suy nghĩ cảm thấy lâm vào ngõ cụt không thể làm ra quyết đoán.

Thôi vậy! tạm thời không có cách mở Thiên Linh thì hắn tập trung vào luyện đan.

Trong tay của Tôn Kỳ hiện tại có 374 viên ma thạch cộng với số ma thạch trong kho tổng cộng là hơn một ngàn viên ma thạch.

Cùng với 67 loại thảo dược trong kho và hắc hải tại Liên Vân sơn mạch.

Số tài nguyên này so với Ma tộc bình thường thì không nhỏ nhưng mà đối với Tôn Kỳ thì quá ít.

Tôn Kỳ quyết định bán đi một số thứ trong phủ kiếm thêm ma thạch.

Sáng hôm sau, Tôn Kỳ vác theo một bao tải đồ bước vào một cửa hàng. Lúc đi ra Tôn Kỳ cầm một túi ma thạch.

Tôn Kỳ bán đi một số thứ không cần thiết kiếm được gần 500 ma thạch.

Tôn Kỳ ghé vào Thiên Hương Lâu.

Thiên Hương Lâu là một cửa hàng phụ thuộc luyện linh sư hội, chuyên bán đồ liên quan đến luyện linh. Lại chuyên ưu đãi chiết khấu cho thành viên luyện linh sư hội.

Tôn Kỳ bước vào trong lâu, một tên tạp vụ bước ra tươi cười tiếp đón.

“Không biết công tử cần gì?”

“Mua thảo dược.”

“Nếu vậy công tử hần là luyện linh sư, nếu công tử là luyện linh sư hội thành viên thì sẽ được chiết khấu.”

Tôn Kỳ cảm lệnh bài luyện linh sư hội cấp giờ lên.

Tên tạp vụ cười đáp:

“Công tử là đan dược sư nhất cấp, được chiết khấu 1% khi mua còn khi bán đan thì được tăng thêm 1% lợi ích. Mỗi tăng một cấp luyện linh thì chiết khấu sẽ thay đổi.”

Tôn Kỳ gật đầu, sau đó đưa ra một danh sách thảo dược để tên tạp vụ đi lấy.

Tôn Kỳ thật ra cũng không quá để ý đến chiết khấu, thứ hần quan tâm là hần sẽ không bị nơi này lừa gạt dù sao hần cũng là luyện linh sư thành viên.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Tiến cấp

Tại trong một căn phòng, không khí nóng bức, không một ngọn gió, Tôn Kỳ đang chăm chú luyện đan.

Lần này là Ma Hồn Đan. Một loại đan dược giúp tăng hồn lực tạm thời, thường dùng trong lúc đột phá Luyện Linh cảnh.

Ma Hồn Đan là đan dược nhị hoàn do ba loại tinh dược chế thành: Ma Hồn Thảo làm chính, Hoả Dương Thảo làm phụ, Thuỷ Linh Quả dung hoà.

Đây là đan dược nhị hoàn đầu tiên mà Tôn Kỳ luyện, có chút khó khăn.

Nhưng mà cũng chỉ một chút mà thôi. Dù sao thì tinh chế tinh dược đối với hần khá dễ dàng, chỉ cần mười lần làm thử là hần có thể tinh chế tinh dược đến cao giai.

Bước tiếp theo là dung dược thành đan.

So với dung hai loại tinh dược thành đan thì dung ba loại tinh dược khó hơn gấp đôi.

Tôn Kỳ luyện đan đã được nửa canh giờ. Đã đến lúc kiểm tra thành quả.

Tôn Kỳ mở ra nắp đan lô, một luồng khói trắng bốc ra, hương thơm đan dược ngào ngạt.

Tôn Kỳ vui mừng tự nhủ: chẳng lẽ ta thành công ngay lần đầu luyện đan. Nếu vậy thì ta là thiên tài luyện đan không thể nghi ngờ.

Tôn Kỳ cầm trong tay viên đan dược nhỏ nhắn tròn trịa, nhìn không giống phế đan, hần là đan dược ít nhất cũng đạt bình giai.

Phải thử mới biết!

Tôn Kỳ để viên đan dược trong miệng, không vội nuốt để dược tính từ từ phát ra.

“Umm... ừm... ừm... Viên đan dược này vị như... Umm... ummm”

“Như vỏ cây già trộn với bùn nhão để khô ba ngày.”

“Đan này ngay cả độc đan cũng không có. Không bằng cả phế đan. Phế đan ít ra còn có độc còn có thể chuyển hoá thành linh khí. Còn đan này...”

“Hắc động hấp thụ không được một chút năng lượng.”

Tôn Kỳ ngồi ngẫm nghĩ nguyên nhân.

Có thể là dược lực đã bay hơi hết tạo thành hương thơm ngào ngạt còn tạp chất thì cô đọng lại thành đan viên. Khả năng này lớn nhất.

Tôn Kỳ tự nhủ may mắn chỉ có tự thử đan thì mới đưa ra được lý giải nhanh và chính xác nhất nếu như để hồn nô thử đan thì chỉ sợ sẽ không có hiện tượng gì lúc đó thì luyện linh sư sẽ đau đầu suy đoán nguyên nhân.

Tôn Kỳ lại tiếp tục luyện đan.

Liên tục thất bại mười lần.

Đến lần thứ mười một thành công: là Ma Hồn Đan nhị hoàn bình giai.

Lại luyện thêm bảy lần nữa cuối cùng đạt tới Ma Hồn Đan nhị hoàn cao giai.

Tôn Kỳ nhìn viên đan nhỏ trong tay mà cười khổ. Để luyện thành đan này Tôn Kỳ tốn hơn năm trăm ma thạch mua thảo dược nhưng mà một viên Ma Hồn Đan cao giai giá chỉ năm mươi ma thạch.

Tính ra thì có vẻ lỗ vốn nhưng thực chất do hắn luyện tập thất bại nhiều lần mới tốn nhiều như vậy. Số thảo dược trong một viên đan này chỉ khoảng mười ma thạch mà thôi.

Luyện linh sư là nghề có thể kiếm lời khủng khiếp nhưng trước đó sẽ phải bỏ ra số vốn cũng khủng khiếp không kém.

Tôn Kỳ lấy ra tất cả số ma thạch có trong tay đi mua thảo dược.

Hắn cần thảo dược luyện hai loại đan: Áo Hoá Đan, Phá Linh Đan.

Áo Hoá Đan là đan dược nhị hoàn, giúp Luyện Linh sĩ che giấu khí tức trốn tránh hồn lực dò quét, tất nhiên là với điều kiện khoảng cách tu vi chỉ là hai tiểu cảnh giới.

Áo Hoá Đan cần Thuỷ Mộng Thạch, rễ Âm Thảo, bột Chu Sa.

Phá Linh Đan cũng là đan dược nhị hoàn, giúp tăng khả năng Luyện Linh sĩ phá cảnh. Từng cảnh giới Luyện Linh có Phá Linh Đan phù hợp như: Phá Linh Đan nhất hoàn dành cho Luyện Linh nhất trọng phá cảnh vào nhị trọng, Phá Linh Đan nhị hoàn dành cho Luyện Linh nhị trọng phá cảnh vào tam trọng...

Phá Linh Đan nhị hoàn cần Hồn Thạch Thảo, Linh Sâm Củ, Chu Sầu Huyết. Phá Linh Đan các cấp cao hơn thì sẽ cần thêm các loại thảo dược khác.

Tôn Kỳ giam mình trong phòng luyện đan suốt hai tháng trời cuối cùng cũng thành công luyện thành hai loại đan dược đều đạt cao giai.

Tôn Kỳ lúc này đã luyện thành công ba loại đan dược nhị hoàn khác nhau, đủ điều kiện để tiến cấp luyện đan sư nhị cấp. Đây cũng là mục tiêu của hắn hiện nay.

Sáng hôm sau, Tôn Kỳ chuẩn bị chín chu tiến đến luyện linh sư hội.

Khi Tôn Kỳ tới của luyện linh sư hội thì có một đám Ma tộc đang đi ra.

Cả bọn ồn ào, xôn xao, ríu ra ríu rít vây quanh một thanh niên trẻ luôn miệng ca tụng, nịnh hót.

Vị thanh niên trẻ ôn tồn nhã nhặn đáp lời nhưng trong ánh mắt không giấu được sự kiêu ngạo.

Thanh niên này liếc nhìn Tôn Kỳ một cái sau đó quay đi như không có gì quan trọng.

Tôn Kỳ cũng nhìn vị thanh niên này, hắn còn nhận ra đây là Dương Tùng. Lúc trước cùng My Thanh Thanh, Lưu Hiền là những thiên tài luyện đan nổi bật.

Tôn Kỳ nghe bọn họ nói chuyện thì mới biết ba bọn họ được mệnh danh là tam đại thiên tài luyện đan.

Ba tháng trước, Lưu Hiền tấn cấp đan sư nhị cấp trung giai.

Một tháng trước, My Thanh Thanh tấn cấp đan sư nhị cấp cao giai.

Hôm nay, Dương Tùng cũng tấn cấp thành đan sư nhị cấp bình giai.

Xét về thiên phú thì My Thanh Thanh hạng nhất tiếp tới là Dương Tùng rồi đến Lưu Hiền.

Ba bọn họ đang như mặt trời ban trưa được nhiều ủng hộ nhất.

Ngược lại là Tôn Kỳ bốn năm trước cùng bọn họ luyện đan cũng có chút danh tiếng nhưng sau đó lại tắt ngóm.

Tôn Kỳ cũng không để ý quá nhiều, hắn bước vào quầy đăng ký tấn cấp đan sư.

Tôn Kỳ nộp hai trăm ma thạch lệ phí, làm hắn dốc hết cả túi đau từng khúc ruột. Lão giả thu lệ phí cũng nhìn hắn đầy khinh bỉ: ma nghèo còn bày đặt học luyện đan.

Tôn Kỳ khi tiến vào phòng luyện đan chứng nhận thi được bắt đầu ngay, cái này cũng do chuẩn bị luyện đan chứng nhận cho Dương Tùng trước đó vẫn còn, mấy vị giám khảo vẫn chưa rời đi.

Quy tắc vẫn như cũ: ba ngày luyện ba loại đan được.

Tôn Kỳ dễ dàng hoàn thành chứng nhận tấn cấp thành đan sư nhị cấp bình giai. Đây là vì hắn không muốn gây chú ý nếu như dùng hết sức thì có thể thành đan sư nhị cấp cao giai như My Thanh Thanh.

Tôn Kỳ mấy tháng nay hồi hã luyện đan đã thành đan sư nhị cấp cao giai nếu như cho hắn thời gian mấy năm như bọn My Thanh Thanh thì trình độ đan đạo của hắn không biết cao tới mức nào.

Nếu không phải vì thân phận đặc thù, hắn cũng muốn tranh một hơi danh tiếng.

Có trong tay thân phận đan sư nhị cấp bình giai, Tôn Kỳ bán đi đan được nhị hoàn do mình luyện chế thu lại chút vốn.

Vốn thảo được là mười ma thạch, đan được nhị hoàn bình giai bán được hai mươi ma thạch, đan được nhị hoàn trung giai bán được ba mươi ma thạch, đan được nhị hoàn cao giai bán được bốn mươi ma thạch nếu là đan được nhị hoàn hoàn mỹ thì bán được năm mươi ma thạch.

Đều là một vốn mấy lời.

Nhưng mà Tôn Kỳ cười khổ không thôi bây giờ hắn chỉ có thể bán ra đan được nhị hoàn bình giai phù hợp với thân phận đan sư nhị cấp bình giai.

Tôn Kỳ bán đan được được một trăm ma thạch. Con số này chỉ bù đắp được một phần nhỏ mà hắn đã bỏ ra nhưng cũng đành vậy thôi.

Tôn Kỳ tạm dừng luyện đan, chờ đợi một sự kiện lớn: thí luyện tràng mở ra.

Đã mười năm trôi qua kể từ khi Tinh Niệm tham gia thí luyện tràng lần trước, cũng đã qua năm năm kể từ khi Tôn Kỳ mở lại linh trí.

Tôn Kỳ thay thế hoàn toàn Tinh Niệm, hắn muốn hoàn thành cả kế hoạch mà Tinh Niệm đã đề ra.

....

Thời gian năm mới lại tới. Khắp nơi vui múa nhảy hát.

Tôn Kỳ lặng lẽ bước trên đường, không khí vui vẻ xung quanh không thể xóa đi cái giá lạnh trong lòng hắn được.

Hắn ước giá như Nhân tộc cũng có một ngày được vui chơi đàn hát thờ cúng tổ tông, kính nhớ cha ông. Nhưng đáng tiếc Nhân tộc không có tổ tông, đúng hơn là Nhân tộc không biết tổ tông là ai.

Tôn Kỳ đã tới nơi báo danh, hắn nhanh chóng xóa tan đi những suy nghĩ nặng trĩu trong lòng.

Tôn Kỳ giao lệ phí, tiến hành khảo nghiệm.

Không giống như lần trước Tinh Niệm được Hắc Tông ngầm mua vé trước, lần này Tôn Kỳ trải qua khảo nghiệm là thật sự nghiêm khắc.

Nhưng với tu vi Luyện Linh ngũ trọng cùng với chiến lực vượt cấp của hắn thì hắn dễ dàng thông qua khảo nghiệm.

Tôn Kỳ trở lại trong phủ, yên lặng chờ đợi thí luyện tràng mở ra.

....

Ngày thí luyện tràng mở ra cuối cùng cũng đến.

Thanh niên thiên tài thế hệ trẻ tụ tập đông đảo, sau lưng các đại lão thế lực cũng thăm quan sát.

Tôn Kỳ cũng nhìn thấy mấy khuôn mặt quen thuộc.

Kim Thiên Lãnh, Lạc Mộ Hoa của phủ thành chủ, tu vi cùng là Luyện Linh lục trọng.

Hai bọn họ thấy Tôn Kỳ thì chủ động tiến lên bắt chuyện.

“Tinh Niệm huynh quả nhiên cũng đến rồi.”

“Lời hứa năm xưa cùng thăm dò huyết hồ làm sao quên được. Tiểu đệ ngược lại là sợ không thể đồng hành cùng hai vị đến huyết hồ. Hai vị đã là Luyện Linh lục trọng mà tiểu đệ mới là Luyện Linh ngũ trọng.”

“Tinh Niệm huynh không cần khiêm tốn. Vừa có tu vi Luyện Linh ngũ trọng vừa là đan sư nhị cấp đã là khó có được. Nếu Tinh Niệm huynh chỉ tập trung tu luyện thì sợ là tu vi đã cao hơn bọn ta.”

Tôn Kỳ cùng bọn họ lại nói vài lời khách sáo thì tách ra. Tôn Kỳ lúc này mới biết mình mặc dù điệu thấp, mới tấn cấp đan sư nhị cấp nhưng mà vẫn bị một vài thế lực chú ý.

Dù chưa để lộ sơ hở gì nhưng nhắc nhở hần ngày sau càng phải cẩn thận.

....

Thí luyện tràng chính thức mở ra.

Cũng như những lần khác: kẻ vào thi nhiều nhưng có thể tiến đến cuối cùng thật không có mấy.

Tôn Kỳ là Luyện Linh ngũ trọng nhưng sức chiến đấu cực cao, hần không cần mất quá nhiều sức để vượt qua các khảo nghiệm nhưng do muốn quá trương dương nên nhìn hần khá chật vật.

Khi Tôn Kỳ lên núi, lúc này đã có bốn bóng hình khác.

Kim Thiên Lãnh, Lạc Mộ Hoa nhìn hần gật đầu mỉm cười cũng không ngạc nhiên khi hần đến.

Còn lại là Đông Chung tu vi Luyện Linh cửu trọng.

Dương Tùng thiên tài luyện đan thế hệ trẻ, tu vi Luyện Linh tứ trọng.

Trong số năm bọn có thể thấy rõ Kim Thiên Lãnh, Lạc Mộ Hoa trạng thái tốt nhất rồi đến Đông Chung tiếp theo là Tôn Kỳ cuối cùng là Dương Tùng.

Cái này cũng phù hợp với nhận thức chung là luyện linh sư chiến lực thường thấp hơn cùng giai.

Bọn họ ngồi tĩnh tọa điều chỉnh trạng thái đạt tới mức tốt nhất.

Sau đó lần lượt nhảy xuống huyết hồ.

Kim Thiên Lãnh, Lạc Mộ Hoa, Đông Chung có thể cầm cự gần hai mươi tức hơi thở.

Dương Tùng thì chỉ được mười hơi thở đã ngoi lên, sắc mặt không tốt.

Bốn bọn họ lập tức ngồi khôi phục.

Tôn Kỳ thì đứng lên, hít một hơi thật sâu.

Bí mật hắc động của hần nằm ngay tại dưới hồ.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Rút hồn

Tôn Kỳ nhảy xuống huyết hồ.

Những cảm xúc cực đoan, tiêu cực vờn quanh xông vào cơ thể Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ không chút hoang mang, thúc giục hắc động thôn phệ tất cả cảm xúc này.

Tôn Kỳ tới gần bia đá truyền thừa rồi lập tức chui vào bên trong không gian bia đá.

Bên trong là một không gian mịt mờ đen tối, tạo cho Tôn Kỳ một cảm giác vô cùng vô tận không thể chạm tới điểm cuối không gian.

Nhưng tất cả cũng chỉ có thế, các cỗ tự lúc trước đã không còn.

Tôn Kỳ ngoi ra khỏi hồ, mặt mày đăm chiêu.

Sau đó hần lại xuống dưới vài lần xem bia đá.

Trên bia đá là Thôn Ma Quyết.

Muốn tu luyện trước tiên cần hoà quyện ma khí và hồn lực thành nhất thể sau đó nén ép lại.

Khí nén ép tới cực hạn thì ép thành mâm tròn rồi dùng hồn lực gia tốc xoay tròn mâm.

Chiếc mâm sẽ dần biến dạng thành hình phễu. Một đầu cắm vào cơ thể, một đầu mở rộng thôn phệ năng lượng.

Tôn Kỳ nhận ra phần Thôn Ma Quyết này dạy chính là cách tạo ra hắc động.

Nhưng mà hắc động của hắn rõ ràng hình thành không phải bằng cách này. Rốt cuộc cách nào mới là chính xác.

Hắn nghĩ mãi không ra nên cuối cùng đành gác sang một bên.

Thời gian trôi mau, thí luyện tràng cuối cùng cũng kết thúc.

Tôn Kỳ trở lại trong phủ, lần này tham gia thí luyện hắn gần như không có thu hoạch.

....

Tôn Kỳ đang cùng chủ quán đang ngã giá mười tên Nhân tộc cùng hai cái hồn nô.

Cuối cùng kết giá một trăm ma thạch: sáu mươi ma thạch cho mười Nhân tộc, bốn mươi ma thạch cho hai hồn nô.

Khi Tôn Kỳ muốn trở về phủ thì một tên bước ra từ tấm màn phía sau gọi lại:

“Tĩnh Niệm công tử! xin dừng bước.”

Tôn Kỳ ngạc nhiên:

“Ngươi biết ta?”

Tên này cười nói:

“Tại hạ tự nhận mình hiểu thành này thứ hai, thì không ai dám nhận số một. Mời công tử vào trong nói chuyện, có một vụ làm ăn nhỏ không biết công tử có hứng thú.”

Tên này lời nói có khoa trương nhưng hiển nhiên hắn biết rất nhiều là không sai.

Tôn Kỳ có chút suy tư nhưng sau đó đồng ý đi theo. Hắn tự nghĩ tên Ma tộc này không có lý do gì hại hắn.

Hắn tò mò muốn biết rốt cuộc là vụ làm ăn gì.

Trong phòng, tên Ma tộc cùng Tôn Kỳ ngồi đối diện.

Tên Ma tộc này giới thiệu:

“Tại hạ Lâm Chính cũng là chủ của cửa tiệm này.”

“Lão bản cũng không dài dòng làm mất thời gian của công tử.”

“Công tử hẳn là biết tại Ma giới giết ma cướp của thường xuyên xảy ra.”

“Thế nhưng cướp xong lại không dễ đem bán vì sợ bị điều tra báo thù. Vậy nên thành Thực Nguyệt dần hình thành chợ đen chuyên đi mua bán những đồ không rõ lai lịch.”

“Tại chợ đen thật giả lẫn lộn, không ai hỏi xuất xứ, cái gì người muốn mua thì sẽ có kẻ bán.”

“Và quan trọng nhất là ẩn danh dấu kín không ai có thể nhận ra ai.”

Tôn Kỳ nhíu mày, ần ần biết mục đích của chủ quán nhưng hắn vẫn hỏi:

“Chủ quán nói với ta những điều này làm gì? Ta cũng không có đồ ăn cướp.”

Lão chủ quán cười hắc hắc:

“Nhưng công tử là luyện đan sư nhị cấp, công tử có đan dược.”

“Công tử tuy điều thấp không nói nhưng mà biết được công tử là nhị cấp đan sư cũng không ít.”

“Tại Ma giới có rất nhiều tu sĩ, đặc biệt là tán tu nên nhu cầu đan dược rất lớn thế nhưng luyện linh sư hội lại khổng chế đan dược trong tay để đan dược luôn khan hiếm, thậm chí có tiền cũng không mua được.”

“Vậy nên nếu công tử luyện đan bán vào chợ đen sẽ thu lợi không nhỏ.”

Tôn Kỳ ngẫm nghĩ cũng cảm thấy hợp lý, hần bị thuyết phục không ít nhưng lại hỏi:

“Vậy chủ quán có lợi gì?”

Tôn Kỳ còn không ngốc đến mức nghĩ sẽ có kẻ làm việc tốt không màng lợi ích.

Chủ quán cũng không ngạc nhiên vì câu hỏi, hần đẩy lên bàn đồ vật tới trước mặt Tôn Kỳ, nói:

“Đây là một tấm mặt nạ, một tấm áo choàng có tác dụng che giấu thân phận. Bắt buộc phải mang chúng khi vào chợ đen. Còn đây là lệnh bài ra vào cùng một tấm giấy hướng dẫn vào chợ đen.”

“Nếu công tử đi theo hướng dẫn tới nơi thì đưa ra lệnh bài này sẽ được đi vào. Còn lão bản thì sẽ được thưởng tiền dẫn dắt.”

Tôn Kỳ lúc này mới hiểu vì sao tên chủ quán này lại nhiệt tình như vậy thì ra là có tiền thưởng nhưng nghĩ kỹ thì đây cũng là điều hợp lý.

Tôn Kỳ cảm thấy tham gia chợ đen không tệ liền nhận lấy đồ rồi cáo từ.

Tôn Kỳ dắt Nhân tộc cùng hồn nô trở lại trong phủ.

Tôn Kỳ ngồi trong phòng tạm gác chuyện chợ đen lại một bên.

Tại Ma giới, mỗi Ma tộc đều có hồn nô thế nhưng hần không có. Đây cũng là một sơ hở.

Tôn Kỳ dự định luyện hồn nô.

Khi hần lật xem phương pháp luyện hồn nô, hần phát hiện ra một điều lý thú.

Trước đây hần vẫn tự hỏi hồn phách ở đâu trong cơ thể thế nhưng hần tìm mãi vẫn không có câu trả lời dù đã giết rất nhiều ma thú.

Trong sách luyện hồn có ghi: hồn phách nằm trong cơ thể nhưng lại không thể tìm thấy trong cơ thể. Hồn phách và cơ thể là hợp nhất nhưng cũng có thể tách ra(???)

Đọc đoạn này Tôn Kỳ cũng không hiểu nổi, sách cũng không giải thích nhưng hần chắc chắn một điều là suy nghĩ trước đây của hần về hồn phách nằm trong một cái lồng bảo vệ của cơ thể là hoàn toàn sai.

Cơ thể dễ thấy nhưng hồn phách lại ẩn dấu, muốn rút hồn phách ra khỏi cơ thể cần một loại chú niệm cùng ấn pháp đặc biệt gọi là rút hồn tác phách.

Tôn Kỳ học thuộc chú niệm cùng ấn pháp, sau đó suy diễn trong đầu.

Một lúc sau, Tôn Kỳ đứng trước một tên nam Nhân tộc thân hình gầy gò, đôi mắt trắng dã vô hồn, há miệng nhỏ dài nhìn rất thảm hại, cả súc vật cũng không bằng.

Tôn Kỳ đứng nhìn tên này mà thờ dài dù sao cùng là Nhân tộc, hần không lỡ ra tay.

Tôn Kỳ lẩm bẩm: “Hãy để ta giải thoát cho ngươi. Chết có khi còn tốt hơn sống như thế này.”

Tôn Kỳ bắt đầu nhẩm chú niệm, một cỗ cảm giác kỳ lạ xảy ra. Hần có thể cảm thấy hồn phách đối phương.

Tôn Kỳ bám tay tạo ấn pháp từ từ lôi hồn phách ra khỏi cơ thể.

Vừa lôi ra hồn phách, Tôn Kỳ liền đánh nhót vào Ma Linh trụ.

Còn tên Nhân tộc thì đồ sụp thân hình. Đã chết!

Tôn Kỳ bỗng cảm thấy lương tâm rít gào đau đớn, dần vật, cần xé.

Hần không biết tại sao lại như vậy. Hần đã tự nói với chính mình đây là giúp đối phương giải thoát nhưng mà hần vẫn thấy đau.

Đau.

Thật đau.

Tôn Kỳ ngồi thần thờ nửa canh giờ.

Sau đó hắn mới dần lấy lại được bình tĩnh tự nói:

“Sau này ra khỏi Ma giới, ta sẽ để hồn phách các người trở lại với thiên địa. Làm một giọt sương, viên sỏi vẫn tốt hơn làm Nhân tộc.”

Tôn Kỳ lúc này cảm thấy tâm cảnh bình ổn, không còn day dứt. Hắn tiếp tục rút hồn chín người còn lại để vào Ma Linh Trụ.

Tôn Kỳ sẽ không lấy bọn họ luyện hồn nô, hắn chỉ muốn rút hồn bọn họ ra khỏi thân xác xem như thế nào.

Nhưng không ngờ lại khiến hắn đau đớn thống khổ như muốn tan vỡ. Sau khi lấy lại được bình tĩnh thì tâm cảnh của hắn trong bất giác lột xác thêm mạnh mẽ.

Đạo tâm của hắn thêm một bước lớn mạnh.

Tôn Kỳ cất đi Ma Linh Trụ.

Tôn Kỳ lấy ra hai hồn nô, theo chỉ dẫn rót hồn lực vào Hồn Phách Ấn Ký có sẵn.

Tôn Kỳ cảm thấy một cỗ liên hệ kỳ lạ, hai hồn nô giống như một bộ phận kéo dài của hắn.

Tới đây vấn đề hồn nô coi như giải quyết xong.

....

Tại một con hẻm nhỏ, một bóng hình đang lướt nhanh, cẩn thận quan sát xung quanh sợ có kẻ chú ý.

Bóng hình đó đi qua bảy ngã tám hẻm thì tới một căn nhà gỗ.

Bóng hình đẩy cửa gỗ đi vào.

Có hai tên Luyện Linh cửu trọng giờ tay chặn lại, lạnh lùng nói:

“Đây là nhà riêng. Không được phép vào.”

Bóng hình kia bình tĩnh thản nhiên lấy ra một cái lệnh bài giờ lên.

Hai tên Luyện Linh cảnh dò xét lệnh bài rồi nhìn nhau gật đầu để bóng hình đi qua.

Bóng hình này đi thêm một đoạn thì gặp một cánh cửa khác.

Khi đẩy cửa ra thì...

Đằng sau cánh cửa là một khung cảnh rộng rãi tấp nập, cửa hàng liên tiếp, kẻ xem liên miên.

Ồn ào giao dịch, mặc cả, chửi bới... đủ loại âm thanh hỗn tạp.

Bóng hình bước qua cửa, hoà mình vào dòng xoáy hối hả.

Bóng hình này chính là Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, hắn quyết định đến chợ đen thử xem.

Vừa bán đan dược vừa không muốn lộ thân phận thì chợ đen là nơi hoàn hảo.

Hắn cũng muốn tìm kiếm Nhập Linh Đan giải quyết vấn đề mở Thiên Linh.

Tại chợ đen có một điểm chung là tất cả đều đeo mặt nạ, mặt áo choàng như nhau làm cho tất cả khí tức đều như nhau rất khó phân biệt được ai với ai.

Tôn Kỳ nhanh chóng ghé vào một cửa hàng đan dược, một tên phục vụ tiến lên hỏi thăm.

Tên này cùng với những tên phục vụ, chủ quầy đều đeo mặt nạ, trùm áo choàng.

Áo choàng trong cửa hàng thì có khác đôi chút với áo choàng của khách hàng, đây là cách phân biệt chủ khách duy nhất.

Tôn Kỳ hỏi thăm các loại đan dược giá cả, hắn cần biết rõ giá thị trường thì mới bán đan dược không sợ bị lừa.

Tôn Kỳ cũng hỏi thăm Nhập Linh Đan, kết quả làm cho hắn cười khổ.

Muốn mua Nhập Linh Đan thì cần đặt trước mới có, giá cả thì không thấp hơn hai ngàn ma thạch.

Giá cả có thể thay đổi theo từng thời kỳ.

Nhập Linh Đan hiện nay có giá hai ngàn ba trăm ma thạch, đặt trước một tháng, trả trước một nửa.

Tôn Kỳ cũng chỉ có thể bùi ngùi bước ra, hắn không có đủ ma thạch.

p/s: sắp sang tháng mới, cầu nọ để có động lực viết truyện.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Khổ vì thiếu tiền

Tôn Kỳ đảo qua một vòng các cửa hàng đan dược tại chợ đen nắm bắt giá cả.

Giá mọi thứ tại chợ đen phi thường bất ổn, hoàn toàn phụ thuộc vào nhu cầu mà giá cả lên xuống theo. Không giống như giá cả bên ngoài đã bị các thế lực thao túng.

Tôn Kỳ bán đi đan dược mình đã luyện, tất cả được ba trăm năm mươi ma thạch nếu như bán bên ngoài có lẽ được thêm hai mươi ma thạch.

Nhu cầu đối với các loại đan dược hắn luyện hiện không cao.

Nhưng Tôn Kỳ lại hoàn toàn hài lòng, với hắn quan trọng nhất vẫn là tính bảo mật, thiệt hại một ít ma thạch hắn có thể kiếm lại được.

Dù sao thì tỷ lệ thành đan của hắn cũng cực cao, chất lượng đan lại tốt không bao giờ sợ lỗ vốn.

Tôn Kỳ lại thăm dò thông tin vài loại đan dược đang hút hàng. Hắn muốn kiếm lời nhiều hơn.

Một loại đan dược trị thương luôn được giá tốt là Trị Thương Đan đủ các cấp độ từ Trị Thương Đan nhất hoàn đến cửu hoàn. Tôn Kỳ nhớ là Hắc Tông có đan phương loại đan này.

Tôn Kỳ chọn Trị Thương Đan nhị hoàn cùng tam hoàn là mục tiêu luyện đan tiếp theo.

Tôn Kỳ dạo qua các cửa hàng bán thảo dược.

Vì nhu cầu Trị Thương Đan đang cao nên thảo dược luyện đan này cũng cao hơn bên ngoài, Tôn Kỳ mua thảo dược cho Trị Thương Đan tam hoàn còn nhị hoàn hắn sẽ ra ngoài mua. Như vậy sẽ không ai hoài nghi hắn.

Tôn Kỳ trở lại phủ mà trong túi xẹp lép, hắn tưởng bán đi đan dược sẽ thoát cảnh nghèo nhưng mà chỉ mới mua ít thảo dược hắn đã lại hoàn nghèo.

Chẳng lẽ hắn là nghèo bền vững.

Tôn Kỳ đem thảo dược của ba loại đan Áo Hoá Đan, Phá Linh Đan, Ma Hồn Đan luyện hết thành đan.

Được tất cả bảy viên hoàn toàn là nhị hoàn cao giai.

Tôn Kỳ đem bán được ba trăm ma thạch ít hơn bên ngoài hai mươi ma thạch.

Tôn Kỳ dùng hết số ma thạch này mua thảo dược cho Trị Thương Đan nhị hoàn.

Tôn Kỳ lúc này đang dốc hết sức luyện đan kiếm tiền.

Tu vì hắn đã đến bình cảnh muốn đột phá Thiên Linh cần có Nhập Linh Đan mà Nhập Linh Đan giá hơn hai ngàn viên ma thạch.

Còn tự mở Thiên Linh không nằm trong kế hoạch của hắn tuy tự mở Thiên Linh là có thật không phải truyền thuyết nhưng từ xưa tới nay ngoại trừ vị đầu tiên chưa nghe có ai tự mở thành công, cho thấy tự mở Thiên Linh khó khăn đến mức độ nào. Tự mở Thiên Linh quả thật không khác truyền thuyết là mấy.

Hắn còn không tự đại đến mức so mình với vị đã mở ra một con đường tu luyện.

Tôn Kỳ cả ngày chìm đắm trong luyện đan.

Ba tháng sau, Tôn Kỳ luyện thành công Trị Thương Đan nhị hoàn cao giai.

Tôn Kỳ luyện được ba viên, bán được một trăm ba mươi năm ma thạch cao hơn bên ngoài mười năm ma thạch.

Trừ đi phí thảo dược, ba viên đan được hán lòi một trăm lẻ năm ma thạch.

Tính ra là một số lòi khủng khiếp nhưng nếu tính cả số thảo dược bỏ ra để luyện tập thì vẫn còn thiếu rất nhiều.

Tôn Kỳ lấy số tiền lòi này mua toàn bộ thảo dược Trị Thương Đan. Sau đó đảo tay luyện đan kiếm lòi được hơn ba trăm ma thạch.

Lấy hai trăm ma thạch mua thảo dược, đảo tay luyện đan lại kiếm lòi thêm sáu trăm ma thạch cộng với một trăm ma thạch dư thì được bảy trăm ma thạch.

Đây cũng là số tiền không nhỏ.

Nhưng khi cầm đi mua thảo dược cho Trị Thương Đan tam hoàn thì túi hán hoàn toàn teo tóp chỉ còn hai mươi ma thạch.

Tôn Kỳ mua được tổng cộng một trăm phần thảo dược luyện Trị Thương Đan tam hoàn.

Nếu như là đan nhị hoàn thì với một trăm phần hán hoàn toàn có thể luyện ra tới nhị hoàn cao giai mà còn dư vài phần thảo dược. Nhưng với đan tam hoàn thì hán không dám nói chắc điều gì.

Hai tháng sau, Tôn Kỳ mở cửa bước ra khỏi phòng luyện đan.

Mặt nhìn trời cao, hít thật sâu từng ngụm ma khí. Vì đây là cách duy nhất mà hán có thể bổ sung linh khí.

Hai tháng này, hán đã hoàn toàn thất bại tiêu sạch số thảo dược mà vẫn không luyện ra Trị Thương Đan tam hoàn.

Trong tay hán chỉ còn hai mươi ma thạch là số vốn cuối cùng hán không dám dùng để hấp thụ, chỉ có thể hít không khí sống tiếp qua ngày.

Tôn Kỳ cầm hai mươi ma thạch đi mua thảo dược cho Trị Thương Đan nhị hoàn.

Nhưng đáng thương cho Tôn Kỳ là giá Trị Thương Đan nhị hoàn lại giảm thấp hơn giá bên ngoài.

Thế nhưng giá Trị Thương Đan tam hoàn trở lên không giảm lắm giá thảo dược vẫn cao hơn bên ngoài.

Điều này cũng dễ hiểu vì đan sư tại chợ đen không chỉ có Tôn Kỳ, lại nói đến những tay buôn mua hàng bên ngoài đưa vào chợ đen bán kiếm tiền chênh lệch, lại có những thế lực âm thầm thao túng nguồn hàng.

Đù mọi duyên cớ mà giá chợ đen lên xuống thất thường, ngay cả những tay buôn lão luyện nhất cũng có lúc lỗ vốn. Buôn bán tại chợ đen có thể một đêm phát nhanh nhưng cũng có thể một khắc mất tất cả.

Tôn Kỳ không hiểu rõ chuyện thị trường lên xuống, hán chỉ biết cố gắng luyện đan.

Với tỉ lệ thành đan cao cùng chất lượng đan tốt nên đan dược có giảm giá thì Tôn Kỳ vẫn kiếm lòi.

Rất nhanh qua vài lần đảo tay luyện đan, Tôn Kỳ từ hai mươi ma thạch đã thành năm trăm ma thạch.

Tôn Kỳ giữ lại một trăm ma thạch còn lại thì mua thảo dược luyện Trị Thương Đan tam hoàn.

Một tháng sau, Tôn Kỳ cầm trong tay một lọ đan ba viên.

Lại đến cửa hàng quen thuộc, Tôn Kỳ bán ra ba viên đan dược: một viên tam hoàn trung giai, hai viên tam hoàn bình giai. Thu được tổng cộng một trăm năm mươi ma thạch cao hơn bên ngoài mười ma thạch.

Tôn Kỳ đảo tay luyện đan không ngừng. Sau hơn một tháng hán đã có được hai ngàn ma thạch.

....

Tôn Kỳ vui vẻ nhận túi ma thạch từ tên chưởng quầy, đang quay bước ra ngoài thì có tiếng gọi:

“Đại sư xin dừng bước!”

Tôn Kỳ quay đầu tìm xem nơi phát tiếng nói.

Một bóng dáng yếu điệu thướt tha từ cầu thang nhẹ bước xuống.

Kết hợp với giọng nói dịu dàng trước đó có thể đoán đây là một nữ tử tuy mang mặt nạ, thân mặc áo choàng nhưng lại cho cảm giác đây là một nữ tử tuyệt sắc.

Tôn Kỳ nhú mày hỏi: “Cô nương gọi ta?”

Cô gái tiến tới trước mặt Tôn Kỳ, nói:

“Đúng vậy. Đại sư! Chúng ta có thể nói chuyện.”

Tôn Kỳ lạnh nhạt: “Giao dịch đã xong, còn gì có thể nói chứ.”

Cô gái vẫn dịu dàng: “Đại sư có thể hợp tác với bản tiệm, chỉ cung cấp đan dược độc quyền cho bản tiệm.”

Tôn Kỳ: “Ta được lợi gì?”

Cô gái: “Đại sư khi bán đan dược nếu giá thị trường chợ đen thấp hơn bên ngoài sẽ tính theo giá bên ngoài, nếu giá thị trường chợ đen cao hơn giá bên ngoài sẽ tính theo giá chợ đen.”

Tôn Kỳ ngạc nhiên:

“Ồ! Như vậy thì ta luôn chiếm lợi. Thế nhưng cái lợi này cũng không dễ có như vậy. Và lại ta mới là luyện đan sư tam cấp còn chưa đủ bản tiệm ra giá tốt như vậy chào mời.”

Cô gái cười đáp:

“Đại sư nói đùa. Từ một đan sư nhị cấp trong vòng mấy tháng liền có thể luyện đan dược tam hoàn thì sao có thể là bình thường.”

“Nhìn phong thái, giọng nói của đại sư thì hẳn là đại sư còn trẻ.”

“Một thiên tài luyện đan thì đáng giá bản tiệm kết giao. Mà đại sư lại không giống như một trong tam đại thiên tài hiện nay.”

“Một thiên tài mới ẩn danh, trình độ luyện đan còn cao hơn tam đại thiên tài.”

“Tất cả đều đáng giá bản tiệm mời chào giá cao.”

Tôn Kỳ nghe xong có chút nhú mày, đưa tay sờ sờ lên mặt nạ.

Thiếu nữ chợt hiểu ý, chữa lời trước đó:

“Đại sư yên tâm! Mặt nạ, áo choàng tuyệt không có vấn đề gì. Tất cả chỉ là suy đoán của tiểu nữ.”

“Mặt nạ và áo choàng thì ngay cả Tạo Thế cảnh hậu kỳ cũng khó dò ra. Đại sư yên tâm.”

Thiếu nữ tiếp tục trấn an.

Tôn Kỳ cân nhắc một chút rồi nói:

“Điều kiện của tiểu thư thật hấp dẫn, ta cũng không có lý do gì để từ chối.”

Nghe thế thiếu nữ vui vẻ lấy ra một tấm lệnh bài cho Tôn Kỳ, dặn:

“Đây là lệnh bài đặc biệt của bản tiệm. Sau này đại sư dùng lệnh bài này sẽ được ưu đãi như đã nói.”

Tôn Kỳ gật đầu, nhận lệnh bài.

Trên lệnh bài có hình một đám mây và một chữ “Vân” cái này chính là đại diện cho cửa hàng Liên Vân.

Liên Vân cửa hàng chính là bắt chước tên của Liên Vân sơn mạch, đây là chiêu trò lấy tiếng của thương gia.

Phía sau thế lực chống lưng cho Liên Vân cửa hàng hẳn là không phải tên như vậy.

Mỗi một cửa hàng tại chợ đen đều do một thế lực ngoài sáng bố trí.

Thử nghĩ một chút chợ đen tồn tại đến nay ngay tại trong thành có thể qua mắt thành chủ cùng các thế lực lớn sao? Câu trả lời là không thể.

Chợ đen chỉ sợ do chính các thế lực này lập nên. Dùng để mua bán một ít đồ không muốn ai biết.

Bọn họ mới thực sự là chủ các cửa hàng.

Tôn Kỳ cảm lệnh bài rồi nhanh chóng biến mất trong chợ.

Tôn Kỳ đi được một quãng, sau đó cảm lệnh bài vất vào góc xó xỉnh nào đó.

Tôn Kỳ biết thân phận mình đặc biệt, không muốn bị ai để ý. Nhất là bị kẻ thông minh để ý.

Nếu như bị để ý, hắn sẽ luôn có cảm giác không an toàn, lo lắng, chột hốt hoảng vậy thì không tốt cho tu luyện và luyện đan.

Còn lợi ích? Một chút lợi ích này sao khiến hắn động tâm, với trình độ luyện đan của hắn bán tại đâu mà không được, tuy có ít đi một chút ma thạch nhưng hắn vẫn lời to.

Không lâu sau khi Tôn Kỳ bỏ đi.

Hai bóng hình xuất hiện chỗ này, nhặt lên lệnh bài.

“Tiểu thư! Hắn đây là ý gì?”

“Có thể do ta đã phát hiện ra thân phận đan sư thiên tài của hắn. Hắn không thích nên bỏ đi.”

“Tiểu thư đừng tự trách. Có thể do ta để lại ám hiệu trên lệnh bài bị hắn phát hiện.”

“Tiền bối là Tạo Thế cảnh, sao hắn có thể phát hiện được thủ đoạn của tiền bối.”

“Tên này không biết tốt xấu, tiểu thư không cần bận tâm.”

“Một tên đan sư tam cấp, ta còn không để trong mắt. Nhưng ta cảm giác mình đã bỏ lỡ một đại cơ hội.”

Hai bóng hình tiếp tục trò chuyện vài câu rồi cũng biến mất.

Tôn Kỳ hoàn toàn không biết những chuyện này.

Hắn vẫn đang lao đầu vào luyện đan kiếm ma thạch.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Mở Thiên Linh

Tôn Kỳ thời gian này hồi hả ngược xuôi, trong đầu lúc nào cũng vang lên mấy chữ: luyện đan, luyện đan, luyện đan. ... Kiếm tiền, kiếm tiền, kiếm tiền.

Tôn Kỳ trình độ luyện đan tăng cao nhanh chóng. Hắn đã luyện được Trị Thương Đan tam hoàn cao giai. Đây cũng là loại đan được tam hoàn duy nhất hắn luyện được.

Tôn Kỳ rút kinh nghiệm lần trước bị Liên Vân cửa hàng dò ra thông tin, từ đó về sau Tôn Kỳ không bán đan được cho một cửa hàng cố định.

Tôn Kỳ bán cho nhiều cửa hàng, mỗi cửa hàng bán một hai viên. Hắn cũng không chỉ bán Trị Thương Đan mà còn bán đan được nhị hoàn. Nói chung là tận lực không gây chú ý và đặc biệt là không vào lại Liên Vân cửa hàng.

Tôn Kỳ đảo tay luyện đan liên tục, cuối cùng trong túi có được hơn ba ngàn ma thạch.

Tôn Kỳ bước vào cửa hàng Thiên Dương là một trong những cửa hàng đan dược lớn nhất chợ đen.

Tôn Kỳ đến trước quầy cửa hàng nói:

“Chưởng quầy! ta muốn đặt mua Nhập Linh Đan.”

Chưởng quầy cười niềm nở:

“Quý khách đặt thật đúng dịp. Cửa hàng đang có một lô hàng Nhập Linh Đan chuyển tới. Giá chỉ hai ngàn ba trăm ma thạch một viên. Đặt trước một ngàn ma thạch. Ba ngày sau có hàng.”

Tôn Kỳ gật đầu, lấy ra một túi ma thạch đưa cho chương quây.

Tên chương quây ngồi kiểm tra ma thạch, sau đó cặp cùi ghi chép.

Một lúc sau tên chương quây đưa cho Tôn Kỳ một tấm lệnh bài nói:

“Quý khách giữ lệnh bài này, ba ngày sau quay lại lấy hàng.”

Tôn Kỳ tiếp nhận lệnh bài sau đó quay đi.

Lúc này bất chợt có tiếng gọi lại, Tôn Kỳ nhú mảy nghĩ chẳng lẽ lại như vụ Liên Vân cửa hàng.

Chương quây chạy tới đưa cho hắn một lệnh bài, nói:

“Quý khách xin dừng bước! quý khách trong một lần giao dịch vượt qua hai ngàn ma thạch sẽ được cửa hàng phát lệnh bài khách quý.”

“Có lệnh bài này, quý khách có thể tham dự đấu giá hội của cửa hàng Thiên Dương, còn được ưu tiên mua hàng trước.”

“Mấy ngày sau, quý khách hoàn thành giao dịch Nhập Linh Đan thì mới đủ yêu cầu nhưng lão bản tự làm chủ tặng quý khách trước lệnh bài.”

“Lệnh bài này là bạch sắc, quý khách sau này giao dịch nhiều sẽ tăng cấp lệnh bài.”

Tôn Kỳ hiểu ra, gật đầu vui vẻ nhận lệnh bài.

Lệnh bài này với hắn thì giá trị hơn lệnh bài của Liên Vân cửa hàng, mặc dù lợi ích không bằng nhưng hắn cảm thấy an toàn hơn.

Ba ngày sau, Tôn Kỳ đến giao dịch Nhập Linh Đan, mọi việc diễn ra thuận lợi.

....

Tôn Kỳ ngồi tĩnh tọa, trước mặt là một lọ đan dược bên trong đựng Nhập Linh Đan.

Tôn Kỳ trong đầu đang nhớ lại từng chỉ dẫn để mở Thiên Linh, hắn không ngừng suy diễn, cẩn thận cân nhắc các tình huống xảy ra.

Nhập Linh Đan chỉ có một nên cơ hội cho hắn cũng chỉ có một.

Tôn Kỳ trước đây đã tự khai linh, vô tình mở ra Đan Điền trước. Sau đó lại nghịch mở các huyết Đan Trung, Thiên Đột, Hữu Môn, Tả Môn.

Hiện tại là thời khắc quan trọng mở huyết Thiên Linh.

Tôn Kỳ không chần chờ nữa, cầm Nhập Linh Đan thả vào miệng.

Nhập Linh Đan vừa vào miệng lập tức tan ra, được lực khuấy tán.

Một cỗ hồn lực mạnh mẽ mà quý dị hình thành cô đọng xông thẳng đến vị trí Thiên Linh.

Cỗ hồn lực này xuất hiện làm cả thân thể Tôn Kỳ run lên. Một cảm giác chán ghét, bài xích, thù địch với cỗ hồn lực này.

Cỗ hồn lực này hình như cũng không thích ở trong cơ thể Tôn Kỳ, nên vừa xông lên Thiên Linh vừa đầu phá lung tung. Dường như muốn hủy diệt hơn là khai mở Thiên Linh.

Tôn Kỳ mặt mũi vặn vẹo, đau đớn đến cùng cực, tay nắm thùng thùng vào ngực như muốn giảm cơn đau.

Sao mở Thiên Linh lại đau đớn thế này? Rõ ràng trong sách không có ghi lại tình huống như vậy.

Tôn Kỳ đau đớn, dần mất đi bản thân ý thức.

Cỗ hồn lực quý dị vẫn điên cuồng công phá, không chỉ công phá huyết Thiên Linh mà còn muốn oanh tạc cả đầu Tôn Kỳ.

Khi Tôn Kỳ lâm vào nguy kịch không thể xử lý, ý thức dần suy yếu.

Hắc động tại Đan Điền bỗng nhiên điên cuồng xoay tròn, thôn phệ cỗ hồn lực quý dị.

Kéo cỗ hồn lực này từ Thiên Linh xuống Đan Điền.

Cỗ hồn lực này điên cuồng như ngựa bất kham, không còn công phá huyết Thiên Linh nữa mà quay sang phá hoại cơ thể Tôn Kỳ, chống lại lực kéo của hắc động.

Tôn Kỳ đang dần ngất đi nhưng bị tấn công đau đớn làm hắn chợt tỉnh. Tôn Kỳ cảm thấy bất lực không biết phải làm sao.

Hắn chỉ có thể thúc giục hết sức hắc động thôn phệ, suy nghĩ mở Thiên Linh đã không còn trong đầu của hắn. Bây giờ giữ mạng là quan trọng nhất.

Cơ thể bị tấn công phá hoại thì chợt có phản ứng lại.

Giống như một con cự thú ngủ say bị con kiến đánh thức. Cơ thể Tôn Kỳ bỗng nhiên phát sáng.

Từng đạo cổ tự sáng rực hiện lên trong cơ thể Tôn Kỳ, trấn trụ tứ phương.

Mạch xung sáng lên chạy dài kết nối các cổ tự với nhau.

Cổ tự toả sáng như ánh sao trong đêm đen. Tổng cộng có một trăm lẻ tám điểm sáng.

Kết nối một trăm lẻ tám điểm sáng tạo thành kinh mạch.

Có mười hai đường kinh chính liên kết các bộ phận cơ thể, các tổ chức lại với nhau thành một chỉnh thể thống nhất.

Có tám mạch lớn liên kết các linh khí hồ chứa linh khí trong cơ thể.

Một trăm lẻ tám huyết cùng mười hai kinh, tám mạch phân bố khắp cơ thể Tôn Kỳ. Trong đó cũng có những huyết sáng tối khác nhau như:

Sáng nhất là năm huyết Đan Điền, Đan Trung, Thiên Đột, Tả Môn, Hữu Môn cùng những kinh mạch kết nối năm huyết này.

Còn lại những huyết, kinh mạch khác thì âm đạm hơn.

Khi cơ thể Tôn Kỳ hình thành mạng lưới huyết, kinh mạch thì cỗ hồn lực ngoại lai lập tức bị nghiền ép không thể giãy giụa.

Hắc động mở rộng thôn phệ hoàn toàn hồn lực ngoại lai. Trả lại cho Tôn Kỳ một cỗ hồn lực tinh thuần.

Tôn Kỳ lúc này rơi vào trạng thái kỳ diệu giống như là cơ thể có cất giấu thiên địa, bao dung vạn vật.

Vạn vật từ ta mà sinh. Vạn vật vì ta mà diệt.

Ta là Thiên. Ta là Địa. Ta là Tổ của chúng sinh.

Cảm giác này không phải là lần đầu xuất hiện, lúc Tôn Kỳ dung hợp mảnh vỡ Thiên Đạo hắn cũng có cảm giác như vậy.

Nhưng lần này cảm giác rõ ràng hơn, chân thật hơn.

Lần trước giống như thông qua đôi mắt kẻ khác nhìn thấy, còn lần này giống như tận mắt nhìn thấy.

Thân thể Tôn Kỳ từ từ bay lên, trôi nổi trong phòng. Cả cơ thể sáng tỏ từng huyết đạo, kinh mạch.

Cổ tự vờn quanh, thiên địa ca hát, vạn vật nhảy múa, chúng sinh vui mừng.

Như chúc tụng một vị Tổ mới sinh ra.

Tôn Kỳ lúc này ý thức mơ hồ, vừa tỉnh vừa mê.

Hắn đã không còn ý thức với hoàn cảnh xung quanh nhưng hắn biết Nhập Linh Đan đã bị hắc động thôn phệ hết, hắn khai mở Thiên Linh đã thất bại.

Thế nhưng không hiểu vì sao trong đầu hắn lại lớn vồn mấy câu nói của lão giả ở Thông Thiên Linh Các.

“Muốn mở Thiên Linh cần có thiên tính cực cao.”

“Cần lượng hồn lực cực lớn và tinh khiết duy trì.”

“Cần một loại năng lượng thuần khiết. Loại năng lượng này có chất lượng còn cao hơn ma khí.”

“Kết hợp hồn lực cùng năng lượng oanh phá mở Thiên Linh.”

Tôn Kỳ lẩm bẩm:

“Thiên tính? Ta không biết là gì? Nhưng ta có mảnh vỡ Thiên Đạo dung nhập thân thể.”

“Cần hồn lực lớn và tinh khiết? Sau khi thôn phệ Nhập Linh Đan được lực thì hắc động có trả lại một cỗ hồn lực lớn và tinh khiết. Hắn là đủ theo yêu cầu.”

“Cần năng lượng thuần khiết, chất lượng cao hơn ma khí? Không phải nói chính là linh khí của ta sao!”

“Kết hợp hồn lực và linh khí để khai linh? Ta đã làm một lần.”

“Các điều kiện ta đều có đủ sao không thử một lần.”

Trong mơ hồ suy nghĩ, khi vừa có quyết định thì Tôn Kỳ lập tức tiến hành.

Hồn lực tinh khiết cùng linh khí tinh thuần cuốn lấy nhau giao thoa, trộn lẫn, hoà quyện thành một quả cầu.

Nhưng mà vẫn chưa đủ.

Lấy Tôn Kỳ làm trung tâm, một vòng xoáy lớn hình thành hiển hiện thôn phệ xung quanh năng lượng.

Đống ma thạch Tôn Kỳ chuẩn bị cho đột phá bị vòng xoáy cuốn lấy. Từng sợi ma khí thoát ra chui vào trong vòng xoáy. Rất nhanh có ma thạch bị hấp thu hết ma khí, vỡ ra trở thành phế thạch.

Mấy lọ đan dược mà Tôn Kỳ chuẩn bị cũng vỡ ra, từng viên đan dược bay lên nhập vào vòng xoáy.

Cả ma khí xung quanh cũng nhanh chóng bị hút sạch.

Quả cầu linh khí cùng hồn lực không ngừng hấp thu cùng nén ép, cuối cùng đến cực hạn.

Quả cầu giống như một tiểu mặt trời, năng lượng dồn nén cực điểm, từ từ rơi xuống vị trí huyệt Thiên Linh.

Khi quả cầu chạm đến huyệt Thiên Linh thì ầm ầm bạo nổ. Từng đợt năng lượng như phong nhận bay loạn xạ, không gian sụp đổ nứt vỡ.

Nhưng rất nhanh không gian lại hồi phục. Không gian liên tục chống lại sự phá hoại của quả cầu năng lượng.

Hai bên gắng co liên tục. Một bên phá hoại, một bên chữa trị.

Thời gian trôi nhanh, quả cầu năng lượng dần cạn kiệt mà không gian mới nứt ra hố nhỏ. Có dấu hiệu thất bại.

Tôn Kỳ nôn nóng, điều động toàn bộ linh khí trong năm huyệt ào ào đổ vào quả cầu.

Quả cầu sáng lên một chút nhưng sau đó dần ảm đạm. Năng lượng tiêu hao quá nhanh, bổ sung không đủ.

Tôn Kỳ lúc này có chút rối loạn điên cuồng: Tự mở Thiên Linh khó như vậy sao?!

Tôn Kỳ đã đến cực hạn bản thân. Dùng lực lượng bản thân tự mở Thiên Linh vốn dĩ là không thể.

Tôn Kỳ đã mất dần lý trí, hấn bỏ ra nhiều công sức như vậy lại phải chịu thất bại, hấn không cam tâm, hấn bắt chấp tất cả.

Tôn Kỳ hét lớn trong lòng:

“Lúc này không phải ta có cảm giác tạo Thiên lập Địa, chúa tể vạn vật sao?”

“Vậy thì Thiên Địa vạn vật hãy trao lại sức mạnh cho ta.”

“Ta là Tổ của các ngươi, ta muốn lấy lại sức mạnh.”

Ý niệm vừa động.

Một trăm lẻ tám huyệt đạo chữ cổ sáng rực, mười hai kinh, tám mạch kết nối.

Cả thân thể Tôn Kỳ toả sáng.

Cổ tự hiện, thông Thiên Địa.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Thiên Hải

Trên không Thực Nguyệt thành, tầng hắc vân dày đặc yên tĩnh bỗng nhiên nhộn nhạo.

Bên trên hắc vân.

Thiên lôi cuồng bạo oanh phá.

Cuồng phong rít gào.

Thần quang như từng thanh kiếm sắc nhọn đâm phá hắc vân.

Thiên Địa vạn vật tự nhiên không ngừng công phá hắc vân.

Hắc vân ra sức chống đỡ nhưng rất nhanh bị tan rã.

Hắc vân như có linh tính thét gào, cuồng bạo không chịu nhận thua, điều động tất cả lực lượng chống lại.

....

Tại một nơi nào đó, một tên trung niên hồi hải đi đến tế đàn thấp lên hương trầm, chấp tay bái lạy:

“Lão tổ! có chuyện...”

Trong hương khói phiêu miêu quện lại thành hình một khuôn mặt, mở miệng nói:

“Ta đã biết! chuyện này có ta xử lý. Ngươi trở về đi.”

Vị trung niên này lau vệt mồ hôi trên trán, thở phào nếu như lão tổ nói tự xử lý thì hẳn không còn lo lắng gì.

Hương khói tiêu tán, cả tế đàn trở lại yên tĩnh.

Lại tại một chỗ nào đó, không gian tối kịt, một đôi mắt chợt mở liếc nhìn thương khung.

Ánh mắt đáng sợ xuyên phá từng chướng ngại nhìn qua hắc vân. Miệng lẩm bẩm:

“Thiên biến!”

Sau đó nhắm mắt, không gian lại chìm vào trong bóng tối.

Tại trong một thâm uyên nào đó, có một giọng nói cổ xưa vang lên rồi có một giọng nói cổ xưa khác đáp lời. Rồi lại có thêm hai giọng nói nữa.

Ngôn ngữ bọn họ dùng cổ xưa, khó hiểu khác hoàn toàn với ngôn ngữ Ma tộc hiện nay. Lời bọn họ chất chứa đạo lý Ma Đạo, một chữ chứa vạn thông tin.

Sau một vài câu trao đổi, bọn họ thống nhất một điều. Một chữ phun ra:

“Tổ!”

Chỉ một chữ là đủ. Thông tin trong đó chỉ sợ Hợp Nhất cảnh cũng không hiểu hết.

Tại một cung điện khổng lồ, bề thế, uy nghi vô lượng. Trong một căn phòng có bảy bóng hình ngồi tại một chiếc bàn tròn.

Khuôn mặt của họ không thể nhìn rõ, đây là do tu vi quá cường đại ma khí xung quanh bị vặn vẹo. Bọn họ đang bàn chuyện.

“Đối với chuyện hắc vân xao động các vị thấy sao?”

“Khoảng cách quá xa. Không thể nhìn rõ nguyên nhân.”

“Hình như là hướng Hách Liên Khu bìa ngoài gần khu vực bình nguyên.”

“Ta phát hiện một canh giờ trước, đã phái thám báo đi kiểm tra.”

“Có khi nào là Thiên tộc quấy rối?”

“Rất có khả năng! Ta cảm thấy khí tức Thiên Địa khá giống với bọn Thiên tộc. Dùng bình nguyên làm chỗ đặt chân tấn công Ma giới là chiến thuật dễ đoán.”

“Nhưng ta cũng cảm thấy khí tức vạn vật tự nhiên của bọn Yêu tộc. Có khi nào hai tộc đó liên kết.”

“Nếu vậy tại sao không có chút tin tình báo nào? Hai tộc liên kết động tĩnh sẽ không nhỏ.”

“Bên trên nói như thế nào?”

“Ta đã hỏi kiến lão tổ. Lão tổ nói sẽ tự xử lý.”

“Nếu lão tổ đã nói như vậy chúng ta cũng không cần lo lắng.”

Bọn họ bàn chuyện thêm một lúc nữa thì giải tán, riêng phần mình hành động phái ra tham báo điều tra.

Hắc vân rung động gây chú ý cho toàn bộ thành Thực Nguyệt.

Thành chủ ngóng nhìn thương khung nhú mây. Sự việc bất thường tất có nguyên do, đề phòng trước vẫn hơn. Hắc lập tức truyền lệnh toàn thành giới nghiêm, chuẩn bị tinh thần chiến đấu.

Thành Thực Nguyệt nằm gần khu vực bình nguyên, rất dễ bị Thần tộc, Yêu tộc chọn làm điểm tiến công Ma giới. Trong quá khứ, thành Thực Nguyệt không ít lần bị xâm lấn.

Đã một canh giờ trôi qua kể từ khi hắc vân xao động.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên có âm thanh ầm ầm nổ vang, hắc vân bị gọt đi một mảng lớn.

Tại thành Thực Nguyệt có thể nhìn thấy sau màn hắc vân mỏng là sấm sét cuộn trào không ngừng đánh xuống.

Cuối cùng hắc vân cũng không chịu được bị đánh vỡ toác.

Sấm sét, ánh sáng, thiên hỏa... thay nhau trút xuống thành Thực Nguyệt.

Tường thành đổ sụp, nhà cửa bị san bằng.

Cây cối cháy rụi, mặt đất cũng cháy theo.

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng. Tiếng ai oán vang dội.

Ánh sáng chiếu tới đâu có tiếng la hét đến đó, liên tục có kẻ tan biến vào không khí.

Chỉ có Tạo Thế cảnh mới không sợ ánh sáng. Luyện Linh cảnh không muốn ánh sáng chiếu chết thì chỉ có trốn. Trốn thật sâu.

Trong cảnh hỗn loạn, lộn xộn. Một sợi thất thái quang mang trốn trong ánh sáng từ từ hạ xuống.

Nơi nó hạ xuống chính là phủ Hắc Tông.

Trong căn phòng kín, Tôn Kỳ vẫn đang nỗ lực trong vô vọng để mở Thiên Linh.

Hắn gần như cạn kiệt cả về thể lực lẫn tinh thần.

Trong cơ thể hắn lúc này không gian nứt toác thành những rãnh lớn, hắn biết ngày hôm nay không thể mở Thiên Linh thì sẽ không còn cơ hội nữa. Thậm chí sau này sẽ ảnh hưởng căn cơ của hắn, chỉ sợ tu vi sẽ đình trệ suy yếu.

Tôn Kỳ lẩm bẩm nói trong bất lực:

“Đến đây là kết thúc! Ta sẽ sống trong đờn chờ đợi vô vị mãi mãi.”

Tôn Kỳ nhắm mắt để mặc mọi thứ.

Một tia thất thái quang mang nhỏ như sợi chỉ đột nhiên chui vào trong đầu Tôn Kỳ.

Tia thất thái này đi vào Thiên Linh huyết rồi rực sáng quang mang bảy màu.

Ánh sáng chiếu rọi khắp cơ thể Tôn Kỳ. Ánh sáng êm ái dịu nhẹ không hề có tính phá hoại. Ánh sáng đi tới đâu không gian vết nứt được chữa lành tới đó, cả những ẩn tật trước đó cũng được chữa lành.

Ánh sáng sau khi khuếch tán cực đại, lại từ từ co rút. Hoá thành một biển ánh sáng tại Thiên Linh.

Lúc này một cỗ năng lượng từ trên trời cao giáng xuống, đi vào Thiên Linh.

Năng lượng tinh thuần không ngừng trút vào Thiên Linh. Năng lượng từ khí hoá lỏng đổ đầy biển lớn.

Năng lượng hoá thành biển lớn, sóng đánh dạt dào, nước biển sóng sánh điểm điểm tinh quang.

Biển lớn từ Thiên Linh đổ xuống, phá tan chướng ngại, tràn xuống huyết Thiên Đột. Lại từ Thiên Đột đổ vào Tả Môn, Hữu Môn, Đan Trung, cuối cùng là đến Đan Điền.

Năm hồ này trước đây linh khí cạn kiệt, nay lại được đổ đầy.

Một biển, năm hồ liên kết thành một vòng tuần hoàn luân chuyển linh khí.

Tôn Kỳ dần dần khôi phục ý thức, cảm giác thanh tỉnh, thoải mái.

Tôn Kỳ dò xét toàn thân một phen thì ngạc nhiên.

“Thiên Linh! Ta đã mở ra Thiên Linh thành công. Chuyện này sao có thể? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?”

Tôn Kỳ cố nhớ lại chi tiết nhưng mà ký ức của hắn quá mơ hồ, thật giả lẫn lộn.

Hắn chỉ biết mình dùng Nhập Linh Đan mở Thiên Linh thất bại sau đó thì hắn cưỡng ép tự mở Thiên Linh.

Và thành công!

Hắn nghĩ lại mình tự mở Thiên Linh mà còn thấy sợ.

Nếu như là lúc bình thường để hắn tĩnh tâm suy nghĩ hắn có thể nghĩ ra cả trăm cách. Trong đó có một cách tự mở Thiên Linh thì hắn sẽ chọn chín mươi chín cách kia mà không bao giờ chọn cách tự mở Thiên Linh.

Cổ ngữ nói không sai:

Kẻ khôn suy nghĩ trăm điều, tắt hờ một điều.

Kẻ ngốc suy nghĩ trăm điều, tắt được một điều.

Nếu như cái “được” của kẻ ngốc đúng vào cái “hờ” của kẻ khôn thì kẻ ngốc cũng thắng được kẻ khôn.

Tôn Kỳ lần này đúng là kẻ ngốc may mắn chọn đúng.

Tôn Kỳ chú ý Thiên Linh bây giờ giống như một mảnh hải dương mênh mông, sóng biển dạt dào.

Thiên Linh bây giờ quả nhiên không giống với khai linh hồ trong sách nhập linh văn mô tả mà giống như Thiên Hải.

Tôn Kỳ lẩm bẩm:

“Lão giả ở Thông Thiên Linh Các nói tự mở Thiên Linh thành Thiên Hải quả không sai nhưng mà Thiên Hải có công dụng khó lường thì ta lại không thấy.”

Thiên Hải là chỉ so với khai linh hồ bình thường thì lớn hơn, chứa được nhiều linh khí hơn. Nhưng nếu chỉ có như vậy thì thật là tầm thường nếu so sánh độ khó tự mở Thiên Linh và dùng Nhập Linh Đan.

Tôn Kỳ thăm dò một lúc cũng không thấy điểm đặc biệt liên thôi.

Tôn Kỳ lại nghĩ: không biết bên ngoài thế nào rồi.

Tâm vừa động, niệm vừa sinh một cỗ ý niệm lập tức khuếch tán bao phủ toàn bộ Thực Nguyệt thành, có thể thấy rõ từng chi tiết.

Tôn Kỳ kinh ngạc giật mình thì ý niệm tan rã, hình ảnh Thực Nguyệt thành cũng tan rã theo.

Tôn Kỳ hít một ngụm khí cổ trấn tĩnh. Đây là có chuyện gì?

Cái này giống như dùng hồn lực thăm dò nhưng mà hiển nhiên là rộng hơn, rõ hơn, chi tiết hơn so với hồn lực.

Tôn Kỳ nghĩ một lúc thì vỗ tay một cái, cười:

“Chẳng lẽ đây là chỗ tốt tự mở Thiên Linh.”

Tôn Kỳ lần nữa thử nghiệm.

Một mô hình nhỏ Thực Nguyệt thành hiện ra trong đầu hắn.

Có thể thấy rõ cảnh hoang tàn đổ nát, tiếng la thảm thiết không ngừng, binh lính hối hả chạy đi cứu giúp.

Khi hắn quét tới chỗ thành chủ đang chỉ huy quân đội thì rụt lại. Hắn sợ đụng phải hồn lực thành chủ, bị thành chủ phát hiện.

Tại Ma giới, thường dùng hồn lực để thăm dò. Hồn lực có thể đụng nhau, giao phong, áp chế lẫn nhau.

Hồn lực kẻ yếu nếu như chạm phải hồn lực kẻ mạnh thì xem như bất kính có thể bị trừng phạt, thậm chí hồn lực kẻ mạnh có thể lần theo dấu vết mà tấn công hồn phách kẻ yếu.

Tôn Kỳ lúc này quét trúng thành chủ liền sợ run. Sợ thành chủ truy kích tấn công.

Hắn co vào hồn lực phòng thủ nhưng mà chờ một lúc lâu sau vẫn không thấy có động tĩnh gì.

Tôn Kỳ lại dùng ý niệm mờ ra thăm dò. Hắn chần chờ một chút rồi lại thử quét thành chủ một cái rồi co lại nhưng mà thành chủ hình như không hay biết.

Tôn Kỳ lại thử vài lần thì kết luận thành chủ hoàn toàn không biết bị hắn quét qua.

Tôn Kỳ vui sướng khôn cùng. Đây chính là lợi ích của Thiên Hải đi.

Tôn Kỳ tuy vui mừng nhưng hắn cần làm một điều: kiểm tra lại những thứ đã quét được có phải thật hay không.

Vì hình ảnh hắn thấy được là Thực Nguyệt thành như một đồng phế tích, cái này không bình thường. Hắn mới bể quan không lâu sao lại thành như thế này.

Tôn Kỳ đẩy cửa phòng bước ra khỏi phủ thì quả thật xung quanh là cảnh hoang tàn. Phủ của hắn cũng sụp đổ không ít, may mắn là phòng hắn tu luyện vẫn bình yên nếu không thì chỉ sợ hắn đã chết rồi.

Tôn Kỳ nhìn cảnh này không những không buồn mà còn vui vẻ trong lòng. Vậy là hình ảnh ta nhìn thấy đều là thực.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Thần thức

Tôn Kỳ còn đang suy nghĩ miên man thì bị một tiếng kêu gọi làm giật mình tỉnh lại.

“Tĩnh Niệm? Có phải là Tĩnh Niệm đan sư không?”

Một tên lính mặt mày căng thẳng, thân hình lấm lem đứng trước mặt hắn.

Tôn Kỳ gật đầu.

Tên lính vui vẻ nói tiếp:

“Thành Thực Nguyệt xảy ra sự cố. Thành chủ hạ lệnh huy động toàn thành chữa trị thiệt hại. Tất cả các luyện linh sư tập hợp luyện đan cứu giúp. Mời Tĩnh Niệm đan sư nhanh chóng đi theo thuộc hạ.”

Vậy là Tôn Kỳ bị dẫn đi.

Trong lúc bị dẫn đi, Tôn Kỳ hỏi dò tên lính thì mới biết mấy canh giờ trước: Trên trời bỗng nhiên bạo động đánh phá tầng hắc vân bảo vệ. Sau đó trút thiên tai xuống thành Thực Nguyệt.

Thành Thực Nguyệt bị hủy đi bốn phần còn sáu phần, thương vong cực lớn nhưng mà cao tầng Tạo Thế cảnh thì không sao.

Thiên tai mới kết thúc cách đây không lâu, thành chủ liền ra lệnh toàn thành chữa trị đề phòng địch tấn công vì thành chủ nghi ngờ thiên tai này có thể do Thiên tộc gây ra.

Tên lính khá ngạc nhiên khi Tôn Kỳ hoàn toàn không biết gì. Tôn Kỳ lấy cớ là đang bế quan tu luyện, căn phòng lại may mắn không dính thiên tai. Tên lính cũng không có nghi ngờ.

Tôn Kỳ được đưa tới một căn phòng lớn. Tại đây có rất nhiều luyện đan sư đang luyện đan, có mấy vị luyện linh sư hội trưởng lão đang chỉ huy luyện đan.

Có thể thấy hội trưởng My Trúc đứng trên cao nhất, theo dõi ra lệnh.

Tôn Kỳ gặp vài thân ảnh quen thuộc như Dương Tùng, Lưu Hiền, cả My Thanh Thanh cũng tham gia.

Tôn Kỳ được đưa tới một bàn luyện đan, có một lão giả quản sự cầm quyển sổ ghi chép hỏi thăm.

Đại khái là hỏi tên, cấp bậc luyện đan, cùng loại đan được có thể luyện.

Tôn Kỳ đăng ký tên Tinh Niệm, đan sư nhị cấp bình giai, luyện Trị Thương Đan nhị hoàn bình giai.

Nghe đến Tôn Kỳ có thể luyện Trị Thương Đan, tên quản sự này mừng ra mặt, lập tức đưa nguyên liệu tới. Tại tinh huống thế này Trị Thương Đan là cần thiết nhất nên thái độ của tên quản sự cũng dễ hiểu.

Tôn Kỳ lúc này tạm gác mọi chuyện sang một bên, chuyên tâm luyện đan.

Quá trình cứu nạn thiên tai kéo dài suốt ba ngày ba đêm mới tạm ổn. Cũng may là không có Thần tộc tấn công như dự đoán.

Khi mọi chuyện đi vào ổn định, lệnh cường chế toàn thành của thành chủ được gỡ bỏ. Tôn Kỳ trở lại phủ.

Pủ của hắn đã trở thành đồng hoang tàn. Tôn Kỳ phát tay hất đất đá dọn ra một con đường. Tôn Kỳ nhặt nhận lại một số thứ tốt còn mấy thứ khác hắn để mặc. Bây giờ không phải lúc dọn dẹp.

Tôn Kỳ ngồi tĩnh tâm trong phòng, phóng thích ra ý niệm. Tôn Kỳ muốn kiểm tra tác dụng loại ý niệm này.

Sau nửa ngày trời, Tôn Kỳ mở mắt vui vẻ, lẩm bầm:

“Loại ý niệm dò xét này thật cao minh, không biết nó còn công dụng gì nữa không?”

“Có lẽ mình nên đặt cho nó một cái tên.”

“Hồn niệm? Hồn ý? Linh niệm? Thần Ý?...”

“A! ta biết rồi. Từ giờ sẽ gọi là: Thần thức.”

Phải! là thần thức. Ý thức như thần.

Tôn Kỳ tạm thời biết thần thức có vài đặc tính:

Dò xét rộng hơn, chi tiết hơn, tính thâm thấu tốt hơn hồn lực.

Thần thức có thể cảm nhận được hồn lực nhưng hồn lực không thể quét được thần thức.

Không ai có thể cảm nhận được thần thức của hắn quét qua, ít nhất cường giả dưới Tạo Thế lực trọng là không thể.

Thần thức khiến hắn hồn lực tiêu hao cực ít nếu so với dùng trực tiếp hồn lực.

Tạm thời chỉ có mấy điểm này.

Tôn Kỳ tiếp tục ngồi tĩnh tọa củng cố tu vi.

Hai ngày sau, một cỗ áp bức cường đại giáng lâm trên Thực Nguyệt thành.

Tôn Kỳ mở mắt. Hắn biết cỗ áp bức này: cường giả Hợp Nhất cảnh đến.

Sau đó là có lệnh triệu tập tất cả của thành chủ đến quảng trường trung tâm thành Thực Nguyệt.

Tôn Kỳ cũng xuất hiện trong quảng trường.

Trên đài cao là năm tên Hợp Nhất cảnh cường giả, thành chủ thì đứng một bên hầu chuyện.

Tôn Kỳ tự hỏi không biết cường giả Hợp Nhất cảnh có thể phát hiện thần thức dò xét?

Tôn Kỳ nảy ra ý nghĩ này thì lập tức cảm thấy hơi hộp phần khích.

Nếu như Hợp Nhất cảnh cũng không phát hiện được thần thức của hắn thì... hắn thật sự khó tưởng tượng hết lợi ích mang lại.

Còn nếu như bị phát hiện vậy thì sợ là có hậu quả không nhỏ.

Tôn Kỳ có chút chần chờ nhưng sau đó ánh mắt kiên định quyết tâm.

Tại quảng trường đông đảo như vậy, đối phương cho dù phát hiện thần thức dò xét nhưng chắc gì đã dò ra hần.

Tôn Kỳ thả ra thần thức. Thần thức len lỏi tiến lên đài cao quảng trường.

Thần thức dò xét thành chủ, sau đó mon men đến lão già gần đây. Thần thức vừa chạm vào lão già lập tức rút lại. Lão già không có phản ứng gì.

Tôn Kỳ tự tin hơn lại dụng thần thức quét nhiều hơn lão già. Lão già vẫn không phản ứng.

Vậy là Tôn Kỳ trực tiếp quét toàn thân lão già, cả túi đồ lão mang theo.

Tôn Kỳ vui mừng quá đỗi, vậy là Hợp Nhất cảnh cũng không thể phát hiện thần thức dò xét.

Sau đó thì toàn thành bị điều tra.

Đại ý các câu hỏi như:

Lúc thiên tai người ở đâu? Đang làm gì? Sau thiên tai người làm gì? Người có thấy gì bất thường lúc trước, trong và sau thiên tai? Mô tả lại cảnh thiên tai người thấy?

Rất nhiều câu hỏi. Ai cũng phải trả lời, không thể trốn tránh.

Công cuộc tra khảo mất hết hai ngày.

Cuối cùng một lão già đứng dậy tuyên bố trấn an:

“Vừa qua Thần tộc to gan đánh lên Ma giới, gây thiên tai cho thành Thực Nguyệt. Nhưng rất may là chúng ta phát hiện sớm.”

“Chúng ta đã phái binh đánh cho bọn Thần tộc tan nát, giữ yên Ma giới.”

“Nhưng dù có sớm ra tay thì thành Thực Nguyệt bị tàn phá vẫn khiến chúng ta vô cùng đau lòng. Ta đại diện cho Hắc Liên Khu cấp cho thành Thực Nguyệt một trăm triệu ma thạch để khôi phục.”

Nghe lời này tất cả im lặng sau đó là ồ lên vui sướng.

Nào là nguyên rủa bọn Thần tộc, nào là cảm tạ chiến binh Ma giới đã đánh đuổi bọn Thần tộc, nào là ca ngợi lãnh đạo Ma giới...

Nhưng mà không ai biết rõ trong số những lời này lời nào là thật tâm, ai mới nói thật lòng mình.

Vậy là thành Thực Nguyệt bước vào công cuộc tái thiết.

Tôn Kỳ là đan sư có công luyện đan giúp thành, nên được thưởng một ngàn ma thạch cùng miễn phí sử dụng lại phủ.

Ba tháng sau, toàn bộ thành Thực Nguyệt như khoác lên mình bộ áo mới. Tươi sáng, mới mẻ, đẹp đẽ hơn.

Trong thành hiện tại là một bầu không khí tràn trề sức sống, đầy hy vọng đơn giản là vì số ma thạch được bồi thường, cùng số của cải kẻ chết để lại bị phân chia, cả một số tay buôn người thấy mùi cơ hội...

Hôm nay chợ đen cũng chính thức hoạt động trở lại.

Tôn Kỳ đeo lên tấm mặt nạ, bước vào chợ đen.

Tôn Kỳ dự định mua thảo dược luyện Trị Thương Đan. Thời điểm này giá Trị Thương Đan phi thường cao, lúc này hần không kiếm lợi thì đợi lúc nào.

Tôn Kỳ bước vào chợ đen, hần dùng thần thức quét ngang. Lúc trước là dùng hồn lực nhưng hiện nay hần đã hoàn toàn dùng thần thức thay thế.

Vừa quét một cái thì Tôn Kỳ ngạc nhiên. Hần có thể nhìn xuyên qua mặt nạ và áo choàng.

Cái này thật là khó tưởng tượng, ngay cả những đồ vật chuyên dùng ngăn cản dò xét cũng bị thần thức xuyên qua.

Tôn Kỳ nở nụ cười sau tấm mặt nạ: thần thức đúng là tiểu bảo bối của hần. Tạm thời chưa biết khai thác lợi ích gì từ điểm này nhưng chắc chắn là có chỗ tốt.

Tôn Kỳ bước vào cửa hàng dược thảo, đưa danh sách thảo dược hần cần cho tên tạp vụ.

Lần này Tôn Kỳ không để tên tạp vụ tự lấy thảo dược mà hắn muốn tự lựa chọn.

Tôn Kỳ dùng thần thức quét qua thì hắn có thể phát hiện thảo dược nào mới hái, thảo dược nào lâu năm, thảo dược nào đã bị sâu ăn, thảo dược nào bắt đầu hư thối, thảo dược nào nhiều năm, thảo dược nào ít năm. ...

Tôn Kỳ mỉm cười sung sướng: đây là điểm tốt đầu tiên mà thần thức mang lại. Hắn chọn mua năm mươi phần thảo dược luyện Trị Thương Đan tam hoàn hết tám trăm hai mươi bảy ma thạch.

Tên tạp vụ thấy Tôn Kỳ chọn thảo dược thì hắn méo mặt khổ sở: vị khách này sao lựa chọn toàn thảo dược tốt. Nhưng biểu hiện vẫn bình tĩnh.

Nhưng mà Tôn Kỳ dùng thần thức đã nhìn rõ mặt hắn, Tôn Kỳ càng vui vẻ hơn.

Tôn Kỳ sau đó rời đi, trở lại phòng luyện đan.

Tôn Kỳ ngồi trước đan lô đang nóng dần suy nghĩ: trước đây toàn dùng hồn lực luyện đan, không biết khi dùng thần thức thì sẽ như thế nào?

Khi đan lô nóng đúng nhiệt độ thì Tôn Kỳ thả thảo dược vào.

Hắn lập tức dùng thần thức kiểm tra.

Hắn phát hiện thần thức quá kỳ diệu:

Thần thức cũng có thể điều khiển, kiểm tra, dò xét đan lô như hồn lực nhưng lại tiêu hao ít hơn.

Quan trọng là thần thức có thể nhìn rõ điểm điểm tinh quang trong thảo dược, đây chẳng phải là tinh dược tinh thuần sao!

Nếu có thể nhìn rõ cả điểm này thì. ...

Chỉ một lúc sau, Tôn Kỳ rút ra tinh dược vào lọ.

Tôn Kỳ nhẹ nhàng đổ một giọt tinh dược vào miệng kiểm tra.

Tôn Kỳ trầm nói:

“Quả nhiên là tinh dược hoàn mỹ!”

Nếu như có thể nhìn thấy rõ đâu là tinh dược đâu là tạp chất thì có thể tinh chế đến hoàn mỹ.

Vậy nếu như dùng cách này để luyện đan đây? Có khi nào sẽ luyện được đan dược hoàn mỹ.

Đan dược hoàn mỹ. Chỉ cần nghĩ thôi cũng khiến Tôn Kỳ sục sôi máu nóng ngưỡng mộ.

Tôn Kỳ bắt đầu luyện dược.

Nửa ngày sau, Tôn Kỳ cầm trong tay một viên đan dược. Là Trị Thương Đan tam hoàn cao giai.

Tôn Kỳ lại tiếp tục luyện đan.

Mấy ngày sau vẫn là Trị Thương Đan tam hoàn cao giai tiếp cận hoàn mỹ nhưng không thể đạt tới hoàn mỹ.

Hoàn mỹ. Hai chữ này thật không dễ đạt được.

Nó giống như một điểm cuối con đường nhưng con đường trước nó đã bị đứt gãy không thể tiến lên.

Nếu đã không đạt được thì cũng không cần lo lắng, Tôn Kỳ tạm để chuyện này sang một bên chuyên tâm luyện đan.

Năm mươi phần luyện đan, hắn luyện được năm mươi viên Trị Thương Đan tam hoàn cao giai gần hoàn mỹ. Tỷ lệ thành đan là 100%.

Tỷ lệ này thật khủng khiếp, trước đây hắn chưa từng đạt được.

Tỷ lệ này cũng không phải do may mắn bạo phát mà có được, hắn tự tin cho dù có luyện thêm nhiều lần nữa tỷ lệ vẫn là 100%.

Tất cả là nhờ thần thức.

p/s: Cuối tháng cầu np.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Mở linh hồ Mới

Tôn Kỳ cầm năm mươi viên đan dược đi bán, hần bán rải rác vài viên tại mỗi cửa hàng. Tổng cộng hần thu được ba ngàn ma thạch, cái này là do nhu cầu Trị Thương Đan tăng đột biến sau tai nạn nếu như bình thường thì chỉ được hai ngàn năm trăm ma thạch.

Tôn Kỳ dùng toàn bộ ba ngàn ma thạch mua thảo dược.

Một trăm phần thảo dược Trị Thương Đan tam hoàn.

Cùng một trăm phần thảo dược Phá Linh Đan tam hoàn. Thảo dược cho đan dược này giá đang thấp, thích hợp cho hần luyện tập, trợ hần tiến cấp đan sư tam cấp.

Mấy tháng trời ròng rã luyện đan, Tôn Kỳ phát hiện ra một điều: hần chỉ cần dùng tám mươi phần thảo dược thì đã thành đan Phá Linh Đan tam hoàn bình giai.

Nhớ lúc trước hần phải dùng hơn một trăm phần mới luyện thành Trị Thương Đan tam hoàn. Luyện tam hoàn đan có thể thấy rõ.

Vậy mà bây giờ hần chỉ dùng tám mươi phần đã luyện thành. Cái này là nhờ kinh nghiệm luyện tam hoàn đan trước đó và đặc biệt công lớn nhất thuộc về thần thức.

Tôn Kỳ lúc này mới thấy những khó khăn tự mở Thiên Linh là hoàn toàn đáng giá.

Tôn Kỳ đem bán tất cả số Trị Thương Đan luyện được và giữ lại Phá Linh Đan.

Phá Linh Đan giá hiện giờ không cao, hần không việc gì phải vội vã bán đi.

Một tháng nữa trôi qua, thành Thục Nguyệt đã hoàn toàn trở lại như thường làm cho giá Trị Thương Đan giảm thê thảm.

Một phần là do nhu cầu giảm, một phần do nguồn cung quá nhiều. Bọn tay buôn khi thấy có lợi lớn thì nhập Trị Thương Đan ồ ạt nhưng khi toàn thành trở lại nhu cầu bình thường thì số đan này ứ ứ. Có nhiều kẻ phải bán giá bại sản.

Cái này không liên quan đến hần.

Liên quan đến hần chính là giá Nhập Linh Đan tăng cao. Cái này cũng dễ hiểu vì được Hắc Liên Khu hỗ trợ một trăm triệu ma thạch bây giờ mới tới tay nhiều kẻ.

Có ma thạch trong tay cùng trải qua thiên tai tởy lể, nhiều kẻ nghĩ ngay đến tăng tu vi.

Vậy là Nhập Linh Đan tăng giá.

Tôn Kỳ thật sự không thông minh đến độ đoán trước điều này, hần chỉ đơn giản mèo mù vớ cá rán. Tôn Kỳ lại kiếm được một khoảng bội thu.

Hôm nay, Tôn Kỳ đến Thiên Dương cửa hàng bán ra hai mươi viên Nhập Linh Đan nhị hoàn, mười viên Nhập Linh Đan tam hoàn.

Hần luyện được rất nhiều Nhập Linh Đan đã đi bán rải rác các cửa hàng, số còn lại hần bán hết cho Thiên Dương cửa hàng.

Tên chương quầy sau khi thanh toán xong thì niềm nở nói:

“Giao dịch của quý khách với bản tiệm đã đạt mười ngàn ma thạch. Có thể đổi lệnh bài bạch sắc sang hoàng sắc.”

“Quý khách có thể giao lại lệnh bài bạch sắc.”

Tôn Kỳ trước giờ chưa lần nào sử dụng bạch sắc lệnh bài nên cũng không để ý lắm, hoàng sắc lệnh bài không biết có gì đặc biệt.

Tên chương quầy giải thích:

“Hoàng sắc lệnh bài có tác dụng như bạch sắc cộng thêm giảm năm phần trăm nếu mua hàng từ một ngàn ma thạch trở lên.”

Giảm năm phần trăm, đây đối với Tôn Kỳ vô cùng có lợi, hần vui vẻ nhận lệnh bài mới.

Tôn Kỳ lập tức dùng ba ngàn ma thạch mua thảo dược, giảm đi năm phần trăm thì hần tiết kiệm được một trăm năm mươi ma thạch.

Tôn Kỳ lúc này chuẩn bị luyện loại đan được tam hoàn thứ ba: Tụ Khí Đan.

Nếu thành công thì hẳn có thể trở thành đan sư tam cấp.

Một tháng sau, Tôn Kỳ luyện thành Tụ Khí Đan tam hoàn bình giai. Tới lúc này hẳn có thể chứng nhận đan sư tam cấp.

Tất nhiên hẳn sẽ không làm vậy, như thế thì quá trương dương.

Một mài luyện đan, Tôn Kỳ bây giờ trong tay đã có bảy ngàn ma thạch.

Tôn Kỳ định dùng năm ngàn ma thạch để tu luyện, còn hai ngàn ma thạch để làm vốn luyện đan.

Tôn Kỳ ngồi xuống tĩnh tâm, xung quanh là xếp đồng ma thạch.

Tôn Kỳ thúc giục hắc động hấp thu ma thạch.

Tại Đan Điền hiện hoá một vòng xoáy hấp thu từng sợi ma khí.

Cách hấp thu này nhanh hơn hẳn việc vận ma pháp hấp thu qua miệng.

Tôn Kỳ trước đây mở Thiên Linh mới phát hiện ra hắc động có thể hiện hoá ngoài cơ thể giúp tăng tốc hấp thu.

Từng dòng linh khí từ hắc động tràn vào Thiên Linh, hoá lỏng rồi như mưa rơi xuống Thiên Hải.

Thiên Hải trập trùng nổi sóng. Sóng đánh bốn phía.

Thiên Hải đã đầy, áp lực linh dịch đạt cực đại.

Tôn Kỳ chuẩn bị dẫn linh dịch từ Thiên Hải tràn xuống các huyết, chuẩn bị trùng kích huyết thứ bảy: Sinh Môn.

Nhưng khi hẳn chuẩn bị hành động thì sóng Thiên Hải bạo động, trùng kích tứ phía.

Tôn Kỳ có chút bất ngờ còn chưa biết làm gì thì một mảng không gian bị sóng đánh sụp rồi một mảng tiếp một mảng đổ xuống.

Linh dịch tràn vào các nơi này.

Tôn Kỳ còn đang ngạc nhiên thì một mảng không gian đổ sụp tạo thành linh hồ.

Linh hồ này có chút nhỏ hơn so với năm linh hồ trước đó, càng không thể so với Thiên Hải.

Tôn Kỳ tự hỏi: chuyện này rốt cuộc là sao? Là tốt hay xấu?

Lúc này lại có thêm ba linh hồ hình thành.

Có thêm bốn linh hồ làm chỗ chứa, Thiên Hải được giảm bớt áp lực, sóng liền dịu êm trở lại.

Nhưng lúc này không gian tại bốn hồ có dấu hiệu khôi phục.

Tôn Kỳ bị đặt trong tình huống khó xử: nên để không gian lấp lại bốn hồ sau đó lại mở Sinh Môn như bình thường, hay là mở bốn linh hồ này coi nó như năm linh hồ kia.

Thời gian không cho Tôn Kỳ nhiều suy nghĩ. Tôn Kỳ đành dựa theo cảm giác mà làm ra hành động.

Hắn điều động thần thức trùng kích không gian, giữ vững bốn linh hồ.

Sau một canh giờ, Tôn Kỳ thờ phào. Bốn linh hồ coi như đã được định hình. Sau này lại tiếp tục củng cố vững chắc như đã làm với năm linh hồ kia.

Tôn Kỳ cũng không biết mình đã quyết định đúng hay sai nữa?

Tôn Kỳ quan sát bốn linh hồ rồi lại nhìn Thiên Hải cùng năm linh hồ lớn.

Tôn Kỳ bỗng nhiên “Ồ” lên một tiếng.

Vị trí bốn linh hồ nhỏ, Thiên Hải cùng năm linh hồ lớn hoàn toàn trùng khớp với một trăm lẻ tám điểm sáng do cổ tự thấp lên. Những dòng liên kết các hồ cùng Thiên Hải cũng trùng khớp với mười hai kinh, tám mạch.

Tôn Kỳ tự hỏi: chẳng lẽ trong lúc tự mở Thiên Linh, ta đã dẫn động điều gì đó?

Tôn Kỳ suy nghĩ mãi cũng không thể có đáp án thuyết phục. Nhưng mà nguyên nhân vì sao đã không quan trọng, quan trọng là bây giờ nên tiếp tục theo cách truyền thống hay đi theo con đường mới này.

Con đường mới tức là ngươi sẽ tự đi một mình, tự mò mẫm, một bước sai vạn kiếp bất phục. Nhưng ngươi có thể đạt được thành tựu mà không ai đạt được.

Con đường thì ngươi biết chắc đích đến, ngươi có vô vàn tấm gương chỉ dẫn. Nhưng thành tựu của ngươi định sẵn sẽ không hơn thế hệ trước.

Tôn Kỳ đắn đo suy nghĩ. Cuối cùng chọn con đường mới.

Lựa chọn này không hề có một chút lý trí, hẳn dựa vào cảm giác mà chọn.

Tự mở Thiên Linh, hẳn đã ném trái ngọt là thần thức nếu như con đường mới cũng do tự mở Thiên Linh gợi ý thì hẳn sẽ làm theo, biết đâu cũng là trái ngọt như thần thức.

Một ngày sau, ma thạch đã bị hấp thu hết hoá thành từng đồng phế thạch.

Tôn Kỳ mở mắt, có chút khó xử.

Tiêu hao hết năm ngàn ma thạch, hẳn mở ra tổng cộng mười tiểu linh hồ. Mỗi tiểu linh hồ tốn khoảng năm trăm ma thạch.

Tôn Kỳ cảm thấy thân thể tràn đầy sức mạnh, suy nghĩ thanh minh, tinh thần sáng khoái.

Linh khí tích chứa chỉ có hơn chữ không kém Luyện Linh bát trọng. Chiến lực bắn vọt có thể so chiêu với Luyện Linh cửu trọng.

Thế nhưng có một vấn đề là tu vi của hắn vẫn dừng tại Luyện Linh lục trọng.

Đây chính là điều khiến Tôn Kỳ băn khoăn.

Nếu như tu luyện theo cách mới thì hẳn phải mở ra hết các tiểu linh hồ từ đầu tới hông sau đó mới có thể trùng kích Sinh Môn tăng lên một trọng tu vi.

Hắn phải mở ra tổng cộng chính đại huyết cùng chín mươi chín tiểu huyết, mười hai kinh, tám mạch.

Theo cách tính này thì chỉ sợ đạt tới Luyện Linh cửu trọng đỉnh phong thì sẽ khiến hắn tốn không ít thời gian cùng ma thạch.

Nhưng tất cả chỉ là vấn đề nhỏ, vấn đề lớn hơn chính là ma pháp hắn tu luyện Hắc Luân ma pháp đã không còn phù hợp, đúng hơn là tất cả ma pháp Ma giới đều không phù hợp với hắn.

Con đường mới này do hắn mở ra nên ma pháp phù hợp cũng chỉ có thể tự sáng tạo.

Nhưng đáng tiếc với kiến thức, trí tuệ của hắn bây giờ còn chưa đủ sáng tạo ra một bộ ma pháp hoàn chỉnh.

Tôn Kỳ lấy một trăm lẻ tám huyết, mười hai kinh, tám mạch cùng hắc động thôn phệ làm cơ sở lại dựa trên bộ khung của Hắc Luân ma pháp, tạm ổn thoả mấy tầng tu luyện đầu tiên. Có lẽ đủ tu luyện đến Sinh Môn.

Môn ma pháp này còn sơ khai, Tôn Kỳ cũng lười đặt tên.

Tiếp theo đây Tôn Kỳ phải vững chắc căn cơ. Trong đầu hắn lập tức hiện lên hình ảnh Liên Vân sơn mạch, đó là nơi tuyệt hảo cho hắn rèn luyện.

Nhưng trước đó hắn phải kiếm đủ ma thạch chuẩn bị.

Mà muốn kiếm ma thạch thì hắn chỉ có thể luyện đan.

Tôn Kỳ thờ dài: đến đi lòng vòng, ta vẫn là luyện đan rồi tu luyện, tu luyện rồi luyện đan. Ta thật không biết định hướng tương lai ra sao?

Thôi vậy! đi một bước lại tính một bước.

....

Đã một năm kể từ thảm họa thiên tai xảy ra.

Tôn Kỳ chăm chỉ luyện đan, tu hành.

Đan đạo của hắn tiến bộ vượt bậc đã có thể chứng nhận đan sư tứ cấp bình giai.

Còn tu vi thì ạch chậm tiến, thời gian này hắn chỉ mở ra thêm được năm linh hồ. Không phải do thiếu ma thạch mà do hắn không thể chiến đấu cùng cố căn cơ tu vi.

Điều này làm Tôn Kỳ khổ nghĩ không thôi: Trong thành thì không có chỗ thích hợp chiến đấu cùng cố tu vi, mà tại sơn mạch thì không thể kiếm ma thạch.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Khách không mời mà đến

Hôm nay, Tôn Kỳ lại đến Thiên Dương cửa hàng bán đan dược.

Tên chủ quầy sau khi thanh toán giao dịch thì vui vẻ nói:

“Chúc mừng quý khách! Giao dịch cùng bốn tiệm đã đạt năm mươi ngàn có thể đổi thành lệnh bài hắc sắc.”

“Có thể giảm giá mười phần trăm khi mua hàng với đơn giá năm ngàn ma thạch trở lên.”

Tên chủ quầy có chút chần chờ, hỏi:

“Không biết quý khách có phải là đan sư?”

Tôn Kỳ nhú mày, giọng không vui:

“Có ý gì?”

Tôn Kỳ trải qua chuyện tại cửa hàng Liên Vân dò ra lai lịch đan sư của mình thì có chút cảnh giác.

Tên chủ quầy vội chữa lời:

“Xin quý khách đừng hiểu lầm! Cửa hàng Thiên Dương chuyên bán đồ luyện đan nên khách hàng thường có hai loại”

“Một là bán đan dược, mua thảo dược là đan sư. Hai là bán thảo dược, mua đan dược thường là sơn phu tìm thảo dược trong núi.”

“Với từng loại khách hàng thì cửa hàng Thiên Dương có ưu đãi riêng.”

“Nếu quý khách là đan sư thì nhận lệnh bài hắc sắc cho đan sư sẽ có lợi hơn.”

Tôn Kỳ hiểu ra, hiểu kỳ hỏi:

“Có lợi ích gì?”

Tên chủ quầy từ tốn đáp:

“Đan sư của cửa hàng Thiên Dương thường có những buổi tụ họp để mua bán, trao đổi, đấu giá, bàn luận, học hỏi...”

Tên chủ quầy dừng lời nói, liếc nhìn Tôn Kỳ sau đó lại tiếp tục:

“Đặc biệt hữu ích đối với đan sư trẻ để mở mang kiến thức.”

“Ngoài ra, cửa hàng Thiên Dương còn có bảng nhiệm vụ luyện đan. Phần thưởng đặc biệt hấp dẫn.”

Tôn Kỳ bị lời tên chủ quầy động tâm.

“Vậy thì làm cho ta hắc sắc lệnh bài đan sư.”

Tên chủ quầy vui vẻ nhanh tay ghi chép.

Cách làm của cửa hàng Thiên Dương không khác gì với cửa hàng Liên Vân là lôi kéo đan sư nhưng hiển nhiên là cách làm cao minh hơn hẳn, từ lời nói đến hành động đều vừa phải không khiến đối phương sinh cảnh giác.

Đây cũng là chỗ cao minh của tên chủ quầy đầy kinh nghiệm so với tiểu thư non trẻ của cửa hàng Liên Vân.

Tên chủ quầy giao lệnh bài cho Tôn Kỳ dặn:

“Ba ngày nữa có một buổi đàn sư tụ hội, quý khách nếu muốn tham gia thì hãy đến đây sẽ được dẫn đi.”

“Tại lầu ba, phòng hai có treo nhiệm vụ luyện đàn, quý khách có thể lên đấy xem thử.”

Tôn Kỳ ngẫm nghĩ một chút sau đó cầm lệnh bài tiến lên lầu ba.

Tại trong phòng cũng đang có mấy bóng hình đang xem nhiệm vụ.

Trên bảng nhiệm vụ dán những giấy nhiệm vụ.

Luyện Dưỡng Dung Đàn ba viên. Dưỡng Dung Đàn là ma linh đàn nhất hoàn. Phần thưởng: sáu ngàn ma thạch.

Luyện Áo Hồn Đàn một trăm viên. Áo Hồn Đàn là đàn được bát hoàn. Phần thưởng: tám ngàn năm trăm ma thạch, nếu như chất lượng đàn tốt thì sẽ thêm phần thưởng.

Luyện Phá Linh Đàn năm mươi viên. Phá Linh Đàn là đàn được lục hoàn. Phần thưởng: ba ngàn hai trăm ma thạch.

....

Nhiệm vụ luyện đàn rất nhiều nhưng đa số đều vượt qua trình độ luyện đàn của Tôn Kỳ.

Hắn hiện tại chỉ là đàn sư tứ cấp bình giai.

Tôn Kỳ định bỏ đi thì mắt bỗng sáng lên, có nhiệm vụ hấp dẫn:

Luyện tinh dược Hoá Long Thảo năm lọ. Yêu cầu là tinh dược cao giai gần hoàn mỹ. Phần thưởng: ba trăm ma thạch.

Tôn Kỳ giật luôn tờ nhiệm vụ, đi tới quầy ghi chép gần đó:

“Ta muốn tiếp nhiệm vụ này.”

Lão giả nhìn tờ nhiệm vụ thì nói:

“Nhiệm vụ này yêu cầu hoàn thành trong năm ngày kể từ lúc tiếp nhiệm vụ. Nếu hoàn thành thì đến đây trả nhiệm vụ, nếu thất bại sẽ bị cảnh cáo, thất bại hai lần sẽ bị hạ cấp lệnh bài.”

“Yêu cầu chất lượng tinh dược cao giai, khi thử thì hồn nô có màu vàng nhạt.”

“Quý khách lần đầu tiếp nhiệm vụ có chắc chắn muốn tiếp tục?”

Tôn Kỳ gật đầu chắc chắn.

Hoá Long Thảo thường dùng cho đàn dược thất hoàn, loại đàn dược này hắn còn không luyện được thể nhưng chỉ là tinh chế một loại tinh dược thì hắn hoàn toàn tự tin.

Dù sao thì thần thức của hắn có thể phân biệt được tinh chất cùng tạp chất.

Vậy là lão giả ghi xuống thời gian nhiệm vụ, cùng số hiệu lệnh bài của Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ đi xuống mua thảo dược.

Hắn mua mười cây Hoá Long Thảo tốn hết hai trăm ma thạch.

Tôn Kỳ trở lại phòng luyện đàn.

Lần thứ nhất luyện tinh dược Hoá Long Thảo: thất bại.

Lần thứ hai: tinh dược đạt bình giai.

Lần thứ ba: tinh dược cao giai.

Lần thứ bốn trở đi: tinh dược hoàn mỹ.

Cuối cùng Tôn Kỳ được một lọ tinh dược bình giai, một lọ cao giai, bốn lọ hoàn mỹ, cùng ba cây Hoá Long Thảo dư.

Tôn Kỳ chắc chắn sẽ không mang tinh dược hoàn mỹ đi đổi nhiệm vụ như vậy thì có thể gây chú ý.

Hắn dùng bốn lọ hoàn mỹ trộn với một lọ cao, một lọ bình giai chế biến thành năm lọ cao giai gần hoàn mỹ như yêu cầu.

Năm ngày sau, đúng hạn thời gian, Tôn Kỳ đến giao nhiệm vụ.

Lão giả kiểm tra thì thấy đều đạt yêu cầu, lão giao ba trăm ma thạch cho Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ tính toán: hấn lãi một trăm ma thạch cùng ba cây Hoá Long Thảo.

Tôn Kỳ cảm thấy đây là con đường kiếm ma thạch nhanh và dễ hơn luyện đan.

Vậy là Tôn Kỳ tiếp hết nhiệm vụ luyện tinh được, tổng cộng sáu cái nhiệm vụ.

....

Thời gian lại một tháng nữa qua đi, Tôn Kỳ chuẩn bị tiến vào Liên Vân sơn mạch rèn luyện. Hấn đã chuẩn bị mười ngàn ma thạch, đủ để tu luyện một thời gian trong sơn mạch.

Nhưng vào lúc này có một tên hồn nô tới đưa lời. Là lời của My Trúc.

Đại ý là: Khi biết Hắc Tông trưởng lão qua đời, ta vô cùng thương tiếc.

Tinh Niệm tiểu diệt là đồ đệ của Hắc Tông cũng coi là ta nửa cái đồ đệ, gọi ta một tiếng sư bá.

Thời gian gần đây xảy ra nhiều chuyện, ta không có thời gian hỏi thăm Tinh Niệm tiểu diệt.

Hai ngày nữa, tiểu nữ My Thanh Thanh chứng nhận tiến cấp đan sư tam hoàn. Nhân dịp này sao tiểu diệt không cùng luyện đan để sư bá xem tiểu diệt tiến bộ thế nào.

Nếu có gì thắc mắc sư bá sẽ tận tình trả lời.

Tôn Kỳ nghe xong thì mỉm cười đồng ý.

Khi hồn nô đi xa thì hấn nhếch miệng cười. Đây rõ ràng là muốn hấn đến làm nền cho con gái My Trúc. Vậy mà lời nói ra thật đường hoàng cao thượng.

Nhưng hấn cũng không thể không đồng ý, hấn không muốn vì chuyện nhỏ mà xung đột với My Trúc.

Tiền thể hấn chứng nhận tiến cấp đan sư nhị cấp trung giai cũng không tệ.

Hai ngày sau, tại một quảng trường luyện đan, có hơn mười vị thanh niên trẻ chứng nhận đan sư, trong đó có Tôn Kỳ cùng Dương Tùng, Luru Hiền và đặc biệt chói mắt nhất là My Thanh Thanh.

Trên khán đài thì đông đúc, có mấy hàng ghế trung tâm ngồi mấy vị lão giả, hiển nhiên là địa vị không thấp.

Tất cả đều là do My Trúc bày bố. Hấn là loại thích danh tiếng, địa vị, thích ăn trên ngồi chốc, thích lời ngợi khen nịnh hót...

Chỉ sợ sau này mỗi lần My Thanh Thanh tiến cấp hấn đều sẽ phô trương như vậy.

Tôn Kỳ cũng không thể làm gì, hấn chỉ có thể là vật làm nền.

Luyện đan rất nhanh bắt đầu.

Ba ngày luyện đan, có không ít kẻ bị nổ lò thất bại.

Hoàn thành sớm nhất là Luru Hiền, tiếp đến Dương Tùng, My Thanh Thanh, những kẻ còn lại thì không được chú ý trong đó có cả Tôn Kỳ.

Kết quả:

Luru Hiền thành công tấn cấp đan sư nhị cấp cao giai.

Dương Tùng tấn cấp đan sư nhị cấp trung giai.

Và đặc biệt My Thanh Thanh tấn cấp đan sư tam cấp bình giai. Chiếm hết tất cả hào quang chú ý.

Tôn Kỳ thì không ai chú ý trở thành đan sư nhị cấp trung giai. Kết quả này là Tôn Kỳ cố ý tạo nên vì thực chất Tôn Kỳ đã đến đan sư tứ cấp bình giai.

Mọi chuyện tưởng chừng đến đây kết thúc thì từ phương xa có tiếng vọng lại:

“Sư huynh! Chuyện vui thế này sao không nói một câu với sư đệ.”

My Trúc nghe giọng nói này thì nhũn mảy, hẳn biết kẻ đến là ai. Sư đệ của hấn Trần Dư.

Hai sư huynh đệ bái cùng một sư, thiên phú luyện đan cũng tương đương nhau, cả hai cùng là hội trưởng luyện linh sư hội một thành, My Trúc tại thành Thực Nguyệt, Trần Dư tại thành Uông Dương.

Không biết từ bao giờ mà sư huynh đệ bọn họ dần chán ghét nhau, thường ít qua lại nhưng mỗi lần gặp mặt đều xía xói nhau.

My Trúc biết kẻ đến không thiện nhưng bên ngoài vẫn vui vẻ.

“Sư đệ đường xa mà đến. Mời vào.”

Trần Dư xuất hiện, sau lưng là ba tên thiếu niên.

Tôn Kỳ vốn định rời đi nhưng thấy có chuyện bất ngờ nên cũng nán lại xem.

Sau đó hẳn biết mình đã sai lầm.

My Trúc đứng trên đài cao phát biểu:

“Hôm nay là ngày vui khi các thanh niên thiên tài luyện đan tụ họp. Lại có khách từ phương xa đến chơi.”

“Chính là Trần sư đệ của ta, cũng là hội trưởng luyện linh hội thành Uông Dương, mang theo ba vị sư đồ.”

“Nhân dịp này hai bọn ta để thanh niên thiên tài luyện đan hai thành giao lưu.”

“Trận đấu ba – ba, thắng hai lần là thắng.”

“Phần thưởng là năm ngàn ma thạch, một viên Phá Linh Đan tùy chọn, một đan phương tứ cấp tùy chọn.”

Câu chuyện đại khái là Trần Dư là sư đệ của My Trúc đến thăm nhưng thực chất là đến gây chuyện bề mặt sư huynh.

Trần Dư dẫn theo ba đệ tử đắc ý khiêu khích.

My Trúc tất nhiên không chịu nhường nhịn nên chấp nhận thách đấu.

My Trúc không có đệ tử nên hẳn chọn: My Thanh Thanh, Lưu Hiền cùng Tôn Kỳ.

Tại sao lại chọn Tôn Kỳ mà không phải Dương Tùng khi Dương Tùng được đánh giá có thiên phú hơn hẳn Tôn Kỳ.

Rất đơn giản vì Tôn Kỳ và Dương Tùng cùng trình độ luyện đan, mà theo lẽ thường khi cùng trình độ luyện đan, ai có tu vi cao hơn thì tỉ lệ thành đan cũng cao hơn.

Tôn Kỳ là Luyện Linh lục trọng còn Dương Tùng là Luyện Linh ngũ trọng.

Tôn Kỳ nghe tên mình thì cười khổ không thôi, hẳn tự trách mình sao lại nhiều chuyện ở lại.

Nhưng mà bây giờ cũng chỉ có thể theo lệnh. Mà hẳn hoàn toàn tự tin với trình độ luyện đan của mình muốn thắng hay thua đều tùy ý hẳn.

p/s: cảm tạ sự ủng hộ của các dh, tiếp tục cầu np.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Đấu đan

Tại quảng trường lớn chỉ còn lại ba chiếc bàn, đặt bên trên là một đồng thảo dược đủ loại.

Đứng tại bàn thứ nhất là Tôn Kỳ cùng Dương Hoa. Dương Hoa là đan sư nhị cấp cao giai còn Tôn Kỳ mới tấn cấp trung giai.

Đứng tại bàn thứ hai là Lưu Hiền cùng Tào Liêu, cùng là đan sư nhị cấp cao giai.

Đứng tại bàn thứ ba là My Thanh Thanh cùng Tần Ung, cùng là đan sư tam cấp bình giai.

Nhìn vào màn đối đầu này là đã trải qua sắp xếp.

Thực Nguyệt thành có vẻ yếu thế do không có đan sư nhị cấp cao giai ngoài Lưu Hiền nên chỉ có thể để Tôn Kỳ đấu với Dương Hoa. Đây là vượt cấp khiêu chiến.

Còn lại hai cặp đầu kia khá công bằng.

Dù có yếu thế nhưng cũng không có nghĩa là Thực Nguyệt thành sẽ thua Uông Dương thành vì luật của trận đấu đan này:

Thứ nhất phân định thắng thua bằng chất lượng đan, không quan tâm số lượng.

Thứ hai: hai bên sẽ lần lượt lựa chọn thảo dược trên bàn để luyện đan.

Mấu chốt để My Trúc dám chấp nhận đấu đan là điểm thứ hai.

Hai bên lần lượt chọn đủ mười loại thảo dược trên bàn. Lựa chọn lần lượt nên người có thể phá đi lựa chọn của đối phương.

Ví dụ như người muốn luyện Ma Hồn Đan cần Ma Hồn Thảo, Hoả Dương Thảo, Thủy Linh Quả. Nhưng khi người chọn Ma Hồn Thảo thì đối phương có thể đoán được người luyện đan gì nên đối phương chọn Hoả Dương Thảo. Khiến người không thể hoàn thành đan phương Ma Hồn Đan, vậy là người có một lượt lựa chọn vô dụng, tất nhiên đối phương cũng thế.

Mỗi lần lựa chọn đều là một lần đấu trí. Chọn làm sao để đối phương không biết người luyện đan gì, người cũng phải vắt óc ra đoán đan phương đối thủ.

Vừa chọn đủ thảo dược cho đan phương bản thân, vừa phá hoại đan phương đối thủ.

Mỗi một lựa chọn đều phải cân nhắc kỹ lưỡng. Phải xem ai biết nhiều đan phương hơn, kiến thức phong phú hơn, nhiều kinh nghiệm hơn. Nói chung là một thử thách tổng hợp không đơn thuần chỉ là thuật luyện đan.

My Trúc nói vài câu cổ vũ bọn họ.

My Trúc đặc biệt dặn dò Tôn Kỳ, nói:

“Tình Niệm tiêu diệt, người chỉ cần hết sức phá hoại đối phương là được.”

Tôn Kỳ gật đầu biểu lộ đã hiểu.

Trận đấu đan bắt đầu!

Dương Hoa chọn trước, hắn chọn rễ Cỏ Sâm.

Bên ngoài lập tức ồn ào suy đoán đan phương của Dương Hoa.

Trong trường đấu thì hoàn toàn yên tĩnh cách âm.

Rễ Cỏ Sâm, với loại thảo dược này Tôn Kỳ chỉ nghĩ đến hai loại đan phương nhị cấp: Ích Thọ Đan, Hồi Nguyên Đan.

Tôn Kỳ chọn Hồng Nguyên Quả, phá đan phương Hồi Nguyên Đan đối phương.

Dương Hoa thấy thế thì cười âm hiểm, như thể lựa chọn của Tôn Kỳ nằm trong tính toán của hắn.

Tôn Kỳ thấy chán ghét bộ mặt Dương Hoa lúc này.

Tiếp theo là đến bàn Lưu Hiền rồi My Thanh Thanh. Sau đó lại đến bàn Tôn Kỳ, lần này là đến Tôn Kỳ chọn trước.

Tôn Kỳ dự định luyện Áo Hoá Đan cần Thủy Mộng Thạch, rễ Âm Thảo, bột Chu Sa.

Tôn Kỳ chọn rễ Âm Thảo, một loại thảo dược phổ biến trong các đan phương.

Dương Hoa thấy lựa chọn của Tôn Kỳ thì cười cười như muốn nói: ta đã biết đan phương của người là gì.

Dương Hoa tiến lên chọn bột Chu Sa.

Tôn Kỳ nhú mày, bị phá.

Sau đó lại đến phiên Lưu Hiền, My Thanh Thanh.

Lượt thứ ba, Dương Hoa chọn trước.

Hắn chọn Hoà Dương Thảo.

Tôn Kỳ nhú mày: Hoà Dương Thảo cùng rể Cổ Sâm hình như không cùng trong bất kì đàn phương nào. Hay là mình đã phá được đàn phương rể Cổ Sâm nên đối phương đổi đàn phương khác. Nhưng nhìn vẻ mặt tự tin đáng ghét của đối phương thì hình như mọi thứ vẫn trong dự đoán của hắn.

Tôn Kỳ chọn Thủy Linh Quả phá đàn phương Ma Hồn Đàn gồm: Thủy Linh Quả, Hoà Dương Thảo, Ma Hồn Thảo.

Dương Hoa vẫn bộ mặt cười cợt như thể ta đã nắm hết mọi chuyện trong tay.

Lượt thứ tư:

Tôn Kỳ chọn Hồn Thạch Thảo để luyện Phá Linh Đan nhị hoàn gồm: Hồn Thạch Thảo, Linh Sâm Củ, Chu Sầu Huyết.

Dương Hoa chọn Chu Sầu Huyết.

Tôn Kỳ lúc này thật sự khó coi, chẳng lẽ hắn đoán được hết đàn phương của mình.

Lượt thứ năm:

Dương Hoa chọn Sò Huyết Bột Phiến.

Tôn Kỳ lúc này triệt để không nghĩ ra đàn phương của đối thủ, hắn có chút bối rối.

Dương Hoa cười giễu cợt:

“Tình Niệm huynh chọn nhanh lên đi chó! Nếu huynh không biết làm sao ta có thể gợi ý cho.”

Tôn Kỳ tức giận hừ lạnh. Nếu đã không thể nghĩ ra thì hắn chọn đại.

Tôn Kỳ chọn Chu Hoà Thảo.

Lượt thứ sáu:

Dương Hoa chọn xác Hoà Nghĩ.

Tôn Kỳ không đoán được ý định đối phương nên dứt khoát chọn Luyện Hồn Thảo.

Nhìn lựa chọn của Tôn Kỳ, Dương Hoa nụ cười càng đậm: cá đã mắc bẫy.

Lượt thứ bảy:....

Lượt thứ tám:

Tôn Kỳ đã hoàn toàn từ bỏ việc phá đàn phương đối thủ, nhưng mà đàn phương của mình thì như bị đối phương nhìn thấu phá hết.

Mà Tôn Kỳ cũng chỉ biết luyện năm đàn được nhị hoàn, đã bị đối phương hoàn toàn phá hết. Nên sau đó hắn chọn bừa thảo được trong một loại đàn phương nhị cấp hắn biết. Dù hắn biết cho dù có đủ thảo được nhưng cũng không luyện thành được nhưng để đối thủ rối loạn cũng đáng.

Dương Hoa thì vẫn bình tĩnh ổn trọng lựa chọn, hắn toát lên vẻ tự tin vô cùng. Như thể hắn mới là nhân vật chính trong truyện này.

Trên đài cao quan sát, My Trúc với trình độ cùng kiến thức của mình có thể nhìn ra cục diện lúc này:

My Thanh Thanh ngang ngửa với Tàn Ung.

Lưu Hiền nhìn hơn chút đỉnh so với Tào Liêu.

Tình Niệm hoàn toàn lép vế so với Dương Hoa.

Trận này nguy cơ thua quá cao.

Các trưởng lão luyện linh sư hội đều nhìn ra tình huống không tốt nhưng cũng không thể làm gì.

Trần Dư thì vui vẻ cười nói:

“Sur huynh có vẻ như sur đệ đã nắm chắc một thắng.”

My Trúc hừ lạnh:

“Chưa luyện đan sao có thể kết luận.”

Trần Dư cười nói:

“Sư huynh hẳn cũng nhìn ra đan dược mà Dương Hoa muốn luyện. Hắn đã hoàn thành đan phương của mình, phần còn lại chỉ là trêu đùa.”

“Còn Tinh Niệm thì rõ ràng lựa chọn lung tung, không thành bất kỳ loại đan phương nào.”

My Trúc tất nhiên nhìn ra điểm này nhưng vẫn mạnh miệng:

“Chờ có kết quả hãy nói tiếp đi.”

Nhưng mà trong lòng My Trúc đang oán thăm: Tinh Niệm nếu nguoi làm lão phu bề mặt thì cũng đừng trách lão phu.

Lượt thứ chín:

Lượt thứ mười:

Dương Hoa biểu hiện thông dong, phong khinh vân đạm như là một cường giả chứa tể mọi việc. Hắn khiến cho đối phương hoàn toàn lu mờ, mỗi cử động đều cuốn theo mọi sự chú ý.

Hắn hôm nay là nhân vật chính sẽ không ai có thể cướp đi hào quang của hắn.

Tôn Kỳ thì khuôn mặt có chút căng cứng, trạng thái căng thẳng.

Lượt cuối cùng là Tôn Kỳ chọn trước, hắn bối rối không thôi không biết làm thế nào. Tôn Kỳ đành nhắm mắt chọn đại.

Sau đó Dương Hoa bước lên thái độ văn hoa nho nhã:

“Tinh Niệm huynh hình như có lựa chọn không tốt. Tinh Niệm huynh có muốn chọn lại. Ta sẽ không ý kiến.”

Tôn Kỳ cắn răng, thua trận không thua khí thế:

“Không cần!”

Dương Hoa nhún vai như thể nguoi muốn chết thì cũng đừng trách ta.

Tiếp theo là đến lượt chọn của bọn Lưu Hiền, My Thanh Thanh.

Sau đó tất cả có nửa canh giờ để chuẩn bị. Thời gian luyện đan là một ngày.

Tất cả bắt đầu luyện đan.

Lưu Hiền cùng Tào Liêu đều từ bỏ. Bọn hắn phá đan phương đối thủ nên cả hai không có đủ thảo dược hoàn chỉnh. Trận này tính hoà.

My Thanh Thanh và Tần Ung thì vất vả luyện đan. Hiển nhiên là bọn hắn buộc phải luyện loại đan ít luyện trước đó.

Tôn Kỳ thì có chút căng cứng nhưng vẫn đang ổn thoả luyện đan.

Còn Dương Hoa phong thái tự tin, động tác như rồng bay phượng múa, tinh chuẩn không sai một ly.

Hắn cuốn hết mọi ánh nhìn, luyện đan trong tay hắn giống như một môn nghệ thuật khiến tất cả say mê.

Có thiếu nữ như si như mê lầm bầm: “Thật đẹp trai!”

Trần Dư trên đài cao nhìn xuống mỉm cười hài lòng, nói:

“Dương Hoa là tiểu đồ đệ mà sư đệ mới nhận. Thiên phú của nó cao hơn hai sư huynh một chút.”

My Trúc biết đây là Trần Dư đang nói cho hắn nghe, nhưng hắn làm ngơ.

Trần Dư vẫn tiếp tục:

“Dương Hoa đang luyện chính là Huyền Hồng Đan. Còn nhớ năm xưa khi đệ luyện thành đan này thì sư tôn khen không dứt, nói đệ luyện đan này còn giỏi hơn sư huynh. Nhớ lại chuyện ngày xưa khiến đệ cảm khái không thôi.”

My Trúc ngồi bên cạnh mà mũi phun khói tức giận, tên sư đệ này vẫn đáng ghét như ngày nào. Không! Phải nói là càng ngày càng đáng ghét.

Nhưng mà hắn cũng chỉ có thể hừ lạnh.

Cuối ngày đã đến, thời gian kết thúc.

My Thanh Thanh cùng Tần Ung bấm tay mở nắp đan lô, một viên đan được bay ra được bọn họ nhanh chóng thu vào bình. Bọn họ vẫn đang giữ thế gắng co.

Tôn Kỳ thành đan sớm nhất vì đan của hắn đơn giản nhất, hy vọng thành đan trước có thể gây chút áp lực lên đối thủ.

Dương Hoa phong thái ung dung, bấm tay mở nắp đan lô.

Khói hồng bay ra, hương thơm thảo được ngào ngạt, một viên đan được tròn trịa óng ánh bay ra rơi vào trong lọ. Đan thành.

Tôn Kỳ nhìn thấy viên đan này thì sắc mặt càng khó coi.

Dương Hoa thì đã không còn để ý Tôn Kỳ, với hắn mà nói Tôn Kỳ đã không còn là đối thủ của hắn. Hắn đây là muốn biểu hiện cho cả thành Thực Nguyệt xem.

Tại địa bàn của đối thủ thì sao chứ? Hắn-Dương Hoa vẫn đại phóng quang mang.

Trên đài cao, các vị trưởng lão đều sắc mặt tối đi chỉ có Trần Dư là đậm vẻ vui mừng. Với trình độ luyện đan của bọn họ, chỉ cần nhìn thủ pháp, quá trình luyện đan thì có thể đoán đúng kết quả bảy, tám phần.

Giám khảo tiếp nhận bốn lọ đan được. Theo thứ tự, hắn sẽ kiểm tra của bọn Tôn Kỳ, Dương Hoa trước rồi đến My Thanh Thanh, Tần Ung.

Trần Dư lúc này bỗng lên tiếng:

“Kiểm tra Tần Ung và Thanh Thanh tiểu nữ trước. Sư thúc muốn xem trình độ luyện đan của Thanh Thanh thế nào.”

Lời tuy vậy nhưng rõ ràng là đang muốn dôn quang mang cho Dương Hoa.

My Trúc biết thế nhưng chỉ có thể mặt lạnh.

Giám khảo thấy My Trúc cũng không có ý kiến nên đành thuận theo.

Giám khảo đồ ra đan được rồi lớn tiếng thông báo:

“Đều là đan được nhị hoàn.”

“Bây giờ kiểm tra kết quả.”

Giám khảo bóc lớp vỏ đan ném vào miệng hồn nô.

Cả hai hồn nô kịch liệt chuyển màu, nhanh chóng từ vàng, cam, lục... đến khi đen kịt mới dừng lại.

Giám khảo tuyên bố:

“Cả hai đều là đan được nhị hoàn bình giai.”

“Kết quả hoà.”

Kết quả này khiến cả quảng trường ồ lên, cả hai bọn họ đều là đan sư tam cấp bình giai vậy mà chỉ luyện được đan được nhị hoàn bình giai suýt thành phế đan.

Cái này không phải nói hai bọn họ kém mà là đấu đan cực kì khó khăn đòi hỏi nhiều mặt tổng hợp. Có thể nhìn Lưu Hiền, Tào Liêu không thể luyện đan là biết.

Nhưng mà trên đài cao thì không chút ngạc nhiên, kết quả này nằm trong dự đoán của bọn họ.

Tiếp theo là Tôn Kỳ cùng Dương Hoa. Trận chiến quyết định thắng lợi hai bên.

Cả quảng trường nín thở chờ kết quả.

Trần Dư nở nụ cười đậm.

My Trúc cùng các trưởng lão sắc mặt tối đen.

To be ... còn nữa...

Mà hôm nay 1 chương.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Tự mình biết mình

Giám khảo đồ ra hai viên đan dược, tuyên bố:

“Tĩnh Niệm là đan dược nhất hoàn.”

“Đương Hoa là đan dược nhị hoàn.”

Cả quảng trường xôn xao, nếu như vậy thì chỉ cần đan dược của Đương Hoa là bình giai thì thắng chắc không cần quan tâm đến kết quả của Tĩnh Niệm.

Giám khảo bóc lớp vỏ đan dược của Tôn Kỳ cho hồn nô, hồn nô chuyển sang màu vàng nhạt. Giám khảo tuyên bố:

“Là đan dược nhất hoàn cao giai.”

Kết quả này không khác dự đoán của bọn My Trúc, Trần Dư.

My Trúc cùng bọn trưởng lão thì sắc mặt tối đen.

Trần Dư thì há miệng cười chỉ kém chút nữa là cười ra tiếng ha ha.

Đương Hoa thì vẫn nhắm mắt dưỡng thần giống như thể ngoại thân tiên, tâm cảnh siêu thoát những tạp vật bên ngoài đã không thể dao động tâm hấn.

Đương Hoa chậm rãi mở mắt, phong khinh vân đạm nói:

“Tĩnh Niệm huynh vất vả rồi.”

Tôn Kỳ nghe lời này thì khoé mắt giật giật, lời này không giống như nói cho đối thủ mà giống như trưởng bối dạy dỗ hậu bối nhưng mà Tôn Kỳ cũng chỉ có thể im lặng không đáp lời.

Giám khảo bóc lớp vỏ đan ném vào miệng hồn nô.

Hồn nô không chuyển màu.

Ba tức thời gian sau...

Hồn nô vẫn không chuyển màu.

Tại trong quảng trường yên tĩnh bỗng có tiếng nói lấp bắp:

“Lẽ nào... Lẽ nào là ... đan dược hoàn mỹ...”

Tiếng nói này vừa ra lập tức sôi trào.

“Đúng... đúng... chỉ có đan dược hoàn mỹ mới khiến hồn nô không đổi màu.”

“Trời ơi! Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy đan dược hoàn mỹ.”

“Thật là đan dược hoàn mỹ.”

“Đương Hoa ở tuổi này có thể luyện thành đan dược hoàn mỹ, chẳng lẽ được Ma tổ ban ân.”

Lời nghị luận không ngớt, trong số bọn họ có lần đầu nhìn thấy đan dược hoàn mỹ, có là lần thứ hai, thứ ba. Nhưng chắc chắn cả một đời ma không mấy lần nhìn thấy cả quá trình luyện thành đan dược hoàn mỹ.

Lại nói đan này được luyện trong lúc đấu đan vậy thì càng lộ ra độ trân quý.

Trên đài cao, Trần Dư đã không kiềm chế được, miệng cười ha ha.

My Trúc ngồi trên ghế thần thờ, hai tay buông thõng.

Cả đám trưởng lão sắc mặt cũng thất lạc không ít.

Tôn Kỳ khoé mắt giật giật.

Dương Hoa thì trong lòng bão nổi, hẳn quả thật không ngờ mình luyện được đan dược hoàn mỹ, đây là vận may bạo rap sao? Không... không... đây không phải vận may, là thực lực luyện đan của hắn.

Tâm cảnh hắn thué biển khiến đan đạo cũng tiến lên một bước dài.

Nhưng mà bên ngoài thì hắn vẫn phong khinh vân đạm, ngoại giới khen chê oán trách đã không còn ảnh hưởng đến hắn. Thân thể hắn tại Ma giới nhưng tâm cảnh hắn đã siêu thoát thế giới này.

Thế giới này đã không trói buộc được tâm hắn, nơi ý niệm hắn nghĩ đến thì tâm hắn đã tới.

Đây là một loại tâm cảnh mà tất cả tu sĩ ao ước, tu vi đến tự khắc tăng cấp không gặp bình cảnh.

Bỗng nhiên vào lúc này...

Mười tức hơi thở đã trôi qua...

Hồn nô bỗng nổ "Bùm" một tiếng...

Cả quảng trường nín thình cứng ngắt.

Trần Dư đang há họng cười lớn lập tức ngừng bật đứng hình, miệng bị sái quai hàm không ngậm lại được.

Dương Hoa đang làm dáng trang bức thì lập tức trở mặt, miệng há hốc giật liên hồi muốn nói gì đó nhưng lại không thể nói gì.

Tất cả đều quá bất ngờ với chuyện xảy ra.

Trần Dư lấy lại chút bình tĩnh, lắp bắp:

"Sao... có... thể? Sao... có... thể là phế đan?"

Cái này không biết là do hắn chưa bình tĩnh hay là miệng vẫn chưa khép lại được mà giọng cả lăm.

My Trúc cũng kịp phản ứng miệng cười ha hả khoái trá, sau đó để tay sau lưng ngoác ngoác.

Các vị trưởng lão hiểu ý, ủa lên cười theo.

My Trúc vỗ vỗ vai Trần Dư nói:

"Là huynh cũng là phụ. Sư phụ đã không có ở đây thì đề sư huynh giải thích cho đệ thế nào là phế đan, vì sao là phế đan."

Tất cả những lời này rõ ràng là My Trúc đang đá kích Trần Dư, ở trình độ của bọn hắn sao lại không biết phế đan.

Cả quảng trường lập tức xôn xao bão nổi còn hơn lúc trước.

Nhưng mà tất cả không để ý rằng, miệng Tôn Kỳ nhếch lên một đường cong nhỏ rồi lập tức bình thường.

Ngươi trang bức. Ngươi trang bức nữa đi, trang bức cho ta xem thử.

Ngươi tự cho là thông minh nắm bắt hết thấy nhưng mà thật ra ngươi chỉ là tên hề múa may mua vui.

Ta mới thật sự nắm tất cả trong tay.

Vì sao lại như vậy ư? Chính là thần thức của ta đã xâm nhập vào lò đan của ngươi.

Ta chính là tách được tính hoá thành hơi bay lên, ta lại lấy tạp chất bao bọc lại đan độc.

Ngươi có thể biết được sao? Không ai có thể biết được thần thức của ta.

Từ đầu đến cuối kết quả vốn đã định sẵn.

Tôn Kỳ vốn cũng có thể dùng thần thức thay đổi kết quả luyện đan của My Thanh Thanh và Tần Ung nhưng hắn không làm vậy.

Hắn thấy rõ đan dược của bọn họ hoà nhau nên chỉ động tay chân vào đan dược của Dương Hoa.

Tôn Kỳ giả như lấy lại bình tĩnh, cười lớn vui vẻ rồi nhắc giám khảo:

“Tiền bối nhanh công bố kết quả.”

Tên giám khảo lúc này mới bình tĩnh trở lại tuyên bố:

“Dương Hoa luyện thành phê đan.”

“Kết quả trận này Tinh Niệm thắng.”

“Kết quả cuối cùng: thành Thực Nguyệt thắng.”

Cả quảng trường ồ lên vỗ tay ăn mừng, dù sao bọn họ cũng là dân thành Thực Nguyệt.

My Trúc sau khi trêu chọc đủ kiểu Trần Dư thì lúc này đứng lên, hắn gần giọng khiến cả quảng trường lắng lại.

“Kết quả đã có. Bây giờ là lúc trao thưởng. Theo như đã bàn trước đó thì bên thua sẽ bỏ ra phần thưởng.”

“Sư đệ còn không mang ra.”

Trần Dư buồn bực lấy ra ba phần thưởng.

Giá trị ba phần thưởng này đối với Trần Dư mà nói chỉ như sợi lông nhưng mà hắn vẫn thấy khó chịu.

My Trúc nói:

“Tinh Niệm tiểu diệt có công lớn, lên chọn trước đi.”

Tôn Kỳ chấp tay tạ:

“Tạ ơn hội trưởng.”

My Trúc xua tay, ánh mắt hiền từ:

“Gọi ta sư bá là được.”

Trần Dư liếc mắt khinh thường, sư huynh mình vẫn là chuyện tốt không nhường ai.

Tôn Kỳ chọn năm ngàn ma thạch.

My Trúc ngạc nhiên:

“Ngươi chắc chắn lựa chọn ma thạch chứ.”

Tôn Kỳ từ tốn trả lời:

“Bẩm sư bá! Tiểu diệt mới là đan sư nhị cấp chọn đan phương tứ cấp thì không biết ngày nào mới dùng tới, tiểu diệt cũng mới tiến cấp cần củng cố tu vi nên cũng chưa cần Phá Linh Đan. Ngược lại ma thạch tăng tu vi là cần nhất.”

My Trúc gật đầu: lựa chọn không sai, tự mình biết mình.

Sau đó My Thanh Thanh chọn đan phương, Lưu Hiền chọn Phá Linh Đan.

Với thân thể hai bọn họ mà nói những đồ thưởng này cũng không khó có được nhưng mà đây là thắng đầu đan có được, làm bọn họ cũng vui vẻ không thôi.

Trần Dư sau khi trao xong thì không muốn lần lại thêm. Hắn phát tay cuốn lên Tào Liêu, Tàn Ung cùng Dương Hoa đang ủ rũ bay đi.

My Trúc thấy thế thì gọi lại:

“Sư huynh đệ ta lâu ngày không gặp sao không ở lại thêm chút nữa?!”

Trần Dư lúc này nói vọng lại:

“Đệ đang có việc bận. Ngày sau lại gặp.”

My Trúc vươn thân bay theo:

“Nếu vậy thì để sư huynh tiến đệ một đoạn đường.”

Và lần tiến đưa này kéo dài suốt hai ngày, có thể tưởng tượng ra Trần Dư sẽ khó chịu như thế nào khi có một vị sư huynh bên cạnh lái nhai chế giễu mình suốt ngày.

Ngày thứ ba, My Trúc trở lại.

My Trúc tổ chức tiệc ăn mừng và tất nhiên Tôn Kỳ cũng được mời.

Tôn Kỳ không thể từ chối.

Tại bữa tiệc, My Trúc tặng thêm cho Tôn Kỳ năm ngàn ma thạch.

Cũng sau sự kiện lần này, Tôn Kỳ được cho là một cái thiên tài luyện đan cùng tam đại thiên tài trước đó My Thanh Thanh, Lưu Hiền, Dương Tùng.

Tất nhiên là cũng có sự phản đối vì đan thuật của Tôn Kỳ thật sự không quá xuất chúng, sở dĩ thắng được là do may mắn vì đối thủ luyện thành phế đan.

Nếu đối thủ luyện thành phế đan thì chỉ cần người luyện thành đan là được không quan tâm cấp độ, chất lượng. Vậy thì có gì gọi là thiên tài.

Những lời bàn tán xì xầm không khiến Tôn Kỳ bận tâm.

Bây giờ hẳn đã có hai mươi ngàn ma thạch cũng nên xuất phát rèn luyện.

....

Tôn Kỳ đứng trên một ngọn đại thụ, hít thở không khí tự do.

Hắn cảm thấy hoàn toàn thoải mái không bị trói buộc, không cần nơm nớp lo sợ che giấu, tảng đá lớn treo trong lòng cũng được tháo ra.

Tôn Kỳ múa trường thương diễn tập lại ba thức thương pháp: Hồi Thủ Xà, Mãnh Tượng Phá Thạch, Vĩ Hạt Châm.

Trường thương bay múa như long như xà, các chiêu thức nối liền bất tận.

Trường thương đâm ra xuyên thủng cổ thụ.

Trường thương quét ngang chém đứt lá roi.

Trường thương đập xuống phá vỡ cự thạch.

Tôn Kỳ diễn luyện suốt nửa ngày mới dừng lại hài lòng.

Tôn Kỳ cầm trong tay là một thanh trường thương mới, hắn đặt làm.

Trường thương dài hai thước ba tấc, mũi thương dài hai tấc hai, nặng năm cân bảy lạng, làm từ tinh thiết lấy từ khu vực bình nguyên.

Trên thân thương là hoa văn phi vân vũ xà cực kì sắc nét ấn tượng. Đầu thương trang trí bằng lông Hoả Sư.

Làm suốt một tháng mới hoàn thành, giá ba ngàn ma thạch.

Được đánh giá là hồn binh trung cấp, thuộc dạng đỉnh cao trong cùng loại.

Nguyên liệu được lấy từ bên ngoài Ma giới nên không nhiễm chút ma khí, Tôn Kỳ có thể thuận tiện dùng linh khí phát huy hết sức mạnh cây thương.

Để có thể làm được cây thương như ý muốn, Tôn Kỳ hỏi thăm không ít cửa hàng, lại tốn thời gian tiền bạc, cuối cùng cũng có được thứ vũ khí vừa lòng.

Cây thương này được hắn gọi là: Ngân Vũ Thương.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Suru Hồn Thuật

Một con Ly Miêu nằm gục trong vũng máu, thân thể run run, chân trước còn đang cào cào xuống đất như đang cố chạy trốn, miệng rên ư ử ọc ra từng ngụm máu.

Nó đôi mắt to tròn đắm nước mắt nhìn bóng hình lơ mờ, miệng kêu “meo... meo...” vài tiếng ngắt quãng như muốn xin tha.

Một giọng nói lảng vảng trong tai nó mà nó nghe không hiểu nhưng có thể đoán được đây không phải lời tốt lành.

“Con mèo này linh trí không tệ...”

“Hy vọng lần này thành công...”

Bóng hình bao phủ ánh mắt con mèo, một đôi bàn tay để trước mặt nó tạo một pháp quyết kì lạ, nó nghe một âm thanh nho nhỏ, âm thanh xuyên thấu vào trong hồn phách của nó.

Con mèo bỗng trợn mắt, há miệng, chân gãy đập mạnh, rồi rít lên một tiếng the thé. Sau đó thân thể cứng ngắc, tiếng kêu im bật, đôi mắt vẫn nong nong như nhìn về phía trước.

Nó đã chết. Máu trên thân nó vẫn từ từ chảy ra.

Chẳng mấy chốc nữa lũ ruồi bọ, lũ ăn xác thối sẽ lần mò đến đây và đánh chén một bữa ngon lành.

Thân là cát bụi trở lại với bụi đất.

Lại chờ một con gió xuân, cỏ xanh mọc lên từ bụi đất.

Kẻ đã giết Ly Miêu không ai khác chính là Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ đang cầm trong tay hồn phách của Ly Miêu.

Hồn phách như hình tiểu Ly Miêu, ngưng ngắc vô định, đang dần suy yếu tan biến trong trời đất.

Bình thường hồn phách sau khi rời thân thể sẽ dần tan biến, muốn bảo quản thì phải đựng trong Ma Linh Trụ nhưng cũng chỉ là kéo dài thời gian.

Giữ lại hồn phách tốt nhất vẫn là luyện thành hồn nô, hồn nô có sự liên kết với chủ hồn, được cải tạo giống như ma linh nên sẽ tồn tại lâu dài.

Tất nhiên là tồn tại trong Ma giới nếu ra ngoài Ma giới thì ma linh cũng bị ánh sáng tiêu diệt.

Tôn Kỳ càng tìm hiểu về hồn phách, ma linh thì càng cảm thấy hứng thú.

Dù sao thì hần chủ đích là giết ma thú rèn luyện, tiện thể rút hồn thí nghiệm cũng tốt.

Tôn Kỳ vân vê nhẹ hồn phách, hồn phách lập tức tan thành từng điểm sáng nhỏ phiêu tán vào trong không khí biến mất.

Tôn Kỳ nhẹ giọng:

“Có chút manh mối.”

Từ lần trước trở về thành Thực Nguyệt, Tôn Kỳ có tìm hiểu qua hồn phách, đặc biệt là học cách rút hồn tác phách.

Hắn nhận ra một điều trước kia giết chết ma thú tìm hồn phách là sai lầm vì khi ma thú chết hồn phách cũng tan biến theo.

Nên muốn rút hồn thì không thể giết chết. Vậy là có cảnh như trên.

Tôn Kỳ ngửa đầu nhìn trời, cả một màu tối bao trùm.

Bầy kền kền bay vòng vòng trên trời tụ lại chỗ xác thối, cất tiếng kêu khó nghe gọi bầy.

Tôn Kỳ vụt thân biến mất trong bóng đêm.

Tôn Kỳ trở lại chỗ hang động tự làm, sắp xếp lại thu hoạch hôm nay.

Hai con ma thú Luyện Linh lục trọng, một con ma thú Luyện Linh thất trọng, vài cộng thảo dược. Thu hoạch cũng tính là không nhỏ.

Nhưng mà Tôn Kỳ lại đang buồn lòng về tài nguyên tu luyện.

Thời gian này chiến đấu liên tục giúp Tôn Kỳ tu vi tiến cực nhanh, hắn đã mở ra tổng cộng hai mươi ba tiểu linh hồ, mỗi tiểu linh hồ mở ra lại giúp hắn chiến lực tăng tiến một đoạn.

Thế nhưng lại quá tiêu hao tài nguyên.

Đan dược mang theo hắn đã dùng hết sạch.

Ma thạch hắn cũng dùng hơn nửa.

Mà hắn mới tại trong sơn mạch được một năm, nếu như cứ như tình trạng thế này hắn chỉ có thể kéo dài thêm nửa năm. Sau đó buộc phải trở lại thành Thực Nguyệt bổ sung tài nguyên.

Tôn Kỳ chống cằm suy nghĩ lổ ra nhưng mà thực sự là hoàn toàn thúc thủ vô sách.

Nếu như hắn cứ phải chạy đi chạy lại giữa sơn mạch với thành Thực Nguyệt thì sẽ rất tốn thời gian, cắt đứt sự liên mạch trong tu luyện như vậy thì thật là không có lợi.

Tôn Kỳ sầu não không còn đan dược, hắn chỉ có thể dùng thảo dược trực tiếp cũng may là hắn còn hắc động luyện hoá.

Ném hết mấy cọng thảo dược vào miệng, Tôn Kỳ thôi thúc hắc động thôn phệ.

Chỉ một chốc lát sau, Tôn Kỳ mở mắt muộn phiền.

Thảo dược cung cấp cho hắn quá ít linh khí.

Cái này do chất lượng thảo dược quá thấp, nếu như luyện thành đan thì còn chút hữu dụng còn dùng trực tiếp thì...

Tôn Kỳ thờ dài thườn thọt.

Giá như hắn có thể lấy được thảo dược của bọn ma thú.

Nên biết ma thú thường có thói quen canh giữ thảo dược. Những thảo dược này thường quý giá, không giống như thảo dược ven đường mà hắn hái.

Đáng tiếc là khi hắn đánh giết ma thú lại không thể tìm ra chỗ giấu thảo dược.

Thảo dược thường được giấu tại chỗ làm ổ của ma thú. Hay nói chính xác hơn khi một con ma thú tìm thấy một cọng thảo dược giá trị nhưng chưa thành thực, nó sẽ làm ổ tại chỗ canh giữ thảo dược này.

Khi thảo dược thành thực sẽ bị ma thú ăn ngay.

Có vài loại ma thú xảo trá còn bố trí bẫy giả đánh lạc hướng, hoặc che giấu thảo dược vô cùng kín đáo.

Tôn Kỳ thường xuyên chém giết ma thú, tìm kiếm thảo dược thế nhưng hắn rất ít thành công.

Đang suy tư thì linh quang chợt lóe.

Nhớ trước đây hắn giết Hoả Sư, con Hoả Sư đã phóng thích hồn phách tấn công hắn. Làm cho hắn nhớ mãi không quên.

Chính vì bị ấn tượng như vậy nên hắn mới giết ma thú mở xẻ để xem hồn phách ở đâu trong cơ thể. Nhưng sau đó hắn mới biết mình nghĩ sai về nơi hồn phách tồn tại trong cơ thể.

Nhưng mà sự kiện giết Hoả Sư còn một điểm làm hắn ấn tượng đó là từng điểm hình ảnh trí nhớ của con Hoả Sư khi hồn phách bị tan rã.

Nếu như hắn có thể từ trong hồn phách tìm được trí nhớ đối phương vậy thì hắn sẽ tìm ra chỗ giấu thảo dược.

Nghĩ đến là làm, Tôn Kỳ đi tìm đối tượng thực nghiệm.

Một chú chim Vàng Anh đang riu rít hót trên cành cây.

Tôn Kỳ vung tay nhẹ cuốn lấy chú chim.

Miệng nhắm chú ngữ, tay bắt ấn pháp.

Hồn phách của chú chim rất nhanh bị rút ra. Nhưng sau đó rồi sao?

Tôn Kỳ cầm hồn phách trong tay lại có chút bối rối.

Lúc này hắn lại không biết làm gì tiếp theo. Trước đây bắt được hồn phách, hắn cũng từng lật ra hồn phách xem tới xem lui nhưng cũng không có phát

hiện đặc biệt.

Hắn chỉ cần vãn về nhẹ thì hồn phách sẽ hoá thành từng điểm tinh quang bay mất. Những điểm tinh quang này lại không hề chứa ký ức hình ảnh như lúc hồn phách con Hoà Sĩ bị tan rã.

Tôn Kỳ nghĩ thầm hay là nuốt hồn phách này vào trong cơ thể giống như hồn phách con Hoà Sĩ đã xâm nhập vào đầu mình.

Nghĩ là làm, Tôn Kỳ há miệng nuốt hồn phách tiểu Vàng Anh.

Hồn phách tiểu Vàng Anh gãy giữa sợ hãi, một sự sợ hãi từ trong sâu thẳm bản năng.

Hồn phách tiểu Vàng Anh vừa vào trong liền bị thần thức của hắn ép nát, từng điểm tinh quang bay loạn xạ.

Trong đó có vài điểm tinh quang có hình ảnh ký ức, nhưng mà hắn chưa kịp xem xét kỹ thì những điểm này đã bị dập tắt.

Tôn Kỳ mất sáng rực. Có manh mối. Cách này có hy vọng.

Tôn Kỳ há miệng phun ra những điểm tinh quang.

Hắn cảm thấy những hồn phách tinh quang này trả lại cho thiên địa mới là tốt nhất. Thiên địa này sinh ra sự sống thì khi chết nên trả lại thiên địa.

Hấp thu những điểm tinh quang này với hắn đã không có tác dụng gì lớn.

Thấy có điểm manh mối, Tôn Kỳ lập tức tiến hành thử nghiệm.

Tôn Kỳ lại bắt rút hồn rất nhiều ma thú.

Hắn nhận ra một điều: ma thú càng cường đại thì điểm ký ức càng nhiều, tồn tại càng lâu.

Nhưng mà hắn vẫn rất khó nắm bắt nhìn ra thứ ký ức hắn muốn.

Những điểm ký ức bay tán loạn xạ hình ảnh thay đổi liên tục, mỗi điểm ký ức cất giữ một đoạn ký ức ngắn. Mà những điểm này rất nhanh tan biến, tồn tại chỉ bất quá một hơi thời gian.

Tôn Kỳ không thể nào tìm được thông tin hữu ích trong khoảng thời gian quá ngắn và lộn xộn này được.

Tôn Kỳ lúc này lại là ngồi trên tảng đá suy tư: Con đường đi thì có vẻ là đúng nhưng mà vẫn thiếu đi một bước quan trọng nào đó.

Tôn Kỳ nghĩ mãi, cuối cùng nghĩ ra điểm đột phá.

Điểm ký ức sở dĩ nhanh chóng tan biến có thể do hồn phách bị tan rã cũng giống như khi rút hồn phách thì cơ thể lập tức chết.

Nếu như người không rút hồn phách ra thì cơ thể còn sống được thêm, tương tự nếu như người không phá tan hồn phách thì điểm ký ức vẫn tồn tại trong hồn phách.

Nhưng mà làm sao không phá đi hồn phách mà vẫn xem được ký ức bên trong.

Làm sao? Làm sao đây?

A... thần thức... có thể dùng thần thức.

Hồn phách có hồn lực. Hồn lực có thể công, có thể thủ, có thể khuếch tán.

Người có thể dùng hồn lực cường đại ép hồn lực đối phương, xâm nhập hồn phách đối phương, đánh vỡ hồn lực phòng thủ. Nhưng như thế người vẫn không thể đọc ký ức đối phương.

Vì hồn lực quá thô bạo khi xâm nhập sẽ vô tình phá hủy hồn phách đối phương. Hồn phách đối phương bị phá hủy sẽ tiêu tán, người không thể đọc được ký ức.

Đây cũng là vì sao tại Ma giới, dùng hồn lực giết đối thủ diễn ra thường xuyên nhưng lại không có ai nói đến chuyện có thể thấy điểm ký ức đối phương chứ đừng nói đến đọc chúng.

Nhưng mà Tôn Kỳ lại khác, hắn tự mở Thiên Linh, thành Thiên Hải, sinh thần thức. Thần thức công dụng quá nhiều chỗ tốt.

Đặc biệt thần thức không bị hồn lực phát hiện lại có tính xuyên thấu cực mạnh, vậy nên nếu dùng thần thức xâm nhập đối phương sẽ không bị hồn phách phát động hồn lực phòng thủ.

Cách này có hy vọng!

Tôn Kỳ lập tức thử nghiệm.

Tôn Kỳ bắt lấy một con chuột gần đó, rút hồn.

Tôn Kỳ cảm hồn phách con chuột đặt tại trán, phóng thích thần thức xuyên thấu hồn phách đối phương.

Hồn phách con chuột lại không có phản ứng kịch liệt, giống như có cảm giác bị xâm lấn nhưng lại không biết là gì. Nên không có phát động bản năng toàn lực bảo vệ.

Thần thức xâm nhập. Tôn Kỳ có thể thấy được ký ức đối phương.

Những ký ức này được sắp xếp trật tự như một dòng suối nhỏ, các hình ảnh diễn ra lần lượt ngay ngắn và liên tục lặp lại.

Có những chỗ ký ức sáng tỏ, có chỗ lại mờ nhạt không rõ. Hẳn là có ký ức con chuột này ấn tượng nhớ mãi, có ký ức lại không được nhớ kỹ nên dần mờ nhạt.

Nhưng mà dòng suối ký ức đang toàn bộ nhạt dần, do hồn phách con chuột đang dần tan biến kéo theo ký ức tan biến theo.

Nhưng mà với Tôn Kỳ như vậy là đủ, hẳn có thể đọc được ký ức con chuột. Hắn vui mừng quá đỗi.

Tôn Kỳ khua tay múa chân vui mừng, hẳn cười vang không chút cố kỵ. Đây là một thành tựu không nhỏ với hắn.

Một lúc sau, Tôn Kỳ mới bình tĩnh lại nhưng nụ cười vẫn treo trên miệng.

Tôn Kỳ lẩm bẩm:

“Ta gọi cái này là Suru Hồn Thuật đi.”

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Hoàn thiện Suru Hồn Thuật

Tôn Kỳ vạch ra đồng lá khô, rồi đào sâu mười thước, cuối cùng hắn phát hiện một sợi rễ hồng đỏ.

Tôn Kỳ mỉm cười:

“Quả nhiên là ở đây, lần này lời to rồi!”

Tôn Kỳ sưu hồn một con Hoàng Kim Thử biết được nó đang cất giữ một cọng thảo dược quý.

Vậy là hắn mò tới đây đào bới, quả nhiên có phát hiện lớn.

Rễ Hồng Linh, một loại thảo dược quý rất khó tìm, chỉ có Hoàng Kim Thử với chiếc mũi thính mới tìm được rễ Hồng Linh trong đất sâu.

Tôn Kỳ gói cẩn thận chiếc rễ để vào trong hộp.

Tôn Kỳ nhảy ra khỏi hố đất, núp trong một bụi cây. Hắn đang chờ đợi con mồi tiếp theo.

Vì xác chết của Hoàng Kim Thử có thể thu hút một loài ma thú thích ăn Hoàng Kim Thử là Hắc Linh Miêu.

Tôn Kỳ yên lặng chờ đợi.

Ruồi nhặng bay xung quanh cái xác kêu u u u ngày càng nhiều, thấp thoáng trên không có bóng kèn kèn bay lông vòng.

Lúc này trong một bụi rậm có tiếng kêu sột soạt, rung rinh, bóng một con mèo đen lớn lao ra ngoáy dáo dác xung quanh, rồi lại đưa mũi khịt khịt ngửi.

Nó chậm rãi bước xác con Hoàng Kim Thử, vẫn đưa mắt ngoáy xung quanh cảnh giác. Thấy không có chuyện gì, nó há miệng ngoạm lấy xác con Hoàng Kim Thử lôi đi.

Tôn Kỳ mỉm cười, không ngờ đánh cược vận may lại thật sự chờ được Hắc Linh Miêu xuất hiện.

Tôn Kỳ chọn một góc chết đối với Hắc Linh Miêu bắt ngờ ra tay, mũi thương như chớp giật phóng tới. Là chiêu Vĩ Hạt Châm.

Con Hắc Linh Miêu đôi tai vểnh lên nghe ngóng cảnh giác, bất chợt nghe tiếng gió biết nguy hiểm, nó không cần nhìn xem, theo bản năng lách thân nhảy sang bên.

Mũi thương đâm phập xuống đất, Tôn Kỳ lấy làm đáng tiếc, không ngờ con Hắc Linh Miêu lại cảnh giác như vậy.

Con Hắc Linh Miêu thấy mũi thương thì xù lông tức giận, miệng nhe răng gầm gừ.

Tôn Kỳ cầm lấy cây thương, bình tĩnh cũng không thất vọng khi đánh lén không thành.

Nếu đánh lén không được thì đánh chính diện vậy, cũng chỉ là bỏ ra thêm ít công sức. Con Hắc Linh Miêu này cũng chỉ là Luyện Linh lục trọng mà thôi.

Tôn Kỳ cảm thương đâm giết tới.

Hắc Linh Miêu tức giận phóng thân tạt tới, đánh bật mũi thương.

Nhưng lúc này mũi thương chợt ngoặt hướng quét một đường dài trên thân con Hắc Linh Miêu.

Một đường chém sâu vào thịt, máu chảy ồ ạt.

Con Hắc Linh Miêu ánh mắt vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi, làm sao mà nó lại bị thương nặng ngay chiêu đầu tiên được.

Nó theo bản năng quay đầu chạy.

Tôn Kỳ đuổi theo liên tục công kích.

Nửa canh giờ sau, Tôn Kỳ cầm trong tay hồn phách của con Hắc Linh Miêu tiến hành sưu hồn.

Tôn Kỳ sau đó nở nụ cười tươi, miệng thì thầm: Không ngờ con Hắc Linh Miêu này lại tạo hang ổ tại một chỗ ma khí dày đặc.

Tại Ma giới khắp nơi được bao trùm bởi ma khí nhưng cũng có chỗ dày chỗ mỏng. Chỗ dày đặc ma khí tất nhiên là chỗ tu hành mơ ước, còn chỗ ma khí mỏng manh thì không ai thèm đến.

Không ngờ con Hắc Linh Miêu này phát hiện được một nơi như thế rồi xây luôn hang ổ tại đó.

Tôn Kỳ nhanh chóng phóng thân đi theo trí nhớ của Hắc Linh Miêu về hang ổ của nó.

Tại gần một vách núi cây cối sum sê, cỏ dại cao qua đầu, dây leo chằng chịt. Tôn Kỳ luồn lách trong đám cỏ cao dày tới một chỗ tường đá.

Tôn Kỳ vén ra bức màn dây leo, một cửa hang xuất hiện trước mắt.

Tôn Kỳ bước vào trong, phóng thích thần thức dò xét.

Trong hang động đá sắc lỏm chòm, cột đá chắn ngang đường, thạch nhũ như mũi thương nhọn trên trần hang chỉ xuống, nước từ trên nhỏ từng giọt tong tong xuống dưới.

Tại trong hang thần thức cũng bị cản trở không ít, Tôn Kỳ cẩn thận tiến lên.

Gặp một ngã rẽ đôi, theo như trí nhớ Hắc Linh Miêu, Tôn Kỳ chọn đường bên phải.

Rồi sau đó lại gặp một ngã ba, Tôn Kỳ chọn đường giữa.

Liên tục đi qua mấy lối rẽ, Tôn Kỳ cuối cùng đến được một chỗ hang rộng.

Ma khí chỗ này quả thật nồng đậm hơn bên ngoài gấp mười lần, đây quả thật là chỗ tu hành tuyệt hảo.

Tôn Kỳ đến chỗ trung tâm hang, tại đây được con Hắc Linh Miêu xếp chồng cỏ khô, lại có một lớp lông mềm phủ lên. Chỗ này hẳn là chỗ ngủ của con Hắc Linh Miêu.

Vậy ngồi chỗ này để hấp thụ ma khí đi! Tôn Kỳ tự nhủ.

Tôn Kỳ lúc này nhìn ngắm xung quanh, thấy thoả mãn.

Hắn đang định ngồi xuống thì miệng kêu lên đau đốn ôm cánh tay.

Bàn tay của hắn bị thủng xuyên một lỗ, từ chỗ bị thương không ngừng ăn mòn lan rộng.

Tôn Kỳ lúc này quả quyết chém đứt bàn tay này.

Bàn tay rơi xuống hoá thành bãi nước độc.

Tôn Kỳ ôm tay đau đớn lui ra khỏi động, thần thức thả ra quét mọi thứ trong động.

Hắn lúc này phát hiện trên trần hang động có mấy cái thạch nhũ đang nhỏ nước xuống. Có một cái thạch nhũ lớn có dấu vết cải tạo, bên trong cái thạch nhũ này có một túi độc đã bị chọc vỡ.

Tôn Kỳ lúc này nhìn lại mới thấy tại cửa động có một sợi dây mỏng như tơ, trong suốt cực khó phát hiện mà cho dù có phát hiện thì cũng chỉ nghĩ đây là tơ nhện bình thường.

Sợi dây này đã bị Tôn Kỳ lúc đi qua làm đứt, sợi dây bị đứt liền khởi động kim chích đâm thủng túi độc.

Đây là một cái bẫy hết sức đơn giản nhưng lại vô cùng tinh tế, rất khó phát hiện cảnh giác.

Đây hẳn là cái bẫy do con Hắc Linh Miêu bố trí để phòng kẻ xâm nhập.

Tôn Kỳ có chút tức giận, không ngờ con Hắc Linh Miêu lại có chiêu này.

Tôn Kỳ dò xét kỹ lưỡng lại hang động, cảm thấy tuyệt đối an toàn, hắn mới bước vào lần nữa.

Tôn Kỳ chọn một chỗ khoanh chân hấp thụ ma khí.

Một vòng xoay hắc động hiển hoá xoay tròn thôn phệ ma khí xung quanh.

Bàn tay của Tôn Kỳ từ từ mọc ra trở lại.

Nửa canh giờ sau, ma khí trong động đã bị Tôn Kỳ hấp thu sạch sẽ. Tôn Kỳ mở thêm được bốn tiểu linh hồ, tổng cộng lúc này hắn đã mở ra hai mươi bảy tiểu linh hồ.

Nếu như không phải dùng linh khí chữa trị lại bàn tay hẳn là có thể mở thêm được một tiểu linh hồ nữa.

Sau khi ma khí bị quét sạch sẽ, Tôn Kỳ lúc này mới chú ý tại dưới mặt đất đá có từng khe nứt nhỏ chỉ dài rộng như ngón tay. Từ những vết nứt này từng sợi ma khí chậm chậm thoát ra.

Nếu như lại để mấy ngàn năm ma khí nơi đây sẽ hồi phục nồng đậm.

Tôn Kỳ hiểu kỳ nơi phát ra nguồn ma khí liền dùng thần thức thăm dò.

Thần thức đi theo các khe nứt, len lỏi xuống sâu dưới lòng đất.

Một dặm, hai dặm, ... mười dặm...

Xuống sâu mãi đến cực hạn của thần thức mà vẫn không thể tìm ra nơi khởi nguyên của ma khí rò rỉ này.

Nếu đã không dò ra thì đành thôi vậy.

Tôn Kỳ ra khỏi hang động trở lại chỗ ở của mình.

Tại trong động phủ của mình, Tôn Kỳ ngồi suy tư nhớ lại mọi chuyện.

Khi hắn su ru hồn con Hắc Linh Miêu thì hồn phách của con Hắc Linh Miêu đã bị suy yếu trong lúc đánh nhau lại bị rút ra ngoài nên hồn phách của nó mờ nhạt, dòng sông ký ức cũng có chỗ không trọn vẹn làm cho hắn bị dính bẫy trong hang động.

Tôn Kỳ bây giờ đang nghĩ cách cải tiến Su ru Hồn Thuật, giả như có cách nào đó giúp hắn nhìn rõ và lâu hơn ký ức đối phương.

Hồn phách suy yếu dần là do bị rút ra ngoài cơ thể, nếu như có cách nào mà không cần rút ra hồn phách mà vẫn có thể su ru hồn thì tốt biết mấy?

A! có cách đó! Thật sự là có cách đó!

Linh quang chợt lóe trong đầu Tôn Kỳ, hắn có thể làm được. Chính là dùng thần thức.

Thần thức hoàn toàn có thể xuyên phá cơ thể xâm nhập hồn phách.

Đầu tiên là hắn sẽ khống chế đối phương, sau đó dùng ẩn pháp chú ngữ cảm nhận sự tồn tại của hồn phách, rồi dùng thần thức xuyên thấu vào hồn phách để su ru hồn.

Nghĩ đến là làm, Tôn Kỳ ra ngoài.

Tôn Kỳ đánh cho một con dã trư gần chết, sau đó tiến hành sưu hồn kiêu mới.

Một lúc sau Tôn Kỳ nở nụ cười, cách này quả nhiên rất có hiệu quả, tuy còn một số trục trặc nhưng nhiều lần tiến hành sẽ hoàn thiện hoàn mỹ.

Tôn Kỳ thả ra xác chết con dã trư, hần đi tìm mục tiêu mới thử nghiệm.

Một tháng sau đó thử nghiệm, Tôn Kỳ đã hoàn thiện Sưu Hồn Thuật.

Tôn Kỳ lúc này đang từ trong hang động đi ra trong tay cầm một cây nấm trắng, miệng cười vui không ngừng vì cây nấm trắng này giá trị vô cùng.

Nó được gọi là Bạch Hương Cô, được một con Lục Nhân Huyền Xà phát hiện và canh giữ.

Tôn Kỳ giết chết con rắn này sau đó có được tin tức cây nấm, vậy là hần vội vã tới hái.

Lúc vừa ra cửa hang được ba bước thì mấy mũi tên từ các góc xảo trá phóng tới, Tôn Kỳ nhanh chóng lách thân tránh né, có kinh mà không hiểm.

Tôn Kỳ lúc này cũng có chút tự trách bất cẩn, đạt được Bạch Hương Cô làm hần mất cảnh giác không phóng thần thức ra dò xét trước khi ra khỏi hang.

Cũng may là hần lúc nào cũng toả ra thần thức xung quanh mình mười thước nên có thể nhìn rõ các mũi tên từ các góc khác nhau phóng tới mà tránh né.

Tôn Kỳ tức giận, lập tức phóng thần thức ra dò xét các phía, hần lập tức thấy rõ kẻ nào đã phục kích mình.

Thì ra chính là năm huynh đệ họ Tô trước đây cùng mình săn tìm Huyết Ma.

Bọn họ núp trong lùm cây, chiến thuật rõ ràng chỉ sợ đã giết ma đoạt bảo làm không ít lần.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Hung Ma tái hiện

Trong lùm cây một cỗ khí tức mệnh mông phát tán, cường thế vô cùng. Là khí tức của Tạo Thể cảnh cường giả.

Một giọng nói đầy uy nghi phát ra:

“Tiểu tử! ngươi thật to gan. Cây Bạch Hương Cô này là ta trồng, lệnh cho Lục Nhân Huyền Xà trông giữ không ngờ ngươi dám giết thú nuôi của ta còn dám trộm thảo dược của ta.”

Tôn Kỳ đứng đấy, dửng dưng thương, miệng cười cười cũng không có phản bác điều gì.

Trong lùm cây lại có tiếng nói:

“Ngươi mặc dù mắc tội tày đình nhưng lão phu thấy ngươi còn trẻ, tu luyện không dễ mới được như vậy, ta và ngươi dù sao cũng là đồng tộc. Ta cho ngươi một cơ hội sửa sai.”

“Đề lại Bạch Hương Cô cùng tất cả đồ đạc của ngươi, ngươi dập đầu ba cái nhận lỗi. Lão phu sẽ tha cho.”

Tôn Kỳ vẫn đứng đấy cười cười.

“Nếu ngươi không phục tùng thì đừng trách ta độc ác. Bốn tên các ngươi lên cho ta!”

Lúc này từ trong lùm cây có bốn cái bóng từ các phương nhảy ra. Chính là Tô thị bốn huynh đệ: Tô Thanh, Tô Thăng, Tô Bắc, Tô Hà.

Lão nhị Tô Thăng đi tới trước mặt Tôn Kỳ, ba tên còn lại thì áp sát các phía hình thành thế vây công. Tô Thăng nói:

“Thì ra là Tinh Niệm huynh đệ. Chúng ta cũng coi như là quen biết, Tinh Niệm huynh đệ yên tâm chỉ cần nghe lời, bọn ta sẽ nói đỡ cho Tinh Niệm huynh đệ.”

“Ma chủ vô cùng dễ nói chuyện, chỉ cần Tinh Niệm ngoan ngoãn, ma chủ sẽ không làm khó.”

Tôn Kỳ vẫn đứng yên cười cười không nói gì.

Tô Thăng cho rằng mình thuyết phục có hiệu quả, mặt mày cũng vui cười đi đến gần Tô Kỳ.

Tô Thăng khi đến gần mười bước thì Tôn Kỳ bất ngờ động.

Mũi thương thẳng tiến đâm tới, là chiêu Vĩ Hạt Châm.

Tô Thăng cũng không mất cảnh giác, nghiêng thân né sang một bên, trong tay đã cầm thanh đao.

Mũi thương đâm trượt nhưng bất ngờ biến chiêu thành Hồi Thủ Xà quét ngang.

Tô Thăng bị bất ngờ, bị chém rớt một cánh tay. Tô Thăng ôm đầu vai đau đớn hét lên.

Hắn đang định buông lời chửi rủa thì một nắm đấm đã tới trước mặt hắn.

“Bùm” một tiếng.

Đầu Tô Thăng nổ nát, cả thân hình đổ xuống hoá thành ma khí tán loạn, chỉ còn lại vật dụng rớt trên mặt đất.

Tôn Kỳ lập tức nắm lấy đuôi thương quét một vòng tròn, bức lui bọn Tô Thanh, Tô Hà, Tô Bắc.

Bọn Tô Thanh, Tô Hà, Tô Bắc khi thấy Tôn Kỳ động thân thì bọn hắn cũng động theo nhưng không ngờ Tôn Kỳ giết Tô Thăng lão nhị quá nhanh.

Chờ bọn hắn đến gần Tôn Kỳ có thể tấn công thì Tôn Kỳ cầm thương quét ngang bức lui bọn hắn.

Đây rõ ràng là Tôn Kỳ đã có chiến thuật từ trước, muốn ra tay giết bọn hắn.

Ba bọn hắn sắc mặt cực khó coi, vô cùng giận dữ.

Lúc này trong rừng cây có tiếng quát phẫn nộ:

“To gan! Dám giết thuộc hạ của lão phu. Ta sẽ không tha cho ngươi.”

“Tô Lâm! Ngươi đem hắn chém giết cho ta.”

“Tuân lệnh!”

Một bóng hình nhảy ra khỏi rừng cây, là Tô Lâm.

Tô Lâm sắc mặt lúc này khó coi, giận dữ nhưng vẫn còn giữ được bình tĩnh.

Tô Thanh, Tô Hà, Tô Bắc thấy Tô Lâm xuất hiện thì bình tĩnh lại, chạy tới đứng sau lưng Tô Lâm.

Tô Lâm mở miệng:

“Tĩnh Niệm! Ngươi thật độc ác. Bất tuân lệnh ma chủ, lại còn dám giết huynh đệ ta. Từ đâu mà ngươi lại to gan như vậy.”

Bọn Tô Thanh nghe lời này thì trong lòng bội phục không thôi, Tô Lâm không hổ là lão đại.

Ngay cả trong tình huống này mà lão đại cũng không mất bình tĩnh, tìm cách hỏi dò lực lượng của Tĩnh Niệm.

Nên nhớ bọn hắn có lão đại Tô Lâm là Luyện Linh lục trọng, Tô Thăng là Luyện Linh ngũ trọng, ba bọn hắn là Luyện Linh tứ trọng, cộng thêm có một vị ma chủ Tạo Thế cảnh thần bí phía sau.

Vậy mà Tĩnh Niệm vẫn ung dung tính kế giết Tô Thăng. Tĩnh Niệm mới là Luyện Linh lục trọng ở đâu cho hắn có niềm tin đối đầu bọn họ cùng Tạo Thế cảnh cường giả.

Tô Lâm một lời nói ra điểm tỉnh bọn hắn.

Bọn hắn liền nghiêm sắc mặt nhìn xung quanh, đồng thời phóng thích hồn lực dò xét.

Nhưng mà bọn hắn vẫn không thể thấy bất cứ điểm bất thường nào.

Hay là tên Tĩnh Niệm này chỉ đang giả vờ.

Tô Lâm thì thầm:

“Không cần dò xét nữa. Chuẩn bị chiến đấu thôi.”

Bốn bọn họ lập tức lập trận hình. Tô Lâm chủ chiến, Tô Hà và Tô Bắc quấy rối, Tô Thanh đánh lên.

Tôn Kỳ vẫn đứng đó cười cười không nói, để mặc bọn huynh đệ họ Tô lập đội hình.

Bốn huynh đệ họ Tô theo đội hình tiến lên, Tôn Kỳ lúc này bất chợt động.

Tôn Kỳ bật nhảy, cầm thương từ trên cao giáng xuống là chiêu Mãnh Tượng Phá Thạch.

Tô Lâm hoành đao trên đầu ngăn lại.

Tô Hà cùng Tô Bắc tiến lên hai bên chỉ chờ khi Tô Lâm đẩy Tôn Kỳ về sau sẽ tấn công hai sườn Tôn Kỳ.

Tô Thanh súc thế chờ sẵn chỉ cần Tôn Kỳ đỡ đòn tấn công hai bên sườn, hắn sẽ cầm dao vào đầu Tôn Kỳ.

Kế hoạch hết sức rõ ràng, bọn họ không nói một lời nhưng lại ăn ý phối hợp.

Thế nhưng diễn biến lại không như tưởng tượng của bọn hắn.

Tôn Kỳ một đập này sức mạnh vô cùng, Tô Lâm không những không đẩy được mà còn phải quỳ gối chống đỡ.

Tôn Kỳ tung một cước vào ngực Tô Lâm.

Tô Lâm thân hình bắn ra đập vào thân cây gần đó, thân hình chưa kịp đổ xuống thì bị một thanh thương bay tới đâm xuyên ngực, dính hẳn dính tại thân cây.

Tôn Kỳ nhìn ba tên còn lại cười cười, trong tay hắn đã không còn vũ khí nhưng để đối phó ba tên Luyện Linh tứ trọng với hắn mà nói thì vẫn quá đơn giản.

Một lát sau, Tôn Kỳ phất tay nhìn đồng đồ linh tinh rơi vãi mặt đất, ba tên này thật quá yếu chỉ vài chiêu đã bị giết chết.

Tôn Kỳ nghĩ nghĩ cũng không nhặt mấy đồ này mà để mặc đấy.

Tôn Kỳ bước tới chỗ Tô Lâm.

Tô Lâm lúc này hơi thở nồng mạnh, trong miệng ọc ra từng ngụm ma khí, tay vẫn đang cố rút cây thương ra.

Khi thấy Tôn Kỳ đến gần, Tô Lâm tỏ ra tuyệt vọng nhưng vẫn cố níu hy vọng.

“Ngươi không sợ ma chủ của bọn ta sao?”

Tôn Kỳ cười cười:

“Ngươi thử gọi ma chủ của bọn ngươi ra cho ta xem thử.”

Tô Lâm nhú mày:

“Ngươi đã phát hiện ra? Ngay từ đầu ngươi đã phát hiện ra. Ngươi làm sao có thể, ta dùng cách này chưa từng thất bại.”

Tô Lâm chính là dùng một viên Giả Khí Đan nguy tạo khí tức Tạo Thế cảnh, cùng cảnh Luyện Linh tu sĩ rất khó phát hiện.

Tôn Kỳ cũng chỉ cười cười không đáp, giống như hắn đang suy nghĩ một vấn đề gì đó hoàn toàn không để ý lời nói Tô Lâm.

Tô Lâm lúc này cũng chỉ có thể tuyệt vọng cầu xin:

“Tĩnh Niệm huynh đệ hãy nể tình trước đây chúng ta có quen biết lại hợp tác vui vẻ mà tha cho ta lần này, ta nguyện vì Tĩnh Niệm huynh đệ dốc sức báo ơn.”

“Thuộc hạ xin Tĩnh Niệm ma chủ tha thứ thu nhận. Ma chủ! Chúng ta dù sao cũng là đồng tộc, xin tha cho thuộc hạ một mạng...”

Sau đó Tô Lâm dốc hết sức nói, chỉ hy vọng kéo lại một mạng.

Lúc này Tôn Kỳ bỗng phản ứng lại miệng lẩm bẩm:

“Hay là thử một lần xem thế nào!”

Tô Lâm nghe được lời này thì vui mừng nghĩ rằng Tôn Kỳ động tâm tha mạng.

Chỉ cần giữ được tính mạng. Tô Lâm, hắc thể sẽ báo thù gấp ngàn lần chuyện hôm nay.

“Cảm tạ! cảm tạ! ma chủ tha mạng, thuộc hạ sẽ hết lòng trung thành!”

Tôn Kỳ nhìn hắc cười:

“Ngươi nghĩ nhiều rồi!”

Tôn Kỳ dùng tay bóp cổ Tô Lâm, thần thức bắn ra xuyên thủng ma linh đâm vào trong đầu tiến hành suu hồn.

Tô Lâm cảm thấy không ổn liền vùng vẫy dụa nhưng rất nhanh thân thể hắc dần tan rã tán đi. Đồ đặc linh tinh rơi xuống đất.

Tôn Kỳ lăm bằm:

“Chút nữa là thành công. Nếu có thể làm thêm vài lần hắc là có thể tìm ra ký ức của bọn hắc.”

Tôn Kỳ sau đó bỏ đi, không mang theo bất kỳ đồ gì của năm huynh đệ họ Tô.

Suu hồn ma thú, Tôn Kỳ đã làm nhiều lần khá là thuần thực nhưng là lần đầu tiên suu hồn Ma tộc, kết quả là không tìm được chỗ cất giấu ký ức.

Thế nhưng chỉ cần làm thêm vài lần, Tôn Kỳ tự tin có thể tìm ra chỗ giấu ký ức.

Tôn Kỳ trở lại hang động bắt đầu điều chỉnh kế hoạch tiếp theo.

Mấy ngày sau, có thợ săn phát hiện vật dụng của năm huynh đệ họ Tô cùng với các xác của Lục Nhân Huyền Xà đang thối rữa. Không khó để bọn hắc suy đoán ra kết quả: hai bên đánh nhau rồi cùng đồng quy vu tận.

Đây cũng là chuyện bình thường trong cuộc đời đám thợ săn. Săn ma thú cũng có thể bị ma thú săn.

Một tháng sau lại có một thợ săn mất tích. Tìm thấy đồ đặc của hắc tại một bãi cỏ, có dấu vết đánh nhau.

Ba tháng sau, lại tìm thấy đồ đặc của hai thợ săn khác, nhiều khả năng là đã chết.

Hai tháng sau, lại có tới năm thợ săn bị xác định là đã chết.

Lúc này trong đám thợ săn đã không còn bình tĩnh như lúc trước, đủ loại suy đoán hiện ra.

Nhưng đa số đều đồng tình rất có thể là do ma thú gây lên vì nếu do Ma tộc gây lên thì sẽ không để lại đồ đặc, chỉ có ma thú không cần những đồ này mới để lại.

Vậy là các thợ săn lập tổ đội từ năm tới mười tên, trong đó có ít nhất hai tên Luyện Linh lục trọng, Luyện Linh thất trọng, bát trọng cũng xuất hiện trong đội.

Trong hai tháng tiếp theo, thông tin có thợ săn mất tích vẫn diễn ra, thậm chí còn tìm thấy đồ đặc của một nhóm bảy tên thợ săn.

Lúc này lập tức có tin đồn lan ra là Hung Ma tái hiện làm việc này.

Nhưng mà lập tức bị bác bỏ, Hung Ma không phải là tin đồn do bọn Trương Tấn làm ra sao.

Nhưng lúc này bọn hắc phát hiện bọn Trương Tấn hình như cũng đã mất tích.

Những vụ mất tích vẫn đang diễn ra, làm bọn thợ săn ngày càng hoang mang. Bọn hắc thậm chí bỏ rừng không dám trở lại.

Có mấy nhóm thợ săn tìm hung thủ cũng bị mất tích, trong đó có cả cao thủ Luyện Linh thất trọng.

Sợ hãi, lo lắng lan rộng. Nhiều tin đồn lại được dịp phát tán.

Tin đồn Hung Ma gây nên là thịnh nhất, càng ngày càng diễn hoá thành sự thật.

Hung Ma tái hiện.

.....

NGOẠI TRUYỆN:

Một vị đàn ông trung niên đang ngồi trên tảng đá giảng dạy, ngồi phía dưới là đám đồ đệ.

Khi người đàn ông trung niên này kết thúc bài giảng, có một vị học trò lanh lợi hỏi:

“Thưa Thầy! chuyện gì Thầy cũng biết, chuyện gì Thầy cũng thông, có phải trước đây Thầy có rất nhiều biệt danh mỹ hảo? biệt danh đầu tiên của Thầy là gì, hả Thầy?”

Người đàn ông trung niên nhẹ nhàng trả lời:

“Là Hung Ma.”

Cả đám học trò “ồ” lên một tiếng dài, vì cái biệt danh này hình như không tốt lắm.

Vị trung niên này vẫn nhẹ nhàng cười nói:

“Ấn tượng ban đầu về một người có thể ảnh hưởng tới phán đoán của các con.”

“Sau này dù người đó làm việc tốt hay xấu thì các con cũng tìm lý do giải thích cho việc làm người đó theo ấn tượng tốt hoặc ấn tượng xấu.”

“Các con phải tỉnh táo.”

Đám đồ đệ không hiểu hết lời này, bọn họ vẫn đang bàn tán về biệt danh của Thầy mình.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Săn Hung Ma

Tôn Kỳ nắm cổ một tên Ma tộc giơ lên cao, phóng thích thần thức đâm vào trong đầu tên này.

Tên Ma tộc giãy giụa, tay chân quờ quạng cố làm ra phản kháng, ánh mắt tuyệt vọng vừa giận dữ vừa sợ hãi vừa khó hiểu. Miệng hắn ú ớ mấy tiếng:

“Ngươi... ngươi sẽ không... Không được chết yên lành...”

“Bọn họ... sẽ trả thù... cho ta...”

Tôn Kỳ ánh mắt lạnh nhạt, mạnh tay bóp một cái, cổ tên này vỡ nát, đầu thân mỗi thứ một nơi sau đó hoá thành từng sợi ma khí tan biến mất.

Tôn Kỳ trở lại chỗ ở, ngồi tĩnh tọa nhắm mắt suy nghĩ.

Thời gian này hắn cũng không biết hắn đã giết bao nhiêu Ma tộc.

Chỉ biết là bây giờ hắn đã dễ dàng suu hồn Ma tộc tìm tòi ký ức của bọn họ.

Tôn Kỳ lúc này ngồi tại trong động phủ, nhắm mắt tĩnh tọa, chuyên tâm nghiên cứu.

Nửa ngày sau, Tôn Kỳ từ từ mở mắt, miệng lẩm bẩm:

“Ma pháp này chỉ đến Luyện Linh thất trọng còn quá thấp. Bọn thợ săn này thật quá nghèo nàn, cấp độ ma pháp kém như vậy.”

Trong thời gian này, Tôn Kỳ chính là giết Ma tộc suu hồn tìm ma pháp bọn chúng tu luyện.

Tôn Kỳ mở ra một con đường tu luyện mới, cường đại hơn con đường cũ của Ma tộc nhưng mà hắn lại cảm thấy hắn không thể phát huy hết ưu điểm của con đường mới này.

Hắn vận dụng đại linh hồ, tiểu linh hồ cùng Thiên Hải không theo quy luật vận chuyển nào cả.

Tiểu linh hồ thì giống như là chỗ chứa thêm linh khí, Tôn Kỳ không biết thế nào đưa tiểu linh hồ vào vòng luân chuyển cùng đại linh hồ.

Còn Thiên Hải thì hắn lại vận dụng như khai linh hồ bình thường.

Đây rõ ràng là phạm công năng của Thiên Hải cùng tiểu linh hồ nhưng mà hắn cũng không biết làm thế nào.

Mặc dù trong lòng tính toán sáng tạo ra một môn ma pháp phù hợp nhưng nội tình của hắn quá ít, tầm mắt quá thấp làm sao có thể sáng tạo ra ma pháp mới.

Vậy nên hắn cần thêm nhiều ma pháp tham khảo.

Tôn Kỳ đã giết khá nhiều Ma tộc thợ săn nhưng mới thu được sáu loại ma pháp khác nhau.

Trong sáu loại này thì tu luyện tới Luyện Linh cửu trọng là cao nhất, còn lại là bát trọng, thất trọng.

Tôn Kỳ lấy sáu loại ma pháp này cùng Hắc Luân Ma Pháp của Hắc Tông làm cơ sở, trong đầu hắn một bộ khung ma pháp mới đang dần hình thành.

Nhưng mà còn quá ít còn không đủ để hắn xây dựng cảnh giới đầu tiên Luyện Linh nhất trọng.

Cái này có thể là do con đường mới này cực kỳ cường đại cộng thêm tham vọng không nhỏ của Tôn Kỳ mà ma pháp mới này sẽ phức tạp, bao hàm nhiều tri thức và có tính tiến hoá.

Vậy nên việc Tôn Kỳ cần làm bây giờ là kiếm thêm ma pháp hay đúng hơn là giết thật nhiều Ma tộc.

Tôn Kỳ hát lên thân một bộ da ma thú dày nặng. Là một bộ da gấu lớn.

Nếu đã có tin đồn về Hung Ma vậy thì hắn sẽ triệt để là Hung Ma.

.....

Tôn Kỳ ngồi trên cành cây, núp trong tán lá, lặng yên phóng thần thức ra thăm dò.

Thần thức hắn hiện tại có thể phóng ra cực đại trăm dặm nhưng mà phóng càng xa thì hình ảnh sẽ càng mờ ảo vậy nên Tôn Kỳ chỉ phóng ra mười dặm là đủ.

Mười dặm xung quanh Tôn Kỳ mọi thứ đều hiện lên rõ ràng. Chim bay, thú chạy, cá bơi, côn trùng đập cánh, nhện giăng tơ...

Một nhóm bảy tên thợ săn đạp lên lá khô phát ra tiếng kêu sột soạt.

Tên đi đầu chỉ huy là một tên Luyện Linh cửu trọng, hai tên bên cạnh là Luyện Linh bát trọng, ba tên Luyện Linh thất trọng, một tên Luyện Linh lục trọng.

Đội hình này phải nói là vô cùng cường đại, mạnh hàng đầu trong các nhóm thợ săn tìm Hung Ma.

Nên nhớ theo dấu vết để lại Hung Ma chỉ từ Luyện Linh lục trọng tới thất trọng.

Trên lý thuyết nếu như đội hình này tìm được Hung Ma thì Hung Ma chết chắc.

Đám thợ săn sơ dĩ vận động nhiều nhóm săn giết Hung Ma như vậy cũng là có nguyên do:

Thứ nhất Hung Ma giết thợ săn, chạm tới lòng tự ái của bọn họ. Bọn họ từ thợ săn biến thành con mồi là điều khó chấp nhận.

Thứ hai là những kẻ bị giết là bạn hữu, huynh đệ của bọn họ. Bọn họ muốn báo thù.

Thứ ba là Hung Ma làm loạn một vùng không ai dám tới đi săn. Bọn họ cần dọn dẹp trả lại bãi săn như cũ.

Tôn Kỳ ngồi trên tán cây sắc mặt không vui không buồn, vẫn đang dùng thần thức quan sát bọn họ.

Nếu như đối đầu từng tên thì Tôn Kỳ hoàn toàn có thể chiến thắng tất cả nhưng nếu phải đánh với cả đội hình này thì hắn không nắm chắc gì cả.

Sau một lúc Tôn Kỳ động thân biến mất tại một phương hướng. Hắn đã có kế hoạch săn giết.

Trong nhóm bảy tên thợ săn thì tên Luyện Linh lục trọng có tài trình sát nhất nên thường đi trước dò đường.

Tên này đang thăm dò thì chợt phát hiện một dấu chân lớn khá mới, hắn nhảy xuống kiểm tra.

Dấu chân này tựa gấu mà không giống gấu, theo dấu chân thì con ma thú này cao ít nhất là hai thước. Có vài đặc điểm giống mô tả Hung Ma.

Ánh mắt tên này loé sáng lần theo dấu vết.

Hắn lại phát hiện thêm vài dấu chân, tại dấu bàn chân cuối cùng có thêm mảnh vụn gỗ.

Hắn cầm lên mảnh gỗ quan sát. Đây rõ ràng là gỗ làm tên của thợ săn. Đây rất có thể là dấu vết Hung Ma.

Tên này mừng rỡ chuẩn bị quay lại báo cáo thì bất thành linh có một cái bóng lớn che trước mặt, hắn còn đang bắt ngờ thì bị một móng vuốt xuyên ngực.

Hắn chỉ kịp hét lên:

“AAA... Hung... Ma...”

Một bàn tay thò ra khỏi lớp lông túm lấy cổ hắn, một giọng nói vang lên:

“Hết vậy là được rồi.”

Tên thợ săn suy nghĩ luân chuyển, hắn chợt phát hiện ra một điều: Hung Ma chỉ sợ là một cái âm mưu.

Nhưng mà hắn rất nhanh đã dừng suy nghĩ, hồn về thiên địa.

Tôn Kỳ nhanh chóng phóng thân biến mất.

Hai mươi tức thời gian sau, sáu tên thợ săn xuất hiện tại chỗ này nhìn đồng hồ đặc linh tinh của tên dò đường. Bọn hắn biết đồng đội của mình đã chết.

Tên cầm đầu sắc mặt nghiêm nghị, phun ra một chữ:

“Truy!”

Cả bọn lần theo dấu vết truy đuổi.

Tôn Kỳ thì tại trên một cành cây dùng thần thức quan sát bọn chúng đuổi theo dấu chân mình tạo ra. Lũ cá đã mắc bẫy.

Tôn Kỳ cũng không vội thu lưới, hắn tĩnh tâm suy nghĩ bộ ma pháp mà hắn vừa suu hồn có được.

Bộ ma pháp này hình như giúp tăng cường hồn lực.

Tôn Kỳ nghiền ngẫm một lúc thì ánh mắt loé sáng. Bộ ma pháp này đúng là thứ hắn còn thiếu.

Các bộ ma pháp trước đây hắn có đều tập trung tăng tu vi còn bộ ma pháp này lại chú ý tăng cường hồn lực.

Ma pháp của hắn chính là đang thiếu phần vận dụng và tăng cường thần thức.

Tôn Kỳ có thể dùng bộ ma pháp này làm gọi ý để hoàn thiện ma pháp của hắn.

Nhưng việc này không vội, trước tiên hắn cần thu lưới.

Bọn sáu tên thợ săn theo dấu chân mà bị dẫn vào Mê Thạch Sâm Lâm.

Tại Mê Thạch Sâm Lâm cột đá liên tiếp dày đặc như rừng cây, hang đá, ụ đá, cầu đá xuất hiện liên miên như một mê cung tự nhiên.

Bọn thợ săn khi vào đây thì lập tức phân tán.

Nhưng mà không nên vì thế mà nghĩ bọn hắn ngốc bị dụ vào mê cung đá lại phân tán ra.

Nên nhớ bọn hắn là thợ săn những khu vực này bọn hắn đã nhiều lần đi qua, rõ như lòng bàn tay.

Mê Thạch Sâm Lâm tuy nói là mê cung tự nhiên nhưng mà đã bị bọn hắn khám phá nhiều lần, bọn hắn có thể dễ dàng tìm lối ra chỉ là tốn một ít thời gian mà thôi.

Còn lý do bọn hắn phân tán ra là để tìm kiếm rộng hơn, bọn hắn cũng không sợ Hung Ma đánh lên từng tên vì bọn hắn đều là thợ săn lão luyện, tu vi ít nhất cũng ngang Hung Ma.

Nếu Hung Ma giết ra ngược lại sẽ bị cuốn lấy chờ đợi viện binh, lúc đó Hung Ma chết chắc.

Kế hoạch này hoàn toàn chính xác, Tôn Kỳ tu vi cũng chỉ lực trọng.

Nhưng mà chiến lực của Tôn Kỳ quá kinh khủng đã ngang bằng với Luyện Linh cửu trọng.

Tại một chỗ nào đó bỗng có tiếng hét vang lên, tên cầm đầu lập tức theo tiếng hét chạy tới.

Trước mặt hắn là một tên thanh niên đang nắm lấy cổ tên đồng bọn của hắn.

Tên đồng bọn của hắn đang dần mờ đi tiêu tán trong trời đất. Hiển nhiên đã chết.

Tên này tức giận:

“Ngươi dám giết hắn. Ngươi là ai?”

Tên thanh niên này nhìn hắn cười cười:

“Không cần kéo dài thời gian. Bọn họ đã bị ta giết hết. Ta cố tình để tên này hét lên là dụ ngươi đến.”

Tên cầm đầu lập tức tái mặt, hắn nhìn tên thanh niên thần thái bình tĩnh tự nhiên, nụ cười chan hoà bỗng nhiên trong đầu hắn nảy sinh một ý nghĩ: Hung Ma.

Tên thanh niên này vừa mới giết đi đồng tộc mà thần thái vẫn như vậy thì không phải Hung Ma thì là gì?

Nhưng mà tên thợ săn cầm đầu rất nhanh lấy lại bình tĩnh, gạt bỏ tất cả suy nghĩ tạp nham chỉ tập trung vào trận chiến trước mắt.

Tôn Kỳ nhìn tên thợ săn nhanh chóng lấy lại tinh thần chiến đấu thì vui vẻ, đối thủ như thế mới kiểm tra được chiến lực của hắn hiện giờ.

Trận chiến diễn ra kéo dài suốt một canh giờ, cuối cùng chỉ còn lại đồng đồ đặc linh tinh của tên thợ săn.

Tôn Kỳ có chút chật vật nhưng mà cũng không bị thương nặng. Trận chiến này giúp Tôn Kỳ xác định sức chiến đấu của mình tương đương Luyện Linh cửu trọng bình thường.

Hắn nắm trong tay mấy lợi thể:

Linh khí tổng số lượng của hắn ngang với ma khí của Luyện Linh cửu trọng, mà linh khí chất lượng cao hơn ma khí.

Hắn có kinh nghiệm chiến đấu với Ma tộc, mà tên thợ săn này kinh nghiệm chiến đấu với ma thú nhiều hơn với Ma tộc.

Chỉ hai điểm lợi thể nhỏ này giúp hắn từng bước chiếm thượng phong giết chết tên thợ săn.

Tôn Kỳ nhanh chóng trở lại động phủ của mình. Hắn cần bề quan một thời gian nghiên cứu mấy bộ ma pháp mới có được.

Tại ngoại giới.

Ba ngày sau, đồ của bảy tên thợ săn được phát hiện. Bảy tên này được xác định đã chết.

Tin tức này vừa ra gây hoang mang cho cả giới thợ săn tại khu vực này.

Nên nhớ trong nhóm bị giết có một tên Luyện Linh cửu trọng và mấy tên bát trọng, thất trọng hỗ trợ vậy mà vẫn toàn quân bị diệt.

Vậy thì còn tên thợ săn nào dám vào lại rừng săn bắn.

Sau thời gian dài thảo luận, bọn thợ săn quyết định cầu cứu thành Thực Nguyệt.

Bọn họ dù không sống tại trong thành nhưng cũng thuộc khu vực quản lý của thành Thực Nguyệt, cầu cứu thành chủ là biện pháp duy nhất bọn hắn nghĩ đến.

Ban đầu thành chủ cũng không mấy để ý bọn thợ săn hèn mạt này kêu gào. Nhưng mà bọn chúng cứ như ruồi bay bên tai ồn ào khiến hắn không thể không để ý.

Lại thêm vấn đề nảy sinh đó là không có bọn thợ săn, nhiều cửa hàng trong thành mất đi nguồn cung cấp nguyên liệu ma thú, thảo dược, khoáng thạch kim loại.

Thời gian đầu thì chỉ là vấn đề nhỏ nhưng lâu dần thì hậu quả khó lường. Vậy nên thành chủ thành Thực Nguyệt quyết định phái binh săn Hung Ma.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Nghi ngờ

Một đội quân chính tề một ngàn tên lính. Xếp thành mười đội, mỗi đội trăm tên gọi là đại đội đứng đầu đại đội là đại đội trưởng.

Mỗi đại đội lại chia thành mười tiểu đội, đứng đầu tiểu đội là tiểu đội trưởng.

Mỗi tên lính đều được trang bị mũ giáp, thương, kiếm.

Đây là một nhánh bộ binh của thành Thực Nguyệt theo lệnh của thành chủ đến đây vây quét Hung Ma.

Tại bìa rừng dựng lên một trướng bông lớn làm trạm chỉ huy.

Trong trướng bông, ngồi tại vị trí chỉ huy là một vị nam trung niên tướng mạo uy nghi, lông mày sắc như kiếm, ánh mắt như điều hâu. Hắn là Trương Nghi tướng quân thành Thực Nguyệt, tu vi Tạo Thế nhất trọng, là tổng chỉ huy săn giết Hung Ma lần này.

Bên trái hắn là mười đại đội trưởng cùng hai phó tướng.

Hai phó tướng là Hồ Cẩm và Chu Thái cùng tu vi Luyện Linh đỉnh phong.

Mười đại đội trưởng cũng là tu vi Luyện Linh thất trọng đến cửu trọng.

Bên phải Trương Nghi là mấy vị thanh niên trẻ tuổi tu vi từ Luyện Linh ngũ trọng tới bát trọng. Nếu Tôn Kỳ ở đây thì có thể nhận ra vài khuôn mặt quen như: Kim Thiên Lãnh, Lạc Mộ Hoa, Chu Khải, Hoa Mặc.

Tại trước mặt Trương Nghi là mấy tên thợ săn đang kể lể về Hung Ma và những chuyện xảy ra gần đây.

Trương Nghi trầm ngâm sau đó quay sang hỏi Kim Thiên Lãnh:

“Chuyện này công tử thấy sao?”

Với Trương Nghi mà nói bắt Hung Ma chỉ là chuyện nhỏ nhưng mà mấy tiểu tổ tông này lại được các thế lực trong thành gửi đi cùng để rèn luyện.

Bảo vệ mấy thanh niên này mới là nhiệm vụ quan trọng của hắn.

Đặc biệt là Kim Thiên Lãnh, con trai thành chủ, tương lai nhiều khả năng kế thừa chức vị thành chủ nên hắn đôi khi sẽ hỏi ý kiến của Kim Thiên Lãnh.

Kim Thiên Lãnh lúc khí chất đã có uy của kẻ lãnh đạo, tu vi là Luyện Linh lục trọng đỉnh phong, suy nghĩ một chút liền nói:

“Không có ai nhìn thấy hình dạng thật sự của Hung Ma, không thể xác định Hung Ma là gì?”

Kim Thiên Lãnh trầm ngâm cũng không thể nghĩ ra thêm điều gì.

Trương Nghi thấy thế thì đỡ lời:

“Ta cũng cùng suy nghĩ với công tử. Hung Ma xuất hiện lúc đầu và sau đó có hành vi khác nhau.”

“Hung Ma ban đầu là do bọn Trương Tấn bịa đặt. Hung Ma sau đó chỉ sợ có kẻ giả mạo.”

“Bọn Trương Tấn cũng đã mất tích có thể là bị giết để bịt đầu mối.”

Một tên thợ săn buột miệng hỏi:

“Vậy mục đích của hung thủ là gì? Tại sao lại không lấy đi đồ của thợ săn?”

Trương Nghi ánh mắt sắc bén nhìn tên này một cái làm hắn sợ run rụt cổ lại. Trương Nghi điềm đạm nói:

“Mục đích có thể là cướp của nhưng hung thủ chỉ cướp đồ giá trị, để lại mấy món linh tinh để đánh lạc hướng chúng ta.”

Đám thợ săn bị Trương Nghi khí thế áp bách thì gật đầu như gà mổ thóc.

“Đúng! Đúng! Đúng. Lời tướng quân nói rất đúng, khả năng sự thật chính là như vậy.”

Trương Nghi lúc này mới thu lại khí thế, nhẹ giọng nói:

“Ta cũng là có cùng suy nghĩ với công tử mà thôi.”

Bọn họ sau đó lại bàn kế hoạch chi tiết vây bắt Hung Ma.

Nếu Tôn Kỳ có ở đây sẽ vô cùng ngạc nhiên với suy đoán của Trương Nghi vì suy đoán này đã nói đúng điểm cốt lõi: Hung Ma không phải ma thú mà là có kẻ giả dạng.

.....

Một đám mười tên lính đang chữa thương lớn tiếng quát:

“Kẻ nào trong đó mau ra đây!”

Không có tiếng trả lời.

Tên tiểu đội trưởng quát:

“Phá động!”

Mười luồng ma khí phóng ra tấn công cửa động. Cửa động là một tảng đá lớn ầm ầm đổ sụp, khói bụi bay tứ tán.

Mười tên lính dựng thẳng mũi thương chậm chậm tiến vào, lúc này trong đám khói bụi bỗng nhiên có thân hình lờ mờ kèm theo giọng nói:

“Là kẻ nào! Kẻ nào to gan dám phá động của ta.”

Mười tên lính nghiêm chỉnh hình thành trận thế có công có thủ, sẵn sàng đội lệnh. Tên tiểu đội trưởng giơ tay lên, chỉ cần hắn thấy có nguy hiểm sẽ lập tức hạ lệnh tấn công.

Một cơn gió thổi qua đánh tan lớp bụi, bóng hình dần hiện rõ.

Là một tên thanh niên, ánh mắt lạnh lẽo có phần kiêu ngạo, đứng chấp tay sau lưng nhìn mấy tên lính giống như kẻ bề trên nhìn xuống kẻ dưới, giọng nói uy nghiêm:

“Chỉ huy của các người là ai?”

Hiển nhiên tên thanh niên này lười nói chuyện với bọn thuộc hạ, hắn muốn nói chuyện với kẻ đứng đầu như thế mới phù hợp với danh phận của hắn.

Tên tiểu đội trưởng cũng nhìn ra điểm này, hạ giọng nói:

“Bọn ta là quân lính thuộc quân đoàn bộ binh của Trương Nghi tướng quân thành Thực Nguyệt.”

“Bọn ta được lệnh điều tra tất cả các điểm khả nghi quanh đây. Mời công tử theo bọn ta tới gặp tướng quân.”

Tên thanh niên nhú nhú mày, sau đó gật đầu:

“Được! các người dẫn đường đi.”

Tên tiểu đội trưởng thở ra nhẹ nhõm, hạ lệnh dẫn đường. Hắn thật sự không muốn gọi lên xung đột chút nào, hắn còn không biết thân phận của tên thanh niên này nếu chẳng may chọc phải thiên tài hậu bối của thế lực nào đó thì hắn chỉ có thể lấy mạng ra bồi.

Không bao lâu sau tên thanh niên được đưa tới trưởng phòng chỉ huy của Trương Nghi, tên tiểu đội trưởng vào trong thông báo gì đó, sau đó ra hiệu cho tên thanh niên đi vào.

Khi tên thanh niên vừa đi vào bên trong thì một tiếng ồ vang lên.

“Sao lại là Tinh Niệm huynh?!”

Tiếng nói là của Kim Thiên Lãnh.

Tôn Kỳ cũng tỏ vẻ ngạc nhiên không kém.

Sau đó hai bọn họ trò chuyện vài câu.

Trương Nghi lúc này háng giọng lấy lại sự chú ý rồi hỏi:

“Tinh Niệm công tử, ta đã nghe danh từ lâu, thật đáng ngưỡng mộ. Công tử giúp thành Thực Nguyệt đấu đần thắng thành Uông Dương, chính là công thần lớn của thành ta.”

“Không biết công tử vì sao có mặt tại đây?”

Tôn Kỳ bình tĩnh trả lời:

“Là đến rèn luyện.”

Trương Nghi liên tiếp hỏi:

“Công tử có biết gần đây tại khu vực này có chuyện?”

“Ta biết. Ta nghe bọn thợ săn nói là Hung Ma gì đấy!”

“Vậy sao công tử còn dám ở lại đây?”

“Ta đã ở đây trước đó. Khi nghe có Hung Ma thì ta ở lại động phủ, không lại tiếp tục vào trong sơn mạch.”

“Công tử có thấy qua Hung Ma?”

“Chưa từng thấy qua.”

Trương Nghi mỗi câu hỏi đều toả ra khí thế nhàn nhạt tạo áp lực, Tôn Kỳ vẫn thẳng thân ngạo nghễ mắt đối mắt với Trương Nghi.

Kim Thiên Lãnh nhìn ra sự nghi ngờ của Trương Nghi với Tôn Kỳ liền mở miệng hoá giải:

“Tinh Niệm huynh tiến bộ làm ta thật ngưỡng mộ, vừa là đan sư nhị cấp trung giai vừa là tu sĩ Luyện Linh lực trọng.”

Trương Nghi nghe lời này chợt loé suy nghĩ: Tinh Niệm là đan sư vậy nên chiến lực cùng giai sẽ yếu hơn mà Hung Ma thì Luyện Linh cửu trọng cũng bị giết. Rất khó có chuyện Tinh Niệm là Hung Ma.

Nhưng mà chỉ cần 1% khả năng cũng không được bỏ qua.

Trương Nghi khuôn mặt dần ra, cười nói:

“Hung Ma nguy hiểm, Tinh Niệm công tử không nên đi một mình, hay là cùng nhập bọn với bọn ta. Cùng các vị công tử, tiểu thư rèn luyện.”

Trương Nghi nói lời này xong ánh mắt sắc bén nhìn Tôn Kỳ, muốn nắm bắt tất cả cử động khả nghi của hắn.

Tôn Kỳ nghĩ nghĩ một chút rồi gật đầu:

“Vây cũng tốt. Ta nghe theo tướng quân.”

Trương Nghi nghe xong thì có chút hoà hoãn, đã bớt đi một phần nghi ngờ nhưng vẫn giữ một phần chú ý.

Ngày hôm sau, đội quân tiến vào trong sơn mạch càn quét. Kết quả là không phát hiện được dấu vết Hung Ma, chỉ tìm được vài con ma thú để các thanh niên thiên tài luyện tập.

Tôn Kỳ trong lúc này cũng ra tay, biểu hiện của hắn vừa phải đúng với nhận thức thông thường: đan sư thì yếu hơn cùng giai.

Trương Nghi thì như lơ đãng không quan tâm nhưng vẫn thường chú ý Tôn Kỳ.

Ngày thứ hai lại đến...

Ngày thứ ba...

Ngày thứ tư...

Liên tiếp mười ngày kết quả không khác nhau là mấy. Đội quân của Trương Nghi đã càn quét khu vực trăm dặm xung quanh nhưng vẫn không hề phát hiện được manh mối có giá trị.

Ngày thứ mười một.

Tôn Kỳ lúc này đang trong rừng dò thám, cách hắn xung quanh một dặm là mấy tiểu đội.

Đây là cách tiến lên của quân Trương Nghi để các công tử tiểu thư vừa được rèn luyện vừa được bảo vệ.

Nhưng với Tôn Kỳ thì Trương Nghi đặc biệt có lệnh giám sát, tất nhiên là sẽ không giám sát lộ liễu.

Tôn Kỳ có thể thấy rõ cách nửa canh giờ sẽ có một cỗ hồn lực như vô tình quét qua chỗ hắn.

Hồn lực của mấy tiểu đội này hình thành một vòng tròn lấy Tôn Kỳ làm trung tâm, các hồn lực này cách Tôn Kỳ nửa dặm.

Nói tóm lại xung quanh Tôn Kỳ nửa dặm sẽ không có hồn lực dò xét, mỗi nửa canh giờ sẽ có hồn lực quét qua hắn.

Tôn Kỳ nhếch mép cười không để ý.

Tôn Kỳ tiến lên như vô tình nhưng lại hữu ý. Hắn tiến tới chỗ Hắc Thiết Hùng tu vi Luyện Linh cửu trọng.

Khi khoảng cách còn bảy dặm, Tôn Kỳ vận dụng thần thức hoá thành kim châm.

Đây chính là khám phá mới của hắn về thần thức: Thần thức hoá hình công kích.

Thần thức kim châm phóng nhanh đâm vào não con Hắc Thiết Hùng đang ngủ.

Con gấu đen này bị tấn công bất ngờ thì tức giận gầm thét, đòn tấn công này thực chất chỉ làm nó có chút nhói đau rồi hết nhưng là sự khiêu khích với nó, khơi dậy bản tính hung tàn của nó.

Nghe thấy tiếng gầm thét thì một tiểu đội liền tiến lên dò xét.

Tiểu đội này vừa bỏ vị trí, Tôn Kỳ liền theo vị trí này lách qua.

Một tên thanh niên đang đi dò xét thì nghe tiếng gầm của Hắc Thiết Hùng lập tức chú ý đi qua.

Khi đi qua một cái động thì hắn nghe bên trong truyền đến tiếng mèo kêu, giống như là tiếng Ly Miêu.

Tên này ánh mắt rực sáng xông vào. Mấy ngày nay đánh ma thú khiến hắn có chút nghiện.

Khi vừa xông vào không lâu thì “bụp” một tiếng đánh vào đầu khiến hắn bất tỉnh.

Con Hắc Thiết Hùng quá mạnh, tiểu đội đầu tiên tiếp cận liền bị đánh tan, tiểu đội thứ hai, thứ ba xuất hiện trợ trận.

Tôn Kỳ lúc này cũng xuất hiện, lập tức có một tiểu đội bao quanh hắn bảo vệ. Tiểu đội trưởng lo lắng nói:

“Công tử! con Hắc Thiết Hùng này tu vi Luyện Linh cửu trọng không thích hợp công tử luyện tập. Công tử theo bọn ta rút về phía sau.”

Tôn Kỳ gạt đầu:

“Được!”

Tiểu đội thành bảo vệ Tôn Kỳ rút lui.

Đi được mấy thước thì có tiếng la hét vang lên.

“Con gấu giết chết Viên Thư công tử rồi!”

“Chuyện lớn rồi! Mau phát tín hiệu cầu cứu!”

Nửa canh giờ sau.

Trương Nghi sắc mặt khó coi đảo mắt qua chiến trường.

Một đám năm mươi tên lính quý cúi đầu không dám thở mạnh.

Đám thanh niên thiên tài thì trầm mặc không nói gì, Tôn Kỳ cũng trong số này.

Chiến trường hoang tàn, dấu vết đánh nhau khắp nơi, xác con Hắc Thiết Hùng chỉ chút vết thương, vẫn còn một đoạn giáo gãy đâm vào tim.

Gần đó là một đồng đồ đặc linh tinh.

Trương Nghi mở miệng hỏi:

“Chuyện gì xảy ra?”

Một tên tiểu đội trưởng tường tận kể lại mọi chuyện, không dám thêm bớt.

Trương Nghi nghe xong nhú nhú lông mày, nói:

“Giải mấy tên này đến phòng tra khảo.”

“Chu Thái, người ở lại bảo vệ hiện trường.”

“Các vị công tử, tiểu thư ngày hôm nay kết thúc ở đây vậy.”

Bọn thanh niên thiên tài này mặt mày ủ rũ, trầm mặc. Bọn hắn nhận ra một điều: tại hoang dã thợ săn cũng có thể là con mồi.

Ngày hôm nay trôi qua có chút ảm đạm.

Tôn Kỳ ngồi trong lều riêng của mình nghĩ lại mọi chuyện.

Đầu tiên là chọc giận Hắc Thiết Hùng, sau đó lên đi đánh ngất Viên Thư sư hồn của hắn tìm ma pháp, sau đó để Viên Thư như vô tình xuất hiện trên

đường đi của Hắc Thiết Hùng.

Hắc Thiết Hùng trong lúc tức giận, một chương vỡ chết Viên Thụ. Dù sao Viên Thụ mới Luyện Linh lực trọng bị một chương của Luyện Linh cửu trọng vỡ chết rất bình thường.

Chuyện sau đó thì tất cả đều thấy.

Nhưng Tôn Kỳ cũng không mất cảnh giác. Hắn toả ra thần thức, xâm nhập phòng tra khảo.

Có thể thấy rõ Trương Nghi cùng phó tướng Hồ Cẩm đang tra hỏi từng tên lính, đặc biệt chú ý tra khảo hành tung của hắn nhưng mà không có gì khả nghi.

Tôn Kỳ tự nghĩ: Quả nhiên có nghi ngờ ta nhưng mà như vậy thì sao chứ, không có chứng cứ hắn dám làm gì ta sao.

Tôn Kỳ nhếch mép cười rồi yên tĩnh nghiên cứu ma pháp với sư hồn có được.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Ma pháp sơ thành

Sáng sớm ngày hôm sau, Trương Nghi công bố kết quả cái chết của Viên Thụ là tai nạn, năm tiểu đội không hoàn thành nhiệm vụ bảo vệ sẽ bị phạt, còn hình phạt ra sao thì trở lại thành sẽ có.

Cả đội quân tiếp tục tiến lên.

Hai ngày tiếp theo mọi việc diễn ra yên bình.

Đến ngày thứ ba, phát hiện manh mối khả nghi có thể là của Hung Ma.

Dấu vết dẫn tới Mê Thạch Sâm Lâm thì biến mất.

Theo suy đoán của Trương Nghi cùng với chuyện đã có nhóm sáu tên thợ săn chết trong Mê Thạch Sâm Lâm nên rất có khả năng hang ổ của Hung Ma tại Mê Thạch Sâm Lâm.

Mê Thạch Sâm Lâm rất rộng lớn mà Trương Nghi chỉ có trong tay một ngàn quân không thể bao vây dò xét tất cả.

Trương Nghi cho quân tách thành từng tiểu đội nhỏ, mỗi tiểu đội không cách nhau quá xa, phải nằm trong phạm vi dò xét hồn lực của nhau.

Mọi việc diễn ra khá yên bình không phát hiện được dấu vết gì đặc biệt.

Kết quả cuối ngày khi điểm binh lại thì Trương Nghi phát hiện thiếu đi một tiểu đội.

Khi tra hỏi các tiểu đội xung quanh thì mới biết, tiểu đội mất tích đi vào một hang động kiểm tra. Khi vừa vào hang thì các tiểu đội khác lập tức mất liên lạc.

Ban đầu các tiểu đội gần đó cũng không quá để ý vì hồn lực thường không thể xuyên qua lớp đất đá của hang động nên mất liên lạc tạm thời là dễ hiểu.

Đến khi trở về điểm binh thì mới phát hiện một tiểu đội mất tích.

Trương Nghi lập tức tiến tới chỗ hang động mất tích.

Kết quả là phát hiện đồ vật của tiểu đội này, trong hang có một bầy rắn độc đủ chủng loại, tu vi có cao có thấp, cũng không thiếu độc xà tu vi Luyện Linh cửu trọng.

Nhìn vào biểu hiện trước mặt không khó đoán diễn biến: tiểu đội này đi vào trong hang rắn do thám, kết quả bị lũ rắn giết chết.

Nhưng mà Trương Nghi vẫn nhủ mảy không thôi, trong lòng hắn sinh ra nhiều giả thuyết nghi ngờ.

Có một điều trùng hợp là tiểu đội mất tích chính là tiểu đội bảo vệ bên trái của Tinh Niệm, lần trước chuyện Hắc Thiết Hùng cũng gần chỗ Tinh Niệm.

Nhưng nếu nói Tinh Niệm là hung thủ hoặc dính dáng đến vụ việc thì lại quá nhiều điểm vô lý.

Tinh Niệm tu vì quá thấp làm sao có thể tránh được sự giám sát của binh lính xung quanh. Nếu Tinh Niệm là hung thủ vậy thì hẳn canh thời gian cũng quá chính xác đi giống như là có thể nhìn thấy toàn cục tất cả.

Lại nói lúc sự việc diễn ra Tinh Niệm đều có bằng chứng ngoại phạm.

Trương Nghi cũng bị nhiều nghi ngờ mà loạn cả lên, hấn bóp bóp trán để lấy lại bình tĩnh. Sao hẳn lại có thể nghi ngờ Tinh Niệm cho được? Tinh Niệm không có lý do gì để làm việc này mà cũng không có năng lực để làm.

Có lẽ là hẳn có ấn tượng ban đầu không tốt về Tinh Niệm nên sau này sinh ra nhiều nghi ngờ.

Lúc này ở trong trường bỗng, Trương Nghi nghiêm giọng nói:

“Đã xác định nguyên nhân cái chết của tiểu đội số 5 thuộc đại đội số 7 là khi xông vào hang rắn độc bị rắn độc giết chết.”

“Ta đã tiêu huỷ cả hang rắn.”

“Để giữ an toàn cho mấy vị tiểu thư, công tử nên từ hôm sau mấy vị ở bên cạnh ta.”

“Tất cả có ý kiến gì không?”

Lúc này một mảnh trầm mặc không nói, hiển nhiên là không có ý kiến.

Buổi họp tiếp tục diễn ra là những báo cáo của binh lính về lần càn quét hôm nay.

Những chuyện đó đã không còn liên quan đến Tôn Kỳ. Hấn trở lại lẽ riêng của mình.

Hấn ngồi tĩnh tọa tìm hiểu mấy bộ ma pháp mới sưu hồn có được.

Hấn dụ một tiểu đội vào trong hang rắn sau đó kích động bầy rắn tạo cảnh hỗn loạn, khiến tiểu đội tan rã lạc trong mê cung hang động, cuối cùng bị hấn giết từng tên một.

Mấy tên lính này đều tu luyện một loại ma pháp hẳn là do trong quân cung cấp bắt buộc, có mấy tên còn tu thêm ma pháp khác hẳn là đồ gia truyền.

Tôn Kỳ trong tay nắm giữ gần chục bộ ma pháp.

Mấy bộ ma pháp của bọn thợ săn khá kém nhưng lại đa dạng, tu luyện Luyện Linh cửu trọng là cao nhất.

Bộ ma pháp trong quân đội thì tốt hơn có thể tu tới Tạo Thể nhất trọng.

Bộ ma pháp của Viên Thư là tốt nhất tu luyện tới Tạo Thể tứ trọng, không hổ là con cái gia tộc lớn.

Tôn Kỳ tĩnh tâm suy tưởng cố gắng rút ra tinh túy của mỗi bộ ma pháp bổ sung vào khung ma pháp của mình.

Sáng hôm sau bắt đầu, Trương Nghi tự mình dẫn đầu, bên cạnh hẳn là mấy vị công tử, tiểu thư.

Mọi việc diễn ra suôn sẻ.

Ngày tiếp theo, một tiểu đội lọt vào bầy dã lang công kích, ba tên bị chết bảy tên bị thương.

Hai ngày sau đó, lại có ba tiểu đội bị thương do bầy Hoàng Ngọc Phong công kích.

Bảy ngày sau, hai tổ đội lọt vào ổ Hoả Giác Nghĩ chỉ có ba tên lính còn sống đi ra.

Một tháng sau, có manh mối của Hung Ma.

Theo dấu vết để lại thì Hung Ma rất có thể là Hắc Thiết Hùng biến dị tu vì đã đến gần Tạo Thể cảnh.

Chiến dịch vây quét do đích thân Trương Nghi tiến hành.

Kết quả là một trận đánh thảm liệt diễn ra, Hắc Thiết Hùng biến dị cuối cùng nhảy xuống vực sâu Cuồng Phong Linh không biết sống chết.

Trương Nghi cho lính xuống dưới dò xét, thế nhưng cuồng phong quá lớn không thể xuống được.

Chiến dịch săn Hung Ma đến đây kết thúc.

Hung Ma rơi xuống vực nhiều khả năng đã chết.

Một ngàn binh lính thì tử vong bốn mươi hai tên, bị thương hai trăm tên.

Nhưng quan trọng hơn là Viên gia công tử Viên Thư bị chết.

Trương Nghi biết khi trở về hắn sẽ bị trách phạt nhưng cũng không thể làm gì.

Khi đội quân nhỏ trại về thành thì Kim Thiên Lãnh quay lại hỏi Tôn Kỳ:

“Mặc dù Hung Ma đã chết nhưng bên trong sơn mạch nguy hiểm, ta thấy rèn luyện như vậy đã đủ hay là Tinh Niệm huynh cùng về với chúng ta. Đội tu vi cao lại vào đây rèn luyện.”

Trương Nghi quay nhìn Tinh Niệm chăm chú, hắn không hiểu vì sao mà trong lòng hắn vẫn có nghi ngờ Tinh Niệm mặc dù mọi chứng cứ đều nói không.

Tôn Kỳ nghĩ nghĩ sau đó gật đầu:

“Ta theo Kim huynh trở về.”

Trương Nghi nghe lời này thì thở ra nhẹ nhàng, có lẽ hắn quá đa nghi, mọi hành động của Tinh Niệm đều rất tự nhiên.

Còn với Tôn Kỳ thì hắn đã có nhiều ma pháp trong tay đủ nghiền ngẫm một thời gian, không cần lại mạo hiểm làm Hung Ma, và lại tài nguyên tu luyện trong tay đã hết sạch cũng cần về thành bổ sung.

Tính ra hắn cũng ở trong sơn mạch được ba năm rồi.

....

Khi đội quân của Trương Nghi trở về thành, tin tức quá trình săn Hung Ma lan tràn.

Viên gia mất đi một thanh niên thiên tài liền ảm ảm bão nổi, xông đến phủ thành chủ đòi công bằng.

Thành chủ vì xoa dịu giận dữ của Viên gia liền cắt chức Trương Nghi giáng làm thường binh. Tất nhiên cũng chỉ là một loại thái độ biểu hiện, khi có việc cần thì Trương Nghi chắc chắn được phục chức.

Viên gia cũng không thể làm quá đáng. Mọi việc đến đây là thôi.

Chuyện này trở thành chủ đề bàn tán suốt một thời gian dài.

Mà gây ra hết thảy mọi chuyện này nhưng Tôn Kỳ như không biết.

Tôn Kỳ trở lại trong phủ. Bây giờ phủ đã được xây mới, đổi tên thành phủ Tinh Niệm.

Trong phủ mọi thứ đều được thường xuyên dọn dẹp sạch sẽ, vườn cây cũng được chăm sóc tốt.

Mọi chuyện đều bình thường.

Tôn Kỳ kiểm tra một chút hai hòn nô, sau đó Tôn Kỳ luyện một ít đan dược giúp cho hai hòn nô trở thành Luyện Linh nhất trọng.

Tôn Kỳ vào trong phòng tu luyện đóng cửa bế quan.

Lần này bế quan kéo dài sáu tháng.

Khi Tôn Kỳ một lần nữa ra ngoài thì hắn vừa vui vừa sầu.

Tôn Kỳ đã xây dựng xong nền tảng ma pháp nhưng mới chỉ là cảnh giới đầu tiên Luyện Linh nhất trọng.

Mới chỉ cảnh giới đầu tiên đã tiêu hao sạch nội tình của hắn.

Hắn sau này muốn tiếp tục sáng tạo ra cảnh giới tiếp theo chỉ sợ sẽ tốn không ít ma pháp làm tham khảo mà chất lượng ma pháp cũng sẽ càng ngày càng cao mới đủ hữu dụng.

Luyện Linh nhất trọng ma pháp giúp ích cho hắn không nhiều, mới chỉ hoàn thiện cách luân chuyển linh khí tại Đan Điền.

Tôn Kỳ tạm thời để lại vấn đề này giải quyết sau.

Bây giờ hắn cần tìm tài nguyên tu luyện.

Vẫn chỉ có một phương pháp tốt nhất: luyện đan.

Tôn Kỳ bán nguyên liệu ma thú cùng mấy thứ linh tinh trong chợ đen thu được gần năm trăm ma thạch.

Tôn Kỳ dùng hết số ma thạch này mua thảo dược. Hắn lại đến Thiên Dương cửa hàng nhận vài nhiệm vụ luyện tinh dược.

Ngày tháng trôi qua nhanh.

Đã một tháng kể từ ngày Tôn Kỳ trở lại thành Thực Nguyệt.

Tôn Kỳ lúc này đang ngồi chống cằm nhìn mấy lọ tinh dược.

Trên bàn trước mặt Tôn Kỳ lúc này là năm lọ tinh dược.

Năm lọ được sắp xếp theo thứ tự màu sắc nhạt dần từ vàng đậm tới trắng.

Trên năm lọ tinh dược ghi thời gian luyện thành.

Màu vàng đậm nhất là mười ngày trước, màu vàng nhạt hơn là tám ngày trước...

Mỗi lọ cách nhau hai ngày, càng ít ngày thì màu càng nhạt, lọ màu trắng là ngày hôm nay Tôn Kỳ mới luyện.

Năm lọ tinh dược vốn dĩ khi ra lò đều là tinh dược hoàn mỹ nhưng không biết vì sao thời gian trôi qua chất lượng tinh dược biến đổi càng ngày càng nhiều tạp chất.

Theo suy đoán nếu để quá lâu thì tinh dược hoàn mỹ cũng sẽ trở thành phế dược.

Chuyện này trong giới luyện đan vốn không lạ, ai cũng đã biết.

Tôn Kỳ trước đây cũng đã đọc qua trong sách nhưng không quá chú ý.

Nhưng trước đó khi trả nhiệm vụ luyện tinh dược tại Thiên Dương cửa hàng thì Tôn Kỳ mới biết tinh dược hắn luyện mấy ngày trước chất lượng giảm sút, suýt nữa không thể hoàn thành nhiệm vụ.

Việc tinh dược giảm chất lượng theo thời gian bỗng gây sự chú ý cho Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ cứ nghĩ do tạp chất có sẵn trong tinh dược gây ra. Vậy nên hắn luyện năm lọ tinh dược hoàn mỹ để kiểm nghiệm.

Kết quả là: dù cho có là tinh dược hoàn mỹ thì qua thời gian cũng sẽ biến chất. Điều này làm Tôn Kỳ không thể nào lý giải được.

Tinh dược hoàn mỹ vốn dĩ không một chút tạp chất vì sao qua thời gian vẫn sinh ra tạp chất? tạp chất từ đâu mà có?

P/S: mình có vài lời như sau:

Truyện đang được 10đ đẹp không biết bạn nào vote xấu làm mình tụt điểm.

Truyện nếu có lỗi logic hay chính tả thì các bạn có thể nói cụ thể để mình sửa.

Truyện nếu không hợp khẩu vị thì các bạn có thể bỏ qua kiếm truyện khác, sao lại vote xấu.

Mình viết truyện hoàn toàn bằng tinh thần, cảm hứng. Mỗi một tám nguyệt phiếu hay đậu, mỗi một vote, mỗi một bình luận của các bạn đều khiến mình vui sướng có tinh thần viết tiếp.

Và một vote xấu cũng khiến mình tụt hứng.

Có gì thì nói với nhau đừng vote kiểu vậy.

Cảm ơn lắng nghe!

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Đan đạo nan đề

Tôn Kỳ bước vào Thông Thiên Linh Các, nhận một thẻ bài sau đó tiến về một căn phòng.

Ngồi đối mặt với Tôn Kỳ là một vị trưởng lão luyện linh sư hội, Tôn Kỳ đã gặp qua vị này.

Trong mấy lần luyện đan chứng nhận, Tôn Kỳ có thấy vị này thường đứng gần hội trưởng My Trúc.

Tôn Kỳ chấp tay hành lễ.

Vị trưởng lão này thấy Tôn Kỳ cũng có chút ngạc nhiên, sau đó mỉm cười ra hiệu cho Tôn Kỳ ngồi xuống.

“Chúng ta lại gặp nhau. Không biết tiểu diệt có gì cần hỏi?”

Tôn Kỳ ngồi xuống rồi nói:

“Văn bối không ngờ lại gặp tiền bối ở chỗ này.”

Vị trưởng lão xua tay:

“Tĩnh Niệm tiểu diệt cứ gọi ta là Hàn trưởng lão là được. Ta rảnh rỗi thường đến chỗ này ngồi theo lời mời của các chủ. Làm chút việc vặt mà thôi. Tiểu diệt cứ tự nhiên hỏi?”

Tôn Kỳ có chút ngập ngừng, sau đó nêu ra nan đề: vì sao tĩnh được theo thời gian lại xuất hiện nhiều tạp chất.

Vị Hàn trưởng lão này nghe câu hỏi thì trong bụng cười thầm, câu hỏi này quá dễ trả lời thuộc về luyện đan thường thức, ai có chút kinh nghiệm luyện đan đều có thể trả lời được huống chi là một luyện linh sư như lão.

Nhưng lão cũng hiểu vì sao Tĩnh Niệm lại có thắc mắc bình thường như vậy, cũng do Hắc Tông mất sớm, không có ai tận tình chỉ bảo sẽ bị dẫn đi đường vòng đến nỗi những câu hỏi đơn giản cũng thành phức tạp.

Vị Hàn trưởng lão nhẹ nói:

“Ta và tiểu diệt cũng là chỗ quen biết. Câu hỏi này tuy khó nhưng ta chỉ lấy của tiểu diệt một trăm ma thạch.”

Hiển nhiên là vị Hàn trưởng lão này lợi dụng sự thiếu hiểu biết của Tôn Kỳ định cắn hán một miếng.

Tôn Kỳ nghĩ nghĩ thấy cái giá này cũng hợp lý liền lấy ra một túi ma thạch đặt lên bàn.

Vị Hàn trưởng lão cười thầm trong bụng mừng ngu ngốc, kéo lấy túi ma thạch về phía mình, lão chậm nói:

“Sở dĩ tĩnh được theo thời gian xuất hiện nhiều tạp chất do tạp chất có sẵn kết hợp với tĩnh được tạo tạp chất mới.”

Tôn Kỳ ngồi lắng nghe chờ lão nói tiếp.

Vị Hàn trưởng lão có chút bối rối rồi nói:

“Hết rồi! chỉ đơn giản thế thôi.”

Nói xong lời này lão cũng có chút đỏ mặt, cảm giác như vừa gạt kẹo con nít.

Tôn Kỳ đáp lời:

“Hàn trưởng lão hình như có chút hiểu lầm. Văn bối hỏi là tĩnh được vì sao theo thời gian biến chất. Mà tĩnh được thì phân chia hoàn mỹ và không hoàn mỹ.”

“Trưởng lão mới trả lời một vế còn vì sao tĩnh được hoàn mỹ biến chất thì trưởng lão chưa trả lời.”

Vị Hàn trưởng lão ngẩn ra, đang định trả lời bổ sung thì chợt lão thấy bí vì lão cả đời cũng chẳng mấy lần luyện được tĩnh được hoàn mỹ chứ nói chi suy nghĩ vấn đề biến chất.

Trong được thư hình như cũng nói vấn đề này nhưng cũng không có câu trả lời.

Được thư là kết tinh kinh nghiệm của các đời luyện linh sư còn không có câu trả lời huống chi là lão.

Tôn Kỳ nhìn biểu hiện của vị Hàn trưởng lão này cũng đoán được câu trả lời, hần nhẹ nhàng cầm lại túi ma thạch đi ra ngoài.

Vị Hàn trưởng lão ngẩn ra, miệng ứ ớ muốn gọi lại nhưng lại không thể mở miệng.

Tôn Kỳ vừa đi vừa ngẫm nghĩ: đan đạo nan đề quả nhiên không dễ giải quyết, trước nay chưa từng có câu trả lời chính xác, Thông Thiên Linh Các không biết cũng không lạ.

Tôn Kỳ có cảm giác nếu như có thể phá giải nan đề này, hẳn có thể đẩy trình độ đan đạo của mình lên một con đường mới.

Nhưng mà nội tình của hắn quá ít muốn làm gì cũng khó khăn.

Vậy thì phải tìm cách gia tăng kiến thức.

Mà cách gia tăng kiến thức tốt nhất là... hắc... hắc...

Tôn Kỳ bỗng nở một nụ cười nham hiểm. Một kế hoạch đang hình thành trong đầu hắn.

Trong một tháng này Tôn Kỳ dốc sức luyện đan kiếm ma thạch.

Sau bao công sức bỏ ra Tôn Kỳ tiết kiệm được mười ngàn ma thạch.

Tôn Kỳ dốc hết số ma thạch này mua một cửa hàng nhỏ tại chợ đen.

Mỗi một cửa hàng tại chợ đen đều có giá cao kinh khủng, mà lại sẽ không dễ có kẻ bán đi cửa hàng.

Tôn Kỳ kiếm mãi mới tìm được một cửa hàng nhỏ rộng hai thước, dài ba thước, có một lầu trên làm chỗ ở, lầu dưới thì vừa đủ đặt một quầy hàng và một tầng hầm làm kho chứa.

Cửa hàng này nằm trong con hẻm nhỏ mà từ đường chính người phải quẹo ba lối mới tới.

Chủ cửa hàng trước đây chuyên thu mua đồ của bọn thợ săn sau đó bán lại cho các cửa hàng lớn nhưng từ khi Hung Ma xuất hiện, thợ săn không dám vào núi, cửa hàng mất đi nguồn cung cấp.

Cuối cùng không chịu đựng được mà phải bán đi.

Tôn Kỳ dọn dẹp lại cửa hàng, trang trí theo ý mình.

Tôn Kỳ treo lên tấm bảng: Sơn Dược cửa hàng. Chuyên bán đan dược chất lượng mà giá rẻ. Ở đâu đan dược cùng loại rẻ hơn thì cửa hàng bồi gấp mười lần.

Tôn Kỳ đứng trước cửa hàng ngó nghiêng hải lòng. Hắn đặt lên quầy là mấy loại đan dược hắn luyện được từ đan dược nhất hoàn bình giai đến tứ hoàn trung giai.

Đan dược tứ hoàn trung giai chính là cực hạn luyện đan của Tôn Kỳ lúc này.

Lần đầu mở cửa hàng mua bán, Tôn Kỳ cực kỳ hăng hái đang chuẩn bị đón vị khách đầu tiên.

Và hắn chuẩn bị hết một tháng mà vị khách đầu tiên vẫn chưa xuất hiện.

Trong cửa hàng ngoài hắn ra thì còn một hỗn nô cùng đám ruồi nhặng bay vo ve.

Cả ngày hắn ngồi tại quầy ngóng chờ dài cổ đợi khách, hỗn nô chạy tới chạy lui đuổi ruồi.

Thời gian dài không có khách làm hắn buồn chán, nhiệt huyết cũng tắt ngấm. Hắn đi lên lầu trên bế quan luyện đan để lại cửa hàng cho hỗn nô trong coi.

Nhưng rồi một ngày này, vị khách đầu tiên cũng xuất hiện.

Một tên trung niên cao lớn bước vào đập bàn hỏi chủ cửa hàng.

Tôn Kỳ quét thần thức một cái liền thấy rõ tên này.

“Ta là chủ cửa hàng này. Không biết quý khách cần gì?”

Tên này nhìn Tôn Kỳ ánh mắt nhú lại hỏi:

“Chủ cửa hàng trước đây đâu? Hắn trước đây còn nợ tiền của ta.”

Tôn Kỳ nhếch miệng cười ngời: người thấy ta mới mở cửa hàng định kiếm trác sao? Lờ của người ai tin được chứ? Cho dù lời của người là thật thì sao? Liên quan gì ta.

Tôn Kỳ lạnh lùng nói:

“Rồi sao?”

Cách trả lời này khiến tên trung niên bối rối, hắn không biết tiếp lời làm sao? Hắn vốn định hùng hổ một phen, sau đó nói người đã mua lại cửa hàng này

thì phần nợ của hàng người cũng phải chịu.

Nhưng mà gặp thái độ chủ của hàng bình tĩnh và lạnh lùng, hẳn biết chủ của hàng không phải kẻ yếu tim dễ dọa nạt.

Hắn liền đổi giọng nhẹ nhàng hơn:

“Ta chỉ muốn hỏi người có biết tên chủ cũ đi đâu không?”

“Không biết!” Tôn Kỳ vẫn lạnh lùng.

Tên trung niên bối rối:

“Không biết thì thôi! Ta muốn hỏi là chủ của hàng trước đây thường mua hàng của ta, không biết bây giờ cửa hàng mới có tiếp tục thu mua.”

“Chỉ mua thảo dược. Mấy thứ khác không thu.” Tôn Kỳ có thể thấy rõ tên này là một tên thợ săn.

Sau khi sự kiện Hung Ma kết thúc, đám thợ săn bắt đầu vào rừng trở lại. Đây hẳn là lần thu hoạch đầu tiên của bọn thợ săn.

Tên thợ săn lấy ra một cái túi đặt lên bàn, nói:

“Số thảo dược này người tính giá làm sao? Ông chủ trước đây tính giá phi thường cao cho ta.”

Tôn Kỳ tính toán một chút rồi ra một cái giá cao hơn thị trường một chút.

Tên thợ săn ngoài miệng chê ông chê eo, nhưng khuôn mặt thì rạng ngời vui vẻ.

Tôn Kỳ có thể thấy rõ từng biểu hiện của hắn.

Tên thợ săn trước khi đi thì ngập ngừng hỏi:

“Cửa hàng thật sự bán đan dược chất lượng mà rẻ nhất sao?”

Tôn Kỳ gật đầu.

“Chỗ nào rẻ hơn thì bồi gấp mười sao?”

Tôn Kỳ gật đầu.

“Được vậy ta mua thử vài viên nếu như không đúng quảng cáo thì đừng trách ta.”

Vậy là tên thợ săn mua năm viên Trị Thương Đan tam hoàn cao giai.

Với thợ săn mà nói Trị Thương Đan chính là đan dược dùng nhiều nhất.

Đan dược Tôn Kỳ bán ra thật sự là rẻ nhất mà chất lượng cũng là tốt nhất.

Mặc dù là bán rẻ hơn bình thường nhưng Tôn Kỳ không hề lỗ vốn, đơn giản là vì tỷ lệ thành đan của hắn gần như một trăm phần trăm.

Nhưng cho dù như vậy đó cũng không phải lý do Tôn Kỳ bán rẻ đan dược, hắn buôn bán chứ không làm từ thiện. Hắn có kế hoạch của mình mà con mồi đầu tiên đã vào bẫy.

Ba ngày sau, một nhóm bốn tên vào cửa hàng.

Tôn Kỳ quét thần thức thấy được tên thợ săn hôm bữa mua đan dược, chắc hẳn thấy đan tốt mà giá rẻ nên đến mua tiếp.

Không ngoài dự đoán của Tôn Kỳ.

Bốn tên này cùng là thợ săn vào bán thảo dược, sau đó mua đi hai mươi viên đan dược các loại, nhiều nhất vẫn là Trị Thương Đan.

Tôn Kỳ nhìn theo bóng bọn họ đi xa, nhếch miệng cười thì thầm: nhặt được hạt, chim gọi bầy, cá bầy sa lưới.

Vậy là cái tên cửa hàng Sơn Dược dần dần lan rộng trong giới thợ săn.

Mỗi ngày cửa hàng đều có khách, không quá đông nhưng lợi nhuận bắt đầu sinh ra.

Hôm nay, có một tên thợ săn vào mua.

Tôn Kỳ cũng biết tên này: Hắn dạo này thường xuyên vào đây mua đan dược, mỗi lần mua đều khá nhiều.

Tôn Kỳ có thể đoán được tên này mua đi bán lại kiếm lời.

Tên này lại mua số lượng lớn đan dược. Khi hắn vừa ra khỏi cửa thì Tôn Kỳ gọi lại.

Tôn Kỳ ngập ngừng nói:

“Quý khách! Cửa hàng hôm nay có chương trình tặng đan đặc biệt cho ai mua nhiều không biết quý khách có muốn tham gia.”

Tên thợ săn ánh mắt tham lam sáng rực:

“Tham gia thế nào?”

“Quý khách chỉ cần đoán đúng tên của ba loại đan dược sẽ được tặng mười viên đan dược tứ hoàn.”

“Mời quý khách lên đây.”

Tôn Kỳ dẫn tên thợ săn này lên lầu trên.

Sau đó mang ra ba lọ đan dược, nói:

“Quý khách đoán đúng ba loại đan dược này thì chiến thắng. Nếu thua thì mất mười ma thạch.”

Tên thợ săn nghĩ nghĩ thấy mười ma thạch không đắt, nếu chiến thắng thì được mười viên đan dược tứ hoàn thì là một khoảng lớn. Rất đáng đánh cược.

“Được phục dụng sao?”

Tôn Kỳ nghe lời này thì chần chừ, bối rối:

“Lần đầu tổ chức, ta cũng không nghĩ rõ điều này. Hay là không được.”

Tên thợ săn mắt sáng rực cầm luôn một viên đan dược ném vào miệng nói:

“Đã phân biệt đan thì phải phục dụng mới biết được chứ!”

Nhưng mà khi đan dược vừa tán ra dược lực tên thợ săn lập tức cứng ngắc thân thể, miệng ú ớ:

“Tê... Liệt... Đan...”

Tôn Kỳ mỉm cười:

“Đáp chính xác. Phần thưởng cho người chính là cái chết.”

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Cửa hàng hắc ám

Tên thợ săn ngồi cứng đờ trên ghế, ánh mắt long chòng chọc nhìn kẻ trước mặt như nhìn ác ma.

Miệng hắn ú ớ cổ kêu lên vài tiếng như muốn cầu cứu.

Tôn Kỳ không thèm để ý vác hắn xuống tầng hầm.

Tầng hầm trước đây là nhà kho, nay đã được hắn cải tạo lại.

Tôn Kỳ trói tên thợ săn vào cây cột.

Tôn Kỳ lúc này thử nghiệm suu hồn mà không làm tổn hại hồn phách đối phương, đồng thời tẩy não khống chế đối phương.

Trước đây hắn cũng đã nghĩ tới điều này và cũng đã thử thành công.

Chính là tại Liên Vân sơn mạch lúc săn tìm Hung Ma, Tôn Kỳ cũng đã suu hồn Viên Thu nhưng lại không thể điều khiển được, chỉ có thể giữ Viên Thu

không hồn phi phách tán một thời gian ngắn. Đó là lúc hắc đem Viên Thụ đặt trước đường đi của con Hắc Thiết Hùng đang cuồng bạo.

Sau đó thì hắc đã không còn cơ hội thí nghiệm mãi cho đến hôm nay.

Tôn Kỳ tập trung ngưng thần.

Thần thức như một sợi tơ mỏng đâm vào đầu tên thợ săn.

Tên thợ săn không thể cảm nhận được thần thức nhưng bản năng nói cho hắc biết hắc đang gặp nguy hiểm.

Tên thợ săn cố gắng vùng vẫy nhưng mà cơ thể hắc chỉ có chút rung lắc hoàn toàn không có tác dụng.

Tôn Kỳ nhìn thấy tên này phản kháng thì nói:

“Không cần phản kháng. Tê Liệt Đan còn có tác dụng trong một canh giờ.”

“Cũng chỉ là có chút đau giống như kiến cắn.”

Tôn Kỳ dừng một chút lại nói:

“Bất quá là kiến Ba Khoang cắn mà thôi.”

Tên thợ săn nghe lời này thì ánh mắt lộ ra sợ hãi tuyệt vọng, càng cố giãy giụa. Hắc là thợ săn sao lại không biết kiến Ba Khoang nguy hiểm.

Kiến Ba Khoang được mệnh danh là ong độc bò trên đất, chỉ vài vết cắn của loài kiến này có thể giết chết một tên Luyện Linh tam trọng.

Tôn Kỳ lúc này tinh tâm lại không để ý tên thợ săn.

Thần thức không ngưng hoá thành sợi tơ chui vào trong đầu tên thợ săn. Các sợi tơ đâm ngang dọc đang tìm chỗ giấu ký ức cùng nơi linh trí tồn tại.

Tôn Kỳ nghĩ: trong đầu hắc là có một nơi linh trí tồn tại, linh trí chính là thứ điều khiển mọi hành vi suy nghĩ nếu như có thể khống chế linh trí đối phương thì có thể điều khiển đối phương theo ý muốn.

Tôn Kỳ vẫn đang nhắm mắt tập trung khống chế thần thức.

Còn tên thợ săn đang cố vùng vẫy trong vô vọng, ánh mắt sợ hãi tột cùng.

Trong cơ thể hắc đang bị từng sợi tơ thần thức đâm tới đâm lui, đâm ngược ra ngoài, ma khí và hồn lực từ trong các lỗ nhỏ phun ra.

Cảm giác này là đau đớn cùng cực nhưng lại không hề thấy đau chút nào vì Tê Liệt Đan vẫn đang còn tác dụng.

Giống như người chém tay mình nhưng lại có cảm giác như chém khúc gỗ.

Đau! thật sự rất đau nhưng lại không thấy đau, muốn hét lên giải toả nỗi đau nhưng lại không thể.

Cảm giác sợ hãi khi bản thân từ từ tiến tới cái chết nhưng không thể làm gì dù là hét lên một tiếng.

Một canh giờ sau nỗi thống khổ của tên thợ săn kết thúc, hắc đã hoá thành một đám ma khí tiêu tán hết.

Tôn Kỳ từ từ mở mắt lăm bắ:

“Ma pháp không tệ. Đáng tiếc vẫn không thể điều khiển được chỉ có thể kéo dài thời gian chết.”

Ring... ring... ring...

Tiếng chuông mở cửa vang lên. Lại có khách hàng.

Tôn Kỳ nhoen cười, hắc vơ vẩy đám đan dược trong túi của tên thợ săn xấu số đưa lên quầy.

Trước quầy là hai tên đang lựa chọn đan dược.

Hai tên này không phải thợ săn, Tôn Kỳ có thể thấy rõ mặt bọn chúng.

Tôn Kỳ thầm nghĩ: tên cửa hàng của hắc bắt đầu vượt ra khỏi phạm vi của đám thợ săn, len lỏi trong đám tán tu và tu sĩ nghèo.

Nếu như vậy thì cái lưới hắc giăng ra càng ngày càng lớn.

Lại hai tháng nữa trôi qua, Tôn Kỳ đã sưu hồn ba tên và đang bắt giữ một tên.

Mặc dù có kẻ chết nhưng tại chợ đen này lại không gây chú ý. Đơn giản là vì trong chợ đen không ai biết ai là ai.

Người một khi bước vào chợ đen, bị chết trong này thì không ai có thể điều tra được. Mà tại chợ đen cũng không hề có luật pháp trị an.

Trước đây khi mới thành lập chợ đen cũng có nhiều vụ đánh cướp diễn ra thường xuyên.

Nhưng mà tại chợ đen khí tức tất cả như nhau không thể dò xét nên đôi khi ăn cướp sẽ đá trúng cục đá cứng.

Có nhóm ăn cướp gặp phải Tạo Thế cảnh cuối cùng toàn quân bị diệt. Sau đó lại có vài vụ cướp gặp trúng Tạo Thế cảnh từ đó về sau số vụ cướp giết tại chợ đen diễn ra càng ít vì người không biết kẻ trước mặt người là ai nếu gây sự phải cường giả thì người chết thế nào cũng không biết.

Dù như thế nhưng trong chợ đen thỉnh thoảng vẫn có vụ mất tích.

Thời gian này Tôn Kỳ đang nghiên cứu đan dược tê liệt thần kinh vì Tê Liệt Đan tác dụng chưa khiến hắn vừa lòng.

Nhưng mà hắn gặp quá nhiều khó khăn, hắn vẫn chưa thể tìm được loại thảo dược có tác dụng mạnh với thần kinh.

Muốn sáng tạo ra một loại đan phương thật sự rất khó dù đó chỉ là đan phương đan dược nhất hoàn, Tôn Kỳ còn chưa đủ trình độ để sáng tạo đan phương.

Bởi vậy mấy ngày nay khổ công nhưng lại không được gì.

Tôn Kỳ đành gác lại chuyện này, sưu hồn tên thợ săn này rồi tính tiếp.

Đang sưu hồn thì Tôn Kỳ “a” lên một tiếng kinh ngạc, hắn phát hiện một điều thú vị.

Trong ký ức của tên thợ săn có một loài hoa tên gọi Anh Túc hay còn được mệnh danh là nàng tiên của cái chết.

Hoa Anh Túc có màu tím, trắng, đỏ, vàng; cánh xếp thành hai tới ba lớp bao lấy nhị hoa. Lúc chổ hoa nở thường thu hút đám ma thú đủ loại.

Ma thú khi hít mùi thơm của hoa thì có biểu hiện thất thường lúc vui, lúc giận, lúc hung bạo lại có lúc vô cùng dễ gần dù người có đâm nó một dao nó cũng không phản ứng.

Thợ săn lúc bị thương thường hái cánh hoa ăn, sẽ giảm bớt đau đớn. Nhưng mà trong đám thợ săn cũng có cấm kỵ là tuyệt đối không được ăn quá một lá một lần nếu không người sẽ hoá điên.

Tôn Kỳ thu tay, tên thợ săn này hoá thành đám ma khí tiêu tán mất.

Trước đây Tôn Kỳ chỉ chú ý sưu hồn ma pháp lại không nghĩ đến đám thợ săn này lại cất giữ nhiều chuyện thú vị như vậy.

Tôn Kỳ đột nhiên có hứng thú với loài hoa tên gọi Anh Túc, loài hoa này có thể là câu trả lời cho đan dược tê liệt thần kinh của hắn.

Tôn Kỳ tất nhiên sẽ không tự mình đi tìm. Hắn công bố với đám thợ săn đến mua hàng là sẽ thu mua Hoa Anh Túc giá cao.

Hoa Anh Túc trước đây vốn không có mấy giá trị, không được để ý, nay bỗng nhiên có kẻ mua giá cao làm bọn thợ săn mừng rỡ thi nhau vào rừng tìm Hoa Anh Túc.

Tôn Kỳ thì nhếch miệng cười, cái này gọi là bị giết còn giúp mài dao.

Chỉ mất một thời gian ngắn, Tôn Kỳ đã có trong tay một đồng Hoa Anh Túc tươi rói.

Tôn Kỳ cầm một đoá hoa lên ngửi ngửi.

Một hương thơm nhẹ nhàng mê ly bay lên đầu hắn, một cảm giác nhẹ lâng lâng, thoải mái, sáng khoái, dễ chịu.

Tôn Kỳ còn đang chìm đắm trong cơn mơ ảo mộng thì hắc động bỗng xoay tròn thôn phệ lấy hương thơm.

Tôn Kỳ rùng mình tỉnh táo.

Vừa rồi hắn thực sự đã bị lôi ra khỏi thế giới hiện tại chìm đắm trong mê mộng nếu như có địch tấn công hắn lúc này thì...

Hắn thực sự không dám nghĩ đến hậu quả.

Đến lúc này Tôn Kỳ đã hiểu vì sao lũ ma thú lại có hành vi kỳ quái khi gần Hoa Anh Túc.

Mấy tên thợ săn hái hoa này hẳn là có kỹ thuật riêng.

Mối chi ngửi mùi hoa đã có tác dụng như thế, nếu như chế thành đan thì không biết sẽ như thế nào.

Vậy là Tôn Kỳ lao vào điều chế miệt mài tinh dược Hoa Anh Túc.

Trước đây lợi thế của Tôn Kỳ chính là tự thử tinh dược, tự thử đan. Nhưng lần điều chế Hoa Anh Túc khiến hắn vừa sướng vừa khổ.

Lúc thử dược hắn sẽ có cảm giác sung sướng mê ly nhưng khi hết dược hắn lại cảm thấy thèm thèm muốn lại thử dược.

Dường như đã vượt qua khỏi việc thử dược mà giống như hắn đã bị nghiện cảm giác sung sướng này.

Hắn biết như vậy là không tốt, hắn không thể bị nghiện.

Lúc đầu hắn còn tự phụ vào tinh thần sắt đá bất khuất của mình để chống lại cơn nghiện nhưng sau đó hắn hoàn toàn thua cuộc từ bỏ.

Trong lúc thần trí mê man, sắp lao xuống vách núi thì hắc động xoay tròn thôn phệ toàn bộ dược lực.

Lúc này hắn mới tỉnh lại được nhưng tay vẫn chưa hết run.

Sau đó hắn lại vô cùng cẩn thận khi điều chế cùng thử dược.

Hắn mất khá nhiều thời gian mới điều chế được tinh dược Hoa Anh Túc hoàn mỹ.

Sau đó là quá trình luyện thành đan nhưng lúc này Tôn Kỳ gặp vấn đề vì hắn không có đan phương dùng Hoa Anh Túc.

Đúng hơn là Hoa Anh Túc chưa được bất kỳ ai coi là dược thảo luyện thành đan, hắn là đầu tiên.

Khi hắn thử kết hợp với tinh dược khác luyện đan thì hắn hoàn toàn thất bại.

Rõ ràng kiến thức của hắn còn chưa đủ sâu để có thể biết cách kết hợp tinh dược tạo ra loại đan mới.

Nhưng mà những lần thử nghiệm này cũng không phải vô ích, ít ra hắn biết một chuyện:

Hắn có thể thêm tinh dược Hoa Anh Túc vào từng loại đan dược mà không thay đổi tính chất đan dược và đan dược có thêm tính gây nghiện của Hoa Anh Túc.

Tất nhiên là hắn chỉ có thể thêm một lượng nhỏ tinh dược Hoa Anh Túc nếu như quá nhiều sẽ làm hỏng đan.

Khi đã có những viên đan dược đầu tiên. Tôn Kỳ cần tìm kẻ thử dược.

Ba tên Ma tộc bị trói vào ba cây cột sắt lớn. Bọn hắn bị trói chặt không thể nhúc nhích cũng như mở miệng.

Bọn hắn có tu vi lần lượt là Luyện Linh ngũ trọng, lục trọng, thất trọng.

Bọn hắn đã được ăn đan dược ba ngày, mỗi ngày một viên.

Cả ba bọn hắn ánh mắt đã dần mê mang, không còn tỉnh anh.

Lúc mới bị bắt ba tên này còn giãy giụa phản kháng dữ dội nhưng hiện tại bọn hắn đã ngoan ngoãn hơn nhiều.

Bọn hắn thậm chí còn hiện ra vẻ vui sướng khi dùng đan.

Đã mười ngày trôi qua, ba tên này đã triệt để bị nghiện, ngóng chờ từng giây phút được ăn đan.

Chỉ sợ bây giờ Tôn Kỳ muốn đuổi bọn hắn đi cũng không được.

Tôn Kỳ qua ba tên này đã biết sơ bộ tác dụng của tinh dược Hoa Anh Túc.

Tác dụng gây nghiện quá đáng sợ, tu vi cao hay thấp đều không thể chống đỡ, kiên trì tỉnh táo được hay không thì phụ thuộc hoàn toàn vào ý chí bản thân.

Nhưng dù có ý chí sắt đá thì chuyện gục gẫy cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Tôn Kỳ quả thật thấy rằng mình sợ hãi loại Hoa Anh Túc này nếu không có hắc động hắn có lẽ cũng giống như ba tên này.

Trong cơn mê thì sung sướng, khoái hoạt tột cùng không muốn tỉnh lại.

Lúc tỉnh lại thì ngơ ngẩn ngẩn ngẩn không biết đâu là hiện thực, nếu đây là hiện thực thì bọn hắn nguyện chìm đắm trong cơn mê vĩnh viễn.

Khi đến giờ mà chưa có đan thì bọn hấn vật vã, kêu gào, khóc lóc, van xin. Bọn hấn nguyện làm tất cả để được dùng đan.

Đây chính là Hoa Anh Túc.

.....

NGOẠI TRUYỆN:

- Hôm nay, Thầy sẽ giảng cho các con về một ngụ ngôn:

Tại một làng nọ có hai người đàn ông. Một hôm, cả hai cùng vào trong rừng tìm đồ ăn. Họ tìm thấy cây vải.

Khi họ ăn trái vải thì họ thấy ngon và lành. Họ quyết định phải tìm cách trồng cây này tại nhà để hằng ngày có thể ăn.

Người đàn ông thứ nhất đem hạt của cây vải về trồng.

Anh ta tưới nước, nhổ cỏ chăm sóc từng chút từng chút một.

Cây vải con phát triển tươi tốt.

Từng năm qua đi, cuối cùng năm năm sau cây vải trở hoa ra trái.

Người đàn ông thứ nhất thu được trái ngọt sau nhiều năm vất vả.

Còn người đàn ông thứ hai thì quyết định đào nguyên gốc cây vải về trồng.

Mỗi năm anh ta đều có trái ăn nhưng năm năm sau do cây bén rễ không sâu nên dần dần kiệt sức mà chết.

Sau đó anh ta lại vào rừng đào một cây khác.

Các con có hiểu điều Thầy nói.

Một đứa nhóc cắn cắn móng tay, chột ồ lên nói:

- Ý Thầy là quả vải rất ngon phải không Thầy?

Người Thầy gõ một cái cốc lên đầu tên học trò rồi nói:

- Ý ta là các con phải biết làm việc một cách Thông Minh đừng làm việc một cách Chăm Chi.

- Người đàn ông thứ hai là người làm việc thông minh vì mỗi năm anh ta đều có trái ăn.

p/s: viết xong chương này mình phải đi hít cần để lấy lại bình tĩnh, hoa anh túc thật đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Quảng lưới bắt cá lớn

Tôn Kỳ lại miệt mài nghiên cứu tỉ lệ tinh dược Hoa Anh Túc trong đan dược.

Lần thí nghiệm vừa rồi gây nghiện quá nhanh, quá đáng sợ nếu bán ra loại đan dược này thì hậu quả rất lớn hấn không gánh nổi.

Vậy nên hấn cần giảm lượng tinh dược Hoa Anh Túc, hấn muốn điều chỉnh thời gian nghiện lên ba mươi ngày và phải dùng thường xuyên mới gây nghiện.

Như thế thì sẽ khiến hấn ít bị chú ý, an toàn và khó bị lộ.

Kẻ nghiện cũng sẽ từ từ vào tròng mà không hay biết, đợi đến khi đã nghiện thì làm gì cũng muộn màng.

Ba tháng sau, tại trong tầng hầm cửa hàng, Tôn Kỳ nhìn hai tác phẩm của mình hài lòng.

Hai tên Ma tộc này phải hơn một tháng mới bắt đầu bị nghiện.

Loại đan dược mới này có thể được tung ra thị trường.

Tôn Kỳ bắt đầu bán loại đan dược có trộn thêm tinh dược Hoa Anh Túc cho bọn thợ săn.

Bọn thợ săn dùng đan dược mới thì thích mê vì đan dược này không chỉ có tác dụng như bình thường mà còn khiến bọn hắn có tinh thần sảng khoái, giảm đau, xoa ưu phiền, cảm thấy yêu đời.

Tiếng tốt đồn xa.

Cửa hàng Sơn Dược trong lúc vô tình liền trở thành cửa hàng đan dược bọn thợ săn sẽ đến mua đầu tiên, nếu không có đan dược mới đi nơi khác mua, thậm chí có kẻ sẵn sàng đợi đan dược mà không mua chỗ khác.

Một tháng trôi qua cửa hàng càng lúc càng đông, Tôn Kỳ phải cầm đầu vào luyện đan.

Tôn Kỳ còn không có thời gian kiểm tra lợi nhuận thu được.

Khách hàng của hắn bắt đầu xuất hiện nhiều thành phần đa dạng: thợ săn, tán tu, tu sĩ nghèo, binh lính, tiểu gia tộc....

Số lượng và thành phần khách hàng tăng lên nhanh chóng.

Nếu như Tôn Kỳ mở cửa ngày đêm thì chắc chắn số khách sẽ tăng gấp đôi.

Nhưng mà không thể vì ban đêm hắn còn phải suu hồn thí nghiệm.

Thời gian này hắn chỉ suu hồn được bảy bộ ma pháp mới chủ yếu là của bọn tán tu và tu sĩ nghèo.

Hắn còn chưa nghĩ đến đến bọn lính và tiểu gia tộc tu sĩ.

Hắn cần thêm thời gian chuẩn bị mới đến đến bọn họ. Bọn họ dù sao cũng có chút địa vị danh phận nếu như mất tích sẽ khiến kẻ để ý.

Đã ba tháng trôi qua kể từ khi loại đan mới ra thị trường.

Số con nghiện bắt đầu xuất hiện, bọn họ đến cửa hàng thì mua bằng được đan dược không cần quan là loại đan dược gì.

Lại ba tháng nữa trôi qua, số con nghiện ước chừng đạt năm mươi.

Có mấy con nghiện hết tiền ngồi ngóng chờ trước cửa tiệm, ngồi nhìn từng viên đan dược mà nhỏ dãi.

Tôn Kỳ biết nếu như để bọn hắn tiếp tục ngồi trước cửa hàng với vẻ nhếch nhác như vậy sẽ ảnh hưởng danh tiếng cửa hàng, sẽ có kẻ nghĩ đến cửa hàng bán đan dược có vấn đề.

Vì theo lẽ thường nếu người không có ma thạch mua đan dược thì cũng không cần ngồi ngóng trước cửa hàng mong được bố thí.

Lại nói nếu như con nghiện khi lên con mà không có đan dược, bọn chúng có thể bất chấp tất cả để có được đan dược, kể cả lao vào cửa hàng ăn cướp.

Vậy là Tôn Kỳ quyết định thu nhận bọn hắn làm công cho mình, trả công mỗi ngày một viên đan dược.

Tiền công này phi thường bóc lột nhưng bọn nghiện đã không còn lựa chọn, với bọn chúng mà nói giá tiền công này lại đầy đủ vì bọn chúng chỉ còn quan tâm đến đan dược mà bỏ mặc mọi thứ.

Đã không còn thứ gì quan trọng bằng đan dược.

Có tất cả sáu tên nghiện tu vi từ Luyện Linh tứ trọng đến lục trọng. Mấy tên này từ khi nghiện ngập thì chiến lực giảm mạnh, thuộc loại yếu nhược trong cùng giai.

Công việc của bọn hắn chủ yếu là ra ngoài thu nhập thảo dược cho hắn và đặc biệt dụ dỗ thêm khách hàng mới.

Tất nhiên đối tượng dụ hoặc mới do Tôn Kỳ tự mình chỉ định.

Hắn nhắm đến một số công tử thiếu gia ăn chơi, bọn này vừa yếu vừa dễ dụ. Quan trọng là bọn hắn tu luyện ma pháp của gia tộc mà mỗi gia tộc có thể thành lập được đều nhờ có ma pháp Tạo Thế cảnh làm căn cơ.

Mục tiêu đầu tiên là Dương Ngang, em họ thiên tài luyện đan Dương Tùng.

Dương gia vốn là gia tộc luyện đan lớn tại thành Thực Nguyệt, Dương Hiên là gia chủ cũng là trưởng lão luyện linh sư hội, địa vị cực cao.

Dương Hiên có một con trai là Dương Tùng. Dương Tùng có thiên phú luyện đan cực cao, chiếm hết mọi sự chú ý của gia tộc, từ lâu được định sẵn là

gia chủ kế tiếp.

Những thanh niên trong Dương gia chỉ có thể làm nền cho Dương Tùng.

Dương Ngang cũng là như vậy, thiên phú luyện đan cùng tu luyện của hắn không tệ nhưng so với Dương Tùng thì như đom đóm so mặt trời, làm cho hắn dần dần trở nên chán nản lười biếng, cuối cùng biến thành công tử ăn chơi không tiền đồ.

Tôn Kỳ cho thuộc hạ tiếp cận Dương Ngang, dụ dỗ dùng thử đan dược mới.

Chỉ ba tháng sau Dương Ngang đã thành con nghiện, hắn thường xuyên đến cửa hang Sơn Dược mua đan.

Tôn Kỳ chọn thời cơ thích hợp, lập tức ra tay bắt giữ.

Tôn Kỳ sưu hồn tên này được khá nhiều thứ hữu ích: một bộ ma pháp cấp Tạo Thế cảnh, vài loại đan phương từ nhất cấp đến tứ cấp.

Vụ mất tích của Dương Ngang gây xôn xao nhỏ trong thành Thực Nguyệt, trở thành câu chuyện phiếm trên bàn ăn.

Nhưng với Dương gia thì khác, Dương gia dù sao cũng là gia tộc có địa vị cao trong thành, một thành viên trong gia tộc bỗng nhiên mất tích khiến bọn họ không thể chấp nhận được.

Dương gia tích cực điều tra, cuối cùng manh mối dẫn đến chợ đen liền bị cắt đứt.

Trong chợ đen không thể biết được ai với ai làm sao mà tìm. Tuy thế chợ đen cũng bị lục lọi xáo trộn một phen.

Nhưng vẫn không tìm được tung tích Dương Ngang.

Chỉ có thể tạm kết luận Dương Ngang mất tích trong chợ đen, nhiều khả năng đã chết.

Dương gia điều tra đến kẻ thường bên cạnh Dương Ngang nhưng cũng lâm vào ngõ cụt.

Tôn Kỳ đã giết chết tên thuộc hạ đi dụ dỗ Dương Ngang.

Vụ án Dương Ngang đành ngừng lại.

Tôn Kỳ mặc dù không bị điều tra tới nhưng hắn cũng hiểu do giá trị của Dương Ngang còn chưa đủ nặng, nếu như là Dương Tùng thì chỉ sợ Dương gia sẽ lật cả cái chợ đen này tìm manh mối.

Nếu hắn liên tục ra tay với mấy tên thiếu gia ăn chơi, chỉ sợ sớm muộn cũng bị điều tra ra.

Tôn Kỳ quyết định tạm chuyển mục tiêu vào mấy gia tộc nhỏ.

Mỗi tháng, Tôn Kỳ sẽ thu gặt một, hai tên.

Tạo nên những vụ án mất tích quỷ dị.

Trong chợ đen lập tức lan truyền một tin đồn: nếu như ngươi cầm trong tay một túi đan dược đi vào một con hẻm vắng một mình, ngươi rải từng viên đan dược trên đường đi của mình, ngươi chỉ được phép tiến tới không được quay đầu lại dù có bất cứ chuyện gì.

Ngươi sẽ nghe tiếng bước chân sau lưng, tiếng nhai đan rộp rộp.

Khi ngươi tới cuối con đường, ngươi thả toàn bộ túi đan dược xuống, ngươi sẽ nghe thấy tiếng xột xoạt nhai đan dược, lúc đó ngươi hãy nói tên kẻ mà ngươi muốn giết nếu như ngươi nghe tiếng gầm gừ nhẹ thì yêu cầu của ngươi đã được đáp ứng.

Trong quá trình này ngươi tuyệt đối không được quay đầu lại nếu không ngươi sẽ bị ăn mất, nếu như đan dược của ngươi không đủ yêu cầu thì ngươi cũng bị ăn mất.

Tin đồn lúc đầu chỉ bị xem là trò đùa của ai đó, nhưng cũng có vài kẻ muốn thử xem sao?

Kết quả là có vài kẻ mất tích, không biết có phải là tin đồn có thật hay không.

Mất tích, tin đồn, cướp bóc, lừa đảo... chính là những đặc trưng của chợ đen.

Mỗi tháng Tôn Kỳ đều có thêm một, hai cuốn ma pháp mới.

Thỉnh thoảng lại có thêm đan phương, một vài bí mật gia tộc, một vài chỗ giấu đồ bí mật.

Còn về ma thạch thì quá nhiều hắn cũng lười đếm.

Hắn cũng không cần bỏ sức ra dụ dỗ tìm khách.

Số kẻ mắc vào lưới của hắn đã rất nhiều, tùy thời hắn có thể gạt hái.

Bây giờ nếu như hắn tăng giá mười lần thì mấy con nghiện cũng vẫn lao đầu vào mua. Hắn không thiếu ma thạch nên chưa cần tăng giá.

Tôn Kỳ tạm giao việc mua bán lại cho hồn nô. Hắn quyết định bế quan nghiên cứu cảnh giới tiếp theo.

Thời gian bế quan kéo dài một năm mới kết thúc.

Tôn Kỳ đã xây dựng thành công hai cảnh giới tiếp theo giúp linh khí luân chuyển ba huyết Đan Điền, Đan Trung, Thiên Đột.

Tôn Kỳ cũng không nghĩ mình sẽ bế quan lâu như vậy nhưng trong lúc nghiên cứu thì linh quang chợt loé, sáng tạo ma pháp thuận lợi, liền một mạch xây dựng hai cảnh giới tiếp theo.

Tôn Kỳ gọi ma pháp này là Linh Khí Quyết.

Mà Linh Khí Quyết chính xác hơn là linh pháp không phải ma pháp.

Ma pháp là dựa trên ma khí còn Linh Khí Quyết là dựa trên linh khí nên gọi là linh pháp mới chính xác.

Khi Tôn Kỳ xuất quan thì gặp bọn con nghiện lê lét ngoài cửa hàng cầu mua đan, Tôn Kỳ bế quan lâu ngoài dự định nên số đan được chuẩn bị không đầy đủ.

Tôn Kỳ bắt tay vào luyện đan.

Hắn chỉ luyện Trích Hồn Đan nhất hoàn, rồi thêm vào tinh dược Hoa Anh Túc.

Bọn con nghiện vốn chẳng quan tâm đan gì chỉ cần thoả con nghiện của bọn chúng là đủ.

Phải mất mấy ngày sau mọi chuyện mới dần trở lại bình thường.

Tôn Kỳ quyết định từ nay chỉ bán Trích Hồn Đan cho con nghiện.

Hắn bây giờ tập trung vào nâng cao trình độ luyện đan của mình.

Thời gian từng năm trôi qua.

Đã hai mươi năm kể từ khi Tôn Kỳ lấy lại được linh trí.

Tôn Kỳ hiện tại vẫn là Luyện Linh lục trọng nhưng Linh Khí Quyết đã được đẩy lên tầng bốn.

Trình độ luyện đan của hắn đã đạt tới đan sư ngũ cấp cao giai, nhưng bên ngoài thì là đan sư nhị cấp cao giai.

Thời gian này Tôn Kỳ chỉ tập trung luyện đan mà tạm gác lại chuyện tu luyện, đợi hắn hoàn thành Linh Khí Quyết lục tầng.

Khi tu vi và linh pháp của hắn cùng tăng thứ thì cũng là lúc hắn có thể phát huy toàn bộ sức chiến đấu, đến lúc đó hắn mới tiếp tục đột phá.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Đan đạo

Tôn Kỳ lúc này có trong tay rất nhiều ma thạch, thảo dược, đan phương và thời gian.

Vậy là Tôn Kỳ thoải mái thí nghiệm các loại ý tưởng luyện đan kỳ lạ.

Từ khi luyện thành tinh dược hoàn mỹ, Tôn Kỳ luôn muốn tiến lên một bước luyện được đan dược hoàn mỹ, tiếc rằng một bước này khó như lên trời.

Trong dược thư cũng ghi lại không ít trường hợp luyện thành đan dược hoàn mỹ nhưng mà các trường hợp này chỉ có một điểm chung đó là may mắn luyện được.

Không ai có thể tìm ra được quy tắc luyện đan hoàn mỹ dù là trên lý thuyết.

Thường là những luyện linh sư cao cấp trong lúc vô tình luyện được đan dược hoàn mỹ cấp thấp.

Đan dược hoàn mỹ cao nhất từng được ghi lại là đan dược tứ hoàn do một vị ma dược sư luyện thành.

Ghi chép về sự khó khăn khi luyện đan dược hoàn mỹ đủ giết chết tất cả những ý tưởng từ trong trứng nước của các luyện linh sư.

Trong tâm trí của phần lớn luyện linh sư thì cao giai đan chính là cực hạn.

Tôn Kỳ từ lâu đã luyện được đan dược tiếp cận hoàn mỹ dường như chỉ cách hoàn mỹ nửa bước chân nhưng nửa bước này hắn mãi vẫn không thể bước ra.

Lần này Tôn Kỳ tự tin có đủ thời gian, tài nguyên cùng kiến thức để hoàn thành một bước cuối cùng này.

Nhưng mà sự thật thì luôn phủ phàng, suốt mấy tháng trời, Tôn Kỳ dùng đủ mọi cách, đủ mọi loại ý tưởng nhưng vẫn không thể đạt tới hoàn mỹ.

Đến lúc này Tôn Kỳ tạm dừng luyện đan lại, hắn cần suy nghĩ tìm hiểu nguyên do.

Hắn bắt tay tìm manh mối từ tinh dược hoàn mỹ.

Tôn Kỳ luyện vài lọ tinh dược hoàn mỹ rồi tập trung thần thức quan sát.

Một ngày, hai ngày, ba ngày...

Một tháng, hai tháng...

Thời gian cứ chậm rãi qua đi.

Tôn Kỳ cầm trong tay một lọ tinh dược hoàn mỹ lấp lánh, tinh dược bên trong đã hơi ngả màu, sáng sủa hơn lúc đầu.

Thần thức quét tinh dược bên trong, tạp chất bên trong đã xuất hiện khá nhiều, vón thành cục nhỏ.

Nếu như chỉ dùng hồn lực dò xét thì tuyệt đối sẽ không thấy được những điểm này.

Tôn Kỳ tiếp tục tập trung thần thức, muốn nhìn sâu hơn vào bên trong bản chất.

Tôn Kỳ thấy được từng điểm nhỏ, mỗi điểm đều có kích thước màu sắc khác nhau, các điểm chuyển động không ngừng và đập hỗn loạn.

Những điểm tạp chất va chạm kết dính với nhau thành từng khối, các khối tạp chất lại va chạm vào điểm tinh dược, biến các điểm tinh dược thành tạp chất.

Các điểm tinh dược cũng va chạm vào nhau, có một vài vụ va chạm sẽ biến đổi tính chất của tinh dược.

Các điểm tinh dược cũng có thể va chạm với các điểm trong không khí, tự biến đổi tính chất.

Tôn Kỳ thu lại thần thức, thở ra một hơi trọng khí. Hắn đã bị tiêu hao không ít.

Thì ra là như vậy!

Các điểm tinh dược theo thời gian sẽ tự biến đổi dẫn đến tạp chất xuất hiện.

Khám phá này của hắn đã giải quyết được câu hỏi: Tại sao tinh dược theo thời gian sẽ biến thành phế dược?

Đây là một khám phá vô cùng quan trọng không chỉ đối với Tôn Kỳ mà có thể cả với giới luyện linh sư, nếu khám phá này được công bố thì chắc chắn sẽ gây chấn động, có thể thay đổi hoàn toàn nhiều quan niệm về luyện đan.

Nhưng Tôn Kỳ chắc chắn sẽ không công bố điều này.

Nên nhớ đây là Ma giới, sẽ không ai nhớ đến công lao của người bọn họ sẽ chỉ bắt giữ người, tra tấn người để người nói ra tất cả bí mật.

Ma tộc bản chất là ích kỷ, tham lam.

Bọn họ sẽ chỉ tôn sùng người nếu như thực lực người quá mạnh, bọn họ không thể cướp đoạt, lúc đó bọn họ sẽ nịnh hót người để vớt vớt chỗ tốt.

Tôn Kỳ đã khám phá ra bản chất của tinh dược và tạp chất.

Các loại tinh dược khác nhau thì các điểm tinh dược có kích thước, màu sắc, tốc độ va chạm khác nhau.

Độc được, tạp chất cũng thế.

Tất cả bọn chúng đều chỉ là những điểm khác nhau mà thôi.

Là tinh được, độc được, tạp chất... đều hoàn toàn do luyện linh sư tự phân chia mà thôi.

Là tinh được đối với loài này nhưng có thể là độc được đối với loài khác.

Suy nghĩ của Tôn Kỳ lúc này đã mở rộng, không còn bị bó buộc vào những quan niệm về đan được trước đây.

Hắn cảm thấy mình đã khám phá ra một chân trời mới, bản chất của luyện đan và cũng có thể là bản chất của nhiều vật chất.

Càng nghiên cứu Tôn Kỳ càng chìm đắm say mê.

Tôn Kỳ phát hiện đan được thực chất chỉ là các điểm tinh được của các loại tinh được kết hợp, kết tinh lại với nhau tạo thành.

Trong quá trình kết hợp này sẽ lẫn vào tạp chất làm cho đan được không thể đạt tới hoàn mỹ.

Những tạp chất này có sẵn từ trong chính tinh được, hoặc trong quá trình kết hợp tinh được với nhau sinh ra. Vậy nên tạp chất có trong đan là điều không thể tránh khỏi.

Tôn Kỳ còn phát hiện các điểm tinh được dễ kết hợp với nhau nhất là khi được đun nóng. Đó là lý do vì sao luyện đan cần đốt đan lò mà không phải trộn chung các loại tinh được với nhau rồi chờ chúng kết thành đan.

Luyện đan cũng chỉ có một cách là dùng nhiệt mà không thể dùng nước, băng, gió, sét... luyện đan.

Tinh được dễ kết hợp nhất là khi chúng vừa được đề luyện ra từ thảo được.

Trước đây theo quy tắc luyện đan thông thường thì sẽ luyện tất cả các loại tinh được cần thiết. Sau đó lại trộn tất cả đun nóng rồi chờ chúng kết hợp lại.

Cách này không sai nhưng sẽ tạo ra nhiều tạp chất trong suốt quá trình luyện đan.

Tinh được đề nguội sau đó lại đun nóng thì cũng không còn linh động, dễ kết hợp với nhau như lúc ban đầu.

Nếu như hắn có thể luyện đan được ngay khi vừa chiết xuất được tinh được thì tinh được sẽ dễ kết hợp thành đan được và cũng sẽ hạn chế được một lượng không nhỏ tạp chất.

Đan đạo bản chất đang dần mở ra trước mắt Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ đun nóng ba lò đan, hai lò luyện tinh được. Khi hai loại tinh được vừa được chiết xuất thì lập tức nhập vào đan lò thứ ba để luyện đan.

Thất bại... thất bại... thất bại... thất bại...

Hông... hồng... hồng... hồng...

Không biết trải qua bao nhiêu thất bại, bao nhiêu lần hồng đan, bao nhiêu lần nổ lò.

Tôn Kỳ không hề nản chí mà hắn cảm thấy con đường phía trước càng lúc càng rõ ràng. Hắn đã lờ mờ thấy được cái đích đan được hoàn mỹ.

Chỉ cần mở ra được bức màn che cuối cùng này, hắn có thể nắm giữ quy tắc luyện đan, hắn có thể tùy ý luyện mọi loại đan, hắn có thể tùy ý điều chỉnh phẩm chất đan.

Hắn muốn luyện đan hoàn mỹ thì đan sẽ ra hoàn mỹ.

Quang, Âm luân chuyển, thời gian như không hề trôi qua trong căn phòng luyện đan của Tôn Kỳ.

Hắn vẫn đang say mê luyện đan, hắn đã không còn quan tâm đến thứ gì khác ngoài luyện đan.

Và rồi sau bao vất vả, khoảnh khắc lịch sử cũng đã đến.

Một viên Trích Hồn Đan hoàn mỹ ra đời dù chỉ là một viên đan nhất hoàn nhưng lại có ý nghĩa vô cùng quan trọng.

Nó giúp Tôn Kỳ khẳng định một điều: suy nghĩ của Tôn Kỳ không sai, con đường đi của hắn là chính xác và hắn đã chạm được đích.

Nhưng như thế vẫn còn chưa thỏa mãn được Tôn Kỳ vì tỷ lệ luyện thành đan được hoàn mỹ vô cùng thấp mà nên nhớ đây mới chỉ là đan được nhất hoàn, mới chỉ có hai loại tinh được kết hợp.

Nếu như lại thêm một hai loại tinh được chỉ sợ tỷ lệ thành đan là không phần trăm.

Tất cả là do Tôn Kỳ phải phân tâm luyện tinh dược hai lò cùng lúc rồi phải canh chuẩn thời gian để hai loại tinh dược vào đan lò thứ ba để tiếp tục luyện thành đan.

Nói thì chỉ đơn giản hai khâu luyện tinh dược cùng luyện đan nhưng mà cần tinh thần tập trung cao độ, thần thức mạnh mẽ, dẻo dai.

Tôn Kỳ cũng cảm thấy vô cùng khó khăn để hoàn thành các bước một cách chuẩn xác, chỉ cần có chút sai lầm là không thể ra đan dược hoàn mỹ.

Cho nên dù đã nắm được bản chất cùng quy tắc nhưng tỷ lệ luyện thành đan dược hoàn mỹ của Tôn Kỳ là một phần một ngàn.

Khác xa tỷ lệ luyện thành đan dược cao giai.

Chỉ cách nhau một tiểu phẩm cấp mà lại như rạch trời không thể qua được.

Tôn Kỳ ngồi suy tư không ngừng.

Mục đích của hắn không phải là đan dược nhất hoàn hoàn mỹ mà là tam hoàn, tứ hoàn hoàn mỹ.

Hắn muốn luyện được đan dược hoàn mỹ tương đương với cấp đan sư của hắn.

Nhưng mà nếu như áp dụng cách luyện đan này thì luyện tứ hoàn đan, hắn phải mở sáu đan lò cùng lúc, nhưng mà hắn chỉ tập trung vô ba đan lò cùng lúc đã cố hết sức nếu như nhiều hơn hắn chắc chắn sẽ không làm được.

Phải nghĩ ra một cách giải quyết vấn đề.

Khó! Thật sự quá khó!

Rồi đột nhiên Tôn Kỳ nảy ra ý tưởng nếu như bỏ các loại thảo dược vào chung một đan lò rồi luyện.

Cách này trước đây cũng từng được áp dụng, ghi chép trong dược thư nhưng mà cách luyện đan này quá khó cần điều khiển hồn lực một cách vô cùng tinh tế mà hồn lực thì quá thô.

Cách luyện đan này tỷ lệ thành đan cao nhưng phần lớn là phế đan và một ít là đan dược bình giai, tuyệt nhiên chưa bao giờ xuất hiện đan dược cao giai.

Tỷ lệ thành đan cao nhưng là phế đan thì ích gì còn không bằng một viên đan cao giai vậy nên cách luyện đan này dần bị lãng quên bị cho là dị loại, không chính thống.

Tôn Kỳ cũng đọc biết những điều này nhưng hắn thấy mình vẫn có hy vọng vì thần thức của hắn lợi hại hơn hồn lực gấp trăm lần.

Thần thức của hắn đủ mạnh, mạnh, linh động, dẻo dai lại tiêu hao ít.

Tôn Kỳ lập tức bắt tay vào thử nghiệm.

Nổ lò!

Thất bại... thất bại... thất bại... gần trăm lần thất bại.

Thành công! Là đan dược bình giai...

Lại luyện thêm trăm lần nữa, Tôn Kỳ bắt đầu quen dần với cách luyện đan mới.

Trong đan lò lúc này, Trích Tinh Thảo đang nóng lên, tinh dược bên trong đang bị dẫn ra.

Sau đó Âm Linh Thảo được chiết xuất tinh dược.

Hai loại tinh dược được thần thức dẫn động quẩn lại với nhau.

Cả hai đang dần hoà thành một.

Sau đó lại được cô đọng hoá thành viên đan tròn.

Tôn Kỳ hét lên một tiếng: “Xuất!”

Một viên đan dược bay ra ngoài.

Tôn Kỳ cảm viên đan dược còn nóng hổi trong tay, ngoài mặt còn toả hơi nóng nhè nhẹ.

Tôn Kỳ bóc lớp vỏ đan cho vào miệng.

Đan được hoàn mỹ!

Hắn đã luyện được đan được hoàn mỹ theo cách mới.

Tôn Kỳ mừng rỡ không thôi, hắn cảm thấy cách luyện đan này hoàn toàn phù hợp với mình.

Tôn Kỳ xử lý đan lô, tiếp tục luyện tập cách luyện đan này.

Khi hắn trút bỏ đan lô thì thấy trong đan lô hai cây thảo dược vẫn chưa bị cháy hoàn toàn thành than, vẫn còn dược lực bên trong.

Thì ra luyện một viên đan dược không cần dùng hết tinh dược trong một cây thảo dược.

Tôn Kỳ lại tiếp tục luyện đan.

Sau gần trăm lần luyện đan nữa, Tôn Kỳ trút trong đan lô ra hai viên đan dược.

Đúng là hai viên! Hai viên đan dược hoàn mỹ được luyện cùng lúc trong cùng đan lô.

Theo thường thức bình thường trước đây thì một đan lô chỉ luyện được một viên đan dược.

Tôn Kỳ luyện đan lại một lần nữa đánh vỡ thường thức.

Tôn Kỳ ngẩn ra. Thành công! Thật sự thành công!

Hắn không nghĩ mình lại thật sự thành công.

Tôn Kỳ chỉ nghĩ một lò đan chỉ luyện ra một viên đan dược thì quá phí phạm số thảo dược còn lại. Vậy là hắn thử dẫn động nhiều hơn tinh dược ngưng tụ hai viên đan.

Không ngờ lại thành công.

Tôn Kỳ lại tiếp tục luyện đan trong say mê.

Vậy là qua gần ngàn lần luyện đan, hắn có thể kết luận:

Một cây Trích Tinh Thảo cùng một cây Âm Linh Thảo có thể luyện tối đa năm viên Trích Hồn Đan nhất hoàn hoàn mỹ.

Kết quả này khiến trí tưởng tượng của hắn cũng không với tới, khi mới có ý nghĩ tìm con đường luyện đan hoàn mỹ.

Xuất phát chỉ là câu hỏi vì sao tinh dược hoàn mỹ lại biến chất theo thời gian, đi đến cuối con đường thì là một lò năm viên đan dược hoàn mỹ.

Đan đạo của Tôn Kỳ đã được xác lập.

Một con đường mà trước đây chưa từng có và sau này sẽ trở thành chuẩn mực của mọi chuẩn mực.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Thời gian như gió thoảng

Trong căn hầm nhỏ dưới cửa hàng, Tôn Kỳ vẫn đang miệt mài luyện đan.

Tôn Kỳ nhốt mình trong phòng đã không biết bao lâu, hắn chỉ tiếp xúc với bên ngoài qua hồn nô.

Hồn nô mang đến cho hắn tài nguyên và lấy đi đan dược có tinh dược Hoa Anh Túc.

Bây giờ Sơn Dược cửa hàng chỉ bán duy nhất Trích Hồn Đan gây nghiện và cũng chỉ có con nghiện mới đến đây mua hàng.

Trình độ luyện đan của Tôn Kỳ tăng lên nhanh chóng. Giờ đây hắn đã luyện được năm loại đan nhất hoàn hoàn mỹ, hắn bắt đầu nếm thử luyện đan nhị hoàn hoàn mỹ.

Đan dược nhị hoàn cần ba loại tinh dược, độ khó trong khống chế thần thức khó gấp mười lần đan dược nhất hoàn.

Tôn Kỳ luyện hơn ngàn lô đan mới luyện thành đan được nhị hoàn hoàn mỹ.

Tuy chỉ luyện được đan được nhị hoàn hoàn mỹ nhưng trình độ luyện đan của hắn đã tương đương đan sư ngũ cấp trung giai. Hắn đã luyện được ba loại đan được ngũ hoàn.

Dùng cách mới luyện đan, Tôn Kỳ vô cùng dễ dàng tiến cấp đan sư.

Hắn chỉ cần dựa theo tỷ lệ đan phương mà bỏ tất cả thảo dược vào đan lô, sau đó chiết xuất một lượng tinh dược cần thiết từ mỗi loại thảo dược.

Rồi kết hợp chúng lại thành một viên đan, còn phần thảo dược dư thừa thì bỏ đi.

Mỗi lô đan chỉ cần ra một viên đan được, tỷ lệ thành đan cực cao mà chất lượng đan cũng tốt.

Với phương pháp luyện đan mới, Tôn Kỳ chỉ cần vài lần lượt luyện là đã thành đan. Lại luyện thêm vài luyện nữa thì phẩm chất đan sẽ tiến một tiểu giai.

Khi Tôn Kỳ định luyện đan được tam hoàn hoàn mỹ thì hắn gặp vấn đề: Thần thức không đủ.

Đan được tam hoàn cần kết hợp bốn loại tinh dược đòi hỏi khả năng khống chế thần thức cao hơn gấp mười lần đan được nhị hoàn.

Nếu như chỉ luyện đan được ngũ hoàn bình thường thì thần thức hắn còn dùng được nhưng là đan được tam hoàn hoàn mỹ thì lại không được.

Tôn Kỳ quyết định xuất quan, hắn cần đẩy Linh Khí Quyết đến lục trọng bằng với tu vi của hắn. Lúc đó lượng thần thức cùng lực khống chế của hắn sẽ đạt tới giới hạn tu vi.

Đã đến lúc hắn thu lưới một lần nữa!

Lần này hắn cũng không biết có bao nhiêu con nghien, bao nhiêu con cá đã vào bẫy.

Nhưng có một điều chắc chắn đó là hắn không giống lần trước như một lão đánh cá nữa mà giống như một khách hàng khó tính lựa cá.

Hắn đánh đo lựa chọn, đo cân đếm, thêm một bát hai mới lựa được con cá ưng ý.

Sau khi làm thịt mấy con cá Tôn Kỳ lại có thêm mấy bộ ma pháp cùng đan phương.

Còn chưa đủ nhưng hắn cũng không cần vội vàng, ngược lại vội vàng có thể dẫn đến sơ hở, chú ý.

Tôn Kỳ từ từ thu lưới, chọn bắt những con cá vừa ý nhất.

Khi Tôn Kỳ có đầy đủ các loại ma pháp trong tay thì Linh Khí Quyết của hắn lại tiến thêm một bước đạt tới tầng năm.

Lại hai năm nữa trôi qua, Linh Khí Quyết cuối cùng cũng đạt tới tầng sáu ngang với tu vi của hắn.

Tôn Kỳ hấp thụ ma khí đưa tới hắc động, hắc động chuyển hoá ma khí thành linh khí đưa vào Đan Điền.

Linh khí từ huyết Đan Điền luân chuyển đến Đan Trung, Thiên Đột, Tả Môn, Hữu Môn, kết thúc tại Thiên Hải.

Thiên Hải cuộn trào linh khí, sóng lớn đập dòn.

Linh khí lại từ Thiên Hải đổ vào năm đại linh hồ, hai mươi bảy tiểu linh hồ cùng các đường kinh mạch.

Vậy là hoàn thành một vòng luân chuyển.

Tôn Kỳ mở mắt, từ từ cảm nhận cách vận công của Linh Khí Quyết so với các ma pháp khác.

Hắn cảm thấy Linh Khí Quyết tăng gấp đôi tốc độ vận chuyển linh khí, quá trình vận chuyển thông thuận, cả cơ thể đều được linh khí thoải mái.

Hai mươi tiểu linh hồ ở đầu và cổ cùng Thiên Hải nuôi dưỡng thần thức giúp thần thức lớn mạnh.

Thần thức tăng vọt cả về số lượng lẫn chất lượng.

Đây là lúc Tôn Kỳ bắt tay luyện đan tam hoàn hoàn mỹ.

.....

Ba tháng sau, tại quảng trường đấu giá của Vĩnh An thương hội.

Tôn Kỳ đang ngồi bên chiếc bàn nhỏ nhắm nháp chút đặc sản ma thú, nhìn tất cả đang sôi nổi ra giá.

Vĩnh An thương hội là một thương hội lớn ở thành Thực Nguyệt, mỗi tháng sẽ tổ chức một buổi đấu giá.

Tôn Kỳ chính là đang tham gia một buổi đấu giá định kỳ của thương hội này.

Tên cầm trịch buổi đấu giá tươi cười giới thiệu vật phẩm mới:

“Thưa quý vị! Vật phẩm áp trực lần này vô cùng đặc biệt.”

“Đảm bảo quý vị ở đây cũng không thấy được mấy lần.”

“Nói thật là cả đời tại hạ, đây là lần thứ hai được nhìn thấy và là lần đầu tiên đấu giá vật này.”

Cả phòng đấu giá ồ lên xôn xao, vật gì lại quý hiếm như vậy?

Tên đấu giá cười cười, nhẹ nhàng vén chiếc khăn đỏ khỏi khay chứa đồ vật.

Trên chiếc khay là một chiếc hộp ngọc tinh xảo, tên đấu giá từ từ mở hộp ngọc ra.

Bên trong là một viên đan dược có ba vòng đan.

Tên đấu giá giới thiệu:

“Đây là một viên tam hoàn đan hoàn mỹ. Vậy này chắc chắn là không mấy ai thấy được.”

“Đan dược hoàn mỹ tại Ma giới quá hiếm gặp, quý vị nếu bỏ qua lần này thì không biết cả đời này có thấy lại được nữa không? Xin đừng bỏ qua cơ hội lần này!”

Lời này vừa ra cả phòng đấu giá sôi động hẳn lên.

Tên cầm trịch đấu giá này lên tiếng:

“Giá khởi điểm của Phá Linh Đan tam hoàn hoàn mỹ là một trăm ma thạch, mỗi lần tăng giá không thể thấp hơn năm ma thạch.”

Khi giá vừa ra, lập tức có kẻ ra giá.

“Một trăm hai mươi ma thạch.”

“Một trăm năm mươi ma thạch.”

“Một trăm tám mươi...”

Giá trị của viên đan tăng dần, chưa thấy hạ nhiệt, tên đấu giá vui cười híp mắt.

“Năm trăm ma thạch”

Một giọng nói lạnh lùng vang lên, cả hội trường quay lại nhìn, tên cầm trịch đấu giá cũng chú ý.

Hắn cười nói:

“Thì ra là Tinh Niệm đan sư, một trong những đan sư thanh niên thiên tài. Tinh Niệm đan sư ra giá thật hào phóng, không biết có vị nào muốn tăng giá nữa không?”

Trong hội trường này có lẽ không mấy ai biết được mặt Tinh Niệm nhưng hắn làm việc trong thương hội, tiếp xúc rất nhiều thông tin báo cáo, hắn cần nắm rõ hình dạng đặc điểm của mấy vị nổi bật trong thành.

Tôn Kỳ lúc này chấp tay chào xung quanh, nói:

“Tinh Niệm gặp bình cảnh đan đạo. Hy vọng thông qua tam hoàn đan hoàn mỹ giúp mình đột phá, mong quý vị thành toàn, Tinh Niệm vô cùng biết ơn.”

Lời này vừa ra, cả hội trường ồ lên thán phục: đan đạo gặp bình cảnh muốn thông qua đan dược cấp cao tìm hiểu đột phá cũng rất bình thường, nhưng có thể làm được thì cực ít, những kẻ này đều là thiên tài trong thiên tài.

Đan dược tam hoàn giá trị vốn không cao như vậy, cho dù là hoàn mỹ đi nữa.

Với số năm trăm ma thạch có thể mua được mười viên đan dược tứ hoàn bình giai.

Dùng đan dược tam hoàn hoàn mỹ còn không bằng dùng đan dược tứ hoàn bình giai.

Bọn hắn muốn mua tam hoàn đan hoàn mỹ chủ yếu là muốn sưu tầm, khoe khoang với kẻ khác nhưng mà bọn hắn cũng không muốn bỏ ra số ma thạch quá lớn chỉ để khoe mẽ.

Vậy là Tôn Kỳ thuận lợi có được viên Phá Linh Đan tam hoàn hoàn mỹ.

Buổi đấu giá kết thúc, Tôn Kỳ trở lại Sơn Dược cửa hàng.

Một tên thuộc hạ đến gặp Tôn Kỳ, cẩn thận đặt một túi ma thạch lên bàn:

“Ông chủ! Đây là ma thạch đấu giá được. Tổng cộng năm trăm ma thạch, trừ đi năm mươi ma thạch phí cho phòng đấu giá thì còn bốn trăm năm mươi ma thạch. Xin ông chủ kiểm lại.”

Tôn Kỳ nhìn túi ma thạch, gật đầu hài lòng.

“Đây là phần thưởng công cho ngươi, cầm lấy đi.”

Tôn Kỳ đẩy ra một lọ đan dược.

Tên thuộc hạ tay run run tiếp nhận. Hiển nhiên hắn gần đến giờ lên cơn nghiện.

Tên này mở nắp lọ, dốc luôn viên đan vào miệng, hắn đã không chờ được nữa.

Đầu óc mơ màng, cả thân thể nhẹ nhàng bay bổng, hắn đã chìm đắm trong cơn mê mà hắn vĩnh viễn không muốn tỉnh lại.

Tôn Kỳ lắc đầu thờ dài, khi đã nghiện thì không còn tiền đồ.

Vậy để ta giúp ngươi sống trong thế giới mộng ảo mãi mãi.

Tôn Kỳ nắm lấy cổ tên này, thần thức phóng ra đâm vào trong đầu tên nghiện tiếp hành sưu hồn.

Một lúc sau, trong tay của Tôn Kỳ chỉ còn lại một đoàn ma khí, một cơn gió nhẹ ma khí hoàn toàn tiêu tán.

Tôn Kỳ phui tay, trở lại tăng hầm.

Thời gian như cơn gió nhẹ thoáng qua.

Vậy là đã qua trăm năm kể từ ngày Tôn Kỳ mở lại linh trí.

Tôn Kỳ trước đây sống làm người được mười năm, làm hồn nô vô tri hết năm mươi năm.

Tôn Kỳ bỏ qua hai quãng thời gian trên, hắn lấy tuổi của mình là từ lúc mở lại linh trí.

Một trăm năm trải qua hắn cô độc giữa nơi xa lạ, luôn sống trong cơn nóng lo sợ bị phát hiện.

Hắn là Nhân tộc nhưng lại không thể về Nhân tộc, hắn hiện nay đã không mang hình dáng con người, trở về Nhân tộc còn được sao?

Hắn chỉ có thể ở lại Ma giới mưu toan một con đường sống, tìm ánh sáng hy vọng Nhân tộc trong bóng tối.

Đã trăm năm trôi qua, với Nhân tộc đã là hai, ba đời người nhưng với Ma tộc hắn vẫn là thiếu niên.

Hắn hiện tại tu vi đã tương đương Luyện Linh bát trọng, mở ra tám đại linh hồ cùng tám mươi tám tiểu linh hồ.

Hắn chỉ còn thiếu một đại linh hồ cùng hai mươi tiểu linh hồ là đạt tới Luyện Linh cửu trọng.

Hắn cũng đã thôi diễn Linh Khí Quyết đến cửu tầng.

Chỉ cần cố gắng tu luyện một đoạn thời gian hắn sẽ đạt tới Luyện Linh đỉnh phong, có tư cách trùng kích Tạo Thế cảnh.

Tạo Thế cảnh chính là cảnh giới là Tôn Kỳ mong ước.

Tôn Kỳ muốn tái tạo lại cơ thể, hắn muốn một lần nữa làm người, trở lại với hình dạng ban đầu, trở lại quê hương.

Bình thường tại những nơi như thành Thực Nguyệt muốn tự tu luyện tới Tạo Thế cảnh là vô cùng khó khăn. Vì sao lại như vậy? Hắn cũng không quá rõ ràng.

Hắn chỉ biết tại thành Thực Nguyệt khi ai đó đạt tới Luyện Linh đỉnh phong thường chọn cách rời đi tìm kiếm cơ duyên bước vào Tạo Thế cảnh.

Và nơi bọn hán thường hướng đến chính là Hắc Liên thành- trung tâm của cả Hắc Liên Khu, là nơi chỉ huy, hiệu lệnh tất cả các thành nhỏ như Thực Nguyệt thành.

Tôn Kỳ biết chắc chắn sẽ có một ngày hán rời đi.

Và cơ hội đến Hắc Liên thành lại đến sớm hơn hán nghĩ.

Luyện linh sư hội tổ chức thi đấu luyện đan cho đan sư dưới ba trăm tuổi.

Kẻ chiến thắng có cơ hội tiến về luyện linh sư hội tại Hắc Liên thành học tập.

Đây là cơ hội mà Tôn Kỳ chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71

My Trúc đứng trên đài cao đồng dục phát biểu:

“Hôm nay là cuộc tuyển chọn luyện đan sư đại diện thành Thực Nguyệt tham gia khảo thí tiến vào luyện linh sư hội thành Hắc Liên.”

“Các ngươi cũng biết luyện linh sư hội thành Hắc Liên chính là cấp trên của luyện linh sư hội thành Thực Nguyệt.”

“Nếu như các ngươi có thể tiến vào luyện linh sư hội thành Hắc Liên thì chính là vinh quang lớn cho thành Thực Nguyệt chúng ta.”

“Tại thành Hắc Liên tài nguyên dồi dào, thảo dược trân quý gì cũng có, được thư đầy ắp, ma linh sư đi đầy đường, cơ duyên không bao giờ thiếu.”

“Nếu như các ngươi may mắn lọt vào mắt xanh của một vị ma linh sư được làm đồ đệ thì tương lai các ngươi không cần lo lắng.”

“Nước chảy chỗ trũng, ta biết các ngươi cũng khao khát tiến lên trở thành cường giả quấy phong vân. Luyện linh sư hội thành Hắc Liên chính là cơ hội cho các ngươi thực hiện ước mơ.”

My Trúc dừng lại một chút nhìn ánh mắt khát khao cháy bỏng của đám thanh niên.

“Các ngươi muốn được tuyển chọn thì phải đạt điểm tuyệt đối trong các bài kiểm tra hôm nay.”

Nghe thấy phải đạt điểm tuyệt đối nhiều thanh niên méo mặt, cảm thấy hy vọng trúng tuyển xa vời.

Mý Trúc nhìn vẻ mặt của bọn hán cũng không ngạc nhiên, lại nói tiếp:

“Luyện linh sư hội thành Hắc Liên mỗi mười năm sẽ mở rộng tuyển chọn nhân tài từ các tiểu chi nhánh.”

“Tập hợp vô số luyện đan sư thiên tài tụ họp, muốn từ trong đám thiên tài này rực sáng hào quang tiến vào luyện linh sư hội thành Hắc Liên là vô cùng khó khăn nếu so sánh với cuộc thi tuyển hôm nay thì như suối nhỏ với hồng thủy.”

“Đã mười lần trước đó, luyện linh sư hội chúng ta không có ai trúng tuyển, trong đó có ba lần chúng ta thấy không được liền tự bỏ cuộc không tham dự.”

“Năm nay ta rất kỳ vọng các ngươi có thể lập lên kỳ tích, vinh danh luyện linh sư hội thành Thực Nguyệt chúng ta.”

Bài phát biểu của My Trúc tiếp tục kéo dài lê thê, đại ý có thể nói gọn lại là:

Cuộc thi tuyển hôm nay có ba vòng: Thứ nhất phân biệt được một trăm loại thảo dược. Thứ hai bù đắp đan phương còn thiếu. Thứ ba luyện đan.

Tất cả các vòng đều phải đạt điểm tuyệt đối, nếu như vòng thi trước đó không đạt điểm tuyệt đối thì sẽ bị loại luôn.

Riêng vòng thứ ba thì phải luyện đan được theo yêu cầu: nếu ngươi dưới một trăm tuổi thì phải luyện được đan dược ngũ hoàn bình giai. Nếu ngươi từ một trăm tuổi đến hai trăm tuổi thì phải luyện được đan dược ngũ hoàn cao giai. Nếu ngươi từ hai trăm đến ba trăm tuổi thì phải luyện được đan dược lục hoàn bình giai.

My Trúc sau bài phát biểu dài dòng, lúc này mới chịu kết thúc, nói:

“Ta tuyên bố vòng thi thứ nhất bắt đầu. Tất cả những ai đã đăng ký thi bước vào bàn vị trí. Thời gian vòng này là hai canh giờ.”

Tôn Kỳ ngồi vào vị trí của mình, một tên hồn nô mang đến cho hắn một chồng giấy.

Trên tờ giấy sẽ vẽ một loại thảo dược, việc của ngươi là viết tên thảo dược bên cạnh.

Có tất cả một trăm tờ, đủ loại thảo dược dùng cho nhất hoàn đan đến cửu hoàn đan.

Phần thi này với Tôn Kỳ hoàn toàn không hề khó khăn nhưng Tôn Kỳ vẫn chậm rãi hoàn thành. Khi đến gần hết giờ hắn mới nộp bài.

Một tiếng chuông vang lên buộc tất cả thí sinh dừng tay nộp bài.

Tôn Kỳ rảnh rỗi ngó nhìn xung quanh hắn thấy có gần hai trăm tên thí sinh.

Kết thúc vòng thi thứ nhất, đa phần thí sinh đều vẻ mặt nhăn nhó hiển nhiên là làm bài không tốt.

Cũng có khuôn mặt Tôn Kỳ nhận ra như My Thanh Thanh, Lư Hiên, Dương Tùng.

Về mặt bọn hắn khá thản nhiên, hắn là phần thi này với bọn hắn không khó.

My Trúc cùng các trưởng lão nhanh chóng chấm bài thi, chỉ cần sai một câu liền loại bỏ, không cần để ý phía sau.

Chỉ một lúc sau, kết quả liền có.

Gần hai trăm thí sinh chỉ còn lại hơn năm mươi tên.

Tất nhiên là Tôn Kỳ cũng có tên trong đó.

Phần thi thứ hai lập tức được bắt đầu.

Hồn nô đưa tới cho Tôn Kỳ hai mươi phần đan phương khuyết thiếu cần bổ sung.

Những đan phương này từ tứ cấp đến lục cấp. Nếu như thấp hơn thì quá dễ, nếu cao hơn thì quá khó.

Vòng thi này lại khiến không ít kẻ vô đầu bứt tai, gặp đan phương không biết có kẻ ghi bừa vào mong đúng được một ít. Những kẻ cầu vận may này hiển nhiên chắc chắn bị loại, đan phương dù đúng cũng khó luyện thành đan huống chi đan phương ghi bừa.

Những trưởng lão chấm điểm sẽ tuyệt đối không chấp nhận kiểu đan phương như vậy.

Nhưng mà trong vòng này những kẻ tài hoa cũng bắt đầu toả ánh sáng.

My Thanh Thanh vẫn là thiên tài chói mắt nhất, hoàn thành bài thi đầu tiên, đang kiểm tra lại bài.

Tiếp đến có thể kể đến Lư Hiên, Dương Tùng, Phong Nhân, Từ Minh...

Tôn Kỳ lại không nằm trong nhóm nổi bật này.

Thời gian hai canh giờ của vòng thi thứ hai nhanh chóng kết thúc.

Có thể thông qua vòng thi thứ hai này chỉ có mười hai thí sinh. Tất nhiên là Tôn Kỳ vẫn nằm trong số này.

Trong số mười hai thí sinh thì có bốn thí sinh thuộc nhóm trăm tuổi là: My Thanh Thanh, Lư Hiên, Dương Tùng, Tôn Kỳ.

Có hai thí sinh thuộc nhóm một trăm tuổi tới hai trăm tuổi.

Có sáu thí sinh thuộc nhóm hai trăm tuổi tới ba trăm tuổi.

Vòng thi thứ ba là luyện đan.

Mỗi thí sinh sẽ đứng tại bàn luyện đan của mình, luyện một loại đan dược cao nhất mà mình có thể luyện, thảo dược sẽ được hồn nô mang đến.

Tôn Kỳ đứng tại bàn, trầm tĩnh suy nghĩ: trình độ luyện đan của hắn đã đến đan sư thất hoàn mà vòng thi này chỉ cần hắn luyện được đan dược ngũ hoàn bình giai là qua. Hắn tất nhiên sẽ không chơi trội, hắn sẽ chỉ luyện đan vừa đủ đậu.

Hắn nắm trong tay khá nhiều đan phương ngũ cấp, chủ yếu là lấy được thông qua suu hồn.

Hắn cần chọn đan phương thích hợp vì có vài loại đan phương là bí mật gia truyền.

Hắn nếu như để lộ ra thì sợ sẽ bị nghi ngờ liên quan đến các vụ mất tích trước đó.

Thời gian luyện đan của vòng ba là một ngày.

Tôn Kỳ thực hiện từng bước luyện đan theo chuẩn mực.

Qua ba canh giờ, có tiếng bành bành nổ lò vang lên. Tôn Kỳ cũng bị nổ lò một lần.

Không phải do hấn cố ý để nổ lò mà lâu ngày hấn không luyện đan theo cách cũ làm cho hấn có chút luống cuống tay chân, dẫn đến nổ lò.

Tôn Kỳ nhanh chóng điều chỉnh tinh thần tiếp tục luyện đan.

Khi gần kết thúc ngày thì Tôn Kỳ mới hoàn thành phần thi của mình, hấn thuộc nhóm thí sinh hoàn thành cuối cùng.

Vòng này có bốn thí sinh không thể luyện thành đan, liền bị loại.

Chỉ còn tám thí sinh đi tới bước cuối cùng: kiểm tra đan.

Sau nửa canh giờ đánh giá, My Trúc đứng lên tuyên bố kết quả:

“Đương Tùng, tứ hoàn đan trung giai. Loại!”

“Lư Hiên, tứ hoàn đan trung giai. Loại!”

“Phong Nhân, ngũ hoàn đan bình giai. Loại!”

“Chu Hoàn, ngũ hoàn đan bình giai. Loại!”

....

Khi nghe kết quả bị loại Lư Hiên, Phong Nhân... bình thần khá nhiều, Đương Tùng có chút không vui nhưng kết quả này phản ứng đúng thực lực luyện đan của bọn hấn hiện nay. Bọn hấn hoàn toàn không ngạc nhiên.

“Tư Minh, ngũ hoàn đan cao giai. Đâu!”

“My Thanh Thanh, ngũ hoàn đan bình giai. Đâu!”

Tiếng reo hò của khán giả vang dội, sau cùng cũng có thí sinh đạt tiêu chuẩn.

My Trúc ngừng lại một chút, sau đó tiếp tục:

“Tĩnh Niệm, ngũ hoàn đan bình giai. Đâu!”

Lời này vừa ra khiến nhiều kẻ ngạc nhiên, nhất là Đương Tùng, Lư Hiên.

Hai bọn họ cùng Tĩnh Niệm nhiều lần vô tình cùng nhau chứng nhận đan sư. Thiên phú, trình độ luyện đan của Tĩnh Niệm bọn họ cũng hiểu rõ. Tuyệt đối không cao hơn bọn họ.

Vậy mà hôm nay Tĩnh Niệm bỗng nhiên vượt lên trước. Làm bọn hấn thật khó hiểu lẫn nghi ngờ.

Nên nhớ sư tôn của Tĩnh Niệm là Hắc Tông đã chết, Tĩnh Niệm hoàn toàn không được ai dẫn dắt. Theo lý thuyết thì trình độ luyện đan của Tĩnh Niệm sẽ ngày càng tụt hậu so với bọn hấn.

Nhưng hiện nay Tĩnh Niệm đã không thua bọn hấn thì thôi lại còn vượt mặt bọn hấn.

Lư Hiên thì biểu hiện có chút ngạc nhiên.

Đương Tùng thì khó chịu ra mặt, hiển nhiên là cực kỳ không phục.

Tiếng xì xào, bàn tán rầm ran trong hội trường.

My Trúc tiếp tục đạo:

“Ba thí sinh đã đậu tiến lên đây. Luyện linh sư hội có phần thưởng cho các ngươi.”

My Trúc trao cho ba thí sinh một túi ma thạch làm phần thưởng. Khi trao đến tay Tôn Kỳ thì My Trúc nói:

“Chúc mừng Tĩnh Niệm tiểu diệt! tiểu diệt làm ta có chút ngạc nhiên, hấn là trong thời gian này vất vả không ít.”

Lời của My Trúc đầy thâm ý dò xét.

Tôn Kỳ bối rối, gắng gượng nở nụ cười nói:

“Nhờ sư tôn để lại bản chép tay luyện đan cùng với một số đan phương mà tiểu đệ mới được như vậy.”

“Lời của Tinh Niệm tiểu đệ thật khiến ta khó tin.”

Lần này lên tiếng là một vị trưởng lão: Hàn trưởng lão.

Hàn trưởng lão nhìn nhìn Tôn Kỳ, cười thâm ý.

Còn nhớ trước đó Tinh Niệm đã đến Thông Thiên Linh Các hỏi lão một vấn đề cơ bản là tại sao tinh được qua thời gian lại biến chất.

Một vấn đề cơ bản như vậy còn thắc mắc chứng tỏ Tinh Niệm trong lúc luyện đan đi rất nhiều đường vòng. Điều này cũng là bình thường do không có sư tôn tự tay chỉ.

Nhưng hiện nay Tinh Niệm đan đạo lại bỗng nhiên tiến mạnh, khiến lão không thể không nghi ngờ.

Cũng đừng có lấy mấy lời như: nhờ bản chép tay của sư tôn mà gạt lão.

Nên nhớ mấy vị thanh niên tại đây đều có sư tôn tận tình chỉ bảo vậy mà vẫn không đạt tiêu chuẩn.

Bản chép tay của Hắc Tông có thể lợi hại hơn bọn hèn tự mình chỉ bảo sao?

Nên biết trình độ luyện đan của Hắc Tông không cao hơn bọn hèn. Hắc Tông tại luyện linh sư hội chỉ được xếp vào nhóm dưới, trình độ luyện đan còn thua kém nhiều vị trưởng lão ở đây.

Hàn trưởng lão vẫn nhìn Tôn Kỳ cười, chờ câu trả lời của hắn.

Tôn Kỳ giống như là bất đắc dĩ, bị vạch trần lời nói dối đành phải nói sự thật:

“Tiểu đệ lúc trước may mắn mua được một viên tam hoàn đan hoàn mỹ, tại trên viên đan nhìn thấy một số điều...”

Lời nói của Tôn Kỳ mập mờ, không rõ.

Nhưng bọn My Trúc cũng không thể gắng hỏi kỹ càng, nơi này không tiện.

My Trúc đọc lời tuyên bố kết thúc, hẹn hai tháng sau đưa ba thí sinh trúng tuyển lên đường.

....

Trong một căn phòng.

Một giọng nói thiếu nữ trong trẻo vang lên;

“Sao phụ thân thương cho con có hai trăm ma thạch? Thật là keo kiệt.”

Tên trung niên cười khổ nhìn thiếu nữ đầy yêu mến:

“Lần tuyển sinh này làm gì có phần thưởng. Chỉ là khi Tinh Niệm đột nhiên trúng tuyển làm bọn ta nghi ngờ nên mới lấy có phát thưởng để dò la tin tức.”

Tên trung niên chính là My Trúc còn thiếu nữ là My Thanh Thanh.

Đúng lúc này một tên thuộc hạ vào báo cáo với My Trúc.

Nội dung báo cáo chính là chuyện nhiều năm trước tại Vĩnh An thương hội có bán ra một viên tam hoàn đan hoàn mỹ, Tinh Niệm đấu giá mua được. Chuyện này tất cả phòng đấu giá lúc đó đều thấy rõ.

Nghe xong báo cáo cả My Trúc cùng My Thanh Thanh đều ngạc nhiên.

My Thanh Thanh hỏi:

“Phụ thân thực sự có thể từ tam hoàn đan hoàn mỹ nhìn ra điều gì đó sao? ”

My Trúc trầm ngâm nói:

“Chuyện này khó! Nhưng quả thật là từng có trường hợp như vậy. Lại nói tam hoàn đan hoàn mỹ chỉ sợ do một vị ma dược sư luyện ra, nếu vậy thì có

thể ẩn chứa bên trong đạo lý gì đó cũng khó nói.”

My Thanh Thanh nghe thế thì nững nịu:

“Phụ thân! Con muốn có đan dược hoàn mỹ. Nhanh kiếm cho con.”

“Tĩnh Niệm thiên phú luyện đan kém xa con vậy mà nhờ tam hoàn đan hoàn mỹ có thể bằng con, nếu như con có đan này thì không biết sẽ tiến bộ đến mức nào.”

Nói đến đây, ánh mắt My Thanh Thanh bỗng chuyển sang giáo hoạt:

“Hay là nửa đêm, phụ thân lên vào phòng hấn ăn trộm.”

My Trúc cười khò:

“Chuyện đã qua nhiều năm rồi. Để nghiên cứu đan này, Tĩnh Niệm chắc chắn đã bóc tách, nhai nuốt không biết bao nhiêu lần làm gì còn để mà trộm.”

“Mà cho dù có còn thì với thân phận của cha ngươi làm sao lại đi làm những chuyện hạ lưu như vậy. Ta sẽ từ từ khuyên bảo để Tĩnh Niệm giao ra.”

Lời tuy vậy nhưng thủ đoạn của My Trúc chắc chắn không đơn giản như lời nói.

....

Tại một số nơi cũng đang diễn ra những cuộc trò chuyện tương tự như vậy.

Dương Tùng tức giận đập phá lung tung:

“Khốn khiếp! tên Tĩnh Niệm kém cỏi như vậy, lại có được cơ duyên lớn. Đan đạo bây giờ đã vượt qua ta!”

Lưu Hiền trầm tĩnh suy nghĩ: nếu như ta có được cơ duyên như Tĩnh Niệm, chắc chắn trình độ luyện đan của ta còn vượt qua hấn. Nên biết Tĩnh Niệm chỉ có một mình thân cô thế cô vậy mà vẫn có thể tiến bộ vượt bậc nếu như là ta thì...

Vậy là trong thành bỗng nhiên âm thầm phát động một cuộc tìm kiếm đan dược hoàn mỹ.

Các cửa hàng, thương đội đều bị hỏi qua.

Vinh An thương hội cũng có điều tra thử tên đã nhờ đầu giá tam hoàn đan hoàn mỹ năm xưa nhưng đều đi vào ngõ cụt, nhiều năm trước tên này đã mất tích trong chợ đen.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Hắc Liên Thành

Tôn Kỳ ngồi trong phòng, mở mắt từ từ thu hồi thần thức.

Những cuộc trò chuyện về việc hấn đạt được tư cách trúng tuyển đều bị hấn biết hết.

Hấn cũng biết có kẻ đi điều tra chuyện hấn mua được đan dược hoàn mỹ.

Tất cả chuyện này đều do hấn sắp xếp.

Nhiều năm trước hấn đã luyện thành đan dược tam hoàn hoàn mỹ, sau đó cho thuộc hạ đem tới thương hội Vinh An đầu giá.

Cuối cùng hấn lấy thân phận Tĩnh Niệm, trước mắt tất cả mua đi viên đan dược này. Còn tên thuộc hạ năm đó đã sớm bị hấn giết bịt đầu mối.

Lấy đan dược hoàn mỹ ra làm cái cớ cho việc đan đạo của hấn tiến nhanh có lẽ không quá thuyết phục nhưng cũng không dễ bị nghi ngờ.

Chuyện tương tự như vậy trước đây cũng có chỉ là quá hiếm.

Ít nhất bọn My Trúc tạm thời sẽ không nghi ngờ Tôn Kỳ, cho đến khi bọn hấn tìm được đan dược hoàn mỹ rồi tự nghiên cứu xem có đúng như lời Tôn Kỳ nói không.

Nhưng mà đan dược hoàn mỹ sao lại dễ xuất hiện được chứ, cho dù bọn hắn có đan dược hoàn mỹ, nghiên cứu ra không giống lời Tôn Kỳ thì cũng không thể hoàn toàn kết luận lời Tôn Kỳ là giả dối.

Vậy là với một tiểu kếp nhỏ, một lời nói dối mơ hồ, Tôn Kỳ đã dòi tâm mắt chú ý của bọn My Trúc sang đan dược hoàn mỹ.

Tôn Kỳ tranh thủ thời gian hai tháng xử lý mọi chuyện còn lại, thứ gì bán được thì bán, thứ gì cầm đi được thì cầm đi.

Hắn không nghĩ mình sẽ trở lại thành Thực Nguyệt, dù sao đây cũng không phải là quê hương khiến hắn lưu luyến.

Hắn là Nhân tộc, chỉ có ngôi làng nhỏ năm xưa mới là cố hương của hắn.

Ma giới chỉ nơi hắn tạm đặt chân.

Chim bay mỏi cánh thì cuối cùng cũng về tổ. Một ngày nào đó, hắn sẽ trở lại Nhân tộc.

Thời gian hai tháng qua đi.

Lúc này tại quảng trường chính của luyện linh sư hội, Tôn Kỳ cùng My Thanh Thanh, Từ Minh đang đợi tại chỗ.

My Thanh Thanh nhìn Tôn Kỳ bằng ánh mắt giao hoạt:

“Tĩnh Niệm sư huynh! Ngươi có còn hay không đan dược hoàn mỹ?”

Tôn Kỳ cười khò:

“Nhiều năm trước có được, ta đã dùng hết.”

My Thanh Thanh nguyền rủa hắn một cái.

Từ Minh thì từ tốn, trầm ổn lái sang chủ đề khác:

“Lần này đi xa, có thể giúp chúng ta mở rộng tầm mắt một phen.”

My Thanh Thanh thì không buông tha Tôn Kỳ:

“Tĩnh Niệm sư huynh! Mặc dù nói lần này đi xa cần chuẩn bị kỹ nhưng sư huynh cũng không cần dọn luôn cả nhà theo chứ.”

Tôn Kỳ có chút xấu hổ, hắn lần này tính đi luôn không quay lại nên thu dọn mọi thứ có thể mang đi được, thành ra hai bao tải to do hai hồn nô vác đi.

Nhìn hắn thật giống như nhà quê lên phố.

Nhưng hắn không thể nói ý định đi luôn của mình được, đành tìm cái cớ cho qua:

“Lần đầu đi xa, nên ta nghĩ cần chuẩn bị nhiều một chút.”

Ba bọn họ tiếp tục nói chuyện tán gẫu.

Lúc này trên không quảng trường trường luyện linh sư hội bỗng nhiên bị một bóng đen che rợp.

Ba bọn họ ngẩng đầu nhìn lên thì ra là một con ma thú điều khiển khổng lồ.

Con ma thú điều khiển này từ từ hạ xuống trước mặt bọn họ, trên lưng con chim là một bóng hình quen thuộc: My Trúc.

My Trúc chuẩn bị nói vài lời cao thâm thì My Thanh Thanh nhảy lên lưng chim nhõng nhẽo:

“Cha! Sao lại tới trễ như vậy? Làm con chờ mãi.”

My Trúc thấy vậy đành nuốt lại bài phát biểu khởi hành của mình.

My Trúc ra hiệu cho Tôn Kỳ cùng Từ Minh cùng lên.

Con chim vỗ cánh vút lên trời cao.

Đứng tại lưng chim phía trước, My Trúc toả ra khí tràng bao bọc lại bọn Tôn Kỳ để tránh bọn hắn bị gió xé nát.

My Trúc trong lúc này giảng giải một chút về thành Hắc Liên cùng cuộc thi tuyển của luyện linh sư hội.

Thành Hắc Liên là trung tâm của cả Hắc Liên Khu, cường giả vô số, khu trưởng của Hắc Liên Khu là cường giả Hợp Nhất cảnh.

Các thế lực muốn đặt chân tại Hắc Liên thành thì phải có cường giả Hợp Nhất cảnh làm chỗ dựa.

Vậy nên My Trúc dặn bọn hắc không được đi treu trọc, sinh sự nếu không thì chết thế nào cũng không biết. Tốt nhất là ba bọn hắc luôn ở bên cạnh My Trúc.

Còn lại là My Trúc giảng giải tỉ mỉ về cuộc thi tuyển luyện linh sư hội kế tiếp.

Thời gian đi tới thành Hắc Liên khá lâu kéo dài mấy tháng liền.

Vì không quá vội vã lên bọn họ vừa đi vừa nghỉ kéo dài hành trình.

....

Tại thành Thục Nguyệt lúc này.

Có một tên đứng trên nóc nhà khua tay múa chân, tự nhận là Ma tổ chuyển thế.

“Ta là Ma tổ chuyển thế! Cứu vớt Ma tộc trong cơn hoạn nạn. Tất cả các người còn không mau đến triều bái ta.”

“A! mấy tên lính quèn còn dám chĩa thương vào ta. Thật to gan!”

Tên tiểu đội trưởng nhìn tên điên la hét này mà sắc mặt trầm trọng.

Lúc này có một tên lính khác đi tới, nói nhỏ vào tai tên tiểu đội trưởng:

“Thành chủ cho phép!”

Tên tiểu đội trưởng phát tay ra lệnh:

“Giết!”

Từng mũi thương phóng ra đâm xuyên thân thể tên điên nhảy nhót, cuối cùng chỉ còn lại một đám ma khí phiêu phiêu.

Lúc này lại có một tên lính khác tới đưa nhiệm vụ cho tên tiểu đội trưởng.

Tên tiểu đội trưởng ra lệnh:

“Đi! Đến khu năm. Lại có tên điên.”

Thời gian gần đây trong thành Thục Nguyệt bỗng nhiên xuất hiện nhiều chuyện lạ.

Tên điên nhảy nhót trên nóc nhà chỉ là một trong số đấy.

Có tên Ma tộc tự đâm đầu vào tường chết, trước đó còn la hét: Ta là con rắn! Ta là con rắn!

Có tên ngồi lên bàn khoanh chân, chấp tay, miệng nói đạo lý: Thế gian này quá nhiều khổ đau. Hãy để ta giúp các vị giải thoát.

Vậy là hắc ra tay giết cả nhà.

Có tên lại bỗng nhiên nổi điên, nổi khùng chém giết lung tung.

Có tên lại đi đến các cửa hàng tìm mua Trích Hồn Đan nhưng khi dùng Trích Hồn Đan thì lại luôn miệng kêu không đúng rồi ra tay đập phá cửa tiệm.

Chuyện lạ vô số, lúc đầu còn không đáng chú ý nhưng rồi rối loạn lan rộng buộc thành chủ phải cho quân lính trấn áp.

Có vài kẻ điên không danh phận thì bị giết tại chỗ, còn kẻ có danh phận thì bị bắt trả lại gia tộc.

Thành chủ ra lệnh điều tra nhưng lại không thể đưa ra kết luận rõ ràng.

Chỉ biết manh mối dẫn tới một cửa hàng nhỏ trong chợ đen tên là Sơn Dược chuyên bán Trích Hồn Đan.

Những kẻ phục dụng Trích Hồn Đan lúc đầu cũng không có vấn đề gì, chỉ là sau đó càng ngày càng nghiện, không dùng không được. Cuối cùng gây ra hỗn loạn như hiện nay.

Khi thành chủ đến chỗ cửa hàng Sơn Dược thì cửa hàng đã hoàn toàn trống trơn, không còn một chút manh mối.

Thành chủ thu được vài viên Trích Hồn Đan của bọn con nghiện liền đưa tới luyện linh sư hội nhờ kiểm tra.

Nhưng các trưởng lão luyện linh sư hội lại không nhìn ra được quá nhiều vấn đề, chỉ biết trong đan có thêm một loại tinh dược.

Nhưng theo luyện đan thường thức: mỗi loại đan đều có số lượng cùng tỉ lệ tinh dược xác định, không thể cho thêm tinh dược khác. Nếu không thì sẽ không thành đan hoặc thành loại đan khác.

Nhưng Trích Hồn Đan này lại có thêm một loại tinh dược mà Trích Hồn Đan này đúng là Trích Hồn Đan.

Quá nhiều điểm bất hợp lý!

Luyện linh sư hội cũng đành bó tay.

Thành chủ chỉ có thể ra lệnh: tịch thu toàn bộ Trích Hồn Đan trên thị trường đem đi tiêu hủy, đồng thời ra lệnh tạm thời không cho phép luyện loại đan này.

Cũng may Trích Hồn Đan không phải đan dược có giá trị đặc biệt gì nên các cửa hàng, thương hội, luyện linh sư ngoan ngoãn theo lệnh.

Còn những kẻ thì nghiện thì: giết được thì giết, giết không được thì bắt giam, giam không được thì trả lại cho gia tộc.

Cuộc hỗn loạn này cuối cùng cũng lắng lại kết thúc.

Mà kẻ gây ra cuộc hỗn loạn này là Tôn Kỳ vẫn đang cười ma thú điều tới Hắc Liên thành.

Tôn Kỳ trước khi đi đã tận lực thu lưới, xóa dấu vết nhưng mà kẻ nghiện quá nhiều. Hắn không đủ thời gian thu lưới tất cả, mà có một số kẻ hán cũng lưới đi thu. Vậy là tạo thành cảnh tượng hỗn loạn mấy tháng nay.

.....

Thời gian trôi nhanh, bọn Tôn Kỳ đi gần một năm mới tới thành Hắc Liên.

Ma thú điều đáp tại ngoài thành trăm thước.

My Trúc nói:

“Thành Hắc Liên không có quy định: Tọa Thử cảnh cười ma thú dừng trước thành trăm thước, cường giả Hợp Nhất cảnh mới được cười ma thú vào trong thành.”

“Chúng ta bây giờ đi bộ vào thành.”

My Trúc dẫn bọn Tôn Kỳ xếp hàng vào thành, ma thú điều cũng thành thật đi bộ theo.

Khi đến phiên bọn My Trúc vào thành, My Trúc giao ra lệnh bài luyện linh sư hội trưởng tiểu phân nhánh cùng tín vật của luyện linh sư hội thành Hắc Liên, sau đó giao ra một túi ma thạch mới được vào.

Thành Hắc Liên quy mô rộng lớn gấp chục lần thành Thực Nguyệt, tường thành cao vút, cổng thành nguy nga to lớn.

Đường phố dài rộng, mười chiếc xe ma thú kéo có thể đi song song.

Nhà cửa, đình, phủ, lầu hương, cửa hàng... san sát, kiến trúc đủ loại khác lạ mà độc đáo.

Bọn Tôn Kỳ trở mắt nhìn không thôi. Đúng kiểu nhà quê lên phố.

My Trúc thấy vậy cũng mặc kệ, hán nhớ ngày đầu đến đây biểu hiện của hán còn đáng xấu hổ hơn như vậy.

My Trúc dẫn bọn họ tới luyện linh sư hội thành Hắc Liên. My Trúc giao ra lệnh bài của mình cùng tín vật luyện linh sư hội thành Hắc Liên thì được dẫn tiếp đến nơi nghỉ chân.

Từ Minh chép lưới, tầm mắt không thôi:

“Luyện linh sư hội thành Hắc Liên quả là khác xa so với chỗ chúng ta.”

My Trúc nhìn hán cười hắc hắc:

“Ai nói đây là luyện linh sư hội thành Hắc Liên? Đây chỉ là chỗ ở cho các luyện linh sư đến từ tiểu chi nhánh như chúng ta.”

“Ngoài ra còn có chỗ ở cho quý khách, chỗ cho các đan sư trúng tuyển ở, chỗ chuyên luyện đan, thư viện...”

“Các ngươi nếu trúng tuyển có thể từ từ khám phá.”

Bọn Tôn Kỳ trở mặt ngạc nhiên hết sức.

Nhìn những công trình kiến trúc này, khí thế này, khiến bọn họ dấy lên ngọn lửa khao khát trong lòng: nếu như có thể ở lại chỗ này tu luyện thì tốt biết mấy.

p/s: vậy là truyện đã ra được 1 tháng. Cảm ơn sự quan tâm theo dõi của các bạn

Map cũ đã kết thúc. Map mới đã mở ra.

Mong tiếp tục nhận được sự theo dõi ủng hộ của các bạn.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Sơ đầu

My Trúc dẫn bọn Tôn Kỳ đến một biệt viện, lúc gần bước vào cửa thì bọn họ gặp sư đồ Trần Dư đang đi ra từ biệt viện gần đó.

My Trúc thấy Trần Dư thì mắt sáng lên, vẫy tay chào hỏi:

“Sư đệ! Qua bên này nói chuyện.”

Trần Dư thấy My Trúc thì mặt tái mét, hần còn nhớ lần cuối gặp mặt. My Trúc bám riết theo hần nói lời châm chọc.

Thời gian đó hần thực sự tức điên, đến giờ hần vẫn không quên.

Trần Dư vội vàng chấp tay,

“Sư huynh thứ lỗi. Sư đệ có việc phải đi gấp.”

Sau đó, Trần Dư kéo theo đám đồ đệ đi xa.

Bên cạnh Trần Dư có ba đồ đệ Dương Hoa, Tào Liêu, Tàn Ung cùng một vị thanh niên xấp xỉ tuổi Dương Hoa gọi là Điền Vinh.

Cả bốn bọn họ chính là những thí sinh đại diện cho thành Uông Dương lần này.

Điền Vinh là con của một vị trưởng lão luyện linh sư hội Uông Dương, thiên phú trắc tuyệt. Cùng Dương Hoa được mệnh danh là song kiệt thành Uông Dương.

Điền Vinh đi lại với Dương Hoa khá thân.

Điền Vinh lúc này có chú ý sắc mặt của Dương Hoa lúc này đột nhiên biến xấu nhưng như gặp được chuyện gì đó rất kinh khủng.

Lúc này là hai vị hội trưởng nói chuyện, Điền Vinh không dám ồn ào. Lúc này đã đi một quãng xa, Điền Vinh mới mở miệng hỏi:

“Dương huynh, vừa nãy có chuyện gì mà sắc mặt đột nhiên không tốt.”

Dương Hoa nghe hỏi thì hít một hơi trấn tĩnh đáp:

“Lúc trước chắc Điền huynh cũng biết ta có một đoạn thời gian tinh thần suy sụp.”

Điền Vinh gật đầu, chuyện này không chỉ hần biết mà cả thành Uông Dương đều biết vì lúc đó danh tiếng của Dương Hoa không nhỏ.

Dương Hoa đem sự việc năm đó kể lại một lần.

Chuyện này xưa nay Dương Hoa đều giấu kín, sư tôn cùng hai sư huynh của hần cũng không nhiều lời nhắc đến.

Đến bây giờ Dương Hoa mới đem chuyện này kể ra. Cũng không phải vì hần thân thiết, tin tưởng Điền Vinh mà hần muốn thử thách mài giũa tâm cảnh của mình.

Chuyện năm xưa hần luyện đan thua Tinh Niệm đã khiến hần đạo tâm vỡ vụn, tinh thần suy sụp không chịu nổi. Mãi sau này hần mới gượng dậy được.

Nhưng cái tên Tĩnh Niệm vẫn là hòn đá chướng ngại trong tâm hần, giờ đây hần muốn đập vỡ hòn đá này để đạo tâm thông suốt lần nữa.

Vậy nên hần mới kể chuyện này cho Điền Vinh.

Kể cho kẻ khác nghe chuyện thất bại của mình không bao giờ là dễ dàng nhưng nếu muốn phá vỡ chướng ngại trong tâm thì đối mặt, chấp nhận, không sợ hãi là bước đầu tiên phải làm.

Trần Dư nghe bọn họ nói chuyện trong lòng thầm khen Dương Hoa can đảm dám đối mặt với nỗi xấu hổ, tâm cảnh cứng cỏi, chỉ cần một lần đánh bại Tĩnh Niệm tâm cảnh của Dương Hoa sẽ lột xác.

Trần Dư để bọn họ nói chuyện xong rồi mới xen vào:

“Ngày mai, luyện linh sư hội thành Hắc Liên sẽ tụ họp tất cả luyện linh sư hội trưởng tiểu phân nhanh.”

“Các ngươi có thể giao lưu với đan sư thành Thực Nguyệt.”

Hai chữ “giao lưu” được Trần Dư gặng giọng, hiển nhiên ý tứ không đơn giản là giao lưu.

Kể từ lần thua nhiều năm trước, hần thật sự cũng mắc một cục tức ngay cổ họng không thể nuốt trôi, nhất là sư huynh của hần lại là tên thích khoe khoang châm chọc.

Nhân dịp này hần muốn trả thù.

Ngày hôm sau, My Trúc đi ra ngoài sớm, trước đó dặn bọn Tôn Kỳ không nên ra ngoài luyện linh sư hội chỗ ở.

Khi My Trúc mới đi không lâu thì khách không mời mà đến. Là bọn Dương Hoa.

Điền Vinh tại trước cửa biện viện bọn Tôn Kỳ, đồng đặc nói:

“Các vị sư huynh thành Thực Nguyệt có trong đó không? Chúng ta từ thành Ưông Dương đến hỏi thăm.”

Bọn Tôn Kỳ, Từ Minh, My Thanh Thanh đang ngồi tại trên bàn đá bàn luận đan đạo nghe thấy tiếng gọi thì có chút bất ngờ.

Tôn Kỳ nhíu mày một chút sau đó lại giãn ra, bọn thành Ưông Dương lại muốn đến gây rắc rối đây mà. Nhưng mà hần có gì phải sợ? trình độ luyện đan của hần vượt trội bọn họ, còn về tu vi chiến lực thì hần một đám có thể đâm chết một tên.

My Thanh Thanh thì vờ như không biết, thủ hạ bại tướng mà thôi.

Từ Minh lại ần ần lo lắng, lần trước đấu đan hần không có mặt nhưng mà hần có nghe qua.

Trình độ luyện đan của thành Ưông Dương thật sự không kém, lần trước thành Thực Nguyệt có thể thắng được là nhờ may mắn.

Từ Minh lại quay sang hỏi Tôn Kỳ, My Thanh Thanh:

“Lần này kẻ đến không thiện. Hai vị sư đệ, sư muội thấy sao?”

My Thanh Thanh giả hoạt:

“Bọn họ gọi “sư huynh” liên quan gì với sư muội đâu.”

Tôn Kỳ thì lạnh nhạt:

“Thủ hạ bại tướng mà thôi, sư huynh không cần bận tâm.”

Từ Minh cười khỏ, cũng đành giả như không nghe.

Nhưng mà bọn Dương Hoa bên ngoài dường như không đạt được mục đích thì không thôi. Bọn họ bắt đầu buông lời khiêu khích.

Bọn Tôn Kỳ sắc mặt không vui, chỉ sợ nếu còn không ra gặp mặt bọn chúng sẽ chuyển từ khiêu khích sang sỉ nhục.

Từ Minh nhìn Tôn Kỳ, My Thanh Thanh hỏi ý kiến.

Tôn Kỳ vẫn lạnh nhạt:

“Nếu bọn họ muốn chết thì chúng ta thành toàn cho bọn họ thôi.”

My Thanh Thanh cũng gật đầu tán thành.

Vậy là bọn Tôn Kỳ ra ngoài gặp mặt đối phương.

Dương Hoa nhìn thấy Tôn Kỳ thì ánh mắt xích hồng căm ghét, hiển nhiên là kẻ thù gặp nhau thì đỏ mắt. Tâm cảnh của Dương Hoa lại có chút nhói đau.

Tôn Kỳ thì lạnh nhạt quét bọn họ, trước đây hắn không thèm coi bọn họ là đối thủ bây giờ càng không.

Đại sư huynh của bọn họ là Tần Ung lên tiếng nói vài lời xã giao cùng bọn Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ cùng My Thanh Thanh không tiếp lời, chỉ có Từ Minh là nói chuyện.

Thế nhưng Từ Minh lại không có cảm giác mình là đại sư huynh dẫn đầu nhóm mà cảm giác như hắn là chân sai vặt, phát ngôn thay.

Tôn Kỳ và My Thanh Thanh giống như là lười nói chuyện cùng nên đẩy hắn lên đầu.

My Thanh Thanh thì cũng thôi đi dù sao nàng cũng là con gái cưng của hội trưởng, thiên phú luyện đan trác tuyệt.

Còn Tôn Kỳ lại không có thân phận đặc biệt, thiên phú luyện đan cũng không xuất sắc.

Nhưng mà Tôn Kỳ lại có một cỗ khí thế nguy hiểm ẩn nấp, không giống như một con hổ nhe răng múa vuốt mà giống như một con rồng ngủ say nhìn như hiền hoà nhưng người chó chọc.

Mỗi lời nói, hành động của Tôn Kỳ đều vô hình ảnh hưởng đến Từ Minh khiến hắn trong vô tri vô giác phục tùng.

Bản thân Từ Minh và Tôn Kỳ còn không biết điều này.

Tôn Kỳ có cỗ khí thế này do hắn đã giết rất nhiều Ma tộc, không những giết mà còn tra tấn hành hạ. Tạo nên một cỗ khí thế sát ma, làm Ma tộc cảm thấy nguy hiểm. Tất nhiên cỗ khí thế này còn quá nhỏ, chỉ ảnh hưởng một chút đến những Ma tộc cùng tu vi hoặc thấp hơn.

Tần Ung cùng Từ Minh nói chuyện một lúc.

Đại ý câu chuyện là: ở trong biệt viện bàn luận luyện đan không bằng ra ngoài thi thử luyện đan, như vậy thu hoạch càng lớn.

Tôn Kỳ và My Thanh Thanh cũng không phản đối việc này, dù sao thì để bọn họ bay quanh quẩn nhiều chi bằng một lần giải quyết.

Vậy là tất cả bọn họ tới phòng đấu đan.

Tại luyện linh sư hội thành Hắc Liên đan đạo phát triển, luyện linh sư nhiều vô số, luôn sẽ có những lúc nói chuyện không hợp nhau vậy là đưa ra thách đấu luyện đan.

Những đan sư trẻ tuổi lần này đến tham gia tuyển chọn của luyện linh sư hội cũng muốn cùng nhau đọ sức thử tài.

Vậy là phòng đấu đan thời gian này phi phùng náo nhiệt.

Bọn Tôn Kỳ đến phòng đấu đan, gặp trước mắt một vị lão giả đang ghi chép.

Tần Ung như đã có kinh nghiệm, tiến lên chấp tay với lão giả nói:

“Bọn vãn bối muốn đấu đan, trận ba-ba, cần một phần ba mươi loại thảo dược.”

Lão giả không nói gì, chỉ cầm cúi ghi chép, sau đó giao cho bọn họ lệnh bài, nói:

“Đến phòng số hai mươi ba trên lệnh bài, giao một ngàn ma thạch là phí, sau đó sẽ có hồn nô giao thảo dược.”

Tần Ung nhận lệnh bài, giao ma thạch rồi dẫn bọn họ đến phòng hai mươi ba.

Chín mươi cây thảo dược còn không đáng giá một ngàn ma thạch. Số ma thạch này là tổng chi phí, tất nhiên luyện linh sư hội còn lì trong đó một số ma thạch.

Phòng đấu đan chính là một trong những nguồn thu ổn định của luyện linh sư hội thành Hắc Liên.

Bọn Tôn Kỳ nhanh chóng đứng vào vị trí đấu đan.

Tôn Kỳ tất nhiên đối mặt Dương Hoa.

My Thanh Thanh đối mặt Tào Liêu.

Từ Minh đối mặt Tần Ung.

Diễn Vinh lần này không tham gia.

Mỗi bàn có ba mươi loại thảo dược, sở dĩ có nhiều loại thảo dược hơn lần trước là do trình độ luyện đan của bọn họ đều nâng cao, nếu vẫn chỉ có mười loại thảo dược thì bọn họ cũng chỉ luyện được đan dược nhị hoàn là cùng.

Nếu như vậy thì rõ ràng không thể phô diễn hết tất cả thực lực của bọn họ.

Ba mươi loại thảo dược vừa đủ để bọn họ có thể luyện đan dược ngũ hoàn, tất nhiên là nếu có thể hoàn thành đan phương.

Phần thưởng chiến thắng lần này là một ngàn ma thạch.

Bên thua phải trả chi phí đấu đan cùng phần thưởng cho đội thắng, tổng cộng là hai ngàn ma thạch.

Mỗi trận đấu đan sẽ có một vị trưởng lão luyện linh sư hội thành Hắc Liên làm trọng tài, cũng mở rộng cho khán giả vào xem cùng cá cược.

Cá cược chính là một nguồn thu khác của phòng đấu đan.

Trọng tài đứng lên tuyên bố:

“Lần đấu đan này là giữa thành Thực Nguyệt cùng thành Ưông Dương.”

“Bàn thứ nhất là: Tinh Niệm đan sư tứ cấp trung giai đối đầu với Dương Hoan đan sư tứ cấp cao giai.”

“Bàn thứ hai là: My Thanh Thanh đan sư ngũ cấp bình giai đối đầu với Tào Liêu đan sư ngũ cấp bình giai.”

“Bàn thứ ba là: Từ Minh đan sư ngũ cấp trung giai đối đầu với Tàn Ung đan sư ngũ cấp bình giai.”

“Tất cả các người có nửa canh giờ để chuẩn bị.”

Nói là có nửa canh giờ chuẩn bị nhưng thực chất là thời gian để nhà cái ra tỷ lệ cược cũng như để con bạc vào cược.

Những kẻ đưa ra tỉ lệ cược đều là những ma linh sư đầy kinh nghiệm, tỉ lệ cược thường sát với thực lực thực tế.

Tỉ lệ cược như sau:

Thành Thực Nguyệt thắng, đặt hai ăn ba.

Thành Ưông Dương thắng, đặt một ăn hai.

Cặp đấu Tinh Niệm - Dương Hoa:

Tinh Niệm thắng, đặt một ăn ba.

Dương Hoa thắng, đặt hai ăn ba.

Cặp đấu My Thanh Thanh – Tào Liêu:

My Thanh Thanh thắng, đặt một ăn hai.

Tào Liêu thắng, đặt một ăn hai.

Cặp đấu Từ Minh – Tàn Ung:

Từ Minh thắng, đặt hai ăn ba.

Tàn Ung thắng, đặt một ăn hai.

Số lượng con bạc không nhiều, chỉ có năm mươi lượt đặt cược. Cái này cũng do đây chỉ là một trận đấu nhỏ, cả hai thành cũng không có nhiều danh tiếng.

Nhìn vào tỉ lệ có thể thấy thành Thực Nguyệt có khả năng thắng cao hơn.

Cái này là do Tàn Minh có tuổi cao nhất nên trình độ luyện đan cũng cao hơn một chút.

My Thanh Thanh thì là thiên tài luyện đan, trình độ luyện đan vượt tuổi tác.

Còn Tôn Kỳ thì là yếu nhất một khâu, trình độ luyện đan cùng tuổi tác tương xứng còn chưa đủ để gọi là thiên tài.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Người không xứng

Trọng tài tuyên bố:

“Trận đấu đan bắt đầu! thành Uông Dương sẽ chọn trước.”

Dương Hoa tiến lên chọn một loại thảo dược, hắn đã không có tâm thái thông dong, mọi việc nắm trong tay như lần trước. Lần này hắn ỏn trọng hơn, tôn trọng đối thủ hơn.

Tôn Kỳ ngay sau đó cũng tiến lên chọn một loại thảo dược. Tâm lý của Tôn Kỳ cũng đã thay đổi so với lần trước.

Trước đây hắn còn phải giấu giếm, không giám bộc lộ tài năng, luôn giả vờ đặt mình vào thế yếu.

Nhưng hiện tại đã khác, hắn muốn đặt chân tại thành Hắc Liên thì không thể giấu dốt nữa, trận đấu đan này chỉ là một khởi động nhỏ trước cuộc thi lớn hơn.

Tôn Kỳ hoàn toàn không coi bọn trước mắt là đối thủ cùng cấp, kể cả Từ Minh cũng không cùng một cấp độ luyện đan với hắn.

Tôn Kỳ còn chẳng thèm nghĩ cách phá đan phương đối thủ.

Dương Hoa thấy thái độ của Tôn Kỳ thì tức giận, lần trước là hắn có thái độ khinh thường đối thủ mới gặp thất bại, lần này hắn đã cẩn trọng hơn, dành cho đối thủ đầy đủ tôn trọng vậy mà lần này đến lượt đối thủ không để hắn vào mắt.

Sau đó đến lượt bàn số hai, số ba.

Lượt thứ nhất kết thúc.

Đến lượt thứ hai.

Lần này là Tôn Kỳ chọn trước, Tôn Kỳ chọn một loại thảo dược sau đó trở về.

Đến lượt Dương Hoa thì hắn có chút đắn đo.

Nhìn hai loại thảo dược mà Tôn Kỳ chọn, Dương Hoa đã có trong đầu tên vài loại đan phương.

Bây giờ hắn có hai lựa chọn:

Thứ nhất là phá đan phương đối thủ. Cái này phá đan phương đối thủ nhưng cũng khiến hắn khó hoàn thành đan phương của mình.

Thứ hai là để mặc đối thủ hoàn thành đan phương, hắn cũng hoàn thành đan phương của riêng mình. Kết quả thắng thua thì phải xem trình độ luyện đan của ai cao thấp.

Dương Hoa hít một hơi sâu, hắn tiến lên chọn một loại thảo dược.

Tôn Kỳ không để hắn vào mắt, không thèm phá đan phương của hắn thì hắn cũng không thể yếu khí thế, hắn cũng không thèm phá đan phương của Tôn Kỳ. Hắn chọn cách thứ hai.

Liên tiếp các lượt lựa chọn sau đó diễn ra cho đến lượt cuối cùng.

Trọng tài tuyên bố:

“Hai bên có nửa canh giờ chuẩn bị trước khi luyện đan.”

Thông qua lần chọn thảo dược, bọn trưởng lão luyện linh sư hội của nhà cái có thể nhìn ra vài phần kết quả. Vậy là lại tiến hành điều chỉnh tỷ lệ cược.

Đại ý là tỷ lệ thắng của hai thành bây giờ là ngang nhau, đều đặt một ăn hai.

Cặp Tinh Niệm - Dương Hoa thì Dương Hoa có tỷ lệ thắng cao.

Cặp My Thanh Thanh – Tào Liêu, tỷ lệ ngang nhau.

Cặp Từ Minh – Tần Ung thì Từ Minh có tỷ lệ thắng cao.

Tỷ lệ thắng cược của mỗi cặp đấu cũng điều chỉnh theo. Vậy là lại lôi kéo được một đám con bạc tiếp tục đặt cược.

Lúc này trọng tài cao giọng nói:

“Nửa canh giờ kết thúc. Cả hai bên tiến hành luyện đan, thời gian là một ngày.”

Dương Hoa lần này luyện đan đã bớt đi phần bay múa, hoa mỹ mà lấy cần trọng, từng bước chắc từng bước làm chính.

Bài học lần trước thật sự khiến hần đời này khó quên, khiến phong cách luyện đan của hần cũng phải thay đổi.

Còn động tác của Tôn Kỳ lấy đơn giản làm chính, lại có chút tùy ý. Dù sao thì đan đạo bản chất cũng bị Tôn Kỳ dòm ngó qua, phương pháp luyện đan cũ sớm đã bị hần nhìn rõ ưu, khuyết điểm.

Mỗi động tác của hần tuy đơn giản, tùy tiện nhưng thực chất là bỏ qua phần thừa thãi, lấy tinh túy là chính.

Kết thúc một ngày luyện đan, cả sáu bọn hần đều luyện thành đan.

Trọng tài đánh giá từng viên đan.

“Bàn thứ nhất: Tinh Niệm luyện thành ngũ hoàn đan, Dương Hoa luyện thành tứ hoàn đan.”

Dương Hoa mặt lúc này có chút tái, tâm cảnh lại thêm rạn nứt, cảm thấy nhói đau.

Để vượt qua đợt tuyển sinh trước đó, Dương Hoa cũng luyện thành đan được ngũ hoàn, hần đoán Tinh Niệm hần là cũng làm được như vậy.

Nhưng lần đó là tùy chọn, tức là người được quyền lựa chọn đan phương cao nhất mà người có thể luyện thành. Vậy nên Dương Hoa lúc đó chỉ cần luyện tập một đan phương ngũ cấp là được.

Còn lần này là đấu đan, người không được tùy ý chọn thảo dược theo đan phương, cho dù đối thủ không phá đan phương của người nhưng ba mươi loại thảo dược trên bàn cũng không đúng hoàn toàn thảo dược trong đan phương ngũ cấp trước đó người luyện tập, đành lùi một bước mà chọn đan phương tứ cấp.

Thế nhưng mà Tinh Niệm vẫn có thể luyện thành ngũ hoàn đan, đây là may mắn số thảo dược trên bàn vừa đúng số thảo dược trong đan phương mà Tinh Niệm luyện tập. Hoặc là Tinh Niệm nắm trong tay rất nhiều đan phương ngũ cấp và đều có thể luyện được.

Nghĩ đến đây Dương Hoa mặt càng tái, dù là Tinh Niệm may mắn hay có thực lực vượt trội thì cũng khiến hần sợ hãi, tâm cảnh hần đang tràn đầy vết nứt.

Hần chỉ còn một hy vọng cuối cùng là Tinh Niệm luyện thành phế đan.

Trọng tài bóc lớp vỏ đan cho vào miệng hồn nô. Hồn nô chuyển sang màu vàng đậm.

“Đan dược của Dương Hoa là đan dược tứ hoàn cao giai.”

Trọng tài lại làm tương tự với đan dược của Tôn Kỳ. Hồn Nô chuyển màu đen.

“Đan dược của Tinh Niệm là đan dược ngũ hoàn bình giai.”

“Bàn thứ nhất Tinh Niệm thắng.”

Dương Hoa nghe lời này thì đổ sập, hần lại thua, lần này thua khiến hần không thể nói lời nào, hoàn toàn là vị nguyền ếp.

Kết quả các bàn tiếp theo cũng đã có:

My Thanh Thanh là đan dược tứ hoàn cao giai.

Tào Liễu là đan dược tứ hoàn cao giai.

Nhưng mà màu sắc hồn nô của My Thanh Thanh nhạt hơn, hiển nhiên là đan tốt hơn một chút. Kết quả cuối cùng vẫn là hoà.

Từ Minh là đan dược ngũ hoàn bình giai.

Từ Ung là đan dược tứ hoàn cao giai.

Lần này từ Từ Minh thắng.

Kết quả sau cùng: thành Thực Nguyệt thắng ba-một thành Ưông Dương.

Tần Ung vẫn bình tĩnh, cười nói với Từ Minh như không có gì, rồi đưa ra một ngàn ma thạch như đã nói.

Tôn Kỳ thì vẫn lạnh nhạt.

My Thanh Thanh thì sắc mặt có chút ngưng trọng nhìn Tôn Kỳ, nàng trước đây nhí nhánh giảo hoạt nhưng không có nghĩa là ngốc.

Nhìn thấy Tôn Kỳ biểu hiện, nàng cảm thấy mình phải đánh giá lại Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ không đơn giản như biểu hiện trước đây.

Còn Điền Vinh, Tào Liêu thì đưa Dương Hoa trở về, vừa đi vừa hết lòng khuyên bảo.

Bọn Điền Vinh không thể ngờ lại có kết quả này.

Vốn dĩ ban đầu là muốn giúp Dương Hoa có một trận thắng khôi phục tâm cảnh. Mà nhìn bên ngoài thì Dương Hoa đúng là có khả năng thắng rất cao.

Còn Tần Ung, Tào Liêu tham gia chỉ cho đủ số, thắng thua cuối cùng của bọn hắn không quan trọng bằng trận thắng của Dương Hoa.

Nhưng mà kết quả lại quá khốc liệt, Dương Hoa lại một lần nữa bị đánh bại, lần thất bại này quá triệt để. Rất khó kiểm lý do giải thích giúp Dương Hoa.

Bọn Tần Ung nhanh chóng rời đi.

Bọn Tôn Kỳ cũng chậm bước đi theo.

Nhưng khi Tôn Kỳ vừa bước ra khỏi phòng đấu đàn thì có một nhóm thanh niên chặn đường.

Cầm đầu là một vị thanh niên có vẻ quý khí, ngạo nghễ, có khí chất của kẻ lãnh đạo. Hắn có xuất thân từ nhà quan quyền.

Từ Minh và My Thanh Thanh cũng tiến tới đứng sánh vai cùng Tôn Kỳ, bọn hắn dù sao cũng cùng một thành.

Từ Minh từ tốn hỏi:

“Các vị không biết có chuyện gì?”

Vị thanh niên này lơ đãng:

“Đan sư tứ cấp trung giai, trong lúc đấu đàn lại có thể luyện được đan được ngũ hoàn bình giai. Thực lực này không tệ.”

“Có tư cách đi theo ta.”

Tôn Kỳ nghe lời này có chút ngẩn ra.

Kẻ đi theo vị thanh niên này liền phụ họa:

“Vị này chính là Đỉnh Liễu thiếu gia. Đỉnh gia lớn thế nào giải thích với bọn từ miền quê mới lên như các ngươi cũng không hiểu. Các ngươi có thể tùy ý tìm hiểu Đỉnh gia là địa vị gì tại thành Hắc Liên.”

“Đỉnh thiếu gia chính là thiên tài luyện đan kiệt xuất nhất Đỉnh gia thế hệ này.”

“Đỉnh thiếu gia mới trăm tuổi đã là đan sư lục cấp. Lần này thi tuyển vào luyện linh sư hội, Đỉnh thiếu gia nắm chắc mười phần.”

“Chỉ cần đi theo Đỉnh thiếu gia, có thể đi vào luyện linh sư hội cùng thiếu gia học tập.”

“Đây chính là vinh dự ngàn năm có một, không biết có bao nhiêu kẻ chạy theo cầu có cơ hội như vậy. Ngươi hôm nay may mắn được thiếu gia cho phép, còn không biết dập đầu cảm ơn.”

Đỉnh Liễu vẻ mặt vẫn như cũ nhưng trong bụng thâm nghĩ: nói rất tốt.

Đỉnh Liễu quay đầu, nhẹ nhàng nói như ra lệnh:

“Dập đầu thì không cần. Đi thôi!”

Sau đó hắn cùng đám thuộc hạ bước đi, hắn tin chắc Tôn Kỳ đã bị thuyết phục, đang lẻo đẻo theo sau.

Từ Minh nhìn Tôn Kỳ có chút hâm mộ, dù sao thì vào luyện linh sư hội thành Hắc Liên là mơ ước của hắn nhưng hắn biết với trình độ luyện đan của mình

thì không thể nào, thế nên làm cái đuôi đi theo cũng không tệ.

“Chúc mừng Tinh Niệm sư đệ được vào luyện linh sư hội.”

My Thanh Thanh thì có chút không vui:

“Ngươi thật sự sẽ đi theo tên họ Đinh kia sao?”

Tôn Kỳ cười không đáp, rào bước đi.

Nhưng mà hướng hần đi cũng không phải là theo đuôi Đinh thiếu gia, mà là hướng trở về biệt viện.

Mấy kẻ xung quanh đó chứng kiến câu chuyện thì ồ lên ngạc nhiên.

Nghe thấy tiếng ồ lên, Đinh Liễu nhíu nhíu mày quay đầu lại thì nhìn thấy Tôn Kỳ đi theo hướng khác.

Đinh Liễu giọng không vui:

“Ngươi biết ngươi vừa bỏ lỡ cơ hội gì sao?”

Tôn Kỳ nhìn hần nói:

“Ta không biết! Ta chỉ biết ngươi không xứng.”

Đinh Liễu mặt tức giận, xưa nay còn chưa có ai dám trái ý hần.

“Ngươi dám trái lệnh ta, ngươi sẽ không được sống tốt.”

Đinh Liễu hừ một tiếng quay đầu bỏ đi, bọn thuộc hạ đuôi theo vừa đi vừa mắng tiếng chửi Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ cũng không thèm để ý vị Đinh thiếu gia này.

Hần thường xuyên sống điệu thấp, giả ngu, ít tiếp xúc với kẻ khác.

Nhưng mà hần cũng là thanh niên trẻ tuổi, không những thế hần còn là thiên tài trong thiên tài.

Dù là tu luyện hay luyện đan hần đều đạt được những thành tựu khó ai tưởng tượng nổi.

Hần có ngao khí của mình, nếu như đã chọn thành Hắc Liên là chỗ đặt chân tiếp theo thì cũng phải thể hiện ra bản lĩnh của mình.

Hần không biết Đinh gia lớn mạnh thế nào nhưng mà hần cũng có kế hoạch của mình: chỉ cần vào được luyện linh sư hội thành Hắc Liên là sẽ có chỗ dựa vững chắc.

Từ Minh, My Thanh Thanh lúc này cũng từ trong ngõ ngách bình tĩnh lại, đuôi theo Tôn Kỳ.

Cả hai đều vui vẻ ra mặt.

My Thanh Thanh thì cảm thấy Tôn Kỳ càng lúc càng thú vị.

Từ Minh thì có niềm vui cùng cảnh ruồi bọ. Ta không vào được luyện linh sư hội, ngươi cũng không vào được

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Thi tuyển mở ra

Bọn Tôn Kỳ trở lại biệt viện.

Lúc này My Trúc đang ngồi tại phòng khách, sắc mặt nghiêm khắc, đang chuẩn bị giáo huấn bọn nhóc không nghe lời.

Nhưng mà My Thanh Thanh thì lại chạy vào lòng My Trúc kể lể về chuyện hôm nay.

My Trúc nghe xong thì mắt sáng rực, đứng bật dậy. Hần dặn bọn Tôn Kỳ vài câu không được lại ra ngoài, sau đó chạy biến mất.

Cùng lúc đó tại biệt viện của Trần Dur.

Trần Dur nghe xong bọn Tần Ung báo cáo thì sắc mặt đột nhiên chuyển xấu, hần bay vút về phương xa không để lại một lời.

Bọn Tần Ung còn đang ngẩn ngơ thì hơn mười tức hơi thở về sau, có tiếng từ bên ngoài biệt viện.

“Trần sư đệ có trong đó không, sư huynh hôm nay đến chơi.”

Bọn Tần Ung vội vã tiếp đón.

My Trúc khi nghe tin Trần Dur đã đi, hần chỉ kịp hỏi phương hướng rồi cũng biến mất theo.

Bọn Tần Ung lúc này mới hiểu vì sao trước đó sư tôn lại chạy nhanh như vậy. Thậm chí còn không kịp để lại lời nào đã đi mất.

Chiều tối hôm đó, My Trúc trở lại biệt viện, sắc mặt không vui hiển nhiên là không bắt được sư đệ.

My Trúc lúc này gọi My Thanh Thanh đến hỏi lại kỹ càng mọi việc.

Việc khiến hần nghi ngờ nhất là Tinh Niệm vì sao đột nhiên thay đổi, trình độ luyện đan tăng tiến nhanh chóng, nếu nói nhờ một viên đan dược hoàn mỹ thì hần hoàn toàn không tin.

Vì muốn nâng cao trình độ luyện đan cần luyện tập nhiều, mà muốn luyện tập thì cần thảo dược.

Tinh Niệm chỉ có một mình thì kiếm đâu ra số thảo dược khổng lồ để tập luyện.

Rồi còn bao nhiêu là chuyện cần tài nguyên.

Rõ ràng một viên đan dược hoàn mỹ không thể giải thích tất cả.

My Trúc lúc này liền tập trung chú ý Tôn Kỳ, đôi lúc làm như vô tình dùng hồn lực quét qua.

Mỗi lúc nói chuyện đều ẩn ý hỏi chuyện Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ hoàn toàn biết những việc này, hần vờ như không biết, vô tình hữu ý để lộ chuyện Hắc Tông có để lại một khối tài sản lớn, đây là tài sản tích lũy cả đời của Hắc Tông.

My Trúc tất nhiên là không tin hoàn toàn. Nếu như là ở thành Thực Nguyệt hần đã bắt giữ tra tấn tìm ra sự thật.

Nhưng mà hiện tại hần cũng không thể làm quá mức, bởi vì nơi này là thành Hắc Liên, cao thủ như mây.

Ngươi thật sự không thể biết lúc này có phải đang có một vị Hợp Nhất cảnh cường giả đang quan sát ngươi hay không.

Bọn họ sẽ không bảo vệ Tinh Niệm nhưng cũng không cho ngươi làm càn.

Nếu như cả hai bọn ngươi đều không có chỗ dựa bọn họ sẽ làm ra công bằng phán quyết. Đây chính là giữ bộ mặt, thể diện của bọn họ đồng thời dương danh tính công chính của bọn họ.

My Trúc thừa hiểu mặt mũi của mình còn chưa đủ để mấy vị cường giả bỏ qua. Nên hần chỉ có thể nhẹ nhàng điều tra tìm hiểu.

Tôn Kỳ biết điều này nên mới không ngại để lộ một chút thiên phú.

Mấy ngày sau đó Tôn Kỳ chủ yếu ở trong phòng cũng không lại ra ngoài.

Và rồi ngày hần chờ cũng đã đến.

Trên một đại quảng trường rộng, có tới mấy ngàn thí sinh. Khán giả đến đây xem càng là con số khổng lồ khó mà tính được.

Keng! Keng! Keng! Một tiếng chuông dài vang lên.

Khiến tất cả tập trung chú ý.

Một lão giả tóc trắng đứng trên đài cao, miệng cười hiền từ phát biểu:

“Hôm nay là ngày tuyển sinh định kỳ của luyện linh sư hội thành Hắc Liên. Quy tụ thanh niên thiên tài luyện đan của một ngàn không trăm hai mươi ba tiểu chi nhánh luyện linh sư hội, cùng với các vị thanh niên trong thành Hắc Liên.”

“Hôm nay chính là thời điểm để thanh niên thiên tài luyện đan thế hệ này trở hết tài năng.”

“Tất cả hãy bắt đầu toả sáng đi!”

Lời lão giả kết thúc, cả đám thanh niên ở dưới hô hưởng ứng vang dội.

Lời phát biểu của lão giả này đơn giản, ngắn gọn hơn My Trúc phát biểu nhiều lần nhưng tính truyền cảm thì My Trúc không thể so được.

Trong Hắc Liên Khu có tổng cộng một ngàn không trăm hai mươi ba thành cùng Hắc Liên thành là thành chính.

Mỗi một tiểu thành đều có một luyện linh sư hội tiểu chi nhánh cùng với thành Hắc Liên, quy tụ thành số lượng mấy ngàn thí sinh.

Tất nhiên là cũng có một vài tiểu chi nhánh bỏ quyền tham dự nhưng mà mỗi lần tuyển sinh vẫn luôn đông đảo, hoành tráng.

Các thí sinh được hướng dẫn ngồi vào vị trí của mình, các hồn nô đưa tới bài thi thứ nhất cho tất cả thí sinh.

Thi tuyển vào luyện linh sư hội thành Hắc Liên cũng phân ba vòng với nội dung thi như sơ tuyển ở thành Thực Nguyệt. Nói đúng hơn thì thành Thực Nguyệt chính là bắt chước thi tuyển của thành Hắc Liên, có gian lược độ khó.

Vòng thi thứ nhất này các thí sinh phải phân biệt được một ngàn loại thảo dược.

Có loại thảo dược được vẽ hình, có loại chỉ có mô tả, có loại bị nghiền thành bột để các thí sinh tự phân biệt.

Nói chung độ khó là gấp vài chục lần phần thi ở tiểu chi nhánh.

Nói về hiểu biết một ngàn loại thảo dược thì chắc chắn các thí sinh ở đây đều làm được.

Nhưng mà đó chỉ là một ngàn loại thảo dược phổ biến, thường được nhắc đến trong dược thư tại tiểu chi nhánh.

Còn tại cuộc thi hôm nay không thiếu loại thảo dược quý hiếm ngàn năm khó gặp.

Mới vòng thi đầu tiên đã có nhiều thí sinh đau khổ suy tư, vò đầu bứt tai.

Có tên không nhận được mắng lên vài câu. Lập tức bị bắt vút ra ngoài với tội gây rối trật tự.

Có tên mạo hiểm thử bột thảo dược, kết quả là toàn thân co giật bất tỉnh. Lại bị lôi ra ngoài.

Có vài tên to gan thả ra hồn lực đi nhìn bài thi sinh khác, kết quả là ngay lập tức bị phát hiện, vút ra ngoài.

Tất nhiên là cũng có vài kẻ anh tuấn ngút trời, trong mấy ngàn thí sinh tại vòng đầu tiên đã bắt đầu toả ra hoà quang ánh sáng của riêng mình.

Trong số những kẻ nổi bật ấy chắc chắn là không có Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ cho dù sưu hồn biết được rất nhiều loại thảo dược nhưng mà địa phương nhỏ vẫn là địa phương nhỏ, cho dù là biết nhiều loại thảo dược thì cũng chỉ quanh quẩn mấy loại thảo dược phổ thông.

Kiến thức rộng là tốt nhưng kiến thức cũng cần sâu.

Tôn Kỳ rõ ràng là chỉ rộng mà không đủ sâu.

Tôn Kỳ lúc đầu còn đau khổ suy tư nhưng sau đó là hoàn toàn từ bỏ.

Không biết là không biết cho dù nguoi suy nghĩ bao lâu thì cũng là không biết.

Ngươi có thể suy đoán từ cặp gà bố mẹ ra gà con nhưng ngươi không thể suy đoán từ cặp gà bố mẹ ra chó con được.

Rõ ràng kiến thức thuộc hai tầng thứ khác nhau.

Tôn Kỳ từ bỏ không nghĩ nữa nhưng cũng không đại biểu hấn bỏ cuộc.

Không làm được thì có thể gian lận.

Tôn Kỳ thả ra thần thức của mình đi nhìn trộm bài các thí sinh khác.

Thần thức của hắn rõ ràng là vượt qua mọi sự kiểm tra của Hợp Nhất cảnh.

Đối tượng mà hắn chọn sao chép tất nhiên là những kẻ nổi bật mà Đinh Liễu là một trong số đó.

Tôn Kỳ đảo thần thức qua lại các bài làm tốt nhất.

Hắn đem so sánh kết quả các bài làm với nhau. Sau đó mới chọn đáp án đúng.

Hắn không giống như là đang xem trộm mà giống như một tên đi chợ lựa cá, đảo qua đảo lại các cửa tiệm, đắn đo một hai rồi mới chọn đáp án.

Thời gian hai canh giờ rất nhanh trôi qua.

Một tiếng chuông vang lên buộc tất cả dừng tay.

Hồn nô đi tới từng bàn thu bài thi.

Tuy có tới mấy ngàn bài thi nhưng việc chấm thi lại diễn ra nhanh chóng.

Luật thi vẫn như trước sai một câu thi bị loại ngay. Vòng thứ nhất bị loại thi không cần nghĩ đến vòng tiếp theo.

Kết quả chấm thi đã có, một lão già bay lên cao giữa quảng trường thi.

Lão già phát tay một cái, hơn hai phần ba số bàn ghế biến mất.

Lão già cao giọng nói:

“Số bàn ghế còn lại chính là số thí sinh qua vòng đầu tiên. Các thí sinh trở lại chỗ ngồi của mình bắt đầu vòng thi thứ hai.”

My Thanh Thanh, Từ Minh, Tôn Kỳ lúc này đang ở bên cạnh My Trúc.

Từ Minh không thấy bàn cũ của mình thì sắc mặt ỉu xiu, hắn biết mình khó vượt qua vòng thứ nhất nhưng mà vẫn nuôi một chút hy vọng. Kết quả nói cho hắn biết hắn bị loại.

My Thanh Thanh sắc mặt căng thẳng, bỗng nhảy căng lên vui sướng, nàng đã đậu.

My Trúc cũng vui vẻ ra mặt nhưng mà vẫn làm bộ nghiêm túc nói:

“Hai người không cần sầu não, các người đến được đây là đã rất giỏi. Trở về thành Thực Nguyệt ta sẽ trọng tâm bồi dưỡng các người.”

Từ Minh thì chỉ có thể gật đầu chán nản.

Tôn Kỳ thì vẫn lạnh nhạt.

Khi lão già nói các thí sinh trở lại bàn cũ bắt đầu vòng thi thứ hai thì My Thanh Thanh vui vẻ nhảy lên tiến vào quảng trường thi.

Tôn Kỳ thì cũng nhẹ bước tiến lên.

My Trúc cùng Từ Minh thấy Tôn Kỳ cũng tiến lên thì trở mắt, chẳng lẽ tên này đậu vòng thứ nhất rồi.

Từ Minh trong ánh mắt chán nản lại có thêm tia ganh tỵ, trong đầu hắn quanh quẩn lẩm nhẩm: Rớt đi! Rớt đi. Vòng thứ hai rớt đi. Ta không đậu được thi người cũng không đậu được.

My Trúc thì ánh mắt sắc bén hơn nhiều. Hắn biết vòng thứ nhất cần kiến thức sâu rộng bao nhiêu, một nơi nhỏ như thành Thực Nguyệt rõ ràng không đủ được thư, tài liệu để qua vòng một.

Để giúp con gái qua được vòng này, hắn đã vất vả tìm hiểu, sưu tầm nhiều năm.

My Thanh Thanh cũng thật sự có thiên phú cùng nỗ lực mới qua được vòng này.

Nhưng mà Tinh Niệm lại không có những điều kiện như vậy.

Có bí mật. Nhất định là có bí mật.

Ta phải tìm cho ra.

My Trúc trong lòng lúc này cũng cầu mong Tinh Niệm thi rớt vì Tinh Niệm thi rớt thì sẽ phải trở lại thành Thực Nguyệt, lúc đó thì hắn có cả ngàn biện pháp khiến Tinh Niệm nôn ra bí mật.

Chú ý Tôn Kỳ còn có bạn Trần Dư. Tất nhiên là sắc mặt bọn họ không tốt.

Trong số bốn thí sinh thi thì chỉ có Tần Ung vượt qua vòng đầu tiên, Dương Hoa vốn cũng có thể vượt qua nhưng lần thất bại trước đó khiến tâm cảnh hắn sụp đổ dẫn đến thi thất bại.

Còn có một kẻ liếc qua Tôn Kỳ là Đinh Liễu, hần nhếch miệng cười thâm nghị: con sâu què mùa cũng vượt qua vòng này, vậy cũng tốt để người leo càng cao ngã sẽ càng đau.

Hắn lại không biết rằng Tôn Kỳ có thể qua vòng này là nhờ một phần công của hắn. Tôn Kỳ nhìn bài của hắn nhiều nhất.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Nhập luyện linh sư hội

Vòng thi thứ hai bắt đầu. Yêu cầu phải hoàn thành một trăm đan phương thiếu khuyết.

Các đan phương này từ tứ cấp tới thất cấp, có khuyết nhiều khuyết ít.

Có đan phương thuộc dạng phổ thông lại có đan phương thuộc dạng hiếm có, thậm chí có cả cổ đan phương.

Tôn Kỳ mặc dù rất cố gắng nhưng cũng chỉ hoàn thành được hai phần ba số đan phương, một phần ba số còn lại hắn phải đi sao chép để hoàn thành.

Kết thúc vòng thi thứ hai, số thí sinh chỉ còn hơn một trăm.

Tôn Kỳ, My Thanh Thanh đều vượt qua; Tần Ung bị trượt.

Những kẻ nổi bật như Đinh Liễu thì ung dung qua vòng này.

Sắc mặt của Trần Dư âm trầm đáng sợ, việc tất cả bị loại với hắn cũng không quá khó chấp nhận.

Nhưng mà hắn lại không ngờ bên My Trúc vẫn còn hai thí sinh, My Thanh Thanh thì cũng thôi đi nhưng Tinh Niệm lại quá bình thường không ngờ lại có thể đi đến vòng cuối cùng.

Chỉ sợ sau hôm nay tên sư huynh đáng ghét lại chuẩn bị lái nhái làm phiền hắn.

Tinh Niệm! tất cả tại tên Tinh Niệm nếu không thì Dương Hoa cũng có cơ hội đến vòng cuối.

Nhưng mà Trần Dư hắn sẽ không dễ dàng chịu thua, cũng may hắn đã chuẩn bị kế hoạch phụ.

My Trúc thì tâm hoa nộ phóng, lâu lâu lại liếc nhìn phía Trần Dư cười cười.

Tuy ngoài mặt như thế nhưng trong lòng My Trúc cực kỳ bất ngờ với Tinh Niệm, hắn đang nhằm tính kế hoạch đối phó Tinh Niệm, phải moi bằng được bí mật của Tinh Niệm ra.

Thời gian nghỉ kết thúc. Vòng thứ ba bắt đầu.

Tiêu chuẩn để qua vòng thứ ba như sau:

Thời gian luyện đan là một ngày.

Tuổi từ một trăm trở xuống, bắt buộc đan được thấp nhất là đan được ngũ hoàn cao giai.

Tuổi từ một trăm đến hai trăm, bắt buộc đan được thấp nhất là đan được lục hoàn bình giai.

Tuổi từ hai trăm đến ba trăm, bắt buộc đan được thấp nhất là đan được lục hoàn cao giai.

Mỗi thí sinh đứng tại bàn luyện đan của mình đưa ra yêu cầu của mình cho hồn nô phục vụ.

Mỗi thí sinh được cấp ba phần thảo dược, tức là người có ba cơ hội luyện đan.

Vòng thi này độ khó cực lớn, thời gian một ngày, có ba cơ hội, yêu cầu tiêu chuẩn cực cao.

Tiêu chuẩn này có thể loại bỏ hết chín phần thí sinh đến từ tiểu phân nhánh.

Cứ nhìn My Thanh Thanh là biết, con gái của hội trưởng, tài nguyên không bao giờ thiếu, thiên phú luyện đan cao nhất trong thành nhưng cũng chỉ là đan sư ngũ cấp bình giai muốn luyện thành đan được ngũ hoàn cao giai là cực khó.

Cũng chỉ có những thiên tài luyện đan thành Hắc Liên như Đinh Liễu là vẫn ung dung.

Đinh Liễu đã là đan sư lục cấp, vòng thi này với hắn không khó.

Cái này cũng cho thấy sự chênh lệch không nhỏ giữa chủ thành và thành nhỏ.

Nhưng mà mọi chuyện sẽ không bao giờ có tuyệt đối, sẽ luôn có biến số. Tôn Kỳ chính là biến số này.

Tôn Kỳ tại vòng thi này lại hoàn toàn thoải mái không áp lực. Hắn có trình độ là đan sư thất cấp, luyện một viên đan được ngũ hoàn cao giai với hắn thật sự là không khó.

Thời gian một ngày nhanh chóng qua đi, đã bắt đầu xuất hiện khói đen, mùi than cháy khét, tiếng nổ ló vang lên.

Hiển nhiên là có kẻ bắt đầu luyện hỏng.

Tại đây đa phần thí sinh đều là vượt cấp luyện đan để đạt tiêu chuẩn. Mà vượt cấp thì xác suất thất bại rất cao.

Thời gian càng trôi qua càng có nhiều thí sinh không giữ được bình tĩnh, luyện hỏng hết cả ba cơ hội. Bọn họ chỉ có thể khóc rống xin giám khảo cho thêm cơ hội, bọn họ xin trả chi phí mua thảo dược nhưng tất cả đều bị túm cổ lôi ra ngoài.

Chưa kết thúc ngày thi thứ nhất đã có vài chục thí sinh bị loại.

Thời gian đã đến. Một tiếng chuông vang lên buộc tất cả thí sinh dừng tay.

Lần này các giám khảo sẽ đến từng chỗ kiểm tra đan dược.

Giám khảo cầm lên đan dược thấy chỉ có tứ hoàn, lập tức loại thí sinh không cần kiểm tra tiếp.

Số vòng trên viên đan mà không tương ứng với số tuổi thì đều bị loại, không cần đến vòng kiểm tra chất lượng.

“Đan dược ngũ hoàn trung giai. Loại!”

“Đan dược lục hoàn phế đan. Loại!”

“Đan dược ngũ hoàn cao giai. Lục Thống đậu.”

Thanh niên tên Lục Thống vui mừng khôn xiết, tại một góc nhỏ nào đó trên khán đài có một đám nhảy lên vui mừng reo hò. Hiển nhiên bọn họ là đến cùng một tiểu chi nhánh. Tiểu chi nhánh có thể trúng tuyển thật sự đáng ăn mừng.

“Đan dược lục hoàn trung giai. Loại!”

“Đan dược lục hoàn bình giai. Đinh Liễu đậu!”

Vị giám khảo này nhìn Đinh Liễu hỏi:

“Cậu là hậu bối của Đinh Nguyên trưởng lão sao?”

Đinh Liễu chấp tay nói khiêm tốn:

“Vâng! Phải.”

Vị giám khảo này gật đầu:

“Có thể luyện đan vượt tiêu chuẩn. Đinh trưởng lão đã có kế thừa.”

Đinh Liễu vẫn khiêm tốn đáp:

“Văn bối chỉ thừa hưởng được một chút thiên phú của ông nội, vẫn còn phải học hỏi nhiều.”

Vị giám khảo này cười gật đầu bỏ đi đến bàn khác.

Đinh Liễu thật sự rất nổi bật, hắn thuộc nhóm một trăm tuổi chỉ cần luyện đan được ngũ hoàn cao giai là đủ nhưng hắn lại luyện được đan dược lục hoàn. Đây là đối với bản thân tự tin cực cao.

“Đan dược ngũ hoàn phế đan. Loại!”

Kiểm tra tiếp theo sau đó thì đa phần vẫn là không đạt tiêu chuẩn.

Số thí sinh đạt tiêu chuẩn đa phần là đến từ thành Hắc Liên.

Trong số này chỉ có Đinh Liễu là nổi bật nhất.

“Đan được lục hoàn bình giai. Công Tôn Uyển Nhi đậu.”

Vị giám khảo nhìn thiếu nữ này cười khở:

“Uyển Nhi tiểu thư! Tại sao lại tới đây tuyển sinh? Tiểu thư không phải ngày nào cũng ở trong luyện linh sư hội sao?”

Vị Công Tôn Uyển Nhi này tính cách nhí nhảnh, ánh mắt giảo hoạt, thật giống như bản năng cấp của My Thanh Thanh cả về thiên phú lẫn thân phận.

Nàng tuổi còn nhỏ hơn Đinh Liễu nhưng trình độ luyện đan lại ngang bằng đã chứng minh thiên phú của nàng là kinh khủng thế nào.

Nàng ánh mắt u uất nói:

“Ông nội suốt ngày bắt ta trong phòng đọc sách. Hôm nay, ông nội bận ta mới chạy ra đây chơi. Trương thúc thúc, người nói một tiếng với ông nội cho ta đi chơi được không?!”

Nàng mở to đôi mắt long lanh ngược nhìn vị Trương thúc thúc này.

Vị Trương thúc thúc chỉ có thể ho khan, vờ như không nghe, đi nhanh tới bàn khác.

Công Tôn Uyển Nhi giậm chân tức giận, miệng nói nhỏ:

“Ta sẽ nói với ông nội cắt lương Trương thúc thúc.”

Vị giám khảo nghe được lời này suýt nữa muốn ngã, chỉ có thể vờ miệng tự trách: sao mình lại nhiều lời như vậy.

Ông nội của nàng là ai chứ?! Công Tôn Độ, hội trưởng luyện linh sư hội Hắc Liên Khu, quyền thế ngập trời.

Có thể ngang hàng nói chuyện với Công Tôn Độ tại Hắc Liên Khu này cũng không cao hơn số mười.

Vị giám khảo này tại trước mặt Công Tôn Độ còn không dám ho mạnh nữa là mở lời khuyên bảo gì đó.

Công Tôn Độ chính là vị lão già tóc bạc đứng lên đứng lên đọc lời mở màn lần tuyển sinh năm nay.

Lão lúc này trên đài cao nhìn đứa cháu của mình vừa giận vừa thương.

Có một vị trưởng lão ngồi bên cạnh cười nói:

“Ta thất vọng năm nay vì sao hội trưởng bỗng nhiên muốn xem tuyển sinh. Không ngờ là do có Uyển Nhi tham dự.”

Công Tôn Độ cười đáp:

“Uyển Nhi tính nghịch ngợm, ta sợ nó gây họa thôi.”

Một vị trưởng lão khác đáp lời:

“Hội trưởng quá lo. Ở Hắc Liên Khu họa gì mà luyện linh sư hội chúng ta gánh không được. Ta chỉ sợ Trương trưởng lão lúc này đang lo sốt vó vì chọn tiểu công chúa giận.”

Trên đài cao tiếng cười nói vui vẻ vẫn tiếp tục.

Tại dưới trường thi, vị Trương trưởng lão vẫn đang tiếp tục kiểm tra nhưng lòng có chút rối bời.

“Đan được ngũ hoàn trung giai. Loại!”

Khi nghe được chữ “loại” một thân hình thiếu nữ đổ sụp, thất lạc chán chường.

Vị thiếu nữ này chính là My Thanh Thanh, nàng là đan sư ngũ cấp bình giai, luyện được đan dược ngũ hoàn trung giai đã phi thường bất phàm nhưng mà tại nơi đây vẫn lộ ra hết sức bình thường.

My Thanh Thanh thất lạc trở lại chỗ My Trúc.

My Trúc ôm con gái, lựa lời dỗ dành.

“Đan được ngũ hoàn cao giai. Tinh Niệm đậu!”

My Trúc cùng My Thanh Thanh vẫn còn đang ôm nhau thút thít nhưng Từ Minh lại không vậy, hắn đang chú ý Tôn Kỳ.

Khi nghe được Tôn Kỳ đậu làm hắn há miệng lẩm bấp:

“Sao lại... có thể...? Sao hắn... có thể... đậu?...”

My Trúc và My Thanh Thanh lúc này theo lời Từ Minh mà chú ý trên sân thi đấu.

Nhìn thấy Tinh Niệm vẫn đứng đó, thật khiến bọn họ khó nói ra lời.

Trong đầu bọn họ ong ong tiếng vang, khó mà tưởng được: kẻ bị đánh giá thấp nhất lại đậu.

Chẳng lẽ xưa nay Tinh Niệm giấu dốt? Hắn có bí mật gì chăng?

Nhưng mà tất cả đã không còn ý nghĩa, Tinh Niệm nhập luyện linh sư hội thành Hắc Liên đã bước vào thế giới mới, thế giới sẽ không có sự giao thoa với thế giới bọn hắn.

Đinh Liễu lúc này cũng có chút ngạc nhiên. Có chút thực lực, hèn chi dám từ chối hắn nhưng cũng chỉ như thế mà thôi.

Đinh Liễu nhếch mép cười rồi lại không để ý.

Tại một góc khán đài, bọn Trần Dư nhìn Tôn Kỳ sắc mặt cực kỳ âm trầm khó coi.

Nhưng ngay sau đó Trần Dư mặt lại dần ra, cười thầm có điểm đột phá.

Hắn quay sang nói với Dương Hoa:

“Hoa nhi! Ngươi thấy được sao? Tinh Niệm rõ ràng là một đan sư ngũ cấp cao giai nhưng lại giả bộ là đan sư tứ cấp trung giai.”

“Đây rõ ràng là đang giả heo ăn thịt hổ. Ngươi thua một đan sư ngũ cấp cao giai cũng là bình thường, có gì chán chường.”

Dương Hoa vốn đã tâm cảnh tan vỡ, Trần Dư nhiều lần khuyên bảo đều không được vì hắn bại quá triệt để không còn lý do gì để biện bạch.

Nhưng mà khi nghe lời này của Trần Dư, ánh mắt hắn sáng lên.

Đúng vậy! thua một đan sư hơn mình nhiều cấp thì có gì mà chán chường, chuyện này không phải rất bình thường sao?

Trần Dư thấy Dương Hoa đang thay đổi, khí thế dần hồi phục, sự chán chường dần bị quét sạch.

Trần Dư thấy có hiệu quả, lại tiếp tục thêm mắm thêm muối giải thích cho sự thất bại của Dương Hoa.

Dương Hoa cuối cùng cũng khôi phục lại tâm cảnh nhưng mà vẫn uể oải nói:

“Đa tạ sư tôn chỉ rõ sai lầm. Nhưng đệ tử vừa bỏ qua thi tuyển, lại phải chờ mười năm nữa mới có cơ hội làm lại.”

Trần Dư nhìn hắn cười:

“Chỉ cần ngươi tâm cảnh khôi phục, sư tôn có cách giúp ngươi.”

Dương Hoa nhìn Trần Dư ánh mắt sáng rực đầy hy vọng.

Vòng thi thứ ba kết thúc, chỉ có hai mươi bảy thí sinh trúng tuyển.

Bọn họ đều nhận được một lệnh bài. Ngày hôm sau cầm lệnh bài nhập luyện linh sư hội thành Hắc Liên.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Học đồ

Kết thúc thi tuyển, Tôn Kỳ trở lại biệt viện.

Từ Minh lẽo đẽo theo sau, nhiều lần ẩn dụ. Hy vọng Tôn Kỳ có thể mang theo hắn với tư cách là thuộc hạ cùng tiến nhập luyện linh sư hội tu hành.

Tôn Kỳ tất nhiên là từ chối, hắn với Từ Minh chẳng thân cũng chẳng quen, Từ Minh cũng chẳng có giá trị gì đặc biệt. Hắn còn bao nhiêu bí mật giấu kín, hắn không muốn mang theo cục nợ.

Còn My Trúc cùng My Thanh Thanh lại biến mất sau khi thi tuyển kết thúc, Tôn Kỳ khá ngạc nhiên vì điều này.

Hắn cứ nghĩ My Trúc sẽ uy hiếp hắn mang theo My Thanh Thanh vào luyện linh sư hội. Hắn đã chuẩn bị đối phó với mọi tình huống.

Nhưng nếu My Trúc không có ở đây thì hắn càng nhẹ lòng, cũng lười suy nghĩ nguyên nhân vì sao My Trúc vắng mặt.

....

Tại một chỗ nào đó trong luyện linh sư hội.

Trong một ngôi đình nhỏ gần hồ, gió thổi nhẹ nhẹ.

Một vị nam trung niên đang ngồi thưởng thức cảnh đẹp.

Có bốn nô dẫn đến bốn vị khách, hai trung niên, hai thanh niên.

Hai trung niên chấp tay hành lễ:

“Sư huynh!”

Hai thanh niên cũng chấp tay hành lễ theo, cúi đầu không dám ngẩng lên.

Vị trung niên nhìn bốn vị khách, hắn biết bọn họ vì sao mà đến, hắn phát tay ra hiệu ngồi xuống:

“Hai vị sư đệ có chuyện gì sao?”

Hai vị trung niên này chính là My Trúc và Trần Dư dẫn theo My Thanh Thanh và Dương Hoa.

Còn vị sư huynh trong miệng bọn họ là Mã Ngạn.

Ba bọn họ vốn cùng một sư, tu hành trong luyện linh sư hội thành Hắc Liên.

Mã Ngạn thiên phú tốt nhất, kế thừa sư tôn ở lại trong luyện linh sư hội thành Hắc Liên làm việc, chức vụ không nhỏ.

My Trúc và Trần Dư thiên phú kém hơn một chút, được phái đến các thành nhỏ trở thành hội trưởng luyện linh sư hội tiểu chi nhánh.

“Sư huynh! Xin nhớ tình sư huynh đệ mà thu nhận Thanh Thanh. Thanh Thanh thật ra thiên phú không tệ. Trong thi tuyển lần này, tiểu nữ luyện được ngũ hoàn đan, bốn nô chuyển màu lục nhạt chỉ thiếu chút nữa là thành đan được ngũ hoàn cao giai.”

Trần Dư cũng tiếp lời:

“Xin sư huynh cũng hãy nhận Hoa nhi, thiên phú của nó còn hơn đệ năm xưa.”

Mã Ngạn nhìn hai vị sư đệ, có chút buồn dù sao cũng xuất cùng một môn.

Thiên phú của hai vị sư đệ chỉ kém hắn một chút, vậy mà bây giờ lại cách quá xa.

Bây giờ hắn đã là ma linh sư cửu cấp, còn hai vị sư đệ vẫn là ma linh sư tứ cấp.

Có lẽ hai bọn họ trở thành hội trưởng một tiểu chi nhánh, làm vương một cõi quyền thế ngập trời, khiến bọn họ dần mất đi nhiệt huyết, tinh thần cầu tiến, ý chí vươn lên.

Tất cả trở thành vách ngăn bình cảnh làm trình luyện đan của bọn họ không thể tiến thêm một bước.

Cả My Trúc và Trần Dư đều biết điều này nhưng mà quyền thế quá mức hấp dẫn, một khi đã lún sâu vào là không thể bỏ được.

Bọn họ nếu như trở lại luyện linh sư hội thành Hắc Liên thì cũng chỉ có thể trở thành chân chạy, không giống như ở tiểu chi nhánh bọn hắn hô mưa gọi gió, đứng trên đỉnh danh vọng.

Cái này gọi là thà làm đầu gà hơn làm đuôi công.

Nhưng mà bọn họ cũng có nuối tiếc trong lòng, vậy nên bọn họ với gửi hậu bối lại đây hy vọng bọn chúng có thành tựu cao hơn.

Mã Ngạn nhìn hai vị sư đệ của mình, hẳn có thể đoán được phần lớn suy tư của hai vị sư đệ, hẳn nhẹ nhàng nói:

“Thi rớt là thi rớt. Ta cũng không thể làm gì. Nhưng hai vị sư đệ đã cầu thì sư huynh cũng sẽ không làm ngơ. Như vậy đi ta nhận hai bọn chúng làm đệ tử ký danh.”

My Trúc và Trần Dư cảm tạ rồi rút.

Bọn họ ở lại trò chuyện cùng sư huynh một lúc.

Sáng hôm sau, My Trúc dẫn Từ Minh trở về thành Thực Nguyệt, đồng thời dặn dò Tôn Kỳ vài câu khách sáo.

Đặc biệt là nhắc đến chuyện My Thanh Thanh cũng gia nhập luyện linh sư hội thành Hắc Liên, dặn hai đứa nên chiều cố lẫn nhau.

Tôn Kỳ cũng chỉ ậm ừ vài tiếng cho qua.

....

Tôn Kỳ khi tiến vào cổng luyện linh sư hội thành Hắc Liên, giao ra lệnh bài thì có hồn nô dẫn dắt hẳn tới một sân nhỏ. Nơi đây đã có sẵn vài thí sinh trúng tuyển đang chờ.

Chờ thêm một lúc nữa thì hai mươi bảy thí sinh đều tụ tập đầy đủ.

Một vị sư huynh đi đến, mặt mỉm cười nhìn chúng sư đệ sư muội:

“Ta là Ngô Minh, từ hôm nay sư huynh sẽ quản lý mấy vị sư đệ, sư muội cho đến khi sư đệ, sư muội nhận sư tôn.”

“Thời gian học tập tạm thời là ba tháng, sẽ có các vị lão sư đến thường xuyên giảng giải dạy dỗ cho các sư đệ, sư muội. Trong thời gian này các vị lão sư sẽ dựa vào biểu hiện mà sau đó chính thức thu đồ đệ.”

“Các vị theo ta.”

Ngô Minh cất bước đi trước, các thí sinh đuôi theo sau.

Ngô Minh vừa đi vừa giới thiệu về luyện linh sư hội thành Hắc Liên: cơ cấu tổ chức, các khu vực, các cấm địa, các luật lệ cơ bản...

Ngô Minh dẫn bọn họ tới chỗ ở tạm thời, có năm mươi gian biệt viện loại nhỏ tại đây.

Ngô Minh tiếp tục giải thích:

“Từ nay các vị sư đệ, sư muội sẽ là học đồ, tạm thời ở lại nơi này. Các vị chọn cho mình một chỗ ở đi.”

Một bóng hình nhỏ nhắn lao lên trước.

“Ta chọn trước! Ta chọn trước! Ta chọn căn này.”

“Không! Không. Ta chọn căn này.”

“Căn này có thể ngắm bình minh. Ta chọn căn này.”

“Ừm... ba căn đều tốt. Ta chọn cả ba. Không ai được giành.”

Ngô Minh thấy vậy thì cười khỏ, nàng là Công Tôn Uyển Nhi cháu của hội trưởng. Nơi ở của nàng bằng năm mươi căn biệt viện này gộp lại, vậy mà nàng vẫn còn đòi chiếm ba căn.

Hắn cũng chỉ đành thuận theo nàng, ra hiệu các học đồ khác không cần tranh với nàng.

Tôn Kỳ chọn đại một biệt viện nằm tại góc khuất, ít bị chú ý. Tôn Kỳ sắp xếp lại một chút đồ đạc trong phòng, hẳn để lại hai hồn nô dọn dẹp.

Tôn Kỳ trở lại chỗ Ngô Minh.

Ngô Minh chờ bọn hắn tụ tập đầy đủ thì tiếp tục dẫn đường, vừa đi vừa nói:

“Làm học đồ các vị chú ý hai nơi: Thứ nhất là ngoại thư viện, thứ hai là phòng nghe giảng.”

“Ngoại thư viện là nơi cất chứa được thư, đan phương, bản chép tay, cổ thư... Các học đồ mới vào theo quy định sẽ có một ngày vào đọc miễn phí. Sau đó sẽ tốn một trăm ma thạch/một canh giờ.”

“Ngoài ra còn có nội thư viện chỉ dành cho ma linh sư trở lên. Chi phí cũng sẽ khác. Như thế nào thì ta sẽ không nói, đợi các người đạt tới mức đó thì sẽ

tự biết.”

Lúc này trong đám học đồ có giọng nói nhỏ:

“Thật kỳ lạ! sao lúc trước ta hay vào thư viện chơi trốn tìm mà có ai thu phí đâu.”

Giọng nói là của Công Tôn Uyển Nhi.

Ngô Minh thì cười khỏ trong lòng: ai dám thu phí của tiểu tử tông chứ.

Ngô Minh tiếp tục:

“Còn phòng nghe giảng thì mỗi một, hai ngày sẽ có lão sư đến giảng dạy. Khi có bài giảng thì chiếc chuông trước cửa sẽ vang lên, các ngươi nghe tiếng chuông thì đến phòng nghe giảng.”

“Trong lúc nghe giảng nếu như các ngươi biểu hiện tốt thì sẽ được các lão sư đề mắt chọn làm đệ tử sau này.”

Sau đó, Ngô Minh dẫn bọn họ đến phòng đấu đan, dược khố, phòng hồn nô, phòng binh khí...

Phòng đấu đan chính là sân đấu riêng cho nội bộ luyện linh sư hội thành Hắc Liên.

Dược khố là nơi mua bán thảo dược, đan dược.

Phòng hồn nô là nơi bán ra hồn nô. Hồn nô là một tài nguyên quan trọng của Ma giới, với luyện linh sư thì là tài nguyên bắt buộc. Mỗi lần luyện đan thì đều cần hồn nô thử đan và trong quá trình thử đan luôn hao tổn số hồn nô cực lớn. Vậy nên luyện linh sư luôn cần hồn nô không dứt.

Phòng binh khí thì chuyên cung cấp binh khí. Mặc dù là luyện linh sư nhưng bọn họ cũng là tu sĩ, cũng cần chiến đấu nâng cao tu vi. Vậy là có phòng này.

Ngoài ra còn có một số nơi khác, nhưng Ngô Minh không giới thiệu chi tiết mà để bọn hắn tự tìm hiểu.

Ngô Minh kết thúc buổi hướng dẫn để bọn họ tự chọn hoạt động kế tiếp.

Tôn Kỳ bước đi dự định tiến về ngoại thư viện.

Nhưng mà Đinh Liễu đã chắn trước mặt hắn, Đinh Liễu nhìn hắn cười cười:

“Ta cho ngươi một cơ hội cuối.”

Tôn Kỳ nhìn Đinh Liễu không cảm xúc:

“Tránh ra!”

Đinh Liễu vẫn giữ nụ cười trên môi, nghiêng thân để Tôn Kỳ đi qua. Ngày tháng còn dài, hắn có vô số cách đối phó với những kẻ không phục tùng.

Ngày đầu tiên tại luyện linh sư hội hắn cũng không muốn nháo sự để lại ấn tượng không tốt nên hắn bỏ qua cho Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ lại hoàn toàn không để trong tâm chuyện Đinh Liễu, chỉ là ruồi nặng bay vo ve mà thôi, hắn có đầy cách để giết Đinh Liễu.

Tôn Kỳ tiến đến ngoại thư viện, giao ra lệnh bài học đồ cho lão giả trông coi.

Lão giả kiểm tra lệnh bài rồi dặn dò những điều cơ bản:

“Lầu một là dược thư thảo dược.”

“Lầu hai là đan phương.”

“Lầu ba là bản chép tay kinh nghiệm.”

“Lầu bốn là cổ thư, những sách ghi chép không biết đúng sai.”

“Chỉ được đọc không được mang ra ngoài, muốn sao chép thứ gì thì mang ra đây, tùy bản mà có phí riêng.”

“Được rồi, ngươi có thể vào.”

Tôn Kỳ nhận lại lệnh bài, tiến vào trong.

Lần thi tuyển lần này khiến cho Tôn Kỳ nhận ra nhược điểm chí mạng của mình: kiến thức không đủ sâu.

Vậy nên khi vừa trở thành học đồ, hắn chọn ngay quyền một ngày đọc sách miễn phí tại ngoại thư viện.

Tôn Kỳ ngẫu nhiên đọc các loại dược thư, hắn đọc quên thời gian.

Hắn có cảm giác như mình đang chìm vào trong biển tri thức.

Quá nhiều! quá nhiều! xung quanh hắn đều là những kiến thức mới lạ. Hắn muốn hết, hắn muốn tất cả.

Hắn như con cá lớn há miệng cố nuốt cả đại dương.

Bỗng nhiên trong lúc này có giọng nói vang lên: thời gian đã hết, mời ra ngoài.

Tôn Kỳ giật mình tỉnh lại, đã hết một ngày rồi sao?

Tôn Kỳ ra ngoài định giao ma thạch để tiếp tục vào trong đọc sách.

Nhưng lúc này có tiếng chuông vang lên.

Tiếng chuông của phòng nghe giảng, Tôn Kỳ tạm gác lại chuyện đọc sách.

Hắn muốn đi nghe mấy vị lão sư giảng giải thế nào.

Xưa nay hắn không có sư tôn chỉ bảo, toàn dựa vào chính mình giải quyết vấn đề.

Lần này là cơ hội tốt để hắn mở rộng kiến thức của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Cô lập

Tại phòng nghe giảng, một vị lão giả đang đứng tại bàn luyện đan.

Đứng xung quanh hình vòng cung là hai mươi bảy học đồ.

Vị lão giả này nhìn quanh các học đồ, khi đã thấy đầy đủ, lão mới chậm rãi nói:

“Ta là Lý Mân, ma linh sư thất cấp. Hôm nay ta sẽ mở giảng đầu tiên.”

Lý Mân bắt đầu giảng giải:

“Các ngươi ở đây đều đã là đan sư ngũ cấp nên ta bắt đầu giảng từ ngũ hoàn đan.”

“Như các ngươi đã biết đan dược nhất hoàn cần hai loại tinh dược, nhị hoàn cần ba loại tinh dược, tam hoàn cần bốn loại tinh dược...”

“Cứ theo cách tính này thì các đan dược phía sau dễ dàng tính được số tinh dược cần thiết.”

“Nhưng qua nhiều năm thử nghiệm, các vị luyện linh sư nhận thấy đan dược từ tứ hoàn trở lên nếu làm theo quy tắc này thì chỉ có thể ra loại đan bình thường.”

“Bọn họ nhận ra rằng muốn luyện thành một số loại đan thì cần nhiều hơn số tinh dược theo quy tắc.”

“Các ngươi trước đây hẳn là cũng đã nghe hoặc được giảng về điều này.”

“Nhưng khi các ngươi luyện đan, các ngươi sẽ được dạy cách luyện đan thông thường. Vì sao lại như vậy?”

“Đơn giản là vì cách luyện đan này là để chuẩn bị căn cơ luyện ma dược đan sau này.”

“Ngoài luyện linh sư hội tại các thành lớn thì không đâu dám dạy cách luyện đan này vì chỉ có luyện linh sư hội lớn mới có đủ dược thư, tài nguyên, lão sư giảng dạy. Chỉ có luyện linh sư hội lớn mới có khả năng đào tạo ra ma dược sư.”

“Vậy nên dù là ta hay các vị trưởng lão khác đã là ma linh sư thì cũng thường xuyên luyện đan dược. Chính là để vững chắc căn cơ trùng kích ma dược sư.”

“Lần này ta luyện Âm Áo Đan ngũ hoàn với bảy loại tinh dược. Các người chú ý nhìn kỹ.”

Lý Mân bắt tay vào luyện đan, mỗi bước đều làm từ tốn chậm rãi, vừa làm vừa giảng thuật, đôi khi sẽ hỏi học đồ thử kiến thức của bọn hắn.

Đây là cách học của phòng nghe giảng.

Không đơn thuần là lão sư giảng, học đồ ngồi nghe. Nếu như vậy thì khác gì ngồi đọc sách, chỉ bằng để người vào thư viện tự học.

Muốn học luyện đan tốt thì cần tận mắt xem, tự mình làm, tự sửa chữa.

Nhưng đối với một số học đồ như Đinh Liễu thì việc này chẳng có gì mới lạ, hắn thường xuyên được ông nội chỉ dẫn, luyện đan cho hắn xem.

Cách luyện loại đan đặc biệt, hắn đã được học qua chỉ là ông nội còn chưa cho hắn luyện loại đan này, chỉ muốn hắn vẫn luyện đan theo cách thông thường.

Tất cả các học đồ đều có thái độ chăm chú tập trung, dù sao bọn hắn cũng cần gây ấn tượng với các lão sư.

Tôn Kỳ đứng tại góc khuất không được chú ý, Tôn Kỳ đang điều động thần thức xem xét.

Tôn Kỳ thật ra cũng không muốn đứng trong góc khuất nhưng mà hắn bị những kẻ đến từ trong thành Hắc Liên chen ép, bức hắn ra vòng ngoài.

Tại trong số hai mươi bảy học đồ chỉ có Tôn Kỳ và Lục Thống là đến từ tiểu chi nhánh luyện linh sư hội.

Lục Thống có vẻ đã khuất phục làm cái đuôi cho Đinh Liễu.

Vậy là chỉ còn một mình Tôn Kỳ trợ trợ.

Bọn họ không chỉ đẩy Tôn Kỳ ra một góc, bọn họ còn phóng xuất hồn lực tạo thành bức tường tránh cho Tôn Kỳ dùng hồn lực quan sát Lý Mân luyện đan.

Lý Mân biết chuyện này nhưng giả làm ngờ.

Hắn đã đọc qua hồ sơ của hai mươi bảy học đồ mới, tất cả đều từ đan sư ngũ cấp trung giai trở lên, riêng Tôn Kỳ mới chỉ là đan sư tứ cấp trung giai.

Tôn Kỳ có thể vượt qua thi tuyển, chắc hẳn là giấu tài, thực lực luyện đan có thể mạnh hơn biểu hiện bên ngoài. Nhưng mà có thể mạnh hơn bao nhiêu? Cùng lắm là đan sư ngũ cấp bình giai mà thôi, lần này trúng tuyển có sự đóng góp không nhỏ của may mắn.

Lý Mân đến đây giảng dạy mục đích là tìm một đệ tử tốt, Tôn Kỳ bị hắn loại bỏ ngay từ vòng đầu.

Tôn Kỳ không danh không phận.

Đến từ tiểu chi nhánh, căn cơ kiến thức đan dược chắc chắn không tốt bằng học đồ xuất thân từ thành Hắc Liên.

Lại còn che giấu thực lực luyện đan, chắc chắn là loại gian xảo, lừa dối.

Đã thế lại còn không tự biết lấy mà gây sự với học đồ địa phương.

Tất cả lý do này khiến Lý Mân gạt bỏ Tôn Kỳ ra khỏi tầm mắt.

Cả Lý Mân, Đinh Liễu và đám học đồ đều cho rằng Tôn Kỳ bị bọn hắn chen ép chỉ có thể chôn vùi thiên phú, thời gian tại đây.

Nhưng mà bọn hắn không biết rằng Tôn Kỳ vẫn đang quan sát Lý Mân luyện đan.

Không phải bằng mắt nhìn mà là dùng thần thức đâm sâu vào trong đan lò quan sát từng điểm tinh dược biến hoá.

Càng quan sát Tôn Kỳ càng giật mình sợ hãi, bây giờ hắn mới biết mình còn quá non nớt.

Đan đạo làm sao chỉ đơn giản là sự kết hợp các hạt tinh dược thành đan.

Ánh mắt sáng tỏ, từng dòng tri thức tuôn chảy, từng loại kiến thức mới cũ đan xen, từng luồng suy tư ý tưởng quện lại.

Đan đạo con đường được tái xây dựng.

Nhưng mà vẫn chưa đủ, thông tin còn quá ít.

Không có thông tin làm hạn chế tầm nhìn.

Tầm nhìn hạn chế khiến cho ý tưởng nghèo nàn.

Ý tưởng nghèo nàn khiến kiến thức không có đột phá.

Kiến thức không đột phá khiến hần bị giam trong lòng kiến thức cũ, chỉ có thể đi theo lối mòn có sẵn.

Hần tất nhiên là không cam tâm để bị giam giữ.

Nên nhớ hần có thần thức luyện đan, hần đã nhìn thấy bản chất tinh được, đan được.

Hần khai sáng ra phương thức luyện đan mới, luyện thành đan được lục hoàn hoàn mỹ.

Đan được hoàn mỹ cấp độ này chưa từng được biết đến trong Ma giới, nên nhớ đan được hoàn mỹ cao nhất từng được ghi nhận chỉ có tứ hoàn.

Hần đã làm được chuyện mà cổ kim không ai làm được, hần há sẽ chịu đi theo lối mòn lạc hậu.

Nửa ngày sau Lý Mân kết thúc bài giảng.

Lý Mân nán lại một chút, giảng giải một vài điều nhằm gây ấn tượng với các học đồ. Sẽ thuận lợi cho sau này thu đồ đệ.

Nên biết Lý Mân là lão sư giảng dạy đầu tiên, nhưng hần thuộc nhóm kém nhất trong số các lão sư sẽ đến đây giảng dạy.

Các lão sư sẽ xuất hiện từ kém nhất đến giỏi nhất, lúc chọn đồ đệ thì ngược lại các lão sư giỏi nhất sẽ chọn trước. Vậy nên muốn có hạt giống tốt chỉ có thể mong bọn học đồ tự từ chối lời mời sau đó chọn hần.

Còn vì sao lại muốn có đồ đệ giỏi? chính là muốn xây dựng vây cánh, đồ đệ có giỏi thì mới tạo thành vây cánh mạnh, tiếng nói trong mỗi lần họp quyết định mới có trọng lượng. Như vậy thì người sẽ kiếm được nhiều lợi ích hơn nữa.

Lý Mân liếc mắt nhìn đã không thấy Tôn Kỳ đâu, trong bụng hần cười khinh bỉ: đã kém cỏi lại còn lười biếng, vừa kết thúc bài giảng đã chạy đi chơi.

Ấn tượng ban đầu không tốt khiến cho hần luôn có suy đoán không tốt về Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ lúc này đang ở ngoại thư viện, Tôn Kỳ giao ra một ngàn ma thạch làm phí đọc mười canh giờ.

Sau đó thì chui đầu vào thư viện đọc sách, Tôn Kỳ nghiền ngẫm đủ loại được thư, bản chép tay, đan phương.

Đây chính là những kinh nghiệm quý giá, kết tinh tri thức của vô số luyện linh sư.

Hiện giờ sinh hoạt của Tôn Kỳ rất đơn giản: cả ngày vui đùa trong thư viện, khi nghe tiếng chuông phòng nghe giảng thì tiến đến nghe giảng. Nghe giảng xong lại về thư viện.

Thời gian cứ thế trôi qua hai tháng, kiến thức của Tôn Kỳ ngày càng sâu rộng, tầm mắt không còn hạn hẹp như trước.

Tôn Kỳ lúc này đang trên lầu bốn của ngoại thư viện.

Tôn Kỳ cầm trong tay một bản ghi da hổ cũ kỹ nhiều chỗ lem mốc.

Trong bản chép này ghi lại cuộc tranh luận giữa hai phái luyện đan lúc bấy giờ: Một phái là luyện từng tinh được trước rồi luyện đan, một phái là luyện tất cả cùng một lúc.

Và kết quả hần là ai cũng biết phái luyện từng tinh được chiến thắng trở thành tiêu chuẩn luyện đan sau này.

Tôn Kỳ đọc bản cổ thư này không phải vì muốn học lịch sử.

Hần chú ý tới từng đoạn đối thoại, tranh luận hai bên từ đó nhìn ra được huyền cơ bên trong.

Nếu là kẻ khác đọc cổ thư này thì cũng không thấy được điều gì đặc biệt vì bọn hần bị tư duy cố hữu: luyện tinh được trước là chính xác nên sẽ cho rằng tất cả những lập luận của phái luyện tất cả cùng lúc là sai.

Nhưng Tôn Kỳ lại thấy khác, hần thấy luyện tất cả cùng một lúc mới là chính thống luyện đan, bản thân hần chính là minh chứng tốt nhất.

Nhưng muốn luyện tất cả cùng lúc thì cần có thần thức, mà muốn có thần thức thì phải tự mở Thiên Linh, mà có thể tự mở Thiên Linh từ xưa tới nay chỉ có hần và vị tổ sư khai sáng con đường tu luyện.

Hần chợt có suy nghĩ to gan: phải chăng Ma tộc không thể tự mở Thiên Linh nhưng nếu như vậy thì vị tổ sư kia thì sao?

Tôn Kỳ lắc lắc cái đầu, hần cảm thấy mình đã đi quá xa. Hiện nay hần vẫn nên chú tâm vào việc luyện đan.

Thời gian làm học đồ chỉ còn một tháng, sau đó thì hẳn phải báỉ sư nhưng mà hiện tại hẳn bị cô lập, các lão sư cũng không thèm để ý tới hẳn. Chỉ sợ sau đó sống gió không nhỏ.

Hôm nay như thường lệ, có một vị lão sư đến giảng dạy, vị này là một ma linh sư cừu cấp, sắp trở thành ma dược sư.

Vị lão sư này không nhiều lời, ngay lập tức bắt đầu luyện đan, hẳn không cần gây ấn tượng với các học đồ mà các học đồ phải gây ấn tượng với hẳn.

Vị lão sư này luyện là đan dược tứ hoàn, cần dùng tới mười hai loại tinh dược, thật khó tưởng tượng.

Tôn Kỳ lại chấn động không thôi, hẳn cảm thấy hẳn đã nắm được điểm cốt lõi trong luyện đan.

Đan đạo của hẳn có thể nâng cao thêm một tầng thứ mới.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Đan đạo chân lý

Từng điểm tinh dược va chạm, tách rời, kết hợp biến đổi.

Các điểm tinh dược giống như những mảnh ghép.

Hai mảnh ghép khớp với nhau thì có thể trở thành đan dược nhất hoàn, ba mảnh ghép khớp với nhau thì có thể trở thành đan dược nhị hoàn, bốn mảnh ghép khớp thì có thể trở thành đan dược tam hoàn...

Nếu không ghép khớp với nhau thì không thể thành đan.

Đây là luyện đan chân lý mà Tôn Kỳ đã ngộ ra.

Nhưng nay Tôn Kỳ lại được mở rộng tầm mắt:

Hai mảnh ghép không khớp với nhau cũng có thể thành đan nếu như dùng một mảnh ghép trung gian ghép hai mảnh chính lại với nhau.

Mảnh ghép trung gian thường được gọi là phụ dược.

Các luyện linh sư chỉ biết một số loại đan phải có phụ dược mới luyện thành được, nhưng dược lực vẫn được quyết định bởi những dược liệu chính, phụ dược không có ảnh hưởng đến dược lực trong viên đan.

Vì sao lại như vậy?

Bọn họ không biết. Chỉ một số ít luyện linh sư chuyên tâm nghiên cứu đan dược mới, mới lơ mơ thấy được một chút quy tắc gì đó.

Nhưng Tôn Kỳ lại thấy rõ tất cả.

Hắn thấy tinh dược chính như thế nào kết hợp với phụ dược, rồi sau đó mới kết hợp được với tinh dược chính khác.

Tinh dược-phụ dược-tinh dược-phụ dược... tinh dược-phụ dược: Liên kết như những chuỗi thẳng. Các chuỗi này có thể nối đầu đuôi với nhau tạo thành vòng tròn.

Tinh dược 1- phụ dược- tinh dược 2.

Tinh dược- phụ dược 1- phụ dược 2- tinh dược.

Tinh dược 1- phụ dược 1- tinh dược 2- phụ dược 2.

...

Quá nhiều kiểu liên kết với nhau, các liên kết cũng có quy luật không thể tùy tiện thay đổi phụ dược hay tinh dược.

Chúng liên kết thành các hình dạng khác nhau. Có hình vòng tròn, chuỗi dài, hình lập phương, hình trụ, hình như tinh thể, hình cầu tròn...

Thậm chí vị lão sư cuối cùng còn luyện một loại đan dược bát hoàn với chín loại tinh dược chính cùng hai mươi bảy loại phụ dược.

Những tinh được cùng phụ được kết hợp thành hình cầu tám mặt mà mỗi mặt là một hình tam giác. Cực kỳ phức tạp.

Tôn Kỳ nhìn tinh thể hình khối bát diện đều mà không ngăn được sự sửng sốt: đan được còn có thể luyện phức tạp đến mức này!

Nếu như hắn không có thần thức nhìn rõ bản chất thì hắn hẳn cũng giống như các học đồ kia chỉ có thái độ ngưỡng mộ vị lão sư này.

Những học đồ như Đinh Liễu thì càng không phải nói, thái độ hoàn toàn thần nhiên, bọn hắn đã nhìn nhiều loại đan được cao cấp hơn thể này, cũng không thiếu lần tận mắt chứng kiến ma được sư luyện đan.

Vậy nên bọn họ cả ý ngưỡng mộ cũng không có, bọn họ tin chắc sớm hay muộn bọn họ cũng đạt tới trình độ này.

Tôn Kỳ thì kinh sợ không kim được mà lắm bầm: đan được còn có thể phức tạp như vậy sao.

Giọng nói của Tôn Kỳ tuy nhỏ nhưng lại gây sự chú ý cho tất cả ở đây.

Các học đồ nhìn hắn với ánh mắt khinh thường như muốn nói: đồ nhà quê!

Vị lão sư giảng dạy lại không có chút biểu lộ cảm xúc, nói sang chuyện khác kéo lại sự chú ý:

“Ta là lão sư cuối cùng giảng dạy. Mười ngày sau sẽ có một bài kiểm tra luyện đan. Các ngươi hãy cố gắng biểu hiện thật tốt.”

Sau đó lão đi mất.

Chỉ còn lại đám học đồ đang bàn tán xôn xao. Mười ngày sau luyện đan chính là quyết định xem sư tôn của bọn họ sẽ là ai.

Tôn Kỳ trở lại biệt viện của mình, tĩnh tọa bế quan.

Hắn cần đem kiến thức thu hoạch ba tháng nay tiêu hoá biến thành kiến thức của mình, đắp dựng lại đan đạo của hắn.

Thời gian mười ngày thoáng cái là hết, Tôn Kỳ mới chỉ đem kiến thức sắp xếp lại còn chưa kịp làm gì.

Hắn đã phải xuất quan, tham gia kiểm tra luyện đan.

Tại trong phòng luyện đan, có hai mươi bảy bàn luyện đan cho hai mươi bảy học đồ.

Phía trên là mười tám ghế ngồi dành cho mười tám vị lão sư đã giảng dạy trong ba tháng vừa qua.

Một lão giả đứng lên phát biểu:

“Hôm nay là ngày kiểm tra xem ba tháng học tập các ngươi đã học được gì. Các ngươi hãy dùng hết khả năng mà luyện đan.”

“Được rồi! bắt đầu đi.”

Các học đồ đều cố gắng luyện đan.

Thời gian một ngày luyện đan kết thúc, các học đồ vẫn là luyện loại đan được bình thường, ba tháng học tập còn chưa đủ để bọn hắn luyện ra loại đan được đặc biệt.

Những học đồ nổi bật nhất vẫn là Công Tôn Uyển Nhi và Đinh Liễu. Hai bọn họ luyện thành đan được lục hoàn trung giai, tiến bộ cực lớn.

Số còn lại thì đan được vẫn tương đương với trình độ luyện đan trước đó, chỉ có thủ pháp là thêm tinh chuẩn một chút, tiến bộ không lớn.

Tôn Kỳ luyện thành đan được ngũ hoàn cao giai, vượt xa trình độ luyện đan nhưng lại không gây ấn tượng được với các lão sư.

Bọn hắn đều có suy nghĩ như Lý Mân trước đó.

Các vị lão sư nhìn qua quá trình luyện đan là có thể nhìn ra trình độ luyện đan của các học đồ cũng không cần thử đan.

Một vị lão giả đứng lên nói vài câu nhận xét rồi sau đó hỏi Đinh Liễu có muốn theo lão học luyện đan hay không?

Đinh Liễu đương nhiên là đồng ý, vị lão giả này chính là vây cánh của ông nội hắn, đã được ông nội định sẵn là sư tôn của hắn.

Vị lão giả tiếp theo đứng lên có chút ngập ngừng nhưng rồi cũng mở miệng hỏi:

“Uyển Nhi có muốn theo ta học luyện đan?”

Công Tôn Uyển Nhi nhìn hắn vui vẻ cười, ánh mắt chờ mong hỏi:

“Nhận Lệ bá bá làm sư tôn thì có thể ra ngoài chơi sao?”

Vị lão giả họ Lệ này cười khỏ trong lòng, hắc sao dám để Công Tôn Uyển Nhi ra ngoài vui chơi, hội trưởng không lọt da hắc mới là lạ. Hắc cũng cảm thấy mình gan quá lớn cả viên ngọc quý trên tay của hội trưởng, hắc cũng dám nhận làm đồ đệ.

Hắc cũng chỉ có thể nhẹ nhàng nói:

“Ra ngoài thì không được....”

Hắc còn chưa kịp nói hết đã bị Công Tôn Uyển Nhi xua tay.

“Không nhận. Không nhận. Không được ra ngoài chơi thì không nhận.”

Lão giả họ Lệ nghe vậy không buồn mà trong lòng còn thở phào, cũng may là có thang để xuống.

Vậy là lão quay sang chọn học đồ khác.

Các lão giả khác liên tiếp chọn học đồ nhưng Công Tôn Uyển Nhi cùng Tôn Kỳ đều không được hỏi đến.

Cuối cùng đến Lý Mân thì chỉ còn lại Lục Thống, Tôn Kỳ, Công Tôn Uyển Nhi.

Một bên là quá xuất sắc, hắc không dám nhận.

Một bên thì quá kém, hắc cũng không muốn nhận.

Đắn đo suy nghĩ một lúc, Lý Mân quyết định chọn Lục Thống, đang định mở lời hỏi Tôn Kỳ thì Công Tôn Uyển Nhi lên tiếng.

“Không cần mở miệng! ta sẽ không theo Lý bá bá. Ta quyết định đến Vĩnh Lục Sơn Cư nghiên cứu đan đạo, ta sẽ trở thành luyện linh sư còn giỏi hơn ông nội lúc đó thì ông nội không thể ngăn ta đi chơi được.”

Lý Mân lúc này ngẩn ra, hắc làm gì có ý định nhận Công Tôn Uyển Nhi, kẻ hắc định nhận là Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ đột nhiên ánh mắt loé sáng vội nói:

“Lý tướng của Công Tôn tiểu thư thật to lớn, không biết có thể cho ta đi theo tiểu thư, chứng kiến tiểu thư từng bước viết lên lịch sử mới cho luyện linh sư hội.”

Công Tôn Uyển Nhi nghe lời tăng bốc thì lòng vui sướng, vỗ vai Tôn Kỳ liên tục.

“Được. Được. Từ nay ngươi đi theo ta.”

Công Tôn Uyển Nhi đang cố ra dáng chị đại.

Các lão sư còn đang ngẩn ngơ không biết làm gì thì có một con chim nhỏ bay tới ngậm một mẫu giấy.

Một vị lão sư mở ra mẫu giấy xem, sau đó đưa mắt nhìn các vị khác. Tất cả đều thẩm nhẹ gật đầu.

Vị lão sư này tuyên bố:

“Công Tôn Uyển Nhi và Tinh Niệm sẽ gia nhập Vĩnh Lục Sơn Cư. Buổi nhận sư đồ đến đây kết thúc.”

Sau đó vị lão giả này tay về nhẹ, mẫu giấy hoá thành tro.

Lý Mân thì thở phào nhẹ nhõm, hắc không muốn nhận Tôn Kỳ nhưng mà trong tình huống này hắc không nhận không được.

Không ngờ là Tôn Kỳ chủ động theo đuôi Công Tôn Uyển Nhi đi Vĩnh Lục Sơn Cư, bót đi phiền phức cho hắc.

Đinh Liễu noén cười khinh bỉ: tưởng là cao sang không muốn theo ta thì ra là muốn leo lên vây cánh của hội trưởng.

Tôn Kỳ trong lòng cũng thở ra nhẹ nhõm, hắc thực sự không muốn nhận ai làm sư cả, như vậy quá ràng buộc, hắc muốn sống tự do hơn.

Con đường mà hắc đã mở ra không ai có thể giúp được hắc chỉ có hắc một mình tự tiến lên.

Hôm sau Tôn Kỳ dọn đồ tiến về Vĩnh Lục Sơn Cư. Tất nhiên là đi theo chân của Công Tôn Uyển Nhi.

Vĩnh Lục Sơn Cư là một ngọn núi nhỏ nằm phía đông luyện linh sư hội.

Nơi này dành cho những ai cuồng nghiên cứu luyện linh, bọn hắc không có hứng thú với quyền lực trong luyện linh sư hội.

Bọn họ chỉ một lòng với luyện linh.

Bọn họ thường có những ý tưởng mới lạ đến điên rồ, đôi khi sẽ gây náo loạn cả linh sư hội.

Bọn họ thường bị cho là một lũ lập dị, bị tất cả xa lánh.

Nhưng đôi khi cũng có vài đan phương mới từ nơi đây xuất ra, gây chấn động cả linh sư hội.

Vậy nên Vĩnh Lạc Sơn Cư vừa bị trách vừa được thương, trở thành cấm địa trong lời đồn.

Công Tôn Uyển Nhi cùng Tôn Kỳ dọn đến đây cũng gây nên một chút xôn xao nhưng mà bọn họ đoán Công Tôn Uyển Nhi chỉ là ham chơi, chơi chán rồi sẽ dọn đi chỗ khác còn Tôn Kỳ chỉ là kẻ theo đuôi, Công Tôn Uyển Nhi đi đâu Tôn Kỳ theo đó.

Tại trong một ngôi điện trung tâm của luyện linh sư hội, có một lão giả khí chất uy nghiêm đôi mắt về hướng Vĩnh Lạc Sơn Cư.

Một tên trung niên đứng bên cạnh, hỏi:

“Sư tôn! Đề Uyển Nhi tự ý như vậy có nên không?”

Vị lão giả này đáp lời:

“Không sao. Ta xưa nay nhốt nó trong nhà, bắt nó học luyện đan. Bây giờ cũng nên cho nó vui chơi thư giãn một chút.”

“Chỉ cần thêm đề mắt đến Vĩnh Lạc Sơn Cư là được.”

Tên trung niên ngập ngừng hỏi:

“Còn tên theo đuôi thì thế nào?”

Vị lão giả vẫn ung dung:

“Ta đã điều tra qua. Không có vấn đề gì.”

p/s: Nói về đan đạo mình lấy ý tưởng từ hoá học.

Các bạn cứ tưởng tượng: đan luyện theo cách bình thường là hoá vô cơ.

Đan luyện theo cách đặc biệt là hoá hữu cơ: tinh dược chính là cacbon còn phụ dược là mấy nguyên tố khác dính xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Lũ điên

Tôn Kỳ khi đến Vĩnh Lạc Sơn Cư thì lập tức bế quan.

Công Tôn Uyển Nhi chạy nhảy vài ngày thì chán, lại dọn đến nơi khác nhưng mà nàng đã quên mất Tôn Kỳ. Trước đó còn hứa đại tỷ đi đâu người đi theo đó, cô đại tỷ người không lo chết đói.

Vậy mà mới qua vài ngày nàng đã quên bống cái đuôi theo sau.

Tôn Kỳ tại trong phòng bế quan, quên hết mọi sự ngoại giới. Hắn chỉ tập trung vào đan đạo.

Trước đó hắn đã sắp xếp lại các kiến thức một lần, bây giờ hắn cần tiếp tục chỉnh lý thông tin, tìm mối liên hệ giữa các điểm trọng tâm.

Lượng thông tin cần xử lý nhiều như biển lớn, hắn cần phân chia tách lọc, loại bỏ những kiến thức không cần thiết.

Từ biển lớn tách thành các dòng sông, từ dòng sông tách thành con suối nhỏ, từ suối nhỏ tách thành những tia thông tin, từ những tia thông tin tách thành những sợi chỉ nhỏ.

Dùng những sợi chỉ này đan dệt nên con đường luyện đan của riêng hắn.

Quang, Âm luân phiên, cỏ cây sinh trưởng, sông đời núi chuyển.

Một ngày này, Tôn Kỳ xuất quan.

Hắn vươn vai, hít lấy một ngụm khí dài rồi từ từ thở ra.

Bỗng nhiên Tôn Kỳ nghe đâu đó văng vẳng tiếng nói như xa như gần:

“Ngũ ca ở đây có một con chuột.”

“Vậy sao? Hay là bắt luôn con chuột này đi đỡ mắt công xuống núi.”

“Ngũ ca nói chí phải. Để đệ bắt nó. Hé hé hé...”

Một tiếng cười the thé lên khó nghe, Tôn Kỳ còn chưa làm rõ tính hướng thì bị một bàn tay bóp ngay cổ, toàn thân bị một lực lượng phong kín linh khí.

Tôn Kỳ cả thân thể cứng ngắc, miệng cũng không thể mở ra nói.

Hắn bị túm cổ bay về phía trên núi một nơi nào đó.

Tôn Kỳ được đưa tới một cái động phủ, trước động là một sân nhỏ. Hắn bị trói vào cái cây tại sân nhỏ.

Tôn Kỳ lúc này mới có chút hoàn hồn, nhìn rõ tình hình.

Trước mắt Tôn Kỳ có hai kẻ đang nói chuyện.

Một kẻ được gọi là Ngũ ca thân hình to lớn mạnh mẽ có chút cảm giác như kẻ thô kệch, trên trán có hai cái sừng nhỏ nhú lên.

Kẻ thứ hai được gọi là Lục đệ, cảm nhận đầu tiên khi nhìn kẻ này là: dài. Tay dài, chân dài, thân dài, cổ dài, cả cái đầu cũng dài hơn bình thường.

Bọn chúng đang tranh cãi về chuyện gì đó. Tôn Kỳ đang lắng nghe mong hiểu rõ tính hình.

Bỗng tên gọi Lục đệ quay lại nhìn hắn, cười the thé:

“Con chuột tinh rồi. Chúng ta không cần tranh cãi nữa. Thử là biết ngay ai đúng ai sai.”

Sau đó hắn đi tới chỗ Tôn Kỳ, từ trong lọ đan đỏ ra một viên đan được hình bầu dục, màu sắc xanh đỏ sặc sỡ, có mùi ngai ngái.

Không đợi Tôn Kỳ kịp phản ứng, hắn bóp miệng Tôn Kỳ nhét viên đan được vào.

Đan được trôi xuống cổ lập tức phát huy tác dụng.

Cả thân thể Tôn Kỳ hết chuyển xanh rồi đỏ, sặc sỡ đủ màu, cảm giác vô cùng khó chịu như ngàn mũi kim châm vào cơ thể.

Tôn Kỳ bị khoá toàn thân linh lực nên phản ứng có chút chậm, khi biết bị trúng độc mới vận dụng tất cả sức lực còn lại thôi thúc hắc động thôn phệ.

Nhưng mà trong lúc nhất thời hắc động không thôn phệ kịp, hắn vẫn phải chịu cảm giác trúng độc giãy vò.

Tên thô kệch gọi là Ngũ ca lúc này cười ha hả:

“Lục đệ! độc đan của đệ chỉ có bấy nhiêu thôi ư. Xem Ngũ ca đây.”

Tên này dứt lời thì móc ra trong túi một viên cầu đen to bằng nắm tay, sau đó hắn banh miệng Tôn Kỳ cố nhét viên cầu to dùng này vào miệng Tôn Kỳ.

Vừa nhét hắn vừa nói:

“Ngoan nào. Đây là giải độc, ngươi dùng xong sẽ hết độc. Có khi còn được tăng cường tu vi. Lợi ích không nhỏ.”

Tôn Kỳ tròn mắt nhìn hắn như muốn nói: ngươi có điên không? Ai lại luyện giải độc to dùng như vậy. Ngươi đừng nhét! Ta có thể tự giải độc.

Lời này hắn tất nhiên là không nói ra được.

Viên giải độc to dùng chui vào miệng, bị ép xuống bụng.

Độc lực lập tức tan ra hoá giải độc được, chỉ vài tức thời gian sau cơ thể Tôn Kỳ dần trở lại màu sắc bình thường. Dấu hiệu cho thấy độc được đã bị giải hết.

Tên thô kệch vỗ đùi cười ha hả.

Tên tay dài thì không phục tranh cãi.

Hai tên cãi qua cãi lại không ai nhường ai.

Tôn Kỳ lúc này mới lấy lại được bình tĩnh, xem xét tình thế hiện tại của mình tìm cách thoát thân.

Tôn Kỳ thấy bọn họ tranh cãi thì hắng giọng gây chú ý:

“Hai vị tiền bối thi thử luyện đan. Muốn biết ai thắng ai thua sao không hỏi một chút kẻ thử đan?”

Tên tay dài sáng mắt, vỗ tay một cái sau đó nói:

“Đừng ha! Được lực, độc lực thế nào thì chỉ có kẻ thử được là biết rõ nhất. Hỏi hấn không phải là sẽ rõ sao?”

Tên thô kệch ngơ ngơ hỏi tên tay dài:

“Nhưng kẻ thử được là ai?”

Tôn Kỳ lúc này giả bộ ho khan gây chú ý. Trong lòng hấn thầm mắng các người điên rồi hay sao mà kẻ thử được cũng không nhớ là ai?

Cả hai tên lúc này mới quay đầu nhìn Tôn Kỳ, tên thô kệch nói:

“Đứng! Đứng! Đứng! Người là kẻ thử được. Người nói xem đan được ai tốt hơn?”

Tôn Kỳ vui vẻ nói:

“Muốn ta nói không khó. Trước tiên cời trói cho ta đã.”

Tên thô kệch đang định cời trói thì tên tay dài ngăn lại, cười the thé khó nghe:

“Tiểu tử! bọn ta đâu phải tên ngốc. Người bị trói vẫn nói được. Cời trói ra, người tự sát, không nói cho bọn ta biết kết quả thì sao?!”

Tên thô kệch nghe vậy thì gật đầu lia lịa.

Tôn Kỳ thì cười khở: lập luận gì thế này? Các người không ngốc mà các người bị điên.

Nhưng mà Tôn Kỳ cũng chỉ có thể gượng cười, đổi giọng mềm mại:

“Hai vị tiền bối nếu tin tưởng thì hãy để ta làm trọng tài phân xử chuyện này. Được chứ?”

Cả hai gật đầu không ý kiến.

Tôn Kỳ lại tiếp tục:

“Nếu đã để vãn bối làm trọng tài thì phải tuân thủ theo phán quyết của trọng tài. Không được vì thua trận mà quay sang hành hung trọng tài.”

Cả hai tên này nghĩ nghĩ một chút thì gật đầu, tên tay dài còn bổ sung:

“Nhưng kết quả người đưa ra không được giải thích thích đáng thì ta sẽ đập chết người.”

Tôn Kỳ nghe lời này thì vẫn mỉm cười gật đầu nhưng trong lòng mắng: dạo này mấy tên điên đều thông minh như vậy sao?

Tôn Kỳ từ từ phân tích:

“Đã là thi đấu thì cần công bằng, tức là cả hai đều có điều kiện như nhau, đan được như nhau thì khi dùng thử mới công bằng.”

“Viên độc được thì bé như ngón tay còn viên giải được lại to như nắm đấm. Cái này là lấy to đè nhỏ. Viên giải được chỉ cần có một chút tác dụng thôi sau đó dựa vào số lượng mà hoá giải độc được. Như vậy không công bằng.”

“Nếu như cả độc được và giải được cùng kích thước thì giải được chắc chắn không giải được độc. Vậy nên lần này độc được thắng.”

Nghe thấy mình thắng, tên tay dài the lên cười cực kỳ chói tai.

Tên thô kệch thì đang gãi đầu, tiêu hoá lời giải thích của Tôn Kỳ, đầu óc hấn thật sự còn chưa hiểu rõ lắm.

Tên tay dài sau khi cười hả hê thì nhìn Tôn Kỳ ánh mắt sắc bén.

Tôn Kỳ lúc này bình tĩnh nói:

“Hai vị tiền bối đã có kết quả. Xin thả vãn bối ra.”

Tên tay dài nở nụ cười nham hiểm:

“Thả ngươi, vì sao phải thả ngươi? Ta có hứa thả ngươi sao? Ngươi nói hay như vậy hay là tiếp tục ở lại đây thử được cho ta.”

Tôn Kỳ trong lòng tức giận nhưng cũng không dám biểu hiện ra bên ngoài vẫn tiếp tục kiên trì nói:

“Hai vị tiền bối, ta vừa này còn chưa nói xong, thật ra vẫn còn về thứ hai.”

Tên tay dài ồ lên hứng thú.

Tên thô kệch thì lúc này mới tiêu hoá hết những lời trước đó của Tôn Kỳ, quay lại nhìn Tôn Kỳ chờ hắn nói tiếp.

Tôn Kỳ lúc này bình tĩnh:

“Lời tiếp sau đây của vãn bối nếu như hợp lý mong hai vị tiền bối thả ta ra, được không?”

Tên tay dài không ý kiến.

Tên thô kệch thì gật đầu đồng ý.

Tôn Kỳ có chút thờ phào, ít ra vẫn còn chút hy vọng.

“Chúng ta đều biết độc dược chính là dùng hạ độc để giết người, giết ma thú, giết Ma tộc... Thế nhưng hãy nhìn lại viên độc đan này đi, hình dáng xấu xí, màu sắc sặc sỡ, mùi ngai ngái khó ngửi. Rõ ràng là muốn nói cho kẻ địch biết: đây là độc đan.”

“Thử hỏi một viên độc đan như thế này thì chỉ có kẻ ngốc mới bị lừa. Như vậy thì viên độc đan này đã thất bại ngay từ mục đích của nó.”

“Lại nói khi bị trúng độc chúng ta chỉ quan tâm có giải được độc hay không, sẽ không quan tâm đến phải dùng bao nhiêu dược liệu giải độc. Vậy nên kết quả thực tế thì giải được thắng.”

“Nói tóm lại là giải được thắng!”

Tôn Kỳ liền mạch giải thích, từ độc đan thắng hoá thành thua.

Tên thô kệch còn chưa tiêu hoá hết lời Tôn Kỳ nhưng chỉ cần nghe thấy mình thắng thì vui vẻ, vỗ vai Tôn Kỳ bộp bộp, tiện tay giật đứt dây trói.

Tôn Kỳ thoát khỏi thì định chuồn lẹ nhưng bị tên thô kệch nắm tay giữ lại, nói Tôn Kỳ hợp khẩu vị của hắn, muốn cùng Tôn Kỳ kết bái huynh đệ.

Tên tay dài thấy thế thì ngăn cản nói:

“Ngũ ca khoan đã. Lời tên tiểu tử này còn chưa thể nói rõ đúng sai. Chúng ta đi tìm Đại ca phân giải rõ chuyện này.”

Tên thô kệch cười ha hả:

“Lục đệ nói đúng. Muốn kết bái cũng phải có sự đồng ý của Đại ca. Đi, chúng ta đi gặp Đại ca.”

Vậy là Tôn Kỳ bị hai tên này kéo lên đỉnh núi.

Trên đỉnh núi có một động phủ.

Động phủ này bên ngoài cùng kiểu thiết kế với động phủ của tên tay dài.

Trước động phủ có một cái sân nhỏ, trong sân có một cây cổ thụ, cây không cao nhưng cho cảm giác lâu năm cổ lão.

Dưới tán cây là một bộ bàn ghế đá, có một lão giả đang ngồi nhập định suy tư.

Tên tay dài và tên thô kệch khi chạy tới đây thì lập tức an tĩnh lại, đứng một góc trong sân yên lặng chờ đợi.

Tôn Kỳ có chút ngạc nhiên, hai tên này hình như rất kính sợ lão giả tóc bạc này.

Hắn cũng yên lặng không dám lên tiếng, nên biết tu vi hai tên này đã là Tạo Thể cảnh tuy ý có thể chế ngự hắn. Vị lão giả này chỉ sợ càng mạnh.

Một lúc lâu sau, vị lão giả từ từ mở mắt nhìn ba bọn hắn hỏi:

“Ta đang suy nghĩ vì sao đan được lại có tạp chất thì bị các người làm phiền. Nói xem các người có chuyện gì.”

Tên tay dài rồi rút thuật lại câu chuyện.

Còn Tôn Kỳ thì vô cùng ngạc nhiên, chấn động vì vấn đề lão giả đang suy tư: vì sao đan được lại có tạp chất.

Nếu như là luyện linh sư bình thường gặp câu hỏi này sẽ dễ dàng đưa ra câu trả lời, sau đó lại không nghĩ tiếp. Nhưng Tôn Kỳ lại khác, hắn nhìn thấy bản chất tinh được, đan được, hắn có thể trả lời câu hỏi này một cách toàn diện bao quát.

Vị lão giả suy tư điều này thì chứng tỏ:

Hoặc là lão bị điên.

Hoặc là lão thâm bất khả trắc. Lão đã đụng chạm đến cánh cửa bản chất tinh được-tạp chất.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Thanh sơn lục tiên

Vị lão giả nghe tên tay dài nói xong, thì mở miệng:

“Vị tiểu huynh đệ này nói không sai, lão Lục người thua rồi.”

Tên tay dài nghe thế thì ừ ừ, đã hoàn toàn chấp nhận kết quả.

Tên thô kệch cười ha hả nói:

“Đại ca! bây giờ đến chuyện của ta. Ta muốn cùng vị tiểu huynh đệ này kết bái, mong Đại ca cho phép.”

Tôn Kỳ tròn trĩnh mắt nhìn tên này: người bị điên sao? Ai muốn cùng người kết bái? À! Mà hình như hắn bị điên thật.

Nhưng dù thế người cũng không thể ép ta kết bái, ta không đồng ý.

Tên tay dài lúc này lại cười hắc hắc:

“Ngũ ca sao lại muốn kết bái với hắn? Hắn làm sao xứng làm huynh đệ với Ngũ ca hay là để hắn cho đệ. Đệ còn thiếu một hôn nô thử được.”

Tôn Kỳ nghe lời này thì lập tức nuốt lại lời từ chối kết bái. Kết bái thì hắn còn có cơ hội sống sót nếu trở thành hôn nô thì hắn chết chắc.

Vị lão giả kia suy tư một chút rồi nói:

“Lão Ngũ muốn kết bái huynh đệ, ta cũng không thể ngăn cản. Nhưng mà nếu như hắn là huynh đệ với lão Ngũ vậy thì cũng là huynh đệ của chúng ta.”

“Mà Thanh Sơn Lục Tiên chúng ta đều là những kẻ có danh tiếng. Muốn trở thành bên trong chúng ta một thành viên không hề dễ. Cần vượt qua thử thách của cả sáu chúng ta.”

Vị lão giả quay đầu nhìn Tôn Kỳ:

“Người có dám chấp nhận thử thách.”

Tôn Kỳ nghe lời này thì đắn đo không thôi, hắn không biết thử thách trong miệng lão giả này nói là gì? Nếu như là những thử thách biến thái thì hắn biết làm sao?

Tôn Kỳ còn đang suy nghĩ thì hắn bị gõ một cái bốp sau ót làm đầu hắn cúi về phía trước.

Tên thô kệch cười to:

“Đại ca! hắn gật đầu đồng ý rồi.”

Tôn Kỳ còn định giải thích thì lão giả đã nói:

“Nếu người đã đồng ý thử thách, vậy thì bắt đầu ngay đi. Lão Lục gọi lão Nhị, lão Tam, lão Tứ đến đây.”

Tên tay dài vắng mệnh lập tức chạy đi.

Tôn Kỳ thì kêu khóc trong lòng: chuyện này rốt cuộc là sao? Ta chỉ muốn ra ngoài hít thở không khí một chút thôi mà. Sao bây giờ lại thành kết bái huynh đệ.

Một lúc sau tên tay dài dẫn ba tên khác tiến đến trong sân.

Một tên nam trung niên da ngăm đen như tinh thiết, đầu trọc bóng loáng, chòm râu quai nón dày xồm xoàm màu đỏ hung. Giống như là tóc không mọc trên đầu mà mọc dưới cằm vậy.

Tên này khi tới liền chào vị lão già cùng tên thô kệch, qua cách xưng hô của tên thô kệch thì Tôn Kỳ biết tên râu quai nón này là lão Nhị.

Tên tiếp theo là một phụ nữ, đầu tóc xù rối bởi xơ cứng, còn có tóc trắng, tóc vàng do bị cháy nhiệt; làn da khô nứt giống như là cánh đồng khô hạn đất nứt ra từng mảng; đôi mắt thâm đen hõm sâu; cái miệng móm nhẹ răng. Nói chung là xấu đến xúc phạm kẻ nhìn.

Tên này là lão Tam.

Tên cuối cùng thì hình dáng và khuôn mặt đều khá bình thường, nhưng ánh mắt ngơ ngác, như một kẻ ngốc. Tên này là lão Tứ.

Tôn Kỳ nghĩ thầm trong bụng: Sáu tên này đều không bình thường, hình dạng quái dị xấu xí, điên điên khùng khùng ngơ ngác ngác. Cái gì mà Thanh Sơn Lục Tiên, phải gọi là Thanh Sơn Lục Điên mới đúng.

Vị lão già thấy tất cả đầy đủ thì nói:

“Thanh Sơn Lục Tiên chúng ta đều không phải là kẻ bình thường. Thanh cao, tao nhã. Bọn bên ngoài làm sao hiểu được. Bọn vô tri đó lại dám chế giễu chúng ta là Thanh Sơn Lục Điên...”

Tôn Kỳ sững sờ trong lòng: Thật sao hả trời? sáu tên này thật sự bị gọi là Thanh Sơn Lục Điên.

“... Hôm nay chúng ta kết nạp thành viên mới nhưng mà còn phải xem hán có thể vượt qua kiểm tra của chúng ta hay không nữa.”

Tên tay dài nhanh miệng:

“Nếu hán không vượt qua thử thách thì sẽ trở thành hồn nô cho đệ. Hé... Hé... Hé...”

Lão già nhìn tên tay dài nói:

“Nếu vậy thì bắt đầu từ ngươi đi.”

Tên tay dài xưng phải, hán nhìn Tôn Kỳ cười thâm hiểm:

“Nghe cho kỹ nan đề của ta đây: Vì sao đan dược chỉ có hình tròn mà không phải hình bầu dục, hình tam giác, hình vuông...”

“Hé... Hé... Hé... trả lời đi.”

Tên này dường như rất tự tin nan đề này Tôn Kỳ sẽ không trả lời được.

Trong dược thư cũng từng đề cập đến vấn đề này, đây chỉ là vấn đề đơn giản.

Nhưng Tôn Kỳ cảm giác nếu như mình trả lời như trong dược thư sẽ không qua được ải này.

Nên biết sáu tên ở đây tu vi và trình độ luyện đan đều cao hơn Tôn Kỳ, bọn họ chắc chắn đọc không ít dược thư há lại không biết câu trả lời trong đấy. Nhưng mà bọn họ vẫn hỏi câu này.

Cứ nhìn viên độc đan hình bầu dục cùng viên đan to như nắm tay mà hán thử dược, lại nghĩ đến nan đề mà tên lão Đại suy tư trước đó thì chắc chắn bọn hán sẽ không chấp nhận câu trả lời bình thường.

Tôn Kỳ bình tĩnh đáp:

“Đan dược không quan trọng hình dáng, quan trọng là dược lực bên trong. Đan dược sở dĩ có hình tròn vì hình tròn là hình mà tinh dược dễ hoà quện với nhau nhất.”

“Các hình dạng khác đều có góc tù góc nhọn, có chỗ dày chỗ mỏng, có chỗ rộng chỗ đặc... Làm cho tinh dược khó hoà quện với nhau.”

“Vậy nên muốn luyện loại đan dược khác hình tròn thì cần có trình độ luyện đan cực cao.”

Tên tay dài nghe lời này thì khoát trả cười sang sảng:

“Đừng! Đừng! Đừng. Lũ ngốc kia làm sao hiểu được ý tưởng của ta. Bọn hần còn nói ta điên. Nhưng mà ta không có điên, chỉ có mấy vị lão ca, lão tỷ ở đây mới hiểu được ta.”

“Ngươi là tên tiếp theo hiểu ta. Ài này ngươi qua.”

Vị lão giả vuốt chòm râu, nói:

“Tiếp theo là lão Ngũ.”

Tên thô kệch cười nói:

“Câu hỏi của ta là: Muốn luyện một viên đan được thật to thật to thì cần gì?”

Tôn Kỳ buột miệng:

“Cần một cái đan lô thật to thật to!”

Nói xong Tôn Kỳ thăm than hồng bết, nhanh miệng nói đại không kịp suy nghĩ, câu trả lời làm gì đơn giản như vậy.

Nhưng mà tên thô kệch lại vỗ đùi cười:

“Chính xác! Ngươi là kẻ thứ hai có thể trả lời đúng ngay lần đầu. Trước đây ta đã hỏi câu này nhiều lần, chỉ có lão Đại trả lời đúng ngay lần đầu, bây giờ có thêm ngươi.”

“Ngươi qua ài.”

Vị lão giả thấy lão Tứ đang ngồi nghịch lũ kiến thì găng giọng nhắc:

“Lão Tứ!”

Tên lão Tứ nghe thấy gọi mình thì ngơ ngác ngác đứng dậy, nhìn quanh hỏi:

“Ai gọi ta đó?”

Không có ai lên tiếng trả lời hần.

Tôn Kỳ không nhìn được vẻ mặt ngu ngốc đáng thương của hần mà lên tiếng:

“Là vị lão Đại này gọi.”

Tên lão Tứ liền gật đầu, sau đó ngồi xuống tiếp tục nghịch kiến.

Tôn Kỳ: Hả? như vậy thì là qua hay không qua?

Tôn Kỳ chưa kịp nghĩ nhiều thì một gương mặt xấu xí áp sát mặt hần, giọng nói như bà lão sắp chết:

“Ngươi nhìn tỷ có đẹp không?”

Tôn Kỳ cứng đờ cả cơ thể, khuôn mặt này xấu xí đến cực điểm khiến miệng của hần cứng lại không thốt lên lời. Hần có cảm giác nếu hần mở miệng nói thật thì hần sẽ chết còn mở miệng nói dối thì sẽ là lời nói dối kinh khủng nhất từ trước tới nay của hần. Rất có lỗi với lương tâm.

Tôn Kỳ dùng hết sức mà gật đầu một cái.

Vị lão bà này thấy thế thì vui vẻ về chỗ ngồi.

Vị trung niên râu đỏ xồm xoàm tiến đến trước mặt hần, Tôn Kỳ có cảm giác đứng trước mặt mình là một ngọn núi nhỏ, một toà thiết sơn.

Khiến cho Tôn Kỳ có cảm giác đè ép trầm trọng.

Vị trung niên này vuốt chòm râu của mình nhưng mà ngón tay của hần lập tức kẹt trong đồng râu rồi bụ, hần giật giật bàn tay cố vuốt thẳng đồng râu rồi nhưng mà vẫn không được, hần giật râu đau muốn chảy nước mắt.

Thấy không thể vuốt thẳng râu, hần rút tay ra xoa xoa cái đầu trọc của mình cười hề hề.

Vị lão bà thấy thế thì cười khúc khích, điệu bộ như thiếu nữ e ấp.

Tôn Kỳ thấy cảnh này thì trong bụng nể nang lớn: các ngươi làm ơn đi! Lúc này không khí đáng lẽ phải căng thẳng, hồi hộp đã bị các ngươi phá hỏng hết.

Các người làm ta thật muốn ỏi!

Vị trung niên râu đỏ hỏi:

“Làm sao để nung đỏ một viên đá mà không làm nó vỡ ra.”

Tôn Kỳ nghiêm túc trả lời:

“Từ từ tăng nhiệt độ.”

“Vậy nung làm sao cho viên đá vỡ?”

“Đột ngột tăng giảm nhiệt độ.”

Vị trung niên này gật đầu hài lòng quay lại chỗ.

Tôn Kỳ thờ phào nhẹ nhõm, vậy là hắn đã qua năm ải chỉ còn lại ải cuối cùng.

Vị lão giả sắc mặt không cảm xúc, nhẹ nhàng hỏi:

“Tinh được là gì?”

Tôn Kỳ nghiêm sắc mặt, câu hỏi này không đơn giản. Tôn Kỳ nhìn quanh sân, hắn thấy một đồng đá xây tại một góc sân.

Tôn Kỳ phát tay cuốn lấy một viên đá đặt lên bàn nói:

“Tinh được như viên đá này.”

Cả năm tên nghe vậy đều ồ lên.

Vị lão giả nghe thế thì ánh mắt sinh động thâm thúy đã không còn vẻ vô cảm như trước, hắn lại hỏi:

“Vậy đan được là gì?”

Tôn Kỳ lại phát tay cuốn lấy một viên đá đặt lên viên đá cũ, nói:

“Đây là đan được nhất hoàn.”

Sau đó Tôn Kỳ lại cuốn tiếp một viên đá đặt lên trên hai viên đá:

“Đây là đan được nhị hoàn.”

Tôn Kỳ liên tiếp cuốn viên đá chồng lên.

“Đây là đan được tam hoàn.”

“Đây là đan được tứ hoàn.”

...

“Đây là đan được cửu hoàn.”

Cả năm tên kia chăm chú theo dõi suy tư.

Còn vị lão giả ánh mắt như đuốc sáng, từng dòng suy tư chạy qua trong đầu, nhìn chồng đá mà rút lấy ý nghĩa tinh túy, diễn hoá tri thức, dùng kinh nghiệm so sánh đối chiếu.

Sau đó lão giả nhẹ vươn ngón tay đụng nhẹ một cái vào chồng đá làm chồng đá đổ vỡ.

“Còn đan được đặc biệt thì người giải thích thế nào.”

Tôn Kỳ thấy vậy vẫn bình tĩnh đáp trả:

“Phụ được như là chất kết dính giữa các viên đá.”

“Các viên đá đều có hình dạng riêng biệt, không viên nào giống viên nào. Có khi chúng có thể chồng lên nhau, có khi lại không. Nếu như có thể tìm thấy chất kết dính phù hợp có thể kết dính chúng lại.”

Lão già sững sờ vài hơi thở rồi bỗng nhiên vỗ mặt bàn, cười nói:

“Điều... điều... điều... điều đến cực đỉnh.”

Tôn Kỳ giật mình nhìn bàn đá bị vỡ nát một góc, nếu như bị lão già này vỗ một cái thì chết chắc.

Lão già bình tĩnh lại hỏi:

“Ngươi học điều này từ đâu?”

Tôn Kỳ đáp lời:

“Tự ngộ.”

Lão già cười nói:

“Tốt! từ nay ngươi là Thất đệ trong Thanh Sơn Thất Tiên.”

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Thất Đức

Tôn Kỳ lúc này ngẩn ra. Ta cũng không muốn cùng các ngươi kết bái, ta chỉ muốn rời khỏi đây ngay và luôn.

“bốp” một cái gõ vào đầu hấn.

Tôn Kỳ còn chưa kịp phản ứng thì “bốp... bốp... bốp” năm tiếng nữa vang lên.

Lão Đại cười nói:

“Nghỉ thức đã xong. Ngươi bây giờ chính thức là lão Thất trong Thanh Sơn Thất Tiên.”

Lão Lục lúc này tay quàng vai hấn tươi cười nói:

“Đây chính là nghi thức gia nhập Thanh Sơn Tiên bọn ta, gọi là Khai Trí. Bị các vị lão ca, lão tỷ gõ một cái giúp ngươi mở linh trí đồng thời nhớ tôn ti thứ bậc. Phải kính trên nhường dưới.”

“Được rồi! để Lục ca giới thiệu các vị lão ca, lão tỷ cho ngươi.”

“Đây là Đại ca, ngoại hiệu Vô Ưu. Lão Đại tu vi và đan đạo đều là mạnh nhất. Đại ca thích suy tư những vấn đề đan đạo cơ bản.”

Tôn Kỳ lúc này mới nhìn kỹ lão Đại, trong bụng mắng: cái gì mà Vô Ưu, nhìn các nếp nhăn sâu dày trên trán đi! Chúng sắp sụp xuống cả mí mắt rồi kìa. Rõ ràng suy nghĩ quá độ.

Nhưng bên ngoài thì Tôn Kỳ lễ phép chấp tay làm lễ.

“Đây là Nhị ca, ngoại hiệu Bộc Phá. Nhị ca thích nghiên cứu về đan hoá, đan lô.”

Nhìn đi nhìn lại mấy lần, Tôn Kỳ thấy vị Nhị ca này vẫn giống một tên luyện khí hơn một vị luyện linh sư. Vai u thịt bắp, làn da như sắt thép đã qua tinh luyện. Nhìn kiểu gì vẫn giống một tên luyện khí hơn.

Tôn Kỳ tiếp tục chấp tay làm lễ.

“Đây là Tam tỷ, ngoại hiệu Khuynh Thành. Tam tỷ thích nghiên cứu về trường xuân đan, trường thọ đan.”

Đây là các ngươi đùa ta sao? Thế quái nào mà lại lấy ngoại hiệu Khuynh Thành.

Tôn Kỳ chấp tay nói:

“Tam tỷ đáng lẽ phải lấy ngoại hiệu Khuynh Giới mới đúng.”

Vị Tam tỷ nghe lời này thì che miệng cười khúc khích vui vẻ, giống như một vị tiểu thư đài các.

“Tiểu Thất thật dẻo miệng.”

Tôn Kỳ sững sốt: hình như vị Tam tỷ hiểu lầm ý ta. Mà thôi! Dù cực đẹp hay cực xấu đều có thể khuynh giới! Vị Tam tỷ này vui vẻ là được.

“Đây là Tứ ca, ngoại hiệu Thanh Trí. Tứ ca thích tự mình thử đàn, nghiên cứu về đàn được và tạp chất. Vì nhiều lần tự thử đàn nên bây giờ trí nhớ của Tứ ca hơi đứt quãng, lúc nhớ lúc không.”

Đây rõ ràng là thử đàn đến si ngốc!

“Đây là Ngũ ca, ngoại hiệu Tuệ Linh. Ngũ ca cho rằng thế giới này quá nhỏ so với trí tuệ của huynh ấy, nên huynh ấy thích luyện đàn thật to.”

Đùa nhau sao? Phản ứng chậm chạp như vậy sao lại gọi là Tuệ Linh!

“Ta là Lục ca, ngoại hiệu Trường Mi. Lục ca thích nghiên cứu các loại hình dáng, màu sắc đàn được.”

Ngươi tay dài, chân dài, cổ dài, thân dài, đầu dài... Duy chỉ có lông mi không dài.

Ta đang ở chỗ quái nào thế này? Thế giới bị đảo ngược sao?

Tôn Kỳ lúc này còn đang chửi mắng trong bụng thì Trường Mi gọi:

“Thất đệ, vậy ngươi gọi là gì?”

Tôn Kỳ lấy lại tinh thần, thầm nghĩ: các ngươi nghe đây! Đây mới là tên đúng nghĩa.

“Đệ gọi là Tinh Niệm...”

“Không... không... không... ở đây không ai dùng mấy cái tên phạm tục đó cả.”

Lục ca lập tức xua tay gạt bỏ, rồi nói:

“Ở Vinh Lục Sơn Cư là nơi thế ngoại, không quan tâm chuyện bên ngoài, chỉ chuyên tâm tìm hiểu đàn đạo. Vậy nên khi đã gia nhập vào đây cần bỏ đi thế sự phạm tục.”

“Đệ cần lấy một ngoại hiệu phù hợp với đặc điểm của mình.”

Tôn Kỳ lại một lần nữa nắn to trong bụng: Cái gì mà lấy một ngoại hiệu phù hợp với đặc điểm của mình. Đây rõ ràng là các ngươi thấy thiếu cái gì thì lấy cái đó làm ngoại hiệu.

Nhị ca lên tiếng:

“Nếu Thất đệ không có ngoại hiệu, vậy thì chúng ta giúp đệ ấy lấy một cái ngoại hiệu đi. Đây đúng là việc ta thích nhất.”

“Hay là gọi Thất Dạ đi!”

“Không được! Nghe tên này là cảm thấy dài dòng lằng nhằng rồi.”

Tam tỷ lập tức phản đối.

“Hay gọi là Thất Sắc?”

“Không được! Ngươi thấy Thất đệ có bảy màu sao?”

“Thất Mục?”

“Ngươi muốn Thất đệ đi chăn trâu sao?”

“Thất Thiên?”

“Ngươi nhìn lên bầu trời xem có mấy trời mà thất thiên.”

“Thất Hoả?”

“Nhị ca, đây là mơ ước của ngươi không phải của Thất đệ.”

“Thất Bại?”

“Có người mới là đồ thất bại?!”

“Thất Hoàn Đan?”

“Đại ca, đây không phải là ngoại hiệu.”

“Được rồi, Tam muội. Người có ý kiến gì?”

Tam tỷ lúc này ánh mắt nhu hoà nhìn Tôn Kỳ hỏi:

“Thất đệ, người muốn ngoại hiệu gì?”

Tôn Kỳ nhìn biểu cảm này, thật sự hần muốn nôn ói, cũng may là hần không có cái gì trong bụng.

Tôn Kỳ nghĩ một chút nói:

“Hay gọi là Tôn Kỳ.”

Tôn Kỳ vẫn thường hay nghĩ trở lại với cái tên vốn có của hần, hần cũng không muốn biến thành Tinh Niệm mãi mãi. Hần muốn lấy chính tên thật của mình dương danh thiên hạ.

“Không được! ngoại hiệu này quá giống một cái tên.”

Tam tỷ gạt phăng đi.

Tôn Kỳ cười khỏ, đây vốn là một cái tên mà.

Đại ca lên tiếng:

“Lão Tam, người thấy nên đặt ngoại hiệu cho Thất đệ thế nào?”

Tam tỷ cười nói:

“Cuối cùng các người vẫn là phải hỏi ta.”

Tất cả bọn họ trầm mắng: không hỏi người được sao? Cái tên nào người cũng gạt phăng đi.

Tam tỷ nhìn Tôn Kỳ nhu hoà cười nói:

“Đặt ngoại hiệu cho Thất đệ thì phải phù hợp với tính cách của Thất đệ.”

Tôn Kỳ nhìn khuôn mặt biểu cảm nhu hoà của Tam tỷ mà suýt nữa ói ra cả hắc động. Trong cơ thể hần lúc này cũng chỉ có hắc động là ói ra được.

Tôn Kỳ cố gượng nụ cười đáp lễ:

“Tam tỷ thấy đệ nên lấy tên gì?”

Tam tỷ nghiêm túc hỏi hần:

“Thất đệ người có hay kiêu ngạo không?”

Tôn Kỳ nghe hỏi lập tức lắc đầu, kiêu ngạo là tính cách của Tinh Niệm. Ban đầu giả dạng Tinh Niệm hần cũng bắt chước tính cách này nhưng sau đó hần thấy đây không phải tính cách của mình nên dần thay đổi.

“Đệ rất khiêm nhường, điệu thấp.”

“Đệ có tham lam không?”

“Không hề. Đệ rất rộng rãi. Bán đan được thường thấp hơn bên ngoài.”

“Có hám gái không?”

“Đệ còn là một ma linh xử nam.”

“Có hay giận dữ không?”

“Không hề. Đệ thường nhường nhịn bọn họ.”

“Có tham ăn không?”

“Đệ còn là ma linh không có thói quen ăn uống.”

“Có đồ kỵ không?”

“Đệ luôn yêu thương tất cả. Có khi còn phát đàn dược miễn phí.”

“Có lười biếng không?”

“Đệ rất siêng năng. Một ngày ba bữa luyện đàn chỉ cần khách hàng cần là có.”

“Được rồi! Tỷ thấy đệ đã hội tụ đủ bảy loại đức tính cao quý.”

“Khiêm nhường không ngạo mạn.

Rộng rãi không tham lam.

Khiết tịnh không dâm dục.

Nhường nhịn không phẫn nộ.

Điều độ không phạm ăn.

Yêu thương không ghen ghét.

Siêng năng không lười biếng.”

“Với bảy đức tính tốt này. Ta nghĩ nên gọi đệ là:”

“Thất Đức!”

Ngũ Tiên nghe tên này thì vỗ tay ầm ầm tán thưởng. Khuynh Thành vẫn là đọc nhiều, hiểu nhiều, biết nhiều chữ nghĩa nhất trong đám.

Tôn Kỳ nghe tên này cũng cảm thấy nó khá phù hợp với tinh thần đạo đức cao thượng của hắn.

Nhưng mà... Khoan đã...

Ngoại hiệu của mấy tên này không phải đều là thứ bọn họ không có sao?!

Nếu vậy ngoại hiệu của ta là thất đức, có nghĩa là ta thất đức. Thất đức này có nghĩa là thất đức mà không phải thất đức theo nghĩa thất đức kiểu kia. Vây rốt cuộc Thất Đức là thất đức hay Thất Đức là thất đức.

AAA! Đầu ta muốn điên lên mất!

Lúc này lão Nhị đánh vỡ suy nghĩ của hắn:

“Ngoại hiệu đã có. Bây giờ Thất đệ nói xem Thất đệ thích nghiên cứu gì nào?”

Lục Tiên dỗi mắt nhìn Tôn Kỳ, bọn họ tại đây đều chuyên tâm nghiên cứu một lĩnh vực đan đạo nào đó. Mong đạt tới cực chí, thậm chí là thay đổi toàn bộ những quan niệm cũ.

Không khí lập tức trở nên nghiêm túc, Tôn Kỳ cũng nghiêm nghị theo.

Tôn Kỳ nghĩ một lát rồi nói:

“Đan dược hoàn mỹ.”

Tôn Kỳ hiện nay đang nghiên cứu cả một hệ thống luyện đan mới nhưng hắn sẽ không nói ra. Đan dược hoàn mỹ cũng là một lĩnh vực nhỏ hắn đang nghiên cứu. Dùng điều này để che đậy là đầy đủ.

Nghe thấy mấy chữ “Đan dược hoàn mỹ” cả Lục Tiên đều nghiêm sắc mặt trầm trọng.

Đan dược hoàn mỹ. Mấy chữ này trọng lượng quá cao.

Lục Tiên đều là những kẻ say mê chìm đắm trong đan đạo nhiều năm, trình độ luyện đan cực cao.

Bọn hắn cũng đã từng luyện được đan dược hoàn mỹ.

Nhưng mà bọn họ biết đó chỉ là may mắn.

Nghiên cứu đan dược hoàn mỹ tức là tìm ra quy tắc luyện đan dược hoàn mỹ. Mới nghĩ đến điều này thôi bọn họ đã cảm thấy khó khăn.

Lão Đại mở miệng đánh tan trăm mặc:

“Lão Thất đã đạt được thành tựu gì chưa?”

Ngũ Tiên còn lại mắt sáng tỏ, nghiên cứu là một chuyện đạt được thành tựu là chuyện khác. Chỉ có đạt được thành tựu nào đó thì mới đáng nói.

Thất đệ dù sao cũng còn quá trẻ mới là một đan sư, bọn họ cũng không nghĩ vị tiểu đệ mới nhận này sẽ có thành tựu một lĩnh vực nào đó. Nên nhớ chính lão Đại cũng chưa từng nghĩ đến nghiên cứu đan dược hoàn mỹ.

Tôn Kỳ nhắm mắt, câu thông với hai hồn nô.

Một lúc sau một hồn nô bay vào sân nhỏ, dâng lên một cái hộp ngọc.

Tôn Kỳ đặt hộp ngọc lên bàn để bọn họ tự xem.

Lão Đại hiểu ý cầm lấy hộp ngọc mở ra.

Bên trong là một viên đan có ba vòng, ngoài mặt nhẵn mịn hoàn hảo, hương thơm thảo dược nhẹ nhẹ.

Lão Tứ bóc nhẹ lớp vỏ đan cho vào miệng.

Lão Tứ Thanh Trí thích tự thử đan dược nhìn thấy viên đan này không kìm được mà nếm thử.

Bọn Ngũ Tiên còn lại cũng không ngăn cản mà nhìn Thanh Trí chờ kết quả.

Thanh Trí sau mấy hơi thở nhắm nháp thì mở mắt nhẹ gật đầu.

Ngũ Tiên còn lại thì sùng sốt. Bọn họ chỉ muốn kiếm hạt giống tốt tiếp nối ý chí nghiên cứu đan đạo của Vĩnh Lục Sơn Cư. Không ngờ trong lúc vô tình lại nhặt được báu vật.

Lão Đại nhanh chóng trở lại bình tĩnh hỏi:

“Lão Thất, đệ có thể luyện đan cho bọn ta xem tận mắt được không?”

Lời đề nghị này có chút không hay nhưng mà đan dược hoàn mỹ quá mức quan trọng, bọn họ phải tận mắt thấy mới tin được.

Tôn Kỳ gật đầu đồng ý. Với Tôn Kỳ mà nói kỹ thuật luyện đan dược hoàn mỹ chỉ là râu ria trong đan đạo hệ thống hắn đang xây dựng.

Lão Đại phát tay, từ trong động phủ của hắn bay ra một đồng thảo dược đủ loại, có cấp thấp có cấp cao.

Tôn Kỳ thấy chỉ có một cái đan lô thì hỏi thêm bốn cái đan lô nữa.

Lục Tiên thấy kỳ lạ nhưng vẫn đáp ứng.

Tôn Kỳ bắt tay vào nung nóng đan lô.

Tôn Kỳ dùng bốn đan lô chiết xuất tinh dược, một chủ lô luyện đan.

Đây chính là kỹ thuật nguyên thủy ban đầu Tôn Kỳ nghĩ ra để luyện đan dược hoàn mỹ. Hôm nay hắn sẽ biểu diễn lại.

Kỹ thuật luyện nhiều loại tinh dược cùng lúc hắn sẽ không dễ dàng để lộ ra ngoài.

Sau hai canh giờ luyện đan thì “Bành” một tiếng, đan lô chính bị nổ. Luyện đan thất bại.

Tôn Kỳ có chút xấu hổ:

“Các vị lão ca, lão tỷ! Luyện đan theo phương pháp này tỷ lệ thành đan hoàn mỹ cũng không cao.”

Lão Đại hỏi:

“Tỷ lệ bao nhiêu?”

Tôn Kỳ thành thật trả lời:

“Một phần hai mươi. Hai mươi lô thì thành một lô.”

Lục Tiên hít một hơi sâu chấn động.

Đan được hoàn mỹ trước đây luyện thành hoàn toàn là do may mắn, không hề có tỷ lệ.

Có tỷ lệ đồng nghĩa với đã tìm được quy tắc mà tìm được quy tắc luyện đan hoàn mỹ thì từ xưa tới nay không ai có thể làm được, ngoại trừ vị Thất đệ trước mặt bọn họ.

Lão Đại kiến thức uyên thâm chỉ cần nhìn vào cách luyện đan thì biết kỹ thuật này hoàn toàn có khả năng dù lần này luyện đan thất bại.

Ngũ Tiên còn lại thì tin tưởng hoàn toàn lão Đại.

Lão Đại mở miệng:

“Thất đệ có tiền đồ hơn chúng ta.”

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Tặng lễ

Lão Đại lấy từ trong tay áo ra một quyển sách nhỏ, nói:

“Đại ca không có gì tặng đệ. Đây là bản chép tay khi ta còn là đan sư và ma linh sư. Hẳn là có thể giúp ích ít nhiều cho đệ.”

Ngũ Tiên nhìn sách này mà hâm mộ vì bọn hắn biết lão Đại có trình độ luyện đan vô cùng cao, sách chép tay của lão Đại chắc chắn giá trị không nhỏ.

Lão Nhị cũng lấy ra một bản tâm pháp đưa cho Tôn Kỳ:

“Nhị ca cũng có đồ tặng đệ. Đây là Hoà Lô Tâm Pháp. Là ma pháp do ta nhiều năm nghiên cứu mà thành.”

Tôn Kỳ nhận bản chép tay và bản tâm quyết, chấp tay cảm tạ hai vị lão ca. Hắn cũng không ngờ mới gặp mặt không lâu đã được tặng đồ quý giá như vậy.

Bản chép tay chính là kinh nghiệm đan sư tích lũy qua vô số lần luyện đan, là đồ vật luôn cầm theo bên mình, bình thường sẽ không mang ra tặng cho kẻ khác.

Ma pháp thì lại càng quý giá, chỉ lưu truyền nội bộ không truyền ra ngoài với bất cứ lý do gì. Vì ma pháp là căn bản của mọi thể lực. Vậy mà vị Nhị ca này lại sáng khoái tặng cho hắn như vậy.

Mặc dù hắn sư hồn được không ít ma pháp nhưng bộ ma pháp này hẳn là cấp bậc không thấp, sẽ là một sự bổ sung quan trọng cho Linh Khí Quyết của hắn.

Tam tỷ Khuynh Thành cũng lấy ra từ trong tay áo một hộp ngọc đưa cho Tôn Kỳ, nói:

“Đây là Trường Xuân Đan, ma linh đan ngũ hoàn. Thành quả của hai trăm năm nghiên cứu của tỷ. Có tác dụng giữ được vẻ thanh xuân tại thời điểm dùng đan. Khi đệ gặp được tình yêu của đời mình thì hãy tặng cho nàng. Đan này dùng cho Tào Thề cảnh trở lên.”

Tôn Kỳ tiếp nhận hộp ngọc, trầm nghĩ: Tam tỷ à, đan này nếu thần kỳ như vậy! sao tỷ lại không dùng cho chính mình.

Lời này hẳn tất nhiên không dám nói ra.

Tôn Kỳ cười nói:

“Đệ chỉ sợ đời này không tặng được đan này cho ai khác ngoài tỷ.”

Tam tỷ nghe được lời này thì cười khúc khích;

“Tiểu Thất thật biết nói ngọt.”

Tôn Kỳ: Tỷ làm ơn đi! Ta chỉ hy vọng dùng xong đan này, tỷ sẽ dễ nhìn hơn thôi.

Lão Tử tiến lên, cầm một viên đá đặt vào tay Tôn Kỳ, chỉ nói vồn vện mấy chữ:

“Tặng đệ!”

Tôn Kỳ nhìn kỹ viên đá.

Viên đá màu đen, bề mặt sần sùi xấu xí. Cầm trên tay có cảm giác mát lạnh, trầm trọng hơn đá bình thường.

Tôn Kỳ nhìn viên đá này còn tưởng rằng phân ma thú dễ khô. Hắn đang định mở miệng từ chối thì...

Lục ca lên tiếng:

“Thật không ngờ nha! Đệ nhớ lúc đệ mới đến Tứ ca đã cầm viên đá này, trân trọng như bảo bối. Nhiều lần đệ muốn mượn nhìn xem đều bị Tứ ca từ chối.”

Tam tỷ nói thêm:

“Ta nhớ lúc đến đây Tứ đệ đã mang theo viên đá này, xem như bảo bối không bao giờ rời thân. Không ngờ hôm nay lại tặng cho Thất đệ.”

Tôn Kỳ nghe thấy thế thì biết viên đá đối với Tứ ca vô cùng quan trọng, hắn lại cảm thấy viên đá này khá vô dụng nên vội vàng trả lại.

Tứ ca đẩy viên đá trở lại nói:

“Nó ở trong tay người sẽ phát huy được công dụng tốt hơn.”

Tôn Kỳ ngạc nhiên: viên đá này có tác dụng gì sao?

Hắn cố hỏi Tứ ca nhưng Tứ ca chỉ nói để hắn tự khám phá. Khám phá không ra thì cảm như đồ kỉ niệm của Tứ ca.

Ngũ ca lúc này gỡ xuống vòng tay, vòng tay là một chuỗi mười hai vật trang trí. Ngũ ca gỡ ra một món đưa cho Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ nhìn vật nhỏ nhắn xinh xắn trong tay có hình một đan lô.

Hắn còn chưa hiểu lắm thì Ngũ ca giải thích:

“Đây là Trấn Phương Hồng Lô, có thể lớn có thể nhỏ. Khi lớn thì to như đình phủ, khi nhỏ thì như hạt đậu.”

“Đệ dùng hồn lực thôi động, đánh vào hồn lực ẩn ký của mình. Sau này có thể tùy tâm phóng to nhỏ.”

Tôn Kỳ ngạc nhiên trên đời này còn có vật thần kỳ như vậy.

Tôn Kỳ không dùng hồn lực mà dùng thần thức đánh vào thần thức ẩn ký của riêng mình.

Tôn Kỳ cũng không rõ dùng thần thức thay hồn lực trong trường hợp này không biết có được không.

Tôn Kỳ thử thôi động.

Trấn Phương Hồng Lô từ trong tay hắn biến lớn, ngày càng nặng đến khi không chịu được thì hắn lại thu nhỏ.

Quả nhiên thần thức thay thế hồn lực hoàn toàn không có vấn đề, mà sau này hắn cũng không sợ kẻ khác cưỡng ép xóa đi ẩn ký của mình, cướp Trấn Phương Hồng Lô.

Vì hồn lực không thể xóa đi thần thức.

Đây là khoảng cách về phẩm chất không thể dùng số lượng bù đắp.

Tôn Kỳ vui vẻ ra mặt.

Lục ca lúc này mới quảng vai hắn nói:

“Thất đệ khoan hãy vui mừng vội. Nhìn thử qua món đồ này của Lục ca tặng.”

Lục ca Trường Mi lôi trong túi bên hông ra một toà tháp nhỏ năm tầng.

Toà tháp như ngọc lưu ly nhiều màu sắc, lại có hương thơm nhẹ nhẹ.

Lục ca đưa toà tháp cho Tôn Kỳ, nói:

“Bọn họ đều nói đan dược phải hình tròn, ta liền không tin. Vậy là ta luyện ra đủ mọi hình dáng khác nhau. Bọn họ lại nói ta đã đi lệch chính thống. Bọn họ chửi bới, sỉ nhục ta.”

“Vậy là ta mất nhiều năm nghiên cứu chế tạo ra Ngũ Bảo Đan Tháp. Đây không phải là một toà tháp bình thường.”

“Ngũ Bảo Đan Tháp được chế từ tinh dược. Kết hợp rất nhiều loại tinh dược rồi tạo hình, cuối cùng mới thành toà tháp này.”

“Toà tháp này ta dùng độc dược chế thành, chỉ cần ngâm trong nước thì nước sẽ biến thành độc thủy. Để trước gió rồi thổi phát tháp này sẽ toả ra độc khí.”

“Thật để dùng hồn lực để lạc ấn. Có thể thổi phát tùy tâm”

Tôn Kỳ nhìn tháp này mà cảm thấy chấn kinh: đan dược còn có thể tạo hình như vậy.

Giờ đây Tôn Kỳ mới cảm thấy hấn quá non nớt rồi, cứ nghĩ rằng tạo dựng nên hệ thống đan đạo mới thì có thể khinh thường thiên hạ. Nhưng giờ đây hấn biết thứ hấn cần học hỏi còn quá nhiều.

Tôn Kỳ nhận những đồ vật này mà xúc động thật sự từ đáy lòng:

“Đệ mới đến Vĩnh Lục Sơn Cư cứ nghĩ sẽ phải cô độc tại đây, không ngờ lại gặp được các vị ca ca, tỷ tỷ.”

Lão Đại nhìn hấn ngạc nhiên:

“Ai nói là đệ mới đến? Đệ đã ở đây được mười năm rồi.”

Tôn Kỳ:

“Hả? sao lại lâu như vậy?”

Lão Đại chậm rãi nói:

“Mười năm trước đệ cùng một tiểu cô nương dọn đến đây. Tiểu cô nương chạy nhảy vui chơi một thời gian thì chán rồi đi. Tính ra thì tiểu cô nương này cùng ta cũng có chút quan hệ.”

“Còn đệ khi mới tới đây đã bế quan liền một mạch mười năm”

“Cả hai không gây náo loạn nên bọn ta cũng lười để ý.”

Tôn Kỳ cười khổ, hấn không ngờ bế quan thoáng cái đã qua mười năm. Vậy mà hệ thống đan đạo mới chỉ hoàn thành được vài bước sơ khởi.

Hấn cũng không ngờ Công Tôn Uyển Nhi lại không giữ lời như vậy, lúc trước còn nói sẽ bao no cho hấn vậy mà chớp mắt đã đi nơi khác chơi.

Nhưng mà lão Đại nói cùng Công Tôn Uyển Nhi có chút quan hệ lại là ý gì?

Đại ca không nói rõ, hấn cũng không tiện hỏi thêm

Tôn Kỳ nói lời cảm tạ với từng vị lão ca, lão tỷ.

Lão Đại cười nói:

“Đã lâu rồi chúng ta không tập hợp đầy đủ, chỉ bằng ngồi đàm luận đan đạo một chút. Để ta xem các đệ tiến bộ như thế nào.”

Bọn họ vui vẻ ngồi đàm luận.

Tôn Kỳ trình độ luyện đan còn thấp, không có chỗ chen lời, chỉ có thể ngồi nghe.

Nhưng đôi khi Tôn Kỳ cũng đưa ra vài thắc mắc, đây là những khúc mắc trong quá trình hấn xây dựng hệ thống đan đạo mới của mình.

Bọn Lục Tiên vô cùng ngạc nhiên với những câu hỏi của Tôn Kỳ, vì những câu hỏi của Tôn Kỳ đưa ra một cái nhìn rất mới, rất khác về đan đạo.

Bọn họ tận tình giải đáp nói hết suy nghĩ của mình.

Bọn họ tất nhiên không thể đưa ra câu trả lời chính xác được nhưng Tôn Kỳ có thể dùng làm tham khảo.

Qua cuộc trò chuyện này hấn biết được Đại ca, Nhị ca, Tam tỷ đều là ma dược sư. Tứ ca không rõ nhưng những lời của Tứ ca rất được bọn họ để ý.

Đại ca đôi khi cũng hỏi cách nhìn của Tứ ca.

Ngũ ca thì là ma linh sư cao cấp, gần trở thành ma được sư.

Lục ca thì kém hơn Ngũ ca một chút. Nhưng Lục ca lại là kẻ thông thạo về độc được nhất trong nhóm.

Tôn Kỳ ngồi nghe mà được lợi ích không nhỏ.

Trước khi tan nhóm, Đại ca nhắc Tôn Kỳ có chuyện gì thắc mắc thì có thể tùy thời hỏi bọn họ, nếu muốn có thể đến chỗ bọn họ xem bọn họ luyện đan.

Tôn Kỳ cảm động thật sự, đa tạ không ngừng.

Tôn Kỳ trở lại động phủ của mình. Hắn lấy ra từng món lễ vật xem xét.

Trưởng Xuân Đan không có tác dụng với hắn nên hắn để sang một bên.

Trần Phương Hồng Lô, hắc thạch, Ngũ Bảo Đan Tháp, Hoà Lô Tâm Pháp tạm thời bỏ qua một bên.

Tôn Kỳ cầm bản chép tay của Đại ca thầm nghĩ: bản chép tay của một vị ma được sư chắc chắn có nhiều thứ rất đáng giá ta học hỏi. Dù cho bản này chỉ có phần được đan và ma linh đan.

Tôn Kỳ đọc bản chép tay mà mắt sáng lên, miệng lẩm bẩm không ngừng:

“Thì ra là như vậy.... thì ra là như vậy...”

Những kiến thức trong bản chép tay, có vài điều hắn có thể thêm vào ngay hệ thống luyện đan mới của hắn, có vài điều thì phải qua chỉnh sửa biên dịch thì mới dùng được.

Nói tóm lại là lần này tưởng chừng gặp hoạ mất mạng nhưng cuối cùng lại thành cơ duyên lớn giúp ích không nhỏ cho Tôn Kỳ hiện tại và sau này.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Thất Đức xuống núi

Tôn Kỳ lúc này đang luyện đan.

Thủ pháp biến đổi, Tôn Kỳ quát lên một tiếng:

“Xuất!”

Ầm! ầm! ầm!

Ba tiếng vang dội trời. Cả Vĩnh Lạc Sơn Cư cũng rung rinh trong giây lát.

Trong luyện linh sư hội có nhiều ánh mắt dõi nhìn hướng Vĩnh Lạc Sơn Cư, nhưng mà rất nhanh lại không thèm để ý. Bọn hắn gặp tình huống như thế này đã rất nhiều lần nên cũng thành lãnh đạm.

“Không biết lũ điên đó lại làm gì nữa?”

Tôn Kỳ giật mình, đan chưa kịp ra đã rơi lại vào đan lò bị cháy mất.

Tôn Kỳ theo bản năng phóng thích thần thức hướng về phía vụ nổ.

Đó là động phủ của Nhị ca Bộc Phá.

Cửa động vẫn đóng kín, hồn lực không thể thăm dò nhưng thần thức thì vẫn xuyên qua dễ dàng.

Tôn Kỳ thấy được Nhị ca Bộc Phá đang nằm dưới sàn, hơi thở thoi thóp. Hiển nhiên là vụ nổ vừa rồi rất đáng sợ, sóng xung kích đủ phá nát ma linh.

Nhị ca Bộc Phá dù là Tạng Thể cảnh cao giai cũng không chịu nổi mà trọng thương.

Tôn Kỳ nhanh chóng bay ra khỏi động phủ hướng về phía động phủ Nhị ca.

Tôn Kỳ trên đường đi bay ngang qua động phủ của Lục ca Trường Mi thấy Lục ca cũng đang dõi nhìn về phía động phủ Nhị ca nhưng khá hững hờ.

Tôn Kỳ đáp xuống, nói:

“Lục ca, vụ chấn động vừa rồi từ phía động phủ Nhị ca. Không biết Nhị ca có sao không? Chúng ta cùng đi xem thử.”

Lục ca cười nhìn hấn:

“Thất đệ mới đến nên không biết. Nhị ca thường xuyên làm nổ đan lô, mỗi lần đều ầm ầm như vậy. Nhị ca không có chuyện gì đâu.”

Tôn Kỳ thì biết chắc là có chuyện nhưng hấn cũng không thể nói thần thức của hấn có thể đâm xuyên cửa động nhìn thấy cảnh bên trong.

Hấn chỉ có thể kiên trì thuyết phục.

Lục ca thấy hấn khẩn trương nên cũng đành nghe hấn đến chỗ Nhị ca.

Trên đường đi bọn họ rủ thêm Ngũ ca, Tứ ca, Tam tỷ.

Ngũ Tiên đến trước cửa động của Nhị ca Bộc Phá.

Bên ngoài cửa động vẫn đóng kín, từng sợi khói đen rí ra từ khe cửa động.

Bọn họ có cảm giác không ổn.

Tam tỷ lên tiếng:

“Vụ nổ lần này có vẻ lớn hơn bình thường. Chúng ta hay là kiểm tra xem thế nào.”

Ngũ ca hô lớn vài tiếng gọi Nhị ca nhưng vẫn không có đáp lời.

Tứ ca lên tiếng:

“Lục đệ, người đi gọi Đại ca đi. Chỉ có Đại ca mới phá được cửa này.”

Lão Lục Trường Mi khô sở:

“Lúc trước ta nhỏ nhất làm chân chạy thì cũng thôi đi nhưng bây giờ có Thất đệ, sao ta vẫn phải làm chân chạy.”

Tam tỷ nhìn hấn lờm một cái:

“Chân người dài nhất làm chân chạy là đúng rồi. Không muốn làm chân chạy thì ta cắt chân người để người nằm một chỗ.”

“Thất đệ còn nhỏ sao có thể chạy xa như vậy.”

Trường Mi nhìn Tam tỷ sợ rụt cổ vội vàng phóng lên đỉnh núi tìm Đại ca.

Một lúc sau Đại ca xuất hiện.

Đại ca Vô Ưu nhìn cửa động nhú nhú mây. Hấn thôi động ma khí trong cơ thể vỡ ra một chường.

Cửa động ầm ầm sụp đổ. Một đám khói đen có chỗ giải thoát ồ ạt bay ra ngoài.

Vô Ưu phát tay cuốn hết khói đen ra ngoài, sau đó đi trước tiến vào.

Ngũ Tiên theo sau chân lão Đại tiến vào.

Đi đến cuối động phủ là một cảnh hoang tàn xác xơ.

Tường đá cháy đỏ, vật dụng vỡ nát không còn thứ gì nguyên vẹn, đá vụn rơi vung vãi.

Nhị ca nằm một đống như con heo chết cháy, bị đá tảng đè lên trên thân.

Vô Ưu phát tay cuốn hết đá văng ra.

Tam tỷ vội vàng đến kiểm tra Nhị ca.

Tam tỷ sắc mặt trầm trọng liên tiếp nuốt mấy viên đan vào miệng Nhị ca, thôi động pháp lực để đan dược tan ra.

Sau mấy tức thời gian sau hơi thở của Nhị ca mới mạnh dần.

Bọn Lục Tiên cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhị ca được đưa tới động phủ Tam tỷ chữa trị.

Nửa canh giờ sau, Nhị ca Bộc Phá cuối cùng cũng mở mắt tỉnh lại.

Bộc Phá nhìn Lục Tiên đang vây quanh mình mà cảm động:

“Đa tạ Đại ca, các vị đệ đệ, muối muối.”

Tam tỷ nhìn hẩn mẩn:

“Đa tạ cái gì? Lần này Nhị ca bị điên hay sao, làm gì mà vụ nổ lớn vậy? Nếu không nhờ Thất đệ kiên trì muốn đi xem thế nào thì bọn ta cũng dễ mặc huynh chết trong động phủ.”

Nhị ca Bộc Phá cười hề hề, theo thói quen đưa tay lên xoa đầu thì:

“Hả? Tay ta! Hai tay của ta đâu?”

Tam tỷ nhìn hẩn lờm:

“Còn tay gì nữa. Vụ nổ quá lớn phá nát hai tay, cũng may là huynh da dày mới không bị nổ chết.”

Lão Lục cười hề hề:

“Nhị ca, lúc trước huynh cũng thường nổ lò nhưng không có lớn như vậy. Sao lần này huynh liều mạng vậy?”

Nhị ca cười khỏ nói:

“Không phải cũng vì Thất đệ sao?”

Tôn Kỳ ngạc nhiên: Ta!? Liên quan gì tới ta chứ?

Bọn Ngũ Tiên nhìn Tôn Kỳ sau đó lại nhìn Bộc Phá chờ câu trả lời.

Bộc Phá vẫn cười hề hề nửa thật nửa đùa:

“Cách luyện đan hoàn mỹ của Thất đệ mang đến trùng kích quá lớn cho ta. Ta nghĩ mình không thể tụt hậu phía sau. Nên thử làm lớn một lần xem các người có trầm trở hay không?”

Sắc mặt bọn Ngũ Tiên nghe lời này thì trầm xuống, sau đó Tam tỷ lại cười nói:

“Thất đệ cũng là thành viên trong Thanh Sơn Thất Tiên, thành tựu của đệ ấy chính là vinh dự cho chúng ta, Nhị ca sao lại ganh tỵ.”

Sau đó Tam tỷ lại nói tránh sang chuyện khác:

“Bây giờ là phải làm sao chữa trị cho huynh.”

“Muốn giúp huynh mọc lại đôi tay không khó nhưng mà thảo dược chữa mọc tay của ta đã hết, các vị có còn không?”

Đại ca, Tứ ca, Ngũ ca đều lắc đầu.

Lục ca hình như nhớ ra mình còn, đang định nói thì bị Tam tỷ lờm một cái thì lập tức rụt cổ không nói gì.

Tôn Kỳ thì càng không biết thảo dược chữa mọc tay là gì? Mà trong tay hắn chỉ có vài loại thảo dược cấp thấp, bọn Lục Tiên không có thảo dược chữa mọc tay thì sao hắn có được.

Vậy nên Tôn Kỳ cũng ngoan ngoãn đứng một bên nghe chuyện.

Tam tỷ nói tiếp:

“Chúng ta chỉ có thể xuống núi mua. Nhưng mà ta bận chăm sóc Nhị ca không thể rời núi.”

Đại ca cũng lên tiếng:

“Ta đã mấy trăm năm ở đây. Không muốn xuống núi.”

Tứ ca nói:

“Ta xuống núi sẽ lạc đường.”

Ngũ ca nói:

“Ta đang luyện một loại đan dược mới, không thể rời đi quá lâu.”

Lão Lục đang định mở lời thì bị Tam tỷ liếc một cái, Lão Lục liền rụt cổ lại. Tam tỷ nói:

“Lục đệ ở lại, hỗ trợ ta chăm sóc Nhị ca.”

“Xem ra chỉ còn có Thất đệ là có thể xuống núi.”

Tôn Kỳ thấy việc này không khó, vả lại hắn cũng muốn xuống núi hít thở không khí một lần.

Tôn Kỳ gật đầu nói:

“Việc này cứ để cho đệ. Tam tỷ nói tên thảo dược cho đệ là được.”

Tam tỷ nhanh chóng viết ra một tờ giấy đưa cho Tôn Kỳ nói:

“Thất đệ, bên trong có ghi lại một số thảo dược cần mua và một ít son phấn tỷ cần đệ mua giúp.”

Tôn Kỳ tiếp nhận tờ giấy, ngạc nhiên nói:

“Tam tỷ, son phấn chỉ che đi vẻ đẹp tự nhiên của tỷ. Tỷ vẫn nên để tự nhiên thì đẹp hơn.”

Tam tỷ nghe lời này thì cười khúc khích vui vẻ.

Tôn Kỳ trong lòng lại nghĩ: thật khó tưởng tượng một bà lão còn tô son trát phấn thì lúc đó có còn để cho ai sống được nữa không.

Đại ca lúc này cũng lên tiếng:

“Đại ca dạo gần đây không còn giấy viết. Thất đệ tiện thể mua giùm huynh Huyền Hương giấy tại Huyền Hương cửa hàng.”

Ngũ ca nói theo:

“Ta có luyện được một ít đan dược, đệ cầm xuống núi bán.”

Tứ ca:

“Ta muốn nuôi một tổ ong trên cây, đệ giúp ta mua một tổ ong Phong Huyết.”

Lục ca cười hắc hắc:

“Đệ giúp ta mua hạt giống Thực Độc Hoa.”

Nhị ca lúc này trên giường cũng bật dậy:

“Đệ giúp ta mua Huyết Ma Thiết, ta cần luyện lại một cái đan lô khác.”

Sau đó bọn họ lần lượt đưa cho Tôn Kỳ túi ma thạch, Ngũ ca thì là túi đan.

Trước khi đi Tam tỷ dặn hắn:

“Lần này xuống núi không cần vội vàng, cứ từ từ hoàn thành các việc. Nhị ca cũng không phải lần đầu mất tay.”

Tôn Kỳ chấp tay chào mấy vị ca ca, tỷ tỷ xuống núi.

Lục Tiên bọn họ đôi mắt nhìn theo.

Lục ca lúc này nói:

“Đệ có cảm giác hình như các vị lão ca, Tam tỷ muốn Thất đệ xuống núi thì phải, không những thế mấy vị còn muốn Thất đệ ở dưới đó càng lâu càng tốt.”

Tam tỷ nhìn hẩn mắg:

“Ngu ngốc!”

Ngũ ca hỏi:

“Chúng ta làm vậy có nên không?”

Đại ca trả lời:

“Mấy tháng nay cùng Thất đệ luận bàn đan đạo, ta thấy trình độ đan đạo của Thất đệ tiến bộ nhanh chóng. Chỉ sợ tiếp tục như vậy, một trăm năm sau Thất đệ sẽ vượt qua tất cả chúng ta.”

Ngũ Tiên nghe lời này thì hít một hơi trầm trọng, bọn họ không hề nghi ngờ lời của Đại ca.

Một trăm năm từ một đan sư có thể vượt qua cả ma dược sư như Đại ca thì quá khủng khiếp.

Tứ ca mở miệng:

“Lần này xuống núi rèn luyện cũng tốt, tiến bộ quá nhanh sẽ khiến tâm cảnh có thiếu sinh ra ngạo mạn. Đệ ấy đã có tên Thất Đức thì không được ngạo mạn.”

Tam tỷ tiếp lời:

“Trong thời gian này chúng ta cũng cần cố gắng, không thể đệ ấy vượt quá xa.”

Cả bọn Lục Tiên đều gật đầu.

Lục ca lúc này bỗng nhiên cười hắc hắc:

“Quả nhiên là có vấn đề. Đệ lúc đó cảm thấy có vấn đề nên khi đưa ra nhiệm vụ thì có chế tạo chút rắc rối. Thất đệ chắc chắn sẽ không dễ mua được Thực Độc Hoa. Hắc... hắc... hắc...”

Tam tỷ nhìn hẩn mắg:

“Ngu ngốc! chậm hiểu!”

Bọn Tứ Tiên còn lại cũng nhìn lão Lục ánh mắt khinh thường.

Lão Lục lúc này hiểu ra nói:

“Chẳng lẽ trong nhiệm vụ của các vị ca ca, tỷ tỷ đều có rắc rối. Sao lúc nào đệ cũng biết sau cùng thế này.”

“Đại ca sao lúc đó không nhắc đệ.”

“Ngũ ca sao không nháy mắt với đệ.”

“Tứ ca lúc đó thúc thúc cùi chỏ là đệ hiểu rồi.”

Tam tỷ gõ đầu hẩn một cái mắg:

“Ồn ào!”

Lão Lục thật sự cảm thấy uỷ khuất trong số Thanh Sơn Lục Tiên trước đây, hẩn luôn là kẻ chậm hiểu, ngốc nhất. Tưởng khi có Thất đệ gia nhập thì hẩn sẽ đứng trên Thất đệ nhưng không ngờ rằng đan đạo của Thất đệ khiến Đại ca cũng phải tán thưởng.

Lão Lục buồn rầu nhìn Nhị ca hỏi:

“Nhị ca, tay ca không sao chứ? Có thể chịu được bao lâu.”

Nhị ca cười ha ha:

“Không sao! Ta còn rất nhiều tay.”

Sau đó từ trong nách thò ra một cánh tay gãi đầu như thói quen.

Lão Lục thấy thế càng buồn hơn: Rốt cuộc hẩn vẫn là kẻ khổ nhất trong nhóm.

Cả bọn Lục Tiên ánh mắt dõi theo bóng lưng Tôn Kỳ đi xa.

Thất Đức xuống núi!

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Đã nhắc!

Tôn Kỳ xuống núi, vừa đi vừa xem danh sách những việc phải làm.

Tôn Kỳ lẩm bẩm: ta nên đi bán đan cho Ngũ ca trước, sau đó tiện thể mua thảo dược cho Tam tỷ, mua hạt giống cho Lục ca, tiếp đó ra ngoài mua giấy cho Đại ca, mua ong cho Tứ ca, mua tinh thiết cho Nhị ca, rồi mua son phấn cho Tam tỷ.

Ừm! cứ theo kế hoạch này mà làm.

Tôn Kỳ tiến về cửa hàng đan dược trong luyện linh sư hội.

Tại linh sư hội có cửa hàng chuyên thu mua đan dược và bán thảo dược, giá cả đều thấp hơn thị trường chút ít.

Tôn Kỳ bước vào trong cửa hàng, đi đến chỗ chường quầy, nói:

“Ta muốn bán đan dược.”

Tên chường quầy đang chăm chú ghi chép gì đó, cũng không rảnh ngẩng đầu lên, vừa viết vừa nói:

“Đặt đan dược lên bàn, cho biết tên đan dược cùng tên luyện linh sư.”

Tôn Kỳ cảm thấy khó chịu với thái độ của tên chường quầy nhưng vẫn giữ bình tĩnh nói:

“Thanh Minh Đan mà linh đan tứ hoàn, do...”

Tôn Kỳ có chút lưỡng lự vì hắn không biết rõ tên của Ngũ ca, hẳn là nên dùng ngoại hiệu của huynh ấy.

Tôn Kỳ tiếp tục:

“... do Tuệ Linh mà linh sư luyện.”

Tên chường quầy nghe xong tên bỗng nhiên ngẩng đầu, nheo mắt nhìn hắn, hỏi lại lần nữa:

“Công tử nói là vị luyện linh sư nào?”

Tôn Kỳ nghĩ tên này không nghe rõ nên lớn giọng nói:

“Là Tuệ Linh đại sư.”

Tất cả những khách hàng trong cửa hàng đang mua bán trao đổi bỗng đứng hình dừng lại nhìn Tôn Kỳ.

Tên chường quầy sắc mặt thay đổi trừng mắt nhìn Tôn Kỳ hô:

“Nhanh! Nhanh gọi đội bảo vệ. Tất cả xông lên bắt giữ tên này không được cho hắn chạy mất.”

Hắn vừa hô lên thì tất cả tạp vụ, khách hàng đồng loạt xông về phía Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ ngẩn ngơ khó hiểu: mình chỉ đi bán đan dược thôi mà, sao lại giống như là kẻ thù không đội trời chung với bọn hắn.

Tôn Kỳ nhanh chóng tỉnh lại, vơ lấy túi đan trên bàn cầm đầu chạy ra cửa hàng.

Nhưng mà trước cửa có hai tên tạp vụ đứng dàn hàng ngang, dang tay che đường ra.

Tôn Kỳ tiếp tục xông về phía trước, tung hai đấm vào hai tên tạp vụ.

Mấy tên tạp vụ tu vi không cao, chỉ là Luyện Linh cảnh.

Mà Tôn Kỳ trong Luyện Linh cảnh gần như vô địch.

Hai tên tạp vụ mỗi tên ăn một đám của Tôn Kỳ thì bay ra ngoài như điều đứt dây.

Tôn Kỳ nhanh chóng chạy ra ngoài, phía sau là mười mấy tên đuổi theo.

Bọn hắn vừa đuổi vừa hô hoán khiến những kẻ xung quanh chú ý, bọn họ nghe tiếng hô thì cũng đuổi theo Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ thấy cảnh này mà xanh mặt, cứ tiếp tục thế này thì hắn sẽ bị bắt mất.

Tôn Kỳ thấy phía trước có một con kênh lớn, hắn không do dự mà nhảy ùm xuống.

Mấy kẻ đuổi theo phía sau thấy thế thì có kẻ nhảy xuống theo, có kẻ lại đứng trên bờ canh chừng, có kẻ lập tức toả ra bao vây khu vực này.

Lúc này mấy tên trong đội bảo vệ cũng tới nơi, lập tức cho phong toả khu vực, yêu cầu có thêm sự hỗ trợ.

Tôn Kỳ lặn sâu xuống đáy, dùng thần thức bao bọc toàn thân tránh cho bị hồn lực dò xét, hắn bơi lên lòi qua đám rong rêu, cỏ nước. Thuận theo dòng chảy mà tránh thoát lũ đuổi bắt.

Tôn Kỳ cảm thấy may mắn, những kẻ đuổi theo hắn chỉ là Luyện Linh cảnh chưa thấy xuất hiện Tạo Thể cảnh. Nếu là Tạo Thể cảnh thì có cho hắn thêm mười cái chân nữa cũng chạy không thoát.

Nhưng khi Tôn Kỳ phóng thích thần thức dò xét, hắn có thể thấy cả luyện linh sư hội như bị kinh động, không ngừng có kẻ chạy tới đây. Trong đó không thiếu Tạo Thể cảnh cường giả.

Tôn Kỳ tự hỏi trong lòng: Rốt cuộc có chuyện gì mà bọn họ lại đuổi bắt ta, giống như ta và bọn hắn có mối thù giết cha vậy.

Ta từ lúc vào cửa hàng hình như cũng không làm gì kỳ lạ, ta chỉ có bán đan dược và bảo tên Ngũ ca.

Tên Ngũ ca!?! hình như lúc nghe tên Ngũ ca bọn họ mới nổi điên như vậy. Rốt cuộc Ngũ ca đã làm gì mà khiến bọn hắn đuổi bắt ta như vậy.

Phải nhanh chóng ra khỏi chỗ này!

Tôn Kỳ thuận dòng nước bơi vào trong một cái hồ, sau đó lách mình vào đám lau sậy.

Tôn Kỳ nhanh chóng ngụy tạo hình dáng và khí tức, nếu là kẻ quen biết hắn thì ngụy tạo kiểu này không che dấu được. Nhưng mà với những kẻ đuổi bắt mới gặp thì có thể qua mặt được.

Tôn Kỳ cẩn thận lấy thần thức bọc lấy toàn thân, khí tức như là Luyện Linh lục trọng.

Sau khi chuẩn bị kỹ càng, Tôn Kỳ bình tĩnh bước ra đám bụi cỏ.

Tôn Kỳ thấy một thiếu nữ hùng hùng hổ hổ, tay cầm đại chùy tiến về phía tiếng hô hoán.

Tôn Kỳ chạy với theo gọi:

“Tỷ tỷ xinh đẹp, xin dừng một chút.”

Thiếu nữ đang giận dữ, nghe hắn gọi “tỷ tỷ xinh đẹp” có chút hoà hoãn dừng lại nhìn hắn e thẹn.

“Sur đệ có chuyện gì sao?”

Tôn Kỳ tỏ ra thanh nhã, bắt chước phong cách của Đình Liễu, hỏi:

“Sur tỷ có chuyện gì mà tất cả náo loạn vậy?”

Thiếu nữ nhìn hắn hỏi lại:

“Sur đệ hắn là mới vào luyện linh sư hội đi?”

Tôn Kỳ gật đầu, hắn đã ở luyện linh sư hơn mười năm nhưng có mười năm là bế quan vậy nên hắn không khác gì mới.

Thiếu nữ điềm đạm giải thích với hắn:

“Tại nhiều năm về trước, có một tên ác ôn tự xưng là Tuệ Linh, hắn thuộc Thanh Sơn Lục Điện tu luyện tại Vĩnh Lạc Sơn Cư.”

“Có một lần hắn xuống núi bán đan dược nhưng mà đan dược của hắn lại to như nắm tay, thử hỏi ai có thể dùng viên đan to như vậy chứ. Chường

quầy tất nhiên là không chịu mua, cho dù có mua thì cũng phải thấp hơn một nửa giá thị trường.”

“Vậy là hấn tức giận bỏ đi. Những tưởng chuyện này đến đây kết thúc. Nhưng không ngờ tên này có lòng dạ hẹp hòi, lại độc ác vô cùng.”

“Hắn nhân lúc không ai để ý thì đốt cháy đan dược để được lực theo khói tán phát trong không khí.”

“Kẻ nào ngửi được mùi đan dược thì thành thành thật thật nói ra suy nghĩ.”

Tôn Kỳ nghe đến đoạn này thì ngạc nhiên hỏi lại:

“Cái này hình như cũng không phải là tội ác tày trời, chỉ nói ra lời thật lòng thôi mà.”

Thiếu nữ nghe lời này thì tức giận:

“Nào chỉ là lời thật lòng! Hôm đấy có tên đứng trên mái nhà chửi mắng luyện linh sư hội đã bỏ qua thiên tài như hấn, có tên đánh nhau với sư huynh tranh giành sư muội, có tên khóc lóc hối hận vì đã ăn bớt ma thạch trong cửa hàng.”

“Đáng sợ hơn là mấy tên làm bếp thú nhận: bọn họ nếu như ghét ai thì sẽ nhỏ nước bọt vào phần ăn của kẻ đó.”

“Có trưởng lão thành thật khai báo các quỹ đen của mình với vợ.”

“Có trưởng lão uy nghiêm đạo mạo lại thú thật mình có tính sợ vợ.”

“Có trưởng lão nổi tiếng sợ vợ lại mắng chửi bà vợ của mình xấu xí, hấn quyết định đi theo em Hương hàng xóm.”

“Có bà vợ lại khai thật hai đứa con xinh đẹp thông minh trước đó là của kẻ khác, còn đứa út ngốc nghếch xấu xí mới là của chồng.”

“Và đặc biệt là hôm đấy có tới mấy chục tên quỳ dưới mái hiên phủ của Vũ Linh trưởng lão cầu hôn.”

“Nên biết Vũ Linh trưởng lão là đệ nhất mỹ nữ luyện linh sư hội chúng ta.”

“Trong số những kẻ cầu hôn có cả lão đầu bếp, tên bảo vệ, đệ tử của nàng... Bọn họ đánh nhau um sùm trước cửa phủ của nàng.”

“Làm Vũ Linh trưởng lão vừa giận vừa xấu hổ, đóng cửa một năm không ra gặp ai.”

“Nháo sự càng lúc càng lớn, cuối cùng đến tai hội trưởng. Hội trưởng tự mình ra tay hoá giải độc dược.”

“Ngươi có biết là sau lần đó có mấy vị trưởng lão ôm chần ra ngoài bờ rào ngủ.”

“Có trưởng lão quỳ giữa nhà xin lỗi vợ.”

“Có đứa trẻ nhận lại cha mới.”

“Có kẻ bị trục xuất vĩnh viễn khỏi luyện linh sư hội.”

“Nói chung là cảnh tượng thê lương vô cùng”

“Sau cùng điều tra được là do Tuệ Linh của Thanh Sơn Lục Điện làm. Tất cả đến vậy kín Vĩnh Lục Sơn Cư đòi công đạo. Cuối cùng hội trưởng ra mặt cấm Tuệ Linh không được xuống núi trăm năm.”

“Mặc dù là trừng phạt quá nhẹ nhưng mà lời hội trưởng không ai dám dị nghị.”

Vị thiếu nữ này vừa kể vừa nghiêng răng tức giận:

“Ngươi nghĩ xem đó có phải là tội ác tày trời hay không, nếu như ta mà bắt được tên bán đan dược của Tuệ Linh, ta sẽ dùng cái chùy này đập đầu hấn, đập bụng hấn, đập chân hấn... Này đệ đệ sao ngươi lùi ra xa vậy, mặt ngươi tái xanh, chân còn run nữa.”

Tôn Kỳ cố gượng cười:

“Đệ cảm thấy không ổn, chắc phải về phòng trước. Cáo từ!”

Tôn Kỳ nói xong liền quay đầu chạy mất.

Thiếu nữ nhìn bóng lưng hấn, lắc đầu khó hiểu nhưng sau đó lại nghiêm mặt ôm chùy tiến lên.

Tôn Kỳ chạy ra ngoài luyện linh sư hội, vừa đi vừa né tránh, sợ bóng sợ gió.

Ngũ ca! sao lại có thể làm những chuyện thương thiên hại lý như vậy?

Nhưng đã làm rồi thì cũng thôi đi, sao huynh lại không nói một lời với đệ?!

Bỗng nhiên lúc này có tiếng bộp bên vai, Tôn Kỳ quay đầu nói một mạch:

“Tiểu đệ không quen biết Tuệ Linh, Thanh Sơn Lục Diên chính là kẻ thù của tiểu đệ.”

Tên này nhìn hắc khó hiểu:

“Ngươi bị điên sao? Muốn ra ngoài thì giao lệnh bài thân phận ra. Không được ở đây ồn ào.”

Thì ra trong lúc Tôn Kỳ miên man suy nghĩ thì hắc đã ra cửa luyện linh sư hội.

Tôn Kỳ giao ra lệnh bài thân phận của mình, làm một chút thủ tục sau đó chuồn lẹ ra ngoài.

....

Tại Vĩnh Lạc Sơn Cư.

Trưởng Mi và Tuệ Linh đang ngồi nói chuyện, bỗng lão Lục bắt chợt hỏi:

“Ngũ ca, huynh có nhắc Thất đệ là không được bán đan dược của huynh trong cửa hàng luyện linh sư hội không?”

Ngũ ca nghĩ nghĩ một chút khẳng định nói:

“Đã nhắc!”

Lão Lục thở phào:

“Nếu nhắc là tốt rồi. Nếu không thì Thất đệ chỉ sợ sẽ bị toàn linh sư hội đuổi giết.”

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Vô tận thủy trạch

Tôn Kỳ đi mấy cửa hàng đan dược trong thành nhưng mà khi nhìn thấy mấy viên đan dược to đùng thì bọn tạp vụ vội xua đuổi hắc như đuổi ôn dịch.

Tôn Kỳ thầm than: không ngờ danh tiếng của Ngũ ca lại lan ra cả các cửa hàng bên ngoài. Bọn họ vừa nhìn đan dược là nhận ra ngay.

Tôn Kỳ lại chọn một cửa hàng khác thử vận may, cửa hàng này gọi là Thiên Vận.

Tôn Kỳ từ từ thay đổi hình dáng, khí tức sau đó bước vào cửa hàng.

Mỗi bước vào một cửa hàng hắc đều biến đổi một chút để không ai nhận ra diện mạo thật.

Tôn Kỳ đặt một túi đan lên bàn nói:

“Chưởng quầy, ta muốn bán đan dược.”

Tên chưởng quầy ngạc nhiên, đan dược thường đặt trong lọ, ai lại để đan dược trong túi thế này.

Hắn mở túi thấy mấy viên đan dược to đùng thì lập tức xua tay:

“Không mua! Không mua! Đan dược này cửa hàng ta không mua. Cầm đi nơi khác đi.”

Đây đã là cửa hàng thứ sáu từ chối mua đan dược, Tôn Kỳ cũng có chút nóng nảy, đập bàn quát:

“Các ngươi có muốn làm ăn nữa không vậy. Các ngươi là cửa hàng đan dược lại không mua đan dược là sao?”

Tên chưởng quầy hừ lạnh, phát tay gọi mấy tên tạp vụ, chuẩn bị tổng cổ Tôn Kỳ ra ngoài.

Lúc này có một giọng nói:

“Đan dược này chúng ta mua.”

Tôn Kỳ và tên chương quầy đang hăm hừ nhau thì quay đầu về phía tiếng nói.

Là một thiếu nữ đang từ cầu thang đi xuống, giọng nói điềm đạm:

“Phúc bá, chúng ta là cửa hàng bán đan dược, không nên giương cung bạt kiếm với khách.”

Tên chương quầy lại gần, nhỏ giọng:

“Nhưng mà tiểu thư, mấy viên đan dược này có thể do tên kia luyện.”

Vị tiểu thư này vẫn điềm đạm:

“Không phải có thể mà là chắc chắn, ta đã nhận được tin từ trong luyện linh sư hội, các cửa hàng khác cũng biết tin này.”

Tôn Kỳ nghe lời này thì thầm than: không tốt.

Hắn cầm túi đan lùi về sau, đang định chạy thì thiếu nữ ôn hoà nói:

“Vị công tử này không cần lo lắng. Là luyện linh sư có thù với Tuệ Linh đại sư, cũng không phải bọn ta mà công tử cũng không phải Tuệ Linh. Bọn ta không có lý do gì để đối phó công tử.”

Tôn Kỳ vẫn từ từ lui lại cười nói:

“Bán cho luyện linh sư hội.”

Thiếu nữ từ tốn đáp:

“Không đáng giá! Nhớ năm xưa Tuệ Linh đại sư gây chuyện nhưng hội trưởng luyện linh sư hội cũng chỉ có cấm cửa trăm năm. Đây không phải là Công Tôn hội trưởng vị tha mà theo ta suy đoán Tuệ Linh đại sư có chỗ dựa.”

“Bán công tử không đáng giá mà có thể còn đắc tội Tuệ Linh đại sư.”

Tôn Kỳ tạm dừng bước chân, suy nghĩ lời vị thiếu nữ cũng thấy hợp lý.

Thiếu nữ quay sang chương quầy nói:

“Phúc bá, lấy giá gấp mười mua đan dược này.”

Tên chương quầy khó hiểu đang định hỏi lại thì vị thiếu nữ nói tiếp:

“Viên đan dược này to gấp mười lần đan dược bình thường thì cũng nên lấy giá gấp mười để mua. Mau làm thôi! Không cần thắc mắc.”

Tên chương quầy vâng dạ làm việc.

Tôn Kỳ giao túi đan cho tên chương quầy, có chút phân vân không biết mở lời thế nào.

Vị thiếu nữ thấy thế nói:

“Công tử nếu không ngại có thể theo thiếu nữ lên lầu nói chuyện.”

Sau đó ra hiệu mời.

Tôn Kỳ cười khổ trong lòng: nói chuyện với kẻ thông minh đôi khi rất dễ chịu, đôi khi lại thấy khó chịu. Muốn giao tiếp được với kẻ thông minh thì chỉ có thông minh tương đương.

Tôn Kỳ theo sau bước chân thiếu nữ lên lầu.

Tôn Kỳ ngồi xuống ghế, đặt lên bàn một tờ danh sách những thảo dược cần mua.

Thiếu nữ nhìn tờ giấy một lúc rồi nói:

“Đa phần thảo dược trong đây cửa hàng đều có, ta sẽ sai chương quầy chuẩn bị cho công tử.”

“Nhưng mà Lục Thiêm Thử còn tươi nguyên thì bọn ta không có, chỉ có xác Lục Thiêm Thử khô. Các cửa hàng khác hẳn là cũng như vậy. Thời gian này Lục Thiêm Thử thường lui sâu trong bùn rất khó kiếm. Nếu muốn có Lục Thiêm Thử tươi nguyên thì công tử chỉ có thể tự mình đi bắt.”

“Còn Thực Độc Hoa hạt giống thì cửa hàng không có. Thực Độc Hoa giá trị sử dụng không cao nên cửa hàng không thu nhập.”

“Còn về tổ ong Phong Huyết thì bọn ta chỉ có một, sẽ không ai bán cả tổ ong. Công tử cũng chỉ có thể tự tìm.”

“Huyền Hương giấy chỉ có tại cửa hàng Huyền Hương nhưng mà... hay là công tử từ đến đó hỏi sẽ rõ.”

“Huyết Ma Thiết chỉ có trong mỏ quặng Huyết Ma nhưng mà Huyết Ma mỏ đã bị khai thác triệt để mấy trăm năm trước, bây giờ đã là phế mỏ. Rất hiếm cửa hàng nào còn dự trữ.”

Tôn Kỳ nghe xong cũng cảm thấy khó hoàn thành nhiệm vụ, Tam tỷ nói lần này đi không cần vội vàng hẳn là đã lường trước những khó khăn này.

Tôn Kỳ hỏi lại:

“Vậy có thể tìm những thứ này ở đâu?”

Thiếu nữ đáp:

“Tại trong Vô Tận Thủy Trạch. Lục Thiềm Thừ, Thực Độc Hoa, tổ ong Phong Huyết đều tại trong Vô Tận Thủy Trạch, còn khu mỏ Huyết Ma cũng nằm gần đó.”

“Công tử muốn vào Vô Tận Thủy Trạch có thể đi đến phía tây bắc khu ngoại thành, ở đấy có Thợ Săn Liên Minh. Công tử có thể mua bản đồ, thông tin, thuê bọn họ dẫn đường...”

Tôn Kỳ chấp tay cảm tạ, nhận lấy túi thảo dược của mình đi ra ngoài. Hắn hướng phía tây bắc mà đi.

Lúc này trong phòng của vị tiểu thư này, một lão bà bước ra từ trong cánh cửa bí mật sau kệ sách.

Lão bà hỏi:

“Tiểu thư làm như vậy có đáng? Bán hẳn cho luyện linh sư hội cũng được một cái ân tình.”

Vị tiểu thư nhẹ cười đáp:

“Đó chỉ là một cái tiểu ân tình, với chúng ta có cũng được không có cũng được.”

“Bà bà nên biết tính của Công Tôn hội trưởng sát phạt quyết đoán. Vậy mà hẳn lại bỏ qua cho Tuệ Linh.”

“Ta từng thu nhập thông tin về chuyện này. Ta có một cái suy đoán: có một vị tại Vĩnh Lạc Sơn Cư bối phận đáng sợ, Công Tôn Độ cũng phải nể mặt vài phần.”

“Ta muốn thông qua tiểu tử này móc nối với vị ấy.”

Vị lão bà này chợt hiểu, khâm phục nhìn vị tiểu thư này:

“Tiểu thư thông tuệ, là lão bà nhiều lời rồi.”

Tôn Kỳ lúc này tại trong một góc hẻm tối, nhếch miệng cười:

“Thì ra là vậy.”

Tôn Kỳ, hẳn sẽ không dễ dàng tin lời ai đó. Vị tiểu thư này rất thông minh, lý lẽ rất thuyết phục mà lại tỏ ra thân thiện với hắn. Những kẻ như vậy mới cần đề phòng nhất.

Hắn sẽ không vì vài lời lẽ mà tin tưởng đối phương.

Nhưng qua lời của vị tiểu thư này, hắn biết một điều: Vĩnh Lạc Sơn Cư không tầm thường.

Tôn Kỳ bước ra từ trong hẻm tối, hình dáng lại có chút thay đổi.

....

Tại một cánh rừng dày lá, dưới chân là bùn đất nhộp nháp.

Tên thợ săn đi phía trước, cầm dao chém cỏ, cành cây hai bên dọn ra một con đường.

Vừa đi hắn vừa nói:

“Đương công tử yên tâm, tại hạ đã làm công việc dẫn đường này trên trăm năm. Tại hạ đảm bảo dẫn công tử đi con đường ngắn nhất dễ nhất.”

“Trong Vô Tận Thủy Trạch này rất dễ lạc đường, dù công tử có bản đồ. Không phải vô duyên vô cớ là nơi này lại gọi “Vô Tận”, hồn lực dò xét thường khó mở rộng, vật chắn quá nhiều.”

“Công tử chú ý xung quanh, không biết nguy hiểm từ lúc nào, chỗ nào sẽ nhảy ra...”

Tên dẫn đường vẫn huyền thuyên không ngừng về Vô Tận Thủy Trạch.

Vị Đương công tử cũng không cảm thấy phiền, vẫn để cho hắn nói.

Vị Đương công tử này tất nhiên là do Tôn Kỳ mạo danh.

Hắn đến Thọ Sơn Liên Minh tìm hiểu thông tin thì cảm thấy muốn thu thập những vật cần thiết không dễ. Vậy là hắn mua một tấm bản đồ chi tiết nhất mất hai trăm ma thạch.

Và thuê một tên thợ săn dẫn đường giá mười ma thạch một ngày.

Tên thợ săn gọi là Tiểu Lục, tu vi Luyện Linh cửu trọng, dáng nhỏ nhanh nhẹn.

Theo kế hoạch thì hắn sẽ dẫn Tôn Kỳ đi bắt Lục Thiềm Thừ trước tiên.

Sau một tháng liên tục đi chuyển, bọn họ cuối cùng cũng đến nơi.

Tiểu Lục nói:

“Bây giờ chúng ta mới chính thức đi vào Vô Tận Thủy Trạch, trước đó chỉ là khu rừng bìa ngoài.”

“Công tử có thể thấy nơi đây toàn là bùn nhão khó đi vì bây giờ đang mùa khô nếu như là mùa mưa thì nơi đây sẽ ngập nước đúng với cái tên thủy trạch.”

“Lục Thiềm Thừ thường xuất hiện nhiều nhất vào đầu mùa mưa, đến mùa khô chúng sẽ chui xuống bùn làm hang ngủ.”

“Lục Thiềm Thừ thường thích làm ổ ngủ dưới gốc cây Đước, công tử theo ta.”

Tiểu Lục dẫn Tôn Kỳ đến một rừng Đước rộng.

Cây Đước thân nhỏ, không cao, trái nhỏ dài như chiếc thìa. Rễ Đước toả ra xung quanh như cái lồng, giúp cây trụ vững trong bùn nhão.

Cây Đước mọc đan xen vào nhau thành rừng, rất khó có cây khác có thể mọc xen kẽ với Đước.

Trái Đước chính là nguồn thực phẩm quan trọng cho ma thú tại đây, trái Đước chín vào mùa mưa.

Tiểu Lục chỉ vào đám bùn dưới gốc cây Đước:

“Công tử nhìn mấy lỗ nhỏ dưới cây Đước.”

“Mấy lỗ nhỏ này có thể là cửa hang của Lục Thiềm Thừ; cũng có thể là của Thủy Trạch Xà, một loại rắn cực độc; cũng có thể của tôm, cua, cá; cũng có thể không có gì.”

“Các hang này thường sâu hai, ba thước mà hồn lực của bọn ta bị ngăn cách, không thể quét sâu như vậy. Vậy nên muốn tìm được Lục Thiềm Thừ chỉ có thể dựa vào vận khí.”

“Trước đây trong nhóm thợ săn cũng có nhiều kẻ chết vì đào phải hang Thủy Trạch Xà. Từ đó bọn ta chỉ bắt Lục Thiềm Thừ vào mùa mưa, sẽ không mạo hiểm đào móc vào mùa khô.”

“Công tử muốn bắt Lục Thiềm Thừ thì chỉ có tự mình làm, ta sẽ không mạo hiểm.”

Tôn Kỳ nghe lời này thì gật đầu, hắn sẽ không bắt tên này mạo hiểm.

Với Tôn Kỳ mà nói, việc này cũng không mạo hiểm, hắn có thần thức có thể quét sâu. Hắn có thể thấy rõ đâu là Lục Thiềm Thừ, đâu là rắn độc.

Tôn Kỳ bắt tay vào đào móc, tất nhiên là hắn không thể trăm phần trăm đào trúng Lục Thiềm Thừ, như vậy thì quá đáng nghi.

Tôn Kỳ đào móc được một số thứ linh tinh. Tôm, cua, cá... đều có, cũng nhiều lần đào trúng hang rồng.

Một lần đào trúng Thủy Trạch Xà, bị hắn ra tay chém chết.

Tiểu Lục nhìn Tôn Kỳ mà vô cùng ngạc nhiên: kẻ này thật sự quá may mắn, chỉ một lần đào trúng hang rắn.

Tôn Kỳ vất vả ba ngày liền, đào được hai mươi một con Lục Thiềm Thừ và một đồng cá tôm.

Lục Thiềm Thừ lúc này đang trong trạng thái già chết, không khó bắt.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Thực Độc Hoa cùng Phong Huyết Ong

Thu nhập xong Lục Thiềm Thừ, Tôn Kỳ tiến đến mục tiêu tiếp theo: Thực Độc Hoa hạt giống.

Tiểu Lục vừa dẫn đường vừa giới thiệu về Thực Độc Hoa.

Cây Thực Độc Hoa cao khoảng một thước, hoa vàng năm cánh, hoa to bằng bàn tay.

Mỗi cây Thực Độc Hoa chỉ có một bông hoa. Mỗi bông hoa thường kết xuất một hạt.

Hạt cây Thực Độc Hoa thon dài, màu đen óng, to chừng ngón tay.

Thực Độc Hoa trong nhựa có độc nhưng độc tính không mạnh. Các phần khác của cây lại không hề có độc.

Giá trị duy nhất của Thực Độc Hoa được biết đến hiện nay là hạt của nó có thể chiết xuất thành tinh dầu. Tinh dầu có mùi thơm nhẹ, thường được côn trùng yêu thích.

Thực Độc Hoa nở hoa kết hạt quanh năm, không khó thu hoạch. Nhưng vấn đề là Thực Độc Hoa thường mọc xen kẽ với Cúc Năm Cánh, cả hai loại cây khá giống nhau về hình dáng màu sắc, bông hoa, hạt có khác nhau đôi chút.

Hạt của Cúc Năm Cánh có màu nhạt hơn Thực Độc Hoa.

Nhưng đó cũng không phải vấn đề lớn.

Vấn đề ở chỗ trên cây Cúc Năm Cánh thường có ổ của Sạ Trùng.

Sạ Trùng là côn trùng nhỏ như ngón tay, bay khá nhanh, sống thành từng ổ khoảng mười con một ổ.

Sạ Trùng hút nhựa cây Cúc Năm Cánh làm thức ăn.

Sạ Trùng có tập tính bảo vệ lãnh thổ khá cao, mỗi một cây Cúc Năm Cánh là một lãnh thổ riêng, chúng sẵn sàng tấn công bất cứ ma thú hay Ma tộc nào xâm phạm lãnh thổ của nó.

Sạ Trùng là côn trùng có độc. Chất độc của nó có thể gây tê liệt thân thể, nếu bị cắn quá nhiều sẽ bị tê liệt toàn thân.

Nếu bị tê liệt toàn thân thì sẽ vô cùng nguy hiểm, nên nhớ đây là Vô Tận Thuỷ Trạch. Thứ nhiều nhất ở Vô Tận Thuỷ Trạch chính là nguy hiểm.

Tiểu Lục dẫn đường, đi suốt một tháng mới tới chỗ Thực Độc Hoa.

Trên đường đi cũng gặp phải một vài lần bị tấn công bất ngờ, nhưng Tôn Kỳ dễ dàng hoá giải. Chuyến đi này có kinh chưa hiểm.

Tiểu Lục đứng trên cành cây chỉ hướng phía trước nói:

“Công tử có thể thấy phía trước là một bãi cát bồi, cỏ mọc xanh um cao qua đầu. Chính là nơi sinh sống của Thực Độc Hoa cùng Cúc Năm Cánh.”

“Bao xung quanh là con kênh do tự nhiên hình thành, mùa này chỉ sâu có hai thước.”

“Công tử đừng nhìn mặt nước yên bình mà khinh thường. Ở dưới nước có thể là cá sấu, rắn độc, trăn nước, cá ăn thịt... Rất nhiều nguy hiểm không biết trước.”

“Tiểu Lục chỉ dẫn đường đến đây, còn lại vẫn là do công tử tự thu nhập.”

Tôn Kỳ gật đầu nhìn về phía bãi cát bồi.

Thần thức ngoại phóng bao quát cả khu vực.

Dưới thần thức dò xét, Tôn Kỳ phát hiện bảy con cá sấu, một bầy trăm con cá ăn thịt, hai con trăn nước hai bên bãi bồi, mấy con rắn độc.

Bên trong bãi bồi, ổ Sạ Trùng lút nhút bám trên cây Cúc Năm Cánh.

Tôn Kỳ sắc mặt trầm xuống, muốn lấy được hạt Thực Độc Hoa chỉ sợ không dễ.

Tôn Kỳ mở miệng:

“Chúng ta tạm thời dừng lại nghỉ ngơi, ta cần quan sát mấy ngày.”

Tiểu Lục đáp lời:

“Được!”

Sau đó hần nhanh chân chọn một cây cao, cuốn cành bẻ lá tạo thành một cái lán ở tạm. Hần là thợ săn kinh nghiệm mấy việc này với hần quá đơn giản.

Tôn Kỳ quan sát khu vực này ba ngày liền.

Hần phát hiện:

Bảy con cá sấu phân chia địa bàn rõ ràng, không con nào xâm phạm địa bàn con nào. Bọn cá sấu hoạt động tại tầng nước mặt.

Bọn cá ăn thịt thì sống ở tầng nước đáy, cả vùng bãi bồi này đều là địa bàn của chúng.

Hai con trăn nước nằm tại hai bên bãi bồi gần nước.

Mấy ngày quan sát Tôn Kỳ đã nhẩm tính ra kế hoạch qua kênh nước.

Tôn Kỳ lúc này đang tĩnh tâm đứng trên cây lặng chờ cơ hội.

Tiểu Lục đứng bên cạnh, yên tĩnh quan sát, với hần mà nói Tôn Kỳ muốn chuẩn bị bao lâu đều được, hần tính tiền theo ngày nên càng lâu thì tốt.

Một con gió nhẹ thổi, lá cây xào xạc. Tôn Kỳ bỗng nhiên mở mắt bẻ lấy một nhánh cây phóng đi.

Nhánh cây bay nhanh như tên bánh, đâm phóc trúng cánh một con Hồng Hạc.

Con Hồng Hạc đang bay gần mặt nước thì bị đâm trúng cánh làm nó lao đảo rơi xuống mặt nước, nhưng nó cố vẫy cánh bay lên.

Con Hồng Hạc đập cánh quấy nước làm cả vùng nước xao động, gây lên sự chú ý cho một con cá sấu.

Con cá sấu này lặng lẽ bơi tới chỗ con Hồng Hạc đang vùng vẫy trong vô vọng.

Con cá sấu há to miệng định ngoạm lấy con Hồng Hạc lồi xuống nước chìm chết, thì bỗng nhiên có một viên đá bay tới, bắn trúng mắt trái của nó. Làm nó táp hựt.

Con Hồng Hạc sợ quá, dùng hết sức vẫy cánh rời xa nhưng nó lại bay rớt xuống địa bàn con cá sấu bên cạnh.

Con cá sấu này thấy con mồi bay vào địa bàn của mình thì nhanh chóng quấy đuôi bơi tới.

Con cá sấu trước đó sẽ không chịu để con mồi tới miệng lại bay đi, nó cũng bơi tới chỗ con Hồng Hạc, vào địa bàn của kẻ khác.

Hai con cá sấu bơi nhanh há miệng táp lấy con Hồng Hạc.

Lúc này lại có mấy viên đá bay tới đánh vào mắt hai con cá sấu, khiến chúng táp hựt.

Con Hồng Hạc tìm thấy cơ hội, lập tức đập cánh cố bay về phía bờ.

Nhưng mà một cái miệng trăn đã chờ sẵn ở đó phóng tới con Hồng Hạc, một viên đá bay ra đánh vào mắt con trăn.

Con Hồng Hạc sợ hãi bay lòng vòng không định hướng.

Con Hồng Hạc đập cánh nước bắn tung toé, tiếng kêu éc éc, máu từ vết thương chảy lan một vùng nước.

Hành động của con Hồng Hạc càng kích thích lũ săn mồi hiếu chiến.

Mấy con cá sấu bơi lại quần chiến giành mồi, hai con trăn nước cũng muốn chia mồi, lũ cá săn mồi ngửi thấy mùi máu thì bơi tới chờ chực.

Tôn Kỳ nhảy xuống cành cây, lướt nhanh trên mặt nước tiếp cận bãi bồi.

Tôn Kỳ đứng tại bờ bãi bồi, hẳn sẽ không xâm nhập vào trong sâu.

Tôn Kỳ vòng quanh bãi bồi hái hạt Thực Độc Hoa.

Thực Độc Hoa mọc chủ yếu bên trong bãi bồi nhưng vẫn có vài cây mọc bên ngoài. Tôn Kỳ mấy ngày nay quan sát chính là muốn xác định rõ mục tiêu.

Thực Độc Hoa bên ngoài không nhiều, nhưng Tôn Kỳ cũng hái được hơn mười hạt. Như thế là đủ.

Tôn Kỳ nhanh chóng lướt trở lại chỗ Tiểu Lục.

Tiểu Lục cũng không khỏi vui mừng nín nọt:

“Công tử trí dũng song toàn. Có thể đơn giản hái được hạt Thực Độc Hoa mà không kinh động bọn Sạ Trùng!”

Tôn Kỳ nhìn hần cười:

“Ai nói không kinh động bọn Sạ Trùng!?”

Tiểu Lục kinh ngạc.

Tôn Kỳ chạy trước, quát:

“Chạy mau!”

Tiểu Lục tỉnh lại, nhanh chân chạy theo Tôn Kỳ.

Bọn họ chạy suốt hai canh giờ mới bỏ rơi được bọn Sạ Trùng.

Tiểu Lục sắc mặt trắng bệch nhìn cánh tay trái bị liệt. Hẳn bị Sạ Trùng cắn trúng một nhát tay trái.

Tôn Kỳ nhìn hần an ủi:

“Không sao! Chỉ nửa ngày là hết. Chúng ta chọn chỗ nghỉ ngơi, ngày mai lại đi tiếp.”

Ngày hôm sau, Tiểu Lục dẫn Tôn Kỳ hướng đến Thiên Trượng Bích. Vừa đi Tiểu Lục vừa giới thiệu về nơi này.

Thiên Trượng Bích là một vách đá dựng thẳng đứng, cao trăm trượng.

Vì là một vách đá nên không có nhiều thực vật bám lên trên. Vách đá có nhiều khe, hang, hốc... Chính là thiên đường chỗ ở cho rắn, rết, bò cạp, ong, kiến... tất cả bọn chúng đều mang kịch độc.

Loài ong Phong Huyết cũng như thế, chúng làm tổ trong các khe đá.

Ong Phong Huyết to như nắm tay, màu vàng, bụng sọc đen vàng, hàm răng khoẻ, kim chích ở đuôi cực độc.

Tập tính bảo vệ tổ cao, bọn chúng sẵn sàng liều mạng với kẻ xâm nhập.

Ong thợ ban ngày đi thu nhập mật, ban đêm trở lại tổ.

Mật của Phong Huyết ong có màu đỏ đậm như máu nên mới có tên Phong Huyết.

Mật của bọn chúng rất được ưa thích sử dụng.

Đã từng có nhiều kẻ muốn thử nuôi loại ong này, nhưng mà mật ong nuôi lại không có màu đỏ đậm, chất lượng cũng không bằng mật ong tự nhiên.

Từ đó lại không có kẻ nuôi Phong Huyết ong mà chỉ đi lấy mật từ tự nhiên.

Tiểu Lục giới thiệu xong thì quay sang nói với Tôn Kỳ:

“Công tử nuôi ong này vừa khó mà lại không có mật như tự nhiên. Công tử chắc chắn vẫn muốn một tổ ong chứ?”

“Nếu công tử muốn mật ong thì ở nhà Tiểu Lục vẫn còn một ít, có thể bán cho công tử.”

Tôn Kỳ vẫn cương quyết:

“Ta cần tổ ong Phong Huyết để tặng nên nhất định phải có bằng được.”

Tiểu Lục thấy thế thì cũng không thuyết phục nữa:

“Nếu vậy thì chỉ cần cắt một phần năm tổ ong, cùng một con ong chúa, cùng mười con ong thợ là đủ gây dựng tổ mới.”

Tôn Kỳ gật đầu lấy ra một cái hộp đã chuẩn bị trước.

Tiểu Lục nói tiếp:

“Phong Huyết ong sợ khói, gặp khói là bị say. Công tử có thể dùng khói hun trước sau đó mới cắt lấy tổ ong sẽ dễ dàng hơn.”

“Phía bên này sườn núi dễ leo lên trên hơn. Bọn thợ săn chúng ta thường xuyên khai thác mật ong Phong Huyết nên tạo ra một đường leo lên dễ dàng.”

Tôn Kỳ nhìn hần cười:

“Ngươi có vẻ rất thông thạo chuyện lấy mật?”

Tiểu Lục vỗ ngực khẳng định:

“Tất nhiên rồi! mỗi năm đều lên đây lấy mật mà!”

Tôn Kỳ lại cười nói:

“Vậy được! ngươi leo lên lấy tổ ong cho ta đi.”

Tiểu Lục chần chờ:

“Nhưng mà...”

Tôn Kỳ cắt ngang, nói:

“Năm mươi ma thạch.”

Tiểu Lục vẫn còn chần chờ.

“Tám mươi ma thạch.”

“Một trăm ma thạch.”

Hồi lâu ngẫm giá, Tiểu Lục chấp nhận giá hai trăm ma thạch. Hần vui vẻ leo lên lấy tổ ong.

Hai trăm ma thạch một tổ ong hoàn toàn đáng giá, Tiểu Lục còn có thể giữ phần mật ong thừa.

Tôn Kỳ cười: chuyện có thể dùng tiền giải quyết thì nên dùng tiền.

Tiểu Lục rất chuyên nghiệp chỉ trong chốc lát đã tiến gần đến tổ ong, trên đường leo lên lại tránh kinh động đến rắn rết bọ cạp trong hang. Hần đốt một nắm lá khô, sau đó thổi khói vào trong vách đá tổ ong.

Lũ ong hít phải khói thì bay loạn choạng, ngã nhào xuống đất.

Tiểu Lục thấy lũ ong tấp cả đã bị say khói, hần lấy ra một con dao cắt tổ ong khỏi vách đá.

Tiểu Lục khi trở xuống, hần cắt phần tổ ong có ong chúa cùng mười mấy con ong thợ đang say khói đặt vào trong hộp gỗ cho Tôn Kỳ. Phần còn lại của tổ ong thì hần giữ lấy.

Tôn Kỳ nhìn phần tổ ong này thờ phào. Vậy là hần đã hoàn thành được ba nhiệm vụ, tiếp theo sẽ đến Huyết Ma khoáng mạch thử vận may.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Huyết Ma Khoáng

Một ngọn đồi thấp và rộng, có hơn mười cửa hầm lớn cùng rất nhiều cửa hầm nhỏ dẫn vào sâu trong lòng đất.

Cửa hầm và đường hầm được chống đỡ bằng những cột gỗ chắc khỏe.

Nơi đây đã lâu rồi không có ai đến, nhưng vẫn có thể nhìn thấy vài dấu tích cảnh tượng nhộn nhịp khi xưa.

Tiểu Lục chỉ về phía ngọn đồi, nói:

“Bên trong ngọn đồi chính là Huyết Ma Khoáng.”

“Bên này là khu nhà đá ở tạm. Bên đây là kho chứa tạm. Bên đây là nơi mua bán nhu yếu phẩm. Bên đây là nơi giữ xe chờ hàng. ...”

“Công tử khi muốn trở về không cần đi theo đường đã đến đây, phía này có một con đường lát đá đi từ khu mỏ đến thành Hắc Liên.”

“Công tử, thỏa thuận của chúng ta đến đây là hết. Ta cần trở về.”

Tôn Kỳ gật đầu, ném cho hắn một túi ma thạch.

Tiểu Lục đỡ lấy túi ma thạch, sau đó đếm số ma thạch trong đó.

Thấy số ma thạch đầy đủ thì Tiểu Lục chấp tay chào, theo con đường lát đá cũ trở về thành Hắc Liên.

Tôn Kỳ ngóng nhìn về phía khu mỏ.

Khu mỏ này đã bị bỏ hoang mấy trăm năm trước, khả năng còn khai thác được thứ gì đó là khá thấp nhưng hắn cũng chỉ có thể thử vận may một lần.

Hắn nghe nói những khu mỏ bỏ hoang thường là chỗ làm ổ ưu thích của côn trùng, độc vật. Bởi vậy hắn phải cẩn thận khi tiến vào.

Tôn Kỳ phóng ra thần thức dò xét nhưng chỉ thăm dò được khoảng một dặm.

Tôn Kỳ lẩm bẩm: Quả nhiên là có thể hạn chế thần thức thăm dò.

Thần thức bị hạn chế cũng không khiến hắn ngạc nhiên.

Thần thức mặc dù kỳ diệu khó lường, có khả năng đâm xuyên qua nhiều loại vật cản nhưng trên đời này luôn có sinh có khắc. Sẽ có một loại khoáng vật nào đó ngăn cản được thần thức.

Đó có thể là một viên đá bên đường, có thể là một viên đá góc nhà, có thể là viên đá dưới hồ... Nó vốn dĩ đã có tác dụng ngăn cản thần thức nhưng thần thức lại chưa ra đời nên nó trở thành viên đá vô dụng.

Tôn Kỳ tin tưởng khi mình chưa sáng tạo ra thần thức thì vật khắc chế thần thức đã tồn tại rồi, chỉ là hắn chưa tìm thấy vật đó mà thôi.

Tôn Kỳ sắp xếp lại đồ đạc, giấu kín tại một chỗ.

Hắn đứng tại trước một cửa hầm, cảm thương chỉ xéo mặt đất, bên hông dẫm theo một con dao lớn.

Tôn Kỳ phóng ra thần thức dò đường, sau đó cẩn thận bước vào trong.

Đường hầm rộng ba thước, dài hun hút tối đen, dẫn sâu xuống lòng đất, bên vách hầm mạng nhện liti nhit.

Thình thoảng lại có tiếng rít côn trùng vang lên, những dấu chân to to nhỏ nhỏ đủ loại hình dáng trên mặt đất, có hình chân thú, chân chim, chân côn trùng, ...

Dưới thần thức dò xét, Tôn Kỳ có thể thấy rõ rất nhiều độc vật côn trùng đang ẩn nấp, có một số là chạy trốn hắn, có một số là muốn phục kích hắn.

Tôn Kỳ vẫn bình tĩnh tiến lên, bỗng nhiên vùng thương đâm về một phía.

Một tiếng “phốc” vang lên, một dòng máu chảy xuống mũi thương.

Tôn Kỳ vẫn bình tĩnh tiến lên, bỗng nhiên vùng thương đâm về một phía.

Mười tức hơi thở sau, mũi máu rần rần thu hút những đôi chân nhỏ trong bóng tối, bọn chúng bò ra tranh giành cắn xé xác con rắn.

Tôn Kỳ vẫn bình an tiến lên, hắn thường chủ động ra tay giết trước các mối đe dọa, hắn không muốn đặt bản thân vào thế bị động.

Thời gian trôi qua, Tôn Kỳ đã đi được mười dặm trong hầm mỏ.

Đường đi trong hầm mỏ quanh co khúc khuỷu, lúc lên lúc xuống, nhiều ngã lẩn lỏi, đan xen tách rời...

Tôn Kỳ cẩn thận từng bước chân, vừa đi vừa dò đường, trong đầu hình thành một bản đồ lập thể khu mỏ.

Tôn Kỳ cứ đi mãi, đi không biết bao lâu. Cuối cùng Tôn Kỳ cũng tìm ra lối đến trung tâm khu mỏ.

Đường hầm dẫn tới một khu mỏ rộng lớn.

Khu mỏ trung tâm như một hình trụ khổng lồ, cao mười dặm, rộng bảy dặm, có từng điểm Quang Tinh Thạch, Hoá Tinh Thạch chiếu sáng lơ lửng. Trong khu mỏ vẫn còn hằn dấu cuộc phá đá, vẫn còn một số dụng cụ hỏng rơi vãi trên mặt đất.

Tôn Kỳ nhìn cảnh tượng hùng vĩ này cũng không thể không thán phục. Thử nghĩ một chút cảnh tượng lúc khu mỏ còn hoạt động hoành tráng biết bao nhiêu.

Tôn Kỳ còn cảm giác mình nghe được tiếng cuộc phá đá văng vẳng, tiếng cười nói vui đùa, tiếng bước chân không ngừng ra vào...

Tôn Kỳ bước vào khu mỏ trung tâm, thần thức quét ngang.

Tôn Kỳ lấy thương chọc phá một điểm trên vách mỏ, sau đó hần lấy tay móc ra một viên đá bằng hạt đậu. Tay nhẹ vãn về bóp nát.

Kẹp giữa ngón cái và ngón trỏ là một hạt thiết khoáng bé như hạt mè màu đỏ đậm.

Tôn Kỳ lăm bầm:

“Đây hẳn là Huyết Ma Thiết khoáng.”

Tôn Kỳ dùng thần thức quét sâu vào trong vách hầm thì phát hiện rải rác những hạt Huyết Ma Thiết khoáng phân bố không đều chỗ dày chỗ thưa.

Tôn Kỳ cười khỏ: quả nhiên là khu mỏ bỏ hoang. Cho dù có khai thác hết những hạt khoáng xung quanh đây thì cũng chỉ được một nắm tay, còn không đủ luyện một cái đan lô. Mà muốn đào bới hết nơi đây chỉ sợ tốn không dưới năm năm thời gian.

Tôn Kỳ không dừng lại, hần muốn dò xét xung quanh xem thế nào.

Đang bước vào khu mỏ trung tâm thì Tôn Kỳ nghe tiếng rít, tiếng vỗ cánh nhẹ nhẹ.

Tôn Kỳ hoài nghi phóng thích thần thức dò xung quanh, sau đó hần ngược nhìn trần hầm mỏ trên cao thảm than: Không tốt.

Tôn Kỳ nhanh chóng phóng trở về cửa hầm.

Một tiếng rít lớn xé gió, tiếng vỗ cánh ầm ầm. Từ trên cao trần hầm, những đôi mắt đỏ mở ra như những điểm hoa châu trong đêm đen.

Xào xạc... xào xạc... những đôi mắt đỏ từ trên trần hầm phóng tới phía Tôn Kỳ.

Khi Tôn Kỳ vừa đến cửa hầm, bọn chúng đã bay tới ngay sau lưng Tôn Kỳ. Hần không thể làm gì ngoài việc quay mặt, múa thương chống đỡ.

Lúc này Tôn Kỳ mới thấy rõ kẻ tấn công là Huyết Ma Bức.

Huyết Ma Bức là loài dơi hút máu, thường sống trong các khu mỏ khoáng bỏ hoang.

Tôn Kỳ đứng tại ngay cửa hầm vừa đánh vừa lui, đường hầm chỉ rộng có ba thước, một mình Tôn Kỳ chặn đường múa thương rất có phong thái một tướng giữ ải vạn quân khó qua.

Trận chiến kéo dài suốt hai canh giờ, Tôn Kỳ lùi xa ra khỏi khu mỏ trung tâm, dọc đường xác dơi chết la liệt, máu chảy thành dòng.

Tôn Kỳ mệt lã, hần chọn một góc khuất an toàn, chui vào đấy nghỉ ngơi.

Một lúc sau, Tôn Kỳ từ từ mở mắt. Hần đã khôi phục lại bảy phần sức chiến đấu.

Đã lâu rồi Tôn Kỳ chưa phải kịch liệt chiến đấu như vậy.

Tôn Kỳ phóng thần thức dò xét khu vực xung quanh. Hần nhú mày phát hiện: mình hiện tại đang ở một chỗ lạ. Hần bị lạc đường.

Nhưng hần cũng không lo sợ.

Tôn Kỳ tiếp tục thăm dò, tạo dựng bản đồ lập thể khác trong đầu.

Một lúc lâu sau đó, hai bản đồ cũng khớp với nhau, Tôn Kỳ tìm được đường trở lại khu mỏ trung tâm.

Tôn Kỳ đi theo con đường đầy xác dơi.

Tôi khu mỏ trung tâm, Tôn Kỳ dùng thần thức dò xét đã không còn thấy lư dơi.

Tôn Kỳ tiếp tục lần theo dấu vết của bầy dơi để lại tìm đến hang ổ của chúng.

Tôn Kỳ tìm đến hang ổ của Huyết Ma Bức không phải để trả thù mà vì hắn đã từng nghe được lời đồn: Huyết Ma Bức sở dĩ hay chọn khu mỏ bỏ hoang để sống vì chúng thích sưu tầm những hạt khoáng vật để trong ổ.

Tôn Kỳ lần theo dấu vết tìm ra hang ổ của Huyết Ma Bức. Hai bên lại xung đột đánh nhau.

Tôn Kỳ áp dụng chiến thuật cũ, vừa đánh vừa lui.

Sau một tháng liên tục, Tôn Kỳ cuối cùng tiêu diệt hết Huyết Ma Bức trong hang ổ.

Tôn Kỳ bước vào hang ổ của Huyết Ma Bức, thần thức dò xét xung quanh.

Ánh mắt hắn sáng rực, hắn phát hiện ra chỗ Huyết Ma Bức để khoáng thạch.

Sau bao nhiêu ngày vất vả, cuối cùng cũng được đền đáp. Tôn Kỳ đứng trước một đồng khoáng thạch nhỏ, cao bằng đầu hắn.

Đồng khoáng thạch này sau khi tinh luyện sẽ chỉ còn lại một phần một trăm nhưng như vậy là đủ luyện một đan lô.

Tôn Kỳ lấy ra một cái bao, nhanh chóng thu nhập khoáng thạch.

Bỗng nhiên lúc này Tôn Kỳ thấy một viên khoáng thạch to bằng nắm tay màu đỏ nhạt, khá giống với Huyết Ma khoáng thạch. Chỉ là màu nhạt hơn một chút.

Tôn Kỳ nắm viên đá trong tay, hắn “ồ” lên một tiếng kinh ngạc: thời gian xung quanh viên đá không bình thường, hình như là chậm hơn một chút so với bên ngoài.

Tôn Kỳ lăm bầm:

“Viên đá này không bình thường. Chẳng lẽ giống như mấy chuyện ta hay nghe kể: Ta là thượng thiên sùng nhi, đi trên đường cũng nhặt được đại cơ duyên. Từ đó về sau, dựa vào thần thạch, thiên phú nở rộ, một đường hát vang, trả thù tất cả những kẻ từng sỉ nhục ta trong gia tộc, trả thù vị hôn thê đã từ bỏ ta theo kẻ khác. Cuối cùng vẫn đỉnh thiên hạ, ngạo nghễ thương khung. Trời đất này duy ta vô địch.”

“Mặc dù ta không có gia tộc lẫn bất kỳ vị hôn thê nào nhưng viên đá này hẳn là có thể giúp ta vô địch thiên hạ.”

Tôn Kỳ càng nghĩ càng thấy mộng đẹp, miệng cười ngoác không ngừng.

Tay thì vẫn lia lịa nhặt khoáng thạch bỏ vào bao, hắn lại phát hiện thêm được mấy viên đá kỳ lạ, cẩn thận bỏ vào một túi riêng.

Sau khi thu thập xong tất cả, Tôn Kỳ đi ra khỏi hầm mỏ, trên đường đi hắn vẫn không ngừng cười được.

Tôn Kỳ bước ra khỏi hầm mỏ, nụ cười vẫn treo trên miệng. Hắn cố lấy lại bình tĩnh, mang bảo trên thân thì phải càng bình tĩnh tránh cho kẻ khác để ý.

Tôn Kỳ một lúc sau mới bình thường trở lại, thu nhập tất cả hành lý, Tôn Kỳ trở về thành Hắc Liên.

Trên đường đi, thỉnh thoảng môi của hắn không chịu được mà vẫn nhếch lên, hiển nhiên là mộng đẹp vẫn đang diễn ra trong đầu hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Huyền Hương cửa hàng

Tôn Kỳ đứng trước một cửa hàng, ngược mắt nhìn lên tấm bảng có hai chữ: Huyền Hương.

Tôn Kỳ bước vào trong cửa hàng, bên trong không quá rộng lớn, trang trí nội thất trang nhã, tinh tế khá khác biệt với phong cách trang trí thường thấy tại Ma giới.

Một tên tạp vụ niềm nở đón tiếp Tôn Kỳ mời vào trong.

Tôn Kỳ dạo bước vào trong cửa hàng, bên trong chủ yếu bán những vật dụng ghi chép như: giấy, viết, mực, sách, nghiên mực...

Tên tạp vụ tận tình giới thiệu từng món.

Tôn Kỳ nghe một lúc mà mở rộng tầm mắt, không ngờ muốn chế tạo ra những vật dụng này cũng cần lắm công phu.

Một lúc tham quan, Tôn Kỳ vẫn không tìm được Huyền Hương giấy liền hỏi:

“Không biết cửa hàng có bán Huyền Hương giấy? Sao ta tìm mãi không được?”

Tên tạp vụ sững sốt:

“A! thì ra quý khách muốn mua Huyền Hương giấy. Sao quý khách không nói sớm!”

“Quý khách muốn mua Huyền Hương giấy thì phải lên lầu.”

“Mời đi hướng này!”

Tên tạp vụ dẫn Tôn Kỳ vào một căn phòng trên lầu, sau đó mời Tôn Kỳ ngồi xuống bàn. Hắn cúi đầu nói với tấm bình phong:

“Bà chủ! Có quý khách muốn mua Huyền Hương giấy.”

Sau tấm bình phong có giọng nói nhẹ nhàng như gió thoảng:

“Được rồi! người lui xuống đi.”

Tên tạp vụ lui xuống.

Tôn Kỳ lúc này mới để ý căn phòng này.

Căn phòng trang trí nhã nhặn, tinh tế phần cầu kỳ. Trên bàn là chậu hoa nhỏ, một đĩa bánh ngọt, nhìn chiếc bánh ngọt mà Tôn Kỳ không nỡ ăn, chiếc bánh làm khá công phu, tỉ mỉ.

Một hương thơm nhẹ nhàng, dịu dàng quanh quẩn trong phòng.

Tất cả giống như là phòng của mỹ nữ. Mặc dù hắn cũng chưa bao giờ thấy phòng mỹ nữ bao giờ nhưng hắn đoán phòng mỹ nữ thì cũng chỉ như thế là cùng.

Tôn Kỳ mở thần thức quét cả căn phòng, hắn thấy được một nữ phụ ngồi sau tấm bình phong. Trong lòng hắn thầm nói: quả nhiên là phòng của mỹ nữ.

Giọng nói bên kia tấm bình phong vang lên:

“Công tử muốn mua giấy Huyền Hương, vậy công tử có biết quy định?”

Tôn Kỳ ngạc nhiên lắc đầu. Mua hàng mà cũng có quy định sao? Không phải là một tay đưa ma thạch một tay đưa hàng sao?

Giọng nói kia bình tĩnh giải đáp:

“Huyền Hương giấy sản xuất vô cùng khó, mỗi lần mua đều có hạn định. Muốn mua thì cũng phải trả lời được câu hỏi.”

Tôn Kỳ hỏi lại:

“Câu hỏi gì?”

Giọng nói bên kia trầm bổng kể:

“Công tử hãy nghe ta kể câu chuyện này.”

“Ngày xưa, tại một làng kia, có một vị chế tác đại sư. Vị đại sư này có nhận ba đồ đệ: đại đồ đệ thiên phú bất phàm, nhị đồ đệ thông minh lanh lợi là mỹ nữ xinh đẹp, tam đồ đệ tuyệt đại phong hoa.”

“Vị đại sư dốc lòng truyền dạy cho ba bọn họ. Đại đồ đệ thiên phú tốt nhất, tam đồ đệ kém hơn một chút.”

“Ở lâu sinh tình, vị nữ đồ đệ này sinh yêu mến với đại sư huynh và đại sư huynh cũng có tình cảm với nàng nhưng cả hai không dám với ra. Tam sư đệ lại nhiều lần ngỏ ý với nhị sư tỷ. Đại sư huynh cũng biết tam đệ có ý với nhị muội nên cố ý nhường nhịn, vô tình với nhị muội.”

“Mối quan hệ tình cảm giữa ba bọn họ ngày càng phức tạp.”

“Thời gian trôi qua, vị đại sư thọ nguyên sắp hết. Trước khi chết vị đại sư muốn đại đệ từ kế thừa mình nhưng đại sư lại nhường nhịn cho tam đệ vì đại sư

huynh biết tam đệ có rất nhiều tham vọng, có tài năng thay thế sư tôn. Còn hấn chỉ một lòng vì đạo bỏ mặc mọi sự. Hấn trốn lên núi, từ đó không chịu gặp ai.”

“Tam đệ được như tâm nguyện thay thế địa vị của sư tôn.”

“Công tử nói xem trong bọn họ, ai thành công nhất?”

Tôn Kỳ nghe câu chuyện mà khó hiểu: chuyện gì thế này? Còn câu hỏi nữa, phải trả lời sao đây?

Tôn Kỳ ngẫm nghĩ một chút, nói thật suy nghĩ của mình:

“Ta nghĩ vị đại sư huynh hấn là thành công nhất.”

Sau bình phong, giọng nói có chút lạnh đi:

“Vi sao?”

Tôn Kỳ bình tĩnh đáp:

“Vi lựa chọn của hấn đúng nhất. Truy cầu đại đạo, truy cầu lực lượng. Lực lượng mới là căn bản của quyền lực. Vị đại sư huynh nếu như cường đại, hấn có thể đoạt được vị trí của tam đệ bất cứ lúc nào hấn muốn. Vị trí mà tam đệ có được cũng không bền vững.”

Giọng nói sau bình phong lại lạnh thêm mấy phần:

“Vậy ngươi đồng ý với vị đại sư huynh đấy?!”

Tôn Kỳ lắc đầu:

“Vị đại sư huynh đó có tình cảm trong lòng lại đi chối bỏ. Chối bỏ sẽ khiến cho đạo tâm có vết gợn. Đạo tâm không thông suốt thì không thể đi tới cuối đại đạo. Hấn sẽ mãi mãi bị vây trong khốn cảnh.”

“Ta nghĩ kẻ đau khổ nhất là nhị đệ tử, nằng vì lý tưởng của hai kẻ đàn ông mà không thể có được hạnh phúc.”

Giọng nói sau bình phong “ồ” lên ngạc nhiên:

“Câu trả lời của ngươi rất khác mấy kẻ trước đây. Ngươi đạo tâm thông suốt, ngươi hình như chưa bao giờ trải qua chuyện tương tự.”

Tôn Kỳ buồn rầu nói:

“Ta quả thật chưa trải qua chuyện tương tự. Ta chỉ biết có tình cảm không nói, khi mất đi cơ hội nói ra thì hối tiếc cũng đã muộn.”

Tôn Kỳ lúc này nhớ lại cha và mẹ, quãng thời gian bên cha mẹ hấn chưa nói được một lời yêu thương.

Tôn Kỳ tiếp tục:

“Đạo tâm ta thông suốt vì ta dám giết kẻ cần giết, dám đoạt thứ mình muốn.”

Giọng nói sau bình phong trầm lại:

“Vậy ngươi cho rằng vị đại sư huynh kia đã chọn sai?”

Tôn Kỳ gật đầu dứt khoát:

“Phải! hấn đã sai ngay từ. Có tình cảm thì nên nói ra dù vị sư muội kia có thích hấn hay không. Hấn muốn truy cầu đại đạo nhưng lại có khúc mắc trong lòng. Cho nên sau cùng hấn sẽ không tìm được đại đạo, hấn cũng không có được vị sư muội hấn yêu, hấn cũng không có được quyền lực như tam đệ. Sau cùng hấn sẽ không có bất cứ thứ gì trong tay.”

Sau bình phong có tiếng vỗ tay cười nói:

“Hay! Nói rất đúng. Sau cùng hấn sẽ không có bất cứ thứ gì.”

“Ngươi đã thông qua thử thách. Ngươi có cơ hội chọn mười tờ.”

Vừa nói xong thì sau bình phong bay ra trăm tờ giấy khác nhau. Có đủ hình dáng màu sắc mùi hương.

Tôn Kỳ nghi ngờ hỏi:

“Ta chỉ muốn mua Huyền Hương giấy.”

Giọng nói sau bình phong đáp:

“Bên trong trăm tờ giấy này có Huyền Hương giấy, ngươi chỉ có mười lần chọn.”

Tôn Kỳ không ngờ mua một tờ giấy lại rắc rối như vậy.

Tôn Kỳ phóng thần thức dò xét nhưng mà hắn phát hiện trăm tờ giấy này đều có đôi chút khác biệt, hắn lại chưa bao giờ nhìn thấy Huyền Hương giấy nên không có đối chứng để tìm chính xác.

Tôn Kỳ đành chọn đại mười tờ, giao ra hai ngàn ma thạch.

Mỗi tờ có giá hai trăm ma thạch khiến hắn cảm thấy quá lãng phí cho một tờ giấy viết.

Tôn Kỳ đứng lên muốn ra ngoài thì giọng nói sau bình phong vang lên:

“Nếu như ngươi gặp vị đại sư huynh đây thì ngươi sẽ làm sao?”

Tôn Kỳ không nghĩ nhiều, đáp ngay:

“Ta sẽ gõ vào đầu hắn, nói: Tình cảm trước mắt còn không giải quyết được thì tìm đại đạo có ích gì?”

Giọng nói sau bình phong vui vẻ:

“Tốt! tốt! tốt! nói rất hay. Ta chờ ngày ngươi làm điều đấy.”

Tôn Kỳ nhún vai không quan trọng, chỉ là một câu chuyện muốn thử thách ta mà thôi, ta sao lại để trong lòng.

Tôn Kỳ bước ra Huyền Hương cửa hàng. Mọi thứ đã thu mua đầy đủ, bây giờ thì trở lại Vĩnh Lạc Sơn Cư thôi.

Tôn Kỳ trở lại luyện linh sư hội.

Trong luyện linh sư hội mọi chuyện đã sớm trở lại bình thường, đã không còn ai dò xét truy bắt hắn.

....

Lúc này tại Vĩnh Lạc Sơn Cư.

Tôn Kỳ đặt một bao lớn xuống sân, nhìn mấy vị đang ngồi, cười nói:

“Không phụ lòng các vị ca ca, tỷ tỷ. Đệ đã hoàn thành nhiệm vụ”

Tam tỷ cười nói:

“Thời gian vừa đúng.”

Nhị ca:

“Thời gian này ta thật khổ sở vì không có tay. Cũng may đệ đã về.”

Lục ca:

“Hé... hé... để ta xem đệ đã mang những gì về nào?”

Tôn Kỳ mở túi, lấy ra một túi nhỏ đưa cho Lục ca:

“Đây là hạt giống Thực Độc Hoa của Lục ca.”

Lục ca mở túi nhỏ xem xét cười:

“Đúng là Thực Độc Hoa.”

Tôn Kỳ đưa một túi ma thạch cho Ngũ ca.

Ngũ ca tiếp nhận cũng không thèm kiểm tra.

Tôn Kỳ hỏi:

“Ngũ ca, danh tiếng của huynh tại bên ngoài không được tốt lắm. Ta xuống dưới báo tên Ngũ ca ra mà suýt nữa bị cả luyện linh sư hội bắt giết.”

Lục ca nghe vậy, ngạc nhiên nói:

“Ngũ ca, không phải huynh...”

Chưa kịp nói xong thì bị Tam tỷ vỗ lên đầu một cái, đành ngậm miệng.

Ngũ ca vẫn thản nhiên đáp:

“Chỉ là bọn phạm phu tục tử không hiểu ta mà thôi. Thất đệ không cần để ý.”

Tôn Kỳ gật đầu, nghĩ cũng phải. Những kẻ ở đây đều có một lĩnh vực chí cao thành tựu, bọn dưới kia làm sao hiểu được.

Tôn Kỳ tiếp tục đưa hộp đựng tổ Phong Huyết ong cho Tứ ca. Thảo dược và son phấn cho Tam tỷ. Một túi Huyết Ma Thiết đã qua tinh luyện cho Nhị ca. Và một chiếc hộp ngọc, bên trong đựng mười tờ Huyền Hương giấy cho Đại ca.

Vậy là nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành.

Đại ca tiếp nhận hộp ngọc, mở ra nhìn xấp giấy.

Tôn Kỳ lúc này có chút áy náy kể lại chuyện trong Huyền Hương cửa hàng, sau đó hỏi lại:

“Đại ca, không biết đệ có chọn đúng giấy Huyền Hương?”

Đại ca Vô Ưu lúc này lại có vẻ ưu buồn đáp:

“Đệ chọn không sai. Tất cả đều là giấy Huyền Hương.”

Tôn Kỳ nghe câu này thật sự khó hiểu, rõ ràng là mười loại giấy khác nhau sao lại đều là giấy Huyền Hương. Nhưng mà thấy Đại ca đang ưu tư, hắn cũng không tiện hỏi rõ.

Ngũ Tiên còn lại cũng đều không lên tiếng, yên lặng cảm đồ trở lại động phủ của mình.

Đại ca sau một chút ưu phiền thì nhanh chóng lấy lại tinh thần như vốn có, nhìn Tôn Kỳ:

“Đệ còn có chuyện gì sao?”

Tôn Kỳ cười khổ, mấy ngày nay hắn đã nhiều lần suy nghĩ, thử nghiệm nhưng đều không có kết quả như mong muốn nên chỉ có thể đi hỏi vị Đại ca nhiều kiến thức này.

Tôn Kỳ lấy ra một túi nhỏ đưa cho Vô Ưu xem.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Thòi Huyết Thạch

Vô Ưu nhìn túi đồ thì chậm rãi nói:

“Thì ra là Thòi Huyết Thạch.”

Tôn Kỳ ngạc nhiên:

“Đại ca biết nó sao?”

Vô Ưu gật đầu:

“Thòi Huyết Thạch, hiếm nhưng mà không quý. Thường được tìm thấy trong mỏ Huyết Ma Thiết, cả hai khá giống nhau nhưng Thòi Huyết Thạch màu nhạt hơn chút. Hắn là đệ tìm thấy trong lúc khai thác Huyết Ma Thiết.”

Tôn Kỳ gật đầu.

Trong lòng cười khò: vậy mà hần cứ nghĩ hần nhất được đại cơ duyên sắp vô địch thiên hạ. Hần từng đoán suy nghĩ không biết có nên cho Đại ca xem đá này không? nếu như Đại ca nổi lòng tham thì sao? Bây giờ, hoá ra loại đá này đã được biết đến, có cả tên, mà nhìn thái độ của Đại ca thì hiển nhiên đá này không quá quý giá như hần tưởng tượng.

Tôn Kỳ hỏi lại:

“Đại ca, viên đá này có tác dụng làm chậm thời gian vì sao lại không quý giá? Nếu như có thể làm chậm thời gian của đối thủ, không phải là có thể vô địch sao?”

Vô Ưu hững hờ:

“Thất đệ nhìn xem...”

Vô Ưu phát tay cuốn một chiếc lá rơi vào vùng không gian Thời Huyết Thạch, chiếc lá rơi xuống chậm rãi. Dùng mắt thường rất khó nhận biết chiếc lá vốn chậm như vậy hay đã bị Thời Huyết Thạch làm chậm lại.

Vô Ưu lại cắt xuống một đoạn tóc thả vào vùng không gian Thời Huyết Thạch, sợi tóc rơi chậm. Có thể thấy được Thời Huyết Thạch có ảnh hưởng tới tốc độ rơi của sợi tóc.

Vô Ưu lại phát tay cuốn lên hạt bụi để chúng rơi vào không gian Thời Huyết Thạch, hạt bụi rơi chậm lại hai phần. Tức là hạt bụi có tốc độ rơi bằng tám phần mười tốc độ rơi bình thường.

Vô Ưu nói:

“Thất đệ thấy sao! Tác dụng quá nhỏ. Vật càng lớn càng ít bị ảnh hưởng. Ảnh hưởng đến tu sĩ gần như bằng không. Chỉ khi chúng ta cầm trong tay mới cảm nhận được một chút thời gian khác biệt.”

Tôn Kỳ chưa từ bỏ, tiếp tục hỏi:

“Nếu như chúng ta dùng thật nhiều Thời Huyết Thạch chế thành vũ khí thì sao? Hần là sẽ có tác dụng chứ?”

Vô Ưu gật đầu.

Tôn Kỳ vui mừng trong lòng: có hy vọng.

Vô Ưu tiếp tục nói:

“Trước đây cũng có kẻ làm thử như đệ nói. Hần chế tạo một tấm khiên lớn, cao hai thước, rộng một thước. Kết quả là tấm khiên có tác dụng giảm tốc trong phạm vi bán kính một thước nhưng hiệu quả chỉ giảm một phần tốc độ của Luyện Linh nhất trọng.”

“Tu vi càng cao bị tác dụng của Thời Huyết Thạch càng thấp. Luyện Linh tứ trọng gần như không bị tác động.”

“Ta hỏi đệ với kết quả như vậy thì có thể đánh được ai?”

Tôn Kỳ thần thờ, bao nhiêu ước mơ đầu về cánh vô địch thiên hạ chìm vào cơn sóng trôi xa.

Tôn Kỳ cố nín kéo hy vọng:

“Thời Huyết Thạch có tác dụng làm chậm thời gian nghịch thiên như vậy lại không có công dụng gì sao?”

Vô Ưu ôn tồn nói:

“Không biết được. Có thể là có đại công dụng nhưng mà chúng ta vẫn chưa tìm ra mà thôi.”

Tôn Kỳ nghe lời này thì cảm thấy có lý, hy vọng trong hần lại được nhen nhóm.

Vô Ưu nhìn biểu cảm của Tôn Kỳ thì hoàn toàn thông cảm, ngày xưa tuổi trẻ hần cũng nhiệt huyết như vậy. Cho rằng rất nhiều cơ duyên là sắp xếp cho mình nhưng thực tế tàn khốc. Những điều người nghĩ tới kẻ khác cũng nghĩ tới, có khi những thứ người chưa nghĩ tới kẻ khác cũng đã nghĩ tới.

Vô Ưu đề cho Tôn Kỳ chút hy vọng không muốn dập tắt hoàn toàn. Lời của Vô Ưu cũng không sai: Thời Huyết Thạch có khi có công dụng khác mà người chưa biết nhưng mà khả năng này rất khó vì: vẫn câu nói trên những điều người nghĩ tới kẻ khác cũng nghĩ tới, có khi những thứ người chưa nghĩ tới kẻ khác cũng đã nghĩ tới.

Bọn hần nào chỉ tạo ra một chiếc kiên thử nghiệm, còn có: đao, thương, kiếm, kích, nhà, lầu, đình đài, xe, thuyền, đàn lô... Kết quả vẫn là không đáng kể. Vậy là bọn hần kết luận: Thời Huyết Thạch vô dụng.

Tôn Kỳ cầm túi Thời Huyết Thạch trở về động phủ của mình.

Mỗi ngày sau đó, Tôn Kỳ dùng phần lớn thời gian để luyện đan cùng luyện thương, thỉnh thoảng sẽ đi thăm Nhị ca xem cánh tay huynh ấy thế nào.

Thời gian này, hắn khá nhàn nhã, tự tại nhưng mà không ai biết rằng trong lòng hắn khổ tư suy nghĩ sử dụng Thời Huyết Thạch.

Hôm nay, Tôn Kỳ đang tại trước động phủ múa thương, vẫn là mấy chiêu thương pháp hắn tạo ra: Hồi Thủ Xà, Vi Hạt Châm, Mãnh Tượng Phá Thạch.

Lần trước trong hầm mỏ chiến đấu với Huyết Ma Bức khiến hắn có chút lúng túng vì lâu ngày không đụng vào cây thương, sau đó hắn mới quen dần với cây thương trong tay.

Qua lần đó hắn nhận ra: hắn quá tập trung vào luyện đan mà bỏ bê tu luyện. Như vậy không tốt. Tu vi lực lượng mới là căn bản của mọi tu sĩ. Như trong hầm mỏ vừa rồi, sẽ không vì thân phận đan sư của người mà mấy con Huyết Ma Bức tha cho người.

Luyện thương hằng ngày giúp hắn luôn giữ được trạng thái chuẩn bị chiến đấu. Đồng thời giúp hắn từ từ vững chắc căn cơ mặc dù hiểu quả không nhiều bằng trực tiếp thực chiến nhưng mà ít còn hơn không.

Tôn Kỳ múa thương suốt hai canh giờ, sau đó ngồi khoanh chân nắm ma thạch hấp thụ.

“keng, keng, keng” Tôn Kỳ nghe được tiếng đập sắt từ trên cao vọng xuống. Hắn ngược nhìn lên phía đỉnh núi.

Mấy ngày nay hắn là Nhị ca Bộc Phá đã chữa khỏi hoàn toàn hai cánh tay lên tiến hành rèn đan lò mới.

Tôn Kỳ đã đọc qua Hoả Lô Tâm Pháp. Ma pháp này quả thật kỳ diệu khó lường, hắn còn chưa hiểu hết hoàn toàn để dung nhập vào Linh Khí Quyết của hắn.

Nhị ca thiện hoà, trên hoà đạo đi được rất xa. Vậy nên Nhị ca tinh thông cả luyện đan và luyện khí.

Tôn Kỳ ngẫm nghĩ một chút. Hay là đi chỗ Nhị ca xem Nhị ca luyện khí, có thể giúp hắn nhanh chóng lĩnh ngộ Hoả Lô Tâm Pháp. Hắn cũng muốn thử học một chút luyện khí. Nếu như có thể tự chế tạo vũ khí riêng cho mình thì tốt biết mấy.

Tôn Kỳ nghĩ là làm, bay tới chỗ Nhị ca.

Lúc này tại trước sân nhỏ, Bộc Phá cời trần, cơ thể cơ bắp cuộn cuộn, hai cánh tay rắn chắc không ngừng nện vào thanh thiết đồ.

Bộc Phá nhúng thanh thiết đồ vào nước, phát ra tiếng kêu xèo xèo, hơi nước bốc lên.

Bộc Phá nhìn thấy Tôn Kỳ thì cười nói:

“Nhanh tới đây! Cùng Nhị ca luyện khí.”

Tôn Kỳ vốn dĩ còn đang cảm thấy ngại mở miệng nhờ dạy luyện khí nhưng mà Nhị ca lại chủ động gọi hắn vậy thì hắn không có lý do gì để từ chối.

Nhị ca Bộc Phá cũng khá nhiệt tình, vừa làm vừa hướng dẫn cho Tôn Kỳ những điều cơ bản trong luyện khí. Tôn Kỳ không hiểu chỗ nào cũng được Nhị ca tận tình giải thích.

Bộc Phá cầm trong tay một cái đan lò sơ hình, ngắm nghía kỹ từng chi tiết, mở miệng hỏi Tôn Kỳ:

“Thất đệ hắn là đã học qua Hoả Lô Tâm Pháp mà ta đưa cho.”

Tôn Kỳ gật đầu.

Bộc Phá tiếp tục nói:

“Vậy đệ nhìn đây... Đây là một trong những lý do ta tạo ra Hoả Lô Tâm Pháp.”

Hai cánh tay của Bộc Phá bùng cháy ngọn lửa vàng. Hai tay linh hoạt điều khiển ngọn lửa từ từ nung đỏ đan lò, sau đó hắn lấy dụng cụ mài dũa, tạo hình đan lò.

Đan lò từ sơ hình dần dần có những đường nét rõ ràng.

“Bọn họ đều nói ta là kẻ ngốc. Luyện khí và luyện đan không thể cùng học. Như thế sẽ làm chậm trễ tương lai. Ta liền chứng minh ta có thể.”

“Ta sáng tạo ra Hoả Lô Tâm Pháp, dùng ma khí thiêu đốt hoá thành lửa. Dùng lửa này nung nóng rồi tạo hình chi tiết nhỏ cho khí cụ sẽ dễ dàng hơn là bỏ khí cụ vào lò nung rồi tạo hình chi tiết. Vì bỏ vào lò nung thì cả khí cụ đều bị nung đỏ trong khi ta chỉ muốn nung đỏ một bộ phận để tạo hình.”

“Ta dùng cách này để luyện đan. Đan lò có thể tăng giảm nhiệt độ linh hoạt theo ý ta.”

“Ta luyện đan hay luyện khí đều có thành tựu hơn những kẻ cùng thế hệ. Bọn họ ghen ghét xua đuổi ta. Bọn họ nói đây chỉ là thành tựu nhất thời, càng về sau sẽ càng khó đi, ta sẽ bị bỏ lại phía sau. Nhưng kết quả là hiện nay bọn họ vẫn ở phía sau ta.”

“Bọn họ không hiểu ta. Tất cả không hiểu ta. Chỉ có tại Vĩnh Lạc Sơn Cư, Đại ca mới hiểu ta. Nói ta là thiên tài hoá đạo. Khuyên ta tiếp tục kiên trì tiến lên.”

Bộc Phá hai tay không hoá, hai tay khác từ trong nách mọc ra tạo hình cho đan lô.

Một lúc sau, Bộc Phá thả đan lô vào trong nước làm nguội, khi lấy ra thì đan lô đã thành hình chỉ còn lại bước cuối là đánh bóng.

Bộc Phá miệng thở hồng hển, đặt mông ngồi xuống, nắm lấy ma thạch hấp thu bổ sung. Hiển nhiên là vừa rồi tiêu hao ma khí quá lớn.

Tôn Kỳ thì sững sờ: sao lại có thể như vậy.

Một lúc sau, Bộc Phá mới từ từ khôi phục lại ma khí, mở miệng cười nói:

“Thất đệ! Đệ thấy Hoà Lô Tâm Pháp thế nào?”

Bộc Phá nhìn hấn, đang chờ hấn mở lời tăng bốc mình.

Tôn Kỳ ngẫm nghĩ, nói:

“Nhị ca hình như có bốn cánh tay, nếu như vậy lúc trước...”

Hấn chưa kịp nói xong thì Bộc Phá ho khụ khụ ngắt lời.

Mặt Bộc Phá đỏ ửng không biết do xấu hổ hay do lửa nóng, nói:

“Thất đệ, ngươi nhìn đan lô này. Muốn tạo hình thế này không dễ để ta dạy ngươi.”

Tôn Kỳ vẫn lăm bằm:

“Bốn cánh tay...”

Bộc Phá lại ngắt lời nói sang chuyện khác:

“Thất đệ quả là vẫn còn quá trẻ chỉ thấy râu ria mà chưa thấy bản chất. Bản chất của việc này đó là khi thiêu đốt ma khí cần...”

Bộc Phá nói không ngừng, tường trình lý giải mọi chi tiết.

Khi Tôn Kỳ vừa mới mở miệng thì Bộc Phá vội chen ngang nói.

Đến cuối cùng, hấn đã nói hết những gì có thể nói từ chuyện luyện đan lô, đến luyện khí cơ bản, đến Hoà Lô Tâm Pháp.

Khi không còn điều gì có thể nói, Bộc Phá vội đẩy đi Tôn Kỳ.

“Thất đệ, những gì cần nói ta đã nói còn lại thì chỉ có thể tự dựa vào đệ lĩnh ngộ. Được rồi, đệ nhanh chóng trở về bế quan suy nghĩ.”

Sau đó Bộc Phá cuộn đi đồ đạc trong sân, chui vào trong động phủ, đóng cửa kín mít.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Hệ thống đan đạo mới

Tôn Kỳ trở lại sân nhỏ ngẫm nghĩ, cảm giác như mình bị lừa gạt chuyện gì đó.

Hấn phóng tới động phủ Đại ca.

Trước cửa động treo tấm biển: Bế quan. Xin không làm phiền.

Tôn Kỳ chạy đến động phủ của Tam tỷ.

Hấn đang định gõ cửa thì bỗng nghe được tiếng nước chảy róc rách bên kia, có tiếng động như đang trút y phục, tiếng hát la la nhẹ nhàng thư giãn.

Tôn Kỳ chột nhử: phải chăng Tam tỷ đang tắm. Nhưng tại sao âm thanh lại rõ ràng như vậy? giống như là tắm ngay sau cửa động, điều này có chút vô lý.

Hắn đi vài vòng trước cửa động phủ, sau đó quyết định rời đi.

Hắn không định dùng thần thức dò xét, hắn sợ thấy được cảnh tượng ám ảnh suốt đời.

Bên trong cửa, Tam tỷ Khuynh Thành đang lấy gàu múc nước từ trong phi nước, sau đó lại đổ nước ngược vào phi, lặp lại liên tục. Miệng liên tục hát la la, tai ghé sát cửa động lắng nghe âm thanh.

Sau khi nghe thấy tiếng bước chân rời đi, Khuynh Thành mới từ từ phóng hồn lực dò xét kỹ càng, khi thấy Tôn Kỳ thật sự đã đi rồi, nàng mới thờ phào nhẹ nhõm, vỗ nhẹ ngực, nói:

“Cũng may lão nương nhanh trí.”

Tôn Kỳ đi đến chỗ Tứ ca Thanh Trí.

Thanh Trí lúc này đang ngồi xõm dưới đất đếm kiến.

Tôn Kỳ lại gần gọi:

“Tứ ca, đệ có chuyện muốn hỏi.”

Thanh Trí ngược đầu nhìn hắn, ánh mắt ngờ nghệch, si ngốc:

“Ta là ai? Ta đang làm gì?”

Tôn Kỳ thấy thế thì nói trong lòng: chẳng lẽ bệnh của Tứ ca lại phát tác như bọn họ nói.

Nhưng mà Tôn Kỳ vẫn kiên nhẫn đáp:

“Ngươi là Tứ ca Thanh Trí!”

Thanh Trí vẫn ngơ ngơ:

“Vậy ngươi là ai? Ngươi đang làm gì?”

Tôn Kỳ trả lời:

“Đệ là Thất Đức, đang muốn hỏi Tứ ca một số chuyện.”

Thanh Trí:

“Ngươi là Thất Đức, vậy ta là ai? Ta đang ở đâu? Ta đang làm gì?”

Tôn Kỳ nghe lời này thì đau đầu, hắn biết là Thanh Trí đang phát bệnh, hắn không thể làm gì chỉ có thể chấp tay chào:

“Tứ ca, ta đi trước.”

Thanh Trí nhìn theo bóng dáng hắn rời đi, sau đó lại cúi mặt miệng lẩm bảm gì đó, không biết là phát bệnh thật hay giả.

Tôn Kỳ đến chỗ Ngũ ca Tuệ Linh.

Lúc này Tuệ Linh đang ngồi trên ghế ngắm cảnh.

Tôn Kỳ thờ phào, cuối cùng cũng gặp được vị ca ca có thể nói chuyện.

Hắn chấp tay chào, Tuệ Linh gật đầu cười đáp lễ.

Tôn Kỳ mở miệng hỏi:

“Ngũ ca có biết Nhị ca có bốn cánh tay.”

Tôn Kỳ ngóng nhìn Tuệ Linh chờ câu trả lời, Tuệ Linh nhìn hắn cười.

Một hơi thở, hai hơi thở, ba hơi thở... mười hơi thở. Tuệ Linh mới kịp phản ứng, đáp lại hắn:

“Sao cơ? Nhị ca bẻ cành cây làm gì?”

Tôn Kỳ biết Ngũ ca nghe nhầm, nên có nói lớn rõ ràng:

“Không phải cành cây mà là cánh tay. Ngũ ca có biết Nhị ca có bốn cánh tay.”

Một hơi thở, hai hơi thở, ba hơi thở... mười hơi thở. Tuệ Linh mới đáp lời:

“Không phải cành cây mà là hành tây hả?”

Tôn Kỳ cười khò:

“Là cánh tay, không phải cành cây hay hành tây.”

Lại mất mười hơi thở về sau. Tuệ Linh mới đáp:

“Hả? đệ hỏi chanh dây làm gì?”

“Không phải chanh dây, là cánh tay.”

“Tàng này?”

“Cánh tay!”

“Thành xây?”

...

Đối thoại một lúc, Tôn Kỳ không thấy kết quả đành bỏ đi.

Hắn trở lại chỗ ở, cũng không đến chỗ Lục ca. Có những chuyện chỉ cần nghi ngờ cộng thêm biểu hiện là có thể xác minh, không cần bằng chứng rõ ràng.

Lần này xuống núi, hắn cũng không gặp điều gì nguy hiểm ngoại trừ bị cả luyện linh hội đuổi bắt có chút rắc rối. Vậy nên những chuyện nhỏ thì nên bỏ qua thôi, không cần để trong lòng làm ta thêm nặng lòng.

Mấy vị ca ca, tỷ tỷ có chơi xỏ hắn nhưng mà bọn họ đối xử với hắn không có âm mưu, quỷ kế, lợi dụng.

Nếu như là có thì bọn họ sẽ không trốn tránh mà cùng nhau hợp sức mà bày ra kế khác lừa hắn. Mà hắn lúc này quá yếu đối với bọn họ, đối phó hắn, bọn họ không cần dùng kế.

Tôn Kỳ đủ thông minh để nhận ra nhiều điều.

Vậy là hắn phối hợp cùng bọn họ chơi trò rượt đuổi. Nhưng hắn lại không đến chỗ Lục ca vì hắn biết Lục ca không đủ thông minh để nghĩ ra kế sách gạt hắn, nếu như vậy thì cả hai sẽ đối mặt bối rối, hắn để cho Lục ca có chỗ xuống đài.

Lúc này, tại trong động phủ của Tam tỷ Khuynh Thành, lão Lục Trường Mi đang trốn ở đây.

“Tam tỷ, lão Thất đến chỗ Ngũ ca rồi sao? Vậy là tiếp theo sẽ đến chỗ đệ. Đệ đã treo biển nói đã xuống núi, đảm bảo lão Thất không thể làm gì, biết khó mà lui.”

Khuynh Thành nhìn hắn, lườm:

“Lão Thất đã trở lại động phủ của hắn. Lão Thất khinh thường đấu trí với ngươi, ngươi thua rồi.”

Trường Mi không phục:

“Sao có thể như thế? Lão Thất còn chưa đến động phủ của đệ sao có thể nói đệ thua. Đệ đảm bảo kẻ của đệ có thể khiến lão Thất thấy khó mà lui.”

Khuynh Thành khinh thường nói:

“Nếu như lão Thất không lui thì thế nào? Nếu hắn ở lại chờ ngươi thì ngươi làm sao?”

Lão Lục Trường Mi đang định trả lời thì bỗng cảm khẫu vì hắn không thể trả lời được.

Hắn nói hắn đã xuống núi, vậy thì cũng có lúc hắn phải trở về nhưng như thế nào trở về? Hắn không thể từ động phủ của Tam tỷ từ trên núi đi xuống.

Đại ca treo biển: bế quan. Có thể đóng cửa không ra năm năm, mười năm.

Nhưng hắn không thể đi năm năm, mười năm. Cho dù hắn muốn trốn năm năm, mười năm nhưng mà Tam tỷ sẽ không cho hắn ở lâu như vậy.

Khuynh Thành nhìn hắn:

“Còn không trở về. Định ở đây luôn sao?”

Trường Mi rút cổ, ừ ừ trở lại động phủ. Lần này hắn lại thua. Những tưởng có thêm tiểu Thất, hắn sẽ không còn là kẻ ngốc nhất nhưng mà...

Khuynh Thành nhìn hắn đi ra, lòng thầm nói: nếu tiểu Thất kiên trì thì không chỉ người bị lộ mà cả ta cũng bị lộ theo. Đây là tiểu Thất cho cả ta lẫn người cái thang đề xuống. Tiểu đệ đệ này thật thú vị.

Nàng nở nụ cười, động tác như một mỹ nữ khuynh thành nhưng mà khuôn mặt già nua xấu xí của nàng khiến nụ cười đó như kinh dị.

Tôn Kỳ trở lại động phủ bế quan suy nghĩ.

Lúc trước hắn không đến chỗ Lục ca có một phần lý do như trên và một lý do khác là lúc đó trong đầu hắn linh quang chợt lóe, hắn có một ý tưởng táo bạo.

Ngày hôm sau, Tôn Kỳ xuống núi.

Mười ngày sau, hắn trở lại chỗ ở mang theo một đồng đồ, chủ yếu là đồ luyện khí.

Tôn Kỳ khai lò luyện khí. Tiếng đập chát keng, keng không ngừng.

Nhị ca cũng thường xuyên đến chỗ hắn, chỉ hắn luyện khí.

Một năm qua đi, Tôn Kỳ luyện khí đã có chút thành tựu nhưng mà để luyện được thứ hắn muốn thì còn khoảng cách rất xa.

Tôn Kỳ sẽ không chịu phí nhiều thời gian như vậy cho luyện khí.

Vậy là hắn nhờ Nhị ca hỗ trợ luyện khí, đúng hơn là hắn hỗ trợ cho Nhị ca luyện khí.

Thứ hắn muốn luyện là một cái đan lô. Nhưng đây không phải là một đan lô bình thường.

Với Nhị ca Bộc Phá mà nói luyện một cái đan lô quá dễ dàng. Chỉ mất nửa ngày, một cái đan lô đặc biệt cho Tôn Kỳ đã hoàn thành.

Có đan lô như ý muốn, Tôn Kỳ quyết định bế quan thử nghiệm ý tưởng.

Trong căn phòng luyện đan, ngọn lửa lập lòe nung nóng đan lô.

Tôn Kỳ ngưng thần, tập trung thần thức quan sát.

Thảo dược bị đun nóng, tinh dược từ trong thảo dược được chiết xuất ra.

Các loại tinh dược hoàn quện với nhau, ngưng thành một quả cầu nhỏ.

Các hạt tinh dược va chạm với nhau, kết hợp với phụ dược, dần dần ngưng kết biến thành hạt có kích thước lớn hơn.

Các hạt lớn này liên kết với nhau, dần tụ thành đan viên.

Tôn Kỳ đổi thủ ấn, quát:

“Xuất!”

Một viên đan dược rơi vào trong tay hắn.

Tôn Kỳ nhìn viên đan dược này lặng thinh hồi lâu.

Sau đó, hắn phá lên cười. Tiếng cười càng lúc càng lớn. Cười như điên như dại.

Ha... Ha... Ha...

Đan phòng là căn phòng đóng kín chỉ có tiếng cười của hắn vọng lại tiếng cười của hắn. Sẽ không ai nghe được.

Nếu có ai thấy hắn cười như vậy sẽ nói hắn bị điên.

Nhưng mà hắn không điên. Hắn có một phát hiện lớn. Một phát hiện rất lớn.

Đan đạo của hắn chính thức siêu thoát, vượt qua hệ thống đan đạo của Ma giới.

Một hệ thống đan đạo hoàn toàn mới, tiến bộ hơn hệ thống đan đạo Ma giới.

Trên tay hắn là một loại đan dược mới, chưa từng xuất hiện trước đây. Phải! Hắn đã có thể tạo ra đan phương mới.

Bình thường với trình độ, kiến thức của hắn thì không thể nhưng mà với hệ thống đan đạo mới thì có thể.

Làm sao hắn làm được?

Chính là xuất phát từ một ý tưởng bất chợt: Thời Huyết Thạch có tác dụng làm chậm thời gian nhưng mà vật càng lớn càng ít bị ảnh hưởng. Vậy nếu như vật càng nhỏ thì sao? Nếu nhỏ như các hạt tinh dược thì sao?

Ý tưởng vừa ra, Tôn Kỳ lập tức thực hiện. Hắn muốn rèn một đan lô từ Thời Huyết Thạch.

Vậy là hắn xuống núi mua dụng cụ luyện khí cùng Thời Huyết Thạch.

Thời Huyết Thạch hiếm nhưng không quý.

Thời Huyết Thạch thường lẫn trong Huyết Ma Thạch, các cửa hàng khi bán Huyết Ma Thạch sẽ động lại Thời Huyết Thạch.

Lâu ngày sẽ tích trữ một lượng lớn trong kho, các cửa hàng bỏ đi thì tiếc nhưng bán thì không ai mua.

Vậy là Tôn Kỳ dễ dàng thu mua số lượng lớn Thời Huyết Thạch. Sau khi trải qua tinh chế thì số lượng còn lại dư giả luyện một đan lô.

Tôn Kỳ vốn định tự luyện đan lô nhưng mà luyện khí khó hơn hắn tưởng, hắn không có bất kỳ ưu thế nào khi luyện khí, không giống như luyện đan hắn còn có thần thức.

Tôn Kỳ lúc này không thể không nhờ Nhị ca luyện giùm. Cuối cùng luyện thành Thời Huyết Đan Lô.

Tôn Kỳ dùng đan lô này luyện đan.

Các hạt tinh dược quả nhiên bị làm chậm lại trăm lần khiến hắn có thể dễ dàng quan sát từng quá trình tinh dược di chuyển, va chạm, kết hợp, kết tinh, ngưng đan...

Trước đây hắn có thể quan sát các hạt tinh dược nhưng các hạt tinh dược này chuyển động quá nhanh, quá hỗn loạn nên hắn không thể nắm bắt quy luật hoạt động của chúng.

Nhưng nhờ có Thời Huyết Đan Lô mà hắn có thể nhìn rõ hết thảy.

Từ những quan sát này, hắn bắt đầu tìm quy luật kết hợp tinh dược-tinh dược và tinh dược-phụ dược.

Kết quả là hắn thực sự tìm được vài quy luật chung.

Dựa vào những kết quả này, hắn thử luyện một loại đan dược mới và rồi hắn thành công.

Sau đó là cảnh vui cười điên dại của hắn.

Tìm ra quy luật kết hợp của tinh dược, phụ dược thành đan có thể không vui mừng được sao?!

Xây dựng lên hệ thống đan đạo mới không vui được sao?

Tôn Kỳ lắm bả:

“Ta xây dựng nên hệ thống đan đạo mới, nếu như sau này có thể phổ biến hệ thống này thì không phải lúc đó ta sẽ thành...”

Tôn Kỳ cũng không dám nói ra lời cuối vì mấy chữ này trọng lượng quá lớn, hắn sợ mình không gánh vác nổi.

Đan tổ!

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Đấu cược

Một ngày buổi sáng, Tôn Kỳ xuất quan.

Hắn vươn vai hít một ngụm khí dài, trải nghiệm không khí mới sau nhiều ngày bên trong đan phòng.

Có giọng nói the thé sau lưng hắn:

“Tiểu Thất, ngươi cuối cùng cũng chịu ra ngoài.”

Tôn Kỳ mỉm cười, không cần quay đầu cũng biết là ai:

“Lục ca tìm đệ có chuyện gì sao?”

Một bóng hình thon dài nhảy xuống trước mặt Tôn Kỳ nhìn hắn cười:

“Ngươi lên Vĩnh Lục Sơn Cư nhiều năm nhưng phần lớn thời gian đều là bế quan. Ngươi không thấy buồn chán sao?”

“Huynh đệ chúng ta nên thường xuyên giao lưu gia tăng tình cảm.”

Tôn Kỳ nở nụ cười hỏi lại:

“Như thế nào gia tăng tình cảm?”

Lục ca quàng vai hắn thân thiết nói:

“Cùng Lục ca xuống núi vui chơi. Ta có mấy trò rất hay muốn giới thiệu cho đệ.”

Trong lòng của lão Lục Trường Mi còn canh cánh chuyện năm xưa thua lão Thất, hắn không phục. Lần này rủ lão Thất xuống núi chính là cơ hội để hắn gỡ lại mặt mũi, chứng minh mình giỏi hơn lão Thất.

Tôn Kỳ thì lại không quan trọng, lâu ngày bế quan hắn cũng muốn xuống núi thay đổi không khí một chút.

Vậy là cả hai dắt tay nhau xuống núi.

....

Trong phòng đấu đan, tiếng ồn ào huyên náo, chỉ chỉ trở trở, cười cười nói nói.

Trường Mi dắt Tôn Kỳ đến đây cười nói:

“Lão Thất hắn cũng biết nơi này đi.”

Tôn Kỳ gật đầu. Hắn làm sao có thể không biết cho được. Hắn đã từng một lần tại phòng đấu đan đánh bại thành Uông Dương.

Tôn Kỳ hỏi:

“Lục ca dẫn đệ tới đây làm gì? Chẳng lẽ huynh định đấu đan với đệ.”

Tôn Kỳ nói lời này nửa thật nửa đùa. Cho dù có đấu đan thật đi nữa hắn cũng có tự tin có cơ hội thắng dù Lục ca có là ma linh sư. Nếu như cả hai cùng luyện đan được.

Trường Mi thì nói thâm trong bụng: Ta cũng muốn dùng đan đạo để chiến thắng đệ nhưng lúc đó sẽ bị các vị ca ca, tỷ tỷ nể mặt vô sỉ, địa vị của ta sẽ càng thâm hại hơn lúc này.

Trường Mi cười nói:

“Tất nhiên là không. Phòng đấu đan không chỉ có đấu đan mà còn có cá cược. Ta và đệ cùng thi cá cược.”

Tôn Kỳ hứng thú:

“Thi cá cược như thế nào?”

Trường Mi cười hắc hắc, câu chuyện đang đi đúng hướng kế hoạch của hắn:

“Ta và đệ dùng một trăm ma thạch làm vốn. Tại đây cá cược. Đến cuối ngày, ai có nhiều ma thạch hơn thì thắng. Đệ thấy sao?”

Tôn Kỳ nghĩ một chút rồi gật đầu:

“Đệ thấy khá công bằng. Vậy đệ cùng huynh vui chơi một chút.”

Trường Mi cười càng đậm: Trên đời này làm gì có công bằng tuyệt đối, nên nhớ hấn là ma linh sư tầm mắt, kiến thức cực cao. Tôn Kỳ làm sao có thể hơn hấn ở mặt này được. Lần này thi cược hấn có khả năng thắng cực cao.

Lúc này, Trường Mi lấy ra hai túi ma thạch, bên trong mỗi túi có một trăm ma thạch, giao cho Tôn Kỳ một túi.

Trường Mi nói:

“Chúng ta sẽ dùng số ma thạch này để cá cược.”

Sau đó đưa ánh mắt hoài nghi nhìn Tôn Kỳ:

“Thất đệ sẽ không nhân lúc Lục ca không để ý mà bỏ thêm ma thạch vào bên trong để chiến thắng đấy chứ?”

Tôn Kỳ cười đáp:

“Làm sao có thể. Chỉ là vui chơi một chút, đệ cần gì phải làm vậy.”

Với Tôn Kỳ chỉ là vui chơi một chút, không đặt nặng thắng thua nhưng Trường Mi lại cảm thấy đây là mặt mũi của mình nên vô cùng cẩn trọng.

Hấn lại chưa nghĩ đến bản thân hấn cũng có thể dùng cách đó gian lận, đơn giản vì hấn tự tin có thể đường đường chính chính chiến thắng lên không nghĩ mình cần gian lận.

Lúc này, bọn họ chú ý âm thanh trong phòng đặt cược:

“Phòng số chín là trận đấu ba-ba giữa thành Hoàng Hạp và thành Tân An. Thông tin các tuyển thủ như sau...”

“Tỷ lệ cược kết quả sau cùng như sau...”

“Tỷ lệ cược từng cặp đấu như sau...”

“Phòng số ba mươi sáu đã kết thúc vòng chọn thảo được, tỷ lệ cược được điều chỉnh như sau...”

“Phòng số bảy mươi hai đã đến phần kiểm tra đan, tỷ lệ cược được điều chỉnh như sau...”

Âm thanh từ phòng đặt cược vang lên không ngừng, Trường Mi đóng tai lắng nghe, sau đó lại quan sát các tuyển thủ dưới sân, trong đầu không ngừng phân tích tỷ lệ thắng thua, số tiền đặt cược.

Tôn Kỳ vẫn bình thản tại chỗ, không có gì nóng lòng.

Trường Mi sau một hồi phân tích thì cười hắc hắc nói với Tôn Kỳ:

“Thất đệ, ta đi đặt cược đây. Đệ đã tìm ra trận muốn cược chưa?”

Tôn Kỳ lắc đầu:

“Lục ca đi trước, đệ muốn quan sát thêm.”

Trường Mi thấy vậy cũng không ngạc nhiên, dù sao Thất đệ còn quá trẻ, kiến thức còn ít mà Thất đệ hấn là cũng chưa quen mấy kiểu cá cược này.

Trường Mi đi một lúc thì quay lại, thấy Tôn Kỳ vẫn đứng chỗ đó như chưa hề động thân.

Hấn lại gần cười hắc hắc:

“Lão Thất vẫn chưa tìm được trận nào đáng đặt cược sao? Lão huynh đã cược năm ván rồi.”

Tôn Kỳ nhẹ gật đầu:

“Tỷ lệ cược còn quá thấp, không có nhiều lãi nên đệ định nhìn một lúc nữa xem sao.”

Trường Mi không cho là đúng:

“Tỷ lệ cược này dựa trên phán đoán thực tế đưa ra, rất công bằng. Muốn có bất ngờ, rất khó.”

Tôn Kỳ gật đầu lại không để ý, ánh mắt dõi xuống trận đấu đan phòng số chín.

Một lúc sau Trường Mi rời đi. Lúc quay lại Trường Mi cầm theo túi ma thạch, cười nói:

“Thất đệ xem. Ta cược năm thắng bốn, lãi thêm ba mươi ma thạch.”

Tôn Kỳ chỉ nhẹ gật đầu.

Lại một lúc nữa Trường Mi cầm túi ma thạch nặng trĩu khoe khoang:

“Bây giờ, Lục ca đã có tổng cộng hai trăm ma thạch.”

Một lúc sau, Trường Mi mặt ỉu xiu. Tôn Kỳ hỏi thăm thì mới biết hắn vừa thua cược, chỉ còn lại một trăm bốn mươi ma thạch.

Đây chính là tâm lý chung của con bạc. Khi có tiền ít thì đặt nhỏ, đặt theo hướng an toàn. Khi đã lãi được một khoảng thì tiền nhiều mờ mắt, quyết định đặt lớn, mạo hiểm đặt cược và kết quả là mất tất cả.

Vậy nên các sòng bạc không bao giờ lỗ, mặc dù tỷ lệ cược của bọn họ đưa ra thường chính xác đúng với thực tế nhưng sẽ luôn có kẻ muốn mạo hiểm đặt bên yếu với hy vọng sẽ lãi nhiều hơn. Sau một đêm trở thành phú ông hoặc là sau một đêm trở thành ăn mày.

Tôn Kỳ vẫn đứng yên bất động quan sát.

Trường Mi hiểu kỳ hỏi:

“Thất đệ không định đặt cược sao?”

Tôn Kỳ cười nói:

“Đệ không giỏi đặt cược. Đứng đây chờ đến cuối ngày là được, Lục ca cược nhiều sẽ hụt vốn. Đến lúc đó, đệ không đánh mà tự thắng không phải tốt hơn sao?”

Trường Mi trợn mắt. Còn có thể làm như vậy sao? Vị Thất đệ này có suy nghĩ vượt qua tưởng tượng của hắn. Trường Mi lúc này mới cảm thấy vị Thất đệ này quá đáng sợ.

Mình tại trước mặt vị Thất đệ giống như một con cừ non, cho dù chạy thế nào cũng không thoát được vuốt con sói.

Trường Mi quyết định ôm chặt túi ma thạch, lại không đi đặt cược. Dù sao hắn cũng còn một trăm bốn mươi ma thạch, chỉ cần chờ đến cuối ngày thì hắn thắng chắc, không cần đi mạo hiểm.

Tôn Kỳ nhìn biểu hiện của Trường Mi thì cười cười cũng không để ý.

Sau một hồi quan sát, Tôn Kỳ bỗng động thân đi đến phòng đặt cược.

Trường Mi ngạc nhiên:

“Thất đệ đi đặt cược sao?”

Tôn Kỳ gật đầu.

Trường Mi:

“Không phải nói đệ sẽ ngồi chờ đến cuối ngày sao?”

Tôn Kỳ cười đáp:

“Đệ định chờ đến cuối ngày, chờ Lục ca tự thua nhưng Lục ca đã không đặt cược tiếp thì đệ chỉ có thể mạo hiểm đặt cược. Đệ cũng không muốn thua.”

Trường Mi có chút ngạc nhiên, sau đó lại cười trong bụng: Thất đệ còn non, đặt cược kiểu gì cũng sẽ thua. Ta chỉ cần ngồi chơi đợi kết quả là được.

Tôn Kỳ sau đó quay lại chỗ cũ.

Trường Mi hỏi:

“Thất đệ đặt cược thế nào?”

Tôn Kỳ cười chỉ về một hướng:

“Đệ đặt cược hai mươi ma thạch thành Tân An thắng.”

Trường Mi cười hắc hắc nói:

“Thành Tân An có tỷ lệ đặt một ăn ba, nếu như đệ thắng vậy thì sẽ có tổng cộng một trăm sáu mươi ma thạch. Thắng qua huynh rồi.”

Mặc dù nói thế nhưng trong lòng Trường Mi không khỏi cười: Thành Tân An khả năng thắng thấp nên tỷ lệ cược mới cao như vậy. Thất đệ à! Lần này đệ thua chắc, khoảng cách của chúng ta sẽ bị kéo rộng.

Lúc này dưới sân, trọng tài kiểm tra kết quả:

“Trận thứ nhất: Cả hai đều là đan được ngũ hoàn bình giai. Hoà.”

“Trận thứ hai: Cả hai đều là phế đan. Hoà.”

“Trận thứ ba: đan được tứ hoàn cao giai và phế đan.”

“Kết quả sau cùng: thành Tân An thắng!”

Trường Mi nghe được kết quả thì trở cá mắt, không tin được. Chuyện này sao có thể. Phòng đặt cược đưa ra tỷ lệ hẳn là không sai, hẳn cũng cảm thấy thành Tân An khó thắng.

Chờ cho hán bình tĩnh lại thì Tôn Kỳ đang đứng bên cạnh hẳn cầm một túi ma thạch to.

Tôn Kỳ quay đầu nhìn hẳn cười.

Trường Mi mặt tái mét, như vậy không được. Chiến thuật ôm cây đợi thỏ của hẳn đã phá sản. Đổi lại bây giờ là lão Thất ôm cây đợi thỏ.

Trường Mi lại đóng tai lắng nghe tỷ lệ cược, tìm trận đấu thích hợp. Sau đó hẳn đến phòng đặt cược.

Một lúc sau, Trường Mi mặt mày đắc ý tới chỗ Tôn Kỳ khoe khoang:

“Vừa rồi, Lục ca may mắn lại thắng thêm được ba mươi ma thạch. Bây giờ Lục ca đã có một trăm bảy mươi ma thạch.”

Tôn Kỳ cười:

“Vậy sao? Vậy thì đệ cũng phải đi đặt cược.”

Khi Tôn Kỳ quay lại thì Trường Mi vội hỏi Tôn Kỳ đặt cược thế nào.

Tôn Kỳ nói đã đặt bốn mươi ma thạch cho một nữ đan sư có tỷ lệ đặt một ăn hai.

Trường Mi cười trong bụng: lão Thất nóng lòng muốn thắng nên chọn tỷ lệ cược cao nhưng mà nhìn thủ pháp của nữ đan sư này có thể thấy chất lượng đan được không cao, không bằng đối thủ.

Kết quả: nữ đan sư này chất lượng đan quả thật không cao nhưng mà vẫn thắng vì đối thủ của nàng luyện thành phế đan.

Trường Mi cũng không chịu được mà thầm mắng tên kia vô dụng, lại để lão Thất thắng. Bây giờ khó khăn lại được đá sang cho hẳn.

Trường Mi cắn răng cược tiếp. Kết quả: hẳn lại có thêm tám mươi ma thạch.

Mặt hẳn lại vênh vênh tự đắc. Tôn Kỳ thấy buồn cười.

Lần này Tôn Kỳ vẫn đặt vào phe yếu, tỷ lệ đặt một ăn ba. Hẳn đặt một trăm ma thạch.

Kết quả: Tôn Kỳ thắng có thêm hai trăm ma thạch hoàn toàn bỏ xa Trường Mi.

Trường Mi lúc này đau khổ, vị Thất đệ này sao lại quá may mắn như vậy, đặt ba trận thắng cả ba. Mà ba trận đều đặt bên yếu.

Chẳng lẽ như trong giới cờ bạc vẫn có truyền thuyết: Ông trời ưu ái kẻ lần đầu.

Nhưng truyền thuyết đó có đúng hay sai cũng không quan trọng nữa. Quan trọng là bây giờ hẳn phải làm sao.

Tặng đậu

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Cược lớn

Lục ca Trường Mi khỏ nghĩ, khoảng cách hai bên quá xa, hẳn phải tiếp tục đặt cược nếu không muốn thua.

Sau nhiều lần đặt cược, thắng có thua có. Trường Mi có khoảng ba trăm ma thạch, gần với số ma thạch của Tôn Kỳ.

Chưa kịp thở dốc thì hắn thấy Tôn Kỳ lại đi đặt cược.

Trường Mi lại gần hỏi:

“Lần này Thất đệ đặt cược thế nào?”

Tôn Kỳ:

“Dùng ba trăm ma thạch đặt cho tên kia.”

Vừa nói, Tôn Kỳ vừa chỉ tay về phía trường đấu đan.

Trường Mi dõi mắt nhìn theo, sừng sốt:

“Thất đệ thật dám đặt! tên nhóc đấy có tỷ lệ đặt một ăn ba. Nhưng mà nhìn thủ pháp luyện đan lại khá non nớt, khả năng cao ra phế đan.”

Tôn Kỳ cười nói:

“Đệ cũng chỉ muốn thử vận may một chút.”

Trường Mi tập trung quan sát, trong lòng thầm cầu: thất bại, thất bại đi!

Thế nhưng kết quả lại làm hắn thất vọng rồi. Tôn Kỳ lại thắng, từ ba trăm ma thạch biến thành chín trăm ma thạch.

Trường Mi có chút tuyệt vọng, khoảng cách xa thế này thì làm sao san bằng được.

Trường Mi cố giữ bình tĩnh tìm cách.

Sau đó hắn đến bên Tôn Kỳ cười hắc hắc nói:

“Thất đệ này, sao đệ chỉ mãi đặt bên yếu thế? Sao không thử đặt bên mạnh xem thế nào?”

Tôn Kỳ nghĩ nghĩ gật đầu:

“Lục ca nói có lý! Đã đến đây chơi thì nên thử các trường hợp. Vậy đệ chọn đặt cược cho tên kia vậy.”

Tôn Kỳ tiện tay chỉ về một phía.

Trường Mi nhìn theo hướng Tôn Kỳ chỉ tay. Đó là một tên thanh niên trẻ, phong thái ung dung, khí chất nổi bật. Tên này đúng là được đánh giá cao hơn đối thủ của hắn.

Trường Mi đầu óc luân chuyển suy nghĩ: Thất đệ mấy lần trước chọn phe yếu thì đều thắng, có khi nào hắn chọn phe mạnh nhưng phe yếu vẫn thắng hay không? Rất có thể.

Vậy là Trường Mi đuổi theo bước chân của Tôn Kỳ đến phòng đặt cược.

Những suy luận của Trường Mi hoàn toàn là suy luận kiểu con bạc, không hề dựa trên thực tế phán đoán.

Sau đó cả hai trở đại trường đấu đan xem diễn biến.

Kết quả là tên được đánh giá cao luyện thành phế đan, tên bị đánh giá yếu lại luyện thành đan.

Trường Mi gặp kết quả này thì không thể kim được vui sướng, miệng cười toe toét, vỗ vai Tôn Kỳ:

“Không sao đâu Thất đệ. Ngươi chỉ mới thua lần đầu thôi, còn nhiều cơ hội.”

“Mà ngươi cược bao nhiêu thế?”

Tôn Kỳ dậm mực trả lời:

“Tất cả.”

Trường Mi sững sốt, sau đó vỗ đùi cười ha hả nhưng sau đó lại cố kìm chế, tỏ ra chững chạc:

“Không sao đâu Thất đệ. Trong đời ai mà không thất bại. Cũng may là Lục ca cũng thắng được một ít, để Lục ca cho đệ mượn một ít chơi tiếp.”

“Được rồi để Lục ca đi lấy tiền thắng cược.”

Tôn Kỳ bước chân theo hần, Trường Mi ngạc nhiên:

“Đệ theo ta làm gì?”

“Đi lấy tiền thưởng.”

“Nhưng không phải tên kia thua rồi sao?”

“Ai nói với huynh là đệ cược thắng thua.”

“Vậy đệ cược cái gì?”

“Đệ cược với nhà cái tên kia luyện thành phế đan.”

“Cái này... cái này... không thể nào. Vậy đệ cược thế nào?”

“Cược một ăn bảy.”

Trường Mi cảm giác sụp đổ, hần hoàn toàn thất bại rồi.

Vị Thất đệ này quả thật quá... quá... quá.... Hần cũng không biết giải thích thế nào.

Nếu nói về may mắn thì lúc trước còn có thể giải thích được nhưng cược với nhà cái mà cũng chính xác thì không thể dùng may mắn để giải thích được.

Nên biết các nhà cái thường cược thắng thua nhưng nếu như có kẻ muốn kiểu cược khác như: cược luyện thành phế đan, cược nổ lò, cược bỏ cuộc, cược không hoàn thành đan phòng... thì nhà cái cũng đều chấp nhận.

Lúc đó nhà cái tính toán tỷ lệ cược. Và chuyện càng khó xảy ra, tỷ lệ cược càng cao.

Vị Thất đệ này nếu như không phải do may mắn thì hẳn là đã dở trò nhưng có thể sao?

Phòng đấu đan có trận pháp cách âm, ngăn hồn lực, có trọng tài quan sát nên rất khó bị bên ngoài tác động vào. Nhưng để đề phòng vạn nhất, Trường Mi từng dựng lên lồng hồn lực bao quanh cả hai, hần có thể rõ ràng là Tôn Kỳ không hề phóng thích hồn lực.

Vậy thì làm sao mà Tôn Kỳ vẫn thắng? Thật không thể giải thích nổi.

Trường Mi dù sao cũng là con bạc kinh nghiệm, hần rất nhanh lấy lại bình tĩnh theo chân Tôn Kỳ cười nói:

“Lục ca đã hoàn toàn phục đệ rồi. Ván này đệ thắng.”

“Lục ca khiêm tốn, không phải huynh cũng thắng sao? Vẫn còn chưa hết ngày mà, Lục ca vẫn còn cơ hội lật bàn.”

“Thất đệ không cần nói nữa, Lục ca tự biết hôm nay mình thua hoàn toàn xứng đáng.”

Sau đó Trường Mi lại nói linh tinh mấy chuyện, chủ yếu là thăm dò vì sao Tôn Kỳ có thể thắng được. Tôn Kỳ thì hoàn toàn đổ cho may mắn.

Nhưng mà hần biết đây hoàn toàn là nhờ thần thức. Thần thức của hần càng ngày càng lợi hại. Mấy trận pháp, đồ vật đã hoàn toàn vô dụng trước thần thức.

Thần thức của hần có thể tác động vào trong đan lò, điều khiển kết quả như ý muốn.

Với hần mà nói thắng cược như vậy không hề khó.

Trường Mi quàng vai Tôn Kỳ cười hắc hắc:

“Nếu hôm nay là ngày siêu may mắn của đệ, vậy đệ có muốn cùng Lục ca làm một vỏ lớn không?”

“Ồ! Vỏ lớn thế nào?” Tôn Kỳ có chút hứng thú.

“Hắc... hắc... đi theo Lục ca thì biết.” Trường Mi cười nham hiểm.

Trường Mi dẫn Tôn Kỳ ra khỏi luyện linh sư hội, đến khu vực sầm uất nhất thành Hắc Liên.

Cả hai đứng trước một lầu đình bảy tầng, trên tấm biển có ghi: Vĩnh Kim sông bạc.

Hai bên là hai tấm biển hiệu khác: Bước vào là ăn xin - Bước ra là minh tinh.

Trường Mi liếm mép, máu cò bạc sục sôi nói:

“Đây là sông bạc lớn nhất trong thành Hắc Liên, có tất cả bảy tầng.”

Sau đó Trường Mi giới thiệu cho Tôn Kỳ về nơi này.

Tầng thứ nhất: tùy ý đặt cược.

Tầng thứ hai: mức đặt thấp nhất là một trăm ma thạch.

Tầng thứ ba: mức đặt thấp nhất là một ngàn ma thạch.

Tầng thứ tư: mức đặt thấp nhất là trăm ngàn ma thạch.

Tầng thứ năm: mức đặt thấp nhất là trăm triệu ma thạch.

Tầng thứ sáu: dùng bảo vật đặc biệt đặt cược.

Tầng thứ bảy: không biết vì chưa ai lên được phòng này. Chỉ nghe nói thứ có thể đặt lên bàn đều không tầm thường.

Trường Mi càng nói càng hưng phấn, máu nóng sục sôi, hận không thể lên tầng thứ bảy xem trên đó có gì. Nhưng mà không thể được, tầng cao nhất mà hắn từng được lên chỉ là tầng thứ tư.

Muốn lên được tầng trên thì phải thắng liên tiếp mười trận ở tầng dưới, số tiền trong tay phải gấp trăm lần hạn mức thấp nhất tầng trên.

Vậy nên muốn bước lên mỗi tầng càng lúc càng khó, cực hạn chỉ là tầng thứ sáu, chưa ai lên được tầng thứ bảy.

Trường Mi cười nói:

“Thất đệ, hôm nay khí vận của đệ xông thẳng lên trời, nhân dịp này chúng ta kiếm ít tiền tiêu xài. Hé... hé... hé...”

Nghĩ đến tiền tràn vào trong túi mà hắn không ngăn nổi niềm vui sướng.

Tôn Kỳ nhìn hắn, hỏi:

“Lục ca định ở đây cười tới bao giờ. Đệ vào trước đây.”

Trường Mi lúc này mới vội thu lại giọng cười khó nghe của hắn, bước vào trong sông bạc.

Trường Mi đối với nơi này khá quen thuộc, hướng dẫn Tôn Kỳ các nơi, các kiểu đánh cược.

Sau đó hắn hỏi Tôn Kỳ:

“Thất đệ thích loại đánh cược nào?”

Tôn Kỳ dậm mực:

“Đệ không biết đánh cược lắm. Hay là chọn loại đơn giản nhất đi. Cược điểm số.”

Bọn họ tới một bàn xúc xắc.

Tên chủ bàn đang rung lắc xúc xắc, sau đó đặt cái ầm xuống bàn, nói:

“Nhanh chóng đặt cược. Đặt tài, xỉu đặt một ăn hai. Đặt điểm số đặt một ăn sáu.”

Trường Mi nghiêm túc, cẩn thận suy xét, móc ra một trăm ma thạch đặt xỉu rồi nói:

“Xúc xắc cùng bình đều được làm từ xương cốt ma thú có tác dụng ngăn hồn lực thẩm dò và tác động. Nếu ngươi tu vi là Hợp Nhất cảnh thì hồn lực vẫn có thể xuyên thấu nhưng như vậy sẽ kích hoạt bình này tự vỡ.”

Tôn Kỳ nghe vậy thì gật đầu. Hắn cũng đặt một trăm ma thạch vào xiu.

“Tất cả đặt xong thì bỏ tay ra. Mở bình. Một, ba, bốn. Xiu thắng.”

Trường Mi cười híp mắt:

“Thất đệ thấy chưa. Đặt theo huynh đảm bảo thắng lợi.”

Sau đó bọn họ tiếp tục đặt cược. Mười ván tiếp theo Trường Mi chỉ thắng được ba ván, bị lỗ vốn.

Nhưng mà tâm lý con bạc là thắng thì phải đặt tiếp, thua thì phải gỡ.

Vậy là tiếp theo năm ván, Trường Mi đã cháy túi.

Máu cò bạc sôi sục, hắn đã quên mất lý do đến sòng bạc, hắn móc ra tất cả đồ giá trị đổi thành ma thạch để đánh bạc.

Nhưng rồi hắn lại thua sạch, hắn quay sang nhìn Tôn Kỳ cười nịnh nọt:

“Thất đệ có thể cho ta mượn một ít ma thạch. Khi trở về ta sẽ trả lại.”

Tôn Kỳ lắc đầu cười:

“Lục ca sao lại như vậy? chỉ là vui chơi một chút thôi mà thắng thì tốt, thua thì thôi.”

Trường Mi lúc này chợt bừng tỉnh, cười gượng:

“Là Lục ca mất bình tĩnh.”

Trường Mi có thể nhanh lấy lại bình tĩnh nhưng những con bạc khác sẽ không, một tên bên cạnh nghe Tôn Kỳ nói thì chế giễu:

“Đây là nguoi chưa từng đánh bạc. Nếu nguoi đánh bạc nhiều nguoi sẽ cảm thấy mỹ diệu không thể tả. Hương vị chiến thắng khiến ta say mê.”

Tôn Kỳ cười lắc đầu không chấp: cái gì mà say mê, say nghiện thì có.

Tôn Kỳ cầm một túi ma thạch vắt vào cửa tài. Ta cũng muốn thử xem chiến thắng có say mê như nguoi nói.

“Năm, ba, sáu. Tài thắng.”

Tôn Kỳ phút chốc từ bảy ngàn ma thạch thành mười bốn ngàn ma thạch.

Trường Mi trở mặt, vậy mà phút chốc lại có mấy ngàn ma thạch. Trường Mi định nói vài lời thì Tôn Kỳ lại đặt tất cả vào cửa tài.

Trường Mi vội khuyên:

“Thất đệ, đánh như vậy không được. Phải để lại một chút làm vốn chứ.”

“Sáu, sáu, hai. Tài thắng.”

“Thất đệ! Đệ mặc dù thắng lớn nhưng cũng phải để lại đường lui. . . Áy! sao đệ lại vắt hết vào cửa xiu rồi.”

“Hai, ba, ba. Xiu thắng.”

“Thất đệ thật may mắn nhưng mà. . . Áy! từ từ nghe huynh nói hết đã, sao lại đặt hết vào cửa tài vậy.”

“Năm, sáu, bốn. Tài thắng.”

Tôn Kỳ lại vắt hết vào cửa tài.

Lần này Trường Mi bịt miệng không nói nữa, tránh cho bị què.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Rộng rãi không tham lam

Tôn Kỳ thắng tám ván liền, số ma thạch đã đến con số khủng khiếp.

Trường Mi đứng bên cạnh cười già lả, nói:

“Thất đệ có thể cho huynh mượn một ít ma thạch hay không?”

Tôn Kỳ tiện tay ném cho Trường Mi một túi ma thạch, hắn chỉ giữ lại một trăm ma thạch.

Trường Mi thấy nhiều định từ chối nhưng nghĩ lại Thất đệ đánh cược bách chiến bách thắng nên ngậm miệng lại.

Ván thứ chín, Tôn Kỳ có hai trăm ma thạch.

Ván thứ mười, Tôn Kỳ có bốn trăm ma thạch.

Trường Mi tất nhiên cũng đặt theo Tôn Kỳ, thắng được hai ván làm hắn cười sượng đến ngoác miệng.

Tôn Kỳ đang định đặt tiếp thì tên quân sự chấp tay nói:

“Công tử thắng mười ván liền tiếp, số tiền đã đủ yêu cầu. Mời công tử lên lầu tiếp theo.”

Tôn Kỳ lạnh nhạt:

“Ta hình như mới được bốn trăm ma thạch còn chưa đủ số tiền yêu cầu. Cho dù đủ, ta cũng muốn ở đây chơi tiếp. Không được sao?”

Tên quân sự bối rối:

“Cái này... chuyện này...”

Trường Mi thì hồ hởi kéo tay Tôn Kỳ:

“Thất đệ chúng ta nên trên, ở bên trên vui hơn nhiều.”

Tôn Kỳ thờ dãi, Lục ca thật sự bị cò bạc làm u mê. Bị sòng bạc lôi kéo dẫn dắt mà không biết.

Dù đánh bạc hay làm bất cứ chuyện gì thì cũng nên giữ thế chủ động, tại sao phải làm theo lời sòng bạc? để kiếm một chút hư vinh tầng trên sao? Nên nhớ người đánh bạc để kiếm tiền. Nhưng mà con bạc khi chiến thắng được một chút thường sẽ muốn có thêm hư vinh.

Sòng bạc muốn chuyển địa điểm để cắt đứt khí vận của con bạc. Khí vận? thứ này rất khó giải thích nhưng mà dân cò bạc đặc biệt tin vào thứ này. Lại nói nếu người thắng liên tiếp sẽ khiến kẻ khác theo người cược, như vậy có thể khiến sòng bạc lỗ lớn. Vậy nên sòng bạc mời lên tầng trên để cắt đứt khí vận cùng sự chú ý của kẻ khác.

Tại sao người không tiếp tục ngồi tại đây? Như vậy người sẽ khiến sòng bạc khó chịu mà gây khó chịu cho địch thủ chính là giúp người có thêm dễ chịu.

Tôn Kỳ thì hoàn toàn tỉnh táo để phân tích tình hình nhưng Trường Mi thì không như vậy. Tôn Kỳ cũng đành để hắn kéo đi thôi.

Trên tầng hai, Tôn Kỳ tiếp tục đặt cược vào trò xúc xắc.

Ván thứ nhất, hắn thắng từ một trăm ma thạch thành hai trăm ma thạch.

Trường Mi cũng đặt theo năm ngàn ma thạch thành mười ngàn ma thạch. Trường Mi ôm đống ma thạch sung sướng.

Hắn không phải chưa từng có số ma thạch lớn như vậy nhưng thắng bạc lại có niềm vui sướng khó tả.

Tự tin bành trướng, Trường Mi đập bàn cao giọng:

“Ha... Ha... Ha... hôm nay lão tử sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời những lần trước thua bạc.”

Hành động của Trường Mi gây chú ý cho đám con bạc xung quanh. Chuyện này rất thường tại sòng bạc, đôi khi sẽ có con bạc khí vận thông thiên đặt đâu thắng đó.

Những con bạc xung quanh sẽ chú ý mà đặt ăn theo kẻ như vậy.

Dần dần có mấy con bạc tụ lại bàn xúc xắc xem xét. Xem có đáng đặt cược ăn theo.

Ván thứ hai, ván thứ ba... ván thứ bảy.

Liên tục thắng bảy ván.

Những con bạc xung quanh cũng bắt đầu điên cuồng theo đặt.

Ván thứ tám.

“Mở đi! Mở đi!” Lũ con bạc đập bàn theo nhịp hò hét.

“Một, ba, bốn. Xiu thắng!”

“Ha... ha... ha... lão tử thắng rồi. Ba ngàn ma thạch của ta.”

“Cuối cùng ta cũng gỡ lại vốn mấy ngày nay. Ha... ha... ha...”

“Thắng rồi! cha mẹ ơi! Con thắng rồi. Con đã nói bán hết gia sản đi đánh bạc mới là công đạo. Vậy mà cha mẹ còn cản con. Hôm nay, ông bà già còn có thể nói được gì nữa. Ngày tháng sống trong cống rãnh sắp hết rồi.”

Ván thứ chín. Thắng!

Ván thứ mười. Thắng!

“Xin mời công tử lên tầng tiếp theo.”

Tôn Kỳ còn chưa kịp trả lời thì Trương Mi đã xách hấn lên tầng trên.

Lũ con bạc tất nhiên cũng muốn theo đuôi nhưng bị bảo vệ cản lại nói:

“Các người chưa đủ tiêu chuẩn.”

Đám con bạc tức khí nhưng chỉ có thể ở lại.

Có vài kẻ lăm bằm:

“Ta đã thắng bảy ván liền, chỉ cần thắng thêm ba ván nữa là được.”

“Ta còn thiếu một trận thắng nữa.”

“Ta còn thiếu một ngàn ma thạch nữa.”

Bọn chúng lại lao vào cá cược. Kết quả là cơ hội lên tầng trên của bọn hấn ngày càng xa vời.

Tôn Kỳ tại tầng ba đặt cược.

Không khó để hấn thắng được mười ván liền tiếp.

Tiếng hò reo liên tục, kẻ đi theo không ngớt. Trương Mi thì phấn khởi, Tôn Kỳ thì vô cảm.

Trương Mi không kịp để cho quân sự mời đã xách Tôn Kỳ lên tầng trên.

Lũ con bạc theo đuôi đa phần bị chặn lại, chỉ có một số ít đủ tiêu chuẩn theo sau.

Tầng bốn được trang trí khác hẳn mấy tầng dưới, có thêm phần trang nhã, xa hoa. Tại tầng này số con bạc cũng ít hơn.

Bọn Tôn Kỳ vừa lên thì có một thiếu nữ tiếp đón, hướng dẫn Tôn Kỳ đổi ma thạch thành thẻ đánh bạc. Vì tại tầng này sẽ đánh bạc số tiền lớn, không thể mỗi lần đặt đều vất lên bàn một đồng ma thạch.

Tôn Kỳ ngồi xuống bàn xúc xắc, Trương Mi cùng lũ con bạc đồng thời ngồi xuống bên cạnh.

Vị thiếu nữ lập tức lắc xúc xắc bắt đầu.

Ván thứ nhất. Thắng!

Ván thứ hai. Thắng!

Ván thứ ba. Thắng!

Vị thiếu nữ biết gấp cao thủ, không vội bắt đầu ván thứ tư mà nhẹ nhàng hỏi:

“Công tử quá thần kỳ. Tiểu nữ còn chưa biết tên công tử.”

Tôn Kỳ chưa kịp mở miệng thì Trương Mi đã cướp lời:

“Đây chính là Thất đức của ta, gọi là Thất Đức. Thất Đức chính là bảy đức tính tốt: ”

“Khiêm nhường không ngạo mạn.

Rộng rãi không tham lam.

Khiết tịnh không dâm dục.

Nhường nhịn không phẫn nộ.

Điều độ không phạm ă.

Yêu thương không ghen ghét.

Siêng năng không lười biếng.”

Vị thiếu nữ nghe xong có chút sững sờ, sau đó lấy tay che miệng cười:

“Cái tên rất phù hợp. Ít nhất cũng được tính không tham lam.”

Trương Mi nghe được thì càng hào hứng:

“Đúng! Đúng! Đúng! Chính là rộng rãi không tham lam. Tất cả thấy có đúng không?”

Lũ con bạc theo đuôi hò reo tán thành, không ngừng hô:

“Thất Đức! Thất Đức! Thất Đức!”

Tôn Kỳ xấu hổ che mặt, không biết chui chỗ nào. Vị thiếu nữ này rõ ràng ám chỉ hắn tham lam không chỉ ăn một mình mà còn dẫn theo lũ con bạc.

Lũ con bạc và Trương Mi lại hiểu là Tôn Kỳ rộng rãi không tham ăn một mình.

Cả hai đều là thất đức, còn hiểu thất đức theo nghĩa nào thì tùy góc nhìn của người.

Tôn Kỳ thì xấu hổ còn thiếu nữ thì ôm miệng cười.

Các ván cược phía sau không có gì bất ngờ, Tôn Kỳ đều toàn thắng.

Vị thiếu nữ xám mặt lại. Nàng dùng tiểu xảo tâm lý khiến cho Tôn Kỳ xấu hổ và Tôn Kỳ cũng xấu hổ thật. Khiến cho đối thủ tâm lý không còn bình tĩnh.

Theo lý mà nói đối thủ không bình tĩnh thì dễ bị thua.

Trước đây làm nhiều lần đều thành công. Nhưng sao bây giờ...

Thiếu nữ chấp tay:

“Công tử phi phạm. Mời lên tầng trên.”

Tôn Kỳ biết vị thiếu nữ này hiểu lầm hắn đang đóng kịch cho nàng xem nhưng mà thật oan cho hắn, hắn là thật sự cảm thấy xấu hổ.

Trương Mi thắc mắc:

“Không phải mới thắng bảy ván sao? Chưa tới mười ván mà.”

Thiếu nữ trả lời:

“Công tử là trường hợp đặc biệt, được đặc cách lên trên.”

Trương Mi nghe thế thì cười càng vui, xách Tôn Kỳ đi lên. Đánh bạc bao nhiêu năm, cũng có lúc được vinh dự đặc cách.

Trương Mi và Tôn Kỳ lên được tầng trên thế nhưng các con bạc thì bị cản lại, không đủ tiêu chuẩn.

Đám con bạc ỉu xiu vì không được theo đại thần phát tài nhưng bọn chúng rất nhanh quên đi, tiếp tục vui đùa vào sòng bạc.

Vị thiếu nữ cười gằng trong bụng: Đám con bạc khốn khiếp, hồi nãy để lão nương thâm bại. Thất Đức đi rồi, lão nương sẽ từ từ lột sạch đồ trên thân các người.

Tôn Kỳ tiến lên tầng năm. Nơi đây trang trí khá lộng lẫy, xa hoa, hoàng kim chói mắt.

Tôn Kỳ vừa ngồi xuống bàn, Trường Mi đã hô hào trợ uy.

“Thất Đức! Thất Đức! Thất Đức! Thần bài vô địch thiên hạ...”

Tôn Kỳ thì chỉ muốn tìm một chỗ cắm mặt trốn còn hơn ở lại đây với vị Lục ca này.

Một vị nữ phụ cười nói:

“Thì ra là Thất Đức công tử hôm nay đại giá quang lâm làm cho sông bạc Vĩnh Kim bùng sáng.”

Vị nữ phụ này ý cười thâm trường.

Nhưng mà Trường Mi lại không hiểu được tiếp tục ba hoa, khoe khoang như thể hắn là vai chính trong đây.

Sau đó ván cược bắt đầu.

Ba ván đầu toàn thắng

Tôn Kỳ bắt đầu gây chú ý cho nhiều con bạc xung quanh.

Vị thiếu phụ liền chấp tay:

“Công tử tài hoa. Ta không thể tiếp được. Mời công tử lên tầng trên.”

Tôn Kỳ nhanh chóng xua tay mở miệng, chỉ sợ Lục ca Trường Mi mở miệng trước, nói:

“Sao như vậy được. Ta mới chỉ đặt ba ván, còn bảy ván nữa mà.”

Vị thiếu phụ cười đáp:

“Công tử như chân long, sao lại thích ở ao nhỏ quấy nước đục.”

Tôn Kỳ cười đáp:

“Nói vậy cũng đúng. Hay là cược một ván cuối, thế nào?”

Vị thiếu phụ nghĩ nghĩ, sau đó gật đầu. Thua một ván nữa, vẫn chưa phải chuyện quá lớn với sông bạc.

Vị thiếu phụ lắc xúc xắc, đặt âm xuống bàn, ra hiệu mời Tôn Kỳ đặt cược.

Tôn Kỳ nhếch mép cười, cầm thẻ đánh bạc một ngàn tỷ ma thạch đặt cửa mười hai điểm.

Vị thiếu phụ tái mặt, nếu Tôn Kỳ thắng thì sẽ thành sáu ngàn tỷ ma thạch, đây là lợi nhuận mấy năm liền của sông bạc. Vị công tử này chơi cũng quá ác đi.

Tôn Kỳ biết sông bạc đã bắt đầu đề phòng mình, hắn liền nhân cơ hội cuối này hốt một mẻ lớn.

Đám con bạc thì bắn khoăn, dù sao đặt cược điểm số quá khó thắng. Lũ con bạc ở đây cũng chỉ thấy được Tôn Kỳ thắng được ba ván trước đó, không phải lũ con bạc ở tầng dưới thấy Tôn Kỳ lần nào cũng đoán đúng.

Trường Mi thì hoàn toàn mù quáng, cũng đặt theo Tôn Kỳ.

Vị thiếu phụ cắn răng mở bình.

“Sáu, ba, ba. Mười hai điểm thắng!”

Đám con bạc sững sờ nếu như bọn chúng chịu đi theo thì bây giờ đã lãi gấp sáu lần. Bọn chúng khóc ròng còn hơn là cha mẹ mất.

Tôn Kỳ thì nhẹ nhàng lên tầng trên.

Trường Mi ở lại vơ lấy thẻ đánh bạc thắng được, sau đó theo chân Tôn Kỳ.

Vị thiếu phụ cắn môi nhưng sau đó nở nụ cười vũ mỉ:

“Thất Đức công tử quả là thất đức. Ngày nào đó ta cũng muốn xem đức khiết tịnh của công tử.”

Tôn Kỳ nghe lời này thì bước hụt bậc thang, suýt ngã nhào.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Thắng đến cuối cùng

Trong căn phòng tầng thứ sáu trang trí nhã nhặn, trang nghiêm, chỉ có một cái bàn.

Một vị công tử trẻ đeo chiếc mặt nạ hình cáo ngồi đấy, phong thái ung dung bình thản, đang chờ đợi.

Tôn Kỳ bước vào phòng.

Vị công tử trẻ mỉm cười, ra hiệu cho Tôn Kỳ ngồi xuống đối diện.

Trường Mi ngồi xuống ghế bên cạnh. Trường Mi cảm giác như đây không giống như phòng đánh bạc mà giống như phòng tiếp đón khách quý.

Trường Mi cũng thu lại khí tức con bạc, đổi lại phong cách nghiêm túc, cẩn mật.

Hoàn cảnh nào, phong thái đó.

Vị công tử trước mặt nhẹ cười nói:

“Thất Đức huynh thật khiến ta bội phục. Một đường tiến lên chưa bại một lần. Không biết Thất Đức huynh xuất môn danh sư nào?”

Tôn Kỳ từ tốn đáp lời:

“Huynh quá khen. Không biết gọi huynh đài thế nào?”

Vị công tử này vẫn ung dung:

“Bọn họ thường gọi ta là Lục Nghị.”

Tôn Kỳ gật đầu:

“Nguồn gốc của ta, Lục Nghị huynh hẳn đã biết. Tất cả đều không sai.”

Lục Nghị gật đầu:

“Thanh Sơn Lục Tiên đều có bản sự riêng, cả hội trưởng Công Tôn cũng nể mặt mấy phần. Tất cả mới chỉ biết lão Ngũ trong Lục Tiên ra tay một lần đã kinh động cả luyện linh sư hội. Nay Lục Tiên có thêm lão Thất, thật khiến ta tò mò làm sao mới vào được Thất Tiên.”

“Thanh Sơn Lục Tiên bị gọi là Thanh Sơn Lục Điên, có gì đáng để Lục Nghị huynh để ý.”

“Chỉ là bọn phạm phu mà thôi. Có thể chân chính thấy được vấn đề mới biết Thất Tiên không đơn giản. Ta đôi khi cũng tự nghĩ bản thân có thể hay không vào được Thất Tiên.”

“Tham gia Thất Tiên không khó, chỉ cần trả lời được mấy câu hỏi của Thất Tiên là được.”

“Ồ! Câu hỏi thế nào?”

Tôn Kỳ liếc mắt qua Lục ca.

Trường Mi hiểu ý, hỏi:

“Tại sao đan dược có hình viên tròn?”

Lục Nghị chậm vài hơi thở suy nghĩ, sau đó nói:

“Đan được quan trọng bởi tinh được bên trong, hình dáng không quan trọng. Nhưng mà hình viên tròn lại là hình dễ thành đan nhất, đan có chất lượng tốt nhất trong tất cả các hình dạng.”

Trường Mi nghe câu trả lời sững sờ: vốn tưởng Lục Nghị chỉ là ông chủ một sông bạc không ngờ lại tinh thông đan đạo, câu trả lời của hắn không khác nhiều với câu trả lời của Tôn Kỳ trước đây, cũng không khác nhiều câu trả lời trong lòng hắn.

Trường Mi yên lặng không phải, hiển nhiên là thừa nhận câu trả lời của Lục Nghị.

Lục Nghị mỉm cười quay sang nhìn Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ cười hỏi:

“Ta luyện Trích Hồn Đan, cho thêm Thủy Linh Thảo. Kết quả vẫn là Trích Hồn Đan. Vì sao?”

Lục Nghị định trả lời “không đúng” nhưng mà hắn ngập ngừng. Nên biết là Trích Hồn Đan là đan được nhất hoàn cần hai loại thảo dược là Trích Tinh Thảo và Âm Linh Thảo nếu thêm thảo dược khác chắc chắn sẽ hỏng đan nhưng mà cũng có thể thành đan nếu Thủy Linh Thảo là phụ dược.

Nhưng xưa nay ai cũng biết Trích Hồn Đan là đan được nhất hoàn cơ bản nhất, không cần phụ dược.

Lục Nghị suy từ một hồi rồi chấp tay cười nói:

“Thất Tiên khó lường, ta không trả lời được. Đời này vô duyên với Thanh Sơn Thất Tiên.”

Tôn Kỳ cười nói:

“Chúng ta đến đánh cược. Lục Nghị huynh vẫn là nên đổ xúc xắc đi thôi.”

Lục Nghị cười đáp phải.

Hắn lấy ra một quyển sách dày, nói:

“Trong đây là một số món đồ của sông bạc Vĩnh Kim. Thất Đức huynh có thể chọn món đồ mình thích, sau đó dùng vật cùng giá trị để đặt cược.”

Tôn Kỳ lật từng trang sách xem

Hắn và Trường Mi đều không dấu nổi vẻ kinh ngạc.

Bên trong sách mô tả rất nhiều thứ đồ quý hiếm.

Trường Mi kinh ngạc:

“Thất Bộ Độc, không ngờ lại có ở chỗ này. Ta vẫn mãi tìm nó.”

“Thiên Thủy Bạch Liên, không phải ngàn năm trước đã tuyệt chủng rồi sao?”

“Đây là một bộ hoàn chỉnh Long Cốt.”

....

Trường Mi thật sự là khó tưởng tượng nổi những vật trong sách này, sông bạc có thể đem ra làm vật cược. Nhưng nghĩ kỹ thì cũng thấy hợp lý. Nên nhớ sông bạc Vĩnh Kim tồn tại đã rất lâu, là sông bạc lớn nhất Hắc Liên Khu này.

Tích lũy lâu ngày được như thế này cũng dễ hiểu.

Tôn Kỳ lại không quá kinh ngạc như Trường Mi vì kiến thức hắn còn ít, nhiều đồ vật hắn không nhận ra. Không nhận ra thì cũng không biết giá trị thật của bọn chúng.

Tôn Kỳ lật xem hết một lượt, coi như tăng kiến thức.

Sau đó Tôn Kỳ chỉ vào một bản cổ thư nói:

“Ta muốn vật này.”

Trường Mi vội nói:

“Thất đệ nghĩ lại, còn nhiều vật có giá trị hơn sách này.”

Tôn Kỳ nhìn hắn cười khở:

“Lục ca xem trên thân ta có đồ gì giá trị tương đương những vật kia sao?”

Trường Mi lúc này mới sực tỉnh, xấu hổ vì hắn cũng không có vật giá trị tương đương mà lại tham lam đòi những vật kia.

Lục Nghị cười:

“Thất Đức huynh không ngờ cũng có sở thích giống ta, thích đọc sách. Cổ thư này ta đã đọc qua, trong đó ghi chép về nhiều chủng tộc mà chúng ta khó tưởng tượng được.”

“Không biết Thất Đức huynh định lấy vật gì cá cược.”

Tôn Kỳ lấy ra một cái đan lô. Là Trấn Phương Hồng Lô của Ngũ ca.

Tôn Kỳ tâm niệm vừa động, đan lô lập tức biến hoá to nhỏ.

Lục Nghị tấm tắc khen kỳ diệu, hoàn toàn đủ giá trị để đặt cược.

Trường Mi cười hắc hắc, máu cò bạc lại nổi lên:

“Vậy thì bắt đầu đồ xúc xắc thôi!”

Lục Nghị lắc đầu:

“Đồ xúc xắc quá đơn giản, không phù hợp với thân phận của chúng ta.”

Sau đó Lục Nghị vỗ tay ba cái.

Bọn thuộc hạ đẩy ra một cái lồng sắt có cấm chế cao hai thước, rộng hai thước, dài hai thước.

Lục Nghị nói:

“Lồng sắt này ngăn chặn hồn lực tác động, bên trong đặt một con ruồi nhỏ bay vo ve loạn xạ.”

“Hai chúng ta dùng châm phóng lần lượt, ai đâm chết con ruồi thì thắng. Cái lồng sẽ đặt sau một tấm màn đen ngăn ánh nhìn cùng hồn lực.”

“Hai vị có thể đi kiểm tra.”

Trường Mi đứng dậy kiểm tra, Tôn Kỳ thì vẫn ngồi đó, hắn dùng thần thức dò xét.

Tôn Kỳ hỏi lại:

“Nếu như ta phóng trúng con ruồi ngay phát đầu thì thiệt cho Lục Nghị huynh quá.”

Lục Nghị cười đáp:

“Nếu như Thất Đức huynh phóng trúng bất cứ lúc nào thì đều tính là thắng, nếu ta phóng trúng thì Thất Đức huynh còn một cơ hội.”

Tôn Kỳ nghe lời này thì gật đầu.

Trường Mi sau một hồi kiểm tra thì gật đầu với Tôn Kỳ.

Lục Nghị ra hiệu mời Tôn Kỳ.

Lồng ánh sáng được đẩy vào sau tấm màn đen, Trường Mi đứng giữa tấm màn, có thể quan sát được hai phía, đề phòng gian lận. Đứng cạnh Trường Mi là một lão giả cũng đề phòng chuyện tương tự.

Tôn Kỳ cùng Lục Nghị đứng cách tấm màn ba thước.

Thuộc hạ mang đến cho bọn họ mười cây châm.

Lục Nghị mời Tôn Kỳ ra tay trước.

Tôn Kỳ dùng thần thức có thể thấy rõ sau màn. Hắn phóng châm.

Cây châm bay nhanh xuyên qua tấm màn đen, bay đến chỗ con ruồi nhưng con ruồi vỗ cánh tránh kịp.

Tôn Kỳ nhú mày, hắn phóng châm vị trí không sai nhưng nên nhớ con ruồi là sinh vật sống, nó có thể di chuyển. Vậy là hắn thất bại.

Lục Nghị về mặt bình tĩnh, cũng không bất ngờ với kết quả.

Hắn suy đoán Tôn Kỳ có vật gì đó có thể giúp nhìn thấy được xúc xắc, hẳn là cũng có thể nhìn xuyên qua tấm màn nhưng như thế thì sao? Cho dù nhìn thấy cũng chưa chắc phóng trúng được con ruồi.

Đây là kế hoạch hắn lập ra khi thấy Tôn Kỳ liên thắng, có thể tiến lên đây.

Lục Nghị tĩnh tâm, nhắm mắt, đóng tai nghe.

Rồi đột nhiên ra tay.

Keng! Một tiếng. Cây châm đâm trúng thanh sắt.

Lục Nghị cũng không thất vọng, ra hiệu mời Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ nói nhỏ:

“Cái tên Lục Nghị thật là ý vị.”

Sau đó hắn phóng châm. Thất bại.

Tiếp đó mười lượt, cả hai đều thất bại.

Khi đến lượt thứ mười tám thì “phốc” một tiếng.

Lão già đứng cạnh Trường Mi mắt sáng lên nói:

“Lục Nghị thiếu gia phóng trúng rồi.”

Sau đó hắn phát tay vén ra tấm màn.

Trong lòng sắt, con ruồi bị cây châm đâm trúng cánh ghim nó xuống đáy lồng.

Trường Mi thần thờ. Thua. Thua rồi sao? Thần bài bất bại bị thua rồi sao?

Lục Nghị cười nói:

“Nhanh lấy ra con ruồi khác cho Thất Đức huynh.”

Sau đó hắn quay sang Tôn Kỳ nói:

“Thất Đức huynh chỉ còn một cơ hội cuối để gỡ hoà thôi.”

Tôn Kỳ nhìn hắn lạnh nhạt:

“Lục Nghị huynh hình như đã quên. Huynh nói phải đâm chết con ruồi mới tính là thắng. Nhưng hiện nay con ruồi mới bị ghim cánh còn chưa chết.”

Lục Nghị thần thờ.

Tôn Kỳ cười nói:

“Đa tạ Lục Nghị huynh cố định con ruồi giùm ta. Đa tạ vị tiền bối đã vén màn giùm ta.”

Tôn Kỳ phóng châm, đâm xuyên đầu con ruồi, con ruồi chết ngay tại chỗ.

“Ta thắng rồi! lấy phần thưởng ra thôi.”

Lão già nhìn sang Lục Nghị xin ý kiến. Lục Nghị gật đầu:

“Trí tuệ của Thất Đức huynh hơn ta. Ta thua rồi.”

Có thể không thắng được sao? Chỉ cần vài lượt là Tôn Kỳ có thể nắm bắt tình hình. Hắn có thể dùng thần thức tác động vào châm bay, cũng có thể tác động vào con ruồi.

Sở dĩ lâu như vậy mới thắng là do hắn muốn vui đùa Lục Nghị, vậy nên mới có chuyện Lục Nghị đâm trúng cánh con ruồi.

Tôn Kỳ cảm phần thưởng ra về. Trường Mi từ trong thần thờ, vui sướng chạy theo.

Khi đến gần chân núi Vĩnh Lạc Sơn Cư, Trường Mi mới trở lại bình tĩnh như xưa, nhìn Tôn Kỳ hỏi:

“Thất đệ, Trích Hồn Đan đệ nói có thể luyện thành sao?”

Tôn Kỳ gật đầu:

“Thủy Linh Thảo chính là phụ dược giúp tăng khả năng thành đan gấp đôi.”

Trường Mi hít một hơi dài, vị Thất đệ này không ngờ đan đạo lại tiến nhanh như vậy, không hổ là được Đại ca khen ngợi hết lời.

Qua hôm nay, hẳn thực sự phục Thất đệ sát đất.

Cả hai về đến Vĩnh Lạc Sơn Cư, Trường Mi dẫn Tôn Kỳ đến chỗ Đại ca, trên đường còn gọi thêm mấy vị ca ca, tỷ tỷ khác.

Khi đã đầy đủ các thành viên, Trường Mi bắt đầu ba hoa chích choè về Tôn Kỳ một đường chiến thắng.

Khi nghe xong thì Tứ Tiên đều không khỏi ngạc nhiên.

Đại ca thì vẫn bình ổn, coi mọi chuyện như không.

Đại ca nhẹ nhàng trở lại động phủ.

Ngũ Tiên nhìn theo, không thể không tán phục. Tam tỷ Khuynh Thành nói:

“Đại ca vẫn là có định lực nhất, đạo tâm kiên cố.”

Nhị ca Bộc Phá sau đó cũng bỗng nhiên rồi đi.

Tứ Tiên gật đầu, Nhị ca vẫn là Nhị ca, chỉ kém Đại ca một chút.

Sau đó Tam tỷ, Tứ ca, Ngũ ca cũng lần lượt rồi đi nhẹ nhàng.

Trường Mi than thở:

“Mấy vị ca ca, tỷ tỷ đạo tâm kiên cố, ta không thể bằng. Ta vậy mà còn có ý định ngày mai rủ Thất đệ đi đại náo sông bài khác.”

“Vẫn là không bằng mấy vị ca ca, tỷ tỷ chuyên tâm đan đạo. Không bị tục sự quấy nhiễu.”

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Thiên tài đời nào cũng có nhưng Tổ chỉ có một

Trường Mi còn đang bồi phục đạo tâm kiên định của mấy vị ca ca, tỷ tỷ thì lão Đại quay lại.

Đại ca Vô Ưu đặt lên bàn một chiếc hộp nhỏ, nói:

“Đây là ma thú hạch của một con Cửu Đầu Sư cao cấp. Thất đệ lấy làm vật đặt cược, giúp Đại ca lấy bộ lông của Bạch Hương Hồ Ly.”

Nhị ca Bộc Phá lúc này đi tới cười ha hả:

“Nhị ca cũng có chuyện nhờ Thất đệ. Đây là một viên Văn Tinh Thạch, có thể lấy làm vật cược đổi lấy Thiên Ngoại Thái Dương Thạch.”

Vừa nói Bộc Phá vừa đặt lên bàn một cái hộp lớn, bên trong là một viên đá đen nhánh lấp lánh ánh tinh, to bằng nắm tay.

Trường Mi nhìn viên ma thú hạch cùng Văn Tinh Thạch không khỏi ngẩn ngơ. Những thứ này thật sự quá quý hiếm, vậy mà Đại ca, Nhị ca lại lấy ra làm vật đặt cược.

Lúc này có giọng nói già nua vang lên:

“Thất đệ nhìn xem vật này.”

Khuynh Thành mở ra hộp ngọc bên trong là một chiếc trâm ngọc cầu kỳ tinh xảo. Nàng nhẹ nói:

“Tại dưới biển sâu, có đá vôi trắng nhiễm phải máu giao long, qua ngàn năm biến đổi sẽ hình thành Chu Sa Huyết Thạch. Không ngờ tại sông bạc Vĩnh Kim có một khối nhỏ. Thất đệ lấy trâm này đổi lấy Chu Sa Huyết Thạch cho tỷ.”

Trường Mi không hiểu hỏi:

“Tam tỷ, cây trâm này mặc dù tinh xảo nhưng hình như cũng không quá đặc biệt, Chu Sa Huyết Thạch quý giá như vậy. Liệu có ngang giá trị?”

Khuynh Thành gỡ đầu hắc bảo:

“Ánh mắt kém coi. Ta nói được là được.”

Trường Mi ôm đầu kêu oai oái.

Lão Tứ và lão Ngũ cũng đồng thời xuất hiện, cả hai nhìn nhau. Lão Ngũ ra hiệu mời lão Tứ trước.

Lão Tứ Thanh Trí mở ra hộp nhỏ, nói:

“Giúp ca đổi viên thượng cổ đan không rõ tác dụng kia.”

Tôn Kỳ nhìn trong hộp nhỏ, không khỏi kinh sợ.

Ngũ Tiên nhìn theo cũng có cùng cảm xúc như Tôn Kỳ.

Trường Mi lấp bắp:

“Biến dị đan. Đây có phải là biến dị đan?”

Bọn họ quay sang nhìn Đại ca. Vô Ưu gật đầu.

Bọn họ nhìn Thanh Trí không khỏi tò mò. Thanh Trí là thế nào mà có được đan này. Nhưng mà bọn hắn sẽ không hỏi, Thanh Trí cũng sẽ không nói.

Tôn Kỳ hỏi:

“Đại ca thế nào là biến dị đan?”

Vô Ưu vuốt râu trả lời:

“Biến dị đan là đan không có đan hoàn mà thay vào đó là đan vân. Độ hiếm gặp của biến dị đan còn gấp mười lần hoàn mỹ đan.”

Tôn Kỳ hỏi tiếp:

“Vậy công dụng thế nào?”

Vô Ưu lắc đầu:

“Biến dị đan quá hiếm nên không có nhiều cơ hội thực nghiệm. Chỉ sợ viên biến dị đan này lão Tứ cũng không lỡ dùng.”

Thanh Trí gật đầu.

Lão Ngũ lúc này cười hề hề đánh tan không khí trầm lắng nói:

“Đây là cổ đan phương của ca. Thất đệ giúp ta đổi lấy cổ đan phương trong sông bạc.”

Trường Mi không khỏi tấm tắc mấy vị ca ca, tỷ tỷ cất giấu bảo vật không tầm thường.

Ừm... khoan đã...

Trường Mi khóc meo nói:

“Các người lừa ta! Cái gì mà đạo tâm bền vững chứ!? Rõ ràng là định kiếm chỗ tốt đây mà. Sao không ai chịu nói với ta một lời.”

“Không được. Ta cũng phải về chuẩn bị.”

Khuynh Thành gỡ đầu hắc:

“Tại người quá ngốc mà thôi. Bây giờ người đã thành ưu tiên cuối cùng nên người cũng không cần vội, từ từ chuẩn bị.”

Tôn Kỳ nhìn đồ vật trên bàn mà khó xử nói:

“Các vị ca ca, tỷ tỷ tin tưởng đệ quá rồi. Nếu lỡ như đệ thất bại thì chẳng phải là đánh mất bảo vật của mấy vị?”

Đại ca cười nhẹ nói:

“Không sao. Nếu đệ thua thì sẽ do Trường Mi bồi thường.”

Trường Mi nghe câu này thì khóc to hơn:

“Tại sao Thất đệ thua lại do ta gánh chứ? Cái này là công lý gì đây?”

Khuynh Thành lại gõ hấn:

“Không phải đều do người ba hoa chích choè nói Thất đệ là thần bài vô địch sao? Bọn ta tin lời người mới đặt hết vào Thất đệ. Nếu thua, người không chịu thì ai chịu.”

Trường Mi khóc khổ không, tự trách cái tật nhiều chuyện.

Bọn họ trò chuyện một lúc thì giải tán trở về động phủ.

Nhưng mà nửa canh giờ sau, Khuynh Thành, Bộc Phá, Thanh Trí, Tuệ Linh lại xuất hiện ở trong động phủ Vô Ưu.

Khuynh Thành hỏi:

“Đại ca thấy sao?”

Vô Ưu suy tư nói:

“Mỗi chúng ta đều có bí mật riêng không thể nói. Ở Vĩnh Lạc Sơn Cư này không hỏi quá khứ, không hỏi hiện tại, không hỏi tương lai, chỉ hỏi đại đạo. Thất đệ có bí mật riêng cũng dễ hiểu. Chỉ cần không gây hại gì cho chúng ta là được.”

Bọn họ ngẫm nghĩ.

Bộc Phá thì vẫn đang cố vuốt thẳng chòm râu rồi.

Khuynh Thành có chút trầm lặng, sau đó khuôn mặt từ từ dần ra.

Thanh Trí thì ánh mắt vẫn si ngốc.

Tuệ Linh cười hề hề như kẻ không có gan phổi.

Một lúc sau, bọn họ giải tán, biến mất trong bóng đêm như chưa từng xuất hiện tại đây.

Tôn Kỳ ngồi trong phòng thu lại thần thức, lòng thầm nghĩ: Vĩnh Lạc Sơn Cư là nơi tu hành rất tốt, ta không muốn vì một chút chuyện mà rời nơi này, thậm chí ra tay với các vị.

Các vị tốt nhất đừng cho ta cái cơ để ra tay.

Tôn Kỳ hoàn toàn nắm bắt mọi động tĩnh tại Vĩnh Lạc Sơn Cư, hấn mới là kẻ âm thầm chưởng quản nơi này, mỗi động tác nhỏ của hấn đang dần dần biến đổi sơn cư mà bọn Lục Tiên trong bất tri bất giác bị cuốn theo.

Hấn cố ý lộ ra một chút tài năng dị bẩm, hòng kiếm thêm lợi ích từ Lục Tiên, giống như Trường Mi đã hoàn toàn bị hấn tin phục.

Hôm nay chuyện đánh bạc hấn để cho Trường Mi ba hoa kể lể vì qua lời con bạc đôi khi có nhiều sự thật sẽ bị bóp méo, thay đổi góc nhìn nếu như là để hấn kẻ chỉ sợ bị Lục Tiên nhìn ra gì đó bất thường dù sao bọn họ tu vi, kinh nghiệm đây mình.

Hấn có quá nhiều bí mật, hấn muốn giữ thế chủ động.

Sáng hôm sau, Tôn Kỳ cùng Trường Mi xuất phát đến Vĩnh Kim sông bạc.

Khi Tôn Kỳ còn chưa kịp ngồi xuống ghế thì đã có thị nữ mời hấn lên tầng sáu.

Tôn Kỳ gặp trong phòng là một thân hình yếu đuối, đeo mặt nạ bạch dương.

Một lúc sau, Tôn Kỳ cùng Trường Mi trở ra, Trường Mi không dấu nổi nụ cười trên miệng.

Tại trên tầng sáu có hai thân hình đứng bên cửa sổ nhìn bóng Tôn Kỳ đi xa.

Nam tử đeo mặt nạ cáo hỏi:

“Bạch Dương tử thấy sao?”

Nữ tử đeo mặt nạ bạch dương nghiêng răng:

“Tham. Rất tham. Đúng là thất đức. Tên rất đúng.”

Tại Vĩnh Lạc Sơn cư.

Tôn Kỳ đặt trên bàn chiếc hộp dài nói:

“Đây là bộ lông Bạch Hươu Hồ Ly cùng ma thú hạch của Đại ca. Đáng tiếc sông bạc chỉ cho ta mỗi ngày cuộc một lần nếu không ta cũng thuận tiện lấy đồ cho các vị ca ca, tỷ tỷ.”

Vô Ưu mở hộp nhìn bộ lông trắng, vuốt nhẹ say mê.

Bọn Lục Tiên có chút ngạc nhiên, hiếm thấy Vô Ưu lại có thái độ như vậy. Nhưng bọn họ cũng sẽ không nhiều lời.

Vô Ưu sau đó đẩy nắp hộp, nói:

“Thất đệ, ta nợ đệ lần này. Đệ có chuyện gì cần cứ nói với Đại ca.”

Tôn Kỳ cười nói:

“Đại ca quá lời. Đệ thật sự lúc này cũng đang có chuyện nhờ Đại ca.”

Vô Ưu:

“Đệ cứ nói.”

Tôn Kỳ lấy ra một quyển cổ thư nói:

“Sách này là đệ thắng được trong sông bài nhưng có nhiều chỗ còn chưa hiểu, mong Đại ca chỉ điểm.”

Vô Ưu tiếp nhận cuốn cổ thư mở ra xem, Ngũ Tiên cũng chụm đầu vào xem.

Vô Ưu lần lượt lý giải:

“Cổ thư này viết về các chủng tộc từ thời Ma tộc hình thành không lâu. Cổ thư này chỉ là một bộ phận.

Ký hiệu này là chỉ Nhân tộc. Phần này viết về Nhân tộc.

... Tại vùng hoang vu có Ma tộc thấy một tên bạch hoạt từ ngòi khoanh chân, mặt hướng thiên giống như đang hô hấp thổ nạp. Bọn họ thấy kỳ lạ định bắt giữ nghiên cứu nhưng mà tên này chống trả quyết liệt, cuối cùng bọn họ chỉ có thể giết chết, bọn họ cũng chết mất hai tên...

Bạch hoạt từ chính là tên gọi của Nhân tộc thời xa xưa.

... Tại Yêu giới có chuyện, một tên Nhân tộc bẩm sinh có thần lực, trí tuệ hơn người. Hắn to gan tấn công Yêu tộc, gây náo loạn một vùng, đánh giết vô số Yêu tộc khiến Hắc Băng Vương nổi giận bắt hắn cột vào trên đỉnh núi, hằng ngày bị kèn kèn móc bụng moi ruột gan ăn. Tên này trước đó ăn được một trái Bất Tử Quả nên năng lực khôi phục cực cao, bị moi ruột nhưng vẫn không chết. Một trăm năm qua đi được lực của Bất Tử Quả hết, tên này mới kết thúc được cuộc sống đau khổ của mình...

... Tại bình nguyên thuộc Thần tộc lãnh địa, có Nhân tộc ra đòi, trời rù hào quang. Lúc lớn lên thông minh trác tuyệt, tự sáng tạo chữ viết, nông cụ, số đo... bị Thần tộc biết được bắt đi. Sau đó không có tin tức, những thứ hắn sáng tạo ra cũng bị tiêu hủy bị xem là tà vật, tà thuật...

Phần này viết về Cổ Linh Tộc...”

Tôn Kỳ nghe xong thì trong đầu ầm vang, lòng nhỏ một giọt lệ.

Nhân tộc thiên tài đòi nào cũng có. Những thiên tài bạc mệnh.

Vô Ưu đang nói thì quay sang nhìn Tôn Kỳ, thấy Tôn Kỳ đang sững sờ. Vô Ưu nhú mày hỏi:

“Thất đệ đang suy nghĩ điều gì? Vì sao thất thần?”

Ngũ Tiên cũng quay lại nhìn hấn đầy nghi hoặc.

Tôn Kỳ từ trong sững sờ tỉnh lại. Hấn biết lúc này không có một câu trả lời hợp lý thì sẽ rất rắc rối, có thể dẫn đến thân phận bại lộ.

Tôn Kỳ cười nói, thái độ như bình thường:

“Đệ đang nghĩ đến Bất Tử Quả trong sách.”

Bọn Lục Tiên thu hồi ánh mắt nghi ngờ, câu trả lời hoàn toàn hợp lý.

Vô Ưu thở dài:

“Bất Tử Quả này đúng là kỳ diệu, hiếm có vô cùng, chỉ có tại Yêu giới. Mấy lần giới chiến, Ma tộc chúng ta cũng khôn đồn vì mấy tên Yêu tộc có ăn Bất Tử Quả.”

Bọn họ sau đó trò chuyện một lúc nữa.

Vô Ưu giao cho Tôn Kỳ sách dạy cổ ngữ để Tôn Kỳ tự học, sau này có thể tự đọc sách.

Tôn Kỳ trở lại động phủ, đóng cửa lại. Đi vào sâu bên trong, mở trận pháp che đậy.

Hấn cả thân thể sụp đổ, tay đâm vào vách tường bộp bộp, lòng nặng nề, đau đớn như cắt.

Giọng méo mào:

“Cha mẹ ơi! Con không muốn. Con thật sự không muốn. Con không muốn đi trên con đường này.

Bọn họ có thân thể hợp đạo.

Bọn họ có thần lực bẩm sinh.

Bọn họ có trí tuệ vô song.

Thế nhưng... bọn họ tất cả đều chết rồi!

Con không có gì cả! Con chỉ là đứa nhóc mười tuổi thôi mà!

Con không có thân thể hợp đạo, cũng không có thần lực bẩm sinh, càng không có trí tuệ vô song.

Con chỉ là người bình thường. Con chỉ muốn bên vòng tay cha mẹ mà thôi.

Xin hãy đưa con đi với! Xin hãy cất nỗi khổ này đi!

Con không chịu được!”

Từng dòng linh khí chảy ra từ hốc mắt của hấn.

Ngày hôm đó, trời đất cảm nhiễm âm đạm vô quang.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Vạn Thảo Trang

Sáng sớm hôm sau khi Tôn Kỳ bước ra khỏi động phủ đã thấy Trường Mi đứng đợi sẵn bên ngoài.

Trường Mi thấy Tôn Kỳ thì hồ hởi, tay bắt mặt mừng, nói chuyện trên trời dưới đất.

Cả hai lại đến Vĩnh Kim sông bạc.

Khi trở về thì Tôn Kỳ giao cho Bộc Phá viên Thiên Ngoại Thái Dương Thạch.

Ngày thứ ba, là Chu Sa Huyết Thạch cho Tam tỷ Khuynh Thành.

Ngày thứ tư, là thượng cổ đan không rõ cho Tứ ca Thanh Trí.

Ngày thứ năm.

Tôn Kỳ quen đường lên thẳng tầng sáu, cũng không có bất kỳ kẻ nào cản hấn lại.

Khi vừa bước vào tầng sáu đã thấy Bạch Dương cùng Lục Nghi đang ngồi.

Bạch Dương nhìn Tôn Kỳ không khỏi nổi giận mắg:

“Tên khốn! ỨC HIẾP hai tỷ đệ bọn ta quá mức. Tên vô lại. Thất đức. Nếu không phải sòng bạc chỉ có hai bọn ta coi giữ thì ngươi làm sao có thể vênh vào như vậy.”

“Ngươi nghĩ chỗ này là chỗ nào hả? Là nơi cất giữ bảo vật giữm ngươi sao? Ngươi muốn tới lấy là tới lấy hả?”

“Ngươi có lương tâm không hả? đồ thất đức!”

Tôn Kỳ cười:

“Cô nương quá khen. Ta vốn là Thất Đức mà.”

Bạch Dương nghe vậy càng giận hơn:

“Ta nói ngươi là thất đức mà không phải thất đức... ý ta là thất đức... A! ngươi làm ta tức điên lên mất. Lục Nghi, ngươi giải quyết hấn đi.”

Lục Nghi nhìn Bạch Dương tỷ tức giận rồi lại nhìn Tôn Kỳ, cười khổ nói:

“Thất Đức huynh không nên quá để ý. Vĩnh Kim sòng bạc là sòng bạc lớn, một chút tổn thất còn chưa tính vào đâu. Nhưng mà Thất Đức huynh ngày nào cũng tới thì bọn ta sớm muộn cũng sập tiệm. Chỉ bằng Thất Đức huynh nói ra cái giá, chúng ta cùng bàn bạc.”

Tôn Kỳ ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

“Ta thật sự cũng không muốn làm khó Lục Nghi huynh nhưng ta đã hứa với các vị ca ca, tỷ tỷ lấy cho các vị ấy mấy món đồ. Bây giờ còn thiếu của Ngũ ca và Lục ca. Nếu như Lục Nghi huynh chịu tặng, ta từ nay sẽ không đến nữa.”

Lục Nghi hỏi lại:

“Là vật nào?”

“Một cổ đan phương cùng Thất Bộ Độc.” Tôn Kỳ đáp.

Lục Nghi trầm tư một chút: hai vật này giá trị không nhỏ nhưng cũng không phải quý nhất, nếu có thể dùng nó để đuổi đi tên ôn thần Thất Đức này thì cũng đáng.

Lục Nghi định đồng ý thì bị Bạch Dương chặn lại, nghiêng răng nói:

“Muốn hai vật này cũng được. Cuộc một ván cuối. Thắng, ngươi có thể lấy đi cả hai đồng thời từ nay không được quay lại đây nữa. Thua, ngươi làm thuộc hạ cho ta một tháng đồng thời cũng không được quay lại đây nữa.”

Tôn Kỳ mỉm cười gật đầu đồng ý.

Một lúc sau, Tôn Kỳ ung dung bước ra khỏi sòng bạc.

Bạch Dương đứng trên lầu cao không ngừng chửi mắg:

“Thất đức! đồ thất đức! không có lương tâm. Ngươi tốt nhất đừng rơi vào tay ta nếu không...”

Lục Nghi đứng bên cạnh khuyên bảo:

“Bạch Dương tỷ không cần tức giận, không phải chỉ là chút đồ thôi sao? Dùng chút đồ đuổi hấn đi cũng đáng.”

Bạch Dương nghe lời này thì càng tức giận hơn, quay sang mắg cả Lục Nghi:

“Ngươi biết gì chứ! Chu Sa Huyết Thạch nếu mài ra làm son phấn thì sẽ vô cùng đẹp. Ta dự định đại ca trở về thì sẽ xin hấn. Ai ngờ tên Thất Đức lấy cây trầm kia ra cuộc, ta nhất thời tham cây trầm nên mới đồng ý đánh cuộc. Không ngờ...”

“Hu... hu... hu... Chu Sa Huyết Thạch của ta, phấn son của ta.”

Vậy là Lục Nghi bất đắc dĩ thay Tôn Kỳ hứng chịu con giận của Bạch Dương.

...

Tại Vĩnh Lục Sơn Cư.

Thất Tiên đều có được thứ mình muốn. Tất cả bề quan nghiên cứu sử dụng bảo vật mới.

Những ngày tiếp theo của Tôn Kỳ khá nhàn hạ. Cả ngày chỉ có luyện đan, múa thương.

Tu vi Tôn Kỳ đã đạt tới Luyện Linh bát trọng đỉnh phong, tùy thời có thể trùng kích Luyện Linh cửu trọng.

Còn đan đạo thì hẳn có thể luyện được đan dược cửu hoàn, nhưng hẳn vẫn là đan sư ngũ cấp bình giai, do hẳn lười đi chứng nhận đan sư cao hơn.

Hắn hoàn toàn không có lý do gì cần phải vội vàng chứng nhận đan sư cấp cao.

Hôm nay, Ngũ ca Tuệ Linh đến chỗ hắn chơi.

Cả hai bàn luận đan đạo, chủ yếu là Tôn Kỳ hỏi, Tuệ Linh giải đáp.

Tôn Kỳ sau một hồi được giải đáp mới thoả mãn hỏi:

“Ngũ ca hôm nay đến chỗ đệ không biết có chuyện gì?”

Tuệ Linh cười nói:

“Không biết Thất đệ còn nhớ đan phương cổ mà Thất đệ thắng cược được.”

Tôn Kỳ gật đầu. Đan phương cổ đấy là do Tuệ Linh muốn có, Tôn Kỳ khi thắng cược được cũng đã xem qua nhưng không hiểu lắm nên cũng không để trong lòng.

Tuệ Linh tiếp tục:

“Ngũ ca sau nhiều ngày nghiên cứu, dịch thuật, so sánh đối chiếu. Cuối cùng cũng biết hết được tên thảo dược trong đấy.”

Tuệ Linh ngập ngừng, sau đó cười hề hề:

“Mấy loại thảo dược đó có quý hiếm nhưng Ngũ ca vẫn xoay xở được. Duy chỉ có Diệp Ca Thảo là không thể có được.”

Tôn Kỳ yên lặng chờ Tuệ Linh nói hết.

Tuệ Linh có chút ngượng ngùng nói:

“Tại trong Vạn Thảo Trang hẳn là có loại thảo dược này.”

“Vạn Thảo Trang là thảo điền trồng linh dược, mỗi trăm năm sẽ mở ra một lần.

Vị hội trưởng thứ nhất khi xây dựng lên luyện linh sư hội thành Hắc Liên, hẳn muốn để lại chút di sản cho hậu bối. Vậy là có Vạn Thảo Trang.

Vạn Thảo Trang đã trải qua trăm ngàn năm, tuổi đời của nó cũng lâu như luyện linh sư hội này. Bên trong thảo dược quý hiếm vô số, là thiên đường đối với luyện linh sư chúng ta.

Nhưng mà theo quy định thì chỉ cho luyện linh sư trẻ tuổi dưới bốn trăm tuổi mới được vào, số lượng cũng là có hạn.

Hề... hề... Thất đệ có thể vào đấy, tiện thể hái cho Ngũ ca Diệp Ca Thảo.”

Tôn Kỳ tròn mắt:

“Ngũ ca nói đùa. Vạn Thảo Trang quan trọng như vậy, chỉ sợ danh ngạch đã bị hội trưởng, trưởng lão chia hết, làm gì đến phiên đệ.”

Tuệ Linh vẫn cười vui vẻ:

“Không có. Không có. Hội trưởng thứ nhất đã có quy định muốn vào Vạn Thảo Trang thì phải thi đấu kiếm danh ngạch. Ai cũng không được ngoại lệ.”

Tôn Kỳ lắc đầu:

“Không được. Trình độ luyện đan như đệ sao có thể được danh ngạch chứ?”

“Hắc... hắc... Thất đệ không cần khiêm tốn. Trình độ luyện đan của đệ hoàn toàn đủ tiêu chuẩn.”

“Nhưng đệ sợ đắc tội bọn họ.”

“Không sao. Có Lục Tiên bọn ta làm chỗ dựa cho đệ.”

“Nhưng đệ đã lâu rồi chưa thi đấu luyện đan.”

“Không sao. Cứ luyện đan như bình thường là được.”

“Nhưng đệ đang đau tay.”

“Không sao. Ta có thuốc chữa đau tay.”

“Nhưng đệ...”

“Không sao. Đệ có yêu cầu gì cứ nói thẳng.”

“Đệ thật sự không có nhu cầu gì đặc biệt. Hay là Ngũ ca thấy đệ đang cần thứ gì thì cho đệ thứ đó.”

Tuệ Linh nghe lời này bên ngoài thì vẫn giữ nụ cười, bên trong thì thầm mắng vị Thất đệ này cũng quá thông minh không dễ gạt như tên Trương Mi kia.

Tuệ Linh còn đang đắn đo suy nghĩ thì Tôn Kỳ lại nói:

“Mọi khi Ngũ ca phản ứng khá chậm, sao hôm nay lại nhanh trí như vậy...”

Tuệ Linh vội nói chen ngang:

“Ta sao chép cho đệ một bản cổ đơn phương kia. Thế nào?”

Tôn Kỳ lắc đầu:

“Đệ mới là đan sư, có cổ đơn phương cũng không dùng được.”

“Thất đệ không nên nói như vậy, bây giờ không cần nhưng tương lai sẽ cần.”

“Vậy thì để tương lai lại tính.”

“Hay là ta tặng thêm cho đệ mấy loại thảo dược...”

“Đệ chưa cần nhiều thảo dược như vậy, để lâu cũng hư.”

“Hay là đan lô...”

“Đệ chưa cần đan lô mới.”

“Hay là...”

“Đệ chưa cần...”

Hồi lâu ngẫm nghĩ cũng đạt thành thoả thuận.

Tuệ Linh vừa đi vừa xuyt xoa đau lòng.

Trên bàn Tôn Kỳ là đồng đồ đặc linh tinh. Có đơn phương, có thảo dược, có đan lô, có cả bản chép tay của Tuệ Linh.

Tuệ Linh đến chỗ Đại ca, ngồi xuống.

Cả bọn xúm vào hỏi kết quả.

Tuệ Linh thờ dãi nói:

“Các người chuẩn bị tinh thần bị làm thịt đi. Thất đệ quá khó chơi, không dễ bị lừa như lão Lục.”

Trương Mi nhảy dựng lên:

“Sao Ngũ ca lại lấy đệ ra làm ví dụ. Đệ không phải kẻ ngốc.”

Cả bọn liếc nhìn hắn như muốn nói: Ngươi chính là kẻ ngốc.

Trường Mi ưỡn ngực không chịu thua nói:

“Lần này để ta đi. Lần trước là ta dẫn đệ ấy đi đánh bạc, tình cảm của bọn ta rất tốt. Đệ ấy sẽ không lờ ra tay với ta.”

Trường Mi xuống núi đi phía động phủ của Tôn Kỳ.

Một lúc sau Trường Mi trở lại, ngồi xuống không nói gì. Thật không giống với tính cách của hắn.

Bọn họ thấy vậy cũng không ngạc nhiên, hắn là Trường Mi bị trấn lột không ít.

Tam tỷ Khuynh Thành đứng dậy thẳng lưng, hùng hồn nói:

“Cái tên Thất Đức của đệ ấy là do ta đặt. Đệ ấy chắc chắn nể mặt ta. Nếu không được thì ta còn có phương án hai: Sắc dụ.”

Bọn Ngũ Tiên tái mặt, lòng thầm nghĩ: ngươi tốt nhất không nên dùng sắc dụ nếu không thì đệ ấy sẽ chạy mất khỏi Vĩnh Lạc Sơn Cư.

Không lâu sau đó, Khuynh Thành trở lại, ỉu xiu:

“Ta còn chưa kịp dùng sắc dụ thì đã bị đệ ấy đuổi đi.”

Nhị ca hỏi:

“Đệ ấy đòi ngươi thứ gì?”

Khuynh Thành thờ dãi:

“Huyền Nguyên Hoàn, vòng tay mà ta vẫn hay đeo.”

Bọn Ngũ Tiên thầm than: Thất đệ thật ác.

Lão Tứ Thanh Trí đứng lên, không nói một lời bước đi. Như anh hùng hiện ngang ra chiến trường.

Bọn Ngũ Tiên phía sau vẩy tay cổ vũ, như tiễn chiến sĩ ra sa trường.

Một lúc sau, lão Tứ quay lại, sắc mặt âm trầm không còn vẻ si ngốc như bình thường, chỉ nói mấy chữ:

“Một lọ Huyết Tương Phong.”

Bọn Ngũ Tiên nghe được lời này thì hoàn toàn thấu hiểu nỗi đau của lão Tứ Thanh Trí.

Lão Nhị đứng lên, hùng dũng nói:

“Lần này để đệ đi thử Thất đệ, Đại ca đánh trận cuối.”

Vô Ưu gật đầu.

Không lâu sau đó, lão Nhị Bộc Phá trở lại.

Bọn Ngũ Tiên xúm lại hỏi, Bộc Phá cười khỏ nói:

“Thất đệ nhờ ta luyện một cây thương và một bộ giáp.”

Trường Mi gật đầu, thờ phào:

“Như vậy cũng không quá đáng. Dù sao Nhị ca cũng giỏi luyện khí.”

Nghe lời này Bộc Phá giận dữ gõ đầu Trường Mi một cái:

“Cái gì mà không quá đáng! Thất đệ muốn ta dùng ngoại giới thần kim luyện chế. Ngươi có biết ngoại giới thần kim giá trị thế nào không hả?”

Trường Mi khóc ròng:

“Nhưng Nhị ca cũng không nên trút giận lên đệ.”

Đại ca Vô Ưu lúc này đứng dậy.

Đám Ngũ Tiên nghiêm trang nhìn bóng lưng Đại ca Vô Ưu, bây giờ chỉ còn lại Đại ca.

Đại ca xưa nay thâm bất khả trắc, suy nghĩ ổn trọng, chưa có chuyện gì làm khó được huynh ấy.

Đại ca ra trận, Đám Ngũ Tiên hoàn toàn tự tin có thể vớt lại mặt mũi.

Một lúc khá lâu sau, Đại ca trở lại, phong thái vẫn ung dung như mọi khi.

Đám Ngũ Tiên gật đầu bội phục: Đại ca không hổ là Đại ca, Thất đệ còn quá non.

Trường Mi lúc này chột hỏi:

“Sợi dây Đại ca lúc này còn đeo bây giờ đâu rồi nhỉ?”

Vô Ưu mất trái gật gật, thật muốn đấm tên này một phát nhưng vẫn cố làm ra vẻ ung dung nói:

“Sợi dây này có tác dụng phòng thân mà ta tu vi cao, đã không nhiều thứ có thể uy hiếp được ta. Vậy là ta tặng cho Thất đệ làm vật bảo mệnh.”

Ngũ Tiên trầm mặc, bọn họ biết sợi dây tác dụng không hề đơn giản, vẫn luôn được Đại ca đeo trên cổ như là bảo vật không rời thân.

Thanh Trí lúc này bỗng nói:

“Ta thấy thật kỳ lạ. Thất đệ mới đến đây làm sao biết được những bảo vật thiết thân của chúng ta.”

Bọn Ngũ Tiên quay đầu nhìn Trường Mi.

Trường Mi lúc này bỗng quỳ sụp xuống, ôm chân Đại ca khóc rống:

“Thất đệ quả thật nể mặt đệ không lấy thứ gì nhưng mà hần nói hần không thể làm việc không công nên đánh cược với đệ. Nếu đệ thắng thì hần giúp đệ không công, nếu đệ thua thì chỉ cần trả lời hần một câu hỏi.”

“Đệ nhất thời nổi máu cò bạc mà chấp nhận. Cuối cùng đệ cũng bị trần lột một phen.”

“Đệ cũng là kẻ bị hại. Thất đệ mới là kẻ chủ mưu.”

Khuynh Thành giận dữ:

“Đánh hần!”

Vậy là bọn họ lao vào, tay đấm cước đá, Đại ca cũng len lén gõ đầu hần mấy cái.

Trường Mi thì ôm đầu chịu trận khóc:

“Thất đệ, đệ quá thất đức rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Vòng sơ tuyển

Sự kiện Vạn Thảo Trang mở ra là sự kiện quan trọng bậc nhất của luyện linh sư hội thành Hắc Liên, vô cùng được chú trọng.

Hôm nay, cả luyện linh hội sôi động náo nhiệt, tất cả đều đang bàn tán về Vạn Thảo Trang.

Tại quảng trường trung tâm của luyện linh sư hội thành Hắc Liên.

Trên đài cao là mấy vị trưởng lão đã ngồi sẵn chỗ, đang vui cười trò chuyện.

“Vương huynh mấy năm trước thu được đồ đệ tốt, hần là lần này có thể lấy một danh ngạch.”

“Không dám nói chắc. Nhưng mà tên tiểu tử họ Diệp kia của Lý huynh thiên phú trác tuyệt, chắc chắn sẽ có một danh ngạch.”

“Ta lần này thật không may, mấy tháng trước tên đệ tử ra ngoài lịch luyện, cuối cùng mất tích luôn.”

“Ta đang thiếu Thủy Hồng Cầu, vị trưởng lão nào có được có thể bán lại cho ta. Giá cả chắc chắn công đạo.”

“Năm nay, ta vô duyên với Vạn Thảo Trang, đệ tử toàn là lũ ngốc.”

Vạn Thảo Trang mở ra là để dành cho thế hệ trẻ thu hái thảo dược nhưng thực chất kẻ thu hoạch lớn nhất chính là mấy trưởng lão.

Đó cũng là một trong những lý do bọn trưởng lão thường tranh đoạt đệ tử có thiên phú. Không chỉ lớn mạnh vây cánh mà còn thay bọn hán hái thảo dược.

Tôn Kỳ thật ra cũng trong tình trạng như vậy, nhưng có một khác biệt là Tôn Kỳ trao đổi với Lục Tiên. Cả hai bên đều có lợi.

Bọn đệ tử kia chắc chắn không có tư cách trao đổi, bàn giá cả với sư tôn của mình.

Tại trong quảng trường trung tâm, tập hợp mấy ngàn tên thiên tài luyện đan trẻ tuổi tranh chấp danh ngạch vào Vạn Thảo Trang.

Một bóng hình xuất hiện tại đài cao trung tâm, toà ra uy áp.

Cả quảng trường trên dưới lập tức im lặng.

Vị này mở miệng phát biểu:

“Vạn Thảo Trang như thường lệ lại mở ra. Đây chính là thịnh hội cho đan sư thiên tài trẻ tuổi.”

“Quy định và các thử thách chắc các người cũng nghe qua rồi, ta cũng lười nói lại. Lần này cũng lấy một trăm danh ngạch tiến vào Vạn Thảo Trang.”

“Được rồi! Bắt đầu đi.”

Vị này phất tay, một cánh cửa đại môn mở ra.

Mấy ngàn thí sinh ồ vào. Tôn Kỳ thông thả đi phía sau.

Theo như hán điều tra thì thử thách kiếm danh ngạch có ba cửa.

Thứ nhất vượt qua cấm chế.

Thứ hai phá cấm chế.

Thứ ba luyện đan.

Nếu như qua ba thử thách mà số thí sinh vượt quá một trăm thì dùng đấu đan để loại bỏ số thừa.

Nếu như không đủ một trăm thì cũng sẽ đấu đan tìm vé vớt.

Còn đấu đan như thế nào? Tôn Kỳ không tìm hiểu vì hán tự tin có thể lấy được vé chính thức.

Tôn Kỳ bước qua cửa đại môn tiến vào một đường hầm dài.

Bên trong đường hầm có to to nhỏ nhỏ những đốm sáng đủ màu sắc, lơ lửng trong không gian.

Những đốm sáng này là những cấm chế nếu đụng phải thì sẽ bị cấm chế công kích.

Ài này thử thách khả năng quan sát, vượt qua cấm chế. Nên biết trong Vạn Thảo Trang có rất nhiều cấm chế, mục đích là để ngăn cản kẻ khác hái thảo dược.

Vạn Thảo Trang là để cho hái thảo dược sao lại đặt cấm chế ngăn cản?

Cái này cũng rất dễ hiểu. Nếu như để cho bọn họ tự do hái thảo dược thì chỉ qua một lần Vạn Thảo Trang sẽ hết sạch thảo dược, đây không phải là mục đích thành lập Vạn Thảo Trang.

Vạn Thảo Trang thành lập là muốn lưu lại vạn thế, cho hậu bối hưởng dụng.

Tôn Kỳ thông dong bước đi, né tránh. Ài này đối với hán qua dễ dàng.

Có tên phía trước đang đau khổ né tránh cấm chế, không chịu được liền bay lên cao vượt qua.

Khi vừa mới bay lên được một chút thì lập tức bị oanh ra ngoài.

Rõ ràng trên cao cũng có cấm chế là cấm chế vô hình.

Những đốm sáng lập loè là những cấm chế thấy được, xen kẽ là những cấm chế vô hình. Trên cao thì lại càng giăng đầy cấm chế vô hình.

Có thể bước qua cửa ải này, mười chỉ còn một.

Một canh giờ sau, đã có bóng hình từ đại môn đi ra.

Một vị thanh niên phong nhã khí độ, vẻ mặt lạnh lùng.

Lập tức có tiếng hô trong đám khán giả:

“Là Diệp Ca, Diệp công tử!”

Diệp Ca thiên phú trác tuyệt, mới gần hai trăm tuổi đã là đan sư thất hoàn trung giai. Có hy vọng lớn đạt giải nhất năm nay. Mặc dù sự kiện Vạn Thảo Trang chỉ chọn trăm tên không phân thứ tự nhưng mà bọn họ vẫn âm thầm tranh đua xem ai thứ nhất.

Chỉ ba tức hơi thở sau khi Diệp Ca ra ngoài, một bóng hình xích hoả cũng bay ra theo.

“Là Trường Tinh công tử.”

“Ngươi sai rồi! bây giờ hần không gọi Trường Tinh, hần tự đặt biệt danh cho mình. Gọi là Hoả Vương. Nếu ngươi còn gọi hần là Trường Tinh, hần sẽ đánh ngươi.”

Hoả Vương liếc nhìn Diệp Ca, ánh mắt không thiện ý:

“May mắn thôi.”

Diệp Ca lạnh nhạt:

“May mắn cũng là một phần của thực lực.”

Hai bọn họ đối mắt muốn toé ra tia lửa.

Lúc này cả hội trường bỗng sôi động hẳn lên.

“Là Công Tôn Uyển Nhi, Uyển Nhi tiểu thư thiên phú siêu tuyệt.”

Tên bên cạnh gõ đầu hần:

“Ai cho ngươi gọi là Uyển Nhi. Uyển Nhi là tên ngươi có thể gọi sao?”

Tên này không phục phản bác:

“Ta không được gọi vậy sao ngươi được gọi?”

“Vi ta thương nàng, sau này ta sẽ lấy nàng làm vợ.”

“Đùa móc mà đòi chời mâm son. Nàng mới là vợ của ta. Ta đánh ngươi dám mơ tới vợ của ta.”

“Nàng mới là của ta. Ta đánh ngươi.”

Vậy là trên khán đài nháo nhào một đoàn.

Công Tôn Uyển Nhi thiên tư trác tuyệt, mới hơn trăm tuổi mà đã là đan sư lục cấp cao giai. Cùng với thân phận cao quý, cháu gái của hội trưởng. Nàng chính là niềm mơ ước của nhiều kẻ.

Công Tôn Uyển Nhi xuất hiện liền toả hào quang tranh đua cùng Diệp Ca và Hoả Vương.

Lần lượt sau đó có bóng hình đi ra từ đại môn. Đều là thanh niên thiên tài nhưng mà không thể so với ba tên đầu tiên, quang mang ảm đạm đi một phần.

Thời gian vòng thứ nhất chỉ có ba canh giờ.

Bây giờ đã hết hai canh giờ rồi.

Những bóng hình sau đó xuất hiện càng ngày càng chật vật, hiển nhiên là cố gắng lắm mới qua được.

Tất nhiên là trừ Tôn Kỳ ra, hắc nhân nhả như đi bộ trong hậu hoa viên. Trên áo không dính một hạt bụi. Nhưng mà lúc này khán giả không một ai chú ý tới hắc.

Ảnh nhìn của bọn họ đều tập trung vào bọn dẫn đầu.

Thời gian kết thúc. Số thí sinh thông qua vòng này khoảng tám trăm.

Thí sinh có nửa canh giờ nghỉ ngơi.

Vòng thi thứ hai chính là phá cấm chế. Các thí sinh sẽ được thả vào một mê cung.

Trong mê cung sẽ có những bệ đá đặt ngẫu nhiên, trên bệ đá sẽ có một bóng ánh sáng cấm chế. Trong cấm chế là một loại thảo dược.

Thí sinh cần phá vỡ bóng cấm chế, lấy được thảo dược bên trong. Tất nhiên nếu người ra tay quá mạnh thì thảo dược bên trong có thể hỏng mất.

Thí sinh dùng hồn lực phá vỡ kết cấu của bóng cấm chế là cách tốt nhất. Hoặc cũng có thể dùng bất kỳ loại pháp bảo, ma pháp nào phá vỡ bóng cấm chế.

Vòng thi này chính là kiểm tra hồn lực thí sinh cùng nội tình của mấy vị trưởng lão, đã cho đồ đệ của mình những thứ gì.

“Thời gian nghỉ đã hết. Các thí sinh tiến vào mê cung. Thời gian là năm canh giờ.”

Vừa nghe hiệu lệnh, đám thí sinh đã tranh nhau tiến vào trước. Trong vòng này, tiến vào trước một bước là có lợi thế một bước.

Tôn Kỳ cũng theo đám đông chen vào. Khi vào mê cung thì các thí sinh lập tức toả ra các hướng.

Tôn Kỳ nhanh chóng chọn đại một hướng, càng tiến vào trong sâu số thí sinh bên cạnh càng lúc càng vắng.

Đi được một chút nữa thì chỉ còn Tôn Kỳ một mình.

Tôn Kỳ đi lòng vòng, cuối cùng đi vào một ngõ cụt. Tại ngõ cụt có một bệ đá, trên bệ đá có một bóng cấm chế.

Tôn Kỳ mỉm cười, đây chính là bóng cấm chế đầu tiên hắc phát hiện. Tôn Kỳ đến gần, phóng ra thần thức đâm phá bóng cấm chế.

Bóng cấm chế dễ dàng bị phá vỡ, để lộ bên trong là một viên trái cây ngũ cấp.

Tôn Kỳ cầm viên trái cây nhét vào túi, thu hoạch không tệ.

Tôn Kỳ nghĩ thần thức của hắc dễ dàng phá vỡ bóng cấm chế hơn hắc hồn lực nên vòng này hắc sẽ có ưu thế lớn nhất, hắc không thể bại.

Nhưng mà sau đó hắc biết hắc sai rồi. Vì hắc đi lòng vòng mãi vẫn không thể tìm được bóng cấm chế thứ hai.

Tôn Kỳ càng lúc càng tức giận, hắc ngửa mặt lên trời mắng:

“Ông trời! Đây là ông ép ta. Ta muốn lương thiện nhưng không ai cho ta lương thiện.”

Tôn Kỳ lập tức phóng thần thức bao toả một khu vực mê cung xung quanh hắc, mọi thứ đều sáng tỏ trong đầu hắc. Những vách mê cung này có thể ngăn được hồn lực dò xét nhưng không thể ngăn được thần thức của hắc.

Trước đây hắc muốn chơi công bằng nên không dùng thần thức dò xét nhưng mà bây giờ hắc buộc phải dùng vì số hắc quá đen tìm mãi không được bóng cấm chế nào.

Tôn Kỳ nhếch mép cười, quẹo sang bên phải.

Một bóng cấm chế xuất hiện trước mặt. Tôn Kỳ nhanh chóng có được loại thảo dược thứ hai.

Tôn Kỳ không dùng thần thức bao toả toàn mê cung, mà chỉ bao một khu vực nhỏ quanh mình. Vì hắc muốn trò chơi thêm kích thích, thắng quá dễ dàng sẽ không vui.

Tôn Kỳ lại thấy được một bóng cấm chế khác, chưa kịp phá vỡ thì phía sau có tiếng quát:

“Dừng tay! Bóng cấm chế này là của ta.”

Tôn Kỳ quay đầu nhìn tên này ngạc nhiên. Ta không đi ăn cướp thì thiên hạ nên lấy đó làm vui, làm gì có chuyện kẻ khác đi cướp của ta.

Tên này tiến lại gần, khí thế Luyện Linh thất trọng toả ra, hắc cười nhạo nói:

“Tên tiểu tử vô danh. Ta chính là Hoàng Chung, cháu của Hoàng Thang trưởng lão. Bóng cấm chế này là của ta. Thảo dược của người cũng là của ta.

Giao ra đây.”

Tên Hoàng Chung này cũng là kẻ thông minh, đi cướp nhanh hơn đi tìm. Mà hấn chọn Tôn Kỳ cũng là có tính toán vì trong trí nhớ của hấn những tên có chỗ dựa lớn không được trêu chọc thì không hề có mặt của Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ nhìn hấn, hỏi lại:

“Ngươi chắc chứ?”

Hoàng Chung cao giọng:

“Có gì không chắc chứ. Nên biết ta là...”

Bốp! một đấm vào mặt. Hoàng Chung chưa kịp nói hết thì đã bị đấm bay đi đâu đó.

Tôn Kỳ lăm bầm:

“Lâu rồi không đánh nhau có chút gượng tay, dùng lực hơi nhiều. Làm ta chưa kịp trấn lột thảo dược của hấn thì hấn đã bay đi mất rồi.”

Tôn Kỳ tiến lên, phá vỡ bóng cấm chế, thu đi thảo dược.

p/s: c96 mình viết bi mà không có ai khóc cả.

c97 mình viết hài thì mọi người cười vui.

Không biết là mình viết hài tốt hơn viết bi hay là mọi người dễ cười hơn dễ khóc.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Ăn trộm không ăn cướp

Thời gian trôi qua, số bóng cấm chế tự do càng lúc càng ít, đã bắt đầu xảy ra tranh chấp đánh nhau.

Tôn Kỳ vẫn thong dong thoải mái, có thần thức hấn không sợ không kiểm đủ bóng cấm chế.

Tôn Kỳ lúc này đang phá vỡ một bóng cấm chế thì phía sau có tiếng quát:

“Dừng tay lại!”

Tôn Kỳ nhếch mép cười, có con mồi tự dẫn xác đến. Hấn vẫn từ tốn phá đi bóng cấm chế thu lấy thảo dược.

Tôn Kỳ quay đầu lại. Hiện lên trong mắt hấn là một vị thanh niên phong hoa, khí chất cao quý, thần thái kiêu ngạo.

Tôn Kỳ biết kẻ này, đúng hơn phải nói là trong lúc nghi chờ đợi hấn nghe khá nhiều tiếng xì xào bàn tán, trong đó có nói về kẻ này.

Hoà Vương!

Thiên phú, xuất thân đều xếp hạng hàng đầu. Là ứng viên lớn cho vị trí số một vòng tuyển chọn vào Vạn Thảo Trang.

Hoà Vương dùng ánh mắt bề trên nhìn xuống, hoàn toàn không để Tôn Kỳ vào mắt.

Tôn Kỳ cũng không khách sáo với hấn, nhếch mép cười khinh bỉ:

“Chỉ bằng vào ngươi?”

Hoà Vương thấy một tên vô danh tiểu tốt dám vô lễ với mình thì tức giận, hoà khí bốc lên:

“Ngươi dám trái lệnh ta. Ngươi có biết hậu quả.”

Vừa nói Hoà Vương vừa tiến lên, tu vi Luyện Linh bát trọng đỉnh phong nở rộ, thanh đại kiếm trong tay bốc cháy.

Hấn không nói nhiều, đâm ra một kiếm sắc bén thẳng hướng đầu Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ lạnh nhạt nhẹ nhàng lách thân né tránh.

Hoà Vương nghiêng kiếm quét ngang.

Tôn Kỳ nghiêng thân về phía sau né tránh.

Hoà Vương khí thế càng lúc càng thịnh, tấn công càng hiểm ác.

Nhưng mà Tôn Kỳ vẫn lạnh nhạt, không đủ gọi lên hứng thú cho hắn.

Chiến lực của Hoà Vương trong đám thiên tài đan sư cũng coi như thuộc hạng đỉnh tiêm nhưng trong mắt Tôn Kỳ lại quá bình thường.

Đề Hoà Vương đánh tiếp vài chiêu, Tôn Kỳ cảm thấy chán không muốn chơi nữa. Hắn không muốn tốn thời gian cho hạng rác rưởi.

Tôn Kỳ nắm chặt nắm đấm, nhắm chuẩn thời cơ, tung một đấm vào ngực Hoà Vương.

Hoà Vương cứng ngắt tại chỗ, hắn sợ mình động mạnh sẽ khiến thân thể vỡ nát. Đau đớn đến không hét lên được.

Một đấm này ẩn chứa sức mạnh tấn công thẳng vào vị trí huyệt Đan Trung. Huyệt Đan Trung mà vỡ thì hắn sẽ bị trọng thương, tu vi rút xuống. Hắn chỉ có thể đứng yên một chỗ chờ lực đạo của đấm này từ từ khuếch tán, giảm nhẹ tổn thương cho Đan Trung.

Tôn Kỳ nhẹ bước tới chỗ hắn, Hoà Vương trong ánh mắt sợ hãi tột cùng.

“May mắn cho ngươi là đang ở trong luyện linh hội, ta không muốn rắc rối. Một đấm này là cảnh cáo.”

Tôn Kỳ thò tay lấy đi túi thảo dược của Hoà Vương rồi bỏ đi.

Nửa canh giờ sau, Hoà Vương mới từ từ cử động được nhưng mà vết thương vẫn khiến hắn đau thét. Hắn lấy ra một viên đan bỏ vào miệng, ánh mắt có sát khí.

Tôn Kỳ lại chẳng hề bận tâm đến tên Hoà Vương gì đó.

Lúc này hắn đang phá vỡ một bóng cấm chế thì có tiếng quát:

“Dừng tay lại!”

Tôn Kỳ nhếch mép cười, lại có con mồi tự dẫn xác đến.

Hắn quay đầu lại thì trở mắt ngạc nhiên:

“Công Tôn tiểu thư!?”

Thì ra đó là Công Tôn Uyển Nhi. Nàng đang cầm trong tay một cây đại chùy còn to hơn nàng chỉ về phía Tôn Kỳ. Nàng phồng mang trợn má làm ra vẻ dữ tợn nhưng lại khiến cho thêm đáng yêu mà thôi.

Tôn Kỳ sẽ không vì nàng đáng yêu mà nương tay nhưng mà thân phận nàng khiến hắn không dám ra tay nếu không sẽ có rắc rối lớn.

Tôn Kỳ lúc này cố nở nụ cười thân thiện nhất có thể, nói:

“Tiểu thư làm gì mà động binh đao như vậy. Nếu nói kỹ ra thì chúng ta còn là bằng hữu thân thiết, như chị em ruột thịt.”

Công Tôn Uyển Nhi vẫn không hạ chùy xuống, nhưng mà trong ánh mắt đã có thêm tia nghi hoặc, đang cố nhớ xem Tôn Kỳ là ai.

Tôn Kỳ bắt được điều này, cười thân thiện kể lại chuyện bọn họ cùng thi tuyển vào luyện linh sư hội, cùng là học đồ, cùng tiến vào Vĩnh Lạc Sơn Cư. Tất nhiên là hắn có thêm thất linh tinh làm cho câu chuyện sinh động. Cảm giác như bọn họ là bằng hữu lâu ngày không gặp.

Công Tôn Uyển Nhi ngẫm nghĩ một lúc thì:

“À! ta nhớ ra ngươi rồi. Ngươi là tiểu đệ mà ta nhận đầu tiên. Sao lúc ta rời Vĩnh Lạc Sơn Cư thì không thấy ngươi đâu nhỉ?”

Tôn Kỳ cười khở trong lòng: là ngươi bỏ rơi ta có được không.

Nhưng ngoài mặt hắn vẫn tươi cười:

“Bỏ qua chuyện đó đi. Chúng ta lâu ngày gặp lại phải cùng nhau làm đại sự kinh thiên động địa.”

Công Tôn Uyển Nhi từ từ hạ chùy xuống, ánh mắt nhìn hắn ái ngại:

“Nhưng mà ta nhìn nụ cười của ngươi rất gian, rất gian. Ta cảm thấy chuyện sắp làm không tốt.”

Tôn Kỳ nói thầm trong lòng: nụ cười của ta rất thân thiện, rất thân thiện, không hề có gian tý nào. Lần trước mấy vị ca ca, tỷ tỷ cũng bị nụ cười thân thiện của ta thuyết phục, tự nguyện tặng bảo vật cho ta.

“Ta thật sự rất chân thành, thiện ý hợp tác với tiểu thư. Chuyện này cũng là chuyện tốt. Ta đảm bảo sau chuyện này hội trưởng sẽ cảm thấy vô cùng tự hào về tiểu thư.”

Công Tôn Uyển Nhi mắt toả sáng:

“Thật sao?”

“Thật! thật! thật. Chắc chắn là thật.”

“Chúng ta sẽ làm như thế này... thế này...”

Hai bọn họ chụm đầu to to nhỏ nhỏ bàn kế hoạch.

....

Hoàng Nham đang đi tìm bóng cấm chế, hắn có chút khẩn trương vì trong tay hắn hiện nay chỉ có mười loại thảo dược, quá ít.

Thời gian đang trôi nhanh, khi bóng cấm chế đã bị tìm hết thì sẽ đến phần tranh đoạt, hắn không đủ tự tin thực lực có thể đi cướp đoạt, nên biết những kẻ đi ăn cướp đều là những kẻ hung hãn, hắn chỉ có thể áp dụng chiến thuật trốn trong một góc chờ hết thời gian. Nhưng mà tiền đề là hắn phải có đủ thảo dược cần thiết.

Hoàng Nham đang tìm kiếm thì bỗng thấy ánh sáng loé loé phía trước. Hắn vui mừng tiến tới: ánh sáng đó chính là ánh sáng của bóng cấm chế, ánh sáng này chói mắt hơn bình thường chỉ sợ thảo dược bên trong cũng quý giá hơn bình thường.

Hắn đi qua một khúc quẹo đã thấy phía trước ngõ cụt có một bệ đá. Trên bệ đá không chỉ có một bóng cấm chế mà có tới năm bóng cấm chế, hèn gì ánh sáng chói hơn bình thường.

Hắn vội tiến lên...

Bộp! một tiếng. Hoàng Nham ngã xuống bất tỉnh.

Một giọng nói nhỏ nhỏ vang lên:

“Hắn ngất chưa?”

“Yên tâm! Tiểu thư ra tay mạnh như vậy hắn không chết là còn may.”

Một bóng hình nhỏ bé nhảy ra từ trong góc, tay còn cầm cây đại chùy. Chính là Công Tôn Uyển Nhi.

Tôn Kỳ cũng từ góc khác xuất hiện. Tôn Kỳ tiến lên lục lấy túi thảo dược, tiện thể thó luôn những vật khác.

Công Tôn Uyển Nhi nhìn ái ngại:

“Như vậy không tốt lắm đâu! Không phải nói chỉ lấy đi thảo dược thôi sao?”

“Hắn nằm ngất ở đây nếu như có kẻ gian ác đi qua thấy vậy sẽ cướp đi đồ của hắn, ta chỉ là giúp hắn giữ mấy đồ này. Khi hắn tỉnh lại, hắn có thể tìm ta lấy lại. Công Tôn tiểu thư yên tâm, tiểu thư nhìn ta thấy có giống hạng gian ác không? Ta rất thân thiện, giữ chữ tín.”

Công Tôn Uyển Nhi nghe lời này đã hoàn toàn bị thuyết phục, nói:

“Ngươi với ta là bằng hữu, ngươi có thể gọi ta là Uyển Nhi.”

Tôn Kỳ gật đầu, cũng không để ý nhiều. Hắn vác tên Hoàng Nham này ra chỗ khác vất đi.

....

“Cái này cho ta... Cái này cho Uyển Nhi... Cái này cho ta... Cái này cho Uyển Nhi...”

“A! còn dư lại một gốc thảo dược. Uyển Nhi bỏ công ra nhiều nhất, gốc thảo dược này cho Uyển Nhi.”

Công Tôn Uyển Nhi vui mừng tiếp nhận.

Bọn họ đang chụm đầu phân chia thảo được cướp được.

Tôn Kỳ lúc này ngẩng đầu cười nói:

“Lại có một con cá nữa.”

Uyển Nhi hồ hởi lập tức chạy đến chỗ nấp, nàng làm riết việc này thì thấy quen càng cảm thấy thích thú.

Một thanh niên nho nhã, khí tức trầm ổn, từng bước tiến về phía bóng cấm chế.

Bỗng nhiên một vật cứng đập vào sau đầu hắn, cũng may hắn luôn cảnh giác, nghiêng đầu né tránh.

Nhưng mà vẫn không khỏi trúng đòn, mắt nổ đom đóm, thân hình loạng choạng.

Uyển Nhi bối rối hướng Tôn Kỳ hỏi:

“Làm sao bây giờ? Hắn không ngất đi.”

“Đập! đập cho đến khi hắn ngất đi.”

“Khoan đã! Các người là ai? Có biết ta là Diệp... Aaaaaa”

Sau đó tiếng tên này im bặt.

Tôn Kỳ nhìn tên này mà tội nghiệp thay.

Uyển Nhi chạy lại hỏi:

“Này! Người thấy ta đánh có tốt không?”

Tôn Kỳ giơ lên hai ngón tay cái:

“Tốt! rất tốt! tốt vượt quy định luôn.”

Uyển Nhi vui sướng, vác chùy lên vai nghênh ngang.

Tôn Kỳ thì như thường lệ, thò đi hết đồ của tên xấu số.

Tại một góc nào đó, hai bọn họ lại chụm đầu vào chia thảo được.

Của người... của ta... của ta... của người...

Một lúc lâu sau đó, có một giọng nói truyền vào trong mê cung:

“Thời gian chỉ còn lại nửa canh giờ.”

Đám thanh niên trong mê cung lập tức dừng tìm kiếm bóng cấm chế.

Thời gian cướp đoạt đã đến.

Có vài kẻ sẽ trốn chui trốn nhủi chờ hết giờ.

Có vài kẻ sẽ hướng kẻ bên cạnh ra tay.

Đây mới là khoảng thời gian khốc liệt nhất của vòng thi thứ hai.

Công Tôn Uyển Nhi ghé sang Tôn Kỳ nói:

“Thời gian cướp đoạt đã đến, ta và người cùng xông ra cướp sạch của bọn hắn. Ha ha ha.”

Tôn Kỳ vội lắc đầu:

“Chúng ta là đạo chích, phải có đạo đức nghề nghiệp. Chúng ta chỉ ăn trộm không ăn cướp.”

Công Tôn Uyển Nhi lại hỏi:

“Thật sao? Không đi cướp của bọn họ sao?”

Nàng hiển nhiên là đã nghiện ăn cướp rồi.

Tôn Kỳ lắc đầu dứt khoát:

“Không được. Tổ sư đạo chính đã có dạy: Chỉ ăn trộm không ăn cướp. Chúng ta phải tuân theo. Uyển Nhi ngồi xuống để ta kể cho nàng nghe về tổ sư lúc mới lập nghiệp.”

Vậy là Uyển Nhi nhanh chóng bị cuốn hút bởi mấy câu chuyện giang hồ mà Tôn Kỳ kể.

Thời gian nửa canh giờ nhanh chóng trôi qua. Tất cả được đưa ra ngoài.

Trọng tài tuyên bố:

“Kẻ nào không đủ mười loại thảo dược, không đủ hoàn thành đan phương. Tự động đi ra ngoài. Các người có nửa canh giờ nghỉ ngơi.”

Một số kẻ nghe lời này thì vẫn ung dung tự tin.

Một số kẻ thì ỉu xiu, cúi đầu ra ngoài.

Hoàng Nham nặng nề bước đi, hần vốn có thể đủ thảo dược nhưng mà bị tên ác ôn nào đó đánh ngắt cướp đi toàn bộ của hần, đến cả vòng tay cũng bị thó đi.

Bỗng nhiên có bàn tay vỗ bộp vào vai hần, Hoàng Nham đang buồn, bị vỗ vai bất ngờ thì tức giận, đang định chửi mắng một phen.

Khi hần quay đầu lại thì thấy một tên chùm đầu không nhìn rõ mặt nói nhỏ với hần:

“Vị công tử này có muốn mua thảo dược không?”

Hoàng Nham ngẩn ra sau đó vui mừng quá đổi.

Chuyện mua bán thảo dược vòng hai vốn không cấm nhưng mà bình thường ai sẽ đem ra bán? Cho dù người có dư thừa thảo dược, nếu người bán cho kẻ khác thì có thể vòng tiếp theo người sẽ bị chính hần loại bỏ.

Danh ngạch không nhiều, kẻ khác bị loại thì người sẽ có thêm cơ hội.

Hoàng Nham lấy giá gấp mười mua đi mười loại thảo dược. Mặc dù bị chém cắt cổ nhưng mà hần vẫn vui mừng như được sinh ra lần nữa.

Nếu như hần biết kẻ bán thảo dược cho hần là kẻ đã cướp của hần thì không biết hần sẽ có cảm xúc thế nào.

Tôn Kỳ lần lượt tiếp cận con mồi, bán đi thảo dược thừa.

Sau đó tại một góc khuất, Tôn Kỳ và Công Tôn Uyển Nhi lại chụm đầu vào chia sẻ.

Uyển Nhi nói:

“Ta không ngờ kiếm ma thạch dễ như vậy. Vậy mà ông nội suốt ngày nói thế giới bên ngoài rất khốc liệt, có kẻ vì một viên ma thạch mà đánh nhau sống chết.”

Tôn Kỳ cười hắc hắc:

“Hội trường là quá lo lắng cho Uyển Nhi mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Nhập vạn thảo trang

Vòng thi thứ ba là luyện đan. Thời gian là một ngày.

Vòng này dùng thảo dược của vòng thi thứ hai. Vậy nên kẻ nào càng có nhiều thảo dược càng chiếm được nhiều ưu thế, có nhiều sự lựa chọn.

Vòng thi này chỉ còn khoảng hai trăm thí sinh.

Được chú ý nhất vẫn là vài cái tên như Diệp Ca, Hoả Vương, Công Tôn Uyển Nhi. .

Tất cả vẫn đang chăm chú xem các thí sinh luyện đan.

Trên đài cao, các vị trưởng lão trò chuyện với nhau.

“Trường huynh, hình như tiểu Hoả Vương sắc mặt không tốt.”

“Có lẽ do căng thẳng quá. Đây dù sao cũng là lần đầu nó thi tuyển vào Vạn Thảo Trang.”

“Diệp Ca hình như luyện đan có chút lỏng ngớng?”

“Chấn huynh nhìn lầm, Diệp Ca sao có thể lỏng ngớng được, thủ pháp luyện đan của nó đã rất thuần thực.”

Trong đám khán giả cũng đang rì rầm bàn tán.

“Này, người đã đi đặt cược chưa?”

“Hả? lần này cũng có đặt cược sao?”

“Có. Nhà cái đã có tên hai trăm thí sinh, người có thể tùy ý đặt cược.”

“Ha... ha... vậy ta phải đi đặt cho Diệp Ca đây.”

Thời gian dần dần trôi qua, đã qua một nửa thời gian quy định.

Các thí sinh cẩn thận từng bước luyện đan, không ai muốn mắc sai lầm cả vì cơ hội chỉ có một.

Thời gian gần kết thúc, liên tục có tiếng hô “xuất đan!”.

Tôn Kỳ nhẹ nhàng đặt viên đan vào lọ, để tại trên bàn.

Một tiếng chuông vang lên, thời gian đã hết.

Một nhóm ba vị giám khảo sẽ đến từng bàn kiểm tra.

Vị giám khảo tới bàn Hoàng Nham, nhẹ bóc lớp vỏ đan bỏ vào miệng hôn nô, hôn nô chuyển sang màu lam.

Vị này tuyên bố:

“Hoàng Nham, đan được ngũ hoàn trung giai.”

Một vị giám khảo khác ghi chép lại thông tin.

“Đinh Liễu, đan được lục hoàn cao giai.”

Đinh Liễu lần này cũng tham gia, cũng thuộc nhóm nổi bật nhưng lần này hắn bị quang mạng của Diệp Ca, Hoả Vương, Công Tôn Uyển Nhi che lại, không còn thụ nhiều ánh mắt chú ý.

“Diệp Ca, đan được lục hoàn trung giai.”

Tiếng xì xầm nổi lên.

“Sao có thể? Trình độ của Diệp Ca sao chỉ luyện được đan được lục hoàn.”

“Người thật ngốc. Trình độ cao thì sao? Nên biết thảo dược vòng này có từ vòng thứ hai, mà thảo dược vòng thứ hai thì phải tranh đoạt. Không thể hoàn thành đan phương như ý cũng là bình thường.”

“Ừm... lời này cũng đúng.”

Khán giả thì có thể lý giải việc Diệp Ca kết quả không cao nhưng mà bản thân Diệp Ca lại biết lần này hắn ăn thiệt thòi, bị hai tên vô lại nào đó cướp thảo dược. Thời gian cuối vòng hai, hắn điên cuồng cướp đoạt, đồng thời dụ hoặc, uy hiếp, mua bán mới kiếm đủ số thảo dược cần thiết. Nhưng mà hắn tâm trạng không tốt, chỉ luyện được đan được lục hoàn trung giai.

Đây đối với hắn là sự sỉ nhục, hắn nắm chặt tay, thề không bỏ qua cho hai tên đạo chích kia.

“Trường Tinh, đan được lục hoàn trung giai.”

“Hả? sao lại như vậy? cả Hoà Vương cũng bị như Diệp Ca sao?”

“Diệp Ca và Hoà Vương lần này hơi kém, Đinh Liễu đang dẫn đầu.”

Giám khảo vẫn tiếp tục kiểm tra đan dược, đa phần đều là ngũ hoàn bình giai đến lục hoàn bình giai.

“Công Tôn Uyển Nhi, đan dược thất hoàn bình giai.”

Cả quảng trường bỗng yên lặng, sau đó hò reo vui mừng.

“Uyển Nhi! Uyển Nhi! Uyển Nhi!”

Công Tôn Uyển Nhi cười vui vẻ, vẫy tay với bọn hắn.

“Này, người thấy sao? Uyển Nhi đang cười với ta.”

“Mơ mộng. Là Uyển Nhi đang cười với ta mới đúng.”

“Vội ta...”

“Không. Là vội ta...”

Vậy là bọn họ lại nhón nháo gây chiến. Giám khảo thì vẫn tiếp tục.

“Tĩnh Niệm, đan dược thất hoàn bình giai.”

Nghe giám khảo công bố kết quả của Tôn Kỳ thì cả khán đài rơi vào bàn tán xôn xao.

“Hả? Ta có nghe nhầm không? Có kẻ cũng luyện được đan dược thất hoàn sao?”

“Tên Tĩnh Niệm này là ai? Sao ta chưa từng nghe tên hắn?”

“A! Ta biết tên này. Ta từng trong sông bạc Vĩnh Kim thấy hắn.”

“Hắn là ai?”

“Hắn còn có tên gọi khác là Thất Đức. Tại sông bạc đại náo một hồi. Sông bạc Vĩnh Kim đã cấm cửa hắn vĩnh viễn.”

“Có chuyện như thế sao?”

Vậy là câu chuyện lèo lái đi hướng khác, càng đi càng xa.

Diệp Ca thì tức giận, nếu không phải bị cướp thì vinh quang này đáng lẽ thuộc về hắn. Càng nghĩ hắn càng giận hai tên cướp kia.

Hoà Vương thì càng tức hơn vì hắn nhận ra mặt Tôn Kỳ, chính là kẻ đã cho hắn một đám khiến hắn trọng thương, ảnh hưởng đến việc tranh đoạt thảo dược của hắn sau đó.

Đinh Liễu thì sắc mặt khó coi, ghen ghét trong lòng. Hắn còn nhớ năm xưa kẻ này đã dám từ chối hắn, bám theo đuôi Công Tôn Uyển Nhi.

Phải! chính là nhờ theo đuôi Công Tôn Uyển Nhi nên được hưởng Công Tôn Uyển Nhi ánh sáng, mới có đủ thảo dược luyện đan. Đúng! Chính là như vậy. Hắn cuối cùng cũng chỉ là kẻ theo đuôi mà thôi.

Vậy là Đinh Liễu từ ghen ghét qua một hồi suy nghĩ thì chuyển thành khinh thường.

Tại một góc khán đài nào đó, cũng có hai bóng hình sắc mặt phức tạp.

Chính là My Thanh Thanh cùng Dương Hoa, bọn họ cũng tham gia tuyển chọn lần này, đáng tiếc bị loại ngay từ vòng thứ nhất.

Thời gian này tại luyện linh sư hội, My Thanh Thanh cùng Dương Hoa đã thêm thành thực, đan đạo tiến bộ vượt bậc, bọn hắn đã không còn ngạo khí như năm xưa. Tại đây, thiên tài quá nhiều, bọn hắn không có tư cách kiêu ngạo.

Có giọng nói sau lưng vang lên:

“Hình như hai người có quen tên Tĩnh Niệm đó.”

My Thanh Thanh cùng Dương Hoa gật đầu xưng phải, sau đó bọn họ kể sơ lược về Tĩnh Niệm.

Giọng nói điềm tình vang lên:

“Dù sao cũng từng quen biết, gặp mặt sau này còn có thể nói chuyện.”

My Thanh Thanh cùng Dương Hoa chấp tay:

“Sur huynh dạy phải.”

Giám khảo nhanh chóng kiểm tra xong tất cả thí sinh.

Một bảng danh sách được lập ra. Các trưởng lão sẽ chọn ra một trăm thí sinh có thành tích tốt nhất.

Và không một chút bất ngờ Công Tôn Uyển Nhi được xếp đầu bảng, tiếp theo là Tinh Niệm, sau đó là các thí sinh khác như Đinh Liễu, Diệp Ca cùng Hoà Vương chỉ xếp trong nhóm ba mươi không được như kỳ vọng.

Mặc dù vị trí số một hay số một trăm cũng đều được vào Vạn Thảo Trang như nhau nhưng mà đám thiên tài vẫn ầm ầm tranh đua với nhau, đám trưởng lão cũng đưa ra vị trí xếp hạng có dụng ý.

Đến cuối cùng, chính mười thứ hạng được đưa ra đều không ai tranh cãi, nhưng từ vị trí thứ chính mười một đến một trăm thì xảy ra tranh cãi nảy lửa.

Những chiếc vé cuối cùng này ảnh hưởng đến thu hoạch của đám trưởng lão nên bọn họ không ai chịu nhường ai.

Kết quả là phải đấu đán tranh mười vé cuối cùng.

Nhưng những chuyện này đã không còn liên quan đến Tôn Kỳ.

Hắn trở lại Vĩnh Lạc Sơn Cư nghỉ ngơi.

Ba ngày sau Vạn Thảo Trang sẽ chính thức mở ra.

Tôn Kỳ trở lại động phủ, vẫn sinh hoạt như bình thường. Lục Tiên cũng không đến làm phiền hắn, cũng không hỏi kết quả hắn thi tuyển thế nào vì bọn họ rất tin tưởng vào trình độ luyện đan của Tôn Kỳ.

Thời gian ba ngày nhanh chóng trôi qua.

Một trăm thí sinh lúc này đang được tụ tập tại một mảnh sân vườn.

Phía trước là hơn mười vị trưởng lão cùng hội trưởng đang bố trí trận pháp.

Trận pháp gồm mười ba cột đá xếp thành hình tròn, trên cột đá có hoa văn kỳ dị khó hiểu, kết nối các cột đá là những rãnh sâu, các vị trưởng lão đang chỉ huy thuộc hạ đổ đầy ma thạch vào các rãnh này.

Một lão giả chấp tay, nói:

“Hội trưởng, đã sẵn sàng. Có thể bắt đầu.”

Công Tôn Độ gật đầu, lấy ra một tấm lệnh bài đặt khớp vào vị trí hõm vào trên một cột đá.

Các trưởng lão khác cũng lần lượt đặt các tấm lệnh bài vào các cột đá còn lại.

Khi các lệnh bài đều được đặt vào đúng vị trí.

Các cột đá ồ ồ tác hưởng, từng đường hoa văn kỳ dị trên cột đá lúc sáng lúc tối, các cột đá hút lấy ma khí từ trong các rãnh.

Ma khí cuồn cuộn chạy vào các hoa văn, các hoa văn dần dần sáng tỏ.

Khi tất cả hoa văn trên mười ba cột đá đều phát sáng thì không gian chính giữa các cột đá hoá thành vòng xoáy xoay tròn.

Vòng xoáy càng lúc càng mở rộng, đến khi khách đại đến hai thước cao thì dừng lại.

Hội trưởng Công Tôn Độ lúc này lên tiếng:

“Bí cảnh Vạn Thảo Trang đã mở. Các người có thời gian một tháng bên trong. Một tháng sau nhất định phải trở ra.”

“Các người cũng đừng nghĩ sẽ trốn trong đó kiếm lời, đến lần sau mới đi ra. Đã có nhiều kẻ làm như vậy, nhưng mà sau đó không có kẻ nào lại đi ra được. Hội trưởng thứ nhất suy nghĩ chu toàn. Sẽ không có kẻ hở cho các người chui đầu.”

Nghe được lời này của hội trưởng, nhiều kẻ trong lòng run run, bởi vì bọn hắn thực sự có suy nghĩ sẽ trốn trong đó đợi lần sau lại ra.

Công Tôn Độ ánh mắt uy nghiêm quét bọn hắn, như có thể nhìn thấu hết suy nghĩ của bọn hắn.

Khi hắn quét tới Công Tôn Uyển Nhi thì nàng đang cúi đầu thì thầm:

“Ta còn tưởng có thể trốn trong đây chơi trăm năm, không bị ông nội quản thúc.”

Công Tôn Độ nghe lời này mà suýt ngã, nhưng hắn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Công Tôn Độ phát tay:

“Được rồi! các ngươi vào đi thôi.”

Các bóng hình lần lượt tiến vào trong thông đạo.

Khi mà tất cả đã vào trong thì Công Tôn Độ cùng các vị trưởng lão rút ra lệnh bài, đóng cửa thông đạo.

Công Tôn Độ nhìn bọn trưởng lão nói:

“Thời gian tiếp theo làm phiền các vị trông coi rồi.”

Các trưởng lão chấp tay:

“Hội trưởng yên tâm. Sẽ không có chuyện gì.”

Công Tôn Độ gật đầu, phát tay bỏ đi.

Tại trong bí cảnh.

Tôn Kỳ bỗng nhiên xuất hiện tại trong một ngôi điện, xung quanh hắn là một trăm thí sinh khác.

Các thí sinh nhìn nhau, ần ần sinh ra cảnh giác. Bọn họ tại đây đều là đối thủ cạnh tranh.

Bọn họ dần dần tách ra, đi ra đại điện, hướng các phương hướng khác nhau toả ra.

Tôn Kỳ đang định chọn đại một hướng thì Công Tôn Uyển Nhi lại gần, ánh mắt lăm lét nói nhỏ với hắn:

“Lần này chúng ta làm thế nào? Bây giờ đi đánh cướp bọn hắn sao?”

Tôn Kỳ cười khỏ, vị tiểu thư này chẳng lẽ đã nghiện đi ăn cướp rồi. Hắn không định ăn cướp trong này nhưng mà có thêm Công Tôn Uyển Nhi khiến hắn thay đổi kế hoạch.

Tôn Kỳ cười nói:

“Tạm thời không cần. Bọn hắn còn chưa hái được thảo dược, cướp cũng chẳng được cái gì.”

“Chúng ta bây giờ đi hái thảo dược như bình thường, đến gần hết thời gian sẽ đi cướp.”

Công Tôn Uyển Nhi nghe có lý thì gật đầu lia lịa.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Thu nhập thảo dược

Tôn Kỳ và Công Tôn Uyển Nhi lập tức tách ra, hẹn nhau gần hết thời gian sẽ tụ họp.

Tôn Kỳ bước đi trên một con đường nhỏ, hai bên là cỏ dại mọc hoang, từng cặp bướm trắng lượn lờ, mấy con bọ sặc sỡ bay lòng vòng.

Tôn Kỳ chú ý đám cỏ dại thì kinh ngạc vì đây không phải là cỏ dại mà là thảo dược, thảo dược cấp thấp.

Thảo dược mọc tràn lan như cỏ dại.

Không hổ là Vạn Thảo Trang, khắp nơi đều là thảo dược.

Nhưng mà Tôn Kỳ cũng không hái mấy loại thảo dược này. Vì ở đây chỉ là thảo dược từ cấp một tới cấp bốn.

Nếu đã đến đây thì phải vào trong sâu tìm mấy loại thảo dược cấp cao mới đáng công sức đã bỏ ra.

Đây chắc hẳn cũng là tâm lý chung của các thí sinh vào đây.

Tôn Kỳ nhanh chóng rào bước tiến lên.

Đi không được bao lâu, Tôn Kỳ phát hiện có dấu vết thảo dược bị hái, cảm chế bị phá.

Vạn Thảo Trang là một bí cảnh rất thần kỳ. Nó như một không gian kín, tự hành.

Thảo dược từ cấp một tới cấp bốn mọc như cỏ dại, khi đến cấp năm thì tự động có cảm chế bao bọc, bảo vệ. Thảo dược cấp độ càng cao sẽ có cảm chế càng mạnh bảo vệ.

Tôn Kỳ nhanh chóng tiến lên, hẳn cũng không muốn bị kẻ khác đoạt trước thảo dược.

Đang đi bỗng nhiên Tôn Kỳ đột ngột dừng lại, nhìn xem ao sen trước mặt.

Ao sen bị quấy đục nước, rối tung. Còn nguyên dấu vết hoa sen, đài sen bị ngắt.

Tôn Kỳ trầm ngâm: đến chậm!

Sen này là Hồng Kim Liên, là thảo dược cấp năm có nhiều công dụng.

Tôn Kỳ thả ra thần thức quét ao sen, sau đó miệng mỉm cười.

Quả nhiên là vẫn chưa bị hái đi.

Tôn Kỳ nhảy ùm xuống nước, lặn xuống đáy ao.

Một lúc sau, hắn trồi lên bờ, trong tay còn cầm một đoạn ngó sen.

Ngó sen nhỏ như ngón tay, thon dài, đầu nhọn, màu phớt hồng.

Ngó sen của Hồng Kim Liên còn gọi là Trường Hồng Liên, được xếp vào thảo dược cấp bảy giá trị còn cao hơn hoa sen cùng đài sen. Nhưng mà quan trọng là Trường Hồng Liên rất hiếm nên đôi khi có núi tiền cũng không mua được.

Tôn Kỳ tiếp tục tiến lên, hắn thấy nhiều dấu vết phá cảm chế.

Tôn Kỳ không chần chừ nữa, quyết định toàn lực tiến lên.

Rất nhanh, Tôn Kỳ phát hiện một tên thanh niên phía trước đang phá cảm.

Hắn đang phá cảm cây Anh Thanh.

Cây Anh Thanh cao chỉ khoảng qua đầu, đang được bao trùm trong bóng cảm chế. Trên cây có kết xuất năm quả, ba quả đã thành thực, hai quả còn xanh, mỗi quả đều có bóng cảm chế bảo vệ.

Tôn Kỳ từ đằng xa quan sát, tự nói: thì ra chính là tên này phía trước hái thảo dược của ta.

Tôn Kỳ nhếch mép cười, thần thức hoá thành kim châm, bay thẳng đến chỗ cây Anh Thanh.

Kim châm đích đến không phải tên đang phá cảm mà là cảm chế trên cây Anh Thanh.

Tên này đang cẩn thận phá cảm thì bỗng nhiên cảm chế bị kích thích mạnh, rung động gợn sóng. Tên này trầm ngâm không tốt.

Chưa kịp lùi xa thì “Bành!” một tiếng, cảm chế tự động công kích, đánh ngã kẻ phá cảm.

Tôn Kỳ lại gần, cuồn hết đồ của tên xui xẻo.

Thần thức của hắn hoá thành tơ mỏng xâm nhập vào cảm chế của cây Anh Thanh, từ từ phá hư kết cấu của bóng cảm chế.

Cảm chế trong Vạn Thảo Trang mạnh hơn, phức tạp hơn trong vòng thi thứ hai.

Tôn Kỳ phải mất thêm một đoạn thời gian phá cảm.

Sau khi phá cấm cây Anh Thanh, hắn tiếp tục phá cấm ba viên trái cây thành thực.

Tôn Kỳ lại tiếp tục tiến lên.

Lần này không có kẻ phía trước hái thảo được, Tôn Kỳ thu hoạch khá tốt.

Mười năm ngày đã qua đi chỉ như một cái búng tay, bên ngoài có lẽ mười năm ngày không tính là gì nhưng mà bên trong Vạn Thảo Trang tất cả thí sinh đang chạy đua với thời gian.

Bọn hắn lúc này đều chung một đích đến: khu trung tâm Vạn Thảo Trang.

Tôn Kỳ nhanh chóng chạm mặt mấy thí sinh khác.

Đến nơi này đã có hơn ba mươi thí sinh đứng tại nơi này, bọn hắn đang chờ thêm kẻ đến.

Trước mặt bọn họ là một bóng cấm chế khổng lồ bao lại toàn bộ khu trung tâm, muốn phá bóng cấm chế này tiến vào khu trung tâm thì cần ít nhất năm mươi tên đồng thời phóng hồn lực mới có thể công phá.

Cũng may bóng cấm chế này không có tác dụng công kích, nên bọn họ không cần phối hợp nhiều chỉ cần tận lực công phá là được. Đây hẳn là tính toán của hội trưởng thứ nhất.

Tôn Kỳ vừa mới tới không nhận được nhiều ánh mắt thiện cảm.

Lúc này bỗng có tiếng gọi thanh thanh:

“Thất Đức! Thất Đức! bên này, qua bên này.”

Tôn Kỳ nhìn lại, thấy Công Tôn Uyển Nhi đang gọi mình.

Tôn Kỳ cười khở bước tới, xung quanh hắn đầy những ánh mắt căm ghét muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

Đặc biệt là Diệp Ca, Hoà Vương, Đinh Liễu những thanh niên nổi bật nhất trong thế hệ trẻ.

Bọn họ tự cho phong thái trác tuyệt, thiên phú siêu cao, thân phận cao quý chỉ có bọn hắn mới xứng đáng với Công Tôn Uyển Nhi, viên minh châu quý trên tay hội trưởng.

Nhưng mà bọn họ nhiều lần tiếp cận cũng không được Công Tôn Uyển Nhi nói nhiều nửa câu, vậy mà bây giờ Công Tôn Uyển Nhi lại chủ động gọi Tôn Kỳ, làm sao không khiến bọn hắn tức giận.

Đinh Liễu nhìn Tôn Kỳ ghen ghét nhưng sau đó lại cười khinh bỉ:

“Hai vị sư huynh chắc còn chưa biết? tên này chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, theo đuôi Uyển Nhi tiểu thư.”

Diệp Ca, Hoà Vương nghe lời này có chút giãn ra, từ ghen ghét đổi thành khinh thường: cái đuôi thì vẫn mãi là cái đuôi, không cùng cấp bậc với chủ làm sao có tư cách theo đuôi Công Tôn Uyển Nhi.

Hoà Vương trong lòng lại thêm suy nghĩ: Thất Đức hẳn là hộ vệ được đào tạo bí mật bảo vệ Công Tôn Uyển Nhi nên chiến lực mới mạnh như vậy, một đám đã khiến hắn trọng thương. Nghĩ như vậy làm cho hắn thoải mái hơn đã không còn khúc mắc trong lòng.

Công Tôn Uyển Nhi lại không để ý nhiều như vậy, chỉ chỉ một chỗ ngồi bên cạnh mình.

Tôn Kỳ ngồi xuống nhỏ giọng:

“Uyển Nhi không nên gọi ta là Thất Đức. Ta tên là Tinh Niệm, Thất Đức chỉ là biệt hiệu”

Uyển Nhi nhỏ giọng hỏi lại:

“Nhưng mà không phải người nói điều thứ hai mươi ba trong đạo đức toàn tập của ông tổ đạo chính đã nói: không được dùng tên thật, chỉ dùng biệt hiệu gọi nhau sao? Ta cũng thấy tên Thất Đức rất hay rất có ý nghĩa.”

Tôn Kỳ cười khở, lúc trước hắn chỉ kể chuyện giang hồ linh tinh, không ngờ Uyển Nhi còn nhớ rõ, đây không khác nào là hắn tự lấy dây cột chân mình.

“Được rồi. Gọi Thất Đức cũng được. Uyển Nhi thích là được.”

Uyển Nhi vui cười, sau đó lại làm mặt sầu khổ. Tôn Kỳ hỏi vì sao thì Uyển Nhi nói nàng cũng muốn có biệt hiệu riêng.

Vậy là nàng ngồi lẩm bẩm tìm biệt hiệu:

“Tiểu đạo chích: quá bình thường. ... Bóng ma qua thêm: quá dài dòng. ... Bông hồng lông bông: quá khó nghe. ... Lừa con lon ton: tên này quá hay nhưng có kẻ lấy rồi. ... Anh hùng tung hứng: không phù hợp nghề nghiệp...”

Tôn Kỳ nghe nàng lẩm bẩm mà cười thất cả bụng lại nhưng mà hấn lại không thể cười, vậy là hấn vừa ôm bụng vừa bịt miệng lẩn lộn.

Cũng may là tình cảnh của hấn rất nhanh kết thúc.

Tại đây đã tụ tập được hơn năm mươi tên, có thể phá cấm

Diệp Ca đứng lên cao giọng:

“Tất cả cùng tiến lên đồng loạt phá cấm.”

Hoà Vương cũng không chịu nhường nhịn:

“Tất cả dùng hết sức cho ta, kẻ nào lười biếng ta sẽ đánh cho tàn phế.”

Uyển Nhi thì vẫn đang ngồi lẩm bẩm không để ý, còn Tôn Kỳ thì vội đứng lên, hấn sợ tiếp tục ngồi đây sẽ không nhận được cười.

Nhưng mà trong mắt Diệp Ca, Hoà Vương, Đinh Liễu thì lại nghĩ Tôn Kỳ đúng là thuộc hạ, vừa nghe lệnh đã vội vâng theo.

Hơn năm mươi tên đồng thời phóng thích hồn lực oanh phá, bóng cấm chế lập tức gọn sóng rung rinh không ngừng.

Bóng cấm chế rung động càng lúc càng lớn, rồi sau đó bỗng “bụp” một tiếng như bong bóng vỡ.

Tất cả vui mừng, bóng cấm chế đã vỡ, không ai nói một lời nào liền nhanh chân xông vào.

Tôn Kỳ liếc về sau, đã thấy Công Tôn Uyển Nhi không còn tại chỗ, nàng cũng thật nhanh chân, chạy vào còn nhanh hơn hấn.

Bên trong khu trung tâm Vạn Thảo Trang toàn là những thảo dược cao cấp.

Nhưng mà bóng cấm chế bảo vệ cũng cường đại khó chơi hơn bên ngoài.

Bỗng nhiên lúc này có tiếng la thảm thiết.

Tên nào đó xui xẻo bị Hoàng Kim Giáp Xác tấn công khi cô hái một cọng thảo dược.

Tại đây thảo dược không chỉ được bóng cấm chế bảo vệ, đôi khi còn có côn trùng làm ổ bên cạnh.

Trong Vạn Thảo Trang là không có ma thú nhưng mà lại có côn trùng.

Côn trùng được nuôi trong đây có tác dụng thụ phấn cho thảo dược, cũng có loại thảo dược sống cộng sinh với côn trùng.

Tôn Kỳ chạy nhanh, nhắm tới một cây Diệp Ca Thảo, đây là loại thảo dược mà Ngũ ca yêu cầu.

Một tên khác cũng đang nhắm hướng Diệp Ca Thảo, hấn liếc thấy Tôn Kỳ cũng đang chạy tới thì quát:

“Cút ngay! Cây Diệp Ca Thảo... là... của... ta...”

Hấn bị một đám bay ra phía xa, khi thân thể nặng nề đập xuống mặt đất thì hấn mới hoàn thành câu nói của mình, sau đó thì hấn ngất lịm.

Tôn Kỳ phóng thích thần thức quét xung quanh cây Diệp Ca Thảo, cũng may không thấy côn trùng bảo vệ.

Hấn dùng thần thức đâm xuyên, rất nhanh phá vỡ bóng cấm chế thu đi Diệp Ca Thảo.

Tôn Kỳ thở phào, nhiệm vụ thứ nhất đã hoàn thành.

Thảo dược của tên xấu số kia cũng bị hấn thu lấy.

Sau đó Tôn Kỳ lại thu được vài cây thảo dược cấp cao nữa.

Tôn Kỳ lúc này thấy phía trước có một đám đang tụ tập làm gì đó, hấn không muốn thêm chuyện nên quyết định rẽ hướng khác nhưng mà tên cầm đầu lại không nghĩ vậy.

“Tên kia dừng lại!”

Tôn Kỳ ngạc nhiên, đưa tay chỉ chính mình, ý hỏi: người gọi ta sao?

Tên cầm đầu gật đầu:

“Phải! chính là đang gọi ngươi. Còn không mau tới đây.”

Tôn Kỳ lững thững đi tới, hắn cũng muốn biết xem là có chuyện gì?

Tôn Kỳ hỏi:

“Có chuyện gì sao?”

Tên bên cạnh lập tức quát:

“Vô lễ! ngươi có biết đây là ai không? Đây là Chân Như công tử, chính là cháu của di gọi ông bác có cháu dâu bên nhà hàng xóm có họ hàng với chủ bên ngoài nhà hội trưởng Công Tôn. Tính ra thì Uyển Nhi tiểu thư phải gọi Chân Như công tử là ca.”

Tôn Kỳ: Hà? còn có cách tính họ hàng như vậy sao?

Chân Như hất mặt cao ngạo, ra vẻ không quan tâm, nhưng trong lòng lại tán thưởng tên này.

Tên thuộc hạ thấy vậy thì tiếp tục nói:

“Ngươi là thuộc hạ của Uyển Nhi tiểu thư thì cũng là thuộc hạ của Chân Như công tử, công tử đang có việc cần thì ngươi phải xả thân hết mình. Còn không cảm tạ công tử đã trọng dụng!”

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Ma tộc tâm tính

Tôn Kỳ đưa ánh mắt ái ngại nhìn bọn Chân Như:

“Các ngươi có chuyện gì sao?”

Tên thuộc hạ tức giận đang muốn giáo huấn một phen thì Chân Như giơ tay ngăn lại nói:

“Hắn dù sao cũng là thuộc hạ của Uyển Nhi muội, ta nể mặt Uyển Nhi muội không làm khó hắn nữa.”

Tên thuộc hạ xưng phải, đứng ra đằng sau.

Chân Như tiếp tục nói:

“Ngươi nhìn thấy cây Đản Ngư kia sao?”

Chân Như chỉ về một hướng không xa, có một cây cao qua đầu, trái nhỏ như ngón tay, màu đỏ chót, trái đỏ trĩu cây.

Tôn Kỳ theo hướng chỉ của Chân Như nhìn lại sau đó gật đầu.

Chân Như lại nói:

“Ngươi nhìn trên cành cây kia, trong tán lá có một tổ ong Hoàng Phong.”

Tôn Kỳ gật đầu.

Chân Như chấp tay sau lưng như kẻ bề trên, ra lệnh:

“Ngươi qua đó, thu hút bầy ong để bọn ta hái trái.”

“Nhớ là không được làm tổn hại tổ ong. Hoàng Phong ong tại trong Vạn Thảo Trang này thu thập mật hoa thảo dược nên chắc chắn mật của chúng cũng là thảo dược cao cấp.”

Tôn Kỳ gật đầu đồng ý. Trong Vạn Thảo Trang này nơi nơi đều là thảo dược nên côn trùng trong đây được hưởng lợi không ít.

Sau đó... một tức... hai tức... mười tức....

Chân Như bỗng quát lên:

“Ngươi không nghe bốn công tử nói gì sao? Còn dám đứng đây. Còn không mau qua dụ ông.”

Tôn Kỳ điềm nhiên:

“Ta đang chờ các ngươi đi qua. Một tên chắc chắn không dụ hết bầy ông nên tất cả các ngươi cùng qua đi.”

Chân Như ngạc nhiên, không tin vào những gì vừa nghe:

“Ngươi nói cái gì?”

Tôn Kỳ vẫn thản nhiên nói:

“Ta nói ba tên các ngươi qua đây dụ bầy ông để ta hái trái. Nhớ là không được làm tổn hại tổ ông.”

Chân Như nghe xong lập tức bão nổi, chỉ là một tên thuộc hạ mà dám... .

Bốp! một đấm ngày mặt hấn khiến hấn loạng choạng lao đảo lùi ra sau, đầu óc quay cuồng, mắt nồ đom đóm.

Hai tên thuộc hạ còn chưa hết kinh ngạc thì cũng bị hai đấm vào mặt.

Chân Như ôm mặt, giận dữ quát:

“Ngươi biết ta là ai không? Ngươi dám...”

Bốp! lại một đấm vào mặt.

“Hai tên các ngươi còn không đánh hấn...”

Bốp! Tôn Kỳ tung tiếp một đấm vào mặt hấn.

Hai tên thuộc hạ nhào tới thì cũng chỉ tốn thêm của Tôn Kỳ một đấm một đá mà thôi.

“Ngươi thật to gan...”

Bốp!

“Ta với Uyển Nhi là...”

Bốp!

“Ra ngoài ta sẽ...”

Bốp!

“Đừng đánh mặt...”

Bốp!

“Đừng đánh nữa...”

Bốp!

“Đại ca đừng đánh nữa...”

Bốp!

“Đại ca! ta đi... ta đi là được mà...”

Bốp!

“Ta đã đồng ý rồi sao ngươi còn đánh nữa?”

Tôn Kỳ nhún vai:

“Đánh quen tay!”

Chân Như tức không nói lên lời.

Tôn Kỳ nghiêm sắc mặt:

“Còn không nhanh đi! Muốn ăn đánh nữa sao?”

Chân Như cùng hai tên thuộc hạ lê bước tiến lên, vừa đi vừa nuốt đan dược chữa thương.

Khi bọn chúng đến gần cây Đản Ngư.

Bọn chúng nộ ra về e ngại, muốn quay lại nhưng đã thấy Tôn Kỳ xoa xoa nắm đấm.

Nhìn thấy nắm đấm của Tôn Kỳ làm bọn chúng run sợ cố gắng tiến lên.

Tôn Kỳ thấy bọn chúng qua lễ mễ, tốn thời gian của hắn. Thần thức của hắn hóa thành trăm mũi kim châm đâm thẳng vào tổ ong.

Tổ ong lập tức bị kinh động, chúng ủa ra tìm kẻ tấn công.

Bọn Chân Như thảm than không tốt, lập tức quay đầu co giò chạy.

Lũ ong hung hãn đuổi theo không bỏ.

Tôn Kỳ từ góc khác đi tới, nhẹ nhàng phá vỡ bóng cấm chế thu đi trái cây lẫn mật ong.

Hắn không khỏi tấm tắc khen lạ: bóng cấm chế này lại hoàn toàn không ngăn cản lũ côn trùng, giống như côn trùng là một bộ phận của cấm chế vậy.

...

Năm ngày sau đó, không hẹn mà gặp, một trăm thí sinh đều tiến đến khu vực hạch tâm.

Bọn họ nhìn nhau cảnh giác nhưng cũng không có gọi nên xung đột.

Tôn Kỳ khi đến nơi đây lập tức nhận được nhiều ánh mắt căm thù. Đây chính là bọn Chân Như, mấy tên cùng tranh thảo dược với hắn. Bọn này bị hắn đánh lê lét, đến lúc này vết thương vẫn còn đau.

Bọn hắn tuy căm tức Tôn Kỳ cũng không dám lại ra tay vì đánh không lại. Nhưng khi ra bên ngoài thì lại khác, thế lực sau lưng sẽ giúp bọn hắn trút giận, đòi lại những gì đã mất.

Tôn Kỳ mắt diếc tai ngơ, coi bọn chúng như không khí.

Thêm nửa ngày nữa, một trăm thí sinh cuối cùng cũng tụ họp đầy đủ.

Diệp Ca đồng dạng cao giọng:

“Các vị hắn là cũng biết khu vườn hạch tâm này có gì? Nơi đây mới thực sự là thiên đường thảo dược. Ta rất vui vì lần này không có ai tử vong.”

Hỏa Vương lập tức tiếp lời:

“Tất cả cùng vào vị trí, mở ra khu vườn hạch tâm. Cùng nhau chung hưởng quả ngọt.”

Khu vườn hạch tâm chính là điểm cuối của Vạn Thảo Trang. Thảo dược trân quý không cần phải nhiều lời.

Nhưng mà muốn mở ra khu vườn hạch tâm này cần đầy đủ một trăm thí sinh. Mấy lần trước xảy ra tranh chấp tử vong, không tập hợp đủ một trăm thí sinh, không thể mở ra khu vườn hạch tâm. Cũng may là lần này không có ai tử vong.

Mở ra khu vườn hạch tâm cũng là lý do mà Tôn Kỳ không ra tay giết mấy tên tranh chấp dọc đường. Mạng của bọn chúng không thể so với thảo dược trong khu vườn hạch tâm được.

Một trăm thí sinh đứng vào một trăm cột đá, đồng thời phóng thích hồn lực tấn công bóng cấm chế bao quanh khu vườn hạch tâm.

Bóng cấm chế từ từ mờ đi, cuối cùng biến mất hoàn toàn.

Tất cả thí sinh đồng loạt lao vào bên trong.

Trong khu vườn hạch tâm, suối chảy róc rách, hương thơm thảo dược ngào ngạt, ong bay bướm lượn. Tất cả tạo nên một bầu không khí an bình, tường hòa.

Nhưng mà bầu không khí này rất nhanh bị phá vỡ.

Mấy tiếng hô lên kinh ngạc.

“Đây là Ma Đăng Thảo mười ngàn năm! Bên ngoài gần như đã tuyệt tích.”

“A! đây là Bạch Kim Linh!”

“Hắc Thông Quả!”

....

“Ha... ha... ha... lần này phát tài lớn rồi!”

Bọn hấn từ kinh ngạc chuyển sang mừng rỡ, từ mừng rỡ chuyển sang nghi kỵ, từ nghi kỵ chuyển sang đề phòng.

Không khí tại khu vườn hạch tâm rất nhanh trở nên nặng nề, không ai nói ai một lời. Bọn hấn đều cẩn thận chọn mục tiêu phá cấm.

Nhưng mà bọn chúng một lúc sau đó phát hiện: cấm chế tại nơi đây quá mạnh, quá khó. Chỉ một mình căn bản không thể phá nổi.

Bọn hấn loay hoay dùng đủ mọi biện pháp mà vẫn không có nhiều kết quả.

Thời gian trôi qua khiến bọn hấn càng lúc càng gấp.

Thật ra cách giải quyết cũng rất đơn giản: hợp tác với nhau.

Nhưng mà đôi khi cách đơn giản nhất lại là cách khó nhất.

Hợp tác! Vậy thì thảo dược sẽ thuộc về ai?

Cho dù là có phân chia trước sau. Thảo dược này của người, thảo dược sau đó sẽ là của ta.

Nguyên tắc đơn giản nhưng ai sẽ nguyện ý tin tưởng đối phương sau khi lấy xong thảo dược sẽ tiếp tục giúp mình hái thảo dược.

Nên nhớ đây là Ma giới, tất cả đều dựa vào thực lực nói chuyện, dựa vào lợi ích mà hợp tác.

Không hề có quy tắc luật lệ, không hề có sự ràng buộc nào.

Khi không nắm chắc trong tay gì đó, sẽ không ai chịu hợp tác với ai.

Không khí tại trong khu vườn hạch tâm lại đặc biệt lộ ra quỷ dị, ai cũng đang cố gắng phá cấm nhưng cũng đang đợi kẻ khác mời người hợp tác trước.

Người được mời, tức là kẻ khác cần người hơn. Như vậy thì người có nhiều lợi thế trên bàn mặc cả hơn.

Đây chính là thử thách kẻ nào kiên nhẫn hơn, kẻ nào kiên nhẫn hơn, kẻ nào bán linh hơn.

Thời gian trôi qua càng nhiều sẽ khiến nhiều kẻ càng khó kiên trì. Bọn chúng cần làm bây giờ là kiên trì. Kiên trì tới cùng.

Đây chính là tâm lý chung của nhiều kẻ đến đây.

Vậy nên trong quá khứ, cũng không thiếu lần mở ra khu vườn hạch tâm nhưng mà thu hoạch cũng không có gì đáng kể.

Cho nên sẽ có kẻ sẵn sàng ra tay giết kẻ khác đoạt thảo dược, bọn hấn biết cho dù có mở ra khu vườn hạch tâm thì cũng chưa chắc có thu hoạch. Chỉ bằng cướp giết kiếm cái lợi trước mắt.

Đây chính là Ma giới. Dùng nắm đấm nhiều, dùng tâm thuật càng nhiều hơn.

Tất cả vẫn đang nỗ lực phá cấm cùng chờ đợi. Nhưng tất nhiên không tính Tôn Kỳ trong số đấy.

Tôn Kỳ có thần thức hỗ trợ, tự thân phá cấm không khó.

Cấm chế nơi đây khá mạnh nhưng mà cũng chỉ tốn của Tôn Kỳ thêm một ít thời gian mà thôi.

Miên Hoa Thảo. Đồ tốt. Thu.

Long Tinh Nhãn. Trái ngon. Thu.

Thủy Hồng Cầu. Màu đẹp. Thu.

Cầm Tú Hoa. Hương thơm. Thu.

....

Tôn Kỳ nhàn nhã dạo quanh khu vườn, gấp đồ tốt thì thu.

Bọn thí sinh kia vẫn đang nỗ lực phá cầm, không để ý nhiều tới Tôn Kỳ.

Thấy Tôn Kỳ nơi đó dừng một chút ngắm hoa, nơi đây dừng một chút ngắt lá khiến bọn hắn khịt mũi khinh thường.

Nếu như chịu tập trung vào một loại thảo dược, tận lực phá cầm thì đến trước khi hết thời gian vẫn có hy vọng phá cầm thành công.

Tôn Kỳ đang đi dạo tìm thảo dược tốt thì một sợi dây đằng gai thu hút ánh mắt của hắn.

Sợi đằng gai mọc gần bờ suối, cuốn thân trên cây Măng Tươi, dây đằng màu tím đậm, trên dây kết xuất một trái hồ lô màu tím sậm, có vẻ như đã thành thực.

Tôn Kỳ lục lọi trong trí nhớ tìm thông tin về loại dây đằng này.

Rất nhanh hắn có được một đáp án: Từ Kim Đằng cùng Từ Kim Hồ Lô.

Từ Kim Đằng điều kiện sinh trưởng khó khăn, bình thường chỉ tìm thấy trong tự nhiên, rất khó đem về trồng.

Từ Kim Đằng chỉ kết xuất một quả hồ lô, hái xuống quả hồ lô này thì Từ Kim Đằng sẽ tự tàn lụi.

Từ Kim Hồ Lô xem ra chính là một loại quý hiếm thảo dược.

Vậy nên cũng có nhiều kẻ thử nghiệm tìm công dụng. Kết quả bọn họ tìm được chính là Từ Kim Hồ Lô không có dược lực.

Từ Kim Hồ Lô chỉ có một công dụng là khi đem hồ lô đi luyện khí sẽ giúp hồ lô có thể thu đồ vật nhưng mà hồ lô lại không thể nhả ra lại đồ vật đã thu. Bọn hắn cũng không biết khi thu đồ vật, Từ Kim Hồ Lô đặt chúng tại đâu, vì hồn lực không thể nhìn vào bên trong hồ lô.

Điều này khiến bọn hắn đau đầu.

Nhưng mà nếu có thể dùng hồ lô thu cả con sông hay thành trì thì cũng là đại công dụng dùng trong chiến tranh. Đáng tiếc là hồ lô chỉ có thể thu đồ vật linh tính, số lượng không nhiều.

Vậy là Từ Kim Hồ Lô bị đánh giá là gân gà, không thể dùng được.

Tôn Kỳ lại cảm thấy hứng thú với Từ Kim Hồ Lô, ít nhất thì nhìn Từ Kim Hồ Lô cũng khá đẹp mắt.

Hắn ra tay phá cầm chế, hái đi Từ Kim Hồ Lô.

Hồ lô vừa rời dây thì Từ Kim Đằng lập tức khô héo rồi mục nát.

Tôn Kỳ không khỏi tấm tắc khen kỳ lạ.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Bọ ngựa bắt ve

Thời gian từng ngày trôi qua.

Chỉ còn ba ngày nữa là Vạn Thảo Trang đóng cửa.

Tôn Kỳ vẫn đang thông dong đi dạo.

Nhưng vào lúc này Công Tôn Uyển Nhi bỗng xuất hiện trước mặt, chặn đường của hắn, làm mặt ủ rũ khuất.

Không cần hỏi hắn cũng biết vì sao? Nhưng mà hắn cố tỏ ra ngạc nhiên hỏi:

“Uyển Nhi tiểu thư, sao tiểu thư lại ở đây? Sao không đi phá cấm chế?”

Công Tôn Uyển Nhi đôi mắt long lanh ứa nước, nói:

“Ta nhìn thấy một bông hoa rất đẹp, muốn ngắt lấy chơi nhưng mà ta là nữ yếu đuối làm sao có thể phá được cấm chế.”

Tôn Kỳ lại hỏi:

“Sao Uyển Nhi tiểu thư không nhờ bọn công tử kia? Ngày bình thường bọn họ hình như rất cố gắng lấy lòng tiểu thư.”

Công Tôn Uyển Nhi làm mặt ủy khuất như muốn khóc:

“Bọn họ chỉ đang trực chờ ta mở lời là sẽ đưa ra điều kiện, làm khó Uyển Nhi. Ngươi xem ta có thể làm gì ngoài lấy thân báo đáp?”

Tôn Kỳ nghe mấy chữ “lấy thân báo đáp” mà suýt té ngựa. Làm ơn đi! Ai dám bắt nàng lấy thân báo đáp? Không sợ bị hội trưởng lột da sao?

“Vậy tiểu thư đến tìm ta là...”

Công Tôn Uyển Nhi nghe lời này lập tức chuyển sang mặt tươi cười:

“Ta đã nghĩ kỹ chỉ có ngươi là tốt với ta, ngươi sẽ giúp ta vô điều kiện, đúng không?”

Tôn Kỳ trầm ngâm: tại Ma giới không có kẻ ngốc, chỉ có kẻ thông minh và kẻ thông minh hơn. Công Tôn Uyển Nhi nhìn như ngây thơ nhưng tâm cơ không ít: Lợi dụng hần giúp đỡ nhưng lại không muốn bỏ ra bất cứ thứ gì.

Tôn Kỳ tuy biết thế nhưng vẫn phải gật đầu đồng ý làm không công.

Hần giả ngốc bị dụ nhưng mà...

Như đã nói: tại Ma giới không có kẻ ngốc, chỉ có kẻ thông minh và kẻ thông minh hơn.

Hần cũng muốn lợi dụng Công Tôn Uyển Nhi làm một số chuyện sau đó.

Vậy là Công Tôn Uyển Nhi dẫn Tôn Kỳ đến một góc vườn.

Tại nơi đó có một gốc Bạch Mai Lan đang rung rinh đong đưa theo gió.

Tôn Kỳ nhìn gốc hoa này mà hít một hơi lạnh, gốc hoa này nào chỉ là đẹp như lời Công Tôn Uyển Nhi nói.

Đây rõ ràng là một gốc Bạch Mai Lan biến dị, phải gọi chính xác là Ngũ Sắc Mai Lan.

Bạch Mai Lan biến dị đơn sắc tỷ lệ là một phần một ngàn, Bạch Mai Lan biến dị ngũ sắc tỷ lệ là một phần một triệu.

Gốc hoa này giá trị khó đo đếm được, chỉ sợ là một trong những thảo dược giá trị cao nhất nơi đây.

Công Tôn Uyển Nhi thấy ánh mắt của Tôn Kỳ thì sợ hần có dị tâm, liền vội vàng nói:

“Này! Ngươi sẽ không cướp hoa của Uyển Nhi chứ?”

Tôn Kỳ thẳng lưng khẳng khái nói:

“Tất nhiên là không. Tiểu thư quên biệt hiệu của ta là Thất Đức rồi sao? Ta làm việc rất có đạo đức.”

Công Tôn Uyển Nhi nhìn hần cười khúc khích:

“Được! Ta tin ngươi.”

Vậy là hai bọn họ bắt tay vào phá cấm.

Trước đó Công Tôn Uyển Nhi đã mất nhiều ngày phá cấm, đã phá giải được hai phần ba cấm chế. Nhưng mà thời gian còn lại quá ít để phá phần cấm chế còn lại, vậy nên nàng mới quyết định nhờ Tôn Kỳ giúp đỡ.

Hai bọn họ hợp tác phá cấm nhưng phải mất hai ngày sau cấm chế mới bị phá.

Cấm chế vừa bị phá, Công Tôn Uyển Nhi liền ngắt lấy Ngũ Sắc Mai Lan, ôm trong lòng vuốt ve trù mến.

Lúc lâu sau, nàng mới quay nhìn Tôn Kỳ, cười nói:

“Đa tạ người.”

Tôn Kỳ cười gật đầu, nói sang chuyện khác:

“Thời gian chỉ còn lại một ngày. Chúng ta phải nhanh chóng bố trí bầy.”

Công Tôn Uyển Nhi nghe mấy chữ “bố trí bầy” thì ánh mắt sáng rực, hai tay xoa xoa, cười nham hiểm như nữ tướng cướp chuẩn bị làm chuyện xấu xa.

Hai bọn họ lập tức rời khỏi khu vườn hạch tâm, bố trí bầy dọc đường.

Thời gian kết thúc cận kề, đã có từng nhóm hợp tác phá cấm, sau đó lại có từng tràng đánh nhau tranh giành.

Chỉ còn nửa ngày nữa là Vạn Thảo Trang đóng cửa.

Đã có kẻ cảm thấy ở lại khu vườn hạch tâm cũng không được gì, ngược lại sẽ bị cuốn vào từng đợt tranh đoạt, nguy hiểm càng lớn.

Chân Như vội vã rời đi, vừa đi vừa mắng hai tên thuộc hạ phản bội, được Đinh Liễu hứa hẹn vài chỗ tốt liền quay đuôi muốn cắn hắn. Cũng may hắn thấy không ổn liền rời đi sớm.

Đang vội vã chạy trên đường nhỏ, Chân Như bỗng nhiên dừng lại, hắn thấy lấp lóe trong bụi cỏ có ánh sáng năm màu lấp lóe.

Chân Như dừng chạy, tò mò bước qua xem, hắn lấy tay vén bụi cỏ. Bên trong là...

Thật không thể tin nổi...

Ngũ Sắc Mai Lan!

Đây là Bạch Mai Lan biến dị mà lại không có lồng cấm chế bảo vệ, giá trị không tưởng. Hắn vui mừng khôn xiết.

Hắn quả nhiên được Ma Tổ định trước bắt phạm, trong khi lũ kia còn đang tranh giành nhau mấy cọng thảo dược thì hắn lại vô tình lượm được tuyệt thế thảo dược. Nếu nói đây không phải do Ma Tổ sắp đặt thì hắn chắc chắn không tin.

Hắn vươn tay định hái, nhưng mà còn chưa kịp chạm đến cánh hoa thì...

Bốp! Một cú đánh trời giáng đập vào đầu hắn.

Chân Như lập tức ngã xuống bất tỉnh.

Một bóng hình nhỏ bé xuất hiện, tức giận nói:

“Không cho người đụng bàn tay bẩn thỉu vào hoa của ta.”

Bóng hình này tất nhiên là Công Tôn Uyển Nhi.

Tôn Kỳ từ một góc khác bước ra, thu lấy đồ của tên xấu số, sau đó vắt hắn ra chỗ khác.

Thời gian càng tới gần, số kẻ xuất hiện càng nhiều.

Công Tôn Uyển Nhi đập chùy đến mỏi cả tay, nhưng mà nàng càng đập càng cảm thấy hưng phấn, càng đập càng thích thú.

Nhưng cái bầy của hai bọn họ rất nhanh bị phát hiện. Dấu vết để lại quá nhiều không kịp xóa đi.

Bọn họ đành phải dọn bầy rời đi.

Công Tôn Uyển Nhi vừa đi vừa thờ dài thườn thượt:

“Ta còn đánh chưa đủ đã. Ta nhớ là tên họ Diệp kia có một gốc Bách Hương Hoa, ta đã muốn cướp từ lâu. Tên gọi tiểu hòa gì đó cũng có một gốc Long Hình Thảo, tên họ Đinh có một gốc Tử Mật Thảo, còn tên họ Hoàng có...”

Nàng vẫn đang lẩm bẩm liệt kê.

Tôn Kỳ cười khò, thì ra Công Tôn Uyển Nhi vẫn luôn chú ý bọn kia, có ý định ăn cướp tất cả. Tôn Kỳ mở lời khuyên:

“Uyển Nhi tiểu thư không cần nghĩ nhiều. Tiểu thư không nhớ ông tổ đạo chính đã dạy sao: không được trộm tặc giết tuyệt, phải để bọn hắn sống tiếp thì ta mới có cái để trộm tiếp.”

Công Tôn Uyển Nhi miễn cưỡng gật đầu. Đành để lần sau vậy.

Khi bọn họ chạy tới gần cổng ra thì Tôn Kỳ kéo vội Công Tôn Uyển Nhi vào một bụi rậm, đưa ngón tay lên miệng ra hiệu giữ im lặng.

Một lúc sau, có một tên lấm lét, cẩn thận đi về phía cổng ra. Hắn cẩn thận chú ý từng bước chân.

Bỗng nhiên hắn vô tình quẹt phải một sợi tơ mỏng, tên này vội cảnh giác, thầm than bất ổn.

Nhưng đã quá muộn, một mảnh lưới bất ngờ từ trên trời chụp xuống bắt lấy hắn.

Hai tên Ma tộc từ trong hai chỗ nấp nhảy ra, cười ha hả:

“Lại bắt thêm được một con mồi nữa. Lý huynh, cách của huynh thật quá hay. Để bọn chúng ở trong đây đánh nhau tranh đoạt, chúng ta tại đây giăng bày, thu trọn tất cả.”

Tên gọi họ Lý cười híp mắt, nói:

“Lần này xem là ai nào?”

“A! là Vương huynh. Ta nhớ Vương huynh hình như có hái được mấy trái Lục Dĩ. Chúng ta lần này thu lợi lớn rồi.”

Tên họ Vương sắc mặt khó coi nhìn bọn hắn:

“Hai người không sợ Vương gia của ta sao?”

Hai tên này nghe vậy cười càng đậm:

“Ha... Ha... Ha... Vương huynh đâu phải trẻ con, sao còn dùng lời này hù dọa bọn ta?”

Tên họ Vương sắc mặt từ trầm trọng bỗng chuyển qua cười nham hiểm:

“Ta cũng nghĩ như vậy!”

Hai tên kia bỗng cảm thấy không ổn nhưng đã muộn, tên họ Vương bóp nát một viên đan dược ném vào hai tên bọn hắn.

Hai tên bọn hắn đứng quá gần, không kịp phản ứng, lập tức bị trúng chiêu. Bọn hắn lập tức ngã xuống, toàn thân cứng đờ.

Tên họ Vương lấy ra một con dao, thông thả cắt tấm lưới:

“Nếu không tự mình vào bẫy. Ta làm sao có thể dụ cả hai tên bọn mi ra ngoài. Hai tên ngốc rơi vào bẫy của ta lại không biết.”

Công Tôn Uyển Nhi đang muốn lao ra đập đầu tên họ Vương, làm ngư ông đắc lợi nhưng mà Tôn Kỳ kéo nàng lại ra hiệu im lặng.

Bỗng nhiên lúc này có tiếng nói:

“Vương huynh thông minh khiến ta thật bội phục.”

Cùng với giọng nói là mũi tên đã lao ra trước đó.

Tên họ Vương vừa mới chột giật mình cảnh giác thì mũi tên đã cắm xuyên ngực.

Một bóng hình từ trên cây cao phía xa nhảy xuống đi đến chỗ tên họ Vương.

Tên họ Vương ánh mắt long chòng chọc, nhìn tên này không cam tâm, nhưng rất nhanh toàn thân hắn mà khí tán loạn, hắn bị tiêu tán vào trong không khí, chỉ còn lại vật dụng linh tinh trên đất.

Tên bản tên cũng không vội thu lấy đồ rơi vãi. Hắn liếc mắt nhìn về phía bụi rậm nói:

“Công Tôn tiểu thư không cần núp nữa. Ta ở trên cây phía xa, quan sát nơi này rất lâu. Ta không muốn đắc tội với hội trưởng nên tiểu thư có thể rời đi, chuyện hôm nay hy vọng tiểu thư không cần nhiều lời.”

Công Tôn Uyển Nhi nhìn Tôn Kỳ như hỏi ý kiến, Tôn Kỳ nhún vai, bước ra khỏi bụi rậm.

Tên này chỉ nhìn Công Tôn Uyển Nhi, không thêm để ý tới Tôn Kỳ, nói:

“Công Tôn tiểu thư ở vòng thứ hai ăn cướp, ta đều thấy cả, ta cũng không để ý. Nhưng mà lần này sự việc trọng đại Công Tôn tiểu thư vẫn nên giữ mình, mà đi ra ngoài. Ta sẽ không làm khó.”

Vừa nói tên này vừa tỏa ra khí tức Luyện Linh cửu trọng đỉnh phong, ần ần có thể bước vào Tạo Thế cảnh.

Công Tôn Uyển Nhi cũng bị khí tức này bức lui nhưng mà như vậy càng khiến nàng tức giận.

Công Tôn Uyển Nhi nghiêng răng chống đỡ, giờ chùy lên quyết ăn thua đủ.

Tôn Kỳ thì đứng lì lì bất động, nói:

“Ngươi có tự tin chiến thắng vậy sao?”

Tên này lúc này mới dời ánh mắt chú ý từ Công Tôn Uyển Nhi sang Tôn Kỳ, cười nhạt nói:

“Một tên Luyện Linh lục trọng cùng một tên Luyện Linh bát trọng thì làm được gì chứ? Có lẽ những lần cướp đoạt thành công trước đó đã khiến ngươi có niềm tin bành trướng. Nhưng ta nói cho ngươi biết: một mình ta có thể đánh chết mười tên như ngươi. Đây là khoảng cách tu vi không thể san bằng được.”

Tôn Kỳ cười nhạt:

“Vậy sao? Hy vọng ngươi mạnh như ngươi nói.”

Tôn Kỳ bước ra lập tức phóng thích khí tức của mình. Từng bước từng bước áp sát.

Tên bắn tên nhú mắt, miệng hừ lạnh:

“Nếu ngươi muốn chết thì ta sẽ thành toàn cho ngươi.”

Hắn cũng lập tức bước nhanh, khí thế đẩy lên cực điểm, tay nắm chặt, một đám tung ra.

Tôn Kỳ không sợ hãi, tiếp tục tiến lên, tay cũng nắm chặt, lấy cứng đối cứng.

Hai đám chạm vào nhau, khí lăng xung quanh xao động.

Cả hai đều lùi lại ba bước.

Tên bắn tên nhú mày, hắn đánh giá sai chiến lực của Tôn Kỳ. Nhưng thì đã sao? Hắn vẫn tự tin lấy tu vi Luyện Linh cửu trọng đỉnh phong mài chết Tôn Kỳ.

Cả hai lại lao lên, nắm đám va chạm không ngừng.

Ầm ầm chấn động, khí lăng xung kích, lá trút cỏ rạp.

Tên bắn tên càng đánh càng cảm thấy kinh hãi, hắn cảm thấy ma khí trong cơ thể bị ăn mòn càng lúc càng nhiều. Khí thế của hắn sụt giảm nhanh chóng.

Còn Tôn Kỳ càng đánh càng hăng, thẳng tiến không lùi.

Tên này cuối cùng cảm thấy không ổn, hắn muốn mở miệng đình chiến nhưng Tôn Kỳ không cho hắn cơ hội. Con mura nắm đám trút xuống đánh cho hắn chết tươi.

Công Tôn Uyển Nhi lại gần hỏi thăm:

“Này! Ngươi không sao chứ. Ta không ngờ ngươi lại mạnh như vậy. Cả Luyện Linh cửu trọng cũng bị ngươi đánh chết.”

Tôn Kỳ khuyu gối, hai tay chống đầu gối, miệng thở hồng hộc, nói:

“Nếu không phục dụng đan dược, ta làm sao đánh lại hắn.”

Công Tôn Uyển Nhi nghe vậy thì gật đầu, lại không nghi ngờ. Nàng quay đi thu dọn chiến trường.

Tôn Kỳ ngồi xuống, hấp thụ ma khí, lòng thầm nói: nếu không phải có Công Tôn Uyển Nhi ở đây, hắn đã một đám đánh chết tên này.

p/s: chuẩn bị hết tháng, ai có nguyệt phiếu thì ném cho vài tấm đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Bán thảo dược

Tại cổng ra của Vạn Thảo Trang, lần lượt có bóng hình đi ra.

Tiếp sau nửa canh giờ nữa, thời gian đóng cửa đã đến.

Đám trưởng lão liếc mắt nhìn hội trưởng Công Tôn Độ hỏi ý kiến. Lần này đi ra thiếu mất mười bảy tên, có thể là chậm trễ chưa ra, có thể là cố ý ở lại hoặc cũng có khả năng đã bị giết chết.

Công Tôn Độ nhàn nhạt mở miệng:

“Lại đợi thêm nửa canh giờ nữa, sau đó lập tức đóng cổng lại.”

Đám trưởng lão gật đầu xưng phải.

Nửa canh giờ rất nhanh trôi qua, cũng chỉ có thêm hai tên nữa đi ra.

Đám trưởng lão không do dự nữa, lập tức rút ra lệnh bài.

Cánh cổng Vạn Thảo Trang từ từ thu nhỏ rồi biến mất như chưa từng xuất hiện.

Tất cả đám thí sinh được dẫn ra quảng trường, nơi đây đã có mấy vị trưởng lão, sư tôn chờ sẵn, nóng lòng xem thu hoạch năm nay.

Các trưởng lão rất nhanh kéo lại đồ đệ hỏi chuyện, có kẻ mừng vui ra mặt, có kẻ dăm chiêu, có kẻ giận dữ.

“Tên họ Hoàng kia, đệ tử của người dám cướp đệ tử của ta. Hôm nay người không có câu trả lời thích đáng thì đừng hòng ra khỏi đây!”

Trưởng lão họ Hoàng cười hắc hắc:

“Lương huynh bình tĩnh, chuyện gì cũng từ từ nói.”

Vậy là hai vị trưởng lão kéo nhau ra chỗ khác bàn bạc giá cả, vị trưởng lão họ Lương chắc chắn sẽ lấy lại được một phần thảo dược nhưng cái giá bỏ ra cũng tương xứng.

Lúc này lại có vị trưởng lão nổi giận đùng đùng:

“Hay cho Diệp Ca dám giết đệ tử của ta. Người không cần chối, có kẻ nhìn thấy tận mắt người ra tay.”

Diệp Ca nhíu mày nhưng vẫn lễ độ đáp:

“Tiền bối không biết muốn thứ gì?”

Tên trưởng lão này nói luôn:

“Thủy Sinh Thảo cùng Âm Tinh Quả. Không được trả giá.”

Diệp Ca quay đầu nhìn sư tôn, hỏi ý kiến. Sư tôn của hắn gật đầu.

Diệp Ca lấy ra trong túi hai loại thảo dược ném cho vị trưởng lão này.

Vị trưởng lão này tiếp nhận thảo dược vui vẻ rồi đi.

Tại đây trong quảng trường diễn ra rất nhiều cảnh tương tự.

Tại Ma giới giải quyết mọi chuyện rất đơn giản.

Người yếu! giết người cướp đồ.

Người mạnh! Bàn bạc lợi ích.

Lúc này tại một chỗ trong quảng trường, có một cái bàn, một cái ghế, cùng một tấm biển đề: Bán thảo dược.

Công Tôn Uyển Nhi ngồi tại ghế, lấy mực quệt lên miệng vẽ hai mép râu, trên bàn đặt mấy loại thảo dược.

Lúc đầu còn không ai chú ý nhưng rất nhanh có tiếng hô chi...

“Sư tôn nhìn kia! Đây rõ ràng là Lam Hư Quả con hái được. Con bị ai đó tấn công phía sau cướp đi túi thảo dược. Đây rõ ràng là do Công Tôn tiểu thư

làm”

Sư tôn của hắn lập tức gõ đầu hắn dạy bảo:

“Người không được nói bậy. Uyển Nhi tiểu thư sao có thể làm mấy chuyện cướp của đây được. Chắc chắn là người nhìn lầm.”

Hắn ngưng một lúc sau đó lại cười bảo:

“Có thể là người đi đường làm rớt, Uyển Nhi tiểu thư nhặt được. Người có bằng chứng gì chứng minh trái đó là của người không?”

Tên đồ đệ lập tức tỉnh ngộ nói:

“Có! Có! Trên quả có một vết xước hình bán nguyệt. Sư tôn nhìn kia chính là vết xước đó.”

Vị trưởng lão vuốt râu, chuẩn bị nói những lời đạo lý thì...

Công Tôn Uyển Nhi cầm lên Lam Hư Quả cạp luôn phần có vết xước, sau đó nhẹ nhàng đặt lại bàn, làm như vô tội:

“Vết xước! vết xước nào cơ?”

Sau đó làm mặt dữ:

“Muốn mua thì trả giá. Không mua thì đứng ra chỗ khác cho Uyển Nhi bán hàng.”

Vị trưởng lão cùng tên đồ đệ từ lập tức đứng hình, không biết làm gì.

Lúc này có một tên thanh niên đi tới, xuất xoa:

“Đây không phải là Lam Hư Quả sao? Dù bị cắn mất một miếng nhưng vẫn đủ làm được.”

“Công Tôn tiểu thư bán viên trái cây này thế nào?”

Công Tôn Uyển Nhi làm như chuyên gia mua bán, dựng lên ba đầu ngón tay: ý nói ba ngàn ma thạch.

Tên thanh niên mừng vui khôn xiết:

“Không ngờ Công Tôn tiểu thư lại mua bán công đạo như vậy, một viên Lam Hư Quả chỉ có ba mươi ngàn ma thạch.”

“Mua. Mua liền.”

Công Tôn Uyển Nhi sửng sốt, nàng ý chỉ là ba ngàn ma thạch mà tên này lại đẩy giá lên gấp mười.

Tên thanh niên đang chuẩn bị giao dịch thì tên trưởng lão mới sực tỉnh, vội vàng ngăn lại:

“Khoan đã! Khoan đã! Lão phu cũng ra giá ba mươi ngàn ma thạch.”

Tên thanh niên cự cãi:

“Tiền bối sao có thể như thế? Là ta mua trước mà.”

Tên trưởng lão hừ lạnh:

“Ta như thế thì đã sao?”

Tên thanh niên nhún vai làm như không quan trọng:

“Vậy thì xem Công Tôn tiểu thư muốn bán cho ai?”

Công Tôn Uyển Nhi đưa mắt qua lại hai bên họ, sau đó dừng lại tại tên thanh niên, vị trưởng lão thầm kêu không tốt, lập tức nói:

“Ba mươi một ngàn. Ta ra ba mươi một ngàn. Cái giá này đã cao hơn nhiều giá thị trường. Hai tiểu chủ các người cũng không nên quá tham lam.”

Công Tôn Uyển Nhi đưa mắt nhìn tên thanh niên, tên thanh niên khẽ gật đầu, vậy là cuộc giao dịch nhanh chóng diễn ra.

Nhưng mà tên trưởng lão vẫn đau lòng không thôi nhìn viên trái cây bị cạp một miếng, sau đó lườm tên đồ đệ: tại người lẩm lõi mới ra như vậy.

Tên thanh niên này cùng Công Tôn Uyển Nhi nháy mắt cười.

Tên thanh niên này không ai khác chính là Tôn Kỳ.

Hắn đang cùng Công Tôn Uyển Nhi hợp mưu bán đi của cải phi nghĩa.

Tên trưởng lão vừa rồi tất nhiên là biết hai bọn họ đang đóng kịch nhưng có thể làm sao chứ? Nên biết đây là Công Tôn Uyển Nhi, cho dù có chọc thủng trời thì cũng có hội trưởng đến gánh, huống hồ chỉ là chuyện cướp thảo dược của đệ tử hắn.

Hắn cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Tôn Kỳ hiểu rõ điều này nên kế sách của hắn là âm mưu nhưng thực chất là dương mưu, tuy là dương mưu nhưng sẽ không có kẻ nào đi vạch trần, bọn hắn sẽ giả như không biết, coi đây là một âm mưu.

Âm mưu cũng là dương mưu mà dương mưu lại là âm mưu.

Âm mưu hay dương mưu đều phụ thuộc vào cách nhìn, cùng góc nhìn mà thôi.

Tôn Kỳ lượn lờ tại bàn bán dược, sau đó bỗng nhiên hét lớn, giả như kinh ngạc:

“A! Đây không phải là Thủy Hồng Cầu vô cùng trân quý sao?”

Một lão giả chen ra từ đám đông, râu tóc lem nhem, luôn miệng hỏi:

“Đâu? Đâu? Thủy Hồng Cầu ở đâu?”

Khi hắn nhìn kỹ thì thấy một đoạn dây hồng nhạt nằm trong hộp. Đúng là Thủy Hồng Cầu, hắn cười hi hi nhìn Công Tôn Uyển Nhi:

“Thì ra vật này của Uyển Nhi. Có thể bán cho lão đầu ta sao? Ta ra giá một ngàn ma thạch.”

Công Tôn Uyển Nhi vẫn ngồi yên bất động.

Lão giả gấp nói:

“Hai ngàn ma thạch.”

Công Tôn Uyển Nhi vẫn không để ý. Khiến lão giả càng gấp hơn.

“Năm ngàn ma thạch.”

Công Tôn Uyển Nhi vẫn không bị đả động, lão giả đôi chiêu cười hi hi làm quen:

“Uyển Nhi à! Còn nhớ Thu bá sao? Lúc Uyển Nhi còn nhỏ Thu bá đã từng mua kẹo cho Uyển Nhi ăn đó?”

Công Tôn Uyển Nhi ngược nhìn hắn, có vẻ bị tình cảm đả động, nàng nói:

“Mua bán là mua bán, không thể nói tình cảm. Đây là giá chốt. Phải thêm bằng này...”

Công Tôn Uyển Nhi giờ lên ba ngón tay.

Lão giả này thấy vậy vui mừng hết biết liền lấy ra mười năm ngàn ma thạch giao cho Công Tôn Uyển Nhi.

Công Tôn Uyển Nhi ngẩn ngơ, ý nàng là thêm ba ngàn ma thạch thành tám ngàn ma thạch, không ngờ lão giả này hiểu sai thành gấp ba lần. Nhưng mà cầm trong tay túi ma thạch nặng trĩu, nàng càng vui mừng.

Công Tôn Uyển Nhi liếc Tôn Kỳ nói nhỏ:

“Người nói không sai. Phải làm ra bộ bất cần thì bọn họ sẽ trả giá cao hơn.”

Vậy là Công Tôn Uyển Nhi đội lấy chiếc nón lá, che sụp mắt, ngồi dựa ra ghế, khoanh tay làm bộ tùy ý.

Mấy tên lão giả đến đây hỏi thăm thì Công Tôn Uyển Nhi làm như mất tiếng tai ngơ, đợi đến khi bọn hắn tự nâng giá lên mấy lần thì nàng mới gật đầu đồng ý.

Đợi qua nửa ngày, số thảo dược trên bàn đã gần bán hết.

Một lão giả chậm rãi đi đến hỏi mua một cọng thảo dược, lão liên tục nâng giá ba lần, từ một ngàn ma thạch đến bốn ngàn ma thạch.

Công Tôn Uyển Nhi vẫn ngồi sụp mũ bất động.

Lão già cắn răng nâng giá lên bảy ngàn ma thạch, Công Tôn Uyển Nhi vẫn bất động.

Tôn Kỳ đứng ở bên cạnh phẫn khởi: Uyển Nhi diễn kịch càng lúc càng giống.

Lão già tiếp tục nâng giá:

“Uyển Nhi à! Mười ngàn ma thạch thế nào?”

Tôn Kỳ bên cạnh vui mừng: giá tốt có thể bán. Thế nhưng Công Tôn Uyển Nhi thì vẫn bất động.

Lão già tiếp tục nâng giá lên mười hai ngàn ma thạch. Công Tôn Uyển Nhi vẫn bất động. Tôn Kỳ cũng không khỏi thầm khen Công Tôn Uyển Nhi có định lực lớn.

Lão già liên tiếp kêu giá đến mười tám ngàn ma thạch. Tôn Kỳ thầm kêu giá tốt, đã hơn gấp đôi giá thị trường. Nhưng Uyển Nhi vẫn ngồi bất động. Tôn Kỳ sốt ruột, hần nhìn ra lão già này đã đến cực hạn nếu không đồng ý thì lão sẽ bỏ đi.

Vậy mà Công Tôn Uyển Nhi vẫn không có ý động mảy may, Tôn Kỳ không nhịn được hích hích Công Tôn Uyển Nhi.

Công Tôn Uyển Nhi bỗng đầu gật mạnh, chiếc nón lá rớt xuống, đôi mắt nhắm nghiền, miệng chóp chép: kẹo ngon! Kẹo ngon.

Tôn Kỳ thấy vậy thì đen cả mặt, thì ra nãy giờ nàng ngủ gật. Hần vội lay lay Công Tôn Uyển Nhi.

Công Tôn Uyển Nhi mở đôi mắt lem nhem, tay dụi mắt hỏi:

“Có chuyện gì sao?”

Lão già sáng mắt, lập tức bắt lấy cơ hội:

“Uyển Nhi à, lão muốn mua cọng thảo dược này giá ba ngàn ma thạch. Giá này đã rất cao.”

Nói xong, hần lườm liếc Tôn Kỳ, ý bảo cầm miệng.

Công Tôn Uyển Nhi nghe tới ma thạch thì sáng mắt tỉnh ngủ, đứng dậy, nói lớn:

“Không được lừa Uyển Nhi! Rõ ràng trong mơ Uyển Nhi nghe thấy năm... năm... Rõ ràng là năm ngàn ma thạch.”

Lão già tự kêu may mắn trong lòng, giao ra ma thạch mau chóng hoàn thành giao dịch.

Tôn Kỳ lấy tay che mặt không biết nói gì.

Công Tôn Uyển Nhi cầm túi ma thạch, vui vẻ nhìn Tôn Kỳ nói:

“Ngươi nói Uyển Nhi có thông minh không?”

Tôn Kỳ gượng cười gật đầu:

“Thông minh, thông minh... Rất thông minh.”

Hai bọn họ sau đó dọn đồ, cũng không lại tiếp tục bán thảo dược, vì Công Tôn Uyển Nhi đã chơi chán.

Bọn họ phân chia ma thạch cùng thảo dược dư thừa rồi ai đi đường lấy.

Tôn Kỳ trở lại Vĩnh Lạc Sơn Cư.

Lúc này Ngũ Tiên đang tụ tập tại chỗ Đại ca Vô Ưu trò chuyện.

Tôn Kỳ xuất hiện không làm bọn họ bất ngờ vì bọn họ ở đây, đang chờ đợi Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ lấy ra từng món thảo dược giao cho bọn Lục Tiên như đã ước định.

Trưởng Mi cười hắc hắc, quàng vai Tôn Kỳ nói:

“Thất đệ đi chuyến này chắc chắn thu hoạch không nhỏ. Sao không mang ra cho Lục ca xem với?”

Tôn Kỳ lấy ra mấy loại thảo dược thu hoạch được trong Vạn Thảo Trang.

Đám Lục Tiên sáng mắt, rồi rít trao đổi.

Đối với Tôn Kỳ mà nói mấy loại thảo dược này cấp độ quá cao, hắn còn chưa dùng được mà để lâu thì thảo dược dễ hư. Chi bằng lúc này đem đổi lấy những thứ cần thiết cho hiện tại.

Tôn Kỳ cũng lấy ra Từ Kim Hồ Lô nhìn Nhị ca Bộc Phá, hỏi:

“Nhị ca có biết thứ này?”

Bộc Phá cười ha hả:

“Sao ta có thể không biết thứ này được chứ? Trước đây cũng từng có kẻ nhờ ta luyện Từ Kim Hồ Lô thành pháp bảo. Kết quả là hồ lô chỉ có thể thu không thể xuất. Đúng y như trong sách đã từng ghi chép.”

Tôn Kỳ nghi ngờ:

“Từ Kim Hồ Lô sinh trưởng khó khăn, chẳng lẽ lại là đồ vô dụng?”

Bộc Phá nhìn hắn thờ dãi:

“Kẻ nhờ ta luyện hồ lô này cũng thuộc dạng thông minh trác tuyệt nhưng mà hắn vẫn không thể tìm ra được công dụng thật sự của Từ Kim Hồ Lô. Hoặc là Từ Kim Hồ Lô vốn chỉ có công dụng như thế, hoàn toàn không hữu dụng.”

Đại ca Vô Ưu ngắt lời:

“Nếu như Thất đệ đã muốn tìm hiểu thì Nhị đệ cứ làm đi. Dù sao cũng không tổn thất gì?”

Bộc Phá gật đầu:

“Nếu vậy thì khi nào muốn, đệ có thể tìm ta luyện khi.”

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Tử kim hồ lô

Sau khi sự kiện Vạn Thảo Trang kết thúc, cái tên Tinh Niệm lọt vào sự chú ý của nhiều kẻ.

Tinh Niệm biểu hiện tại vòng loại Vạn Thảo Trang, cho thấy hắn có thiên phú luyện đan cực cao, tâm kế cũng không ít. Tiếp cận Công Tôn Uyển Nhi cùng nàng làm chuyện xấu.

Trong Vạn Thảo Trang, Tinh Niệm cũng mấy lần ra tay đánh nhau, chiến tích toàn thắng nghiền ép.

Lại tiếp tục đẩy điều tra về trước đó.

Tinh Niệm sau khi gia nhập luyện linh sư hội, liền không bá sư mà cùng Công Tôn Uyển Nhi gia nhập Vĩnh Lạc Sơn Cư, sau đó Công Tôn Uyển Nhi rời đi nhưng Tinh Niệm vẫn ở lại.

Khoảng mười năm sau, Tinh Niệm chính thức gia nhập Thanh Sơn Lục Tiên, lấy biệt hiệu là Thất Đức. Thanh Sơn Lục Tiên trở thành Thanh Sơn Thất Tiên.

Thất Đức cùng lão Lục Trường Mi tham gia đánh bạc tại sông bạc Vĩnh Kim, kết quả toàn thắng, lên thẳng tầng sáu. Không biết trên tầng sáu đánh bạc kết quả ra sao nhưng mà Thất Đức cùng Trường Mi mấy ngày liên tiếp đến sông bạc. Cuối cùng sông bạc Vĩnh Kim cấm cửa vĩnh viễn Thất Đức.

Cái này đủ để suy đoán kết quả đánh bạc, Thất Đức vẫn toàn thắng.

Kết luận sơ bộ: Thất Đức kẻ này có tài, có dũng, có mưu.

Diệp Ca nhẹ đặt xấp giấy tình báo xuống bàn, ngẩng đầu nhìn sư tôn nghi hoặc:

“Sư tôn đánh giá tên Thất Đức này cao vậy sao?”

Vị lão giả uy nghiêm ngồi trên ghế, nhìn Diệp Ca, mở lời dạy bảo:

“Chỉ cần với thân phận là một trong Thất Tiên thì đã đủ để hắn được coi trọng.”

Diệp Ca nghi hoặc càng nhiều vì trong trí nhớ của hắn Thanh Sơn Lục Tiên thường bị chê cười là Thanh Sơn Lục Điền, bây giờ lại thành Thất Tiên. Hắn hỏi:

“Sư tôn, Vĩnh Lạc Sơn Cư chỗ ấy...”

“Ngươi còn trẻ, có nhiều chuyện ngươi chưa cần biết vội. Ngươi chỉ cần biết Vĩnh Lạc Sơn Cư do chính hội trưởng thứ nhất lập ra, ngài cũng tọa hóa tại đây. Từ đó về sau liền trở thành truyền thống, các hội trưởng thường chọn nơi đó ẩn cư.”

“Vĩnh Lạc Sơn Cư không đơn giản như bề ngoài, đến hội trưởng Công Tôn Độ cũng phải nể mặt ba phần. Ngươi lần này ăn chút thiệt thòi trong tay Thất Đức cũng không oan, lần sau chú ý không nên dính vào kẻ này.”

Diệp Ca có chút nghi hoặc: hội trưởng đời trước chính là sư tôn của hội trưởng Công Tôn Độ hiện nay, nhưng ngài ấy đã chết rồi, vậy ai đủ mặt mũi mà khiến Công Tôn hội trưởng phải nể mặt ba phần.

Hắn nghĩ không ra nhưng mà hắn cũng không cần nghĩ nhiều, khi cấp bậc của ngươi đến tự sẽ có những chuyện bí ẩn bày ra trước mắt ngươi.

Không chỉ riêng chỗ Diệp Ca mà nhiều nơi khác cũng có những cuộc trò chuyện tương tự.

Hòa Vương bị Tôn Kỳ đánh trọng thương, hắn rất muốn trả thù nhưng bị trưởng bối ranh dạy một phen, bớt kiêu thêm phiền phức.

Đinh Liễu nghe chuyện của Tôn Kỳ thì chỉ khịt mũi coi thường, là sư tôn quá lo mà thôi, Tôn Kỳ chỉ là một tên thuộc hạ của Công Tôn Uyển Nhi, hắn khinh thường cùng mấy tên hạ cấp tranh chấp.

Còn những kẻ từng bị Tôn Kỳ đánh thì đành nuốt giận chờ thời cơ trả thù.

....

Thời gian tiếp theo của Tôn Kỳ trôi qua an nhàn.

Hắn theo Nhị ca Bộc Phá học luyện khí.

Trình độ luyện khí của hắn cũng không có tiến bộ đặc biệt, vẫn chỉ có thể thổi lửa đưa nước, cầm lên búa gỗ chỉ làm hư phôi sắt.

Bộc Phá thường giận dữ, mắng Tôn Kỳ phá hoại nhưng trong lòng lại vui phơi phới, vì rốt cuộc có lĩnh vực mà hắn có thể áp chế lão Thất.

Tôn Kỳ hỏi lâu bên cạnh Nhị ca học tập luyện khí, tuy trình độ luyện khí không tiến bộ nhưng mà lại giúp hắn tăng thêm tri thức. Hắn quyết định chế luyện Tử Kim Hồ Lô thành pháp khí.

Hắn tự tin có thể tìm ra được công dụng thật sự của Tử Kim Hồ Lô, nên nhớ hắn có thần thức vô cùng diệu dụng, giúp đỡ hắn vô số lần trước đây.

Lại nhớ vụ Thôi Huyết Thạch, vốn bị cho là vô dụng nhưng mà hắn có thể tìm ra công dụng không tưởng của Thôi Huyết Thạch. Giúp hắn có bước tiến bộ lớn trong đan đạo.

Vậy là Bộc Phá cùng Tôn Kỳ luyện chế Tử Kim Hồ Lô.

Đầu tiên là hong khô bằng lửa, sau đó cắt một khúc đầu làm nắp đậy, moi hết ruột bên trong ra.

Tôn Kỳ thu được mười hạt giống Tử Kim Hồ Lô, nếu như Tử Kim Hồ Lô hữu ích, hắn sẽ gieo trồng mười hạt này.

Tiếp theo là dùng ma khí cùng hồn lực luyện hóa Tử Kim Hồ Lô.

Bước này Tôn Kỳ tự mình thực hiện dưới sự hướng dẫn của Bộc Phá.

Tôn Kỳ chắc chắn sẽ không dùng hồn lực cùng ma khí vì hắn có thứ tốt hơn là: thần thức cùng linh khí.

Quá trình luyện hóa này kéo dài ba ngày ba đêm liên tục không dứt, khiến Tôn Kỳ cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Nhưng cuối cùng hắn cũng luyện xong Tử Kim Hồ Lô thành pháp bảo.

Tôn Kỳ cầm trong tay Tử Kim Hồ Lô lòng đầy mong chờ. Bộc Phá cũng vậy.

Bộc Phá cầm một viên đan dược, nói:

“Đệ thử thu viên đan dược này coi.”

Tôn Kỳ mở nắp hồ lô, dốc miệng hồ lô về phía viên đan, miệng quát:

“Thu!”

Hồ lô tỏa ra sức hút, viên đan dược từ từ nhỏ lại bị thu vào trong.

Tôn Kỳ lập tức dùng thần thức quét bên trong.

Bên trong hồ lô là không gian rộng lớn, viên đan dược nằm tại một góc nhỏ.

Thật khó tin nổi một bình hồ lô nhỏ như vậy lại chứa bên trong không gian rộng trăm thước vuông.

Thế giới kỳ lạ thật ngoài sức tưởng tượng:

Có Thời Huyết Thạch có thể làm chậm thời gian.

Lại cũng có Tử Kim Hồ Lô chứa đựng một không gian.

Cả không gian và thời gian còn bị vật tác động thì trên đời này có gì là không thể xảy ra!

Bộc Phá trầm trọng nói:

“Thất đệ, đệ thử xuất ra xem thế nào?”

Tôn Kỳ gạt đầu, lấy thần thức quán lấy viên đan dược, quát lớn:

“Xuất!”

Không hề có chuyện gì xảy ra.

“Xuất!”

Vẫn không có chuyện gì xảy ra.

Tôn Kỳ tức giận quát liên tiếp:

“Xuất! xuất! xuất!...”

Đều không có tác dụng.

Bộc Phá lộ vẻ thất vọng, vỗ vai Tôn Kỳ an ủi:

“Không sao cả! đây cũng là kết quả thường gặp.”

Tôn Kỳ vẻ mặt không cam lòng nhưng cũng không thể làm gì, đành cảm tạ Nhị ca, sau đó trở lại động phủ.

Khi vừa vào trong động phủ, vẻ mặt thất vọng của hắn lập tức biến mất. Tôn Kỳ quát nhẹ:

“Xuất!”

Một viên đan dược từ trong hồ lô bay ra rồi trên tay hắn.

Tôn Kỳ vui sướng khôn cùng.

Quả nhiên là hắn có thể làm được, chỉ có hắn mới có thể làm được.

Hắn có thần thức. Thần thức có thể đâm xuyên vào trong hồ lô, tác động vào viên đan dược, khiến cho hồ lô nhả ra viên đan dược.

Tôn Kỳ lại tiếp tục thử nghiệm với nhiều vật khác, với nhiều trường hợp khác nhau.

Cuối cùng hắn có kết luận: Hắn dùng thần thức để chỉ điểm cho hồ lô phải thu vào vật nào, phải nhả ra vật nào.

Trước đây sở dĩ chỉ có thể thu mà không thể nhả vì hồn lực có thể chỉ điểm cho hồ lô thu vật nào nhưng không thể xuyên thấu vào bên trong hồ lô để chỉ cho hồ lô phải nhả ra vật nào.

Vậy là bản thân hồ lô không vô dụng mà do hồn lực không thể xuyên thấu chỉ điểm cho hồ lô phải nhả vật nào.

Trước đó tại chỗ Bộc Phá, hắn tỏ vẻ bất lực không cam, chỉ là lừa dối. Có những bí mật chỉ mình hắn biết là đủ.

Tôn Kỳ lại tiếp tục thí nghiệm thu vật. Hắn phát hiện Tử Kim Hồ Lô chỉ có thể thu vật chết không thể thu vật sống.

Vật sống tại bên trong hồ lô sẽ dần dần bị tiêu tán sinh mệnh mà chết đi.

...

Thời gian sau đó, Lục ca Trường Mi thường đến rủ hấn ra ngoài chơi, đi đến các sông bạc đại náo.

Cuối cùng cái tên Thất Đức vang danh trong giới cờ bạc. Mỗi lần hấn xuất hiện đều có một đám con bạc lũ lượt chạy theo, khiêng hấn trên kiệu lớn, đám bốp xoa vai, nịnh nọt hết lời.

Mỗi lần hấn đặt cược, đám con bạc đều lũ lượt đặt theo khiến các sông bạc lỗ không ít.

Có mấy tên chủ sông bạc không tin tã, liền thách đấu Tôn Kỳ cùng chơi lớn. Cuối cùng là nhận lấy thảm bại.

Liên minh mười sông bạc lớn nhất thành Hắc Liên tụ họp, bí mật bàn kế giải quyết Tôn Kỳ.

Đều là con bạc với nhau, cách giải quyết tốt nhất mọi vấn đề chính là đánh bạc.

Bọn họ cử ra mười tên công khai thách đấu Tôn Kỳ.

Một sân đấu bạc lớn được dựng lên ở trung tâm quảng trường thành Hắc Liên.

Ngày hôm đó, kẻ đến xem đông như kiến, không chỉ con bạc mà cả những kẻ không chơi cờ bạc cũng đến xem náo nhiệt.

Thành Hắc Liên lâu rồi mới có sự kiện náo nhiệt như vậy, ai cũng háo hức.

Trên các lầu cao, có mấy vị đứng đầu các thế lực cũng đang quan sát sự kiện này.

Sự kiện này khiến bọn họ khá ngạc nhiên vì các sông bạc xưa nay chỉ có cạnh tranh chưa từng có hợp tác nói chi là liên minh. Chỉ có gặp chuyện sống còn, bọn họ mới chịu bỏ xuống ân oán liên minh với nhau.

Mà lần liên minh duy nhất này lại là để chống lại một kẻ gọi Thất Đức.

Thất Đức! cái tên này khiến bọn hấn tò mò, bọn hấn cũng muốn xem Thất Đức là ai? Có ba đầu, sáu tay hay không mà có thể khiến các sông bạc buộc phải liên minh với nhau.

Nhưng khi Tôn Kỳ xuất hiện lại khiến bọn kinh ngạc vì Tôn Kỳ quá bình thường, bình thường đến không thể bình thường hơn được nữa. Đặc biệt là Tôn Kỳ mới chỉ là Luyện Linh cảnh.

Có một tên trung niên trên lầu cao cười nhạo:

“Đám con bạc này càng lúc càng vô dụng để một tên Luyện Linh cảnh gây náo loạn. Dùng một búa bổ chết hấn không phải là được sao? Việc gì phải phiền phức như vậy?”

Thiếu phụ bên cạnh cười nói:

“Cao huynh có lẽ còn không biết. Tên này gọi là Tinh Niệm, là một đan sư. Sau đó gia nhập Vĩnh Lạc Sơn Cự, lấy biệt hiệu là Thất Đức. Chắc Cao huynh còn nhớ chuyện năm đó của Vĩnh Lạc Sơn Cự.”

Tên họ Cao lúc này mới thu lại vẻ cười nhạo, Vĩnh Lạc Sơn Cự không có thực quyền trong luyện linh sư hội nhưng lại có địa vị trọng trung cao cả. Thế gian đều coi mấy kẻ tại Vĩnh Lạc Sơn Cự là kẻ điên nhưng mà những kẻ quyền cao, chức trọng nắm nhiều thông tin tình báo như hấn lại biết.

Muốn gia nhập Vĩnh Lạc Sơn Cự là không hề đơn giản, vậy lên Vĩnh Lạc Sơn Cự chỉ có vài kẻ cư trú. Không ai rõ muốn gia nhập Vĩnh Lạc Sơn Cự thì cần điều kiện gì? Cũng không rõ những kẻ trên Vĩnh Lạc Sơn Cự trình độ thế nào?

Nhưng mà nhiều năm trước, lão Ngũ của Thanh Sơn Lục Tiên ra tay một lần, chỉ một chút đan dược cùng mồi lửa đã khiến luyện linh sư hội gà bay chó chạy.

Thử nghĩ một chút nếu dùng cách này trong chiến tranh thì sẽ có hiệu quả kinh khủng như thế nào?

Mà lại sau sự kiện đó Công Tôn hội trưởng đích thân ra mặt nhưng cũng chỉ đưa ra án phạt cho có lệ.

Tất cả cho thấy Vĩnh Lạc Sơn Cự không đơn giản.

Lần này kẻ xuống núi ra tay là lão Thất mới kết nạp, hấn náo sự gây kinh động cho cả thành Hắc Liên, không chỉ riêng trong luyện linh sư hội.

Tên họ Cao cười hắc hắc:

“Là ta đánh giả thấp tên tiểu tử này rồi. Coi bộ sẽ có chuyện vui ngoài ý muốn.”

.....

NGOẠI TRUYỆN:

Một vị trung niên đang ngồi trên một gò đất cỏ xanh mướt, giảng dạy cho các đệ tử.

Lúc này có một đám người đi tới, dẫn đầu là một vị lão giả nhìn như tám mươi tuổi nhưng thực ra mới ngoài sáu mươi tuổi.

Vị lão giả này chấp tay chào vị trung niên.

Vị trung niên cúi đầu chào lại.

Vị lão giả mở miệng:

“Thưa Thầy, lời Thầy dạy rất hay khiến lão hủ kính phục.”

“Là con phải có hiếu, là chồng phải yêu thương vợ, là vợ thì phải chăm lo cho gia đình. Có ơn thì phải đền đáp.”

“Thưa Thầy, tôi nói vậy có đúng không?”

Vị trung niên gật đầu.

Vị lão giả lúc này giọng nói chuyển sang đánh thép, chấp vấn:

“Vậy tại sao Thầy dạy đệ tử không được thờ cúng Thần? Chính là nhờ Thần chúng ta mới có sự sống, nhờ Thần mà chúng ta mới có cái ăn, nhờ Thần thì chúng ta mới tồn tại được, nếu không có Thần bảo vệ chúng ta từ lâu đã bị dã thú ăn thịt, bị mây đen cuốn mất...”

Lão giả này chính là tể tử của một ngôi làng gần đây, mấy ngày trước Thần hiện ra với hắn chỉ bảo hắn vài điều.

Vậy là hôm nay lão dẫn trai tráng trong làng tới đây chấp vấn.

Nếu như vị trung niên này nói cần báo ơn cho Thần, hắn sẽ cùng trai tráng trong làng lao vào đánh chết, vì đã biết ơn Thần mà còn dám tụ tập chống đối, đây là phản bội, đáng chết.

Nếu như vị trung niên này nói cần chống Thần, hắn sẽ cùng người làng phi nhổ, sỉ nhục vị trung niên vì lời nói bất nhất, sau đó lôi kéo hết đồ đệ của vị trung niên này đi.

Lão giả cười thâm trong bụng, kể này hắn được Thần chỉ bảo, nói kiểu gì thì tên trung niên này cũng mắc bẫy. Sức người thì làm sao có thể chống lại được ý chí của Thần.

Vị trung niên nhìn hắn cười nhạt, tiểu tâm tư của tên tể tử hắn làm sao có thể không rõ.

Hắn đưa tay trái lên cao. Tên tể tử cùng đám thuộc hạ lập tức chân rời mặt đất, bị cuốn lên không.

Sau đó bọn họ bị cuộn lại thành hình cầu, hình cầu càng lúc càng thu nhỏ. Tiếng xương cốt kêu răng rắc, tiếng kêu cứu ứ ở không lên lời.

Bộp! hình cầu thu nhỏ, sau đó vỡ ra, con mưa máu thịt bắn tung tóe nhưng chưa kịp chạm mặt đất thì đã bị hóa thành tro bụi.

Vị trung niên nhìn đám đồ đệ còn đang sửng sốt kinh hãi, nói:

“Thần tộc chỉ coi chúng ta như những con chó làm việc cho bọn chúng. Không có Thần tộc, Nhân tộc chúng ta cũng có thể tự nuôi trồng, tự tạo lửa, tự xây dựng, tự học tập sáng tạo...”

“Bọn Thần tộc không cho chúng ta thứ gì cả. Bọn chúng chỉ đang kiềm hãm sự phát triển của Nhân tộc. Bọn chúng muốn Nhân tộc suốt đời làm nô lệ cho bọn chúng.”

“Nhân tộc trong mắt Thần tộc chỉ là những con chó. Chỉ là sẽ có một vài con chó được Thần tộc đặt làm đứng đầu. Những con chó này trở thành lãnh đạo, có được một chút quyền lợi, bọn chúng lại tưởng rằng mình đã không phải là chó, mà là chủ nhân của những con chó khác. Chính bọn chúng mới là kẻ đàn áp những người nô lệ quyết liệt nhất, hồng giữ được một chút quyền lợi trong tay.”

Vị trung niên nâng lên cánh tay trái sau đó từ từ hạ xuống, đám đồ đệ không biết nó có ý nghĩa gì.

Một ngôi làng cách đó ba mươi dặm. Trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một cái đại thủ từ trên cao hạ xuống.

Đám người trong làng thấy đại thủ này thì giật mình sợ hãi, bọn chúng không biết phải làm sao vì tể tử đã đi khỏi làng chưa về.

Bọn họ chỉ biết chạy lại chỗ tượng Thần, quỳ lạy cúng bái, khóc lóc van xin.

Tượng Thần bỗng nhiên tỏa ánh sáng rực rỡ, chống lên một lồng ánh sáng bao bọc quanh làng.

Đám dân làng thấy vậy thì rò reo vui mừng đập đầu tạ Thần.

Đại thủ vẫn từ từ hạ xuống. Khi đại thủ chạm vào lồng ánh sáng thì dừng lại một chút, sau đó có tiếng răng rắc, lồng ánh sáng tràn đầy vết nứt như mạng nhện.

Rồi “choang” một tiếng như thủy tinh vỡ, lồng ánh sáng vỡ thành nhiều mảnh nhỏ.

Đại thủ tiếp tục hạ xuống.

Tượng Thần tỏa ra ánh sáng, tự bao bọc bảo vệ chính mình.

Nhưng khi tiếp xúc đại thủ thì tất cả bảo vệ chỉ như giấy mỏng. Đại thủ đập xuống, tượng Thần từ từ sụp đổ từ đầu đến chân.

Đám người nhìn tượng Thần bị vỡ mà bàng hoàng, tuyệt vọng.

Sau đó ngôi làng liền không còn tồn tại.

p/s: hôm nay gõ hơi nhiều chữ. Cảm tạ những tâm n.p.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Thất Đức vang danh

Khi Tôn Kỳ vừa xuất hiện, cả quảng trường tung hô dậy sóng.

Đám con bạc kích động điên cuồng, trong mắt bọn chúng Tôn Kỳ chính là chí cao vô thượng, chính là thần. Thần bài!

Tôn Kỳ nhẹ cười, phát phát tay với bọn chúng. Trường Mi đi phía sau thì kích động không thôi, hắn chưa bao giờ có được cảm giác vạn chúng chú mục như vậy. Cảm giác này khiến hắn sướng như điên.

Tôn Kỳ bước lên đài đấu bạc, đối diện hắn là mười tên đối thủ.

Một tên trong đó bước ra, chấp tay chào Tôn Kỳ, nói:

“Những thỏa thuận trước đó hy vọng Thất Đức công tử tuân thủ.”

Tôn Kỳ gật đầu.

Thỏa thuận chính là dù thắng hay thua, Tôn Kỳ cũng không được đặt chân vào hai trăm sòng bạc thành Hắc Liên.

Mặc dù nói liên minh mười sòng bạc lớn nhưng bên trong thực chất là sự đóng góp của nhiều sòng bạc nhỏ, lấy mười sòng bạc lớn làm đại diện.

Trận đánh cuộc hôm nay chính là giữa Tôn Kỳ cùng tất cả sòng bạc thành Hắc Liên.

Trận thứ nhất: đồ xúc xúc.

Luật đấu khá đơn giản: hai bên cùng đồ xúc xúc, ai có thể đoán được số điểm của đối phương thì thắng. Tôn Kỳ không giỏi đồ xúc xúc nên Trường Mi đồ thay. Luật chơi đơn giản nhưng muốn thắng không dễ vì trên sân đấu đặt một chuông lớn liên tục gõ vang, quấy nhiễu hai bên.

Kết quả là sau hơn mười lượt hòa nhau, đến lượt thứ mười một đối phương mắc sai lầm đoán sai, Tôn Kỳ đoán đúng.

Trận thứ nhất kết thúc. Tôn Kỳ thắng. Trận này đem về cho Tôn Kỳ một triệu ma thạch.

Đám con bạc nhìn đồng ma thạch không ngừng hâm mộ, hò reo ca tụng Tôn Kỳ càng nhiều.

Trận thứ hai: đếm lá.

Sẽ có một vị cường giả được mời, vị này vỗ chuông vào thân cây, để cây trút lá. Ai đoán đúng số lá rơi xuống hoặc gần đúng hơn sẽ thắng. Tất nhiên là

không được dùng hồn lực dò xét.

Tường chừng chỉ cần một lượt đầu là có thể phản thắng bại nhưng không ngờ hai bên đều đoán đúng chính xác số lá rơi xuống trong ba lượt đầu. Đến lượt thứ tư, Tôn Kỳ đoán đúng còn đối phương lệch một đơn vị.

Thắng trận này Tôn Kỳ có thêm được năm triệu ma thạch.

Trận thứ ba rất nhanh diễn ra. Kết quả vẫn là Tôn Kỳ chiến thắng.

Trận thứ tư....

Trận thứ năm...

....

Trận thứ mười.

Một vị trung niên thân hình cao lớn, đeo chiếc mặt nạ gấu đen bước ra, chấp tay chào Tôn Kỳ:

“Tại hạ là Hắc Hùng, là nhị ca của Bạch Dương và Lục Nghi. Lần trước nghe bọn hắc kè về Thất Đức đệ, ta còn không tin lắm nhưng tận mắt chứng kiến mới biết bản sự của Thất Đức đệ còn lợi hại hơn lời kể.”

Tôn Kỳ chấp tay chào lại, sẽ không ai đi đánh kẻ mặt cười:

“Hắc Hùng huynh quá khen. Không biết lần này Hắc Hùng huynh muốn đánh cược thế nào?”

Hắc Hùng nghiêm giọng:

“Cược vận khí!”

Tôn Kỳ nhíu mày hỏi:

“Thế nào là cược vận khí?”

Hắc Hùng nói:

“Ta và đệ cùng viết ra một con số từ một tới một trăm.”

Hắc Hùng chỉ tay về một phía, nói:

“Kia là một cái thùng kín, bên trong có một trăm quả cầu nhỏ đánh số từ một tới một trăm, chúng ta sẽ nhờ một vị đứng ra bốc thăm chọn một quả cầu. Ai có điểm số gần với quả cầu hơn thì thắng.”

Tôn Kỳ nghe luật thi đấu thì nhíu mày, vì lần thi đấu này khác hẳn với các lần trước. Các lần trước đều là làm rồi mới đoán số, nhưng lần này đoán số rồi mới làm. Đúng là cược vận khí.

Cả hai nhanh chóng bắt đầu phần thi.

Tôn Kỳ cùng Hắc Hùng đều không có nhiều chần chừ, bọn họ viết đại ra một con số. Tôn Kỳ chọn số bảy hai, Hắc Hùng chọn số mười sáu.

Một vị cường giả được mời tiến lên bốc thăm. Vị này lấy tay đảo bóng số, sau đó ngẫu nhiên lấy ra một bóng, giơ lên cho tất cả cùng xem.

Số năm mươi ba.

Tôn Kỳ thắng!

Cả quảng trường hô vang dậy trời, đám con bạc kích động không thôi, Tôn Kỳ trở thành thần tượng trong mắt bọn hắc. Liên tục có tiếng hô vang:

“Thần bài! Thần bài! Thần bài!...”

Hắc Hùng thở dài, cười nhìn Tôn Kỳ nói:

“Cả vận khí cũng không bằng Thất Đức đệ, bọn ta thua không oan.”

Tôn Kỳ cười chấp tay đáp lễ. Vận khí? Hắc thắng không nhờ vận khí. Hắc thắng nhờ thần thức.

Trước đó chín ván, hắc dùng thần thức để xem kết quả. Trận thứ mười, hắc dùng thần thức để thay đổi kết quả, đưa những trái bóng có lợi lại gần tay tên bốc thăm. Việc này có chút khó khăn cũng có chút mạo hiểm nhưng mà hắc vẫn thành công. Hắc vẫn là thắng.

Sau trận đấu hôm nay.

Hai trăm sòng bạc lớn nhỏ trong thành Hắc Liên đều treo bảng cảm Thất Đức.

Cái tên Thất Đức đã không còn nằm gọn trong luyện linh sư hội, mà đã vượt ra ngoài, lọt vào sự chú ý của các thế lực trong thành Hắc Liên.

Tuy ngoại giới ồn ào về hắn nhưng mà hắn lại trở lại Vĩnh Lạc Sơn Cư an tĩnh tu hành.

Một năm qua đi, cái tên Thất Đức đã mất đi độ nóng. Tại thành Hắc Liên mỗi ngày đều không thiếu chuyện lạ nên Tôn Kỳ không xuất hiện thường xuyên thì sẽ rất nhanh bị lãng quên.

Tại Vĩnh Lạc Sơn Cư, Tôn Kỳ sinh hoạt mỗi ngày đều khá đơn giản: luyện đan, múa thương, thỉnh thoảng sẽ đến chỗ Nhị ca hỏi chuyện cây thương cùng bộ giáp của hắn.

Sau thời gian dài bị Tôn Kỳ làm phiền, Bộc Phá cuối cùng cũng thu đủ ngoại giới thần kim để luyện khí.

Vậy là mỗi ngày Tôn Kỳ đều đến chỗ Bộc Phá cùng luyện khí.

Nói là cùng luyện khí nhưng thật ra là Tôn Kỳ muốn giám sát quá trình luyện khí, hắn không muốn Bộc Phá bỏ thêm bất cứ thứ kim loại có ma khí vào luyện cùng ngoại giới thần kim.

Hắn muốn có một bộ vũ khí thật hoàn hảo, phù hợp chính mình.

Một tháng sau đó, bộ vũ khí cũng hoàn thành.

Một bộ nhuyễn giáp, mỏng nhẹ, bền chắc phù hợp với thân hình của Tôn Kỳ.

Bộc Phá khó hiểu hỏi:

“Bộ nhuyễn giáp này khá vừa với ngươi lúc này nhưng lúc ngươi bước vào Tạo Thể cảnh, thân hình biến đổi, chỉ sợ dùng giáp này sẽ không được nữa.”

Tôn Kỳ cười nói:

“Lúc bước vào Tạo Thể cảnh, ta cũng tạo thể như thế này, sẽ không thay đổi.”

Bộc Phá khuyên:

“Nhưng hình dáng thân thể của ngươi quá nhỏ, quá bé, yếu đuối mà không có bộ phận đặc biệt, sau này trong lúc chiến đấu ngươi sẽ bị thiệt.”

Tôn Kỳ bình thản đáp:

“Ta là luyện linh sư, cần một bộ thân hình đơn giản, linh hoạt cho việc luyện đan là được.”

Bộc Phá nghe vậy thì thờ dài, lời này nghe có vẻ hợp lý nhưng mà đây là Ma giới sao có thể tránh được chiến đấu. Nhưng mà Bộc Phá cũng không thuyết phục thêm vì hắn không giỏi làm thuyết khách, chuyện này hay là để Đại ca nói sẽ tốt hơn.

Tôn Kỳ lại có tâm tư khác, hắn muốn luyện đan, hắn cũng không ngại chiến đấu nhưng mà hắn vẫn muốn giữ bộ thân thể này.

Một đầu, một thân, hai tay, hai chân. Chính là hình dáng của Nhân tộc. Đây chính là hình dáng hắn muốn có.

Tôn Kỳ lại cầm lên cây thương, vung vẩy múa vài đường thương.

Thương dài hai thước mười phân, mũi thương dài ba mươi phân, đầu thương có chùm lông bạch hổ trang trí, thân thương có hoa văn uốn lượn, hình mây trôi nước chảy.

Cả cây thương lấp lánh ánh bạc, hình dáng chắc khỏe mạnh mẽ.

Tôn Kỳ nhìn cây thương vô cùng hài lòng. Bộc Phá cũng rất hài lòng với tác phẩm này của chính mình, hắn nói:

“Thất đệ, cây thương này cũng cần một cái tên, ngươi đặt tên cho nó đi.”

Tôn Kỳ gật đầu, ngẫm nghĩ một chút thì nói:

“Gọi nó là Ngân Vũ Thương đi.”

Bộc Phá nghe được thì tức khí:

“Thật dễ, hình như cây thương trước của ngươi cũng gọi là Ngân Vũ Thương. Bộ ngươi không biết đặt tên khác hay sao?”

“Sao có thể dễ tác phẩm của ta cùng tên với phế phẩm của mấy tên luyện khí cấp thấp kia được. Nếu ngươi không biết đặt tên gì, Nhị ca có thể gợi ý cho ngươi như: vô địch, vô song, bá khí, trấn thiên, bá vương, thần đế...”

“Dừng, dừng... Nhị ca, hình như huynh hơi lỗ rồi.”

Tôn Kỳ vội dừng vị Nhị ca này lại:

“Hay gọi là Huyết Ngân đi, thương ra là thấy máu.”

Bộc Phá lờm hăn một cái:

“Thương là của ngươi, ngươi muốn đặt tên gì mà chẳng được. Ta đã hoàn thành yêu cầu của ngươi, từ này dừng lại đến làm phiền ta. Đi... đi...”

Bộc Phá phát tay xua đuổi như đuổi ruồi.

Tôn Kỳ cười khỏ, vị Nhị ca này tính cách thường cổ quái như vậy, hăn cảm thương cùng bộ giáp trở lại động phủ của mình.

Tôn Kỳ tại trong động phủ, đánh lên thần thức ấn ký của mình lên cây thương cùng bộ giáp.

Tôn Kỳ cảm thương, mặc giáp truyền linh khí của mình vào trong hai vật này.

Bộ giáp cùng trường thương lập tức sáng lên lấp lánh.

Bộ giáp tự động mở ra màng ánh sáng bảo vệ quanh thân.

Trên cây thương từng hoa vân được kích hoạt sáng lên, linh khí truyền lên mũi thương tụ mà không tán.

Tôn Kỳ thử nghiệm độ sắc bén của mũi thương cùng độ chắc bền của áo giáp.

Hăn hoàn toàn hài lòng.

....

Tại trước động phủ, Tôn Kỳ đang múa thương. Thì lúc này có một bóng hình nhỏ nhắn đến chỗ hăn. Chính là Công Tôn Uyển Nhi.

Công Tôn Uyển Nhi mới nhìn mặt hăn đã tỏ vẻ giận dữ.

Tôn Kỳ cười khỏ, không biết lúc nào mình lại trêu chọc nàng.

“Uyển Nhi tiểu thư vì sao lại giận rồi?”

Công Tôn Uyển Nhi nhìn hăn sắc bén:

“Ngươi thật thất đức, bên ngoài chơi vui như vậy mà không dẫn ta đi theo chơi.”

Tôn Kỳ lúc này suy đoán, hăn là Công Tôn Uyển Nhi nghe chuyện hăn đánh bạc ồn ào một thời gian nên mới đến đây trách hăn:

“Uyển Nhi tiểu thư hiểu lầm ta rồi, lúc đó ta cũng định tìm tiểu thư nhưng lại không biết tìm ở đâu? Tiểu thư lúc đó như bốc hơi, hoàn toàn không thấy bóng dáng tiểu thư đâu?”

Công Tôn Uyển Nhi nghĩ nghĩ nói:

“Sau khi sự kiện Vạn Thảo Trang kết thúc, ta lập tức bế quan luyện đan, mới xuất quan mấy ngày nay. Vừa ra bên ngoài ta đã nghe bọn họ nói chuyện của ngươi. Đây rõ ràng là lỗi của ngươi không dẫn Uyển Nhi đi chơi. Bắt đền ngươi đấy!”

Công Tôn Uyển Nhi khoanh tay, phùng má mặt tức giận.

Tôn Kỳ đau đầu, sao nói một hồi lại thành lỗi của hăn rồi:

“Thôi được rồi! Uyển Nhi tiểu thư muốn bồi thường gì nào?”

Công Tôn Uyển Nhi mắt bùng sáng, thái độ quay ngoắt:

“Ngươi dẫn ta ra bên ngoài chơi.”

Tôn Kỳ lắc đầu ngay:

“Không được! hội trưởng sẽ giết ta mất.”

Công Tôn Uyển Nhi lại khoanh tay, phùng má tức giận, quay mặt không thèm nhìn hấn.

Tôn Kỳ cười khỏ nói:

“Uyển Nhi tiểu thư muốn ta phải làm sao đây?”

Công Tôn Uyển Nhi nhìn hấn hỏi:

“Việc gì cũng được sao?”

Tôn Kỳ gật đầu:

“Chuyện gì cũng được nhưng tuyệt đối không được ra ngoài.”

Công Tôn Uyển Nhi ánh mắt sáng lên, lộ vẻ giảo hoạt. Tôn Kỳ nhìn thấy vậy thì cảm thấy có chút hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Thanh danh bại hoại

Tại một nơi nào đó trong luyện linh sư hội bỗng nhiên có tiếng la thất thanh:

“Túi ma thạch của ta! Tên khốn nào dám trộm túi ma thạch của ta.”

Một đám sư huynh, sư đệ chạy vào, dồn dập hỏi:

“Có chuyện gì?”

Tên sư đệ méo máo kể lể:

“Hu... hu... hu... tài sản dành dụm cả một năm nay của ta. Ta giấu tại dưới gối, sáng nay ta còn kiểm tra thấy vẫn đầy đủ nhưng khi từ giảng đường của sư tôn trở về thì đã không còn nữa. Đây là tiền ta nhịn ăn, nhịn mặc a.”

Một tên sư huynh đứng khoanh tay phân tích:

“Nếu như vậy thì chỉ có thể do kẻ bên ngoài len vào trộm, vì tất cả chúng ta đều cùng một chỗ, tại giảng đường của sư tôn.”

Một tên sư huynh vỗ vai sư đệ an ủi:

“Ngươi yên tâm, không ai có thể tại Thái Lượng Sơn chúng ta gây chuyện được, ta sẽ cùng các sư huynh điều tra chuyện này. Trả lại công bằng cho ngươi.”

“Thất đệ, lục đệ, ngũ đệ, bát muội ở lại. Tất cả theo ta điều tra tìm tên trộm.”

Một đám hùng hùng hổ hổ tỏa ra tìm manh mối khắp Thái Lượng Sơn.

“Này ngươi nhìn dấu vết này có chút lạ, hình như không phải do chúng ta tạo nên.”

“Khả nghi. Mau gọi cho sư huynh.”

Vị đại sư huynh của Thái Lượng Sơn kiểm tra qua dấu vết thì kết luận:

“Dấu vết này chắc chắn của tên trộm, nhanh theo dấu này điều tra.”

Một đám đệ tử Thái Lượng Sơn lần theo dấu vết nhưng khi rời chân núi thì dấu vết bị mất. Bọn họ tỏa ra điều tra xung quanh, gặp kẻ khả nghi nào cũng thẩm vấn nghiêm khắc.

Thái Lượng Sơn ồn ào bỗng trở thành đề tài bàn tán trong luyện linh sư hội.

“Này, ngươi biết gì chưa? Bọn Thái Lượng Sơn gặp kẻ nào đi ngang cũng bắt tra hỏi như tội phạm. Bọn hần không sợ chọc giận kẻ khác sao?”

“Ha... ha... ha... ngươi không biết là Thái Lượng Sơn nổi tiếng đoàn kết, bao che sao? Nếu ngươi chọc phải một tên trong đó, đồng nghĩa ngươi chọc phải toàn bộ Thái Lượng Sơn.”

“Nhưng có chuyện gì mà Thái Lượng Sơn lại lao sư động chúng như vậy?”

“Nghe nói có kẻ nào đó thừa lúc vắng vào ăn trộm tiền.”

“Hả? có chuyện thú vị như vậy sao?”

...

Sáng hôm sau, tại một đỉnh núi nào đó.

“Trời ơi! Vườn thảo dược của ta. Là tên ác ôn nào đã làm.”

“Ngay cả một cọng rễ cũng không để lại!”

“A! vườn thảo dược của ta cũng bị đào xới!”

“Vườn của ta cũng bị.”

“Nhanh đi xem cây Hồng Liên của sư tôn, nếu như cây Hồng Liên mà có chuyện thì...”

Một đám kéo nhau, tức tốc hướng một phía mà đi.

“A! cây Hồng Liên!”

“Kẻ nào? Là kẻ độc ác nào hái hết trái Hồng Liên.”

“Không những trái chín mà cả trái xanh bọn đạo tặc cũng hái.”

“Sư tôn rất quý cây Hồng Liên này, ngày bình thường sư tôn đều tự mình tưới nước, chăm sóc cây. Chỉ có dịp đặc biệt sư tôn mới dám hái trái ăn.”

“Sư tôn trước khi đi đã dặn chúng ta phải chăm sóc cây cẩn thận. Nếu như sư tôn trở về thấy được cảnh này, chỉ sợ chúng ta sống không được nữa.”

“Nhanh! Tập hợp tất cả sư huynh đệ tìm thù phạm.”

...

Tại một ngọn núi khác.

“A... A... A... là tên nào?! Là tên nào dám phá thủy hồ của ta. Khốn kiếp! cả ngô sen cũng bị đào đi.”

“Tiểu Lục, Tiểu Lam các ngươi làm gì mà để kẻ trộm đột nhập hả?”

Hai tên tiểu đồng quỳ cúi mình, nom nớp run sợ nói:

“Sư tôn, hôm qua ngài sai bọn đệ tử xuống núi mua thảo dược. Khi sáng này trở lại đã thấy cảnh này.”

Lão giả hừ lạnh:

“Tập hợp tất cả điều tra thủ phạm cho ta. Gọi đội bảo vệ đến cho ta hỏi chuyện.”

Hai tên tiểu đồng liền cúi đầu lui ra.

...

Tại một ngọn núi khác.

Một vị lão giả đẩy ra cửa lớn, vươn vai hít thở không khí ngày mới, trên mặt tràn đầy vẻ yêu đời.

Bỗng nhiên một tên đệ tử hốt hơ hốt hải chạy tới, miệng thở hồng hộc, nói không lên lời:

“Sư tôn... sư tôn... có chuyện...”

Vị lão giả này bị làm cho mất hết hứng, nhìn tên đệ tử hừ lạnh, răn dạy:

“Có chuyện gì mà làm người vội vã như vậy. Không phải ta luôn dạy người gặp chuyện gì cũng phải bình tĩnh, chỉ có bình tĩnh thì mới có thể phân tích sự việc tìm hướng giải quyết tốt nhất.”

“Làm thành viên của Tịnh Minh Sơn gặp chuyện gì cũng phải từ tốn, giữ lễ, phong thái an nhiên. Không được giống như mấy núi khác như một đám mảnh phụ toàn cơ bắp, thiếu đầu óc.”

“Được rồi! có chuyện gì từ từ kể ta nghe.”

Vị đồ đệ này nghe lời sư tôn, lập tức chỉnh sửa trang phục, phất tay thẳng nếp nhăn áo, đứng nghiêm chỉnh, chấp tay từ tốn nói:

“Thưa sư tôn! Hôm qua sư tôn dặn đệ tử là hôm nay sư tôn đến chỗ Chu bá chơi nên đệ tử sáng nay ra chuồng thú, dắt con Hồng Sư Thú cho sư tôn cười.”

Vị lão giả này nhìn tên đệ tử nhanh chóng sửa đổi, lễ phép từ tốn thì vuốt râu hài lòng, mỉm cười gật đầu.

Vị đệ tử này lại ôn tồn nói tiếp:

“Nhưng mà khi đến chỗ chuồng thú, đệ tử thấy có dấu vết phá hoại, đệ tử kinh nghi trong lòng, liền lập tức chạy tới chỗ Hồng Sư Thú.”

“Kết quả là đệ tử phát hiện một miếng thịt bị ăn dở, trên miếng thịt có mùi thuốc mê. Nhìn sang thì thấy Hồng Sư Thú nằm trên đồng máu, khi đệ tử kiểm tra thì thấy Hồng Sư Thú đã bị mổ đầu lấy mắt ma thú hạch, sau đó đệ tử...”

Tên đệ tử còn đang từ tốn nói nhưng mà lão giả này đã nổi giận đùng đùng quát mắng:

“Chuyện trọng đại như vậy sao người không nói sớm! còn ở đó đồng dài!”

“Nhưng sư tôn bảo...”

“Câm miệng! dẫn ta đi xem ngay!”

Khi đến nơi, nhìn xác con Hồng Sư Thú đã lạnh, lão giả này thương tiếc không thôi.

“Tiểu Hồng a... Tiểu Hồng... người đã theo ta biết bao nhiêu năm trời, cùng ta nếm đủ vui buồn đắng cay...”

“Là tên nào? Là tên nào độc ác như vậy? giết người lấy ma thú hạch.”

“Người yên tâm! Ta sẽ trả thù cho người. Ta sẽ khiến cả dòng họ hấn chôn theo người.”

Sau đó, lão giả này quay đầu ánh mắt tràn đầy sát khí:

“Nhanh! Tập hợp tất cả. Phải điều tra tìm tên hung thủ cho ta.”

Tên đệ tử phất phăng tay áo, chấp tay lễ độ, cúi đầu chuẩn bị nói.

Lão giả nhìn thấy thế thì càng tức khí, quát:

“Ồ đó mà còn lễ nghĩa! Đi nhanh cho ta!”

Tên đệ tử sợ hãi vội vã chạy đi. Hắn thật khó hiểu: sư tôn trước đó còn nói gặp chuyện gì cũng phải bình tĩnh, lễ độ vậy mà lúc này...

Hắn không hiểu thái độ của sư tôn nhưng mà hắn biết tình cảm của sư tôn với Hồng Sư Thú là thật.

Nghe nói Hồng Sư Thú chính là sư tử biến dị, sư tôn phải mất một khoảng tiền không nhỏ mới đầu giá được.

Từ đó về sau, mỗi lần đi đâu, sư tôn đều cười Hồng Sư Thú, uy phong lẫm lẫm đi trên đường phố.

...

Tại Hồng Ly Sơn.

“Sư muội, người có thấy áo lót của tỷ rơi quanh đây không?”

“Hả? sư tỷ cũng bị mất đồ sao?”

“Ta tưởng chỉ mình ta bị mất đồ, ta còn tưởng bị gió cuốn bay, không ngờ hai tỷ cũng bị.”

“Ta cũng bị mất trộm đồ.”

“Ta cũng bị.”

Lúc này trên núi có giọng núi truyền xuống:

“Tiểu Xuân, Tiểu Thanh đâu? Lên đây ta bảo.”

Hai vị thiếu nữ nghe gọi thì vội vã lên núi.

Ngồi trong chính điện là một vị thiếu phụ xinh đẹp, thân hình yếu điệu, quốc sắc thiên hương, giọng nói như gió xuân:

“Sư tôn bị mất áo nhỏ, các người đi tìm cho ta.”

Hai vị thiếu nữ nhìn nhau ngạc nhiên:

“Hả? sư tôn cũng bị mất sao?”

Vị thiếu phụ ánh mắt nghi hoặc. Tiểu Thanh vội vàng giải thích: hôm nay cũng có nhiều tỷ muội bị mất tương tự.

Tiểu Xuân bỗng linh quang chợt lóe, nói:

“Biến thái! Chắc chắn là có tên biến thái nào đó đã lên lên Hồng Ly Sơn trộm cắp. Nếu không thì tại sao lại có nhiều vụ mất cắp như vậy? mà lại chỉ có trộm đồ nhỏ mà không trộm thứ khác.”

Tiểu Thanh cũng đồng tình, gật đầu lia lịa.

Vị chủ sơn này ánh mắt tức giận, hạ lệnh toàn núi điều tra.

....

Khắp các sơn phong của luyện linh sư hội đều diễn ra chuyện tương tự.

Đám các sơn phong hợp tác với nhau tra xét, điều tra tên đạo chích to gan. Nhưng mà manh mối tên đạo chích để lại không nhiều.

Qua điều tra thì có thể suy đoán tên đạo chích thuộc luyện linh sư hội, hiểu rõ đường đi nước bước của đội tuần tra, lại biết chỗ để đồ tốt của các sơn phong.

Chỉ biết tại hiện trường còn có chút đầu mối nhưng khi điều tra xuống chân núi thì đầu mối bị xóa sạch, giống như tên đạo chích khi xuống chân núi thì hoàn toàn bốc hơi.

Có mấy vị trưởng lão cũng hợp tác dò xét luyện linh sư hội.

Nhưng mà kết quả vẫn không có nhiều.

Mấy vụ trộm vẫn thỉnh thoảng xảy ra, dù đội bảo vệ đã tăng cường. Mấy sơn phong cũng tích cực tuần tra nhưng mà tên đạo chích vẫn có thể thừa lúc vắng mà vào.

Có tin đồn là tên đạo chích thuộc luyện linh sư hội, tinh thông thuật biến hình ẩn thân, che giấu khí tức. Tin đồn càng lan càng biến dị thành tên đạo chích là Bạch Biến Ma Quân, hẳn có thể biến thành bất kỳ ai mà kẻ thân thiết cũng không phân biệt được, hẳn có thể nhìn xuyên tường, bàn tay có thể xuyên qua vật cản lấy đồ.

Chuyện này càng lúc kinh động càng lớn, luyện linh sư hội bắt đầu có rối loạn. Tất cả bọn họ đề phòng lẫn nhau, bọn hắn không biết kẻ bên cạnh có phải tên đạo chích đó không?

Các vị trưởng lão cũng không thể trấn áp bất an, vậy là bọn hắn đồng loạt báo cáo với hội trưởng.

Hội trưởng Công Tôn Độ ngồi trên ghế chủ tọa, xung quanh là mấy vị trưởng lão. Bọn hắn đang chờ hội trưởng ra quyết định.

Sau một lúc, hội trưởng Công Tôn Độ từ từ mở mắt, lạnh nhạt nói:

“Có chút chuyện mà cũng phải ta ra tay sao?”

Đám trưởng lão xấu hổ, một vị nói:

“Hội trưởng, là bọn ta vô năng nhưng mà cũng không thể khinh thường tên đạo chích này được. Bọn ta đã nhiều lần giăng bẫy nhưng mà dường như hắn biết được nên thừa lúc vắng tới núi khác ăn trộm. Cuối cùng bọn ta chỉ có thể đến đây nhờ hội trưởng.”

Công Tôn Độ vẫn lạnh nhạt, nói:

“Được rồi! ta đã biết. Các ngươi về đi, ngày mai ta sẽ cho các ngươi câu trả lời.”

Đám trưởng lão nhìn nhau: hội trưởng quả nhiên là hội trưởng, có thể giải quyết chuyện này nhanh chóng.

Đám trưởng lão rời đi, Công Tôn Độ cũng rời đi về hướng khác.

Tại một góc nhỏ, trong cái sân nhỏ nào đó.

Có hai bóng hình đang ngồi xổm, chụm đầu vào nhau đếm của cái.

Chính là Tôn Kỳ cùng Công Tôn Uyển Nhi.

“Cái này của ngươi... cái này của ta... A! đây là Cửu Đình Đan Lô ta đã nhiều lần muốn mượn chơi mà Hàn bá không cho...”

“... còn cái này nữa Long Trường Tiên, ta từng muốn mượn chơi nhưng mà Trương bá thấy ta thì trốn mất dép...”

“... còn Hồng Liên Quả này nữa, hôm nay ta phải ăn cho sướng miệng...”

Lúc này bỗng có giọng nói:

“Có phải chơi rất vui đúng không?”

Công Tôn Uyển Nhi vẫn cặm cụi đếm đồ, nói:

“Đúng a! chơi rất vui.”

“Có muốn chơi lớn không?”

“A... chơi lớn sao? Chơi lớn thế nào?”

Tôn Kỳ bên cạnh lấy cùi chỏ thúc thúc Công Tôn Uyển Nhi, Uyển Nhi giọng bức mình:

“Này... ngươi đừng hời hợt ta từ từ chia... ngươi nói xem chơi lớn thế nào?”

“Vào phòng của hội trưởng trộm đồ!”

“Phòng của ông nội sao? Có gì vui chứ! Ta vẫn thường xuyên vào đấy... A khoan đã... ông nội hình như có một cái hộp rất quý, ta thường xuyên muốn lấy chơi nhưng ông nội không cho.”

Tôn Kỳ thấy vậy thì xanh mặt, thúc cùi chỏ Công Tôn Uyển Nhi mạnh hơn, Công Tôn Uyển Nhi tức giận, ngẩng đầu muốn mắng thì...

“A... ông nội sao? Ông đến từ lúc nào thế?”

Công Tôn Độ xách cổ hai tên tiểu chút chút này lên, dốc lên dốc xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Nhận hết xú danh

Công Tôn Độ xách lên Công Tôn Uyển Nhi cùng Tôn Kỳ như xách hai con mèo con.

Công Tôn Độ dốc dốc tay, đồ đạc linh tinh rơi xuống lộp bộp.

Nào là đan dược, thảo dược, đan lô, trái cây, ma thú hạch, mấy túi ma thạch...

Công Tôn Uyển Nhi quơ quơ tay cố gắng vớt lại đồ đã rơi.

“Của Uyển Nhi, của Uyển Nhi... cái này của Uyển Nhi mà...”

Công Tôn Độ hừ lạnh, càng dốc mạnh tay, đồ đạc lại lộp độp rơi xuống như mưa.

Sau một lúc, Công Tôn Độ hỏi:

“Còn nữa không?”

Uyển Nhi lia lia lắc đầu:

“Hết rồi! đã hết rồi!”

Công Tôn Độ nghiêm sắc mặt, dốc mạnh tay một cái.

Một đồng áo nhỏ rơi xuống.

Công Tôn Độ đen mặt, hỏi:

“Ngươi trộm mấy thứ này làm gì?”

Công Tôn Uyển Nhi nhanh nhẩu:

“Là để nghiên cứu, cháu nghe lên thấy mấy vị thúc thúc, bá bá hay nói muốn có đồ nhỏ của Vũ Linh cô cô để nghiên cứu, cháu cũng tò mò nên trộm về nghiên cứu thử.”

Công Tôn Độ mặt càng đen, tự nhủ: phải nhắc nhở đám trưởng lão kia một phen.

Công Tôn Độ nhìn hai tên trộm này nói:

“Bây giờ đến phần hình phạt.”

Ánh mắt sắc lạnh của hắn đảo qua Tôn Kỳ.

Công Tôn Uyển Nhi thấy vậy liền quờ quạng tay chân như chó con bơi dưới nước, vội nói:

“Ông nội ơi! Đừng trách phạt hắn. Là cháu chủ mưu, là cháu bắt hắn đi theo, ông đừng phạt hắn ta.”

Công Tôn Độ hừ lạnh:

“Ta tự biết xử phạt. Cháu hãy tự lo cho thân mình trước đi. Ta phạt cháu ở trong phủ, chừng nào trở thành đan sư bát cấp mới được ra ngoài.”

Công Tôn Uyển Nhi nghe vậy thì có chút ỉu xiu nhưng rất nhanh chuyển sang lo lắng cho Thất Đức, vì nàng có làm gì đi nữa thì ông nội cũng sẽ không phạt nàng quá nặng nhưng Thất Đức thì khác. Rất có thể ông nội sẽ đem Thất Đức ra làm bia đỡ, gánh hết mọi tội lỗi lần này.

Nếu như vậy thì Thất Đức chết chắc.

Công Tôn Uyển Nhi lo sợ, quấy càng mạnh, nói:

“Ông nội... Ông nội... Trừng phạt cháu nhiều vào, là ý của cháu tất cả, xin tha cho Thất Đức. Hắn chỉ làm theo lệnh của cháu.”

Công Tôn Độ hừ lạnh không thêm để ý, nhìn sang Tôn Kỳ nói:

“Ngươi sẽ phải...”

Công Tôn Uyển Nhi vội vàng ôm ngực lại tay của ông nội, chỉ cần ông nội phán tội nặng cho Thất Đức thì nàng sẽ cắn tay ông nội, buộc ông buông tay thả đi Thất Đức.

Công Tôn Độ dừng lại một chút, nghĩ nghĩ nói:

“Ngươi ở tại Vĩnh Lạc Sơn Cư, cấm ngươi không được xuống núi ba năm... Uyển Nhi, ngươi cần ông không đau, chỉ thấy nhột thôi... còn không bỏ miệng ra...”

“Ông... hong... tha... han ra thì... chau... se... can... ong... mai...” (Ông không thả hắn ra thì cháu sẽ cắn ông mãi.)

Công Tôn Uyển Nhi vừa ngậm tay ông nội vừa nói.

Công Tôn Độ buông Tôn Kỳ xuống.

“Như vậy được chưa?”

Công Tôn Uyển Nhi lúc này mới chịu thả tay Công Tôn Độ ra, nói:

“Ông nội, xin đừng phạt hấn quá... A! khoan đã. Sao hấn chỉ bị cấm có ba năm?”

“Ông nội... ông nội... cháu nói ông nội nghe: chuyện lần này là do Thất Đức chủ mưu, cháu cũng chỉ làm theo... Không phải! cháu là kẻ bị hại...”

Công Tôn Độ hừ lạnh, phất tay đưa Tôn Kỳ xuống chân núi.

Trên núi còn vang vọng tiếng của Công Tôn Uyển Nhi:

“Cháu là kẻ bị hại... thả cháu ra... cháu cũng bị hại mà...”

“Thất Đức! nguoi là đồ thất đức mà.”

Tại dưới chân núi, một bóng hình thon dài đứng đợi sẵn ở đó.

Tôn Kỳ nhìn thấy bóng hình này thì cười nói:

“Lục ca đến đón đệ sao?”

Trường Mi cười hắc hắc, quàng vai Tôn Kỳ cười nói:

“Là Đại ca nói ta đến đón đệ. Thất đệ, chuyện lần này đệ gây ra không nhỏ nha! Kinh động cả hội trưởng. Không kém chuyện của Ngũ ca năm xưa.”

Tôn Kỳ cười đáp:

“Chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.”

Trường Mi cười càng đậm:

“Nào chỉ là chuyện nhỏ. Mà này Thất đệ...”

Trường Mi ngưng một chút, sau đó đổi sang nụ cười gian manh:

“Nghe nói đệ trộm đồ nhỏ của Vũ Linh trưởng lão. Nhanh! Lấy ra cho Lục ca nghiên cứu!”

Tôn Kỳ nhún vai:

“Đã bị tịch thu toàn bộ. Nếu Lục ca muốn có thể đi hỏi mượn Vũ Linh trưởng lão hoặc Lục ca có thể đến chỗ hội trưởng trộm lại.”

Trường Mi cười hắc hắc không buông:

“Ta biết đệ thường ngày giả hoạt, nhất định là có tư tàng. Nào... nào... lấy ra cho Lục ca cùng nghiên cứu.”

Cả hai vui cười trở lại Vĩnh Lạc Sơn Cư.

Tôn Kỳ trở lại động phủ.

Sau nhiều ngày cùng Công Tôn Uyển Nhi vui chơi, cuối cùng hấn cũng được yên tĩnh, chuyên tâm tu luyện.

Tôn Kỳ nhoen miệng cười: kết quả chuyện hôm nay nằm trong tầm không chế của hấn.

Hấn có thần thức, có thể thoải mái đi trộm đồ mà không ai có thể bắt được.

Tại trong sân nhỏ, hấn cũng đã sớm quét thấy Công Tôn Độ đi tới nhưng hấn vẫn để Công Tôn Độ bắt.

Hấn biết dù bị bắt thì hấn cũng không bị phạt quá nặng vì lần trước Ngũ ca gây chuyện tương tự nhưng cũng không bị phạt nặng, lần này hấn lại cùng Công Tôn Uyển Nhi gây chuyện.

Kết quả bị phạt này thậm chí còn khiến hấn có chút ngạc nhiên. Chỉ bị phạt ba năm cấm túc. Hình phạt này hình như quá nhẹ.

....

Ngày hôm sau, từ trong phủ của hội trưởng truyền ra tin tức:

Lần náo loạn này do Công Tôn Uyển Nhi cùng Tinh Niệm gây ra. Cả hai đã bị phạt. Ai mất đồ gì thì tới phủ của hội trưởng nhận lại.

Thông tin này khiến cho tất cả có chút ngỡ ngàng, nhưng nghĩ kỹ lại thì hoàn toàn hợp lý.

Nên biết Công Tôn Uyển Nhi thường hay chạy nhảy lung tung, chỗ sơn phong nào cũng có dấu chân của nàng.

Còn Thất Đức thì gian manh xảo trá. Tại sự kiện đánh bạc lần trước đã chứng minh điều này.

Nếu cả hai kết hợp thì đúng là thật khó bị bắt.

Nhưng mà đối với những kẻ muốn nịnh nọt Công Tôn Độ thì lại được biến đổi hướng khác: Thất Đức trở thành chủ mưu, dụ dỗ Uyển Nhi tiểu thư.

Những kẻ này ngày thường muốn có cơ hội nịnh nọt Công Tôn Độ cũng khó, lần này chính là cơ hội tốt.

Với lại danh tiếng của Thất Đức vốn không tốt, không được mấy thiện cảm. Cộng thêm có kẻ hữu ý đồn bậy.

Vậy là Thất Đức thật sự trở thành kẻ tội ác chồng chất.

“Ngươi biết không? Lần này trộm cắp chính là do tên Thất Đức gây nên.”

“Ha... ha... ha... nào chỉ có biết. Ta còn biết trước đó: hần dùng quỷ kế đánh bạc lừa bịp, cuồn tiền của sòng bạc. Tham lam vô độ.”

“Vậy thì hai người đã lạc hậu rồi. Ta nghe nói trong vụ trộm lần này, cả Hồng Ly Sơn bị trộm đồ nhỏ, cả đồ của Vũ Linh trưởng lão cũng bị trộm. Chẹp... chẹp... tên này không những tham lam mà còn cuồng dâm biến thái.”

“Này... này... ta còn nghe nói trong lần thi tuyển vào Vạn Thảo Trang lần trước, tại vòng thi thứ hai. Tên Thất Đức này vì đố kỵ với tài năng của Diệp Ca, Hóa Vương mà ra tay đánh lén, cướp đoạt thảo dược. Vậy nên tại vòng thi thứ ba hần mới có thể xếp trên Diệp Ca, Hóa Vương. Hần là một tên hay đố kỵ, ghen ghét”

“Các ngươi biết không? Khi điều tra về trước đó, lúc tên Thất Đức mới nhập luyện linh sư hội, trở thành học đồ, mấy vị lão sư giảng dạy có nói Thất Đức vô cùng lười biếng, luôn chọn một góc khuất ngồi riêng một mình, khi học thì ngủ gà ngủ gật. Khi vừa kết thúc bài học thì hần là kẻ rời lớp nhanh nhất, sau đó không vị lão sư nào muốn nhận hần nên hần mới chạy tới Vĩnh Lạc Sơn Cư.”

“Ha... ha... vậy thì Vĩnh Lạc Sơn Cư quá hợp với hần rồi, suốt ngày chỉ có ăn và ngủ, không cần vất vả học tập như chúng ta. Quá hợp với một tên lười chây thây như hần.”

Tin đồn càng lúc càng biến dị, càng lúc càng nhiều. Tôn Kỳ bị mô tả thành một tên bại hoại, tội ác chồng chất, việc xấu bất tận. Nói tóm lại là vô cùng thất đức!

Có kẻ còn hữu ý kích động đám đông.

Đám đồ đệ tại các sơn phong tụ tập, kích động nổi giận, hùng hùng hổ hổ kéo đến Vĩnh Lạc Sơn Cư hỏi tội, đòi giao ra Thất Đức để bọn hần xử tội.

Đám đồ đệ này tại dưới chân núi khua chiêng gõ trống, chửi bới om sòm nhưng mà không có ai đáp lại bọn chúng. Trên núi vẫn yên tĩnh không đáp trả.

Đám đông giận dữ, bọn chúng quyết định kéo lên núi, tự mình bắt Thất Đức hỏi tội.

Khi bọn chúng vừa mới đặt chân lên núi thì trên núi có giọng nói vọng xuống:

“Ồ ào!”

Giọng nói không lớn, không vang dội nhưng mà lại xuyên thấu vào trong cơ thể mỗi tên trong đám đông.

Làm tất cả bọn chúng mặt tái mét, có vài tên khuyu ngã không đứng dậy nổi, có vài tên miệng ho khan ói ra từng ngụm ma khí.

Uy áp của giọng nói này còn hơn khí thể của sư tôn bọn hần.

Chỉ sợ... chỉ sợ... kẻ trên núi là Hợp Nhất cảnh cường giả. Cùng cấp độ với Công Tôn hội trưởng.

Hèn gì trước đây, Công Tôn hội trưởng cũng phải nể mặt ba phần Vĩnh Lạc Sơn Cư.

Bọn hần khi nghĩ tới đây thì sợ hãi, vội vã chạy về núi, quên bém mực đích đến.

Những chuyện này, Tôn Kỳ hoàn toàn không biết gì cả. Hần vẫn đang trong động phủ bế quan.

Hần dự định trùng kích Luyện Linh cửu trọng. Hần đã dừng tại Luyện Linh bát trọng đỉnh phong quá lâu.

Sau lần đánh bạc trước, hần có trong tay rất nhiều ma thạch. Dư thừa để trùng kích Luyện Linh cửu trọng.

Nhưng sự việc không đơn giản như hần nghĩ.

Mặc dù có linh khí dư thừa, thần thức mạnh mẽ nhưng mà hần vẫn không thể oanh phá mở huyết Dương Tuyền tại chân phải.

Dường như hắn còn thiếu gì đó.

Thứ thiếu này không phải là linh khí, thần thức hay là căn cơ.

Hắn không biết. Nhưng mà cũng không sao. Sau khi xuất quan có thể đi hỏi Đại ca.

Hắn tạm để chuyện tu luyện sang một bên mà tập trung vào luyện đan.

Trình độ luyện đan của hắn đã đạt đến đan sư bát cấp cao giai. Lần này bế quan, hắn muốn đạt đến đan sư cửu cấp.

Cấp độ cuối cùng trong luyện linh sư cấp thấp.

Sau đó hắn có thể trùng kích ma linh sư trở thành luyện linh sư trung cấp.

Thời gian ba năm nhanh chóng qua đi.

Tôn Kỳ một ngày này xuất quan.

Ba năm nay vất vả cũng không phụ lòng hắn. Hắn đã chính thức trở thành đan sư cửu cấp.

Tôn Kỳ ráo bước lên núi đến chỗ Đại ca Vô Ưu.

Vô Ưu vẫn như thường ngày, ngồi trên ghế đá, nhắm mắt suy tư.

Tôn Kỳ đến trong sân nhỏ thì đứng đó cũng không lên tiếng.

Một lúc sau, Vô Ưu từ từ mở mắt, hỏi:

“Thất đệ đã trở thành đan sư cửu cấp rồi sao?”

Tôn Kỳ có chút ngạc nhiên, gật đầu hỏi lại:

“Vì sao Đại ca lại nói vậy?”

Vô Ưu nhàn nhạt trả lời:

“Ta nghĩ thấy mùi Hoán Hồn Đan cửu hoàn trên thân đệ.”

Tôn Kỳ nghe lời này thì hoàn toàn tin tưởng không chút nghi ngờ.

Vô Ưu lại hỏi:

“Đệ đến có chuyện gì sao?”

Tôn Kỳ sau đó ngồi xuống ghế, kể lại chuyện mình không thể trùng kích Luyện Linh cửu trọng.

Vô Ưu nghe xong thì vuốt râu nói:

“Chuyện này ta đã hiểu. Cũng không khó giải quyết. Sau khi đệ tham gia đan chiến xong, ta sẽ nói cho đệ nghe.”

Tôn Kỳ nhú mày hỏi lại:

“Đan chiến?!”

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Nguồn gốc của đan chiến

Phía tây Hắc Liên Khu là Trục Ma Khu, giữa hai khu là một mảnh bình nguyên rộng lớn.

Tại rất nhiều, rất nhiều năm về trước, trời giáng thiên hỏa, đánh xuyên qua hắc vân.

Thiên hỏa rơi xuống mảnh bình nguyên giữa hai khu. Thiên hỏa thiêu rụi tất cả sinh vật sống, biến nơi đây thành địa ngục lửa, không có sự sống nào có thể tồn tại, cả ma khí cũng bị thiêu cháy. Nơi này sau đó được gọi là Hỏa Nguyên.

Lại qua rất nhiều năm sau đó, thiên hỏa dần dần yếu đi, có thể đi vào xem xét. Lúc này có kẻ đi vào Hỏa Nguyên, vô tình phát hiện một loại cỏ rễ sống trong đó.

Không thể không trầm trồ ngợi khen thiên nhiên kỳ diệu, dù cho hoàn cảnh khắc nghiệt thế nào đi chăng nữa thì sự sống vẫn có thể tiến hóa thích nghi.

Loại cỏ rễ này được gọi là Hỏa Căn, sống trong đất, chỉ nhú một chút đầu ra ngoài. Thân đỏ như lửa, chỉ có một, hai phiến lá.

Hội trưởng luyện linh sư hội đời trước chú ý tới loại Hỏa Căn này, liền thử nghiên cứu công dụng.

Sau bao ngày tháng vất vả thì công dụng của Hỏa Căn cũng được xác định. Hỏa Căn có thể giúp nâng cao tỷ lệ thành đan của ma dược đan. Hỏa Căn giống như một loại phụ dược.

Nhưng điểm khác biệt ở chỗ một loại phụ dược thường chỉ có tác dụng với một loại đan dược nhất định nhưng mà Hỏa Căn lại có tác dụng cho nhiều loại đan dược.

Phát hiện này vô cùng quan trọng.

Hội trưởng đời trước dự định khống chế toàn bộ Hỏa Nguyên nhưng mà kẻ chú ý tới Hỏa Căn không chỉ có một mình hắn.

Hội trưởng của luyện linh sư hội thành Trục Ma cũng nghiên cứu ra công dụng của Hỏa Căn. Hắn cũng muốn khống chế Hỏa Nguyên.

Cả hai lợi ích mâu thuẫn liền dẫn đến xung đột.

Trận chiến giữa hai bên ngày càng lớn, ngày càng khốc liệt. Trận chiến dần leo thang.

Cả hai bên đều kéo theo các thế lực khác vào cuộc chiến, suýt nữa dẫn đến khu chiến.

Lúc này khu trưởng của hai khu ra mặt điều giải.

Kết quả là hai bên ngưng chiến, luyện linh sư hội hai bên tham gia đan chiến, quyết định kẻ giữ quyền kiểm soát Hỏa Nguyên trong mười năm.

Mỗi mười năm sẽ tổ chức đan chiến một lần tại chính Hỏa Nguyên.

Tôn Kỳ nghe xong thì không khỏi kinh ngạc, hắn hỏi lại:

“Chuyện Hỏa Nguyên hình như vô cùng quan trọng, làm sao đến phiên một đan sư như ta thi đấu?”

Vô Ưu không bất ngờ vì câu hỏi này, hắn tiếp tục giải thích.

Hỏa Nguyên tuy nói là thiên hỏa đã suy yếu, có thể đi vào nhưng mà thiên hỏa vẫn còn rất mạnh. Thiên hỏa có thể đốt cháy ma khí, là khắc tinh của ma khí.

Kẻ có tu vi càng cao thì ma khí càng nhiều, đi vào trong Hỏa Nguyên chẳng khác nào như thùng dầu di động.

Sau nhiều lần thử nghiệm thì Tạo Thế cảnh trở lên đi vào thì chết chắc, Luyện Linh cảnh đi vào là tốt nhất nhưng mà cũng nguy hiểm vô cùng.

Tôn Kỳ nghe xong thì gật đầu, tiếp tục thắc mắc:

“Trong luyện linh sư hội không thiếu kẻ mạnh, hình như còn không đến phiên ta. ”

Vô Ưu nhìn hắn, đậm bạc nói:

“Tất nhiên là còn không đến phiên ngươi. Ta nói ngươi trước tiên tham gia khảo thí trở thành đan sư cửu cấp, sau đó mới tham gia tuyển chọn thành viên đến Hỏa Nguyên, rồi mới tới đan chiến.”

Tôn Kỳ cười khở định từ chối.

Vô Ưu nói tiếp:

“Ngươi nhất định phải tham gia đan chiến mà còn phải chiến thắng nếu không ta sẽ không nói cho ngươi biết vì sao ngươi không thể trùng kích Luyện Linh cửu trọng.”

Tôn Kỳ đắm chiêu, sau đó giãn ra, định nói gì đó.

“Bọn lão Nhị cũng sẽ không nói.”

Tôn Kỳ lại dăm chiêu, sau đó lại giãn ra, lại định nói gì đó.

“Cả luyện linh sư hội cũng sẽ không nói cho người biết.”

Tôn Kỳ lại dăm chiêu, chưa kịp giãn ra thì Vô Ưu nói luôn:

“Cả thành Hắc Liên này cũng sẽ không nói cho người biết.”

“Được rồi! Không cần nghĩ nữa, người không có lựa chọn nào khác đâu. Mà lần này tham gia đan chiến cũng sẽ giúp ích cho người rất nhiều.”

Tôn Kỳ đang định hỏi rõ thì Vô Ưu nói luôn:

“Ba ngày nữa, luyện linh sư hội sẽ tổ chức một buổi chứng nhận đan sư lớn, chuẩn bị cho đan chiến. Người cũng tham gia báo danh đi.”

Tôn Kỳ đang định mở miệng, Vô Ưu nhíu mày nghiêm khắc:

“Người còn có ý kiến gì sao?”

Tôn Kỳ cười khổ nói:

“Đại ca à, đệ chỉ muốn hỏi phần thưởng của đan chiến là gì? Bây giờ Đại ca nghĩ nhiều rồi.”

Vô Ưu mặt có chút đỏ xầu hổ, quát:

“Chưa thi mà đã nghĩ đến phần thưởng. Cút về động phủ chuẩn bị đi.”

Tôn Kỳ nhảy nhót vui vẻ trở lại động phủ.

Vô Ưu phun ra một ngụm tức khí, rất nhanh hẳn trở lại trạng thái bình thường. Tên Thất đệ này càng lúc càng khó chơi.

...

Ba ngày sau, tại phòng chứng nhận đan sư.

Hôm nay tại đây, đông vui nhộn nhịp hẳn lên.

Sự kiện đan chiến mười năm mới tổ chức một lần, trước đó sẽ tổ chức chứng nhận đan sư sau đó là thi tuyển chọn thành viên đan chiến.

Đan sư trẻ tuổi thường chọn sự kiện này để chứng nhận đan sư vì nhiều lý do.

Thứ nhất có thể tiết kiệm chi phí cho việc chứng nhận đan sư.

Thứ hai nếu có thể tại đây trở hết tài năng sẽ gây được sự chú ý lớn, nếu thất bại thì cũng không bị mấy ai chú ý mà chế giễu.

Thứ ba với nhiều kẻ có tham vọng tham gia đan chiến thì đây chính là vòng loại thứ nhất bắt buộc phải vượt qua.

Lúc này trong hội trường xuất hiện một đám thanh niên khí chất siêu phẩm khác biệt, như hạc giữa bầy gà.

“Nhìn kia! Là Tào Chân sư huynh. Mười năm trước huynh ấy chính là đội phó dẫn đội tham gia đan chiến.”

“Năm nay huynh ấy hẳn là đội trưởng vì đội trưởng cũ đã bước vào Tạo Thể cảnh.”

“Này! Bên cạnh Tào Chân sư huynh có phải Lý Thu sư tỷ?”

“Đúng vậy! Lý Thu sư tỷ là con gái của Lý Nguyên sư thúc. Lý Nguyên sư thúc lúc tuổi đã lớn mới có nàng, nên sư thúc rất cưng chiều nàng.”

“Bên trái Tào Chân sư huynh chính là Hạ Xung, cũng là một thành viên của đội đan chiến mười năm trước.”

“Cạnh đó còn có Lục Hạo, Tông Dương, Chúc Linh, Khương Tường. Bọn họ đều được đánh giá là sẽ tham gia đan chiến lần này.”

“Coi bộ những tấm vé tham gia đan chiến đã được định sẵn rồi nha.”

“Ta vẫn là coi trọng thể hệ mới như Diệp Ca, Hòa Vương, Đinh Liễu và đặc biệt Công Tôn Uyển Nhi.”

“Người coi trọng thì được ích gì? Nên biết cả trình độ luyện đan lẫn tu vi thì bọn Tào Chân đều cao hơn đám thể hệ mới. Để bọn Tào Chân đi tham gia đan chiến mới là chính xác.”

“Nhưng đan chiến lần trước bọn Tào Chân thua. Cũng nên có sự thay máu, dùng lại cái cũ chúng ta thua không thể nghi ngờ, dùng đám thể hệ mới biết đâu còn có bất ngờ.”

“Ừm... lời này người nói cũng có lý.”

Đám đông ồn ào bàn tán, không tránh khỏi bị nghe thấy.

Lý Thu tức giận muốn mắng bọn hần một trận nhưng bị Tào Chân ngăn lại, Tào Chân bình thản nói:

“Bọn hần nói cũng không sai. Chúng ta cùng đi xem thể hệ mới đến trình độ nào, có thể thay thế được chúng ta không?”

Bọn Tào Chân bước đi, đám đông tự động rẽ ra nhường lối.

Khi đi được một quãng thì gặp một đám không chịu nhường đường. Chính là bọn Diệp Ca, Hòa Vương, Đinh Liễu đám thể hệ mới.

Tào Chân nhìn bọn hần cười cười, nói:

“Thể hệ mới không tệ. Tương lai có thể thay bọn ta.”

Bọn Diệp Ca nghe lời này, tất nhiên là không phục. Hòa Vương không nhịn được đứng ra nói:

“Sao phải chờ tương lai? Bây giờ cũng có thể.”

Tào Chân cười cười:

“Vậy sao?”

Sau đó hần liếc mắt với Lục Hạo. Lục Hạo hiểu ý, hần phóng thích khí thể Luyện Linh cửu trọng nhắm thẳng vào Hòa Vương.

Hòa Vương bị ép lui, còng lưng chống đỡ, hần lập tức vận ma khí, toàn thân cháy lên ma hỏa ngăn cổ khí thể này.

Tào Chân quay bước, không thèm để ý. Hòa Vương không phục, nói:

“Dùng tu vi đè ép thì có gì hay? Đan đạo của ta cũng không thua các người.”

Lục Hạo liếc hần cười nhạt, nói:

“Đan chiến, không chỉ đấu luyện đan mà còn đấu chiến lực. Người đánh không lại bọn họ thì sau đó cơ hội luyện đan cũng không có.”

Nói xong Lục Hạo cũng bỏ đi, không thèm quan tâm.

Đám Diệp Ca sắc mặt khó coi, nhất là Hòa Vương. Bọn hần đã nghe trưởng bối nói về đan chiến, đúng là chiến trước rồi luyện sau nhưng mà lúc đó bọn hần vẫn còn tự tin vào chiến lực của mình. Nhưng xem ra bọn hần đã đánh giá thấp đan chiến.

Tại một góc không được chú ý nào đó.

Tôn Kỳ hỏi:

“Uyển Nhi tiểu thư lần này xuất quan, hần là đã đạt tới đan sư bát cấp.”

Công Tôn Uyển Nhi bĩu môi:

“Làm gì dễ tấn cấp đan sư như vậy? Lần này đan chiến là sự kiện lớn, ông nội nói ta ra ngoài mở rộng tầm mắt, chuẩn bị cho đan chiến những lần sau.”

Công Tôn Uyển Nhi sau đó thở dài thườn thượt:

“Ta thật nhớ những ngày tháng tự do, tiêu điều tự tại, không chịu quản thúc.”

Tôn Kỳ trầm mặc: Làm ơn đi, chỉ mới qua ba năm thôi. Ba năm cũng chỉ như một lần bẽ quan ngắn mà thôi, nhắm mắt mở mắt là hết ba năm. Uyển Nhi tiểu thư làm như đang bị tù đầy khổ sai vậy.

...

“Thời gian đã đến! Ai tham gia chứng nhận đan sư thì bước vào vị trí của mình. Ai không phận sự thì ra ngoài.” Một vị giám khảo lớn tiếng tuyên bố.

“Quy định như trước đây. Chắc các người cũng đều biết rồi. Hãy trở hết tài năng của các người đi.”

“Thời gian luyện đan ba ngày, bắt đầu!”

Lần chứng nhận đơn sư này có ý nghĩa quan trọng, tất cả các đơn sư đều đang nỗ lực hết sức, tỏa ra ánh sáng của riêng mình.

Được chú ý nhất vẫn là đám Tào Chân cùng đám thế hệ mới Diệp Ca, Hòa Vương, Đinh Liễu, Công Tôn Uyển Nhi.

Tại trên khán đài, phòng cá cược.

Một tên tay dài đặt một triệu ma thạch lên bàn, nói:

“Ta đặt cược cho Thất Đức trở thành một thành viên đơn chiến.”

Tên nhận cược lật xem một cuốn sổ dày, sau đó nói:

“Thất Đức không có tên danh sách đặt cược, ngài đây là muốn...”

Tên tay dài cười hắc hắc nói:

“Cược riêng.”

Tên nhận cược vội vàng vào trong phòng báo cáo, sau đó hắn quay ra nói:

“Bọn ta chấp nhận vụ cược này. Tỷ lệ bọn ta đưa ra là một ăn hai mươi. Không biết ngài có đồng ý.”

Tên tay dài cười đậm hơn:

“Đồng ý. Tất nhiên là đồng ý. Hai mươi triệu ma thạch. Ta xài sẽ rất lâu a.”

Tên nhận cược nhìn hắn lắc đầu, tên đặt cược nào cũng nghĩ mình đã thắng chắc.

.....

NGOẠI TRUYỆN:

Đám học trò khi thấy Thầy mình có thể lật tay thành mây, ngửa tay thành mưa, thần thông quảng đại làm bọn chúng há姆 mộ không thôi.

Một tên học trò lại gần, quỳ dưới chân Thầy mình nói:

“Thưa Thầy, Thầy thần thông quảng đại như vậy, đến cả Thần tộc cũng sợ Thầy. Sao Thầy không tự lập làm Thần, bọn chúng con sẽ làm tể tử cho Thầy.”

Vị trung niên sắc mặt nghiêm khắc, quát:

“Lui ra khỏi đệ tử của ta, hơi sự ngu ngốc kia! Ta giúp đỡ Nhân tộc không phải vì muốn trở thành một cái khác Thần tộc.”

Đám học trò sợ run, quỳ dập đầu không dám ngẩng lên.

Vị trung niên đưa ánh mắt buồn rười rượi nhìn bọn hắn:

“Trăm ngàn năm trôi qua, nô tính đã thấm sâu vào trong huyết mạch của Nhân tộc, không dễ sửa đổi. Các ngươi chỉ muốn có một chút quyền lực để đàn áp kẻ yếu. Các ngươi có khác gì bọn tể tử kia.”

Sau đó vị trung niên ân cần dạy bảo:

“Ta có thể làm Thần của các ngươi, có thể che trở cho các ngươi một đời, hai đời nhưng rồi sau đó thì sao? Khi không có ta, Nhân tộc lại tiếp tục chìm trong cảnh nô lệ sao? Rồi các Nhân tộc khác thì sao?”

“Ta muốn dạy cho các ngươi lật đổ Thần quyền, tự làm chủ số phận. Ta muốn các ngươi truyền bá những điều ta dạy cho tất cả Nhân tộc khác. Cái ta muốn chính là toàn Nhân tộc quật khởi.”

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Nói xong rồi thì rút!

Lần này chứng nhận đan sư không khác mấy lần trước, chỉ là quy mô thêm to lớn.

Tất cả thí sinh đều chọn cách luyện đan thông thường, dù sao luyện đan theo cách đặc biệt phải chuẩn bị quá nhiều loại tinh dược, mất rất nhiều thời gian và lại quy trình luyện đan rất phức tạp.

Thời gian trôi qua, thỉnh thoảng lại có mùi khét cùng tiếng nổ lô. Nhưng mà không mấy ai chú ý, bọn họ vẫn đang tập trung vào những thí sinh chói mắt nhất.

Bọn Diệp Ca vẫn cho thấy sự vượt trội so với phần còn lại.

Nhưng mà nổi bật nhất vẫn là bọn Tào Chân.

Trên khán đài bàn tán xôn xao.

“Thế hệ thiên tài trước vẫn là nổi bật hơn. Thế hệ thiên tài năm nay còn kém một chút.”

“Nhóm Tào Chân sư huynh đều là đan sư bát cấp đến cửu cấp. Còn nhóm Diệp Ca vẫn chưa ai đạt đến đan sư bát cấp. Khoảng cách chênh lệch quá lớn.”

“Đội thêm mấy đợt đan chiến sau, hay là bọn Diệp Ca có cơ hội thay thế.”

Keng! Keng! Keng! Ba tiếng chuông dài vang lên.

“Thời gian đã hết. Các thí sinh dừng tay.” Một vị giám khảo lớn tiếng hô.

“Các thí sinh ở yên tại chỗ, giám khảo sẽ kiểm tra từng bàn.” Một vị giám khảo khác nói.

Có mười nhóm giám khảo, mỗi nhóm ba vị đi kiểm tra các bàn. Kết quả rất nhanh được thông báo tại chỗ.

“Phong Hồng, đan dược lục hoàn bình giai. Tiến cấp đan sư thất bại.”

“Côn Vân, phế đan. Tiến cấp đan sư thất bại.”

“Dương Hoa, đan dược ngũ hoàn cao giai. Tiến cấp thành công.”

“My Thanh Thanh, đan dược ngũ hoàn cao giai. Tiến cấp thành công.”

Dương Hoa và My Thanh Thanh ánh mắt nhìn nhau rạng rỡ, có thể thấy được sự vui mừng trong mắt nhau. Thời gian mới chỉ vài chục năm qua đi mà bọn họ đã tiến bộ thấy rõ, vượt lên mấy tiểu cấp độ. Nếu như còn ở tiểu thành bọn họ chỉ sợ không tiến bộ được như vậy. Đây chính là điểm tốt của thành lớn: tài nguyên, sư tôn, dược thư, thiên tài, động lực... tất cả đều hơn thành nhỏ.

Tôn Kỳ nghe hai cái tên này cũng có chút tưởng niệm, nhưng sau đó rất nhanh quên đi. Bọn hắn và Tôn Kỳ đã từ lâu rồi không ở chung một cái thế giới.

“Diệp Ca, đan dược thất hoàn trung giai. Tiến cấp thất bại.”

“Hóa Vương, đan dược thất hoàn trung giai. Tiến cấp thành công.”

Hai cái tên được chú ý cũng đã có kết quả. Diệp Ca tiến cấp thất bại không khiến khán giả ngạc nhiên vì trước đó không lâu Diệp Ca mới tiến cấp, không thể chỉ trong vài năm lại tiến một cấp nhỏ nữa. Diệp Ca biết điều này nên hắn cũng không tỏ vẻ thất vọng.

Hóa Vương tiến cấp thành công cũng không gây ngạc nhiên vì hắn đã ngậm tại đan dược thất hoàn bình giai đủ lâu.

“Công Tôn Uyển Nhi, đan dược thất hoàn trung giai. Tiến cấp thất bại.”

Kết quả của Công Tôn Uyển Nhi cũng nằm trong dự đoán của khán giả nhưng mà Công Tôn Uyển Nhi vẫn là ừ ừ như bánh bao chiều, lằm bằm.

“Cứ như vậy thì đến bao giờ mới trở thành đan sư bát cấp, bao giờ ta mới được ra ngoài chơi đây.”

“Đinh Liễu, đan dược thất hoàn bình giai. Tiến cấp thất bại.”

Kết quả của đám thiên tài thế hệ mới dường như không quá bất ngờ đều nằm trong suy đoán khán giả.

Bây giờ chỉ còn chờ xem kết quả của bọn Tào Chân xem có bất ngờ gì không?

“Tào Chân, đan dược cửu hoàn bình giai. Tiến cấp thành công.”

“Lý Thu, đan dược bát hoàn trung giai. Tiến cấp thất bại.”

“Hạ Xung, đan được bát hoàn trung giai. Tiến cấp thất bại.”

“Lục Hạo, đan được bát hoàn trung giai. Tiến cấp thành công.”

“Tông Dương, đan được bát hoàn bình giai. Tiến cấp thất bại.”

“Khương Tường, đan được bát hoàn bình giai. Tiến cấp thành công.”

“Chúc Linh, đan được thất hoàn cao giai. Tiến cấp thất bại.”

Nghe xong kết quả, khán giả ò lên vui mừng. Tào Chân sư huynh tiến cấp đan sư cửu cấp. Vậy thì lần đan chiến này bọn họ có hy vọng chiến thắng.

Đám Lý Thu nhìn về phía Tào Chân với ánh mắt ngưỡng mộ, không hổ là thủ lĩnh của bọn họ.

Bọn họ ai cũng là thiên tài, đều có kiêu ngạo của mình, đều không ai chịu phục ai. Nhưng mà với Tào Chân thì bọn hắn hoàn toàn tin phục, tôn làm thủ lĩnh.

Tiếp sau đó, các giám khảo vẫn tiếp tục công bố kết quả. Nhưng mà cũng không có ai có thể vượt qua bọn Tào Chân.

“Bạch Hàn, đan được cửu hoàn bình giai. Tiến cấp thành công.”

Tên gọi là Bạch Hàn nhảy lên vui sướng, gào khóc:

“Cuối cùng sau bao nhiêu năm ta cũng trở thành đan sư cửu cấp. Cha, mẹ ơi! Con cuối cùng cũng đã thành công rồi.”

Trên khán đài xôn xao.

“Này! Ta thấy tên Bạch Hàn này có hơi...”

“...Già... đúng không? Hắn cư trú tại Linh Không Sơn, có biệt danh là Bạch Lão. Hắn cũng không phải là đệ tử của Linh Không sơn chủ mà là được bằng hữu gửi nhờ. Bạch Hàn đến nay đã tám trăm tuổi, nhìn có vẻ già là phải. Hắn thiên phú luyện đan không cao nhưng mà làm việc cẩn thận chu đáo nên vẫn được sơn chủ giữ lại. Đám sư đệ thường gọi hắn là cổ đại sư huynh.”

“Nhưng mà tên này như vậy cũng có thể tham gia đan chiến sao?”

“Cái này thì không thể. Ngươi đừng quên đan chiến ngoài chữ “đan” còn có chữ “chiến”, muốn được chọn cho đan chiến còn phải qua vòng loại bỏ thứ hai.”

Sau đó lại có thêm vài thí sinh lớn tuổi luyện được đan được bát hoàn, cửu hoàn.

Điều này cũng không bất ngờ, bọn họ dù không có thiên phú kiệt xuất nhưng có thể dùng thời gian chong chóng chất thì cũng có thể đến được bước này.

“Tĩnh Niệm...”

Tên giám khảo liếc nhìn Tôn Kỳ, về mặt thù địch bởi vì hắn bị Tôn Kỳ cùng Công Tôn Uyển Nhi trộm qua, hái đi Hồng Liên Quả của hắn.

Hắn đổi giọng:

“Thất Đức, đan được cửu hoàn bình giai. Tiến cấp thành công.”

Cái tên Thất Đức vừa ra lập tức khiến cả hội trường chú ý, rất nhiều biểu cảm khác nhau được bày ra.

“Ta không nghe lầm chứ? Sao tên Thất Đức này lại là đan sư cửu cấp. Không phải lúc trước nói hắn rất lười biếng vô năng sao?”

“Chỉ sợ là đồn bậy, tên Thất Đức này thiên phú luyện đan thật kinh khủng.”

Tại một góc hội trường, My Thanh Thanh cùng Dương Hoa nhìn nhau, đều thấy được vẻ chấn kinh trong mắt đối phương. Đối thủ cũ năm xưa của bọn hắn bây giờ đã tiến bộ kinh khủng, bọn hắn chỉ có thể ngước nhìn.

Dương Hoa lúc này bỗng cảm thấy tâm cảnh nhẹ nhàng, thoát khỏi trói buộc lâu nay. Thua một thiên tài như vậy thì có gì mà không phục, thậm chí hắn còn cảm thấy may mắn vì đã được đấu đan với một vị thiên tài.

My Thanh Thanh thì trong lòng bỗng có chút hối tiếc, nếu như năm xưa có thể cùng hắn thân cận thì...

Đám Diệp Ca, Hòa Vương, Đinh Liễu thì sắc mặt cực khó coi vì kẻ mà bọn hắn vẫn hay khinh thường, thật ra thiên phú còn mạnh hơn bọn hắn nhiều lần.

Đinh Liễu còn nhớ trước đây hắn đã từng mời Tĩnh Niệm làm thuộc hạ. Tĩnh Niệm lúc đó nói hắn không xứng. Bây giờ quả là như vậy. Nhưng mà hắn sẽ không bỏ qua đơn giản, nếu không thể tự thân giải quyết thì có thể nhờ gia tộc.

Công Tôn Uyển Nhi thì trở mặt ngạc nhiên, nàng còn nhớ mấy ngày trước ông nội còn nói lần này thi đấu nàng sẽ thấy được thiên ngoại hữu thiên. Lúc đó nàng còn không phục, vì trình độ luyện đan của nàng trong cùng thế hệ đã đạt cực hạn.

Nhưng mà hôm nay, nàng quả thực tin thiên ngoại hữu thiên mà “thiên” này lại ở ngay bên cạnh nàng.

Đám Tào Chân thì sắc mặt không vui, vì điều này dường như nằm ngoài kế hoạch của bọn hắn.

Theo kế hoạch thì năm thành viên chính thức cùng hai thành viên dự bị đều thuộc bọn hắn, mặc dù có vài kẻ lớn tuổi có trình độ luyện đan cao nhưng mà đến vòng sau sẽ bị mấy vị trưởng lão chống lưng cho bọn hắn loại bỏ.

Đan chiến là so thế hệ trẻ của hai luyện linh sư hội nếu người đưa đám lớn tuổi tham dự sẽ bị đối phương cười nhạo khinh thường. Đây chính là vấn đề mặt mũi, danh dự.

Nên dù không có quy định số tuổi nhưng mà hai bên vẫn ngầm hiểu sẽ chọn thiên tài trẻ tuổi.

Kế hoạch vốn dĩ hoàn hảo nhưng mà bỗng nhiên xuất hiện một tên Thất Đức, thiên phú và tuổi tác đều tốt hơn bọn hắn làm bọn hắn phải thay đổi kế hoạch.

Một lúc sau, giám khảo kiểm tra kết thúc.

Tất cả những ai đạt đan sư thất hoàn trở lên thì ba ngày nữa tụ họp tại phòng đấu đan. Vì lý do gì thì không nói, ai cũng biết.

Khi vừa kết thúc thì Công Tôn Uyển Nhi vội chạy tới chỗ Tôn Kỳ, nàng đảo quanh hắn mấy vòng, dùng ánh mắt tò mò dò xét.

Tôn Kỳ cười khỏ:

“Uyển Nhi tiểu thư có chuyện gì sao?”

Công Tôn Uyển Nhi lấy tay vuốt vuốt cằm như ông cụ non, nói:

“Ta xem người có phải Thất Đức mà ta quen biết hay không?”

Tôn Kỳ cười nói:

“Uyển Nhi tiểu thư xem, ta chính là ta, ta chính là Thất Đức.”

Công Tôn Uyển Nhi lấy tay chọc chọc Tôn Kỳ, sau đó gật đầu:

“Người đúng là Thất Đức nhưng vì sao trình độ luyện đan của người bỗng nhiên cao như vậy?”

Tôn Kỳ thần nhiên:

“Sao lại nói là “bỗng nhiên”, lúc trước Uyển Nhi tiểu thư thấy qua trình độ luyện đan của ta sao?”

Công Tôn Uyển Nhi muốn nói bỗng cứng lại. Lần duy nhất nàng thấy hắn luyện đan là vòng sơ tuyển thứ ba vào Vạn Thảo Trang, hắn luyện được đan được thất hoàn nhưng cũng không đại biểu hắn là đan sư thất cấp vì lúc đó thảo được thiếu thốn, không đủ theo yêu cầu.

Công Tôn Uyển Nhi bĩu môi:

“Già heo ăn thịt hổ. Đồ xấu tính. Lừa gạt Uyển Nhi.”

Hai bọn họ tiếp tục trò chuyện vui vẻ.

Lúc này đám Tào Chân bước lại gần.

Tào Chân cười nói:

“Thất Đức sư đệ thiên phú rất tốt.”

Tôn Kỳ nhú mày cảm thấy kẻ đến không thiện, Công Tôn Uyển Nhi thì mắng luôn:

“Có chuyện gì sao? Nói nhanh lên đừng làm phiền bọn ta.”

Tào Chân mặc dù bị mắng nhưng chỉ có thể mỉm cười coi như không nghe.

“Thất Đức đệ có muốn đi theo bọn ta không? Bọn ta chính là đoàn đội đã được mấy vị trưởng lão ngầm chọn. Thất Đức đệ muốn tham gia đan chiến thì phải gia nhập với bọn ta.”

Tôn Kỳ hỏi lại:

“Vị trí của ta ở đâu?”

Tào Chân cười nhu hòa, cảm thấy đối phương đã mắc bẫy:

“Thất Đức đệ thiên phú có tốt nhưng mà kinh nghiệm còn non kém, có thể đứng ở đội dự bị. Lần sau Thất Đức đệ có thể là đội trưởng.”

Tôn Kỳ cười nhạt:

“Sao không phải đội trưởng lần này?”

Tào Chân mặt cứng lại, đám Lý Thu thì tức giận, mắng:

“Ngươi nghĩ ngươi là ai hả? ngươi có thể so được với Tào sư huynh sao? Thiên phú của ngươi có thể so được với Tào sư huynh sao?”

Tôn Kỳ nhìn thẳng Tào Chân nói:

“Các ngươi nói lại xem.”

Lý Thu lớn giọng:

“Ngươi nghĩ ngươi... thiên phú của ngươi sao có thể so với Tào sư huynh...”

“Nói lại lần nữa!”

“... thiên phú của ngươi...”

“Lần nữa!”

“Thiên phú...”

Đám Lý Thu đỏ mặt tức giận không nói nữa. Nói ra chẳng khác nào đang chế giễu Tào Chân, nên nhớ Tào Chân tuổi cao hơn nhưng trình độ luyện đan lại ngang bằng Tôn Kỳ. Vậy thì thiên phú ai cao ai thấp cũng không cần nói.

Tôn Kỳ nhìn bọn hắn nghiêm mặt quát:

“Nói xong rồi thì rút!”

Tào Chân tức giận, phũ áo bỏ đi, hắn nói nhỏ với Lục Hạo:

“Vòng tiếp theo, đập chết hắn cho ta.”

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Nhảy nhót đủ rồi chứ?

Tại trước phòng đấu đan là một quảng trường lớn. Trung tâm quảng trường có dựng một sân đấu, phía ngoài có một hàng ghế trang trọng.

Thời gian vừa điểm, từng bóng hình từ trên trời giáng xuống ngồi vào ghế của mình.

Các đan sư từ thất cấp trở lên lần lượt bước lên sân đấu.

Đám khán giả ùn ùn kéo đến xem.

Phó hội trưởng Lưu Hạc đứng dậy, đồng đặc tuyên bố:

“Hôm nay có hội trưởng, phó hội trưởng cùng các vị trưởng lão tụ họp nơi đây nhằm chọn ra các thành viên tham gia đan chiến.”

“Đan chiến có ý nghĩa vô cùng quan trọng với chúng ta. Không chỉ là vấn đề Hòa Căn mà còn là danh dự của luyện linh sư hội chúng ta. Trước đó chúng ta đã thua ba lần liên tiếp, lần này tuyệt đối không thể thua.”

“Vậy nên để khuyến khích các thành viên đan chiến, nếu như các người chiến thắng sẽ có một tháng tự do vào Hòa Nguyên tìm Hòa Căn, tất nhiên số Hòa Căn tìm được sẽ thuộc về các người.”

Nghe lời này cả đám khán giả xôn xao bàn luận. Luyện linh sư hội lần này thật dám bỏ ra vốn lớn. Nên biết Hòa Căn có tác dụng vô cùng quan trọng, mỗi cọng Hòa Căn đều có giá trị không nhỏ. Mà số lượng của Hòa Căn tại Hòa Nguyên cũng rất thưa thớt.

Nhưng mà nghĩ kỹ thì cũng hợp lý, nên nhớ luyện linh sư hội thành Hắc Liên đã ba lần liên tiếp thua trận. Ba mươi năm họ không thu được một cọng Hòa Căn, nếu như lần này có thể chiến thắng thì bỏ ra số vốn này cũng đáng.

Lưu Hạc đảo mắt qua các đan sư, nói:

“Tham gia đan chiến cần bảy thành viên, năm chính thức và hai dự bị.”

“Ai trong số các người cảm thấy không được thì có thể rút lui. Sau đó lựa chọn thành viên sẽ dựa theo đúng như đan chiến thực tế, lúc đó thì sống chết tự chịu.”

Đám các đan sư nghe xong thì có từng kẻ lùi bước rồi sân đấu.

Công Tôn Uyển Nhi đi tới chỗ Tôn Kỳ, vừa nói vừa xoa nắm đấm:

“Ông nội không cho ta tham gia lần này nếu không ta đã đánh bọn kia một trận bầm dập. Nhưng không sao người thay ta đánh bọn hèn là được. Nhớ là phải đánh thật mạnh nghe chưa!”

Tôn Kỳ cười khỏ, gạt đầu.

Trên sân đấu lúc này chỉ còn đám Tào Chân và đám Diệp Ca, Hòa Vương, Tôn Kỳ, Đinh Liễu cùng ba tên đan sư thế hệ trước.

Diệp Ca chấp tay:

“Ba vị sư huynh, bọn Tào Chân thế lực mạnh nhất chúng ta cần phải đoàn kết.”

Ba tên này gật đầu đồng ý, một tên nói:

“Bảy đấu bảy, hoàn toàn có hy vọng thắng. Lý Thu tu vi yếu nhất, chỉ có tác dụng quấy nhiễu.”

Một tên khác nói:

“Lục Hạo tu vi mạnh nhất, ai có thể chặn hắn lại?”

Cả đám hơi trầm mặc, Lục Hạo tu vi Luyện Linh cửu trọng, chiến lực mạnh nhất trong đám, ai cũng không tự tin một đối một với Lục Hạo, lỡ như mình là kẻ đầu tiên bị loại thì sao?

Hòa Vương lúc này nhếch mép cười:

“Về phần Lục Hạo thì mấy vị không cần lo.”

Cả đám nhìn Hòa Vương có chút ngờ ngàng, chẳng lẽ Hòa Vương định đấu với Lục Hạo, nhưng mà trước đó không phải Hòa Vương còn không chịu nổi khí thế của Lục Hạo sao?

Hòa Vương biết bọn họ ý nghĩ, cười nói:

“Nghe nói trước đó, Thất Đức sư đệ chọc giận Tào Chân nên Tào Chân đặc biệt để Lục Hạo chiếu cố Thất Đức sư đệ.”

Vừa nói hắn vừa đưa mắt nhìn Thất Đức đầy vẻ thương hại cùng châm chọc. Thiên tài luyện đan thì sao chứ? Người chưa kịp luyện đan thì đã bị đánh ra ngoài rồi, thậm chí là bị đánh chết.

Đám bọn họ cũng liếc Tôn Kỳ một cái sau đó quay đi bàn kế hoạch phân phối đối thủ còn lại.

Bọn họ chỉ cần có kẻ cản lại Lục Hạo là được, còn là ai thì bọn họ không quan tâm. Bọn họ còn cầu mong Tôn Kỳ mạnh một chút có thể cản Lục Hạo lâu một chút, tranh thủ thời gian cho bọn họ.

Đám Tào Chân thì lại không thèm để ý bọn kia liên minh, bọn hắn đã có kế hoạch chu đáo.

Phó hội trưởng Lưu Hạc thấy chỉ còn lại mười bốn thí sinh, lại không có kẻ đi xuống, hắn tiếp tục nói:

“Luật thi đấu như sau: phía trước có từng quả cầu cấm chế lơ lửng trên không, trong đó có các loại thảo dược khác nhau, các người tùy ý cướp đoạt.”

“Sau đó các người sẽ dùng số thảo dược cướp được để luyện đan. Dựa theo chất lượng đan dược để chọn năm thành viên chính thức và hai thành viên dự bị.”

“Thời gian cướp đoạt là hai canh giờ, thời gian luyện đan là một ngày.”

“Nếu các người không có ý kiến gì thì bắt đầu đi thôi.”

Bọn Tào Chân lập tức dàn trận, bọn Diệp Ca cũng theo đối thủ mà dàn trận tương ứng.

Lục Hạo đi về phía Tôn Kỳ, liếm mép cười nham hiểm:

“Người yên tâm! Ta sẽ nhẹ tay với người. Ta sẽ không để người chết dễ dàng. Khà... khà... khà...”

Tôn Kỳ lơ đãng không thèm để ý.

Hai bên đối mặt một lúc, rồi không có dấu hiệu báo trước, bọn họ lao vào nhau tấn công. Chính là tấn công đối thủ trước mà không phải cướp thảo dược.

Suy nghĩ rất đơn giản, chỉ cần có thể hạ gục đối thủ thì người sẽ thoải mái chọn thảo dược. Nếu như người chọn cướp thỏa dược, rất có thể bị đối phương đánh lén.

Lý Thu đối đầu với Đinh Liễu, cả hai đều là Luyện Linh thất trọng sơ kỳ, là thành viên yếu nhất mỗi đội.

Cả hai đều dùng nhuyễn kiếm, chiêu chiêu điểm phá.

Nhìn cả hai chiến đấu có thể thấy được, bọn họ không có nhiều kinh nghiệm thực chiến. Sơ hở chổng chát, chiêu kiếm hoa mỹ nhưng hiệu quả không thấy đâu.

Vậy nên nhìn bọn họ giống như là đang múa kiếm, người một chiêu ta một chiêu, người chém thì ta đỡ, người đâm thì ta né, người tiến thì ta lùi, người lùi thì ta tiến, người công thì ta thủ, người thủ thì ta công.

Trận đấu của bọn họ chỉ sợ khó có kết quả.

Trận tiếp theo là Hạ Xung đối đầu với một tên thế hệ trước gọi là Nhạc Vô Tâm, cả hai đều là Luyện Linh bát trọng đỉnh phong.

Hai bọn họ kinh nghiệm thực chiến có khá hơn một chút nhưng mà đánh đấm vẫn lộ nhiều sơ hở, Nhạc Vô Tâm có lợi thế hơn một chút vì dùng đại đao còn Hạ Xung dùng đoản kiếm.

Đại đao dài hơn, uy lực dũng mãnh hơn đoản kiếm làm Hạ Xung rơi vào thế thủ. Nhưng mà trong lúc nhất thời cũng khó phân thắng bại.

Kế đến là Tào Chân và Lương Bằng-một tên thế hệ trước khác, cả hai đều là Luyện Linh cửu trọng sơ kỳ.

Cả hai đối đầu, không có từng chiêu dũng mãnh mà là chiêu chiêu gian xảo, như con rắn độc cuộn mình chờ đối phương sơ hở sẽ cho một nhát chí mạng.

Cả hai ra chiêu cẩn thận, nhịp đấu rất chậm.

Trận tiếp theo là Chúc Linh đối đầu với một tên thế hệ trước là Hoàng Tư, cả hai cùng là tu vi Luyện Linh bát trọng đỉnh phong.

Chúc Linh tu luyện ma pháp hệ hỏa, một đôi hỏa quyền rực cháy vô cùng nguy hiểm, liên tục áp chế đối thủ. Phương thức chiến đấu bá đạo, cuồng dã. Mới lên đã triển khai thế công như vũ bão.

Hoàng Tư dùng trường kiếm, kinh nghiệm thực chiến không nhiều, gặp đối thủ hung mãnh tung đâm liên hoàn làm cho hắn lóng ngóng chống đỡ cũng may trên thân là một bộ áo giáp tốt, có thể cầm cự được một lúc.

Trận tiếp theo là Tông Dương đối đầu với Hỏa Vương, cả hai cùng là tu vi Luyện Linh bát trọng đỉnh phong.

Tông Dương dùng trường đao, Hỏa Vương dùng đại kiếm.

Cả hai chiến đấu rất đơn giản, dùng hết sức chém tới một đòn, dùng lực đấu lực. Muốn xem kẻ nào có thể chịu đựng kiên trì tới cuối cùng.

Trận tiếp theo là Khương Tường và Diệp Ca, cả hai cùng đều là tu vi Luyện Linh bát trọng trung kỳ.

Khương Tường cùng Diệp Ca chiến đấu khá ngang bằng nhưng nếu tinh ý có thể nhận ra Khương Tường có nhiều kinh nghiệm chiến đấu hơn, mỗi lần ra chiêu Khương Tường đều còn dư lực còn Diệp Ca mỗi chiêu đều dùng hết sức lực.

Trận chiến này càng kéo dài Khương Tường sẽ càng có lợi thế.

Trận đấu cuối cùng là Lục Hạo tu vi Luyện Linh cửu trọng trung kỳ đối đầu với Tôn Kỳ tu vi Luyện Linh bát trọng đỉnh phong.

Nếu nhìn vào các trận trước đó thì có thể thấy hai bên đều có tu vi tương ứng nhưng trận cuối lại chênh lệch quá lớn: một đại cảnh giới cùng một tiểu cảnh giới.

Trận chiến này kết quả có thể dễ dàng đoán được, vấn đề là Tôn Kỳ có thể kéo dài được bao lâu hoặc nói Lục Hạo muốn đùa giỡn bao lâu.

Lục Hạo cười khinh bỉ nhìn Tôn Kỳ, khí tức của hắn tăng lên theo mỗi bước đi của hắn, khí thế Luyện Linh cửu trọng toàn bộ phóng thích, đè ép hướng Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ vẫn đứng bất động, khí thế của Lục Hạo chỉ như con gió phát phơ trước mặt hắn muốn hắn nhú mày một cái cũng không được.

Lục Hạo thấy khí thế của hắn không đè được Tôn Kỳ như dự kiến, hắn thu lại vẻ cười đùa, khuôn mặt chuyển sang dữ tợn. Hắn lướt nhanh trên sàn, tung đám thẳng hướng mặt Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ giờ tay ra đỡ.

Bộp! một tiếng, khí lăng xung kích tỏa ra xung quanh, mấy bóng cầm chế rung rinh trôi dạt ra xung quanh.

Khí lăng tan đi. Không như khán giả nghĩ: Tôn Kỳ sẽ bị đánh nát tay.

Trước mắt bọn họ là Lục Hạo vẫn đang giữ tư thế tiến lên nhưng mà nắm đấm của hắn đã bị chặn lại.

Tôn Kỳ vẫn đứng tại nơi đó lù lù bất động, hắn giờ một tay chụp lấy nắm đấm của Lục Hạo.

Lục Hạo chấn kinh, lực lượng của đối thủ lại mạnh vượt tầm dự đoán của hắn. Nên biết cảnh giới của hắn cao hơn đối thủ, hắn lại sức thế tấn công trước vậy là vẫn không thể lung lay đối thủ bước chân, bị đối thủ dễ dàng lấy tay chặn lại.

Tôn Kỳ nhìn hắn lạnh nhạt:

“Nãy giờ ngươi nhảy nhót đủ rồi chứ?”

Tôn Kỳ vận tay xoắn nát cánh tay đối thủ.

Lục Hạo thét lên đau đớn, tung nắm đấm tay còn lại tấn công Tôn Kỳ buộc Tôn Kỳ phải buông tay.

Tôn Kỳ vẫn lạnh nhạt dùng tay còn lại chụp lấy nắm đấm Lục Hạo.

Tôn Kỳ vận lực xoắn nát hai cánh tay đối phương. Hắn tung một đá vào ngực Lục Hạo.

Lục Hạo bay ngược ra sau nhưng mà hai cánh tay của hắn vẫn còn ở lại.

Tôn Kỳ thả tay Lục Hạo ra, hai cánh tay hóa thành ma khí tiêu tán mất.

Lục Hạo kinh hoàng, đau đớn gào thét, lăn lộn quần quai. Cả sân đấu đứng hình dùng tay.

Khán giả cũng im phăng phắc không nói lên lời.

Các vị trưởng lão phía trên trầm lặng.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Ngươi có thể chết!

Lục Hạo đau đớn gào thét.

Tôn Kỳ vẫn đứng tại chỗ, không có thừa thế tiến lên. Hắn đứng tại đấy, sừng sững như núi, từ trên cao nhìn xuống, nhìn Lục Hạo lăn lộn không một chút biểu cảm.

Tào Chân lấy lại bình tĩnh nhanh nhất, hô lên:

“Tự!”

Đám Lý Thu nghe vậy liền hiểu ý, dứt bỏ đối thủ, tụ lại phía Lục Hạo nhưng mà đối thủ của bọn họ làm sao có thể cho phép điều đó xảy ra.

Lương Bằng quát:

“Ngăn cản bọn chúng!”

Bọn Lương Bằng lao vào cuồng chiến, đám Tào Chân phân tâm lo lắng Lục Hạo liền rơi vào áp chế, liên tục lùi bước.

Lương Bằng nói lớn:

“Thất Đức huynh đệ, mau giải quyết đối thủ, rồi giúp chúng ta một tay.”

Tào Chân vội nói:

“Thất Đức huynh đệ khoan đã! Ngươi rất giỏi, có thể làm đội trưởng. Lục Hạo cũng rất mạnh có thể giúp đỡ đàn chiến lần này.”

Tôn Kỳ liếc nhìn hần lạnh lùng:

“Ngươi nghĩ ngươi còn có quyền quyết định sao? Giết Lục Hạo thì đã sao?”

Tôn Kỳ từng bước tiến tới, không có khí thế ngập trời mà thay vào đó là sát khí bao trùm không gian.

Cảm nhận được sát khí này, Lục Hạo không nghi ngờ quyết tâm giết hần của Tôn Kỳ.

Lục Hạo tận lực lấy lại bình tĩnh, cố gắng hấp thụ ma khí khôi phục cánh tay, chân hần đạp đất từng bước trườn về phía sau, cố kéo dài khoảng cách.

Tôn Kỳ vẫn từng bước áp sát, rồi chân bỗng dẫm mạnh, phóng thân bay tới. Một đám tung ra.

Lục Hạo sợ hãi, bắt chéo hai tay mới khôi phục che lại đầu.

Bằng! Một tiếng. Khói bụi vấy lên.

Một thân hình trắng tấp bay ra, trượt dài trên sân đấu.

Bụi tan khói tán, lúc này tất cả mới nhìn rõ tình hình.

Lục Hạo vẫn nằm đấy với tư thế bắt chéo tay phòng thủ, hần không bị thương, hần cũng không biết vì sao. Hần ngờ ngác hạ tay xuống. Hần thấy trước mặt hần là vết lằn trượt dài, cuối vết lằn là một bóng hình.

Bóng hình đấy chính là Tôn Kỳ, hần ho khục khục, ói ra từng ngụm ma khí. Cổ sức gãy giữa đứng dậy.

Đám đông ngăn ngại vì kết quả.

Bọn hần dời mắt từ sân đấu đến chỗ ngồi phía cao.

Có một vị lão giả ngồi đấy nổi bật. Vì lão đang phát tán ra ma khí nồng đậm, bàn tay còn đang quần từng dòng ma khí. Sắc mặt lão dữ tợn.

Các vị trưởng lão khác cũng đưa mắt nhìn hần, lộ ra vẻ khó tin; vị trưởng lão này dám ra tay phá luật. Nhưng nghĩ lại thì cũng hợp lý vì trưởng lão này là Lục Tông, bá phụ của Lục Hạo. Tại trong luyện linh sư hội quyền cao chức trọng, hần chính là một trong những kẻ chống lưng cho bọn Tào Chân.

Lưu Hạc nhiu mày nói:

“Lục Tông, ngươi phá luật.”

Lục Tông làm vẻ áy náy:

“Là ta lỡ tay mà thôi.”

Sau đó hần liếc mắt nhìn các vị trưởng lão xung quanh, các vị trưởng lão này hiểu ý, liền dồn dập nói đỡ cho Lục Tông. Lời nói càng lúc càng biến dị. Cuối cùng thành Tôn Kỳ phá luật, Lục Tông trưởng lão ra tay răn dạy.

Trên sân đấu, Lục Hạo thấy cục diện chuyển biến nhanh chóng. Hần bỗng nhiên mở miệng cười ha ha.

Lục Hạo chỉ tay về phía Tôn Kỳ chế giễu:

“Ngươi có thấy không? Ngươi mạnh thì sao hả? Có thể mạnh bằng bá phụ của ta sao? Để ta xem ngươi làm sao đứng dậy. Hôm nay ta sẽ đánh chết ngươi.”

Tôn Kỳ lồm cồm cố gắng bò dậy, cánh tay của hắn đau nhức muốn vỡ nát, hắn kiệt lực vận chuyển linh khí chữa lành vết thương.

Lục Hạo thấy Tôn Kỳ cố gắng đứng dậy thì cười khinh bỉ, cho dù ngươi có đứng dậy được thì sao? Không phải cũng sẽ bị ta đánh nằm xuống sao? Ngươi không nằm xuống thì bà phụ của ta cũng cho ngươi nằm xuống.

“Ngươi quả thật có chút tài năng nhưng thì sao chứ? Không có chỗ dựa thì ngươi cũng chỉ có thể chết yểu.”

“Quý xuống! từ nay trở thành con chó cho ta. Ta có thể cho ngươi sống, nếu không hôm nay ngươi sẽ chết tại đây.”

Lục Hạo ngửa mặt nhìn trời, há miệng cười ha ha.

Lưu Hạc nhíu mày, Lục Tông phá luật không thể nghi ngờ nhưng mà tại Ma giới này làm gì có luật, chỉ có một luật duy nhất bất biến chính là nắm đầm.

Lần này Lục Tông nắm đầm rõ ràng bị hơn nên lời của hắn là sự thật, không ai nói đỡ cho Tôn Kỳ nên Tôn Kỳ trở thành kẻ phạm luật.

Nếu như bình thường thì hắn cứ theo thể mà làm nhưng mà lúc này lại khác, Tôn Kỳ là hạt giống tốt nếu như có thể tham gia đàn chiến, chắc chắn sẽ mang lại lợi thế cực lớn cho luyện linh sư hội đội nhà.

Hắn còn đang phân vân thì bỗng sắc mặt hắn tái mét.

Không chỉ hắn mà tất cả toàn trường tại đây đều cảm thấy một cỗ áp lực cực lớn.

Những kẻ yếu thì lập tức nằm bẹp xuống mặt đất, ma khí từ thất khiếu chảy ra không ngừng.

Mạnh hơn một chút thì quỳ gối chống tay, thờ hồng hộc ra từng ngụm ma khí.

Các vị trưởng lão cũng ngồi dí xuống ghế, khó khăn lắm mới ngước đầu nhìn lên được.

Trên trời cao, một vị lão giả hư không cất bước.

Lão giả mặc một thân trường bào màu xám tro, trên trán từng rãnh sâu vết nhăn. Lão giả đạm mạc liếc nhìn tất cả, sau đó dừng lại tại đám trưởng lão Lục Tông:

“Các ngươi muốn phá luật sao?”

Đám Lục Tông sợ hãi, muốn cố mở miệng nhưng mà khí thế của lão giả khiến bọn hắn cử động cũng khó khăn huống chi là mở miệng nói chuyện.

Công Tôn Độ ngồi trên ghế chủ tọa, ánh mắt nhìn về phía lão giả kia, thần sắc ngưng trọng, sau đó lại nhanh chóng dẫn ra. Hắn đứng lên, chấp tay chào nói:

“Đại sư huynh!”

Lão giả nhìn Công Tôn Độ thần sắc phức tạp, mở miệng nói:

“Đây là Thất đệ của ta. Bọn hắn phá luật.”

Công Tôn Độ bình tĩnh đáp:

“Sư huynh yên tâm. Vài ba cái Lục gia ta vẫn tự tay diệt được.”

Lão giả nhìn Công Tôn Độ một chút rồi gật đầu, quay đầu bước đi. Bóng hình chìm xa vào chân trời. Hướng hắn đi là Vĩnh Lạc Sơn Cư.

Sau khi vị lão giả quay đi thì đám đông mới cảm thấy áp lực biến mất, bọn họ đứng dậy, cố gắng hít thở ma khí, bọn hắn chưa bao giờ cảm thấy quý ma khí như vậy. Đám đông nhìn về phía hội trưởng Công Tôn Độ cùng phương hướng vị lão giả kia đi xa, lại nghĩ đến đoạn nói chuyện của hai bọn họ.

Hai bọn họ đối thoại, có chút không đầu không đuôi nhưng mà ngẫm kỹ thì có thể thấy lượng thông tin không hề nhỏ trong từng lời nói.

Vị lão giả kia chính là đại sư huynh của hội trưởng Công Tôn Độ, là một vị cường giả Hợp Nhất cảnh. Vị này cư trú tại Vĩnh Lạc Sơn Cư nhận Thất Đức là thất đệ.

Nếu như vậy thì có thể giải thông chuyện năm xưa Tuệ Linh gây chuyện, hội trưởng Công Tôn Độ đích thân lên Vĩnh Lạc Sơn Cư nhưng sau đó chỉ có hình phạt lấy lệ cho Tuệ Linh.

Gần đây lại là Thất Đức gây chuyện nhưng cũng chỉ bị phạt qua loa.

Nhưng mà cũng gây ra vài điều khó hiểu như: ai cũng biết sư tôn của Công Tôn Độ là hội trưởng đời trước, tại sao hội trưởng đời trước không giao chức vị hội trưởng cho vị đại đồ đệ mà lại giao cho đồ đệ thứ là Công Tôn Độ? Nhìn vị lão giả kia có thể đoán vị lão giả kia không kém Công Tôn Độ. Nếu hai đệ tử như nhau, sư tôn thường giao lại chức vụ cho đại đồ đệ.

Thắc mắc là có trong lòng nhưng bọn họ cũng không dám nói ra, đây là chuyện của hội trưởng, nhiều lời sẽ mang họa sát thân.

Đám đông còn đang miên man suy nghĩ về vị lão giả kia nhưng mà có vài kẻ lại suy nghĩ hướng khác.

Lục Tông cùng đám trưởng lão ủng hộ hắn, trên mặt tái mét, mồ hôi chảy ròng ròng, tay chân run run.

Lục Tông sao lại không nghĩ đến chứ? Dù loại dấu hiệu trước đó đã cho hắn biết Vĩnh Lạc Sơn Cư không đơn giản, Thất Đức kẻ này từ Vĩnh Lạc Sơn Cư đi xuống cũng không đơn giản. Sao có thể là kẻ cô thân không có chỗ dựa được.

Là hắn vội vàng cứu Lục Hạo nên không nghĩ nhiều. Bây giờ dẫn tới hậu quả, hắn cũng không biết sẽ phải làm sao.

Lục Tông vội quỳ sụp xuống đất, đầu chạm đất, nói:

“Hội trưởng, là lỗi của ta, ta xin...”

Công Tôn Độ nhìn hắn lạnh nhạt, ngắt lời hắn:

“Ngươi tự sát đi!”

Lục Tông mặt không còn chút máu, dập đầu lia lịa cầu xin:

“Hội trưởng, xin nhớ đến bao năm cống hiến của ta, không có công lao cũng có khổ lao. Xin hội trưởng...”

Công Tôn Độ không để ý hắn, nói:

“Ngươi có thể phản kháng. Chỉ là mất thêm chút thời gian để ta diệt Lục gia mà thôi.”

Lục Tông nghe lời này thì đã hoàn toàn tuyệt vọng, không còn chút hy vọng, hắn ngẩng đầu nói:

“Lục Tông hôm nay việc làm đều không liên quan gia tộc. Lục Tông phá luật nên xin chịu hình phạt.”

Nói xong, hắn lấy chưởng tự vỗ vào đầu, máu từ thất khiếu từ từ chảy ra, ánh mắt hắn còn trợn trừng, thân hình từ từ đổ xuống.

Một vị trưởng lão luyện linh sư hội cứ như vậy ra đi. Một khắc trước còn quyền thế ngập trời, dám phạm cả luật chơi. Một khắc sau đã là cái xác không hồn, cái chết của hắn không kèn không trống không hoa.

Cứ như vậy chết đi.

Mà nguyên nhân cái chết của hắn lại từ một kẻ hắn vốn chưa bao giờ để vào trong mắt. Hắn chết quá biệt khuất.

Công Tôn Độ ngồi xuống ghế, an tĩnh nhắm mắt như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Lưu Hạc phát tay, cho thuộc hạ dọn dẹp hiện trường cái xác. Hắn nhìn về đám trưởng lão còn đang ngơ ngác kia nói:

“Tỉ nữa các ngươi đến hình phạt điện báo cáo.”

Đám trưởng lão gật đầu như gà mổ thóc xung phải. Bọn hắn cảm giác vừa rồi như đi trên băng mỏng, chỉ một chút sơ sẩy là có thể đi theo Lục Tông.

Sau khi an toàn thoát khỏi vụ việc, bọn hắn thảm máng chửi Lục Tông trong lòng, suýt nữa đã kéo bọn hắn chết theo.

Trên sân đấu, Lục Hạo vẫn còn ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

Câu chuyện dường như không diễn ra theo ý hắn.

Đáng lẽ phải là hắn uy phong bát phương, hành hạ Thất Đức đến chết, sau đó quay đi giải quyết đám còn lại. Cuối cùng là lấy được chiến thắng cho toàn đội.

Nhưng mà khi vừa đối đầu với Thất Đức, hắn đã bị đánh bại thê thảm. Khi hắn suýt bị giết thì bá phụ của hắn ra tay. Cục diện vốn dĩ đã được trở lại quỹ đạo của nó nhưng mà một vị cường giả không biết từ đâu xuất hiện. Chỉ vài câu nói đã phán định số phận cho bá phụ của hắn.

Tôn Kỳ lúc này bước tới phía hắn, nhẹ giọng nói:

“Bây giờ ngươi có thể đi chết được rồi.”

Tôn Kỳ tung một đấm xuyên ngực Lục Hạo.

Lục Hạo chỉ có thể giãy giụa yếu ớt. Sau đó thì cơ thể hắn lập tức tiêu tán vào trong không khí.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Tiểu cố sự

Lương Bằng thấy Tôn Kỳ giết Lục Hạo thì vui mừng, nói:

“Thất Đức huynh đệ, mau qua giúp bọn ta một tay. Bọn ta tôn ngươi làm đội trưởng.”

Tào Chân lúc này cảm thấy có chút hối hận khi đã nhắm vào Tôn Kỳ khiến cho bây giờ thất bại toàn diện.

Tôn Kỳ liếc mắt nhìn qua chiến trường nói:

“Chuyện của các ngươi liên quan gì ta.”

Lương Bằng vội nói:

“Chúng ta không phải đang hợp tác sao? Nếu không có bọn ta chặn lại bọn hần, Thất Đức huynh đệ có thể hạ được Lục Hạo sao?”

Tôn Kỳ cầm lên một bóng cầm chế, vừa phá cầm chế vừa nói:

“Ta nói cùng với các ngươi hợp tác bao giờ. Toàn là các ngươi tự cho là đúng, tự cho là ta đã nằm trong kế hoạch của các ngươi. Ta muốn thắng cần sự hỗ trợ của các ngươi sao? Cho dù các ngươi có cùng tiến lên, thì cũng chỉ thêm mấy cái xác mà thôi.”

“Lại nói...”

Tôn Kỳ phá vỡ bóng cầm chế thu lấy thảo dược, hần đi đến bóng cầm chế tiếp theo, đạm mạc nói:

“Ta không phải muốn tham gia đan chiến mà muốn chiến thắng đan chiến. Vậy nên trong số các ngươi, kẻ mạnh ở lại, kẻ yếu loại.”

Nghe lời này bọn Tào Chân sống lại hy vọng đi tiếp còn bọn Lương Bằng thì hối hận trước đó không chịu thân cận Tôn Kỳ.

Hai bên lúc này lập lại thế cân bằng, chiến đấu càng quyết liệt, gay gắt. Bọn hần đã không còn tồn ý nghĩ sẽ có kẻ đến giúp mình. Muốn thắng chỉ có thể dựa vào tự thân.

Bọn hần vừa chiến đấu vừa cố cướp đoạt bóng cầm chế.

Tôn Kỳ vẫn dạo bước trong chiến trường, hần chợt dừng lại một chỗ nhìn phía trước Lý Thu cùng Đinh Liễu đang chiến đấu.

Tôn Kỳ bước ra xông vào giữa trận chiến hai bọn họ.

Lý Thu sợ hãi:

“Ngươi tính làm gì? Không phải ngươi nói sẽ không can thiệp sao?”

Tôn Kỳ không để ý, giơ tay tát “bốp! bốp” đánh bay cả Lý Thu lẫn Đinh Liễu ra khỏi sàn đấu.

“Các ngươi đang chiến đấu hay đang múa kiếm vậy. Yếu như hai ngươi thì nên bị loại.”

Đinh Liễu đôi mắt tóe lửa, đứng dậy rồi đi. Hần không còn mặt mũi nào ở lại nữa.

Lý Thu tức giận đang muốn mở miệng mắng chửi thì một luồng gió cuốn lấy nàng rồi đi. Khi nàng đứng vững gót chân thì đưa tay xoa má bị tát, giận dữ nói:

“Thụ phân, hần...”

Phụ thân của Lý Thu cũng là một trưởng lão có quyền hành, hần là một trong số những kẻ ủng hộ nhóm Tào Chân và cũng đứng về phía Lục Tông vừa rồi.

Hần phát tay bảo im lặng, nghiêm mặt nói:

“Có những kẻ phụ thân ngươi cũng không dám chọc, ngươi chịu ủy khuất một chút đi.”

Lý Thu dù xưa nay được nuông chiều nhưng mà cũng không phải kẻ ngốc, nàng nhanh chóng yên tĩnh ngồi bên cạnh phụ thân.

Trên sân đấu vẫn đang giằng co quyết liệt.

Lúc này có tiếng chuông keng keng vang lên, báo hiệu thời gian tranh đoạt đã kết thúc.

Lưu Hạc đứng dậy tuyên bố:

“Thời gian đã hết. Bây giờ đến phần luyện đan.”

Trong phần luyện đan Tôn Kỳ tất nhiên là kẻ có nhiều lợi thế nhất, hần thoải mái chọn thảo dược nên hắn có thể luyện được đan dược theo ý muốn.

Mấy kẻ còn lại thì vừa đánh vừa đoạt nên tất nhiên sẽ không có được thảo dược như ý.

Thời gian một ngày luyện đan rất nhanh qua đi. Kết quả nhanh chóng bày ra trước mắt tất cả.

Không ngạc nhiên chút nào, Tôn Kỳ luyện được đan dược cửu hoàn chiếm vị trí số một.

Các vị trí tiếp theo là Tào Chân, Hạ Xung, Nhạc Vô Tâm, Khương Tường.

Hai vị trí dự bị là Tông Dương, Lương Bằng.

Nhìn vào kết quả thì đám Tào Chân chiếm bốn trên bảy vị trí, có thể thấy bọn họ thật sự xuất sắc nếu không phải Tôn Kỳ giữa đường giết ngang thì kết quả đúng như bọn Tào Chân sắp xếp.

Nhưng dù không đúng như kế hoạch, Tào Chân vẫn có thể chiếm vị trí số hai, đồng thời đẩy Lương Bằng xuống vị trí dự bị cho thấy hắn có dũng có mưu, tài năng không thể khinh thường.

Kết thúc tuyển chọn, tất cả có một tháng nghỉ ngơi, sau đó sẽ xuất phát tiến về Hòa Nguyên.

Tôn Kỳ bước trở về Vinh Lạc Sơn Cư, trên đường bất kỳ ai gặp hắn đều né qua một bên, cố gắng tránh mặt tiếp xúc.

Hắn bị xa lánh.

Nhưng mà Tôn Kỳ cũng không vì thế mà để ý. Đối với hắn như thế mà lại hay.

Tôn Kỳ khi trở lại Vinh Lạc Sơn Cư, một mạch tiến lên đỉnh núi tới chỗ Đại ca.

Tôn Kỳ đến trong sân nhỏ, yên tĩnh đứng đó không nói.

Vô Ưu vẫn như mọi khi nhắm mắt suy tư.

Một lúc sau, Vô Ưu từ từ mở mắt, nói:

“Thất đệ đây hả?”

Tôn Kỳ chấp tay nói:

“Đa tạ Đại ca ra tay giúp đỡ.”

Vô Ưu gật đầu, chỉ tay vào ghế ý bảo hắn ngồi xuống.

Vô Ưu hướng mắt phương xa, trong ánh mắt chứa rất nhiều hình ảnh kỷ niệm:

“Xưa kia sư tôn nhận ba bọn ta làm đồ đệ. Gồm có ta, nhị muội, tam đệ. Cuộc sống của bọn ta diễn ra khá êm đềm. Đây là quãng thời gian mà ta cảm thấy hạnh phúc nhất.”

“Vào một ngày nọ, sư tôn đưa về một thứ rễ cỏ lạ gọi là Hóa Căn. Sư tôn nói Hóa Căn bất phẩm. Vậy là sư tôn cùng bọn ta lao vào nghiên cứu Hóa Căn.”

“Sau bao nhiêu cố gắng vất vả, bọn ta cuối cùng cũng tìm ra được công dụng của Hóa Căn. Ngươi có thể tưởng tượng lúc đó bọn ta vui sướng thế nào. Ta còn nghĩ đó là đỉnh cao đan đạo của ta.”

“Nhưng mà khi bọn ta muốn khống chế Hòa Nguyên thì luyện linh sư hội Trục Ma Khu cũng có ý tưởng tương tự. Bọn ta tất nhiên không chịu nhường nhịn. Kết quả là xảy ra chiến tranh.”

“Trận chiến càng lúc càng lớn. Cuối cùng cả hai khu trường đứng ra điều giải.”

“Nhưng mà trong trận chiến cuối cùng, sư tôn bị thương nặng, thọ nguyên tiêu hao.”

“Sư tôn trước lúc chết muốn ta giữ chức hội trưởng luyện linh sư hội, sư muội và sư đệ làm phó hội trưởng.”

“Nhưng mà lúc đó, ta vì cái chết của sư tôn mà đạo tâm bất ổn, ta quyết định để lại chức hội trưởng cho sư đệ còn ta trốn lên núi ẩn cư. Ta rất sợ ở lại phong chủ sẽ nhớ lại hình bóng sư tôn, ta sợ đạo tâm sẽ lại tan vỡ.”

Vô Ưu kể tới đó thì trầm ngâm, ánh mắt vẫn hướng về phía phong chủ luyện linh sư hội.

Phong chủ là ngọn núi trung tâm, cao nhất luyện linh sư hội, nó đại biểu quyền lực tối cao của hội trưởng. Nó gọi là Đan Vân phong chủ. Được đặt theo tên của hội trưởng thứ nhất.

Vô Ưu từ từ thu hồi ánh mắt nhìn Tôn Kỳ nói:

“Lần này đan chiến nhất định phải thắng.”

Tôn Kỳ gật đầu đầy quyết tâm.

Vô Ưu cười vừa lòng, nói:

“Thất đệ trở về chuẩn bị đi.”

Tôn Kỳ đứng dậy chấp tay chào rồi đi. Tôn Kỳ vừa đi vừa nặng lòng suy nghĩ.

Bây giờ thì hắn đã hiểu được vì sao trước đó hội trưởng lại phạt hắn nhẹ như vậy, mà kết thúc hình phạt lại đúng thời điểm lựa chọn thành viên đan chiến. Đây có phải là hội trưởng đã để ý chọn hắn từ trước, hoặc là sự ngầm hiểu giữa hội trưởng và Đại ca. Vì chỉ có Đại ca là hiểu rõ trình độ đan đạo của hắn nhất.

Càng nghĩ hắn càng cảm thấy có lý.

Mà lại hắn cảm thấy câu chuyện của Đại ca có chút quen quen, hình như đã nghe được ở đâu đó rồi. Nhưng mà hắn nghĩ mãi vẫn không ra.

Sau khi Tôn Kỳ rời đi không lâu, có hai bóng hình một lớn một nhỏ giáng lâm tại chỗ Vô Ưu.

Kẻ đến chính là Công Tôn Độ cùng Công Tôn Uyển Nhi.

Công Tôn Độ chấp tay chào, nói:

“Sư huynh, hôm nay sư đệ dẫn cháu gái ra mắt huynh.”

Vô Ưu từ từ mở mắt, gật đầu nói:

“Nhiều năm trước ta đã thấy nàng.”

Công Tôn Độ đẩy Công Tôn Uyển Nhi lên phía trước, nói:

“Uyển Nhi, đây là sư huynh của ông nội, mau chào ông...”

Công Tôn Độ chưa nói hết thì Vô Ưu đưa tay cắt ngang.

“Ta đã không còn dùng cái tên đó nữa. Uyển Nhi gọi ta là Vô Ưu ông là được.”

Công Tôn Độ nghe vậy thì trong ánh mắt có chút buồn, sau đó hắn vỗ vỗ vai Công Tôn Uyển Nhi.

Công Tôn Uyển Nhi hiểu ý, chấp tay cúi đầu chào:

“Uyển Nhi chào Vô Ưu ông!”

Vô Ưu mỉm cười hiền từ, một nụ cười hiếm khi xuất hiện trên mặt hắn. Vô Ưu lấy ra từ trong tay áo một tấm ngọc bội đưa cho Uyển Nhi.

“Đây là quà gặp mặt ông tặng cho Uyển Nhi.”

Uyển Nhi nhanh nhẩu tiếp nhận ngọc bội, lật tới lật vui xem xét.

Vô Ưu cười nói:

“Không cần xem. Ngọc bội không có gì đặc biệt đâu. Nó chỉ có tác dụng xuất nhập Vĩnh Lạc Sơn Cư này thôi.”

Công Tôn Uyển Nhi cúi đầu bĩu môi nói nhỏ:

“VẬY thì có gì đặc biệt. Không phải bình thường Uyển Nhi vẫn xuất nhập chỗ này sao.”

Công Tôn Độ trừng mắt nàng một cái, nói:

“Không hiểu chuyện. Đi xuống chơi đi.”

Công Tôn Uyển Nhi nhanh nhẩu chấp tay chào, sau đó chạy vội xuống chỗ Tôn Kỳ.

Khi vừa đến động phủ của Tôn Kỳ, nàng đã đập cửa ầm ầm. Tôn Kỳ buộc phải ra tiếp nàng.

Công Tôn Uyển Nhi liền tiếp hỏi chuyện chiến đấu vừa rồi.

“Nếu ta không bị ông nội bắt về bế quan, ta đã ở lại quan chiến. Ta sẽ không cho tên Lục Tông kia ức hiếp ngươi.”

...

Công Tôn Độ cười khỏ nói:

“Uyển Nhi còn nhỏ chưa hiểu chuyện, mong huynh đừng trách.”

Vô Ưu đáp lại:

“Uyển Nhi là hạt giống tốt.”

Công Tôn Độ hỏi tiếp:

“So với Thất Đức kia thì thế nào?”

Vô Ưu đáp ngay:

“Còn kém một chút.”

Công Tôn Độ hít một hơi dài, hẳn không ngờ vị đại sư huynh này lại đánh giá một kẻ xa lạ cao như vậy. Hẳn biết vị đại sư huynh này có nhiều mặt thua hẳn nhưng về đan đạo vị đại sư huynh này luôn có cái nhìn độc đáo, vậy nên nếu sư huynh đánh giá cao một ai đó thì tuyệt đối không sai.

“Sư huynh vì hấn mà xuống núi?”

“Một chút vì hấn, một chút vì chuyện riêng.”

“Sư huynh vẫn còn áy náy chuyện năm xưa sao? Nhị tỷ... tỷ ấy...”

“Là ta có lỗi với muội ấy.”

“Chuyện của tứ sư đệ...”

Lúc này khuôn mặt Vô Ưu bỗng đổi sang dữ tợn:

“Ngươi đừng nhắc đến hấn trước mặt ta.”

Công Tôn Độ thở dài:

“Sư huynh vẫn như năm xưa, làm việc quá cảm xúc.”

“Điểm này ta hơn ngươi cũng là thua ngươi. Ngươi làm việc quá lý trí thích hợp với vị trí hội trưởng hơn ta. Nhưng mà ngươi cố gắng che giấu cảm xúc, che giấu bản tính lâu dần sẽ ảnh hưởng đến đạo tâm của ngươi.”

Công Tôn Độ biết rõ nhưng hẳn vẫn không muốn nhắc đến điều này. Quyền lực quá say mê, ai có thể dứt bỏ, sống cuộc sống an nhàn.

Công Tôn Độ hỏi sang vấn đề khác:

“Sư huynh tin tưởng hấn ư?”

Vô Ưu cười nhìn Công Tôn Độ, nói:

“Ta không tin hấn, ta tin ngươi. Nếu như hấn có vấn đề thì ngươi đã sớm ra tay giết hấn. Điểm này ta là tuyệt đối tin nơi ngươi.”

Công Tôn Độ thực sự có điều tra qua, hẳn cũng không phát hiện ra điểm đáng ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Chỉ là tiểu thuật

Hắc Vân Ứng đập cánh bay lên, không khí bị xé sang hai bên.

Trên lưng Hắc Vân Ứng có vài bóng hình, đứng đầu là phó hội trưởng Lưu Hạc tu vi Tạo Thể cảnh đỉnh phong, khí thế của hắn tỏa ra che chắn phía trước.

Phía sau gồm có Tôn Kỳ, Tào Chân, Hạ Xung, Khương Tường, Nhạc Vô Tâm, Tông Dương, Lương Bằng.

Bọn họ xuất phát tiến về Hóa Nguyên.

Trên lưng Hắc Vân Ứng, Lưu Hạc giải thích về chuyến đi lần này.

Bọn họ sẽ bay không ngừng nghỉ và ba tháng sau họ sẽ tới được Hóa Nguyên.

Nơi tổ chức đan chiến là một thành nhỏ gần đây.

Đan chiến chia làm hai phần.

Phần đầu là tranh đoạt thảo dược, thời gian là hai canh giờ. Luật đầu là sống chết mặc bay. Nếu chết thành viên chính thức thì sẽ thay bằng thành viên dự bị. Hoặc thành viên chính thức không chết nhưng vẫn có thể thay ra theo yêu cầu chiến thuật. Tất nhiên là nếu số thành viên chính thức chết vượt qua số thành viên dự bị thì sẽ không có quyền thay thêm. Quyền thay hay không là thuộc về đội trưởng.

Phần tiếp theo là luyện đan. Phần định thắng thua dựa vào tổng số điểm toàn đội.

Cách tính điểm như sau: mỗi vòng trên viên đan tương đương mười điểm, mỗi cấp độ phẩm chất sẽ được cộng thêm số điểm bằng số vòng trên viên đan nhân với cấp độ phẩm chất.

Ví dụ: đan dược nhất hoàn bình giai. Có một vòng đan được mười điểm, phẩm chất bình giai được cộng thêm một điểm tương đương số vòng đan nhân với cấp độ phẩm chất. Tổng cộng được mười một điểm.

Đan dược nhất hoàn trung giai. Có một vòng đan được mười điểm, phẩm chất trung giai được cộng thêm hai điểm tương đương số vòng đan nhân với cấp độ phẩm chất. Tổng cộng mười hai điểm.

Đan dược nhị hoàn trung giai. Có hai vòng đan được hai mươi điểm, phẩm chất trung giai được cộng thêm bốn điểm tương đương số vòng đan nhân với cấp độ phẩm chất. Tổng cộng hai mươi bốn điểm.

Đan hoàn thì từ một vòng tới chín vòng.

Cấp độ phẩm chất gồm: bình giai được một điểm, trung giai được hai điểm, cao giai được ba điểm.

Còn phế đan thì không cần tính, còn đan hoàn mỹ thì lại chưa từng nằm trong suy nghĩ của bọn hắn.

Sau khi giải thích xong tất cả, Lưu Hạc quay lại nhìn bọn hắn nói:

“Lần này đội trưởng là Thất Đức, các ngươi không có ý kiến gì chứ?”

Đám Tào Chân nhìn nhau, bọn hắn đương nhiên là có ý kiến nhưng mà có thể mở miệng sao? Dù không thích Thất Đức nhưng bọn hắn chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Bọn hắn tự nhủ trong lòng: tốt nhất đừng cho bọn hắn có cơ hội lật bàn, nếu không thì...

Nhạc Vô Tâm cùng Lương Bằng lại càng không có ý kiến. Bọn hắn không có thiện cảm với Thất Đức nhưng càng có ác cảm với bọn Tào Chân.

Lưu Hạc nhìn lướt qua bọn hắn, chú ý biểu hiện cảm xúc trên mặt bọn hắn, nói:

“Nếu không có ý kiến thì quyết định như vậy đi.”

Luru Hạc quay đi, hướng phía trước, hần tự nói trong lòng: hội trưởng a... hội trưởng... hy vọng quyết định này của ngài không sai.

Hắc Vân Ứng vẫn đang tiến lên, tiếng gió rít bên tai không ngừng. Trên lưng Hắc Vân Ứng phân chia ba nhóm rõ ràng: nhóm Tào Chân, nhóm Lương Bằng và Nhạc Vô Tâm, còn Tôn Kỳ một mình một nhóm.

Hắc Vân Ứng bay không ngừng nghỉ, trên lưng nó là một bầu không khí trầm mặc nặng nề.

Ba tháng sau, Hắc Vân Ứng đáp xuống một tòa thành nhỏ.

Khi vừa mới tới thành này, bọn Tôn Kỳ đã cảm nhận được một bầu không khí nóng bức, mà khí tại đây vô cùng mỏng manh, mà khí trong cơ thể cũng rục rịch như gặp phải khắc tinh.

Bọn Tào Chân có cảm giác vô cùng khó chịu khi ở đây, Luru Hạc là cao thủ Tạo Thể cảnh nhưng cũng không thấy mấy dễ chịu.

Chỉ trừ có Tôn Kỳ là vẫn bình thường vì xưa nay hần không tu luyện ma khí. Ma khí có bị khắc chế cũng không ảnh hưởng tới hần. Mà cỗ khí nóng này đối với linh khí của hần cũng là tương hòa, không có cảm giác bài xích.

Khi bọn Luru Hạc mới tới không lâu, thì trên bầu trời lại xuất hiện một bóng con đại ưng khác.

Một nhóm thanh niên trẻ từ trên lưng đại ưng đi xuống, vị trung niên dẫn đầu hồ hởi chấp tay chào:

“Luru Hạc huynh, lâu ngày không gặp. Ta thật không ngờ lần này lại do Luru huynh dẫn đội.”

Vị trung niên này làm vẻ ngẫm nghĩ rồi nói:

“Mà cũng phải thôi. Ba lần thua liên tiếp, bọn hần nào còn mặt mũi dẫn đội nên đẩy phó hội trưởng mới như Luru huynh đi thay.”

Nói xong thì tên này phá lên cười, đám thanh niên phía sau cũng ủa cười theo.

Luru Hạc tức giận nhìn bọn hần, hần quay sang nói với bọn Tôn Kỳ:

“Tên mập thối đây là Trình Dục, trưởng lão của luyện linh sư hội thành Trục Ma. Dẫn đầu vị thanh niên kia là con của hội trưởng thành Trục Ma gọi là...”

Tôn Kỳ nghe tới đây thì ngắt lời:

“Phó hội trưởng, ta chỉ muốn biết có thể giết bọn họ không?”

Luru Hạc hơi sững sờ với câu hỏi nhưng hần vẫn theo phản ứng tự nhiên mà đáp:

“Trong đàn chiến, ai cũng có thể chết.”

Tôn Kỳ gật đầu.

“Vậy thì được rồi. Ta không có hứng thú với tên kẻ chết nên không cần giới thiệu nữa.”

Luru Hạc thấy Tôn Kỳ khinh địch thì cũng mở lời khuyên nhưng mà thấy Tôn Kỳ không thay đổi thì hần cũng thôi không khuyên nữa. Với thân phận của hần, hần không cần nhiều lời với một vị hậu bối.

Luru Hạc lần đầu dẫn đội, hần không thể cảm nhận được hương vị tuyệt vọng của lần đàn chiến trước giống như Tào Chân.

Đám Tào Chân nghe vậy thì hừ lạnh. Tôn Kỳ quá khinh địch, cơ bản không biết được đối thủ của mình mạnh như thế nào? Lần trước Tào Chân tham gia chính là lấy thảm bại mà kết thúc, có ba thành viên trong đội bị giết tại vòng một.

Tào Chân lúc đó nếu không phải được đội trưởng chiếu cố thì hần sợ mình cũng đã đi theo các đồng đội khác.

Hần nhìn đội hình đối phương thì vẫn thấy năm khuôn mặt quen thuộc, hai thành viên dự bị năm xưa được đẩy lên thành viên chính thức, sáp nhập thêm hai thành viên dự bị mới. Hần là hai kẻ Luyện Linh đỉnh phong năm xưa đã nhập Tạo Thể cảnh.

Hần không thể nào quên được mấy kẻ này, đặc biệt là tên cao to gọi là Dã Vương. Chính hần trong chiến đấu đã xé xác hai thành viên của đội thành Hắc Liên. Chính hần đã phá vỡ thế cân bằng hai bên dẫn đến đội thành Hắc Liên thảm bại.

Tào Chân dù không thích Tôn Kỳ nhưng vì tính mạng của chính mình, hần vẫn phải nói:

“Thất Đức, người là đội trưởng, người nói xem chúng ta phải làm sao?”

Tôn Kỳ liếc hần lơ đãng:

“Các ngươi tự chọn đối thủ rồi kiếm chế, chờ ta giết tới.”

Tào Chân hừ lạnh:

“Hừ! ngươi quá khinh địch. Ngươi có biết đối thủ của ngươi mạnh như thế nào không. Kẻ to con gọi là Dã Vương kia đã giết chết hai thành viên của chúng ta lần trước khiến cho chúng ta thảm bại.”

Tôn Kỳ vẫn lạnh nhạt:

“Vậy ta sẽ giết tên gọi Dã Vương kia.”

Nghe vậy Tào Chân càng tức khí:

“Ta không biết từ đâu ngươi có được tự tin như vậy nhưng mà chúng ta sẽ thảm bại vì sự tự tin của ngươi.”

Tôn Kỳ không thèm để ý:

“Chỉ là một đám nhãi nhép, có gì phải sợ.”

“Ai... dô... dô... Dã Vương, ngươi có nghe gì không? Có kẻ nói chúng ta là nhãi nhép kia.” Một tên mặt dài, mắt hí cười nhạo nói.

Dã Vương hăm hừ, nhìn Tôn Kỳ đập mạnh hai nắm đấm vào nhau cảnh cáo.

Tôn Kỳ liếc bọn hắn vẫn không thèm để ý.

Tên thanh niên dẫn đội của thành Trục Ma thì cười nói:

“Coi bộ là thành viên mới, còn không biết bài học lần trước. Lần này phải dạy cho hắn bài học thật nhớ đời. Nhớ là phải giữ lại tên này còn sống, để hắn còn nói cho đám kẻ cận biết sợ hãi tuyệt vọng là gì? Ta không muốn lần sau lại gặp tên ngông cuồng như vậy.”

Tên mặt dài cười hắc hắc:

“Ngươi thật may mắn. Được thiếu chủ cho sống tiếp. Nhưng mà không biết sau này ngươi sẽ đứng sống hay là nằm sống.”

Tên mặt dài lại lướt qua các khuôn mặt khác:

“A! kia không phải tiểu Chân Chân sao? Lần trước còn bị đánh tề ra quần nếu không nhờ đội trưởng của ngươi hy sinh chịu một đòn thì ngươi đã sớm chết rồi.”

Tào Chân hừ lạnh quay mặt đi, nhưng trên mặt vẫn còn vẻ xấu hổ. Bọn hắn là ma linh chắc chắn sẽ không có chuyện tề ra quần, nhưng lần đó hắn bị đánh rất thảm là thật, đội trưởng vì cứu hắn mà bị thương cũng là thật. Vì vết thương đó mà đến phần luyện đan đội trưởng có kết quả không tốt, đến bây giờ hắn vẫn còn áy náy.

Tên mặt dài lướt qua các kẻ khác:

“A! luyện linh sư hội thành Hắc Liên thật không biết xấu hổ, lại phải ra hai tên lão niên tham gia thi đấu. Thật nghĩ rằng nhiều tuổi thì có thể thắng bọn ta sao?”

Lương Bằng cùng Nhạc Vô Tâm xấu hổ mà tức giận, không biết phải phản bác thế nào?

Tên mặt dài lại tiếp tục chế giễu từng kẻ đối thủ, lời nói khó nghe.

Bọn Tào Chân cũng mấy lần phản bác nhưng đều không lại miệng lưỡi tên này. Càng nói nhiều chỉ càng chuốc thêm nhục. Bọn hắn chọn cách im lặng không nói.

Tên mặt dài cười đắc ý, hắn đã đánh bại hoàn toàn đối thủ. Hắn đắc thế tiến lên.

Hắn nhìn qua thì chỉ thấy còn Tôn Kỳ chưa kịp đụng tới. Thiếu chủ chỉ nói tha cho hắn một mạng nhưng cũng không nói để hắn sống như thế nào.

Tên mặt dài cười hắc hắc nhìn Tôn Kỳ nói:

“Không biết huynh đệ này tên gì?”

Tôn Kỳ đang ngồi tĩnh tâm, ôm thương đặt trước mặt, vừa mới đặt chân đến đây hắn đã như vậy.

Tôn Kỳ từ từ mở mắt nói:

“Kẻ chết không cần biết nhiều như vậy.”

Tên mặt dài phá lên cười:

“Ây dô... ây dô... xem ai tự tin chưa kia... vị tiểu đệ đệ này có biết kết quả lần trước đan chiến sao? Nếu chưa biết thì để đại ca đây kể cho mà nghe...”

Hắn đang lải nhải thì không một dấu hiệu báo trước, Tôn Kỳ bất ngờ xuất thương.

Khi tên mặt dài cùng động đội của hắn kịp phản ứng thì Tôn Kỳ đã thu thương về.

Tôn Kỳ đâm thương ra mục tiêu cũng không phải lấy mạng tên mặt dài. Trên đầu thương treo móc một cái túi.

Tên mặt dài lấy lại bình tĩnh nói:

“Tiểu đệ đệ là phường trộm cắp sao? Nếu như thiếu ma thạch thì...”

Tôn Kỳ mặc kệ hắn lải nhải, Tôn Kỳ dốc túi xuống, đồ đạc linh tinh rơi xuống.

Tôn Kỳ quan sát một lúc rồi nhặt lên một viên châu màu lam nhạt đang tỏa ánh sáng mờ mờ.

Hắn cầm viên châu nhìn tên mặt dài nói:

“Ngươi lải nhải này giờ muốn ta thấy nhục mà trả lại đồ đúng không? Có phải vì viên châu này không?”

Tên mặt dài sắc mặt hơi tái, đám bọn Trình Dục sắc mặt cũng không dễ coi. Trình Dục quay sang hỏi Luru Hạc:

“Luru huynh đây là ý gì? Đội của huynh trộm cắp mà huynh lại không có ý gì sao?”

Luru Hạc sắc mặt cũng khó coi, nhưng hắn sẽ không vì lời địch thủ mà phạt đội của mình, hắn hỏi:

“Thất Đức, ý ngươi là gì?”

Đám Tào Chân cũng vô cùng ngạc nhiên với hành động của Tôn Kỳ, bọn hắn thật không hiểu nổi vì sao Tôn Kỳ lại làm vậy. Xưa nay trước mỗi lần đan chiến đều là màn xung đột vô miện nhưng chưa bao giờ động chân tay. Ai cũng tự kiểm chế chính mình đợi đến đan chiến sẽ giải quyết.

Tôn Kỳ lướt qua tất cả khuôn mặt, thu hết biểu cảm của bọn họ vào trong mắt, hắn cười nói:

“Chỉ là một tiểu thuật mà thôi. Cũng đòi qua được mắt ta.”

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Đan chiến kết thúc

Tôn Kỳ tung tung viên thủy châu trong tay, nói:

“Tại khu vực xung quanh Hòa Nguyên không khí nóng bức, ma khí mỏng manh, hỏa khí thiêu cháy ma khí làm cho Ma tộc luôn có cảm giác bồn chồn khó chịu, rất khó giữ được bình tĩnh. Vậy nên các ngươi thường xuyên khiêu khích khiến tâm cảnh đối phương dao động. Trong chiến đấu kỵ nhất là mất bình tĩnh. Nên chưa bắt đầu đan chiến các ngươi đã nắm được một nửa phần thắng. Còn các ngươi vì sao không bị ảnh hưởng bởi Hòa Nguyên? Hắn là nhờ viên châu này.”

“Viên thủy châu này có lẽ đến từ ngoại giới, có tác dụng ngăn cản hỏa khí xâm nhập.”

Tôn Kỳ nói xong thì ném viên châu cho Luru Hạc.

Luru Hạc nắm trong tay viên châu, rất nhanh hắn biết được công dụng cơ bản của viên châu, không khác nhiều so với suy đoán của Tôn Kỳ. Luru Hạc liếc nhìn Trình Dục mắng:

“Bỉ ôi!”

Trình Dục biết chuyện đổ bể, cũng không cảm thấy xấu hổ, hắn nhún vai nói:

“Đều trong quy tắc đan chiến, chỉ có thể trách các người quá ngốc đến bây giờ mới nhận ra.”

Lời tuy vậy, nhưng trong bụng Trình Dục thầm mắng không may.

Viên thủy châu này vốn dĩ trong lúc vô tình mà được bọn hắn phát hiện ra công dụng có thể giảm ảnh hưởng của hỏa khí, nếu đi vào trong Hỏa Nguyên thì tác dụng lại không đáng kể. Nhưng như thế là đủ cho bọn hắn có lợi thế trong đan chiến.

Bọn hắn cũng biết bí mật này sẽ không giấu được mãi mãi nhưng cũng không nghĩ sẽ bị bại lộ sớm như vậy.

Lưu Hạc nhìn Trình Dục nói:

“Thì ra đây là nguyên nhân khiến các người nhùng nhằng kéo dài thời gian quyết chiến.”

Trình Dục làm như bất cần nói:

“Nếu đã bị phát hiện thì cũng không cần che giấu nữa. Ba ngày sau tổ chức đan chiến.”

Lưu Hạc cũng dứt khoát:

“Được. Ba ngày sau gặp lại.”

Cả hai bên dẫn đội trở về chỗ nghỉ ngơi.

Lưu Hạc tập trung tất cả bọn họ trong phòng, Lưu Hạc đưa viên thủy châu cho từng thành viên dùng thử.

Tào Chân cầm viên châu trong tay, hít một hơi dài, nói:

“Quả nhiên là thần kỳ. Thì ra đây chính là nguyên nhân chúng ta bị thua lần trước.”

Tôn Kỳ liếc nhìn thầm nghĩ: các người thua vì các người quá yếu, viên châu chỉ là một phần nguyên nhân.

Lương Bằng nói tiếp:

“Nếu đã biết được viên châu công dụng vậy thì về sau chúng ta cũng sẽ chuẩn bị thứ tương tự. Không sợ tiểu kế của bọn chúng nữa.”

Lưu Hạc gật đầu:

“Chuyện này ta chắc chắn sẽ báo cáo lại. Thất Đức có công phát hiện, lúc trở về ra cũng sẽ báo cáo với hội trưởng.”

Đám Tào Chân nhìn Tôn Kỳ đã có thêm phần kính nể trong mắt, nhưng mà bọn hắn vẫn còn e ngại tiếp xúc thêm. Tính cách của Tôn Kỳ thật khiến bọn hắn quá khó chịu.

Hạ Xung lúc này hỏi:

“Nếu chúng ta đã biết mảnh khố của bọn họ, sao không lập tức tổ chức đan chiến, còn kéo dài thời gian đến tận ba ngày sau. Như vậy không phải bất lợi với chúng ta sao?”

Lưu Hạc bình thản trả lời:

“Ba ngày là thời gian đủ để quân đội của chúng ta đến nơi. Để tránh đối phương giờ trò mỗi bên thế lực đều phải đến quân đội áp trận. Nhưng nếu như quân đội đến trước sẽ bị nghi là có gài bẫy, nên quân đội sẽ đến sau các thành viên đan chiến.”

Đám Tào Chân trầm ngâm suy nghĩ, tuy biết được mảnh khố của đối phương, thế nhưng cách đối phó vẫn không có.

Tào Chân quay sang hỏi Tôn Kỳ:

“Đội trưởng, người đã biết được mảnh khố của bọn họ, hẳn là đã nghĩ ra được kế sách đối phó?”

Cả bọn dõi mắt nhìn Tôn Kỳ trông mong. Tôn Kỳ thì vẫn lạnh nhạt:

“Kế sách? Không phải hỏi này ta đã nói rồi sao? Ta sẽ đập chết từng tên.”

Tào Chân nghe vậy thì hừ lạnh, mới có một chút thiện cảm với Thất Đức nhưng nhìn thái độ của Thất Đức khiến hắn càng tức hơn.

Vậy là cả đám giải tán trong không vui.

Lưu Hạc trở về phòng của mình. Đám Tào Chân tụ họp bàn bạc kế sách. Tôn Kỳ một mình trong phòng.

Tôn Kỳ vừa rồi dùng thần thức dò xét đối thủ, đều không đáng ngại vậy nên hắn mới tỏ thái độ kiêu ngạo bất cần. Qua thần thức dò xét hắn khám phá ra được đối thủ có bảo vật ngăn cản hóa khí xâm nhập. Hắn vốn dự định không nói ra vì nói ra với hắn không có lợi ngược lại sẽ bị Luru Hạc nghi ngờ.

Nhưng hắn nhớ lại ân nghĩa Đại ca từng nhiều lần giúp hắn, lại nghĩ đến sư tôn Đại ca vì trận chiến này mà hy sinh. Vậy nên hắn mới vạch mặt bọn Trục Ma thành, từ đó về sau hai đội sẽ trở lại thế cân bằng.

Nhưng mà rắc rối cũng đã đến: Luru Hạc nghi ngờ.

Luru Hạc này giờ vẫn làm như vô tình dùng hồn lực quét qua hắn. Chuyện Luru Hạc nghi ngờ cũng dễ hiểu vì tu vi của hắn cao hơn Tôn Kỳ nhưng lại không thể phát hiện sự tồn tại của thủy châu, lại để Tôn Kỳ phát hiện được. Làm sao không khiến hắn nghi ngờ được chứ?

Nhưng mà hắn cũng không dám hỏi rõ vì ngại thể lực sau lưng Tôn Kỳ.

Luru Hạc còn suy đoán: Tôn Kỳ chỉ sợ được vị kia nhắc nhở mới biết được chuyện thủy châu. Mục đích là giúp Tôn Kỳ tạo uy tín, tạo chiến tích. Luru Hạc càng suy nghĩ thì càng cho rằng sự thật là như vậy.

Hắn càng suy nghĩ thì càng lạc khỏi sự thật. Đây chính là điều Tôn Kỳ muốn, đây cũng chính là lý do Tôn Kỳ tạo thái độ kiêu ngạo bất cần. Tôn Kỳ tạo cho Luru Hạc cảm giác Tôn Kỳ có một nguồn lực lượng rất lớn chống lưng phía sau.

Luru Hạc càng nghĩ nhiều sẽ càng hiểu thuận nước đẩy thuyền, quy kết công lao cho Tôn Kỳ mà không dám tra hỏi kỹ càng.

Ba ngày chờ đợi rất nhanh đến.

Hai nhánh đại quân từ phương đông và phương tây kéo đến, ầm ầm khói bụi bay mù mịt. Bọn họ dừng tại trước thành nhỏ, hai bên nhìn nhau cảnh giác.

Quân trưởng hai bên đi vào trong thành báo cáo với Trình Dục và Luru Hạc.

Một lúc sau đó, một sân đấu được dựng lên giữa thành, bên trong sân lơ lửng những bóng cấm chế. Hai bên kiểm tra từng chi tiết sân đấu để tránh đối phương giờ trò.

Thành viên đan chiến hai bên bước lên sân đấu.

Trình Dục cười nói:

“Đan chiến là cơ hội giao lưu của thế hệ đan sư trẻ hai khu. Vậy nên các người cần nhẹ tay... nhẹ tay... hắc hắc. Không cần làm mất tình hữu nghị hai bên.”

Luru Hạc hừ lạnh:

“Đan chiến bắt đầu đi.”

Khi nghe tiếng “bắt đầu” hai bên lập tức dàn trận, chọn đối thủ tương ứng.

Đối thủ của Tôn Kỳ không ai khác chính là kẻ gọi là Dã Vương.

Dã Vương cuồng bạo lao đến, hắn nhảy lên hai tay như hai ngọn núi giáng xuống đầu Tôn Kỳ. Vừa mới bắt đầu, hắn đã dùng toàn lực.

Ầm! một tiếng long trời lở đất. Khói bụi mờ mịt tung bay, cả sân đấu rung rinh.

Khi khói bụi tan ra, cảnh tượng hiện ra rõ ràng. Tôn Kỳ đứng đó không chút sứt mẻ, Dã Vương nằm gục tại chỗ bị một cây thương cắm xuyên đầu.

Bọn Trục Ma thành ngẩn ngơ không ngờ kết quả lại như vậy mà lại kết thúc quá nhanh. Tất cả kế hoạch đều đổ bể vì bọn hắn chưa bao giờ nghĩ Dã Vương sẽ chết nhanh như vậy.

Lữ Thần, đội trưởng của thành Trục Ma lấy lại bình tĩnh, hét lên:

“Trần Trung, người lên!”

Tên gọi Trần Trung từ ghế dự bị bay lên sân đấu nhưng chân chưa chạm đất thì đã bị một mũi thương cắm ngập cổ họng. Hồn phách tiêu tán.

Tôn Kỳ đi đến rút ra cây thương.

Lữ Thần chấn kinh, hắn vội ra lệnh:

“Hoàng Linh, người ngăn hắn một chút. Để ta xếp lại đội.”

Hoàng Linh nghe vậy vội đánh ra một chưởng đẩy Hạ Xung ra, sau đó hắn bay tới chỗ Tôn Kỳ, hắn muốn tranh thủ một chút thời gian cho đội trưởng.

Tôn Kỳ liếc hắt rồi đâm ra một thương. Hoàng Linh nghiêng thân né tránh, cười:

“Đánh hụt rồi!”

Tôn Kỳ nhếch mép:

“Vậy sao?”

Cây thương đâm thẳng, mũi thương bỗng nhiên quay đầu chém sượt qua cổ Hoàng Linh. Cắt vào nửa cổ của hắt.

Hoàng Linh sợ hãi lấy tay ôm cổ, ma khí ồ ạt tuôn ra. Chưa kịp hoàn hồn thì một đám đã tới trước mặt hắt.

Bành! Một tiếng. Đầu Hoàng Linh nổ tung. Kết thúc tên thứ ba.

Trên sân đấu chiến trường như đóng băng dừng lại. Tất cả đều không nghĩ ra sẽ có diễn biến như vậy. Mới chỉ qua chưa tới trăm tức thời gian mà đội thành Trục Ma đã thiệt hại ba thành viên. Như vậy thì làm sao mà đấu tiếp?

Tôn Kỳ liếc mắt nhìn qua chiến trường, ánh mắt hắt tập trung vào Lữ Thần, từng bước đi tới.

Trình Dục vội quát:

“Dừng tay! Ngươi có biết hắt là ai không? Hắt là con trai của hội trưởng luyện linh sư hội thành Trục Ma nếu ngươi làm hắt bị thương thì ngươi sẽ sống không bằng chết.”

Tôn Kỳ liếc Trình Dục nói:

“Vậy ngươi có biết ta là ai không?”

Trình Dục nghe câu này thì sửng sốt, nếu như Tôn Kỳ có thân phận tương ứng với Lữ Thần thì hình như không cần sợ bọn hắt uy hiếp. Trình Dục liếc ngang nhìn Lưu Hạc, hắt thấy Lưu Hạc vẫn bình tĩnh như không. Hắt cảm thấy suy đoán của mình rất có thể là sự thật.

Trình Dục lại vội nói:

“Dừng tay! Bọn ta chịu thua!”

“Lời ngươi nói không tính.” Tôn Kỳ vẫn chậm bước, lạnh nhạt đáp.

Lữ Thần tại đối diện hừ lạnh:

“Trình thúc yên tâm! Dù hôm nay thua, ta cũng cho hắt biết thành Trục Ma không dễ ăn hiếp.”

Trình Dục nghe vậy thì tạm thời yên tĩnh nhưng mà hắt đã vận ma khí chuẩn bị cho mọi tình huống.

Lữ Thần lao đến, trường kiếm chĩa thẳng.

Sau đó là tiếng va chạm binh khí, Lữ Thần bay ra ngoài, tay trái ôm vai phải, đầu đón kêu gào.

Tôn Kỳ từ từ tiến tới:

“Chẹp... chẹp... áo giáp tốt, chỉ có thể chém đứt một tay.”

Lữ Thần sợ hãi cùng cực, cả đời hắt từ trước tới này chưa bao giờ chịu vết thương như thế này, hắt vội giơ tay nói:

“Nhận thua! Nhận thua! Bọn ta nhận thua.”

Tôn Kỳ làm như không nghe vẫn từ từ bước tới. Bỗng nhiên có một cỗ khí thế ép tới đẩy Tôn Kỳ loạng choạng lùi ra sau.

Trình Dục đã xuất hiện trên sân cạnh Lữ Thần, ngay sau đó Lưu Hạc cũng đứng tại Tôn Kỳ bên cạnh.

Trình Dục nhìn chăm chăm Tôn Kỳ, sau đó mở miệng:

“Lui!”

Trình Dục mang theo bọn Lữ Thần lui vào trong quân. Lưu Hạc phát tay ra hiệu, đám binh lính phía sau hò reo vang trời, buông lời sỉ nhục đối thủ.

Trận đấu chiến kết thúc chóng vánh, còn chưa đến phần luyện đan.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 116: Hỏa Nguyên

Một bầu trời cháy vàng kéo dài tới tận chân trời, không khí nóng rực bức bối, từng dòng khí nóng bốc lên cao, khiến không khí cũng bị bẻ cong uốn lượn.

Lưu Hạc lau đi mồ hôi trên trán, nói:

“Như đã hứa, các ngươi có một tháng đi vào Hỏa Nguyên tìm kiếm Hỏa Căn. Nhưng nhớ kỹ không được xâm nhập quá sâu. Tận cùng Hỏa Nguyên rất nguy hiểm các ngươi đi vào thì chết không thể nghi ngờ. Các ngươi nếu như cảm thấy không ổn thì lập tức rút lui. Nhớ là không được mang theo ma thạch hay vật có nhiều ma khí vào trong Hỏa Nguyên, nếu như làm thế các ngươi sẽ tự biến mình thành ngọn đuốc sống.”

“Được rồi. Lời cần nói đã nói. Bây giờ nhờ vào vận khí của các ngươi thôi.”

Đám Tôn Kỳ gật đầu. Bọn hắn từ từ tiến vào Hỏa Nguyên.

Tôn Kỳ tách ra đi một mình.

Hắn từng bước tiến sâu vào trong Hỏa Nguyên, không khí nổ tí tách bên tai, trên thân hắn thỉnh thoảng lại có tiếng xèo xèo. Đó chính là tiếng ma khí trên thân Tôn Kỳ bị đốt cháy. Cảm giác này khiến hắn thật khó chịu.

Hắn mặc dù không tu ma khí nhưng quanh năm ở trong Ma giới nên vẫn bị ma khí từ từ xâm nhập, hắn lại thường dùng ma khí bọc thân nguy trang khí tức. Bình thường hắn cũng cảm thấy không có vấn đề gì nhưng hiện tại trong Hỏa Nguyên hắn mới biết bị ma khí xâm nhập vào thân không ít.

Bị hỏa khí thiêu đốt ma khí tất nhiên là khó chịu nhưng đây cũng là cơ hội tẩy rửa ma khí, giữ cho thân thể thuần khiết linh khí không có tạp chất. Linh khí luân chuyển ép ma khí ra khỏi cơ thể.

Cơ thể của hắn trở lên lung linh tinh khiết. Vách ngăn cảnh giới lại có dấu hiệu bùng lỏng.

Tôn Kỳ thở ra một ngụm ma khí cuối cùng, ma khí vừa ra thì nhanh chóng bị tan biến.

Tôn Kỳ trầm nghĩ: Hỏa Nguyên kỳ diệu, không biết sâu bên trong Hỏa Nguyên là gì?

Hắn đạp bước tiến lên, thần thức ngoại phòng. Thần thức của hắn tại nơi này cũng bị khí nóng ngăn cản ít nhiều, chỉ có thể tỏa ra được một dặm.

Đi được một lúc, Tôn Kỳ dừng lại. Trước mặt hắn là một chồi non nhú lên khỏi mặt đất, nhọn hoắt như búp măng tre, chồi non chỉ cao bằng một ngón tay, có một phiến lá màu đỏ xanh.

Tôn Kỳ dừng bước quan sát, tự nói: đây hẳn là Hỏa Căn đi.

Hắn lấy thương chọc phá đất xung quanh, sau đó móc lên cả rễ lẫn cây. Dưới đoạn ngắn chồi non là một khúc rễ dài khoảng một gang tay, màu đỏ máu.

Tôn Kỳ thổi sạch bụi đất, bỏ vào trong túi.

Ngày thứ nhất qua đi, cả đám trở lại chỗ ở. Bọn hắn bàn tán hỏi nhau thu hoạch ngày đầu tiên nhưng câu trả lời đều giống nhau: không có thu hoạch gì.

Lần đầu tiên đặt chân vào Hỏa Nguyên, không khí nơi đây làm bọn hắn choáng ngợp, chỉ việc tập trung ma khí không để bị thiêu đốt đối với bọn hắn cũng rất khó khăn, lại nói hồn lực tại đây bị hạn chế rất lớn không thể mở rộng khu vực tìm kiếm.

Bọn hắn cũng không có hỏi thăm Tôn Kỳ thu hoạch. Một phần vì có thể tự suy ra được, một phần vì không ưa Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ mặc dù trên danh nghĩa là đối tượng, lại có công lớn nhất đánh bại đối thủ. Nhưng mà khi tất cả cùng được vào Hỏa Nguyên, bọn hắn cũng chẳng cần biết ơn.

Tôn Kỳ không bị làm phiền thì càng thấy thoải mái.

Trong phòng, Tôn Kỳ mở túi ra. Bên trong là ba cọng Hỏa Căn còn dính nguyên đất. Tôn Kỳ lấy ra một cọng, vân vê nghiên cứu một đêm. Hắn muốn biết Hỏa Căn vì sao lại có công dụng đặc biệt trợ giúp luyện ma được đan.

Tìm được câu trả lời có thể giúp hắn bổ sung vào hệ thống đan đạo của mình, giúp hệ thống đan đạo của hắn thêm phần hoàn thiện.

Nhưng mà kết quả làm hắn thất vọng rồi. Hắn không tìm ra được bất kỳ manh mối gì, hắn cũng không dám ném thử vì Hỏa Căn quá quý giá làm hắn tiếc

của.

Tôn Kỳ lẩm bẩm: đợi đến khi ta trở thành ma được sư thì sau đó quay lại nghiên cứu vậy.

Một đêm yên bình trôi qua, ngày mới đã đến. Tôn Kỳ lần này quyết định xâm nhập sâu hơn.

Càng tiến vào trong sâu không khí càng nóng bức, đất dưới chân cũng chuyển sang màu đỏ quặt. Mỗi bước tiến lên Tôn Kỳ đều cảm thấy gian nan.

Hắn tỏa ra linh khí bao bọc cơ thể, giảm nhẹ ảnh hưởng của hỏa khí, thần thức lúc này đã bị thu gọn trong phạm vi nửa dặm.

Ở bên trong sâu, Tôn Kỳ phát hiện nhiều Hỏa Căn hơn, cọng nào cọng nấy đều căng tròn mập mạp. Nơi đây ít kẻ tới được, hỏa khí lại dồi dào nên Hỏa Căn thuận lợi phát triển.

Hắn lại tiến lên thêm nửa dặm, nơi đây hẳn là cực hạn có thể tiến lên tìm kiếm Hỏa Căn. Hắn có thể chắc rằng bất kỳ Ma tộc nào đến đây cũng sẽ bị bốc cháy hóa thành ngọn đuốc sống.

Hỏa Căn nơi đây phát triển càng thuận lợi mập mạp.

Tôn Kỳ lại đi thêm nửa dặm.

Đất dưới chân hắn đã nứt thành từng mảng lớn, khí nóng từ trong khe nứt bốc lên, tại đây cho dù là Hỏa Căn cũng không sống nổi.

Màng linh khí bên ngoài của hắn cũng bị hỏa khí làm cho vận vẹo, chỉ sợ tiến thêm thì màng linh khí của hắn cũng bị bốc cháy.

Tôn Kỳ quay trở lại. Ngày thứ hai kết thúc.

Lúc trở về phòng, Tôn Kỳ nghe bọn Tào Chân đang trò chuyện tán dóc.

“Tào sư huynh thật bản lĩnh, mới ngày thứ hai đã tìm được một cọng Hỏa Căn.”

“Chuyện này thì có là gì. Ta còn định tiến sâu vào trong Hỏa Nguyên.”

“Tào sư huynh sao lại có ý này. Bên trong hình như rất nguy hiểm.”

“Hắc... hắc... nguy hiểm thường đi chung với lợi ích. Và lại ta có nghe một truyền thuyết.”

“Há? truyền thuyết? là truyền thuyết gì?”

“Truyền thuyết này thật ra cũng không phải là bí mật gì, chỉ là quá ít kẻ tin tưởng mà thôi.”

“Lúc trước khi Hỏa Nguyên mới bót, trước cả khi khám phá ra Hỏa Căn, đã có từng nhóm cường giả kết đội tiến vào bên trong...”

“Há... không phải nói tu vi Tạo Thế cảnh trở lên không thể tiến vào sao?”

“Lời này không sai nhưng nếu như bọn họ thu liễm ma khí, bảo vệ hộ thân, một đường cực tốc tiến lên thì cũng không phải là không được.”

“Vậy sao đó thế nào?”

“Không một ai trở ra. Toàn bộ mất tích. Chuyện này làm kinh động nhiều thế lực, bọn họ liền phái ra cường giả điều tra. Lần này có cả Hợp Nhất cảnh cường giả tham gia. Kết quả là khi bọn họ tiến vào vùng trung tâm bọn họ thấy được một tảng đá thiên thạch lớn còn đang hừng hực nóng cháy. Trên tảng đá có mấy ký hiệu kỳ quái.”

“Ký hiệu? ký hiệu gì?” cả đám tò mò dồn dập hỏi.

“Bọn cường giả lúc bấy giờ cũng không biết ý nghĩa của mấy ký hiệu này nhưng khi vừa tập trung quan sát thì những ký hiệu này như sống lại, nhảy lên chui vào trong đầu bọn họ. Lạc ẩn sâu bên trong đầu họ. Lúc này họ lập tức hiểu ý nghĩa của những ký hiệu này.”

“Há? có chuyện kỳ diệu thế sao? Ý nghĩa của đám ký hiệu là gì?” cả đám tò mò đến không chịu nổi.

Tào Chân cười hắc hắc, từ từ kể:

“Bọn họ cho rằng đây là thiên địa đại đạo ký hiệu. Mọi vật trong trời đất này đều chịu thiên địa đại đạo ảnh hưởng, vậy nên thiên địa đại đạo cũng là ngôn ngữ chung của tất cả vạn vật. Bọn họ có thể hiểu nhưng lý giải, hiểu thấu thì lại không thể. Đây chính là thiên địa đại đạo kỳ diệu: có thể thấy lại như không thấy, có thể biết lại như không biết, có thể hiểu lại như không hiểu.”

“Tào sư huynh kiến thức bất phàm làm bọn ta không theo kịp. Vậy ý nghĩa mấy ký hiệu đó là gì?” đám bọn họ tò mò ngửa ngáy muốn biết câu trả lời chết đi được nhưng mà vẫn phải khen Tào Chân để hắn nói tiếp.

Tào Chân cười đắc ý nói:

“Ý nghĩa của đám ký hiệu là...”

“Đám nhóc này! Còn không chịu về nghỉ. Ở đây lải nhải cái gì?” Luru Hạc quát.

“Ngày mai đám thợ tìm kiếm Hỏa Căn sẽ đến nơi này. Lúc đó thì cơ hội cho các ngươi có thu hoạch càng ít. Nếu các ngươi rảnh rỗi dư sức như vậy, sao không xách mông lên mà tìm kiếm Hỏa Căn.”

Đám Tào Chân nghe Luru Hạc quát thì giật thót mình.

Bọn họ cũng không ngờ đám thợ tìm kiếm sẽ tới nhanh như vậy. Nếu như có thêm đám thợ tìm kiếm này thì khả năng bọn hắn tìm được Hỏa Căn càng thấp. Vậy là không nói một lời, đám bọn họ quyết định lập tức tiến vào Hóa Nguyên. Tranh thủ thời gian lúc đám thợ tìm kiếm còn chưa tới, thu nhập Hỏa Căn.

Luru Hạc nhìn đám bọn chúng nháo nhào mà lắc đầu.

Thật ra việc thu hoạch Hỏa Căn có thời gian mười năm, vốn không cần vội nhưng mà do luyện linh sư hội thành Hắc Liên đã ba mươi năm chưa có thu hoạch nên lần này vừa nghe tin chiến thắng, Công Tôn Độ đã ngay lập tức ra lệnh triệu tập một đội tìm kiếm Hỏa Căn tại thành gần nhất tiến về Hóa Nguyên.

Luru Hạc cũng biết vì sao hội trưởng lại nóng lòng như vậy: hội trưởng muốn đột phá đan đạo không thể không có sự trợ giúp của Hỏa Căn.

Hắn cũng thấy thương cho đám nhóc này, chưa kịp thu hoạch Hỏa Căn thì đã gặp đội tìm kiếm. Vậy nên hắn mới rộng lòng nhắc bọn chúng một câu.

Đám Tào Chân đã đi hết nhưng Tôn Kỳ vẫn nằm tại trong phòng, nghĩ về những gì Tào Chân kể. Đám ký hiệu đó rốt cuộc là gì?

Càng nghĩ hắn càng cảm thấy tò mò chịu không được nếu như không phải Luru Hạc xuất hiện thì hắn đã có thể nghe trọn câu chuyện.

Đám ký hiệu đó rốt cuộc là gì? Là gì?

Tôn Kỳ thật sự không chịu nổi cơn cám dỗ tò mò, hắn bật dậy chuẩn bị một chút đồ đạc rồi tiến về Hóa Nguyên.

Hắn muốn tìm Tào Chân hỏi rõ câu chuyện.

Vào ban đêm, Ma giới chìm trong một màu đen kịt, chỉ có điểm điểm tinh quang lấp lóe.

Thế nhưng tại Hóa Nguyên vẫn là một gam màu sáng nổi bật, màu cháy vàng ban ngày được thay bằng màu đỏ lửa vào ban đêm.

Tôn Kỳ tiến lên, mắt hướng phương xa. Bước chân tiếp theo của hắn sẽ đi về đâu.

...

Tại một nơi bí mật nào đó.

“Chúng ta cam chịu vậy sao? Ta thật không nuốt nổi cục tức này.”

“Công tử yên tâm. Ta đã điều tra bọn hắn. Tên kia gọi là Thất Đức, có liên quan tới kẻ kia.”

“Kẻ kia? Kẻ người nói có phải là...”

“Đúng vậy chính là hắn.”

“Vậy chẳng lẽ phải bỏ qua cho bọn hắn.”

“Tất nhiên là không. Không những thế còn phải dùng mọi cách tiêu diệt.”

“Trình thức đã có kế hoạch rồi sao?”

“Ta đã điều tra rõ. Bọn hắn có một tháng trong Hóa Nguyên tìm Hỏa Căn. Thời gian này đủ để ta liên lạc thành gần nhất, điều động cường giả bên trong. Đến lúc đó...”

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Mười năm chữ chân ngôn

Từng bước từng bước gian nan tiến lên, lồng linh khí bảo vệ vận vẹo, Tôn Kỳ thở hồng hộc, từng ngum linh khí vừa thoát ra đã bị tiêu tán.

Dưới chân hần đất nứt ra từng mảng, đất nóng, đỏ rực có dấu hiệu bị tan chảy.

Không khí cũng bị đốt nóng vận vẹo, uốn lượn như những con lươn đang trườn.

Nơi đây chỉ còn lại một màu đỏ lửa, đã không thể phân biệt được ngoại giới ngày đêm.

Tôn Kỳ hướng mặt phía trước, đôi mắt nhắm lại, hần muốn nhìn phía trước là gì nhưng không thể. Thần thức cũng bị hạn chế quanh thân mười thước.

Trước đó một canh giờ, hần còn nghĩ tìm Tào Chân hỏi về truyền thuyết kia nhưng sau đó hần lại nghĩ sao mình không tự đi vào xem thế nào?

Thứ hần ý vào chính là thân thể tinh khiết không ma khí, hần lại tu luyện linh khí không bị hỏa khí thiêu đốt khắc chế. Suy nghĩ của hần không sai, hần quả thật có thể đi rất xa so với bọn cùng cấp.

Nhưng mà hần lại đánh giá thấp hỏa khí nơi đây, linh khí của hần cũng gần tiếp cận cực hạn chịu đựng.

Có thể ví ma khí như cọng rom gặp lửa tắt cháy, linh khí như miếng thủy tinh gặp lửa không thể cháy thế nhưng nếu như nhiệt độ quá cao thì cũng có thể bị nóng chảy.

Hiện tại tình trạng linh khí của Tôn Kỳ giống như miếng thủy tinh bị nung đỏ có dấu hiệu bị tan chảy. Nhưng mà hần vẫn quyết tâm tiến lên, hần muốn nhìn một chút tầng thiên thạch kia rốt cuộc là gì?

Đây có lẽ là tinh thần mạo hiểm, ham khám phá có sẵn trong tâm tính của hần. Càng nguy hiểm thì càng kích thích. Càng kích thích thì càng muốn biết được kết quả.

Mỗi bước đi của Tôn Kỳ như mang theo chì, nặng nề và khó nhọc. Hần cảm giác được đích đến đã rất gần... rất gần... nhưng gần là bao xa? Hần không biết. Hần chỉ biết hần cần kiên trì đi tiếp.

Đất dưới chân đã hóa lỏng thành dung nham, từng bọt khí dung nham sinh rồi diệt tiếng nổ “bụp, bụp”.

Dung nham như những con suối nhỏ chảy quanh từng tảng đá ngoan cố không chịu nóng chảy.

Tôn Kỳ nhảy qua từng tảng đá tiếp cận trung tâm.

Linh khí bảo vệ xung quanh Tôn Kỳ đang dần bị thiêu đốt hóa khí tiêu tán khiến cho Tôn Kỳ phải liên tục tiêu hao linh khí bổ sung.

Qua không biết bao lâu. Có lẽ là rất lâu cũng có lẽ chỉ vài hơi thở. Tôn Kỳ cũng không biết nữa. Hần chỉ có một mục tiêu là tiến lên phía trước.

Trước mắt hần mờ mờ ảo ảo, một vật xuất hiện như gần như xa. Hần cố giương đôi mắt nhìn rõ nhưng không thể.

Hần có cảm giác chỉ cần mình giơ tay lên thì có thể chạm được vật này nhưng mỗi khi hần cố tới gần thì hần cảm giác khoảng cách giữa hần và vật này vẫn không thay đổi.

Đi! Hần lê từng bước chân nặng nề tiến lên. Hần cũng dần quên đi lý do vì sao hần phải tiến lên. Hần giờ đây chỉ có một mục tiêu. Một câu trả lời.

Tôn Kỳ gập gối cúi thân rồi bật ngậy sang tảng đá đối diện. Hần dùng cả hai tay cố bò lên đỉnh tảng đá.

Đứng trên đỉnh tảng đá, hần dỗi mắt nhìn phương xa. Hần kinh ngạc nói không lên lời.

Phía trước trăm thước là một tảng đá lớn, tảng đá có từng đường hoa văn, bên trong từng đường hoa văn còn đang chảy xuôi dung nham.

Tảng đá giống như một quả trứng khổng lồ với hoa văn kỳ dị trên mặt, hoa văn lấp lờ lúc sáng lúc tối.

Trên tảng đá có một đường nứt dài từ đầu chạy xuống cuối cho Tôn Kỳ cảm giác quả trứng đá này giống như vừa nở ra tiểu sinh linh. Nếu như vậy thì sinh linh này chắc chắn vô cùng cường đại, mới chào đời đã hủy diệt cả vùng đất này. Biến cả khu vực này thành địa ngục lửa mà cường giả Hợp Nhất cảnh cũng phải e ngại.

Tôn Kỳ lắc đầu tự cười chuyện này sao có thể chứ? Đây chắc hẳn là vết nứt do thiên thạch rơi va chạm với mặt đất gây lên.

Tôn Kỳ chăm chú quan sát tầng thiên thạch.

A! quả nhiên có ký hiệu. Là năm ký hiệu kỳ quái, khó hiểu.

Gồm có: Hỏa cầu, bóng hình, cột son, bông tuyết và một hình vuông lồng trong hình tròn.

Các ký hiệu này! càng nhìn càng khiến cho hấn say mê, luân hãm. Giống như hấn đang nhìn thấy trời, thấy đất, thấy vạn vật sinh linh, thấy quy tắc vận chuyển nhưng khi cố tìm hiểu nhìn rõ thì những hình ảnh này lại hóa thành hư ảo. Chỉ có thể nhìn mà không thể chạm.

Giống như là nhìn trời đất qua tấm gương.

Vô cùng giống thật, vô cùng kỳ diệu nhưng thật ra lại chỉ là giả tượng.

Các ký hiệu!... A!... hình như chúng đang nổi lên, sống dậy. Chúng đang nhảy nhót. Chúng như đang nhảy múa ca hát. Chúng đang làm gì? Đây là thực hay ảo?

A! bọn chúng đang tới chỗ ta.

Vụt! một tiếng. Các ký hiệu đột ngột chui vào trong đầu của Tôn Kỳ.

Ánh mắt của Tôn Kỳ trở lên miên man, ngơ ngơ. Ý thức của hấn bắt đầu tự chìm sâu.

Trong không gian ý thức của hấn.

Năm ký hiệu cổ đang vờn quanh nhau chuyển động, thông tin nườm nượp từ những ký hiệu này chảy vào trong đầu của Tôn Kỳ nhưng mà lượng thông tin quá lớn, hấn chưa kịp ghi nhớ thì đã trôi qua mất. Chỉ còn lại vài từ có nghĩa trong đầu.

Hòa câu ý nghĩa là Thiên Hóa Giáng.

Một bóng hình mờ ảo ý nghĩa là Chí Tôn Hiện.

Hình cốt son ý nghĩa là Đạp Cốt Sơn.

Hình bông tuyết có ý nghĩa là Đêm Tuyết Roi.

Hình vuông lồng trong hình tròn có ý nghĩa là Thiên Địa Hợp.

Toàn câu nguyên vẹn chính là:

Thiên Hóa Giáng.

Chí Tôn Hiện.

Đạp Cốt Sơn.

Đêm Tuyết Roi.

Thiên Địa Hợp.

Chỉ có bằng đầy chữ là có thể hiểu được, phần còn lại thì vẫn còn mờ ảo trong sương không thể hiểu được. Tôn Kỳ dần lấy lại ý thức, tự hỏi trong lòng: năm câu, mười năm chữ này rốt cuộc có ý nghĩa là gì?

Hấn miên man suy nghĩ nhưng không thể tìm ra được đầu mối.

Thiên Hóa Giáng hấn là chỉ tảng thiên thạch rơi xuống đây giống như là thiên hỏa đốt cháy một vùng, biến nơi đây thành địa ngục lửa.

Chí Tôn Hiện hấn là ám chỉ một kẻ chí tôn nào đó xuất hiện.

Đạp Cốt Sơn hấn là nói đến chiến tranh chém giết, xương cốt chất thành núi.

Đêm Tuyết Roi, tại Ma giới chưa bao giờ có tuyết. Tuyết roi chỉ có trong sách ghi chép về ngoại giới.

Thiên Địa Hợp, trời đất dính vào nhau sao? Như vậy không phải là tận thế sao?

Ý của mười năm chữ này là chỉ ra thời điểm tận thế sao? Thật khó hiểu, thật không hiểu nổi.

Tôn Kỳ còn đang suy nghĩ thì bỗng nghe được tiếng lách tách lách tách. Tôn Kỳ lấy lại tinh thần, đôi mắt tìm điểm phát ra âm thanh lạ.

Một đốm lửa nhỏ như nắm tay, màu vàng nhạt, chui ra khỏi khe nứt của tảng thiên thạch, từ từ nhảy nhót bay ra. Những nơi nó đi qua không khí bị nung nóng đột ngột, phát ra tiếng lách tách như cây củi bị đốt cháy.

Tôn Kỳ sững sờ, ngọn lửa này không ngờ có nhiệt độ cao như vậy, đến cả không khí cũng bị nó đốt cháy. Nếu như bị ngọn lửa này chạm phải thì chết không thể nghi ngờ. Nếu có thể dùng nó để giết địch thì thật vô cùng lợi hại.

Tôn Kỳ đang ôm mộng tưởng trong lòng thì ngọn lửa nhỏ đang tiến dần đến phía hắn. Một cỗ khí nóng ập vào mặt hắn.

Tôn Kỳ thảm thán: không tốt.

Hắn từ từ lùi ra sau, ngọn lửa ma troi này vẫn đang tiến về phía hắn.

Tôn Kỳ thấy sợ lạnh cả gáy, nếu như bị ngọn lửa này dây trúng thì hắn chết chắc. Hắn quay đầu chạy, nhảy lên từng tảng đá dung nham, liên tục đổi hướng với hy vọng ngọn lửa kia trước đó chỉ là trùng đường đi với mình.

Nhưng mà làm hắn thất vọng rồi, ngọn lửa chính xác là đang đuổi theo hắn. Không những thế, tốc độ của ngọn lửa càng lúc càng nhanh. Hắn tăng tốc bao nhiêu thì ngọn lửa tăng tốc bấy nhiêu. Khi hắn giảm chậm tốc độ thì ngọn lửa vẫn giữ nguyên tốc độ đuổi theo.

Điều này buộc hắn phải liên tục duy trì tốc độ cao nhất, hắn chỉ có thể không ngừng thiêu đốt linh khí trong cơ thể để duy trì tốc độ.

Tôn Kỳ hy vọng rằng ngọn lửa này chỉ ở trong khu vực trung tâm, ra khỏi khu vực này hắn sẽ an toàn.

Suy nghĩ của Tôn Kỳ không phải không có cơ sở. Nên biết khu vực bên ngoài chưa bao giờ có ghi nhận xuất hiện ngọn lửa ma troi bất thường. Điều này có thể do ngọn lửa này chỉ tồn tại trong khu vực trung tâm, không thể ra ngoài khu vực này.

Đây là hy vọng cứu cánh duy nhất của Tôn Kỳ, thúc đẩy hắn chạy thực mạng ra ngoài.

Tôn Kỳ đang thiêu đốt linh khí tăng tốc nhưng mà hắn cảm thấy sức nóng sau lưng càng lúc càng lớn, điều này chứng tỏ ngọn lửa đang rút ngắn khoảng cách với hắn.

Tôn Kỳ cảm thấy sợ hãi tột độ, khiến hắn bất chấp thiêu đốt càng nhiều linh khí để tăng tốc.

Hắn đang rời xa khu vực trung tâm, cách khu vực ngoài càng gần. Tôn Kỳ nhìn phía trước, trong mắt đầy hy vọng và vui sướng.

Khu vực ngoài đã gần ngay trước mắt.

Tôn Kỳ đạp chân đạp đất, phóng thân bay ra khu vực bên ngoài. Hắn ngã xuống đất lộn nhào mấy vòng.

Hắn gian nan ngồi dậy nhìn xem ngọn lửa còn đuổi theo nữa không?

Ngọn lửa khi tới biên giới khu vực ngoài, thì dừng lại, lập lòe nhảy nhót tại chỗ như đang phân vân có nên ra ngoài hay không.

Tôn Kỳ thấy vậy thì mỉm cười, buông lời chế giễu:

“Ha... ha... ha... đuổi đi! Ngươi đuổi nữa đi. Ngọn lửa khốn khiếp làm ta sợ hãi muốn chết.”

“Đốm lửa nhỏ kia! Dám đuổi theo ta sao? Dám đuổi theo ta sao? Không dám đuổi theo thì là cháu nội. Ha... ha... ha...”

Tôn Kỳ đang há miệng cười nhạo, lắc mông chế giễu thì ngọn lửa kia bỗng bùng cháy lao ra ngoài, nhắm thẳng hướng hắn.

Tôn Kỳ sợ hãi, chạy đã không còn kịp, hắn bắt chéo tay che đầu làm theo bản năng phòng vệ.

Ngọn lửa đâm tới. Tôn Kỳ hét lên thảm thiết.

....

Tại chỗ ở của bọn Tào Chân.

Hạ Xung lại gần Tào Chân hỏi:

“Tôi qua nghe Tào Chân sư huynh kể về truyền thuyết thiên hỏa mà vẫn chưa kể hết. Làm sư đệ ngứa ngáy khó chịu cả đêm, lúc đi tìm Hỏa Căn cũng không ngừng nghĩ đến. Sư huynh có thể kể tiếp không?”

Đám bên cạnh cũng nhao nhao gật đầu đồng ý, mong Tào Chân kể tiếp.

Tào Chân cười hắc hắc, nói:

“Trên tảng đá có năm ký hiệu: hỏa cầu, một bóng hình, cốt sơn, bông tuyết, hình vuông lồng trong hình tròn.”

“Năm ký hiệu này truyền lại thông tin thành năm câu, mười năm chữ: Thiên Hỏa Giáng, Chí Tôn Hiện, Đạp Cốt Sơn, Đem Tuyết Roi, Thiên Địa Hợp.”

Đám bọn họ nghe mười năm chữ này thì trầm tư suy nghĩ, sau đó đưa ra đủ loại giả thuyết giải nghĩa. Những giải nghĩa này cũng không khác nhiều với giải nghĩa của Tôn Kỳ.

Khương Tường lúc này hỏi lại:

“Mấy vị cường giả Hợp Nhất cảnh chắc là cũng từng giải nghĩa mấy ký hiệu này. Bọn họ kiến thức, tầm mắt đều hơn chúng ta. Hẳn là giải nghĩa đúng hơn. Sư huynh có biết lời bọn hần giải đáp sao?”

Tào Chân lúc này cười hắc hắc, nói:

“Biết! tất nhiên là biết.” Nói xong thì hần dừng lại một chút.

Đám Khương Tường thì trở mắt nhìn hần chờ giải đáp.

Tào Chân lúc này mới nói tiếp:

“Bọn họ suy đoán: Thiên Hòa Giáng chính là chỉ sự kiện thiên hỏa rơi tại chỗ này. Chí Tôn Hiện có thể ý chỉ một vị chí tôn xuất thế. Đạp Cốt Sơn ý chỉ vị này sẽ chinh phạt khắp nơi, thay thế thành núi. Đem Tuyết Rơi, chúng ta cũng biết Ma giới chưa bao giờ có tuyết, tuyết chỉ có trong ghi chép về ngoại giới. Thiên Địa Hợp chính là thiên địa hợp nhất.”

“Toàn bộ ý nghĩa xuyên suốt là: Khi thiên hỏa rơi xuống, một vị chí tôn sẽ sinh ra, vị này sẽ dẫn dắt Ma tộc chinh phạt các tộc khác, thay thế của kẻ địch sẽ thay thế lên thành núi. Khi mà tuyết rơi tại Ma giới thì thiên địa này sẽ quy nhất dưới sự lãnh đạo của Ma tộc.”

Đám Khương Tường nghe lời này thì ánh mắt sáng rực. Ước mơ thống nhất thiên địa chính là ước mơ của mỗi Ma tộc.

Nhưng mà Lương Bằng rất nhanh tinh táo phát hiện nghi điểm:

“Sự kiện thiên hỏa đã xảy ra rất lâu nhưng vì sao vị chí tôn kia vẫn chưa xuất hiện?”

Tào Chân cười nói:

“Ý này không sai. Vậy nên bọn họ đoán: trong trung tâm thiên hỏa có thứ gì đó mà lấy được thứ này mới trở thành chí tôn.”

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Hỏa Linh

Lương Bằng thắc mắc:

“Nếu như trung tâm Hỏa Nguyên có cơ duyên quan trọng, vậy phải chăng mấy vị cường giả đây đã lấy đi?”

Tào Chân nghe lời này thì lắc đầu, sắc mặt ngưng trọng kể lại:

“Lúc bọn họ muốn đem viên đá về nghiên cứu thì xuất hiện một ngọn lửa ma trơi. Ngọn lửa này quý dị khó lường, nhiệt độ cực cao, dù chưa tiếp xúc thì cũng có mấy vị Tạo Thế cảnh bị thiêu chết. Lại nói ngọn lửa này như có linh tính, dù bọn họ cố chạy trốn thì cũng bị nó đuổi theo kịp, tu vi càng mạnh càng bị nó chú ý.”

“Vậy không có cách gì đối phó với ngọn lửa đó sao?” một tên hỏi.

Tào Chân lắc đầu:

“Không có. Bọn họ sử dụng hết tất cả biện pháp vẫn không thể làm gì ngọn lửa, chỉ có tiếp thêm ma khí khiến nó cháy thêm dữ dội. Cuối cùng bọn họ từ bỏ, mạnh ai lấy chạy.”

“Kết thúc lần thám hiểm đó, chết hết tám phần, cũng có vài cường giả Hợp Nhất cảnh ngã xuống. Từ đó về sau lại không có ai đi vào, trở thành cấm địa. Cho đến nhiều năm sau đó mới có Luyện Linh cảnh đi vào tìm được Hỏa Căn. Sau đó thì trở thành tranh chấp giữa hai luyện linh sư hội như chúng ta biết hiện nay. Nhưng mà...”

Nói đến đây, Tào Chân chỉ chỉ lên trời, nói:

“Bọn hần vẫn đang quan sát Hỏa Nguyên. Bọn hần đang chờ một ngày Hỏa Nguyên nguội đi, ngày mà bọn hần có thể đi vào.”

“Vậy thì nào còn cơ hội cho chúng ta?” Hạ Xung ừ ừ nói.

Tào Chân mỉm cười:

“Không! Đây chính là cơ hội cho chúng ta. Hòa Nguyên chưa nguội, chỉ có Luyện Linh cảnh mới đi vào được. Chính là cơ hội duy nhất cho chúng ta tìm kiếm cơ duyên. Đội Hòa Nguyên nguội cũng không có phần chúng ta.”

“Vậy sao bọn họ không phải thuộc hạ thăm dò hoặc cho thiên tài hậu bối vào tranh cơ duyên?” Khương Tường hỏi lại.

Tào Chân cười thần bí:

“Các ngươi tưởng không có sao? Tất cả chuyện chúng ta nghĩ đến bọn họ đã làm. Còn chi tiết như thế nào thì chi có bên trên là biết. Ta chỉ biết chắc một điều là cơ duyên này vẫn chưa bị đoạt đi.”

“Vậy cơ duyên đó là cái gì?” đám bọn họ háo hức hỏi.

Tào Chân lắc đầu;

“Không có thông tin. Nhưng ta đoán đó là một bộ ma pháp truyền thừa, tu luyện thành công có thể giúp vô địch thiên hạ.”

“Ta lại nghĩ là một bảo khí.”

“Cũng có thể là một viên đan dược.”

“Lỡ đâu lại là một loài linh sủng.”

....

A... A... A... Tôn Kỳ thét lên.

Tiếng thét kéo dài mãi.

Hắn hét một lúc thì nhận ra điều gì đó. Đôi mắt nhắm chặt từ từ mở ra, đôi tay bắt chéo cũng từ từ hạ xuống. Hắn sờ sờ khuôn mặt.

Hắn chưa chết. Hắn quả thực chưa chết. Hắn chưa kịp vui mừng thì lại mếu muốn khóc.

Ngon lửa ma trôi đang lơ lửng trên đầu hắn hút lấy linh khí.

Tôn Kỳ vốn không còn nhiều linh khí trong cơ thể, bây giờ lại bị ngon lửa ma trôi này hút lấy, hắn chỉ sợ sớm muộn gì cũng tiêu hao hết linh khí. Đến lúc đó thì hắn chết chắc.

Tôn Kỳ cố gắng vận chuyển suy nghĩ tìm cách.

Hắn cần bổ sung linh khí. Nhưng mà làm sao bổ sung linh khí đây, toàn bộ ma thạch, đan dược hay thảo dược, hắn đều để lại chỗ ở. Lúc này trong tay hắn hoàn toàn không có thứ gì có thể bổ sung linh khí.

A... khoan đã. Còn một thứ.

Tôn Kỳ lấy ra một cọng Hỏa Căn từ trong túi, thầm nghĩ: hy vọng có thể bổ sung linh khí. Sau đó hắn ném cọng Hỏa Căn vào miệng. Hắc động lập tức vận chuyển.

Hỏa Căn dần dần tan ra bị hắc động thôn phệ.

Một lượng linh khí khổng lồ từ trong hắc động truyền vào cơ thể của Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ còn chưa kịp điều động linh khí đổ vào linh khí hồ thì một lực hút mạnh kéo linh khí chạy thẳng lên trên chui vào trong ngon lửa ma trôi.

Tôn Kỳ thảm mắng: đáng chết!

Ngon lửa thì lại nhảy nhót vui sướng.

Một lúc sau linh khí từ cọng Hỏa Căn cũng bị ngon lửa hấp thụ hết, nó lại đang chuẩn bị hấp thụ linh khí của hắn.

Tôn Kỳ biết cứ kéo dài như vậy không phải là cách. Hắn lại ném mấy cọng Hỏa Căn vào miệng. Hắn cần nhanh chóng tìm biện pháp.

Đầu óc hắn luôn chuyển suy nghĩ đối sách. Bỗng nhiên một ý tưởng nảy ra trong đầu hắn: Luyện hóa ngon lửa này.

Trong luyện khí muốn phát huy hết công dụng một bảo vật thì cần luyện hóa nó. Điều này chỉ đúng với bảo vật.

Tôn Kỳ cũng không biết có thể áp dụng với ngon lửa này hay không. Ngon lửa hắn không phải là sinh vật sống, có thể coi như bảo vật luyện hóa nhưng

mà ngọn lửa này hình như có linh tính trí tuệ.

Tuy không biết là có thành công hay không nhưng đã đến bước này thì hẳn buộc phải liều thôi.

Tồn Kỳ nắm hết Hòa Căn bỏ vào miệng, từng luồng linh khí dồi dào sinh ra.

Linh khí cùng thần thức quện vào nhau chủ động tiến nhập vào ngọn lửa.

Khi thần thức của hắn xông vào trong ngọn lửa hắn cảm giác như lạc vào một không gian rộng lớn vô ngần. Không có trên dưới trái phải không có trời không có đất, tất cả đều là hư không. Lúc này có một giọng nói mơ hồ truyền khắp không gian:

“Ta phán có ánh sáng!”

Ánh sáng liền có. Đối lập với ánh sáng là bóng tối. Ánh sáng đi tới đâu thì bóng tối lùi tới đó.

Tại một nơi nào đó, ánh sáng cùng bóng tối va chạm kịch liệt, từng tia năng lượng bắn ra. Trong đó có một tia năng lượng biến thành ngọn lửa.

Ngọn lửa rơi bắn lung tung thì có một bàn tay nhẹ nâng ngọn lửa.

Ngọn lửa nằm trong bàn tay này thì vui mừng nhảy nhót. Một đôi mắt sâu thẳm, trong ánh mắt chất chứa bản nguyên vạn vật.

Đôi mắt thú vị nhìn ngọn lửa trong tay mình, sau đó phán:

“Người sẽ được gọi là lửa. Người sẽ là vua của các loại lửa. Là tổ của tất cả loại lửa trên đời này. Người là Hòa tổ.”

Đôi mắt ấy lại nhìn lên xuyên qua thời gian, không gian, nhìn xuyên vạn vật, nhìn rõ từng hạt cấu tạo. Miệng mỉm cười, lại có giọng phán:

“Ta có một nhiệm vụ cho người. Nhưng mà không phải bây giờ.”

Sau đó đôi tay ấy đặt ngọn lửa xuống một bụi gai.

Ngọn lửa vẫn bập bùng cháy nhưng bụi gai cũng không bị thiêu rụi. Ngọn lửa cứ như vậy tồn tại.

Ngày qua, tháng đến, năm đi. Giống như lời đã phán, ngọn lửa này tách ra từng tia lửa. Những tia lửa này vung vãi rơi xuống mọi nơi trong thiên địa.

Có tia lửa rơi vào trong nơi âm u trở thành u hỏa.

Có tia lửa kết hợp với chim nhỏ trở thành phượng hoàng hỏa.

Có tia lửa rơi xuống lòng đất trở thành địa hỏa.

Có tia lửa rơi vào bông sen trở thành liên hỏa.

Có tia lửa rơi xuống đồng lá khô trở thành thường hỏa.

...

Mỗi tia lửa đều có số phận riêng của nó. Nhưng mà ngọn lửa kia vẫn nằm tại đấy như một con mèo lười ngủ ngày.

Và rồi một ngày, một hòn đá từ nơi nào đó bay đến, phá tan bụi gai, kéo theo nó bay xa.

Bay rất xa... rất xa... rất lâu... rất lâu... càng ngày ngọn lửa càng yếu dần. Nó liền chui vào trong viên đá... ngủ tiếp.

Lại qua không biết bao lâu, bỗng nhiên có một vụ va chạm mạnh, viên đá nứt ra. Nó bị đánh thức từ trong giấc ngủ. Nó quan sát xung quanh. Nó thấy không có gì thú vị nên chui vào trong tảng đá... ngủ tiếp.

Sau đó nó cảm giác khó chịu, nó tỉnh giấc ra ngoài, nó thiêu rụi một đám lá gần nó. Sau đó lại có một đám khác, nó lại thiêu một lần nữa. Từ đó về sau không ai còn làm phiền nó ngủ.

Trong lúc ngủ nó vẫn có thể cảm nhận được mình đang bị tiêu tán dần, nó đang bị suy yếu. Nhưng mà nó không thể làm gì, nó chỉ có thể làm chậm quá trình này bằng cách... ngủ tiếp.

Rồi một ngày nó cảm thấy có gì đó đang mời gọi nó, một thứ khiến nó thêm khát từ trong bản năng, một thứ có thể giúp nó khôi phục. Vậy là nó tỉnh dậy đuổi theo thứ đó. Và rồi nó cũng có được thứ nó muốn, nó điên cuồng hấp thụ lấy thứ này.

Tồn Kỳ lúc này ôm đầu đau đớn. Thần thức và linh khí của hắn tiêu hao quá nhiều.

Hắn cố tạo dựng Hồn Phách Ấn Ký để lạc ấn trong ngọn lửa nhưng mà ngọn lửa quá nóng. Hồn Phách Ấn Kỳ mới vừa tạo dựng đã bị thiêu đốt.

Thần thức và linh khí của hắn đang cạn kiệt dần, ý thức của hắn trở lên mơ hồ. Hắn biết mình đã sức cùng lực kiệt.

Hắn đổ sụp thân hình. Hắn nằm đấy với một chút ý thức còn sót lại. Hắn miên man mơ màng. Hắn không biết hắn tiến vào đây là đúng hay sai, hắn không biết tham gia đan chiến là đúng hay sai, hắn không biết đáp ứng Đại ca là đúng hay sai, ... từng dòng ký ức chảy ngược.

Hắn không biết mình tồn tại trên đời này là đúng hay sai.

Nhưng mà tất cả đã không còn quan trọng. Hắn sắp chết. Chết đi rồi thì tất cả đều không còn quan trọng nữa.

Hắn nhắm mắt chìm vào trong bóng đêm vô tận.

Lách tách... lách tách... lách tách...

Trong đêm đen từng tiếng lách tách vang lên, những đốm sáng hóa quang văng tung tóe, chúng sinh ra rồi lại lụi tàn. Chỉ còn lại một ngọn lửa là vĩnh hằng bất diệt.

Ngọn lửa này dần chiếu rọi sáng tỏ, bóng đêm lui tán. Ý thức của hắn được chiếu sáng, hắn tỉnh lại.

Tôn Kỳ mơ màng mở đôi mắt ra. Hắn cảm thấy toàn thân vô lực. Linh khí và thần thức đều cạn kiệt. Hắn cố thôi thúc hắc động để hắc động có thể hấp thụ bất cứ thứ gì có thể hấp thụ.

Sau đó nửa ngày, Tôn Kỳ mới dần khôi phục.

Hắn ngồi dậy kiểm tra xung quanh. Bên cạnh hắn lúc này là ngọn lửa nhỏ đang nhảy nhót vô hại.

Tôn Kỳ có thể cảm nhận được một mối dây liên hệ giữa hắn và ngọn lửa nhỏ này. Hắn cẩn trọng từ từ đưa tay sờ lấy ngọn lửa.

Không nóng! Quả thực không nóng! Vậy có nghĩa là hắn đã hoàn toàn luyện hóa được ngọn lửa.

Tôn Kỳ vui mừng quá đổi. Thành công! Hắn vậy mà thành công. Hắn tưởng mình đã chết nhưng không ngờ lại thành công.

Nếu không phải hắn còn đang suy yếu thì lúc này hắn đã nhảy lên vui mừng ca hát ba ngày ba đêm. Chỉ nghĩ đến một chút sức mạnh của ngọn lửa này có thể đốt chết cả Hợp Nhất cảnh, sau này gặp ai ngứa mắt liền lấy lửa ra ném hắn. Đốt chết cả nhà hắn.

Có được ngọn lửa này không phải là vô địch thiên hạ rồi sao?

“Không được!”

“Vì sao lại không được?”

“Vì bốn Hỏa... Hỏa... còn đang suy yếu cần phải ngủ say nếu không sẽ bị tiêu tán.”

“Suy yếu là sao?... A... khoan đã... là kẻ nào đang nói...”

Tôn Kỳ nháo nhác nhìn xung quanh cảnh giác.

“Không cần nhìn nữa là bốn Hỏa... Hỏa... đang nói chuyện với ngươi.”

Tôn Kỳ nhìn ngọn lửa nghi hoặc:

“Là ngươi đang nói chuyện với ta sao? Sao có thể như vậy chứ?”

“Có gì không thể chứ? Ta với ngươi tinh thần liên thông, có thể giao tiếp với nhau.”

“Không! Ý ta là ngươi là ngọn lửa sao có thể có ý thức được.”

“Ngọn lửa cái đầu ngươi, gọi ta là Hỏa... Hỏa... gì đó, ta cũng không nhớ được tên mình. Chờ ta nhớ được sẽ nói với ngươi. Ngươi chỉ cần biết ta không phải ngọn lửa bình thường, ta có ý thức. Ta cũng là một sinh linh sống.”

Tôn Kỳ chep miệng, tám tấc khen kỳ lạ nhưng rồi hắn nhớ lại trọng điểm thì hỏi:

“Ngươi nói ngươi đang suy yếu cần ngủ say là sao? Ngươi không thể cầm đi đốt kẻ khác sao.”

“Không thể.” Ngọn lửa dứt khoát.

Tôn Kỳ ừ ừ:

“Vậy ta liệu cả mạng sống thu phục ngươi thì được ích gì chứ?”

“Ta nói cho ngươi biết: Thứ nhất ngươi không thu phục ta mà ta chủ động cùng ngươi ký hiệp ước. Thứ hai: ta còn đang suy yếu nhưng chỉ cần ngươi cung cấp cho ta đủ năng lượng thì ta có thể hồi phục lại trạng thái tốt nhất.”

Tôn Kỳ nghe vậy thì mắt sáng mừng rỡ:

“Thứ ngươi nói hẳn là linh khí, vậy ngươi cần bao nhiêu.”

“Ừm... không nhiều. Chỉ cần một tý cái như ngươi bây giờ gộp lại, có lẽ đủ cho ta khôi phục lại tám phần.”

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 119: Hỏa Hỏa

Tôn Kỳ lấy tay chọc chọc ngọn lửa, nói:

“Này! Ta lấy đâu ra nhiều linh khí như vậy cho ngươi. Còn có cách nào hay không?”

Ngọn lửa nhảy ra né ngón tay Tôn Kỳ, nói:

“Chỉ cần ta trở lại chỗ ta sống thì ta có thể khôi phục lại thực lực.”

Tôn Kỳ ánh mắt sáng rực:

“Vậy ngươi chui lại trong tảng đá kia đi.”

“Ngươi điên à! Tảng đá kia không phải nơi ta sống.” ngọn lửa tức giận.

“Vậy ngươi sống ở đâu?”

“Ta không nhớ rõ. Chỉ biết là nơi đó rất xa rất xa nơi này. Ngươi có biết đó là nơi nào không?”

“Ngươi điên à! Ngươi không nhớ thì làm sao ta nhớ được?” Tôn Kỳ bực mình.

“Thật kỳ lạ. Lúc ta câu thông ký hiệp ước với ngươi, ta có thể nhìn thấy một chút ký ức của ngươi. Ta nghĩ ngươi cũng có thể nhìn thấy một chút ký ức của ta.” Ngọn lửa bình tĩnh đáp lời.

Tôn Kỳ bần khoản nhớ lại. Lúc câu thông với ngọn lửa này hình như hắn đã nhìn thấy thứ gì đó. Nhưng đó là thứ gì thì hắn nghĩ mãi không ra. Trong trí nhớ của hắn chỉ còn lại thời điểm hắn cố tạo dụng Hỗn Phách Án Ký nhưng thất bại, sau đó hắn vì cạn kiệt linh khí cùng thần thức mà ngất đi. Khi tỉnh lại thì ngọn lửa đã chủ động câu thông ký hiệp ước với hắn.

Tôn Kỳ bỗng sực nhớ, nói:

“Ngươi nói ngươi có thể nhìn thấy ký ức của ta?”

Ngọn lửa phát ra tiếng xì xì, nói:

“Không phải chỉ là một Nhân tộc sống giữa Ma tộc thôi sao? Bồn Hỏa... Hỏa... không phải cũng sống trong Ma giới đấy thôi. Mà ta đã sống ở đây còn lâu hơn ngươi tưởng. Nói thật ta cũng không ưu bọn Ma tộc này, mà khí của bọn hắn làm ta phát ốm.”

Tôn Kỳ lúc đầu còn cảnh giác, sau lại cảm thấy đồng cảm, chia sẻ. Chuyện hắn là Nhân tộc chính là bí mật lớn nhất đời hắn. Vì bí mật này mà hắn luôn phải sống trong lo sợ, cảnh giác. Nhiều lúc đang nghỉ ngơi hắn bật dậy vì nghe tiếng động lạ.

Hắn sợ. Hắn sợ một ngày nào đó hắn bị phát hiện là Nhân tộc. Cảnh tượng hắn bị Ma tộc đuổi giết, bị bắt giữ lại hiện ra, cái gì mà Đại ca, Nhị ca, cái gì mà hội trưởng, cái gì mà bằng hữu... tất cả bọn họ đều muốn bắt hắn.

Hắn tưởng tượng ra cảnh mình bị trói vào cây cột, chịu đủ mọi tra tấn. Bắt hắn nôn ra tất cả bí mật.

Những cảnh tượng này vẫn luôn đi theo hắn trên mọi chặng đường, nhiều khi hắn mệt mỏi muốn buông xuôi tất cả nhưng mà hắn không thể. Nếu buông xuôi thì hắn chết càng sớm hơn.

Hắn chỉ có thể cố gắng sống, cố gắng tiếp tục tiến lên.

Mỗi bước đi của hắn đều nặng nề, cô đơn và vô vọng. Hắn đôi khi còn tự hỏi: tại sao hắn phải làm vậy?

Hắn không biết. Hắn chỉ biết hắn phải tiến lên nếu không muốn chết.

Nhưng từ hôm nay sẽ khác, hắn có bạn đồng hành. Hắn có thể chia sẻ những suy nghĩ thật của mình. Hắn cảm thấy gánh nặng trên vai mình đã bớt đi một phần. Hắn cảm thấy một niềm vui mới trong đời.

Hắn mỉm cười, chọc chọc ngọn lửa nói:

“Hãy! nói đi nói lại thì nguoi vẫn là đồ vô dụng.”

Ngọn lửa phùng phùng tức giận:

“Ta không vô dụng, chỉ trách nguoi quá ít linh khí mà thôi. Nếu như nguoi hằng ngày dùng linh khí cho ta ăn thì... ừm... trăm năm nữa ta có thể khôi phục một phần trăm thực lực.”

Tôn Kỳ nở nụ cười tươi, một nụ cười chân thật, từ lúc sống tại Ma giới, đây là lần đầu tiên hắn có thể nở nụ cười từ tận đáy lòng cảm xúc mà không phải từ lý trí giả tạo.

“Nguoi không những vô dụng mà còn ăn hàng.”

Ngọn lửa phì phì nói:

“Ta nói rồi. Ta không vô dụng. Ừm... thật ra hiện tại ta vẫn có thể giúp nguoi như:”

“Sưởi ấm.”

“Ta không cần.” Tôn Kỳ đáp ngay.

“Đun nước.”

“Ta không cần.”

“Trang bức.”

“Ta không cần. Đây, nguoi có thể có chút tác dụng hữu ích nào không hả?”

“Ví dụ thế nào là hữu ích?”

“Đốt kẻ thù chẳng hạn.”

“Ta vốn đang rất yếu nếu như đốt kẻ thù thì sẽ hao tổn bản nguyên của ta, rất khó khôi phục. Nhưng nếu như...”

“Nếu như làm sao?” Tôn Kỳ ánh mắt sáng rực chờ mong.

Ngọn lửa chậm rãi nói tiếp:

“Nếu như nguoi có thể dùng toàn bộ linh khí của nguoi cho ta, ta có thể phát huy ra một lần công kích siêu việt... ừm... siêu việt Tạo Thế cảnh.”

Tôn Kỳ mừng rỡ, nếu như vậy thì hắn lại có một con át chủ bài. Lúc này Tôn Kỳ quay sang hỏi chuyện khác:

“Đã là đồng bạn với nhau thì cũng nên biết tên. Ta gọi là Tôn Kỳ còn nguoi?”

Ngọn lửa giọng trào phúng nói:

“Tên nguoi ta đã biết, ta thấy gọi là Thất Đức vẫn hợp với nguoi hơn. Còn tên của ta, nguoi nghe được sẽ sợ mất mặt, tên ta là Hòa... Hòa... Hòa... gì đó.”

Tôn Kỳ phì cười trào phúng lại:

“Ta không có mặt nên ta cũng không cần sợ mất còn cái tên hòa gì đó của nguoi, ta đã nghe mấy lần rồi, nguoi không thể nhớ được thì ta thấy nguoi vẫn là cần đặt tên mới.”

Ngọn lửa dăm chiêu suy nghĩ, nói:

“Nguoi nói có lý. Vậy ta sẽ tự tìm cái tên mới, một cái tên phải có bá khí vô lượng, bá đạo vô song, vô địch thiên hạ, chấn nhiếp quần long. Tên ta sẽ

là...”

“Hỏa Hỏa.” Tôn Kỳ cắt ngang.

Ngọn lửa: “...”

“Khoan đã! Cái tên này không được, ta nghĩ tên ta là...”

“Được rồi Hỏa Hỏa, ngươi nói xem tiếp theo chúng ta phải làm gì? Ta không thể ở trong đây mãi được, ngươi cũng không thể thế này ra ngoài. Ngươi sẽ bị bọn hán bắt nghiên cứu.”

Hỏa Hỏa nói:

“Ngươi yên tâm! Ta có thể thu lại nhiệt độ. Ngươi có thể tìm vật gì đó cho ta trú tạm.”

Tôn Kỳ đứng dậy, nhìn về phương xa cười nói:

“Như vậy thì được rồi. Bây giờ chúng ta ra ngoài thôi.”

Hỏa Hỏa;

“Này! Ngươi thấy tên Hỏa Vương thế nào? Vậy còn Hỏa Đế, Hỏa Thiên, Hỏa Hoàng... này, ngươi nói gì đi chứ?”

“Ta thấy cái tên Hỏa Hỏa vẫn hợp với ngươi nhất.”

Một người, một hỏa từ từ bước ra khỏi Hỏa Nguyên. Tôn Kỳ cảm thấy mình đã không còn cô độc.

Khi trở lại chỗ ở, Tôn Kỳ lập tức lấy ra ma thạch cùng đan dược bổ sung linh khí.

Hỏa Hỏa ở bên cạnh thì len lén hấp thu trộm linh khí của hắn.

Sau nửa ngày, Tôn Kỳ mới bổ sung đầy đủ linh khí cho mình. Sở dĩ lâu như vậy cũng vì tên ăn hàng Hỏa Hỏa làm Tôn Kỳ tức giận rãnh.

Hỏa Hỏa thì vẫn còn chớp chớp chưa thỏa mãn, cười nói sang chuyện khác:

“Cái vòng xoáy của ngươi thật kỳ diệu, nó cho ta một cảm giác quen thuộc.”

Tôn Kỳ không tin lời này. Nên nhớ hắc động là Tôn Kỳ có được từ truyền thừa của vị kia còn Hỏa Hỏa thì luôn ở tại Hỏa Nguyên, làm sao quen thuộc được. Tên Hỏa Hỏa này chắc chắn là thấy hắc động có thể chuyển hóa ma khí thành linh khí nên muốn bắt quàng làm họ đây mà.

Tôn Kỳ cười hần, nói:

“Vậy ngươi nói xem quen thuộc thế nào?”

Hỏa Hỏa suy nghĩ một chút rồi nói:

“Ta thật sự không nhớ rõ, ta chỉ có cảm giác quen thuộc từ trong sâu thẳm... Này, nhìn cái bản mặt của ngươi có phải ngươi đang cố ý châm chọc ta không?”

Tôn Kỳ quay mặt đi chỗ khác cười trộm, nhún vai nói:

“Nào có chuyện đó.”

“Ngươi không tin ta sao?” Hỏa Hỏa chấp vấn.

“Nào có... nào có... ta rất tin lời ngươi. Mà thôi bỏ qua chuyện đó đi. Ta mới tìm được chỗ ở lý tưởng cho ngươi đây này.”

Nói xong, Tôn Kỳ lấy ra một cái hồ lô, chính là Tử Kim Hồ Lô.

Tử Kim Hồ Lô luôn được Tôn Kỳ mang theo, nó chứa toàn bộ gia sản của hắn. Mang theo mấy túi khác chỉ là nguy trang.

Hỏa Hỏa bay quanh Tử Kim Hồ Lô, vỗ vỗ hồ lô nói:

“Có thể tích chứa không gian, tuy không lớn nhưng đã đủ chỗ cho ta ngủ... à không... cho ta khôi phục. Nhưng mà hồ lô này được luyện còn kém quá.”

Hỏa Hỏa vừa dứt lời thì bùng cháy dữ dội, ngọn lửa được điều khiển bao quanh hồ lô.

Tôn Kỳ giật thót tim, nhiệt độ của Hỏa Hỏa là cao cỡ nào chứ? không thứ gì là không thể đốt cháy, Tử Kim Hồ Lô làm sao chịu nổi. Nhưng khi hắn

đưa tay gần sát thì thấy nhiệt độ vừa phải. Lúc này Tôn Kỳ mới rút tay lại, an tâm quan sát.

Từ mặt ngoài của Tử Kim Hồ Lô, từng dòng ma khí chảy ra, tiếng nổ lách tách, ma khí lập tức bị thiêu cháy.

Tử Kim Hồ Lô được tinh luyện lại dần dần thu nhỏ chỉ còn nằm vừa gọn trong lòng bàn tay.

Hòa Hòa giọng ngái ngủ nói:

“Ta giúp ngươi tinh luyện lại hồ lô này, giúp nó mở rộng gấp năm lần không gian. Ta tiêu hao quá nhiều rồi...”

Tôn Kỳ gật đầu:

“Vậy ngươi vào trong nghỉ đi.”

“Nghỉ cái đầu ngươi ý! Ngươi muốn ta bụng đói đi ngủ sao? Còn không mau giao linh khí ra đây.” Hòa Hòa tức giận mắng, hận tên này quá ngốc.

Vậy là Tôn Kỳ bị trấn lột linh khí một phen.

Một lúc sau, Hòa Hòa mới tạm thỏa mãn chui vào trong hồ lô.

Tôn Kỳ thì cười khỏ đang ngồi khôi phục linh khí.

Sáng hôm sau, Tôn Kỳ khôi phục tạm ổn. Hắn chuẩn bị quay lại Hóa Nguyên tìm Hóa Căn.

Lúc này Tôn Kỳ mới biết: đêm đó bước vào Hóa Nguyên, ba ngày sau mới trở ra.

Bây giờ tại Hóa Nguyên đã tràn ngập đội tìm kiếm, mỗi trăm thước vuông đều có một tên.

Tôn Kỳ biết muốn có thu hoạch đã không dễ dàng như trước.

Tôn Kỳ lúc này cảm ra Tử Kim Hồ Lô đánh thức Hòa Hòa đề hỏi chuyện. Từ khi Tử Kim Hồ Lô được luyện lại thì đã có thể mang vào trong Hóa Nguyên, mấy đồ bên trong cũng không được bảo vệ không bị thiêu cháy.

Tôn Kỳ dùng thần thức đánh thức Hòa Hòa, hỏi:

“Hóa Hóa, ngươi ở trong đây lâu như vậy. Ngươi có biết chỗ nào nhiều Hóa Căn không?”

“Hóa Căn là gì?” Hòa Hòa với giọng mới ngủ dậy đáp.

“Là thứ mà lúc bị ngươi hút linh khí, ta đã ăn vào.”

“Xì! Nhắc lại chuyện cũ muốn bắt đền ta sao? Không có cửa đâu. Còn mấy cọng cỏ kia thì ta biết: thứ ký sinh trùng hút đi hòa năng của ta.” Hòa Hòa tỉnh ngủ đáp lại.

“Này! Thứ đó rất có lợi với ta. Ngươi cũng không cần nói như vậy, dù sao đều là vạn vật tự nhiên.”

“Tên ngốc! làm gì có chuyện vạn vật tự nhiên ở đây.” Hòa Hòa cười nhạo Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ nhú mày khó hiểu:

“Hóa Căn không phải theo nơi này phát sinh mà hình thành sao?”

Hòa Hòa nói:

“Không phải! rất nhiều năm về trước, khi ta mới rút xuống, đã có kẻ tiến vào nơi đây. Hắn là kẻ đi được xa nhất, hắn nhìn thấy ta nhưng không thể làm gì. Ta lúc đó còn đang bận ngủ nên cũng lười để ý hắn.”

“Không biết bao lâu sau đó, hắn trở lại. Hắn gieo xuống đây rất nhiều thứ hạt lạ lùng nhưng mà tất cả đều chết. Nhưng hắn không từ bỏ, đến cuối cùng hắn thành công, có một loại cỏ rễ biến dị có thể sống tại nơi đây. Thứ mà các ngươi gọi là Hóa Căn.”

“Hóa Căn có tác dụng hấp thu hòa khí, từ từ làm nơi này nguội bết. Bảo mòn sức mạnh của ta.”

“Ta mặc dù biết như vậy nhưng mà lúc đó ta đang bận ngủ... à đang duy trì sức mạnh nên không thể làm gì.”

“Nhiều năm về sau, không ngờ bọn các ngươi lại vào đây thu hoạch Hóa Căn, cũng coi như bắt sâu giùm ta. Nếu như tên kia biết được kế hoạch của hắn bị các ngươi vô tình phá hoại, không biết hắn có tức ói máu không?”

Tôn Kỳ nghe xong thì sững sờ: âm mưu. Đây rõ ràng là âm mưu, một đại âm mưu. Nhưng kẻ nào lại có thể bày mưu tính kế như vậy. Vừa cẩn thận, bí

mặt lại âm hiểm, xảo trá. Kẻ này không tầm thường.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 120: Phục kích

Tôn Kỳ tạm vất mấy chuyện âm mưu sang một bên, vấn đề hiện tại của hắn là làm sao kiếm được Hỏa Căn. Tôn Kỳ hỏi lại:

“Vậy ngươi có biết chỗ nào có Hỏa Căn.”

Hỏa Hỏa suy nghĩ một chút rồi nói:

“Ta cũng không rõ nhưng ta có thể cảm nhận được nơi nào hỏa khí yếu nhất, hẳn là bị Hỏa Căn ăn mòn nhiều nhất. Ngươi thử đi về hướng kia xem.”

Tôn Kỳ chờ một chút rồi bực mình:

“Rốt cuộc là hướng nào?”

Hỏa Hỏa cười ái ngại:

“Xin lỗi! ta đang ở dạng hỏa cầu nên ta chỉ hướng nào ngươi cũng không biết. Để ta biến hóa ra cánh tay chỉ cho ngươi... À mà ta tám, ngươi hai thế nào?”

Tôn Kỳ không hiểu hỏi lại:

“Cái gì tám, hai?”

“Tất nhiên là phân chia thu hoạch.” Hỏa Hỏa坦然 nhiên đáp.

Tôn Kỳ tức giận:

“Kẻ đi tìm kiếm và thu hoạch là ta, ngươi chỉ có mỗi việc chỉ đường mà cũng dám đòi tám phần. Ngươi có biết nói đạo lý không vậy.”

Hỏa Hỏa cười hắc hắc:

“Đây không phải là từ trong những ký ức của ngươi học được sao? Ngươi nghĩ thử xem nếu như không có ta chỉ đường thì ngươi có tìm cả đời cũng chưa chắc được một cọng Hỏa Căn, vậy nên công của ta rất lớn. Lại nói để hình thành tay chỉ đường thì ta phải tiêu hao hỏa năng bản nguyên. Nên tám phần là hoàn toàn hợp lý.”

Tôn Kỳ nghiêng răng:

“Được... được.... Coi như ngươi lợi hại, tám phần thì tám phần.”

Hỏa Hỏa vui cười vì chiến thắng, sau đó từ trong hỏa cầu một bàn tay lửa hình thành chỉ về một hướng.

Tôn Kỳ lập tức theo hướng chỉ mà tiến lên.

Hỏa Hỏa vui vẻ chui lại vào trong hồ lô nhưng mà một lúc sau đó Hỏa Hỏa lại cảm thấy không yên. Nó thấy trong ký ức của Tôn Kỳ thì Tôn Kỳ không phải là một kẻ dễ ăn thiệt thòi, sao lần này lại đáp ứng nhanh như vậy? Có trá. Nhất định là có trá.

Nhưng mà có trá ở chỗ nào nó cũng nghĩ không ra.

Hỏa Hỏa chui ra, thò một chút ra khỏi miệng hồ lô, hỏi:

“Này! Ngươi đáp ứng nhanh như vậy, không phải sẽ lừa ta chứ?”

Tôn Kỳ vẫn đang chạy vội, cúi đầu nhìn Hỏa Hỏa, nói:

“Ngươi thấy ta có thể lừa được ngươi sao?”

“Này! Có khi nào ngươi dấu riêng không đấy?” Hỏa Hỏa hỏi lại.

Tôn Kỳ lạnh nhạt đáp:

“Người thấy ta có thể giấu đi nơi nào? Nếu để trong túi thì người nhìn một cái là biết, nếu để trong hồ lô thì không phải người càng biết rõ sao?”

Hòa Hòa nghe vậy thì thấy có lý. Nó chui lại vào trong hồ lô nhưng mà vẫn cảm thấy không yên, cảm thấy nó đã bỏ sót điều gì đó.

Những ngày sau đó, Tôn Kỳ phối hợp với Hòa Hòa tìm kiếm Hòa Căn, thu hoạch vô cùng tốt.

Thời gian dần qua, một tháng thu hoạch Hòa Căn cũng đã kết thúc.

Tại trong phòng của Tôn Kỳ. Hắc lấy ra tất cả số Hòa Căn để kiểm tra thu hoạch.

Hòa Hòa tất nhiên là không thể vắng mặt, nó cũng ở một bên đếm số Hòa Căn.

Tổng cộng thu hoạch được một trăm mười cộng Hòa Căn.

Hòa Hòa vui sướng vội lấy số Hòa Căn thuộc về mình. Nó nhảy nhót tung tung quanh đống Hòa Căn.

Tôn Kỳ làm như lơ đãng, nói băng quơ:

“Nhiều Hòa Căn như vậy, hấp thụ bao giờ mới hết được đây?”

Hòa Hòa đang trong tâm trạng vui sướng, đáp:

“Chắc chắn là sẽ được một khoảng thời gian rất... lâu...”

Bỗng nhiên nó dừng lại, sực nhớ đến điều gì đó, nó nhìn Tôn Kỳ hỏi:

“Này, người sẽ giúp ta chuyển hóa linh khí chứ?”

Tôn Kỳ nhìn nó, nở nụ cười:

“Giúp! Đương nhiên ta sẽ giúp chứ.”

“Này, người nói chuyện bình thường là được, đừng có nở nụ cười, nụ cười của người rất gian.” Hòa Hòa cảnh giác.

Tôn Kỳ cười càng đậm, nói:

“Gian? Sao có thể gian được chứ? Đây là nụ cười thân ái, mỗi lần giúp đỡ ai, ta đều cười như vậy.”

Hòa Hòa tỏ vẻ thân thiện:

“Này, người sẽ giúp Hòa Hòa miễn phí đúng không?”

Tôn Kỳ khẳng khái đáp:

“Tất nhiên ta sẽ giúp người vô vụ lợi nhưng mà giúp người thì ta sẽ tổn hao sức lực, tinh thần, thời gian... Nào, nào, chúng ta cùng ngồi xuống tính toán bồi thường tổn thất.”

Hòa Hòa ếch khóc:

“Ta biết người không phải thứ tốt lành gì mà. Trước đó ta đã cảm thấy nghi ngờ. Thì ra người đã tính toán trước điều này.”

Hòa Hòa lúc này dịu giọng làm thân, nói:

“Này, chúng ta đã quen nhau lâu như vậy, giống như là anh em. Người làm như vậy thì tình nghĩa anh em có chắc bền lâu?!”

“Lâu. Chắc chắn chúng ta sẽ ở với nhau rất lâu.” Tôn Kỳ cười gian xảo đáp.

Vậy là sau đó hai bọn họ tranh luận, cãi nhau om sòm. Một lúc sau mới có kết quả: Tôn Kỳ giữ hết Hòa Căn, đổi lại mỗi ngày Hòa Hòa đều được cung cấp linh khí.

Trong thời gian một tháng này không có sự tồn tại của Hòa Hòa tại khu trung tâm nên nhiệt độ tại Hòa Nguyên có thể cảm nhận được là đang nguội dần, đội tìm kiếm và bọn Tào Chân có thể đi vào sâu hơn, tìm kiếm khu vực rộng hơn nên bọn họ ai cũng có được thu hoạch nhất định.

Trên mặt bọn Tào Chân không giấu được vẻ hồ hởi nhưng mà thời gian đã hết, bọn hắn buộc phải trở về.

Đứng trên lưng Hắc Vân Ưng, Lưu Hạc dặn dò bọn Tôn Kỳ vài câu:

“Lần này nhiệt độ tại Hỏa Nguyên hạ nhanh, ta sẽ nói với hội trưởng, các người cùng đi báo cáo với ta. Khi chưa được phép thì không được nhiều lời. Các người hiểu chứ?”

Đám Tôn Kỳ gật đầu.

Lưu Hạc hài lòng, phát tay ra hiệu:

“Xuất phát!”

Hắc Vân Ưng tung cánh, bay vút lên trời cao.

Ba ngày sau, bọn họ đã rời xa Hỏa Nguyên. Nhìn lại thì Hỏa Nguyên chỉ còn là một đốm lửa đỏ nơi chân trời.

Lưu Hạc đứng trên lưng, nhắm mắt an thần.

Bỗng nhiên “Vụt!” một tiếng.

Lưu Hạc cảnh giác, theo bản năng nghiêng đi thân hình. Một mũi tên bay sượt qua đầu hắn.

Lưu Hạc giật dử quát:

“Ai?!”

Lúc này có mấy luồng sáng phóng lên bao vây, chặn đường Hắc Vân Ưng.

Lưu Hạc hí mắt nhìn đối phương:

“Trình Dục, người thật to gan, muốn phát động chiến tranh giữa hai luyện linh sư hội sao?”

Trình Dục cười rung rinh mỡ nọng cằm, nói:

“Lưu huynh nói gì vậy? Ta chỉ là lâu ngày không gặp Lưu huynh muốn cùng Lưu huynh giao lưu một phen.”

Lưu Hạc hừ lạnh, hắn làm sao không biết mục đích thực sự của đối phương, hắn nói:

“Người không sợ ta quay lại chỗ quân đội sao?”

Trình Dục vẫn cười nói:

“Bọn ta đã sắp sẵn một đội quân chặn đường, Lưu huynh đã không còn đường lui.”

Lưu Hạc bình tĩnh hỏi:

“Các người muốn gì?”

“Không có gì. Bọn ta chỉ muốn mạng của mấy tên tiểu tử kia cùng với...”

Trình Dục còn đang nói thì Lưu Hạc quát lớn xông về phía hắn:

“Đi nhanh!”

Lưu Hạc tỏa ra khí thế, tung một đòn cực sát về phía bọn Trình Dục.

Bọn Trình Dục bị bất ngờ, không kịp đón đỡ, chỉ có thể lách thân né tránh, vòng vây hở ra một đường. Nhân cơ hội này, Hắc Vân Ưng bay vút qua kẽ hở chạy trốn.

Trình Dục nổi giận quát:

“Các người đuổi theo.”

Trình Dục không đuổi theo vì hắn đã bị khóa khí tức, Lưu Hạc đang tập trung vào hắn. Chỉ cần hắn quay đầu đuổi thì sẽ bị một kích chí mạng của Lưu Hạc.

Hai bọn họ nhìn nhau, rồi không có một dấu hiệu báo trước nào, bọn họ lao vào nhau. Vừa ra tay chính là sát chiêu. Chiêu chiêu hiểm độc. Muốn giải quyết đối phương nhanh nhất có thể.

Nhưng mà hai bọn họ tu vi tương đương muốn giải quyết thắng thua cũng khó hướng chi là sinh tử giải quyết. Trận chiến này được báo trước sẽ diễn ra

rất lâu.

Bên phía bọn Tôn Kỳ.

Hắc Vân Ưng đang dốc toàn lực bay về phía trước, hướng về phía thành trì gần nhất.

Lúc này không có Lưu Hạc phía trước bảo vệ, gió rít xung quanh như những lưỡi dao sắc cắt chém. Bọn Tôn Kỳ phải áp sát lưng Hắc Vân Ưng, nắm lấy đám lông cổ bám trụ lại.

Hắc Vân Ưng lúc này bay tà tà gần mặt đất, nó không dám bay lên quá cao, sợ không khí trên cao sẽ xé rách đám Tôn Kỳ.

Đuổi theo phía sau là năm tên có khí tức Tạo Thế cảnh từ nhất trọng đến tam trọng. Hắc Vân Ưng cũng tương đương với một cường giả Tạo Thế nhị trọng.

So về tốc độ thì hai bên tương đương nhau nhưng Hắc Vân Ưng vốn là ma thú phi cầm nên có thể bay lâu hơn. Vậy nên càng kéo dài thời gian thì bọn Tôn Kỳ càng an toàn.

Đám đuổi theo tất nhiên sẽ không để cho Hắc Vân Ưng câu giờ. Bọn họ liên tục công kích từ xa làm cho Hắc Vân Ưng phải vất vả chống đỡ.

Hắc Vân Ưng liên tục lách thân né tránh làm cho tốc độ giảm mạnh. Tại trước mắt nó xuất hiện một mảnh rừng bát ngát, nó không nghĩ nhiều liền xông hướng cánh rừng này.

Một tên phía sau hừ lạnh:

“Muốn trốn sao? Không dễ đâu. Tất cả toàn lực công kích cho ta.”

Liên tục có những đạo công kích bắn tới phía Hắc Vân Ưng.

Hắc Vân Ưng cố gắng né tránh nhưng rồi nó cũng không thể né hết, nó bị một đạo công kích đánh trúng cánh. Nó bay loạng choạng đâm vào cánh rừng.

Hắc Vân Ưng trượt một đường dài, cây cối đổ rạp. Đám Tôn Kỳ roi khỏi lưng Hắc Vân Ưng lăn lông lốc ra các hướng.

Hắc Vân Ưng rít lên một tiếng sau đó vẩy cánh bay vút lên không.

Đám Tôn Kỳ lôm côm bò dậy, bọn họ nhìn nhau rồi không nói lời nào chia ra các hướng mà chạy.

Mười tức hơi thở sau, năm tên đuổi bắt xuất hiện tại chỗ này.

Một tên nói:

“Hắc Vân Ưng đã bị thương, nhiều khả năng là một mình bỏ chạy.”

Một tên khác nói:

“Dù nó một mình bỏ chạy cũng không thể để nó đi báo tin.”

Một tên, có vẻ là đội trưởng quyết định:

“Lão Chương, lão Bành các ngươi đuổi theo Hắc Vân Ưng. Nhất định phải giết nó trước khi nó kịp báo tin. Còn lại theo ta tìm bọn oắt con.”

Vừa có lệnh, hai tên lập tức phóng lên đuổi theo Hắc Vân Ưng. Ba tên còn lại chia ra các hướng theo dấu vết mà truy tìm.

Trăm tức hơi thở sau, tại một chỗ nào đó trong rừng có tiếng nổ “Bàng! Bàng!”, có tiếng hét thảm thiết:

“Ngươi không thể giết ta. Ta là cháu của...”

Sau đó liền không còn tiếng nữa.

Tôn Kỳ lấy thần thức bao trùm toàn thân, luôn lách qua từng bụi rậm, cúi thấp đầu mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Ngũ Bảo Đan Thập công dụng

Tôn Kỳ nhẹ nhàng di chuyển, tránh gây ra tiếng động. Hắn trước kia đã có một thời gian dài ở trong rừng, lại từng sưu hồn nhiều tên thợ săn nên môi trường trong rừng không lạ lẫm với hắn, ngược lại hắn ở trong rừng giống như cá gặp nước, tự do tung tăng, muốn tìm được hắn thì không hề dễ.

Đúng lúc này lại có tiếng kêu: Cứu! Cứu ta...

Tôn Kỳ lập tức ngồi thụp xuống hoàn toàn bất động, thần thức bao bọc toàn thân. Hắn nhếch mép cười, muốn chơi trò rút dây động rừng, dụ rắn ra khỏi hang sao?

Lúc này liền có một đợt hồn lực cán quét ngang qua. Sau đó một bóng hình bay thấp lướt qua cuốn lên cỏ lá, tiến về một phương hướng. Tiếp đó lại là một tiếng la thất thanh kêu cứu.

Đây chính là tiểu xảo của những kẻ truy sát bọn Tôn Kỳ. Đầu tiên là bắt một tên để hắn kêu la rồi giết, những kẻ nhát gan khi nghe thấy tiếng kêu sẽ sợ hãi, theo bản năng sẽ chạy về hướng xa tiếng kêu. Mà một khi đã chạy thì sẽ gây tiếng động mà gây tiếng động thì sẽ bị phát hiện. Vậy là sẽ có con mồi thứ hai lọt lưới, cứ như vậy cho đến khi bắt giết tất cả.

Kế hoạch này đơn giản mà hiệu quả nhưng không phải ai cũng mắc bẫy. Diễn hình là bây giờ khu rừng yên ắng không một tiếng động, hiển nhiên là ngoài Tôn Kỳ bọn kia cũng phát hiện đây là cái bẫy liền lập tức bất động không ra.

Ba tên truy sát tập trung một chỗ, lơ lửng trên không nhìn xung quanh phía dưới, hoàn toàn không có bất kỳ tiếng động khả nghi nào.

Một tên nói:

“Bọn chúng đã phát hiện ra cái bẫy nên chắc bây giờ đang bất động, trốn tránh.”

Một tên khác nói:

“Bọn chúng chắc là đang trốn trong hang hốc nào đó mới tránh được hồn lực dò xét.”

Tên cầm đầu nói:

“Vậy thì xối tung nơi này lên, xem bọn chúng còn trốn được không?”

Nói rồi tên này cách không giáng một chưởng xuống mặt đất, hai tên kia cũng làm theo như vậy.

Tôn Kỳ biết không ổn, hắn mở Tử Kim Hồ Lô lấy nhuyễn giáp mặc vào. Hắn biết không thể tại chỗ ẩn núp, chỉ có thể dựa vào hỗn loạn tìm đường thoát đi.

Ầm ầm những tiếng nổ kinh trời, cây cối đổ rạp, đất rung núi chuyển, từng mảng đất sụp xuống. Tất cả tạo nên cảnh hỗn loạn khó tả.

Một tên bỗng mở miệng cười:

“Có một con chuột chạy ra. Ta đi vờn chơi một chút.”

“Nhanh lên, không được làm lỡ chuyện.” Tên chỉ huy nói.

“Yên tâm!” tên này cười hắc hắc rồi bay đi.

Tên này phóng bay nhanh, bỗng nhiên hắn nhíu mày vì hồn lực của hắn khóa lại mục tiêu bỗng nhiên mất dấu, hắn cười hắc hắc: chui vào hang sao? Chuột thì chui vào hang là đúng rồi. Bắt chuột trong hang mới thú vị.

Hắn đáp xuống đất, mắt từ từ dò xét, hồn lực cán quét. Sau đó hắn tập trung vào một phương hướng.

“Chuột con, tìm ra hang của ngươi rồi.”

Hắn đi đến một chỗ, phất tay cuốn đi đồng cành cây che lối, hiện ra trước mặt hắn là một cửa hang cao hơn đầu hắn, tối đen như mực, sâu hun hút. Hắn nở nụ cười độc ác bước vào.

Đi được khoảng một lúc thì hắn thấy một bóng hình mờ ảo phía trước đang chạy trốn, hắn lập tức cách không tung chưởng.

Ầm ầm mấy tiếng, cả hang động rung rinh, đất đá rơi rớt như mưa nhưng mà hang động không có sụp đổ, hiển nhiên là tên này còn khắc chế lực lượng.

Khi hang động dừng rung rinh, bụi đất lắng xuống, một bóng hình chật vật bò ra khỏi đồng đất đá, hắn chống thường làm thế thủ, chờ đợi kẻ thù. Chính là Tôn Kỳ.

Tên truy sát từ từ bước tới, miệng cười khoái trá, cảm thấy trò mèo vờn chuột này vô cùng thú vị:

“Con chuột sống thật dai nha. Nhưng mà như vậy chơi sẽ càng vui.”

Tôn Kỳ bình tĩnh đáp:

“Tiền bối cần gì phải đuổi tận giết tuyệt, tiền bối có yêu cầu gì ta sẽ tận lực đáp ứng.”

Tên truy sát cười hắc hắc:

“Đáp ứng yêu cầu? Ngươi thì có thứ gì có thể đáp ứng ta, mà cho dù có đi nữa, sau khi giết ngươi tất cả đều không phải thuộc về ta sao?”

Tôn Kỳ tận lực tìm hy vọng:

“Chỉ cần tiền bối thả ta ra, ta có thể trở về mang hậu lễ trả ơn tiền bối. Nhà ta có rất nhiều thứ tốt.”

Tên này cười càng đậm:

“Ngươi nghĩ ta ngu sao? Để ngươi trở về thì không phải cho ngươi tìm viện thủ sao? Ta lúc đó chỉ sợ mạng còn không giữ được chứ đừng nói đến nhận hậu lễ.”

Tôn Kỳ hít một hơi sâu làm ra quyết định:

“Nếu tiền bối đã không nhận hậu lễ vậy thì vẫn bối chỉ có thể bồi tiếp đến cùng.”

“Hắc... hắc... tên tiểu tử này thật thú vị, còn đòi sống chết với ta. Được... được... để ta chơi với ngươi một chút.” Tên truy sát cười nhạo nói.

Tôn Kỳ lúc này ổn định tinh thần, sức thể chuẩn bị. Tên truy sát cũng lặng yên chờ đợi, hẳn thật không để Tôn Kỳ vào mắt.

Không một dấu hiệu báo trước, Tôn Kỳ xuất thủ. Chân đạp mặt đất, bật mạnh về phía trước, tay phải cảm thương nhắm thẳng mục tiêu.

Thân thương lấp lóe hoa văn, mũi thương sắc nhọn tụ linh khí.

Keng! Một tiếng như kim loại va chạm.

Mũi thương va chạm vào một đầu ngón tay. Phải! là một đầu ngón tay của tên truy sát.

Tên truy sát chỉ dùng một đầu ngón tay đã có thể ngăn cản một thương toàn lực của Tôn Kỳ. Hắn cười hắc hắc:

“Cây thương không tệ, đáng tiếc ngươi quá yếu không thể gây thương tổn cho ta. Mà cũng không phải hoàn toàn không gây thương tổn, đầu ngón tay của ta cảm thấy có chút nhột đây này... Ha... ha... ha...”

Tên truy sát ngửa mặt cười lớn chế nhạo Tôn Kỳ, hẳn cong ngón tay búng một cái.

Keng! Một tiếng mũi thương bật ngược ra sau. Tôn Kỳ cũng bị đẩy lùi, loạng choạng mấy bước mới có thể đứng vững lại thân hình.

Tôn Kỳ sắc mặt khó coi, đây là lần đầu tiên hắn đối mặt với cường giả Tạo Thế cảnh, hẳn không ngờ khoảng cách giữa hắn và cường giả Tạo Thế cảnh lại lớn như vậy giống như ngọn cỏ ven đường với đám mây trên cao.

Hèn gì tại Ma giới khi bước vào Tạo Thế cảnh thì được gọi là cường giả.

Tôn Kỳ xưa nay đều là vô địch trong cảnh giới Luyện Linh, hẳn toàn lấy lực lượng tuyệt đối nghiền ép đối thủ. Chiến thắng mang cho hắn tín niệm vô địch tuyệt đối.

Nhưng mà hôm nay, lần đầu đối đầu với Tạo Thế cảnh cường giả, hắn mới biết mình nhỏ yếu thế nào.

Tôn Kỳ hít sâu cố lấy lại bình tĩnh, bây giờ suy nghĩ mấy vấn đề kia đã không còn ý nghĩa, đối thủ trước mắt mới quan trọng nhất.

Tôn Kỳ biến chiêu, hắn chạy đích đặc đạp vào hai bên thành hang, tăng động lực xuất chiêu.

Cây thương quét ngang, tung một chiêu cực mạnh vào hông tên truy sát.

Một tiếng keng! Vang lên, hỏa hoa bắn tung tóe, tên truy sát vẫn đứng lì lì bất động, không một chút sứt mẻ.

Tôn Kỳ thấy thế cảm thấy kinh hãi, cánh tay hắn rung lên tê rần, hắn thu thương, lại tiếp tục biến chiêu.

Tên truy sát vẫn bất động không một chút thương tổn, hắn còn nhếch mép cười châm chọc.

Tôn Kỳ thì liên tục tấn công, liên tục biến chiêu, mỗi chiêu hắn đều dốc toàn lực. Nhưng mà kết quả thì vẫn là con số không.

Tôn Kỳ lúc này khuyu gối, chống thương, miệng thở hồng hộc, hần cảm thấy kiệt sức.

Tên truy sát nhìn con chuột giẫy giụa thì vui cười chế giễu nhưng sau đó hần đột nhiên đổi sang sắc mặt hung dữ, nụ cười độc ác:

“Vui chơi đủ rồi. Bây giờ ngươi có thể chết.”

Hần chậm rãi bước lên từng bước, giống như từ thần đòi mạng. Khi đến gần Tôn Kỳ cách năm bước, hần giờ chường vồ xuống.

Tôn Kỳ tất nhiên là không chịu nằm chờ chết, hần giờ thương lên đỡ.

Bành! Một tiếng, Tôn Kỳ bị đánh bay, đập vào vách động rớt xuống.

Tên truy sát lộ vẻ nghi ngờ, hần nhìn tay mình khó hiểu. Một chưởng vừa rồi rõ ràng đủ để đập chết một Luyện Linh cảnh tu sĩ, sao chỉ có đập bay.

Hần có chút nghi ngờ nhưng mà không có vấn đề gì, một chưởng không được thì hai chưởng.

Lần này hần dùng lực lớn hơn, Tôn Kỳ thì chỉ có thể bị động đón đỡ.

Liên tiếp tung mười chưởng, tên truy sát lúc này cảm thấy có bất thường, hần không thể giết chết Tôn Kỳ, không những thế, hần cảm thấy cơ thể đang yếu dần. Hần có một suy đoán: hần đã bị trúng độc.

Nhưng mà điều này sao có thể chứ? Mỗi bước đi hần đều dùng hồn lực dò xét, hần chưa phát hiện điều gì bất thường, hần cũng dùng hồn lực khóa lại Tôn Kỳ, Tôn Kỳ tuyệt đối không thể có động tác lạ qua mắt được hần.

Hần nhìn Tôn Kỳ nghiêm sắc mặt quát:

“Rốt cuộc ngươi đã làm gì?”

Tôn Kỳ chống thương từ trong đồng đất đá đứng dậy, hần cười khục khục, ói ra mấy ngụm linh khí, hần liền khép miệng lại.

“Không phải ngươi đã đoán được sao?”

“Không thể nào? Ta không thể bị trúng độc, ta đã dò xét, kiểm tra rất kỹ mọi thứ. Rốt cuộc ngươi hạ độc lúc nào?” Tên truy sát giận dữ.

Tôn Kỳ định mở miệng cười nhạo, thì từng ngụm linh khí chạy ngược lên cổ muốn ra ngoài, hần liền lập tức ngưng ý định, cổ nuốt linh khí xuống bụng, nói:

“Ngươi quên, ta chính là đan sư sao? Có trong tay chất độc không màu, không mùi, không vị thì có gì lạ.”

Tên truy sát hừ lạnh:

“Ngươi nghĩ rằng chất độc có thể làm gì được ta sao? Ta sẽ giết ngươi trước khi độc phát tán, sau đó lấy thuốc giải của ngươi.”

Tôn Kỳ nghiêm mặt dữ tợn:

“Ngươi hiểu lầm rồi! Ta dùng độc chỉ vì muốn cân bằng trận chiến, ta vẫn muốn tự tay giết ngươi.”

“Miệng cộp gan thò!” tên truy sát vừa nói vừa xông tới. Hần rút ra đại đao bên hông chém tới, lần này hần triển khai toàn bộ chiến lực, nghiêm túc chiến đấu đã không còn ý trêu đùa.

Tôn Kỳ cũng không chịu lùi bước, hần này giờ bị áp chế chịu một bụng tức khí, hần cũng cần giải tỏa.

Đao và thương chạm nhau leng keng, hỏa hoa tung tóe.

Tôn Kỳ liên tục bị áp chế nhưng mà tên truy sát cũng không thấy vui mừng.

Hần cảm thấy bản thân đang dần dần suy yếu, còn Tôn Kỳ thì vẫn kiên cường chống đỡ lại đang có dấu hiệu hồi phục. Tình trạng này kéo dài đối với hần không tốt.

Hần chém một đao đẩy Tôn Kỳ ra xa, tay vội móc ma thạch trong túi hấp thụ.

Tôn Kỳ cũng không lấn tới, hần cũng cầm ma thạch hấp thụ.

Tên truy sát đang hấp thụ ma khí bỗng nhiên sắc mặt vẩn vèo. Oa! Một tiếng, hần phun ra một đồng ma khí cùng lẫn với khí màu lục. Hần dữ tợn nhìn Tôn Kỳ:

“Ngươi đã dùng độc gì?”

“Không biết! Ta chỉ biết người càng hấp thụ ma khí, độc sẽ càng lớn mạnh biến tướng.” Tôn Kỳ nhún vai thờ ơ nói.

Tên truy sát tức giận đánh tới, Tôn Kỳ cũng không lui bước tiến công.

Tôn Kỳ dùng thương pháp tinh xảo mà triển đấu kéo dài thời gian.

Một lúc sau đó, tên truy sát trúng độc càng nặng, ngược lại bị Tôn Kỳ dồn ép. Hắn cảm thấy sợ hãi, hắn cảm thấy mình có thể bị giết tại đây, bị giết bởi một tên Luyện Linh cảnh.

Hắn đã không còn tha thiết đến chiến đấu, hắn quay đầu muốn chạy. Nhưng mà Tôn Kỳ làm sao có thể để điều đó xảy ra.

Tôn Kỳ múa thương càng gấp, chiêu chiêu hiểm hóc.

Cuối cùng tên truy sát bị Tôn Kỳ một thương đâm xuyên đầu kết thúc mạng sống.

Tôn Kỳ thu lấy đồ của tên này vào hồ lô. Hắn nhanh chóng trở ra.

Khi ra gần miệng hang, Tôn Kỳ dừng lại, cầm một tảng đá nhấc ra, đằng sau là một cái hốc đá. Bên trong là Hỏa Hỏa đang đốt một tòa tháp.

Tôn Kỳ nhìn thấy vội kêu:

“Dừng lại! dừng lại. Ngươi đốt sắp cháy hết tháp của ta rồi.”

Hỏa Hỏa nhìn hắn xì xì vài tiếng khinh thường.

Tòa tháp này chính là Ngũ Bảo Đan Tháp của Lục ca Trường Mi tặng cho hắn. Đây là lần đầu hắn đem ra dùng trong thực chiến, hiệu quả rất tốt.

Chỉ là tên Hỏa Hỏa này chơi quá tay, đốt hết một tầng tháp bây giờ chỉ còn lại bốn tầng.

Tôn Kỳ nhanh chóng thu đan tháp cùng tên Hỏa Hỏa này vào hồ lô, rồi tìm một đường khác chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122: Độc chết Tạo Thể cảnh

Sau khi Tôn Kỳ rời đi không lâu, hai bóng hình xuất hiện tại chiến trường của Tôn Kỳ và tên truy sát.

Một tên đang dùng tay sờ vết chém trên vách hang, một tên đang nắm một viên đá vụn về thành bụi đất.

Một lúc sau bọn hắn nhìn nhau.

“Lão Vi đã bị giết.” Một tên nói.

“Thật khó tin một tên Luyện Linh cảnh có thể giết chết một Tạo Thể cảnh.” Tên còn lại đáp.

“Lão Vi có vẻ như bị ám toán, không thể phát huy được thực lực, nhiều khả năng là bị hạ độc.”

“Độc sao? Cái này cũng không lạ. Dù sao bọn chúng cũng là đan sư thiên tài, được trưởng bối trong nhà cho độc được phòng thân cũng là dễ hiểu.”

“Chúng ta đã tiêu diệt bốn tên và phát hiện dấu vết của ba tên còn lại. Vậy là bên phía Hắc Vân Ứng không có ai. Không biết Hắc Vân Ứng đã bị giết chưa?”

“Hắc Vân Ứng có chết hay không đã không còn quan trọng, chỉ cần giết ba tên còn lại thì chúng ta xong nhiệm vụ, sau đó tận lực rút lui.”

“Ba con chuột này phân chia thế nào?”

“Người đuổi theo hai tên kia, để ta đuổi theo tên đã giết lão Vi.”

“Người có nắm chắc không? Hắn rất có thể vẫn còn độc dược.”

“Hắc... hắc... người yên tâm. Người đừng quên ta cũng là luyện linh sư. Độc dược đối với ta chỉ là chuyện nhỏ.”

“Được. Vậy ngươi cẩn thận làm việc. Khi giết xong mục tiêu thì lập tức trở lại Trục Ma Khu, không cần quan tâm chuyện khác.”

“Đã biết! ta đi trước đây.”

Một bóng hình lập tức bay ra khỏi hang đuổi theo dấu vết của Tôn Kỳ để lại. Mấy tức hơi thở sau, một bóng hình khác cũng bay ra khỏi hang đuổi theo một hướng khác.

Hắn vừa bay ra thì trong hang âm âm phát nổ, lửa phun trào ra khỏi miệng hang, cả cái hang đổ sụp. Mọi dấu vết đều bị xóa.

Hắn sẽ không lưu cho luyện linh sư hội thành Hắc Liên bất cứ manh mối gì.

Tôn Kỳ lúc này đang chạy vội.

Hỏa Hỏa thò đầu ra khỏi hồ lô thối mốc:

“Ngươi chạy như vậy sẽ để lại rất nhiều dấu vết. Hành động này không giống tính cách cẩn trọng của ngươi.”

Tôn Kỳ cười:

“Tên đuổi theo ta là một tên đan sư tu vi Tạo Thế nhị trọng, dùng độc với hắn chỉ sợ không có hiệu quả. Mà chỉ sợ hắn đã biết đồng bọn của mình trúng độc mà chết, hắn sẽ thêm càng cảnh giác. Vả lại chúng ta cũng không có địa điểm thuận lợi để dùng độc.”

“Vậy nên ngươi định...” Hỏa Hỏa hỏi.

“Khu hồ nuốt sói.” Tôn Kỳ nhoen cười đáp.

“Ngươi kiếm đâu ra hồ để nuốt sói?”

“Gần đây mười dặm ta phát hiện có hang ổ của ma thú Tạo Thế cảnh. Ta sẽ dẫn dụ bọn hắn đánh nhau.”

“Mười dặm! ngươi có thể dò xét phạm vi bán kính mười dặm ư?”

“Ta phát hiện vài dấu vết để lại, với kinh nghiệm nhiều năm đi rừng của ta thì ta suy đoán gần đây có ma thú Tạo Thế cảnh.” Tôn Kỳ không trả lời thẳng câu hỏi của Hỏa Hỏa mà nói sang chuyện khác.

“Ngươi đã có kế hoạch thì ta an tâm rồi. Vậy ta đi ngủ tiếp đây.”

“Này! Ngươi cũng đừng thành thói như vậy, sắp tới có thể có ác chiến cần dùng tới ngươi. Này... này...”

Hỏa Hỏa lúc này đã ngủ say, nào có nghe tiếng Tôn Kỳ gọi.

Sột soạt... sột soạt...

Một con hồ lớn đang thành thoi mài móng vuốt. Bỗng nhiên nó cảm thấy đầu đau nhói. Đây rõ ràng là kẻ nào đó dùng hồn lực tấn công với nó.

Con hồ lắc lắc cái đầu, ngoại phóng hồn lực bảo vệ đầu.

Nó rất nhanh trở lại thanh tĩnh. Nó gầm lên giận dữ, đây là có kẻ khiêu khích hắn. Có kẻ to gan tại trong địa bàn của nó khiêu khích nó.

Nó rống lên một tiếng lớn chấn động rừng xanh. Sau đó nó phóng hồn lực dò xét xung quanh.

Trong đầu nó rất nhanh hiện lên một bóng hình đang bay tiến về phía nó. Tu vi khí tức của kẻ này cũng tương đương với nó. Đây chính là kẻ đã khiêu khích nó, không hắn thì còn ai nữa.

Ma thú xưa nay đều hung bạo hiếu chiến. Ma thú chưa bao giờ ngại đánh nhau với kẻ cùng khí tức hay khí tức cao hơn nó một chút.

Con hồ âm âm xông tới chỗ kẻ xâm nhập.

Tên truy sát Tôn Kỳ vẫn đang lần theo những dấu vết để lại. Hắn bỗng nhiên nghe được tiếng hồ gầm, một cỗ khí tức cuồng dã phát ra. Hắn có thể cảm nhận được con ma thú này tu vi không kém hắn.

Con ma thú toàn phóng khí tức đang tiến nhanh về phía hắn.

Tên này thâm than không tốt. Đây rõ ràng là chiêu khu hồ nuốt sói nhưng mà tên tiểu tử kia làm sao có thể chọc giận con hồ này mà không bị con hồ xé xác hay phát hiện. Con hồ đang nhắm hướng hắn đã nói rõ con hồ này chỉ phát hiện có hắn là kẻ ngoại lai xâm nhập.

Nhưng mà thời gian cho hắn tìm ra đáp án đã không còn. Một móng vuốt lớn đã vồ tới trước mặt của hắn.

Tên này rút ra trường kiếm chém tới.

Hai bên xông vào nhau, kịch liệt chém giết.

Cả một mảnh rừng đổ rạp, bụi đất tung bay mù mịt, tiếng gươm thét, tiếng va chạm leng keng kéo dài.

Một canh giờ sau, tên Ma tộc không chịu nổi, quay đầu bỏ chạy.

Hắn chạy mãi mới cắt đuôi được con ma thú.

Tên này thở hồng hộc, quần áo rách tung tóe, vết thương trên thân hắn chẳng chít, ma khí rỉ ra từ vết thương, chặt vật không chịu nổi.

Hắn đến bên một bờ suối nhỏ, hắn dùng hồn lực quét xung quanh, thấy không có nguy hiểm gì. Hắn ngồi xuống một tảng đá lấy ra ma thạch khôi phục.

Một lúc lâu sau, khi vết thương đã tốt hơn, hắn đến bên bờ suối.

Hắn vốc lên một ngụm nước, đưa lên miệng uống nhưng khi đưa gần tới miệng thì hắn dừng lại mỉm cười:

“Ngươi hẳn là rất muốn ta uống ngụm nước này đi.”

Mọi thứ vẫn yên tĩnh.

Tên này vẫn thờ ơ nói tiếp:

“Ngươi giết lão Vi bằng độc dược đã bị ta biết nên ta đã sớm đề phòng. Ngươi dụ ta đến đây đánh nhau với con hổ kia sau đó lại tại đây hạ độc nguồn nước, gần đây hẳn là chỉ có con suối này.”

“Kế hoạch của ngươi rất tốt: khu hổ nuốt sói, đoán biết ta đánh nhau với ma thú sẽ bị thương nên đã hạ độc nguồn nước xung quanh. Sau đó từ một nơi bí mật xuất hiện ám sát ta.”

“Nơi ngươi ẩn nấp có thể là...”

“Trong một hốc đất dưới đám cỏ chẳng hạn.”

Bỗng nhiên lúc này, tại một nơi gần đó, Tôn Kỳ nhảy lên, phá đất mà ra.

Tôn Kỳ cảm thương đứng đó, sắc mặt âm trầm nhìn tên truy sát mình.

“Ngươi làm sao phát hiện kế hoạch của ta?”

Tên truy sát nhìn Tôn Kỳ cười khặc khặc:

“Rất đơn giản. Trong lúc ta đánh nhau với con hổ kia, ta vẫn luôn dành một phần chú ý cho xung quanh. Lúc đó ta đã phát hiện ra bóng hình của ngươi.”

“Ngươi không nhân lúc bọn ta đánh nhau mà bỏ chạy lại còn ở gần đó xem xét, chứng tỏ ngươi không muốn chạy trốn mà muốn quay giáo phản kích. Cộng với trước đó ngươi đã giết được lão Vi đã cho ngươi niềm tin bành chướng rằng có thể dùng cách tương tự để giết ta.”

“Hắc... hắc... ta nói không sai chứ?”

Tôn Kỳ hừ lạnh:

“Đúng thì sao chứ? Dù ngươi không trúng độc nhưng ngươi đã bị thương nặng, ta vẫn có thể giết ngươi.”

Tên truy sát nghe vậy thì cười lớn:

“Oát con, ngươi còn không biết Tạo Thế cảnh mạnh như thế nào đâu?”

Tên truy sát rút kiếm chém tới, Tôn Kỳ theo bản năng đưa thương lên đỡ.

Ầm! một tiếng.

Tôn Kỳ bay ngược ra sau, đập vào một thân cây dội ngược lại. Tôn Kỳ quỳ gối chống thương, không ngừng ho khan, linh khí trào ra từng ngụm.

Tên truy sát thấy vậy không những không mừng mà còn nghi hoặc vì một kích của hắn không thể giết chết Tôn Kỳ. Dù cho hắn có bị thương thì một kích này vẫn đủ để lấy mạng một Luyện Linh cảnh. Chuyện xảy ra thế này có thể là do hắn... trúng độc.

Nghĩ đến đây, tên truy sát mặt hơi tái, làm sao có thể như vậy? Hắn đã rất cẩn thận làm sao có thể trúng độc. Hắn vội lấy ra một lọ đan dược. Hắn nhìn lọ

đan dược này mà có chút tiếc nuối vì bên trong là một viên ma linh đan, cực phẩm đan chữa thương, trừ độc, xua tà. Hắn xưa nay vẫn giữ nó như bảo bối không dám dùng.

Không ngờ hôm nay lại vì một tên oắt con mà buộc phải phục dụng.

Tên truy sát ném viên đan vào trong miệng, thôi thúc hồn lực giúp khuếch tán dược lực. Hắn cũng không sợ Tôn Kỳ chạy mất hay đánh lén.

Vì lúc này Tôn Kỳ cũng đang cầm ma thạch, tận lực hấp thu chữa thương.

Tên truy sát thấy vậy cũng lấy ra ma thạch hấp thụ nhưng khi mới hấp thụ được vài viên thì bỗng nhiên sắc mặt hắn đau đớn vặn vẹo. Hắn “oa!” một tiếng ói ra từng ngụm ma khí lẫn trong đó còn có khí xanh lục.

Tên này bịt miệng cố ngăn ma khí tuôn ra, hắn đưa ánh mắt mờ mịt nhìn Tôn Kỳ.

Hắn trúng độc, không những thế trúng độc ngày càng nặng, sao có thể như vậy? Hắn rõ ràng đã dùng giải độc đan cực phẩm, theo lý đã trừ giải hết độc. Hắn rốt cuộc trúng độc khi nào? Trúng độc gì?

Hắn nghĩ mãi cũng không ra. Hắn tức giận hỏi:

“Ngươi rốt cuộc đã hạ độc ta khi nào? Hạ loại độc gì?”

Tôn Kỳ từ từ đứng dậy, nhếch mép cười nói:

“Ngươi không chú ý là quanh đây chỉ có một tảng lớn, lại nằm đúng vị trí bất mất sao?”

Tên truy sát ngoái nhìn tảng đá hắn đã ngồi. Đứng là xung quanh đây chỉ có tảng đá đó là vị trí tốt nhất để ngồi trị thương. Hắn cũng đã kiểm tra qua tảng đá, tảng đá hoàn toàn nằm tại đó tự nhiên, cũng không có độc, mọi thứ xung quanh cũng hoàn toàn bình thường. Vậy nên hắn mới yên tâm ngồi lên.

Nhưng nghe lời Tôn Kỳ khiến hắn có chút hoang mang.

Tôn Kỳ lại tiếp tục nói:

“Độc này do Lục ca ta tạo ra, chưa từng được biết đến trong Ma tộc, ngươi tất nhiên sẽ không biết được. Dù ngươi có dùng cực phẩm giải độc đan thì cũng không giải được. Gặp được ma khí độc sẽ càng biến tướng càng mạnh.”

Tên truy sát nhìn thẳng Tôn Kỳ, hắn đang nghĩ xem lời Tôn Kỳ có mấy phần đúng trong đó. Ánh mắt hắn lảo đảo qua đảo lại. Sau một lúc, hắn bỗng nhiên mỉm cười, nói:

“Ngươi lại định lừa ta. Độc này rõ ràng theo hồn lực mà khuếch tán. Nếu theo ma khí khuếch tán thì lúc ngồi trên tảng đá hấp thụ ma khí thì ta đã bị trúng độc chết. Nhưng lúc này ta dùng hồn lực thôi thúc dược lực thì một lúc sau độc mới phát tác. Ngươi lại tại trước mặt ta dùng ma thạch hấp thụ, rõ ràng là dụ ta theo bản năng cũng lấy ra ma thạch hấp thụ, tạo ra giả tượng là ta vì hấp thụ ma khí mà độc phát. Ngươi thật gian xảo.”

Tôn Kỳ nghe lời này thì mặt có chút biến đổi rất nhỏ nhưng sau đó lại khôi phục như thường nhưng chỉ cần một dấu hiệu nhỏ như vậy là đủ cho tên truy sát kết luận suy đoán của mình là đúng hay sai.

Tên truy sát lập tức phong bế hồn lực, lại tận lực hấp thụ ma khí. Hắn dù có phong bế hồn lực thì hắn vẫn tự tin nghiền ép Tôn Kỳ. Từ Luyện Linh cảnh đến Tạo Thể cảnh là một sự thăng hoa về chất lượng và số lượng trên nhiều mặt, mà bất kỳ mặt nào cũng đủ giết Luyện Linh cảnh.

Tôn Kỳ cũng không chạy trốn mà tại chỗ hấp thụ ma thạch, muốn trong thời gian nhanh nhất khôi phục vết thương.

Tên truy sát hấp thụ một lượng lớn ma khí thì tình hình chuyển biến tốt. Hắn mỉm cười gian ác, suy đoán của hắn đã hoàn toàn chính xác. Hắn đã tạm thời áp chế được độc tính, như vậy là đủ để hắn giết Tôn Kỳ.

Hắn chậm rãi tiến bước, nói:

“Tiểu tử, ngươi đã gây rắc rối cho ta đủ nhiều. Bây giờ ngươi có thể chết. Tất cả đồ của ngươi sẽ thuộc về ta. Ta cũng muốn có loại độc dược kia.”

Hắn giờ kiểm lên chuẩn bị chém xuống thì bỗng ôm ngực đau đớn, ma khí cùng khí xanh lục ồ ạt trào ra từ thất khiếu của hắn. Những vết thương đã khép miệng cũng bị nứt toác, ma khí cùng lục khí cùng trào ra. Hắn muốn ngăn nhưng ngăn không được.

Khuôn mặt hắn sợ hãi tột độ, cùng sự nghi ngờ không lời giải đáp. Hắn nhìn Tôn Kỳ đầy hận thù, hắn biết mình đã trúng độc quá nặng, hắn có thể phải chết tại đây.

“Tiểu tử, ngươi đừng vui mừng vội. Bọn họ sẽ trả thù cho ta.”

Nói rồi hắn thò tay vào trong túi lấy ra một vật. Tôn Kỳ thăm than không tốt.

Tôn Kỳ giậm chân phóng tới, mũi thương đâm xuyên đầu tên truy sát nhưng mà trước lúc hắn chết, hắn đã kịp phóng ra một viên cầu nhỏ lên không

trung.

Tiểu cầu sau đó nổ bắn ra thành nhiều màu sắc.

Tôn Kỳ biết đây là tên này muốn thông tin cho đồng bọn. Tôn Kỳ không nghĩ nhiều, lấy hồ lô thu tên này lại sau đó chọn một hướng bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Lưỡng bại câu thương

Tôn Kỳ vừa chạy gấp vừa nghĩ lại trận chiến vừa rồi, mỗi bước đi của hắn đều là nguy hiểm trùng trùng.

Đầu tiên là để lộ tung tích cho tên truy sát phát hiện, tiếp đó hạ độc nguồn suối đánh lạc hướng đối phương.

Hắn cũng không có hạ độc tại trên tảng đá, hắn cũng không có động tới tảng đá đó, hắn chỉ phá hết những tảng đá xung quanh chỉ để lại một tảng đá tốt nhất. Mọi thứ xung quanh đều là giả tượng chỉ còn tảng đá là thật, ngược lại sẽ khiến tảng đá càng giả hơn. Khiến đối phương lâm vào lầm tưởng.

Và sau đó là điểm quan trọng, nguy hiểm nhất của kế hoạch: hắn phải chịu được đòn tấn công của tên truy sát. Khiến cho tên truy sát nghĩ mình đã bị trúng độc.

Trên thực tế, hắn bị trúng độc chính là lúc hắn tấn công Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ đã bôi một lớp độc trên thân thương. Khi thương và kiếm chạm nhau, lớp độc bị đánh tan khỏi thân thương bay vào trong không khí và tên truy sát đã vô tình hít phải mà không biết.

Trong lúc tên truy sát còn đang nghi ngờ thì độc đã xâm nhập vào người hắn. Lúc hắn lấy ra ma thạch hấp thu thì độc gặp được ma khí nên bùng phát mạnh mẽ.

Sau đó Tôn Kỳ cũng nói với hắn độc được gặp ma khí sẽ bành chướng nhưng tên truy sát không tin, hắn lại nghĩ là do hồn lực.

Tiếp đó tên truy sát tận lực hấp thu ma khí thì với lượng ma khí khổng lồ có thể tạm thời có thể áp chế được độc được. Cũng giống như người thả một ngàn con nai vào chỗ con hổ, con hổ trong lúc nhất thời sẽ bị choáng ngợp ăn không hết nai nhưng qua thời gian thì nai vẫn bị hổ ăn hết.

Sau đó thì kết cục của tên này cũng không cần nói nữa.

Đây là thông minh quá hóa ngốc.

Nhưng khi Tôn Kỳ đã nắm chắc chiến thắng trong tay lại để cho tên này có cơ hội bắn pháo báo tin cho đồng bọn. Đây cũng là sơ sót của Tôn Kỳ.

Khi đến gần chiến thắng, chúng ta thường tự mãn, bất cẩn. Tôn Kỳ cũng vậy.

Đây là bài học đáng nhớ cho Tôn Kỳ.

Không lâu sau Tôn Kỳ rời đi, một bóng hình xuất hiện tại con suối, nơi phát tín hiệu. Hắn dò xét hiện trường, chỉ có vài vết đánh nhau.

Hắn lầm bầm:

“Không có nhiều dấu vết đánh nhau, lão Hồ chết quá nhanh. Chắc chắn là bị trúng độc kế của tên tiểu tử kia. Tên tiểu tử này không đơn giản. Như thế thì càng cần phải tiêu diệt, đành phải bỏ qua cho hai tên kia thôi.”

Nói xong, hắn lướt về phía rừng xa.

Tôn Kỳ đang chạy thì bỗng nhiên sắc mặt biến xấu, hắn cảm thấy có kẻ truy tung. Chắc hẳn là đồng bọn của kẻ hắn vừa giết.

Thời gian quá gấp, Tôn Kỳ cũng chưa kịp nghĩ ra cách đối phó.

Tôn Kỳ lấy thần thức bao bọc toàn thân che giấu, hắn chọn một hướng khác rẽ đi. Nhưng không bao lâu tên truy sát cũng rẽ theo hướng của Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ thấy vậy thì lại tiếp tục rẽ hướng hai ba lần nữa nhưng mà vẫn không thể cắt đuôi tên truy sát. Chỉ cần Tôn Kỳ rẽ hướng là một lúc sau đó tên truy sát cũng đổi hướng theo. Điều này chứng tỏ tên truy sát có cách nào đó biết được hướng di chuyển của Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ ngẫm nghĩ một chút rồi chợt sực nhớ đến cái xác của tên hắn đã giết tại bờ suối. Chắc chắn trên thân tên này có vật gì đó có thể dẫn đường cho

tên phía sau. Tôn Kỳ thăm trách bất cần. Lúc trước hắn không muốn để lại dấu vết nên mới mang theo xác của tên truy sát nhưng không ngờ nó lại gây ra rắc rối khác cho hắn.

Tôn Kỳ đầu óc luôn chuyển suy nghĩ kế hoạch, sau đó hắn gõ gõ Từ Kim Hồ Lô.

Hỏa Hỏa chui đầu ra hỏi:

“Ngươi có chuyện gì sao?”

“Ta chỉ muốn biết ngươi có thể phát huy ra một đòn siêu việt Tạo Thế cảnh sao?” Tôn Kỳ gấp hỏi.

“Tất nhiên là được. Ta chỉ cần cuốn trên năm đám của ngươi, hấp thụ linh khí của ngươi sau đó ngươi tung đám vào đối thủ, ta sẽ tiêu diệt hắn.”

Tôn Kỳ nghe vậy thì gật đầu:

“Được. Ngươi chuẩn bị đi.”

Tôn Kỳ sờ dĩ dám một lần đánh cược liều một trận với tên truy sát lần này vì hắn tin tưởng tuyệt đối vào sức mạnh của Hỏa Hỏa. Hắn cũng biết đây là tên truy sát cuối cùng, chỉ cần giết tên này thì hắn sẽ không cần chạy trốn nữa.

Truy sát bọn hắn lần này có năm tên, hai tên đã đuổi theo Hắc Vân Ưng, hai tên đã bị hắn giết, chỉ còn lại một tên đang truy sát Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ phóng thần thức dò xét xung quanh, hắn đang tìm địa điểm quyết chiến có lợi.

Bỗng nhiên ánh mắt hắn sáng lên, hắn vội đổi hướng sang một bên.

Chạy không bao lâu thì Tôn Kỳ đến địa điểm hắn chọn.

Đó là một ngọn núi đá lớn, chính giữa ngọn núi bị nứt ra một khe rộng chừng hai thước. Khe núi sâu hun hút che đôi ngọn núi. Cho Tôn Kỳ một cảm giác có vị đại năng nào đó lấy tay làm đao chém ngọn núi ra làm hai.

Tôn Kỳ không do dự mà lao vào khe núi.

Một lúc sau đó, một bóng hình xuất hiện cũng dừng trước khe núi, hắn có hơi trầm ngâm do dự.

Trước đó Tôn Kỳ đã giết hai đồng bọn của hắn, chứng tỏ Tôn Kỳ khá mưu mô xảo trá. Có thể Tôn Kỳ đã phát hiện được hắn theo đuôi, và có thể đã đoán ra cái xác kia có vấn đề. Vậy mà Tôn Kỳ vẫn chạy vào khe núi, đây rất có thể là cái bẫy.

Hắn do dự một chút rồi cười gằn:

“Trước sức mạnh tuyệt đối thì âm mưu gì cũng vô dụng, ta không tin thời gian ngắn như vậy ngươi có thể tạo ra bẫy giết được ta.”

Tuy nói như vậy nhưng hắn vẫn nuốt vào một viên giải độc đan sau đó mới bay vào khe núi.

Đi vào được không lâu thì hắn đã thấy Tôn Kỳ đứng ngang chặn đường, một tay cầm thương, một tay cầm khiên chắn.

Tôn Kỳ nhìn kẻ đến, bình tĩnh nói:

“Ngươi không sợ ta đặt bẫy sao?”

Tên này nghe vậy thì mỉm cười:

“Ngươi nói như vậy chứng tỏ ngươi chưa kịp bố trí bẫy hoàn thành, ngươi chỉ đang cố trang bức với câu giờ mà thôi. Ta sẽ không cho ngươi có cơ hội đó.”

Vừa dứt lời, hắn đã lao tới chỗ Tôn Kỳ, tung ra một chương toàn lực.

Tôn Kỳ hy vọng có thể dùng cái chết của hai tên trước đó để dọa tên này rút lui nhưng hiển nhiên là đã bị phát hiện, hắn chỉ có thể chọn phương án cuối cùng. Đối đầu trực tiếp.

Tôn Kỳ nổi giận, khí thế tăng vọt, không một chút chần chừ phóng tới.

Tay nắm khiên đánh tới nghênh đón một chương của đối phương.

Tầm khiên chưa chạm tới tay chương thì đã bị xé nát, sau tầm khiên là năm đám đang hùng hực bốc cháy vẫn đang tiếp tục đánh tới.

Tên truy sát nhú mày, cảm thấy một tia nguy cơ, ngọn lửa này cho hắn một cảm giác bất an nhưng mà khí thế đã phát không thể thu lại. Bây giờ việc hắn có thể làm là toàn lực dốc sức vào một chiêu này.

Khi nắm đấm cùng chuông ấn vừa tiếp xúc.

Ầm ầm tiếng nổ vang, cả ngọn núi rung rinh, đất đá đổ sụp, khí lãng can quét bụi bay mịt mờ.

Ngọn lửa lập tức bùng cháy dữ dội, đất đá hai bên khe núi nóng đỏ, bị nung chảy như dòng dung nham, từ từ nhỏ xuống dưới, ngọn lửa bao lấy toàn thân tên truy sát.

Tên truy sát chỉ kịp hét lên một tiếng thì đã bị ngọn lửa nuốt chửng. Khi ngọn lửa dần tan đi thì chỉ còn lại một cái xác khô, một con gió nhẹ thổi qua, cái xác hóa thành tro bụi bay theo gió.

Tôn Kỳ bị bắn ngược ra sau liên tục va vào vách núi hai bên, khi rớt xuống đất hắn đã hoàn toàn bất tỉnh.

Hỏa Hỏa yếu ớt bay lại gần, nó nhìn Tôn Kỳ bất tỉnh tại chỗ. Khi kiểm tra nó thấy Tôn Kỳ vẫn còn sự sống.

Hỏa Hỏa thở phào nhẹ nhõm.

Hỏa Hỏa dáo dác ngo quanh, nó biết nơi này không nên ở lâu, tiếng động lớn như vậy sẽ thu hút sự chú ý của ma thú xung quanh. Bọn ma thú rất nhanh sẽ đến đây dò xét. Nó cùng Tôn Kỳ phải nhanh chóng rời đi.

Hỏa Hỏa dùng hết phần sức lực còn lại kéo Tôn Kỳ rời xa nơi này. Nó kéo Tôn Kỳ vào trong một hang nhỏ, sau đó lấp đá lấp cửa hang. Hỏa Hỏa lúc này đã uể oải suy yếu cùng cực, nó lập tức chui vào Tử Kim Hồ Lô ngủ say.

Thời gian chậm rãi trôi qua, ngoài trời một cơn mưa nặng hạt đổ xuống.

Mưa đổ ầm ầm, từng bong bóng mưa sinh ra rồi vỡ tan, mùi bùn đất bốc lên.

Tại trong khe núi, gió mưa cuộn trào cuốn đi các dấu vết về một trận chiến ác liệt.

Tong! Tong! Tong! Từng giọt nước nhỏ xuống tạo thành những vũng nước nhỏ.

Tôn Kỳ nằm bất tỉnh trong hang động này đã không biết bao lâu.

Ngón tay của hắn bỗng nhúc nhích. Lại qua một lúc sau đó, hắn từ từ mở mắt. Ánh mắt ngây dại còn chưa lấy lại được sự tỉnh táo.

Sau đó rất lâu, Tôn Kỳ mới thều thào gọi:

“Hỏa Hỏa, ngươi không sao chứ? Ngươi còn đó không?”

Không có tiếng của Hỏa Hỏa đáp lại.

Tôn Kỳ cố cử động chân tay đứng dậy nhưng mà toàn thân hắn vô lực. Khi cố động dậy thì toàn thân hắn đau nhói như muốn vỡ nát.

Hắn đành nằm yên, đưa thần thức dò xét một phen.

Khi dò xét toàn thân xong thì mặt hắn tái mét, sợ hãi cùng lo lắng.

Hắn bị thương quá nặng. Các tiểu linh hồn vỡ nát, bảy đại linh hồn nứt toạc từng mảng lớn, linh khí dòng vỡ vụn ra từng khúc.

Ngay cả Thiên Hải cũng có từng vết nứt sâu dài, Thiên Hải lúc này như một bình gốm với đầy vết nứt, mong manh có thể vỡ bất cứ lúc nào.

Lần này hắn bị thương quá nặng. Nặng đến nỗi hắn cũng không biết nên từ nơi nào chữa thương.

Tôn Kỳ dùng thần thức thôi thúc hắc động hấp thụ xung quanh ma khí.

Hắc động lúc này nặng nề mà chuyển động, từ từ xoay tròn.

Tôn Kỳ không ngờ cả hắc động cũng bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Trận chiến lần này thật sự là lưỡng bại câu thương. Tôn Kỳ lúc này mới nhận thức rõ Tạo Thế cảnh lợi hại.

Chỉ một chiêu đối bình mà đã khiến hắn trọng thương.

Một lúc sau, từ hắc động truyền vào cơ thể Tôn Kỳ một dòng linh khí mỏng.

Tôn Kỳ điều khiển linh khí đổ vào Thiên Hải, lại từ Thiên Hải đi đến các huyết. Linh khí đi đến đâu lập tức xoa dịu đau đớn đến đấy.

Tôn Kỳ lúc này có thể thở mạnh một hơi, tay nhẹ nâng lên, với lấy Tử Kim Hồ Lô gần đó.

Từ Kim Hồ Lô trong tay, Tôn Kỳ dùng thần thức lấy ra một đồng ma thạch nhỏ.

Tôn Kỳ lại thôi thúc hắc động hấp thụ đồng ma thạch này.

Từ trong hắc động, từng dòng linh khí sung mãn truyền vào cơ thể hắn.

Tôn Kỳ lại điều khiển linh khí chạy vào Thiên Hải, tích trữ tại nơi đó. Nhưng rồi hắn chợt phát hiện sự thật khủng khiếp.

Thiên Hải của hắn chỉ trữ được một lượng nhỏ linh khí. Phần linh khí còn lại sẽ theo các khe nứt mà tiêu tán.

Khi hắn chuyển linh khí đến các đại linh hồ khác thì tình huống còn tệ hơn, các đại linh hồ thậm chí còn không chứa được linh khí. Các tiểu linh hồ thì hoàn toàn vỡ nát đã không còn hình dáng của một cái hồ.

Tôn Kỳ thần thò, ngây dại, mắt nhìn chòng chọc trần hang động, miệng thều thào:

“Ta đã bị phế rồi sao? Ta đã hoàn toàn bị phế rồi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 124: Tàn kết hợp cùng phế

Mưa vẫn đang rơi, gió vẫn rít gào bên ngoài, từng cơn gió luồn qua khe hở miệng hang chui vào bên trong làm không khí bên trong hang thêm lạnh, nước mưa vẫn đang nhỏ tong tong, những vũng nước đọng ngày càng lớn.

Tôn Kỳ nằm đấy thần thò. Hắn vẫn không thể tin được mình đã bị phế.

Hắn còn trẻ, còn nhiều ước mơ, còn nhiều kế hoạch.

Hắn bị phế đi rồi, sau này hắn có thể làm được gì chứ?

Không có tu vi, hắn làm sao sinh tồn được trong Ma giới, làm sao hắn còn có thể luyện được đan. Những kẻ từng cùng hắn kết bái huynh đệ liệu có còn coi hắn như huynh đệ. Những kẻ từng quỳ dưới chân tung hô hắn sẽ đối xử với hắn thế nào. Hắn từng gây thù chuốc oán với nhiều kẻ, không có tu vi ai sẽ bảo vệ hắn...

Không có tu vi hắn không thể làm được gì. Không có tu vi hắn không là gì cả.

Tôn Kỳ vẫn đang miên man suy nghĩ. Hắn ước chi một chương của tên truy sát có thể giết chết hắn. Để hắn sống một cuộc đời tàn phế càng khiến hắn đau khổ hơn chết.

Hắn tự hỏi sao lúc đó ông trời không để hắn chết đi.

Tôn Kỳ cố chống tay ngồi dậy, hắn dựa lưng vào vách động, đưa đôi mắt thần thò nhìn về phía trước trong vô vọng.

Hang động tối đen, lạnh lẽo. Như cuộc đời của hắn hiện tại.

Từng dòng ký ức chạy ngang qua đầu hắn, hắn buông lòi hát thầm:

“Trên cánh đồng, có bông cúc nhỏ.

Bông cúc nhỏ đang đưa theo gió.

À ơi! À ơi! À ơi!

Bông cúc nhỏ xinh, nghiêng mình đón nắng, cúi đầu uống sương.

Bông cúc vui cười, gió mây vẫn vương.

Con ngoan! Con cũng như bông cúc nhỏ.

Con ngủ ngoan! Mơ những giấc mơ đẹp.

Trong giấc mơ, con là bông cúc nhỏ.

Ngủ ngoan con hời! la... la... la...”

“La... la...”

“La...”

“...”

Tôn Kỳ trong vô thức bỗng nhớ lại lời mẹ ru, hần lẩm bảm hát theo.

Hần còn nhớ lời mẹ hần vẫn nói: Kỳ nhi ngủ ngoan. Ngày mai là một ngày nắng mới. Rồi sau đó mẹ hần sẽ hôn lên trán hần.

Đầu óc hần chìm trong miền man, mơ màng. Hần lại lẩm bảm những lời vô nghĩa.

Qua không biết bao lâu, cơn mưa cũng đã tạnh hần. Nhưng mà không khí u ám, lạnh lẽ thì vẫn thế.

Trong lúc hần u mê, mờ mịt. Một tia sáng lóe lên, xé tan bóng tối. Cả hang động bùng sắc đỏ.

Mắt Tôn Kỳ có thêm một tia linh động, hần cúi đầu nhìn xuống.

Từ trong Tử Kim Hồ Lô, Hỏa Hỏa bay ra, lập lòe ánh sáng bất định.

Tôn Kỳ lo lắng hỏi:

“Hỏa Hỏa, ngươi không sao chứ?”

“Không sao cái đầu ngươi. Ngươi nhìn ta có giống không sao không hả? Còn không nhanh đưa linh khí đây.” Hỏa Hỏa bực mình quát.

Tôn Kỳ cười khỏ, cũng không chấp với Hỏa Hỏa. Hần kể lại đầu đuôi sự việc chuyện linh hồ của hần đã bị vỡ nát, hần đã bị phế.

Hỏa Hỏa bập bùng nói:

“Ngươi bị phế là còn may. Ta đây bị hao tổn bản nguyên, ta sắp tiêu tán rồi. Còn không nhanh đưa linh khí của ngươi cho ta. Một chút cũng được.”

Tôn Kỳ đưa một ngón tay chạm vào Hỏa Hỏa, trút hết tất cả linh khí vào Hỏa Hỏa.

Một lúc sau, Hỏa Hỏa uể oải nói:

“Chỉ một chút nhiều đây thôi sao?”

Tôn Kỳ gật đầu, hần cũng vô cùng sầu muộn nhưng không thể làm gì. Lần này cũng là hần liên lụy Hỏa Hỏa. Nếu ngay từ đầu hần không đưa Hỏa Hỏa ra khỏi Hỏa Nguyên thì chắc giờ này Hỏa Hỏa vẫn còn ngủ ngon trong tổ của mình. Nếu như hần chọn chạy trốn thay vì tiêu diệt kẻ thù thì giờ này hần cùng Hỏa Hỏa cũng không thể thảm như vậy.

Hần ngập ngừng hỏi:

“Liệu ngươi còn hấp thụ được thứ gì ngoài linh khí không?”

“Không có. Hay ít nhất hiện giờ ta cũng không biết được còn thứ nào khác ta có thể hấp thu ngoài linh khí hay không? Cho dù muốn đi tìm thứ đấy thì cũng vô nghĩa vì thời gian của ta sắp hết. Ta đang dần tan rã.” Hỏa Hỏa khẳng định.

Tôn Kỳ nghe lời này thì cảm thấy vô cùng áy náy, hần lại hỏi:

“Ngươi còn bao nhiêu thời gian?”

Hỏa Hỏa suy nghĩ kỹ rồi đáp:

“Nếu như rơi vào giấc ngủ say thì còn kiên trì được một năm. Nếu như ở bên ngoài như vậy thì chỉ có thể tồn tại khoảng một tháng.”

Cả hai lặng yên không nói một lời nào. Bọn họ đều cảm thấy bế tắc. Thời gian ngắn như vậy là rất khó tìm được thứ gì đó thay thế linh khí. Cho dù có trở lại Hỏa Nguyên cũng không được. Không nói đến quãng đường xa, chỉ nói đến việc trình trạng của Tôn Kỳ hiện nay, hần đã bị phế, một bước cũng khó đi.

Trầm lặng một lúc, Hỏa Hỏa hỏi:

“Ngươi nói ngươi vẫn có thể chuyển hóa linh khí nhưng không thể nào tích trữ lại đúng không?”

Tôn Kỳ gật đầu.

Hòa Hòa nói tiếp:

“Vậy như thế này: Ngươi chuyển hóa linh khí. Khi linh khí thoát ra bên ngoài ta sẽ hấp thụ.”

Tôn Kỳ ngẫm nghĩ thấy cách này có thể thực hiện.

Vậy là Tôn Kỳ lại hấp thụ ma thạch chuyển hóa thành linh khí.

Linh khí vừa sinh ra không có chỗ chứa, lập tức tán mẫn ra. Linh khí trong cơ thể Tôn Kỳ từ mọi bộ phận bay ra, từng dòng linh khí mỏng manh lượn lờ bên ngoài Tôn Kỳ rồi dần dần tan vào không khí xung quanh.

Hòa Hòa bay vờn quanh cổ hấp thụ đám linh khí này.

Một lúc sau, Tôn Kỳ dừng hấp thụ ma thạch, nhìn Hòa Hòa hỏi:

“Ngươi thấy sao? Có hiệu quả không?”

Hòa Hòa thất vọng nói:

“Không có hiệu quả. Linh khí quá mỏng manh lại không tập trung. Linh khí ra bên ngoài rất nhanh bị ô nhiễm bởi ma khí. Ta hấp thụ vào còn bị tổn hao bản nguyên.”

Tôn Kỳ thờ dài thất vọng. Hẳn ngay cả một chút giúp đỡ Hòa Hòa cũng không làm được. Hẳn chưa bao giờ cảm thấy mình vô dụng như lúc này.

Hòa Hòa trầm trùng đang dần suy yếu, nó cần tìm ra biện pháp.

Một lúc sau, Hòa Hòa nói:

“Ngươi nói ngươi không thể tích trữ linh khí, linh khí sẽ tự động thoát ra ngoài. Nếu như ta có thể vào bên trong cơ thể ngươi hấp thụ linh khí thì không phải mọi vấn đề sẽ được giải quyết sao?”

Tôn Kỳ cười khò nói:

“Ta thật không tiếc mạng sống nếu như mạng sống của ta có thể cứu được ngươi. Nhưng mà nếu như ngươi chui vào cơ thể ta không phải ta sẽ bị đốt cháy thành tro bụi sao? Làm sao có thể chuyển hóa linh khí cho ngươi?”

Hòa Hòa cười hắc, nói:

“Ta còn chưa ngộ tới mức đó. Ta cùng ngươi trước đó đã ký hiệu ước có thể câu thông giao tiếp nhưng đó chỉ là tiểu thuật. Bây giờ ta sẽ dạy ngươi Thiên Địa Quy Tắc Ấn Ký.”

Tôn Kỳ khó hiểu:

“Thiên Địa Quy Tắc Ấn Ký là gì?”

Hòa Hòa cũng không biết giải thích làm sao, chỉ có thể nói đại:

“Trong thiên địa đều có quy tắc, tại chỗ ta ở, ta đã gặp rất nhiều loại quy tắc. Vậy nên ta đã chế tạo ra Thiên Địa Quy Tắc Ấn Ký.”

Tôn Kỳ đưa ánh mắt nghi ngờ nhìn nó.

Hòa Hòa thành thật:

“Được rồi. Thiên Địa Quy Tắc Ấn Ký là cái tên ta mới nghĩ ra, được chưa?”

Tôn Kỳ vẫn nhìn nó bằng ánh mắt nghi ngờ.

Hòa Hòa bực mình:

“Đây là liên quan tới sống còn của ta. Ngươi nghĩ ta sẽ lấy mạng sống mình ra đùa sao? Ta mặc dù mới nghĩ ra nhưng ta tự tin có thể thực hiện được.”

Tôn Kỳ nghe vậy thì cũng chỉ biết liếc một lần, cùng lắm là chết mà bây giờ đối với hắn cái chết đã không còn đáng sợ.

“Vậy ta phải làm sao?”

Hòa Hòa giăng giải chi tiết:

“Thiên Địa Quy Tắc Ẩn Kỳ cũng giống như Hồn Phách Ẩn Kỳ của Ma tộc nhưng mà không phải ngươi lạc ấn mà là ta. Ta sẽ hóa thành Thiên Địa Quy Tắc Ẩn Kỳ rồi lạc ấn trên cơ thể ngươi. Ngươi chỉ cần thả lỏng cơ thể, buông ra chống cự, để thần thức kết hợp với ta. Trong lúc này, khi ta hóa thành Thiên Địa Quy Tắc Ẩn Kỳ, ta có thể sẽ không điều khiển được lực lượng của mình. Ngươi sẽ chịu nỗi đau thiêu đốt. Nếu như ngươi không thể kiên trì chịu đựng ngươi sẽ tự dẫn hỏa thiêu thân. Ta cũng sẽ vì thế mà hao hết bản nguyên, không có chỗ ký gửi. Ta sẽ tự động tiêu tán biến mất.”

Tôn Kỳ nghe xong thì biết sự việc quan trọng, ảnh hưởng tới tính mạng của hắn lẫn Hòa Hòa.

Bọn hắn chỉ có duy nhất một cơ hội. Chỉ được thành công không được thất bại.

Tôn Kỳ cố động đậy điều chỉnh thân hình, mỗi cử động của hắn hiện giờ đều khiến hắn đau nhói như muốn vỡ nát.

Một lúc lâu sau đó, Tôn Kỳ đã ngồi thẳng lưng, hai chân khoanh lại, hai tay đặt lên đầu gối lòng bàn tay hướng trời.

Tôn Kỳ nhắm mắt định thần, điều chỉnh nhịp hô hấp đều đặn.

Một đồng ma thạch được đặt xung quanh hắn.

Tôn Kỳ lại mất một lúc lâu sau mới điều chỉnh trạng thái tinh khí thần đến mức tốt nhất có thể.

Tôn Kỳ gật đầu nói với Hòa Hòa:

“Có thể bắt đầu.”

“Được. Ngươi nhất định phải kiên trì cố gắng.” Hòa Hòa nhắc nhở lần cuối.

Sau đó, Hòa Hòa bùng cháy trở lại với hình dáng nguyên thủy. Năng lượng bản nguyên trào ra, nhiệt độ trong hang phút chốc tăng đột biến. Không khí bị vận vạo, đất đá nóng đỏ sắp bị tan chảy.

Hòa Hòa lúc này điều chỉnh không chế năng lượng bản nguyên.

Năng lượng bản nguyên hóa thành những sợi tơ mỏng đan xen, thêu dệt, tách rời, lượn lờ...

Một sợi tơ năng lượng bản nguyên tách ra đâm vào cách tay trái của Tôn Kỳ. Khi sợi tơ vừa tiếp xúc với tay Tôn Kỳ lập tức phát ra tiếng xèo xèo giống như nướng thịt trên than đỏ.

Tôn Kỳ cảm thấy cơn đau cháy phỏng, hắn nghiêng răng cố không phát ra tiếng kêu. Lúc này có tiếng Hòa Hòa:

“Ngươi cố chịu đựng! Ngươi dùng thần thức hòa cùng sợi năng lượng bản nguyên lạc ấn trên tay ngươi.”

Tôn Kỳ cắn răng gật đầu, phóng xuất thần thức kết hợp với sợi năng lượng mới lạc ấn trên tay Tôn Kỳ. Chỗ lạc ấn nóng đỏ bùng, xèo xèo cháy phỏng, từng làn khói lượn lờ. Hồn phách của Tôn Kỳ cũng bị đốt cháy tiêu hao.

Tôn Kỳ thôi thúc hắc động hấp thu ma thạch. Phần lớn linh khí tạo ra sẽ tiêu tán, chỉ còn lại một ít sợi linh khí chạy dọc theo cách tay trái chữa lành vết thương, bổ khuyết chỗ thiếu, giảm nhẹ cơn đau.

Mặc dù linh khí quá ít, tác dụng không nhiều nhưng mà lúc này bất kỳ sự giúp đỡ nào với Tôn Kỳ cũng vô cùng quan trọng.

Sợi năng lượng thứ nhất lạc ấn xong thì sợi thứ hai lập tức nối tiếp.

Tôn Kỳ đau đớn hét lên.

Hòa Hòa trấn an:

“Ngươi yên tâm đi! Một khi lạc ấn bắt đầu thì không thể dừng lại cũng không thể ngắt quãng. Ngươi cố chịu đựng, còn rất nhiều sợi tơ năng lượng chưa lạc ấn.”

Tôn Kỳ tức giận, thảm mắng: tên Hòa Hòa này rốt cuộc có biết nói chuyện không vậy, đây gọi là trấn an sao?

Hòa Hòa ngập ngừng một chút lại nói:

“Ngươi nếu như thấy đau có thể hét lên thật lớn. Chỉ là nếu như bị ma thú nào đó nghe được thì ta với ngươi chết chắc.”

Tôn Kỳ ngậm miệng, nghiêng răng, gắng từng chữ:

“Tên... Hòa... Hòa... Chết... Tiệt...”

Hòa Hòa lơ đãng:

“Tiếp theo ta cần tập trung khắc họa Thiên Địa Quy Tắc Ấn Ký, nếu như có một chút sai lầm ta và ngươi sẽ bị thiêu chết. Vậy nên ngươi yên lặng để ta tập trung khắc họa.”

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Dung hợp

Tại trong hang nhỏ, Tôn Kỳ vẫn đang chịu đựng từng đợt đau đớn.

Lúc đầu hắn còn cắn răng chịu đựng nhưng sau đó hắn đã hoàn toàn chết lặng, thứ giữ hắn còn sống chỉ là một tia ý thức mơ hồ.

Hòa Hòa trong thời gian này cũng không hề lên tiếng, nó đang tập trung cao độ để khắc Thiên Địa Quy Tắc Ấn Ký.

Thời gian trôi qua đã không thể cảm nhận, có lẽ là vài ngày, có lẽ là vài tháng. Hòa Hòa khắc thiên địa quy tắc ấn ký đã đến điểm mấu chốt.

Hòa Hòa lên tiếng nhắc nhở:

“Thiên Địa Quy Tắc Ấn Ký đã khắc họa xong. Bây giờ là khâu cuối cùng: Ta sẽ chuyển toàn bộ năng lượng cùng ý thức của mình lên ấn ký. Nếu thành công ta và ngươi sẽ hoàn toàn liên kết nhưng trong quá trình này sẽ có sự xích giữa hai loại vật chất, hai loại năng lượng.”

“Ngươi phải chuẩn bị tâm lý vì ta cũng không dám chắc thành công trăm phần trăm.”

Tôn Kỳ gượng cười:

“Ngươi cứ làm đi! Ta đã không còn bận tâm tới mạng sống của mình.”

Hòa Hòa quát:

“Ngươi không bận tâm tới mạng sống của mình thì kệ ngươi. Nhưng ta bận tâm tới mạng sống của ta. Ngươi nhất định phải dùng hết sức mình. Ngươi nhất định không được chết.”

Tôn Kỳ biết Hòa Hòa là đang quan tâm tới mình, hắn cảm thấy có chút ấm lòng. Hắn gật đầu.

Bao nhiêu năm cuộc đời, hắn cuối cùng cũng cảm thấy không cô đơn. Hòa Hòa đáng để hắn giao mạng sống mình ra cũng như cách Hòa Hòa đã giao mạng sống của nó cho hắn.

Tôn Kỳ nhắm mắt, ngưng tụ lại toàn bộ sức mạnh, ý chí còn lại.

Á... Á... Á...

Hắn tưởng như mình đã chết lặng trước nỗi đau nhưng mà nỗi đau này vẫn khiến hắn phải hét lên.

Nó không chỉ thiêu đốt thân thể hắn mà còn thiêu đốt cả ý chí, tinh thần, sinh mệnh bản nguyên...

Hòa Hòa thấy Tôn Kỳ đau hét lên, khiến nó cảm thấy lo lắng:

“Chịu đựng, chịu đựng, ngươi nhất định phải chịu đựng. Ngươi không được chết.”

Nhưng mà lúc này Tôn Kỳ đã không còn nghe được bất kỳ lời nào nữa. Hắn ngất đi, thân hình đổ xuống. Hắn co ro, tay chân run run. Ý thức của hắn theo bản năng tự vệ đã chìm sâu vào giấc ngủ, tự tách biệt mình với ngoại giới.

Trong bóng tối vô tận không phương hướng, Tôn Kỳ cảm thấy lạc lõng. Hắn không biết có nên tiến về trước không hay là quay đầu lại hoặc là ngồi một chỗ không làm gì cả.

Hắn không biết. Hắn không biết phải làm sao.

Bỗng nhiên lúc này có âm thanh xa vời gọi hắn:

“Tôn Kỳ... Tôn Kỳ... tỉnh lại...”

Hắn ngược đầu nhìn về nơi xa xăm mặt mờ đen tối. Hắn cất bước, theo tiếng gọi mà đi.

Hắn đi, đi mãi.

Giọng nói cũng lớn dần, rõ dần.

Hắn thấy được ánh sáng. Những tia sáng le lói. Hắn đưa tay chạm vào tia sáng.

Tôn Kỳ từ từ mở mắt, một đốm lửa nhỏ đang nhảy nhót trước mặt hắn.

Hỏa Hỏa vui vẻ cười nói:

“Ngươi cuối cùng cũng đã tỉnh. Ta thật lo sợ ngươi vì không chịu được mà chết đi.”

Tôn Kỳ cảm thấy đau nhức toàn thân, hắn chống tay ngồi dậy, bỗng nhiên hắn cảm thấy khác lạ, ánh mắt hắn rực sáng nói:

“Vết thương của ta. Ta đã không còn cảm thấy đau như trước nữa. Là chuyện gì đã xảy ra?”

“Còn có thể là gì? Tất nhiên là ta đã chữa cho ngươi rồi.” Hỏa Hỏa kiêu ngạo đáp.

Tôn Kỳ kiểm tra toàn thân. Một lúc sau, hắn dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Hỏa Hỏa.

Hỏa Hỏa thở dài, thuật lại toàn bộ quá trình đã xảy ra.

Hỏa Hỏa sau khi giải phóng năng lượng bản nguyên trở về trạng thái nguyên thủy tạo thành một cỗ nhiệt lượng khổng lồ. Hỏa Hỏa đã tách từng sợi năng lượng bản nguyên rồi lặc ấn trên cánh tay trái của Tôn Kỳ.

Sau khi hoàn thành ấn ký chính là quá trình dung hợp nhưng mà năng lượng của Hỏa Hỏa quá lớn, dù nó đang ở trạng thái suy yếu thì cỗ năng lượng này cũng quá lớn đủ để thiêu đốt bất kỳ vật gì.

Vậy là Hỏa Hỏa đã hóa đi cỗ năng lượng này cho đến khi năng lượng của nó cân bằng với năng lượng của Tôn Kỳ. Sau đó nó mới bắt đầu dung hợp với Thiên Địa Quy Tắc Ấn Ký, cũng là dung hợp với Tôn Kỳ.

Cũng may là cơ thể của cả hai không có bài xích kịch liệt nên quá trình dung hợp tương đối thuận lợi.

Sau khi dung hợp, Hỏa Hỏa vẫn còn dư một ít năng lượng thừa nên nó đã thiêu đốt tất cả linh hồ, linh dòng của Tôn Kỳ. Hỏa đi tắt cả linh hồ linh dòng thành hư không. Hỏa Hỏa cũng định thiêu đốt Thiên Hải, chữa trị cho Thiên Hải.

Nhưng mà Thiên Hải vô cùng bền chắc, như có một cỗ lực lượng vô hình bảo vệ nên Hỏa Hỏa chỉ có thể vá một số vết nứt cho Thiên Hải. Đến lúc này cỗ năng lượng dư thừa đã hoàn toàn tiêu hết.

Tôn Kỳ nghe xong thì thở ra một hơi. Kết quả này đã là tốt nhất.

Nếu như vấn đề linh hồ, linh dòng ở trạng thái vỡ nát thì hắn sẽ không bao giờ khôi phục lại được. Tại Ma giới hắn vẫn chưa nghe được có biện pháp chữa được linh hồ vỡ nát, vậy nên linh hồ vỡ nát tương đương bị phế vĩnh viễn. Vì thế nên trước đây hắn mới tuyệt vọng như vậy.

Nhưng bây giờ tất cả linh hồ, linh dòng đã bị thiêu hủy, hắn có thể một lần nữa tu luyện lại. Đây chính là kết quả mà hắn cũng không dám nghĩ đến.

Chỉ còn một vấn đề nữa thôi: đó là chữa lành Thiên Hải.

Tôn Kỳ hỏi:

“Hỏa Hỏa, nếu như ngươi có đủ năng lượng phải chăng có thể vá lại các vết nứt.”

“Có thể.” Hỏa Hỏa suy nghĩ một chút rồi nói.

“Vậy thì còn chờ gì mà không làm?”

“Ngươi ngốc à! Ta đã hóa đi năng lượng của mình để ngang mức với năng lượng của ngươi. Bây giờ ta lấy đâu ra năng lượng để vá lại Thiên Hải.”

“Ngươi làm sao mới có được năng lượng?”

“Còn phải hỏi, tất nhiên là ngươi cung cấp thật nhiều linh khí cho ta.”

“Nhưng ngươi phải vá lại Thiên Hải thì ta mới có nhiều linh khí cho ngươi.”

“Ngươi phải cho ta nhiều linh khí thì ta mới vá được Thiên Hải.”

“Nhưng mà...”

Cả hai bọn họ nhìn nhau, cười khổ. Đây rõ ràng là một cái vòng luẩn quẩn không nổi thoát.

Tôn Kỳ lúc này nhớ ra gì đó, đột nhiên hỏi:

“Ta và ngươi lúc này đã kết hợp với nhau, vậy có phải ta có thể phát huy ra năng lực của ngươi?”

Hỏa Hỏa ngao ngễ nói:

“Đúng như vậy, ngươi có thể sử dụng một phần năng lực của ta.”

Tôn Kỳ vui mừng, hắn bị trọng thương muốn bảo vệ bản thân sẽ rất khó nếu như có thể sử dụng được năng lực của Hỏa Hỏa vậy thì hắn sẽ không cần lo cho an toàn bản thân, thậm chí hắn có thể thiêu chết Hợp Nhất cảnh.

Tôn Kỳ hỏi lại:

“Một phần năng lực của ngươi có đủ thiêu chết Hợp Nhất cảnh không?”

“Không được.” Hỏa Hỏa dứt khoát.

Tôn Kỳ có chút thất vọng nhưng rất nhanh tan biến, hắn hỏi lại:

“Vậy thiêu chết Tạo Thế cảnh?”

“Không được.”

“Vậy thì Luyện Linh cảnh?”

“Luyện Linh cảnh sao? Cũng không được luôn.”

“Vậy ngươi rốt cuộc có thể làm cái gì?”

“Không phải ta đã từng nói với ngươi rồi sao? Ta có thể đun nước, đốt củi, trang bức...”

“Ta cần mấy trò vật đấy để làm gì cơ chứ? Không phải lúc trước ngươi rất mạnh sao? Đến bây giờ cả Luyện Linh cảnh cũng không làm được gì?”

“Không phải cũng vì ngươi sao? Để có thể hoàn thành dung hợp, ta đã tự hóa đi năng lượng bản thân cho ngang bằng với năng lượng của ngươi. Ta yếu không phải do ngươi yếu sao?”

Tôn Kỳ đen cả mặt nhìn tên Hỏa Hỏa.

Hỏa Hỏa hiển hóa giống như hình ngươi, lấy tay vỗ vỗ vai Tôn Kỳ an ủi.

Tôn Kỳ ngạc nhiên hỏi:

“Ngươi có thể biến đổi hình dáng sao?”

“Tất nhiên rồi. Ta có thể dễ dàng thay đổi hình dáng. Ta dùng nhân hình cho giống Nhân tộc với ngươi.”

“Vậy sao lúc trước ngươi nói muốn hóa ra bàn tay tiêu hao rất lớn còn đòi ta bồi thường.”

“A! Ta buồn ngủ. Ta đi ngủ trước đây.”

Nói xong Hỏa Hỏa liền chui vào ẩn ký biến mất.

Tôn Kỳ thấy vậy mà cười khổ. Mây đen che lòng hắn đã hoàn toàn tan biến.

Một lúc sau, Tôn Kỳ đứng dậy vươn vai nhưng lập tức la oai oái vì đau, thân thể hắn vẫn còn chưa khôi phục.

Hỏa Hỏa nhảy ra cười lớn chế nhạo.

Hai bọn bắt đầu một hành trình mới cùng nhau.

....

Tôn Kỳ rẽ ra đám cây thấp. Trước mặt hắn lúc này là một cánh đồng cỏ mênh mông rộng lớn.

Hòa Hòa bắt chéo chân, ngồi trên vai Tôn Kỳ, nói:

“Này, ngươi có biết đường không vậy? Chúng ta hình như không phải đang quay lại đường cũ sao?”

Tôn Kỳ giải thích:

“Khe núi cũ đã bị đá lấp đường lại có nhiều ma thú vờn quanh, chúng ta chỉ có thể chọn đi đường vòng. Ta đã kiểm tra kỹ, đường này có nhiều dấu chân ma thú cấp thấp là con đường tương đối an toàn.”

“Ý ngươi là đi đường vòng trở lại chỗ cũ? Sao ta lại cảm thấy càng đi càng xa thế này?”

“Ngươi hỏi thật nhiều. Ngươi nên biết ta đã sống trong rừng rất nhiều năm, kỹ năng đi rừng của ta tuyệt đối khó ai sánh nổi. Lúc trước, ta còn được mệnh danh là cậu bé rừng xanh. Ngươi cứ tin ở ta.”

Tiếp theo, Tôn Kỳ cùng Hòa Hòa rong ruổi trên cánh đồng cỏ bất tận.

Tôn Kỳ vừa đi vừa nghỉ. Những lúc nghỉ ngơi, Tôn Kỳ thường lấy dụng cụ ra luyện đan chữa thương. Đáng tiếc là thực lực của Tôn Kỳ toàn diện giảm mạnh, tu vi cũng chỉ tương đương Luyện Linh nhất trọng trung kỳ, thần thức cũng chỉ có thể tỏa ra mười thước xung quanh. Vậy nên hắn chỉ có thể luyện vài ba loại đan được cấp thấp.

Thời gian mười ngày qua đã đủ hắn chữa khỏi những vết thương bên ngoài, chỉ còn Thiên Hải vết nứt là vẫn chưa nghĩ được biện pháp chữa trị.

Gió mát thổi nhẹ, cỏ lá đung đưa, hương hoa nhẹ nhàng, cánh đồng thơm ngát mùi thơm hoa cỏ.

Hòa Hòa đứng trên vai Tôn Kỳ hỏi:

“Này, chúng ta đã đi mười ngày rồi mà vẫn chưa ra khỏi cánh đồng cỏ, ngươi chắc là đường này đúng chứ?”

Tôn Kỳ tự tin:

“Ngươi cứ tin vào kinh nghiệm đi rừng của ta. Chúng ta vẫn đang đi đúng hướng.”

Mấy ngày sau đó, bọn hắn cuối cùng cũng đi ra khỏi cánh đồng cỏ.

Hòa Hòa nhìn phía trước hỏi:

“Cảnh tượng này hình như không phải là đường cũ?”

Tôn Kỳ gãi đầu cười cười:

“Có lẽ chúng ta đã lạc đường.”

Hòa Hòa nhìn Tôn Kỳ dè dặt:

“Hèn gì. Ta đã từ lâu cảm thấy không ổn. Xí... cái gì mà cậu bé rừng xanh chứ!”

Tôn Kỳ đỏ mặt:

“Cái này cũng không thể trách ta. Ta là có kinh nghiệm đi rừng thật nhưng vừa rồi là đồng cỏ không phải rừng.”

Hòa Hòa không thèm nghe hắn giải thích, vẫn lăm lăm chêu chọc:

“Cậu bé rừng xanh... cậu bé rừng xanh...”

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Bị bắt

Trước mắt Tôn Kỳ cùng Hòa Hòa lúc này là hoang mạc, đất khô cằn cỗi, lổm đổm vài bụi cỏ thấp, thỉnh thoảng sẽ có một cây cao.

Đổi mắt ra xa tí đều là cảnh tượng như thế này.

Đây chính là khu vực hoang mạc, giao giới giữa đồng cỏ và sa mạc. Nếu tiếp tục đi tới, Tôn Kỳ rất có thể tiến vào sa mạc.

Hỏa Hỏa nhìn Tôn Kỳ hỏi:

“Tiếp theo nên làm thế nào?”

Tôn Kỳ ngẫm nghĩ rồi nói:

“Dù sao tiến tới hay quay lại đều là lạc đường. Chi bằng cứ đi về phía trước. Ta cũng muốn mở rộng tầm mắt, khám phá thế giới.”

Hỏa Hỏa hí hóp nhìn hấn:

“Có thật không?”

Tôn Kỳ gật đầu khẳng định:

“Thật! thật còn hơn vàng.”

Hỏa Hỏa chăm chăm nhìn hấn. Tôn Kỳ không chịu được ánh mắt hoài nghi của Hỏa Hỏa, cuối cùng đành nói thật.

Hấn không muốn dùng bộ dạng như thế này trở về, rất có thể bị kẻ thù hại chết. Hấn định khôi phục lại thực lực sẽ trở về.

Hỏa Hỏa vỗ vai hấn:

“Người trong lòng có quá nhiều suy nghĩ, có quá nhiều tâm sự, có quá nhiều sự nghi ngờ. Người không chịu tin ai cả, người không bao giờ chịu nói thật tất cả. Người cứ sống như vậy sẽ chỉ khiến người thêm nặng lòng, cuộc sống của người sẽ tràn đầy ngờ vực, một ngày nào đó người sẽ bị áp lực do chính người tạo ra đè chết người.”

“Tin lời ta, người hãy thả lỏng một chút. Ít nhất trước mặt ta, người không cần nói dối. Ta và người đều giống nhau, ta và người đã dung hợp với nhau. Ta sẽ không bao giờ gây hại cho người.”

Tôn Kỳ trầm mặc một lúc, sau đó nói:

“Cám ơn người, Hỏa Hỏa! lời người nói không sai nhưng mà để tồn tại được trong thế giới này ta đã phải nói dối lừa gạt rất nhiều lần, nhiều đến mức đôi khi chính ta cũng không phân biệt được đâu là thật giả. Được rồi, từ nay ta sẽ thay đổi, sẽ nói thật với người.”

Cả hai nở nụ cười bước chân vào hoang mạc.

Thời tiết của hoang mạc vô cùng khô nóng, từng đợt gió cát thổi mù mịt, những bụi cỏ tróc rễ lăn lông lốc.

Tôn Kỳ dựa lưng vào thân cây, thở hồng hộc, lấy tay phui phui cát trên vai. Hấn đang tránh một đợt bão cát.

Hấn đã đi đường được mấy tháng, đã băng qua hoang mạc tiến vào sa mạc. Trên quãng đường này không gặp được nhiều ma thú cường đại, chủ yếu là mấy loại côn trùng, rắn, rết, bò cạp... nấp tại trong cát rồi xông ra đánh lén. Với những chiêu này, Tôn Kỳ vẫn là nhẹ nhàng tránh khỏi.

Thứ nguy hiểm nhất tại sa mạc không phải lũ độc vật mà chính là thời tiết nơi đây.

Theo như nhiều tài liệu ghi chép thì sa mạc hình thành do sức nóng của các dòng dung nham ngay dưới bề mặt tỏa lên trên.

Vì thế trong sa mạc sẽ không có nhiều nguồn nước, không có nước thì thực vật sẽ dần chết theo và chỉ còn vài loại cây có thể chống chịu được.

Trong sa mạc thường có những cơn gió lớn và cuồng bạo. Đặc biệt là gió lớn có thể biến thành bão cát. Bão cát có thể kéo dài vài dặm trong mấy canh giờ liền. Đây chính là một trong những nguy hiểm nhất trong sa mạc.

Không khí sa mạc hanh khô, ma khí mỏng manh. Đi trong sa mạc, ma khí trong cơ thể sẽ từ từ tiêu tán vào không khí, vậy nên cần ma thạch liên tục bổ sung.

Tôn Kỳ lấy ra một khối ma thạch bổ sung linh khí, Hỏa Hỏa cũng bên cạnh ăn chực.

Đúng lúc này, Hỏa Hỏa đứng trên vai Tôn Kỳ nhìn về phương xa liền nói:

“Ngoài đằng xa hình như có một đoàn xe.”

Tôn Kỳ từ từ mở mắt nhìn theo hướng tay chỉ của Hỏa Hỏa, nói:

“Trong sa mạc có đoàn xe buôn đi ngang qua cũng không phải đặc biệt kỳ lạ. Chúng ta mặc kệ bọn họ thôi.”

Hỏa Hỏa gật đầu, lại tập trung hút trộm linh khí.

Một lúc sau đó, bão cát tan đi, Tôn Kỳ đứng dậy tiếp tục hành trình. Hòa Hòa thì vẫn còn thò thò:

“Này, sao ngươi không hấp thu thêm chút nữa?”

Tôn Kỳ cười khò:

“Ngươi cũng biết, ta hấp thụ linh khí đổ vào Thiên Hải, ngươi lại từ Thiên Hải lấy ra linh khí. Cả hai quá trình làm cùng lúc sẽ gây áp lực không hề nhỏ cho cơ thể ta. Nếu kéo dài sẽ ảnh hưởng tới khôi phục Thiên Hải sau này. Ngươi cố chịu đựng để ta tìm biện pháp vá lại Thiên Hải. Lúc đó sẽ có nhiều linh khí cho ngươi.”

Hòa Hòa tiu nghỉu, cũng chỉ có thể như vậy.

Đi không được bao lâu, Tôn Kỳ lại thấy đoàn buôn lúc trước. Hắn không muốn rắc rối nên rẽ sang hướng khác nhưng mà bọn kia lại không nghĩ giống hắn.

Năm con ma thú trước sau áp sát, bao vây Tôn Kỳ, tên thanh niên thủ lĩnh ngồi trên một con ma thú, nhìn xuống Tôn Kỳ hỏi:

“Vị huynh đệ này không biết tên gì? Từ đâu mà đến? trong sa mạc này nguy hiểm, có muốn đồng hành cùng bọn ta.”

Tôn Kỳ nghe xong thì biết tên này không có thiện ý nên từ chối khéo.

“Đa tạ, ta tự có cách của mình.”

Tên thuộc hạ bên cạnh nghe vậy thì giận mắng:

“Ngươi có biết đây là ai không? Đây chính là Cố thiếu gia của Cố gia thương đội. Cố thiếu gia đã có lời mời, ngươi lại dám từ chối sao? Có phải muốn ăn đòn phải không?”

Tên gọi Cố thiếu gia làm bộ xua tay trách mắng thuộc hạ, sau đó nhìn Tôn Kỳ nói:

“Ta nhìn vị huynh đệ này rất quen mắt. Chắc là tháng trước trong thọ lễ của ông nội ta, huynh đệ cũng tham dự.”

Tôn Kỳ nhìn tên họ Cố chăm chăm, mắt đối mắt.

Tên họ Cố bỗng nhiên cười gian xảo ra lệnh:

“Bắt lấy hắn!”

Bốn tên thuộc hạ lập tức nhảy xuống ma thú, hai tên rút đao kề ngay cổ Tôn Kỳ, hai tên bẻ tay Tôn Kỳ ra sau không chế.

Tôn Kỳ bây giờ tu vi đã rút xuống Luyện Linh nhất trọng trung kỳ nên chỉ có thể ngoan ngoãn chịu đòn. Nếu như là ngày xưa hắn có thể đánh một đám như thế này.

Khi thấy Tôn Kỳ đã hoàn toàn bị không chế, tên thanh niên họ Cố mới nhảy xuống ma thú lại gần Tôn Kỳ.

Hắn cười nói:

“Ta thật may mắn, không ngờ đi trong sa mạc cũng bắt được một con mồi.”

Một tên thuộc hạ nịnh nọt:

“Thiếu gia hồng phúc tề thiên, chính là mệnh chủ thương hội sau này.”

Tên họ Cố nghe lời này thì cười híp mắt nhưng mà vẫn giả bộ quát mắng tên thuộc hạ sau này phải khiêm tốn.

Hắn nhìn quanh Tôn Kỳ, thấy Tôn Kỳ cũng không có gì quá đặc biệt. Hắn giật túi đồ của Tôn Kỳ, xem xét bên trong.

Bên trong túi của Tôn Kỳ chỉ có chục viên ma thạch cùng mấy loại đan dược cấp thấp.

Sau đó hắn lại chú ý tới hồ lô bên hông của Tôn Kỳ, hắn đưa tay khê hấp lấy. Hắn chăm chú nhìn hồ lô sau đó kinh ngạc nói:

“Từ Kim Hồ Lô. Thứ này ta chỉ nhìn thấy trong sách, không ngờ hôm nay lại được cầm tận tay. Nhưng sao nó lại nhỏ hơn trong mô tả? A! ta hiểu rồi, ngươi vô tình tìm thấy một dây Từ Kim Hồ Lô, ngươi vội vàng hái luôn trái hồ lô non. Ngươi thật may mắn! Vật hiếm có như vậy cũng bị ngươi tìm được.”

Một tên thuộc hạ nghe vậy liền tăng tốc:

“May mắn của hần không phải đều làm áo cưới cho thiếu gia sao? Chúc mừng thiếu gia có một bảo vật vô song. Sau này có thể quét ngang địch thủ.”

Tên họ Cố nghe vậy thì cười đáng tiếc nói:

“Từ Kim Hồ Lô tuy là vô cùng hiếm thấy thế nhưng lại là đồ vô dụng. Không có tác dụng gì cả. Có lẽ tác dụng duy nhất của nó chỉ là đeo làm đẹp.”

Sau đó hần nhìn Tôn Kỳ cười nói:

“Ngươi hần là một tán tu đi?”

Tôn Kỳ trầm mặc không nói.

Tên họ Cố cũng không truy xét, hần nhảy lên ma thú, phát tay nói:

“Nhốt hần vào cũi. Chúng ta tiếp tục lên đường.”

Vậy là Tôn Kỳ bị áp giải theo bọn họ.

Cách đó trăm thước là một đoàn xe chờ đợi, có mười hai chiếc cũi, bên trong là mỗi chiếc cũi nhốt mười mấy tên Ma tộc, mỗi tên có tu vi từ Luyện Linh nhất trọng tới tam trọng.

Dọc hai bên xe chở cũi sắt là đoàn năm mươi tên hộ vệ, trong đó có một tên Tạo Thế cảnh cường giả.

Tôn Kỳ bị ném vào trong một chiếc cũi, đã có khoảng mười tên Ma tộc trong này. Tất cả bọn hần đều chung một bộ dạng nhếch nhác, tuyệt vọng, buồn bã. Thấy Tôn Kỳ bị ném vào thì bọn họ tự động xích ra nhường cho Tôn Kỳ một chỗ ngồi, có kẻ nhìn Tôn Kỳ với ánh mắt đồng tình, có kẻ là ánh mắt thương hại, có kẻ là ánh mắt hả hê khi có thêm kẻ bị bắt.

Tên họ Cố tới gần lắm bấm gì đó với tên Tạo Thế cảnh cường giả, sau đó tên Tạo Thế cảnh gật đầu mỉm cười. Tên họ Cố cũng cười theo giống như vừa được khen ngợi.

Tên họ Cố phát tay cao giọng:

“Xuất phát!”

Đoàn xe chậm chậm tiến lên trong gió cát sa mạc.

Tôn Kỳ ngồi trầm mặc dựa lưng vào khung sắt.

Hòa Hòa lúc này câu thông với Tôn Kỳ, hỏi:

“Này, tại sao lúc đầu tên kia còn tỏ ra thân thiện, sau đó hần hỏi một câu, ngươi không trả lời thì lập tức hần đổi thái độ bất ngời? Có phải do hần ghét thái độ của ngươi?”

Tôn Kỳ cười khổ nói:

“Hần hỏi bấy ta. Kiểm tra xem ta có phải sống tại khu vực này không?”

Hòa Hòa nói:

“Có phải hần hỏi về đám gỗ của ông nội hần, đã gặp được ngươi? Sao ngươi không trả lời đại là đã gặp.”

“Là thọ lễ không phải đám gỗ.”

“Ngươi còn rảnh mà bắt bẻ ta sao! Vậy nên ngươi bị bắt là đáng đời.”

“Đây là câu hỏi bấy, chắc chắn thẳng trước không hề có thọ lễ ông nội hần. Nếu ta trả lời là có tham dự thì là nói dối. Nếu ta trả lời là không thì sẽ bị hỏi lại lúc đó cũng sẽ lộ ra ta nói dối. Vì ta vốn không biết thọ lễ của ông nội hần hoặc cũng có thể vốn dĩ không có cái gọi là thọ lễ.”

“Vậy nên ngươi chọn cách im lặng.”

“Im lặng cũng chỉ chứng minh ta biết ý đồ của hần, cũng nói cho hần biết ta thực sự không biết câu trả lời. Chỉ một câu hỏi, hần đã dò ra ta không phải sống tại khu vực này. Sau đó thì hần không chán chừ mà bắt ta.”

“Này, không phải nói ngươi là đan sư sao? Danh phận đấy hình như cũng rất lớn đi.”

“Nhưng ta làm sao có thể chứng minh? Thân phận lệnh bài ta để trong Từ Kim Hồ Lô, nếu như trước mặt bọn hần, ta lấy đồ từ trong hồ lô ra thì ta cũng không biết hậu quả là gì?”

“Lúc hần hỏi ngươi có phải tán tu hay không, sao ngươi không nói ngươi là đan sư của thành Hắc Liên. Chắc chắn sẽ dọa hần tè vãi đái.”

“Như vậy càng không được. Hần kiểm tra túi đồ của ta, có thể đoán ra ta là tán tu. Nếu ta nói ta là đan sư thành Hắc Liên thì sẽ bị hần ngay lập tức giết chết bịt đầu mối. Hần đã cướp đồ của ta, cả hai bên đã kết xuống oán thù. Nếu hần biết ta có thể có thân phận không bình thường thì sẽ tiêu diệt ngay uy hiếp từ trong trứng nước.”

“Vậy sao ngươi biết hần sẽ không cướp rồi giết mà bắt ngươi?”

“Ta nhìn thấy đoàn xe nên đoán đây là đoàn buôn nô lệ.”

“Vậy là sau tất cả ngươi chỉ có thể im lặng.”

“Thật ra ta muốn dùng sự im lặng, lại thêm một anh khí hiền ngang, lại thêm một chút trang bức. Để hần nghĩ ta thân phận không phải bình thường mà tha cho ta. Đáng tiếc thất bại.”

“Ta đã nói rồi mà ngươi không chịu nghe.”

Tôn Kỳ kinh ngạc hỏi:

“Ngươi nói lúc nào? Dám trước mặt ta làm bộ tỉnh tuống sao?”

Hòa Hòa thần nhiên:

“Không phải ta đã nói với ngươi, ta rất biết trang bức sao? Ta có thể dạy cho ngươi. Vậy mà ngươi còn dỗi nói là đồ vô dụng. Bây giờ thì sáng mắt ra chưa.”

Tôn Kỳ cười khỏ, tên này thông minh thì không thấy đâu chỉ cả khía hần là giỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Đào mỏ

Đoàn xe buôn nô lệ chậm rãi băng vượt ngang qua sa mạc. Trên đường đi không thiếu lần bị ma thú bất ngờ tấn công nhưng tất cả chỉ có hiểm không nguy. Tạo Thế cảnh cường giả ra tay dễ dàng bình định mọi uy hiếp.

Ba tháng sau, đoàn xe buôn nô lệ cuối cùng cũng qua được sa mạc. Sau đó lại tiến vào đồng cỏ hoang mạc.

Lại tiếp thêm năm tháng nữa, đoàn xe thẳng hướng phương bắc, không khí càng ngày càng lạnh lẽo, hanh khô.

Tôn Kỳ nghe bọn vệ sĩ trò chuyện mới biết: đoàn xe này đi về phương bắc đến một nơi gọi là Phong Hàn Nguyên.

Phong Hàn Nguyên thuộc về Sơn Nguyên Khu.

Sơn Nguyên Khu nằm về phía bắc của Hắc Liên Khu. Sơn Nguyên Khu là một khu nhỏ chỉ bằng một phần mười Hắc Liên Khu. Sơn Nguyên Khu nằm trên một vị trí khá cao so với mặt đất, nơi đây ma khí mỏng manh, khí hậu khô lạnh, thực vật chủ yếu là cây bụi, ma thú không nhiều, nguồn nước khan hiếm. Nói tóm lại đây là nơi chó ăn đá gà ăn sỏi, không thích hợp sinh sống.

Ai cũng không nguyện ý định cư lâu dài tại đây.

Nơi đây mặc dù khắc nghiệt nhưng lại có những mỏ khoáng sản lớn, cung cấp nguyên liệu luyện kim cho các khu xung quanh.

Vậy nên nơi đây mở rất nhiều mỏ khai thác. Mà muốn khai thác thì cần thợ mỏ nhưng nơi đây không hề có ai chịu định cư nên muốn có thợ mỏ thì chỉ có thể mua nô lệ từ các thương hội.

Cổ gia thương hội chính là một thương hội chuyên buôn nô lệ cho các khu mỏ.

Chuyến đi lần này kéo dài một năm từ lúc Tôn Kỳ bị bắt tới lúc đến được khu mỏ.

Bọn Cổ gia bàn bạc gì đó với chủ mỏ, sau đó cả hai bên vui cười trao đổi ma thạch cùng nô lệ.

Đám Tôn Kỳ được đưa ra khỏi xe cũi. Bọn hần được dẫn tới một cái sân rộng, một tên đại hần cao to hùng hổ, tiếng nói như sấm rền, chỉ tay từng tên nô lệ nói:

“Bọn các ngươi từ bây giờ là thợ mỏ. Các ngươi sẽ làm việc ba canh giờ rưỡi mỗi ca, cách mỗi ca sẽ có nửa canh giờ nghỉ ngơi. Mỗi ca nghỉ các ngươi sẽ được phát cho một viên ma thạch. Các ngươi nếu như làm vượt chỉ tiêu sẽ được thưởng thêm.”

“Ta nói cho các ngươi biết khi đã đến đây làm việc thì ngoan ngoãn cho ta, kẻ nào không tuân lệnh sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc. Các ngươi cũng đừng mơ tưởng chạy trốn. Tại đây, ngoài ta ra còn có ba vị Tạo Thế cảnh khác, xung quanh khu mỏ đã được bố trí trận pháp bảo vệ, mỗi mười thước đều có đội tuần tra dò xét.”

“Ta gọi là Hùng Chính Sur từ hôm nay sẽ quản lý tất cả đám các ngươi.”

Hùng Chính Sur ngừng lại một lát, phát tay ra lệnh cho bọn lính đưa đồ cho đám thợ mỏ rồi hắn nói tiếp:

“Các ngươi mỗi tên sẽ được phát cho một cây cuốc chim và một túi vải bố, nếu như có hư hỏng thì lập tức báo lại. Kẻ nào giấu riêng sẽ bị khép vào tội tàng trữ vũ khí, hình phạt là bị đánh đến chết.”

“Các ngươi có ý kiến gì không?”

Đám nô lệ nhìn nhau, có một tên tay run run giọng lên. Hùng Chính Sur nhìn hắn gật đầu ra hiệu cho nói.

Tên này giọng sợ sệt hỏi:

“Bọn ta phải làm bao lâu mới được thả ra?”

“Cả đời.” Hùng Chính Sur dứt khoát.

Tên này lại nói:

“Nhưng như vậy...”

Hắn chưa kịp nói hết thì đã bị Hùng Chính Sur cách không một thước chụp chết. Hùng Chính Sur cao giọng nói:

“Còn ai có ý kiến không?”

Đám nô lệ sợ hãi, làm sao còn dám mở miệng.

Hùng Chính Sur không thấy ai lên tiếng thì gật đầu:

“Nếu đã không ai có ý kiến thì các ngươi nghỉ ngơi nửa canh giờ, hấp thụ ma thạch sau đó bắt đầu làm việc.”

Tiếp đó thì có mấy tên lính đưa cho mỗi tên nô lệ một viên ma thạch.

Tôn Kỳ ngồi xuống khoanh chân, an tĩnh hấp thụ ma thạch.

Tiếng của Hòa Hòa vang lên trong đầu hắn:

“Tình huống có vẻ không tốt lắm. Ngươi có kế hoạch gì chưa?”

Tôn Kỳ lắc đầu:

“Tạm thời chưa có. Bây giờ chỉ có thể đi bước nào tính bước đó.”

“Vậy thì ta yên tâm rồi. Ta đi ngủ đây.” Hòa Hòa nói xong thì chìm vào trong giấc ngủ.

Tôn Kỳ cười khổ, cái gì mà “ta yên tâm rồi”. Ngươi thấy ta như vậy mà ngươi còn có thể yên tâm ngủ được sao?

Nửa canh giờ trôi qua, đám Tôn Kỳ bị đẩy vào trong một hầm mỏ, lối đi trong hầm mỏ nhỏ hẹp, không khí đầy bụi quặng, hai bên vách hầm cắm những đá quang tinh thạch phát ra ánh sáng mờ mờ.

Hầm mỏ nhiều đường lách léo như một mê cung, bên tai lúc nào cũng vang tiếng đập đá lúc xa lúc gần, thỉnh thoảng bọn hắn sẽ thấy đoàn xe đẩy chở quặng ra ngoài.

Tên đội trưởng dẫn đội vừa đi vừa dặn dò vài điều, đại ý là:

Làm việc trong hầm mỏ sẽ không phân biệt ngày đêm chỉ phân biệt ca làm và ca nghỉ. Thợ mỏ có thể ra ngoài nghỉ ngơi hoặc ở tại chỗ nghỉ ngơi vào thời gian ca nghỉ. Sẽ có lính phân phát ma thạch tận tay.

Thợ mỏ cũng phân thành mấy loại như: thợ phá đá, thợ đào, thợ thu quặng, thợ khai thác ngoài trời, thợ tìm kiếm... Mỗi bọn họ đều có công việc chuyên biệt.

Công việc cũng có mức độ nặng nhẹ, nguy hiểm khác nhau. Mức thưởng dao động từ một ma thạch đến mười ma thạch mỗi ca làm.

Tôn Kỳ được xếp vào nhóm thợ đào. Công việc mỗi ca là đào quặng trong đất đá, sau đó sẽ có thợ khác tới thu đóng quặng. Mỗi ca làm, hắn sẽ được một ma thạch.

Nhiệm vụ mỗi ca Tôn Kỳ phải đào được năm mươi cân khoáng thạch. Nếu không hoàn thành nhiệm vụ sẽ ăn một trận đòn roi, nếu liên tiếp không hoàn thành nhiệm vụ sẽ bị trừ ma thạch và bị tra tấn.

Ngược lại, nếu như có thể đào vượt chỉ tiêu thì mỗi năm mươi cân thêm sẽ được một ma thạch.

Có tiếng chuông leng keng vang lên.

Tên quản giáo quát roi xuống đất quát:

“Đã hết giờ làm. Tất cả bắt đầu làm việc.”

Bọn thợ mỏ như được lập trình sẵn, tự động cảm cuộc chim lên bắt đầu đào bới, mỗi tên đều có khu vực riêng của mình.

Tôn Kỳ cũng bắt đầu đào bới.

Tiếng đào bới vang lên không dứt: leng keng, bộp bộp, ầm ầm... đủ mọi thứ âm thanh hỗn tạp kết hợp.

Tôn Kỳ đào một chút thì được một viên đá to bằng nắm tay màu rêu xanh. Hắn cầm viên đá lên nhìn một chút. Đây chính là khoáng thạch Lam Động Đồng, trải qua nhiều quá trình tinh luyện sẽ thành Lam Động Đồng kim loại.

Tôn Kỳ đặt viên khoáng thạch vào trong túi. Hắn tiếp tục đào bới.

Một lúc sau có tiếng chửi bới gần đó, Tôn Kỳ ngoái đầu nhìn, thì ra là hai tên thợ mỏ đang tranh chấp chỗ khai khoáng.

Trong hầm mỏ, vị trí chỗ khai khoáng rất quan trọng. Nếu như người đào đúng vào mạch khoáng thì khoáng thạch sẽ xuất hiện không ngừng. Nếu như người đào lệch mạch khoáng thì xin chia buồn cùng người rồi, người đào cả ngày cũng không được mấy viên khoáng thạch.

Mấy tên lính lập tức tới chỗ hai tên thợ mỏ tranh chấp, rất nhanh sau đó kết quả phán xét được đưa ra: một tên bị đánh một trận như từ, một tên thì đương đương đắc ý.

Một tên lính mới vẫn đang hăng máu đánh tên thợ mỏ thì bị một tên lính cũ ngăn lại, nói:

“Đánh như vậy được rồi.”

Tên lính mới không vui:

“Chỉ là một đám nô lệ đào mỏ, đánh một chút thì đã sao? Cho dù đánh chết cũng không ai bận tâm.”

Tên lính cũ nhìn hắn lắc đầu:

“Người còn trẻ không hiểu dụng ý của mấy vị chủ mỏ. Nếu đám thợ mỏ bị thương thì sẽ khai thác giảm sút, ai chịu trách nhiệm?”

Tên lính mới không phục:

“Ta chỉ đánh có một tên thôi mà.”

Tên lính cũ lắc đầu:

“Đôi khi một chiếc lông cũng dễ chết được lạc đà.”

Sau đó tên lính cũ kéo tên lính mới vào một chỗ ăn cần dạy bảo.

Bọn hắn mặc dù là chủ nô, là kẻ chỉ huy nhưng bọn chúng cũng có nỗi sợ. Chính là sợ bọn nô lệ đông loạt nổi loạn. Bởi vậy bọn chủ mỏ áp dụng chính sách vừa ân vừa uy.

Uy chính là bắt bọn thợ mỏ làm suốt đời, ai không đạt yêu cầu sẽ bị đánh đập dã man, ai phản kháng sẽ bị giết ngay tại chỗ.

Ân chính là vẫn phát “lương” đều đặn cho đám thợ mỏ, cái này giúp thợ mỏ duy trì được thể lực ổn định lâu dài, lại cho đám thợ mỏ cảm giác như được đối xử “công bằng”. Đặc biệt là sẽ phát thưởng thêm cho ai đạt được vượt chỉ tiêu khiến cho bọn chúng càng cố gắng hơn.

Nhưng “lương” không được phát nhiều vì như thế chủ mỏ sẽ mất nhiều tiền lãi, “lương” nhiều cũng sẽ khiến bọn thợ mỏ có thể tu luyện, điều này cực kỳ nguy hiểm, tiềm ẩn nổi loạn. Cho nên đồng “lương” vô cùng thấp không đủ để tu luyện.

Còn kẻ nào thắc mắc “luong” ít sẽ lập tức dùng “uy” trừng phạt sẽ làm cho nhiều kẻ khác nhục chí, sợ hãi mà chấp nhận mức “luong” bèo bọt.

Phát “luong” thôi chưa đủ, phải cho đám thợ mỏ cả “hy vọng”. “Hy vọng” đó chính là đào được vượt chỉ tiêu sẽ được thưởng thêm. Vậy nên có nhiều tên thợ mỏ đào dư được vài ba cân khoáng, bọn chúng cũng chỉ nộp đủ số lượng, còn dư vài ba cân khoáng bọn chúng sẽ giữ lại, tích lũy cho đủ số thưởng thì mới nộp lại.

Chủ mỏ biết điều này nhưng vẫn ngầm cho phép. Là để lại cho bọn thợ mỏ một chút “hy vọng”. Có “hy vọng” đám thợ mỏ sẽ ngoan ngoãn làm việc mà không nghĩ nhiều chuyện khác.

Đây là cách được các chủ mỏ nghĩ ra sau nhiều cuộc bạo loạn của đám thợ mỏ.

Tên lính mới nghe xong thì chỗ hiểu chỗ không, đây là do vị trí khác nhau đưa tới tầm nhìn khác nhau. Hắn cũng không cần hiểu nhiều chỉ cần biết làm việc chừng mực là được.

Tôn Kỳ vẫn đang cố gắng đào khoáng. Lần đầu làm việc nặng với tần suất cao như vậy khiến cho Tôn Kỳ mặt mũi thấy rõ, cánh tay hắn tê rần, run run nhưng hắn vẫn phải cố nhắc cuộc lên đập xuống.

Hắn biết mặt mũi vất vả hơn nữa cũng tốt hơn những trận đòn roi. Nếu như ăn đòn roi thì hắn sẽ bị thương mà bị thương rồi thì năng suất đào khoáng càng thấp, vậy thì sẽ lại ăn đòn. Đó là một cái vòng quẩn lẩn, nếu không muốn vướng vào thì chỉ có nỗ lực mà đào.

Trong lúc không ý thức được thời gian thì tiếng chuông leng keng vang lên báo hiệu đã đến giờ nghỉ.

Tôn Kỳ mặt rã rời, buông xuống cuốc chim, ngồi thở dốc. May mắn là hắn lần này đào vừa đủ chỉ tiêu.

Có mấy tên quản lý thu khoáng tiến đến, theo sau là đoàn xe đẩy chở khoáng thạch.

Một tên đến chỗ Tôn Kỳ, cân đo đong đếm số khoáng thạch trong túi của Tôn Kỳ. Khi thấy vừa đủ số lượng thì hắn đưa cho Tôn Kỳ một viên ma thạch, có kẻ phía sau trút hết ma thạch trong túi lên xe trả lại Tôn Kỳ túi không.

Tôn Kỳ cầm trong tay viên ma thạch mà tay còn run run.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128: Không lối thoát

Tôn Kỳ cầm trong tay viên ma thạch. Hắn chưa bao giờ cảm thấy một viên ma thạch lại quý giá đến thế. Đây chính là công sức lao động nhiều giờ liền của hắn.

Hắn đang định hấp thu ma thạch thì có một đám thợ mỏ hùng hổ tiến tới, một tên cao giọng nói:

“Các huynh đệ thợ mỏ mới đến mau mau lại đây. Chúng ta cùng giao lưu tâm sự, kể bọn ta dạy cho các ngươi một chút điều cần biết.”

Có mấy tên thợ mỏ mới lập tức chú ý đến bọn này, có mấy tên thợ mỏ mới cũng không quan tâm bọn này như Tôn Kỳ chẳng hạn, mấy tên thợ cũ thì ghé tai nhau nói nhỏ:

“Bọn hắn lại chuẩn bị bắt nạt ma mới nữa rồi.”

“Kệ bọn hắn đi. Ngươi mà nhắc nhở thì sẽ bị đánh cho bầm dập.”

Tôn Kỳ chỉ muốn yên thân hấp thụ ma thạch nhưng hắn nhanh chóng bị hai tên thợ mỏ xách nách kéo đi.

Tại một cái bàn đá tự tạo, một bên là đám thợ mỏ mới ngồi im thin thít, một bên là đám thợ cũ ngồi ba hoa chích chòe mấy thứ kinh nghiệm đào mỏ linh tinh.

Sau một hồi thể hiện, đám thợ mỏ cũ cũng đi vòng mục đích chính.

Đại ý là tại trong hầm mỏ buồn chán, cùng là thợ mỏ với nhau thì phải bảo bọc giúp đỡ lẫn nhau. Bọn hắn có một trò chơi nhỏ có thể phát tài. Chính là đồ xúc xúc. Đặt một có thể được gấp đôi, lại đơn giản dễ chơi.

Có mấy tên thợ mỏ mới đồ nát bị lừa, tham gia cá cược. Dù sao thì một viên ma thạch mỗi ca làm là quá ít chỉ tạm đủ duy trì thể lực, ai lại không muốn có nhiều hơn để có thể tu luyện, tham gia đánh cược cùng thợ mỏ khác là cách kiếm thêm ma thạch tốt nhất.

Kết quả đồ xúc xắc có thắng có thua nhưng cuối cùng bọn thợ mới đều bị lột sạch ma thạch.

Tôn Kỳ không mấy hứng thú, hắn không muốn có thêm rắc rối. Nhưng mà bọn thợ cũ lại vẫn cứ kè kè bên cạnh không cho hắn rời đi.

Khi đám thợ cũ đã ăn hết ma thạch của đám thợ mới thì tên cầm đầu nhìn Tôn Kỳ cười:

“Vị tiểu huynh đệ này sao không cùng cược một phen, có thể kiếm lãi gấp đôi.”

Đám thợ cũ nhìn Tôn Kỳ như nhìn một con mồi trong rọ. Nếu như hôm nay Tôn Kỳ không cá cược thì tuyệt đối sẽ không yên thân rời khỏi đây.

Tôn Kỳ thở dài, đặt viên ma thạch của mình lên bàn.

Đám thợ cũ cười hắc hắc, tên cầm đầu lập tức rung xúc xắc.

Hắn dùng một cái vỏ trái dừa khô cùng với xúc xắc được làm từ xương ma thú, tiếng lách lộp bộp trầm đục.

Hắn đột nhiên đập mạnh trái dừa khô xuống bàn, ra hiệu mời Tôn Kỳ đặt cược.

Thần thức của Tôn Kỳ theo tu vi giảm sút mà cũng giảm sút theo nhưng mấy trò đoán xúc xắc này với hắn vẫn là quá dễ. Tôn Kỳ nhanh chóng đặt cược.

Rất dễ dàng. Hắn thắng.

Hắn cầm hai viên ma thạch đứng lên định đi nhưng đã bị hai tên thợ mỏ cũ chặn đường, tên cầm đầu cười hắc hắc nói:

“Vi sao phải vội đi như thế? Mới một ván thôi mà. Cũng phải để bọn ta gỡ lại chứ.”

Tôn Kỳ nhìn hắn lạnh lùng nói:

“Như thế nào mới chịu kết thúc?”

Tên cầm đầu cười gằn:

“Đã chơi thì phải chơi cho sáng khoái, chơi đến một bên hết ma thạch thì ngừng.”

Tôn Kỳ ngồi xuống, nhìn thẳng vào hắn, nói:

“Đây là người nói đấy nhé.”

Tôn Kỳ nói xong vứt ra cả hai viên ma thạch.

Ván cược nhanh chóng diễn ra. Một ván... hai ván... ba ván...

Mỗi ván cược Tôn Kỳ đều thắng, sau đó hắn lại đẩy hết ma thạch ra cược. Kết quả là chỉ sau mười ván, Tôn Kỳ đã được một đồng ma thạch nhỏ còn đám thợ mỏ cũ đã cháy túi.

Tôn Kỳ nhìn bọn hắn lạnh lùng:

“Bây giờ ta đi được chưa?”

Tên cầm đầu sắc mặt khó coi, dữ tợn. Hắn trước đây ở bên ngoài cũng là tay cờ bạc có hạng, trong một lần ra ngoài, hắn đã bị đánh cướp, bắt giữ, bán cho khu mỏ.

Hắn ở trong đây, nhờ vào tài cá cược, hắn tụ họp được một nhóm thợ mỏ dưới trướng chuyên đi ăn hiếp ma mới. Tất nhiên là để mọi việc thuận lợi hắn đã đút lót cho bọn quản giáo.

Vậy nên hắn mới thuận lợi lừa gạt bọn ma mới. Mọi việc vẫn diễn ra thuận lợi cho tới khi gặp Tôn Kỳ. Tất cả ma thạch hắn mang theo đều bị Tôn Kỳ thắng hết. Nếu như hắn lấy tiếp ma thạch dự trữ ra đánh bạc, hắn không nghĩ ngờ chuyện mình sẽ tiếp tục thua hết.

Hắn nhìn Tôn Kỳ, ánh mắt sắc bén, có nhàn nhạt sát khí:

“Gặp đồng đạo. Đắc tội rồi.”

Sau đó hắn đứng dậy bước đi cùng đám thuộc hạ.

Tôn Kỳ thở than khổ trong lòng, vốn chỉ là một chút cá cược, lại khơi lên sát khí của tên này. Nếu như trước đây thì hắn mặc kệ nhưng hiện tại hắn quá yếu, hắn không muốn có thêm một con rắn độc núp trong bóng tối rình rập hắn.

Tôn Kỳ cười nói:

“Khoan đã.”

Tên cầm đầu quay đầu nhú mắt nhìn Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ nói tiếp:

“Không phải chỉ nói vui chơi một chút thôi sao? Không cần coi là thật. Ma thạch của ai thì trả kẻ đấy thôi. Ta chỉ cầm đi một viên ma thạch của mình. Các vị cũng cầm lấy ma thạch của mình đi.”

Nói xong, Tôn Kỳ thật chỉ cầm đi một viên ma thạch, hắn cũng ra hiệu cho đám thợ mỏ mới cầm ma thạch của mình.

Đám thợ mỏ mới tất nhiên là vui mừng mà nhận lấy, dù sao thì ma thạch đã mất nay lấy lại được thì ai lại không mừng.

Sau cùng chỉ còn lại đồng ma thạch của đám thợ cũ.

Tôn Kỳ đứng đấy nhìn bọn hắn. Tôn Kỳ đã làm ra nhượng bộ, hóa giải ân oán, từ nay nước sông không phạm nước giếng.

Bây giờ thì xem thái độ mấy tên này có muốn hóa giải hay không?

Tên cầm đầu cũng chăm chú đối mắt Tôn Kỳ, một lúc sau hắn chấp tay cười nói:

“Huynh đệ nói không sai. Một chút vui đùa không nên coi là thật. Hy vọng sau này còn gặp.”

Sau đó hắn phát tay cho thuộc hạ lấy lại ma thạch, còn bản thân quay đầu bỏ đi thẳng.

Tôn Kỳ cũng thở ra một hơi. Một chuyện rắc rối cuối cùng được hóa giải.

Nếu như tên kia không chịu làm hòa thì Tôn Kỳ cũng không hề sợ, việc hắn trả lại ma thạch cho đám thợ mỏ, chính là tạo uy tín. Chỉ cần tên kia từ chối nhận ma thạch, hắn sẽ lấy số ma thạch này cho đám thợ mỏ. Tự hình thành một nhóm thế lực mới đối đầu với tên kia, lúc đó thì ai chết vào tay ai cũng còn chưa biết.

Tôn Kỳ trở lại chỗ của mình, an tĩnh hấp thụ ma thạch.

Một lúc sau, có tiếng Hóa Hóa vang lên:

“Lúc này vì sao ngươi lại trả ma thạch cho bọn chúng?”

Tôn Kỳ lúc này từ tốn giải thích suy nghĩ của mình. Sau đó, Hóa Hóa hỏi lại:

“Tự thành lập thế lực cũng không tệ. Có thể giúp ngươi kiếm thêm được nhiều ma thạch.”

Tôn Kỳ lắc đầu:

“Ta sẽ không chịu ở đây lâu, thành lập thế lực chỉ thêm rắc rối. Ta chỉ muốn yên tĩnh.”

Hóa Hóa cười:

“Ngươi muốn như thế nhưng mà bọn hắn chưa chắc nghĩ như vậy. Hắc... hắc... đến rồi kia.”

Tôn Kỳ từ từ mở mắt. Trước mặt hắn là mấy tên thợ mỏ tới bắt chuyện.

Đại ý câu chuyện không gì khác là muốn Tôn Kỳ lãnh đạo bọn chúng thành lập thế lực mới. Nhưng Tôn Kỳ đều khéo léo từ chối.

Bọn hắn thất vọng bỏ đi nhưng trong ánh mắt đã có sự hận thù. Từ ngưỡng mộ chuyển sang hận.

Bọn hắn mới đến đây sẽ ít nhiều chịu sự ức hiếp, điển hình như vừa rồi bị ép đánh bạc, trong nhóm thợ mỏ không phải ai cũng có máu cờ bạc nhưng bọn hắn vẫn phải tham gia. Khi Tôn Kỳ xuất hiện dẹp yên đám thợ cũ, trả lại ma thạch cho bọn hắn thì bọn hắn nhìn thấy hy vọng, có thể đi theo Tôn Kỳ kiếm nhiều ma thạch hơn bằng cách lừa gạt đám thợ khác.

Nhưng mà Tôn Kỳ từ chối làm bọn hắn huyệt hững. Bọn hắn thật không thể hiểu được vì sao Tôn Kỳ từ chối, chuyện tốt như vậy lại có kẻ từ chối. Bọn hắn ầm ầm sinh ra hận thù.

Tiếng chuông leng keng lại vang lên, báo hiệu giờ làm đã đến.

Tôn Kỳ lại dốc sức vùng cuộc nện xuống. Từng mảng đá từng mảng đá vỡ ra, hỏa hoa bắn tung tóe, mùi cuốc mòn dần.

Hỏa Hỏa trong đầu Tôn Kỳ lên tiếng:

“Này, người đào lệch đi rồi kia.”

Tôn Kỳ vẫn không ngừng vung cuốc, thờ hồng hộc đáp:

“Ta biết. Thần thức ta phát hiện hướng đó có nhiều khoáng thạch.”

“Ha... ha... vậy là lần này chúng ta sẽ có thật nhiều ma thạch.” Hỏa Hỏa vui vẻ.

Tôn Kỳ điềm tĩnh đáp:

“Không. Ta sẽ chỉ đào đủ chỉ tiêu. Một viên ma thạch là đủ cho ta duy trì thể lực.”

“Người ngốc sao? Có càng nhiều ma thạch không phải càng tốt sao?”

“Đây là điều mà chủ mỏ muốn đám thợ mỏ suy nghĩ. Vì một chút tiền thưởng mà lao đầu vào đào nhiều khoáng thạch hơn, lâu ngày sẽ khiến thợ mỏ cho rằng đào mỏ là việc phải làm, sẽ quên mất bọn hắn là nô lệ, quên mất tinh thần phản kháng. Ta còn muốn ra khỏi đây nên ta cần giữ tinh thần tỉnh táo.”

“Người nghĩ thật nhiều. Được rồi, vậy tùy người thôi.” Hỏa Hỏa lại chìm vào giấc ngủ.

Tôn Kỳ lại tiếp tục đào mỏ.

Hỏa Hỏa gần đây thời gian ngủ càng lúc càng nhiều, đây là tiết kiệm năng lượng tránh hao tổn.

Tôn Kỳ cảm thấy có lỗi với Hỏa Hỏa. Từ ngày đi theo hắn, Hỏa Hỏa chưa được chỗ tốt gì lại liên tục phải hao tổn bản nguyên.

Vậy nên mặc dù rất muốn tiết kiệm thể lực nhưng hắn vẫn cố đào thêm khoáng thạch kiếm tiền thưởng. Không vì hắn thì cũng phải vì Hỏa Hỏa.

Đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy cần có trách nhiệm với ai đó ngoài chính bản thân mình, lần đầu tiên hắn nguyện hy sinh lợi ích của mình vì ai đó mà không cần tính toán thiệt hơn.

Thời gian không có ngày đêm trôi qua, Tôn Kỳ đếm được mình đã làm được chín mươi ba ca tương đương với hơn một tháng.

Tôn Kỳ nhận được một trăm hai mươi ba ma thạch, đây là hắn cần trọng từng bước luôn đào đúng số lượng, thỉnh thoảng mới đào thưởng thêm.

Trong thời gian này Tôn Kỳ cũng thăm dò tình hình khu mỏ từ miệng bọn thợ đào cũng như lính gác.

Kết quả không mấy lạc quan.

Khu mỏ này chính xác có ít nhất bốn vị Tạo Thế cảnh ở lại thường xuyên. Lính canh phòng ngàn tên tu vi từ Luyện Linh ngũ trọng tới cửu trọng. Lính coi mỏ thì mấy ngàn tên tu vi từ Luyện Linh tứ trọng tới cửu trọng.

Khu mỏ này không biết rộng bao nhiêu nhưng ít nhất là trăm dặm vuông, có trận pháp bảo vệ xung quanh.

Bên ngoài khu mỏ là bao la hoang mạc, đồi núi trọc, bụi cỏ thấp. Nói tóm lại rất ít có chỗ ẩn nấp an toàn.

Khu mỏ trước đây cũng từng diễn ra bạo loạn nhưng kết quả đều là đàn áp đẫm máu, cho dù có thể lợi dụng hỗn loạn chạy ra khỏi khu mỏ thì cũng rất nhanh sẽ bị bắt lại và tất nhiên sẽ bị tra tấn đến chết.

Tôn Kỳ cảm thấy bẽ tắc, hắn thực sự không nghĩ ra được biện pháp nào hiệu quả. Chủ yếu là do tu vi hắn quá thấp.

Trong một ca làm bình thường, Tôn Kỳ đang đào mỏ thì bỗng nhiên cả hầm mỏ rung động, bụi đất rơi xuống như mưa.

Đám thợ đều ngừng tay, dáo dác nhìn xung quanh. Bọn hắn có chút sợ hãi, nếu như là hầm mỏ sụp đổ rất có thể khiến bọn hắn bị chôn sống.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Mỏ ma thạch

Ầm... ầm... ầm...

Cả khu mỏ rung động, đất đá rơi rớt, đám thợ mỏ sợ hãi muốn rút chạy ra ngoài.

Lúc này có tiếng roi quát chát chát vang lên, một tên quân giáo quát:

“Trở lại làm việc! Định lười biếng sao?!”

Đám lính canh cũng vung roi quát liên tiếp đám thợ mỏ, Tôn Kỳ cũng bị một đường roi chạy dọc lưng. Hắn răng nhin đau cầm lên cây cuốc tiếp tục làm việc.

Mặc dù bị đòn roi trấn áp nhưng đám thợ mỏ ần ần có dấu hiệu nổi loạn. Vì tính mạng của mình, bọn thợ mỏ sẽ lao ra ngoài bất chấp lính canh.

Bọn lính canh cũng thấy bầu không khí căng thẳng, sắp khó mà trấn áp được nữa. Mà ngay chính bọn lính canh cũng sợ hầm mỏ sụp đổ bị chôn sống. Nên nếu như có chuyện không ổn, bọn chúng sẽ là kẻ đầu tiên chạy trốn ra ngoài.

Vụ chấn động kéo dài trăm tức hơi thở thì trở lại bình thường.

Đám thợ mỏ lúc này mới yên tâm chịu làm việc.

Hai canh giờ sau vụ chấn động, Tôn Kỳ bỗng nhiên cảm thấy có sự khác lạ trong không khí. Hắn đưa ánh mắt nghỉ hoặc nhìn về hướng vụ chấn động. Tên lính canh lập tức vung roi quát tới, quát:

“Nhìn gì mà nhìn! Còn không mau làm việc.”

Tôn Kỳ nhin đau, tiếp tục đào mỏ.

Giọng nói của Hỏa Hỏa vang lên trong đầu Tôn Kỳ:

“Có chuyện gì sao?”

Tôn Kỳ từ từ giải thích: để tiếp kiệm linh khí duy trì thể lực, hắn vẫn thường thôi thúc hắc động thôn phệ ma khí xung quanh. Mặc dù ma khí xung quanh vô cùng mỏng manh nhưng năng nhặt chặt bị, có còn hơn không.

Thế nhưng lúc này ma khí đột nhiên tăng thêm hai phần trong không khí, điều này thật không bình thường. Nếu như không phải hắn luôn dùng hắc động thôn phệ ma khí xung quanh thì hắn cũng không thể phát hiện một thay đổi rất nhỏ này.

Hỏa Hỏa ngẫm nghĩ lời Tôn Kỳ rồi nói:

“Ngươi nghĩ đó là chuyện gì?”

Tôn Kỳ lắc đầu:

“Ta không biết. Ta chỉ biết có bất thường thì chúng ta mới có cơ hội.”

Mấy ngày sau vụ chấn động, trong đám thợ mỏ rỉ tai nhau câu chuyện phiếm lúc nghỉ ngơi.

“Ngươi biết vụ chấn động mấy ngày trước là gì không?”

“Ngươi nói xem nào?”

“Ta có một vị huynh đệ làm gần đó nói cho ta biết: vụ chấn động là tại khu Hối ba sáu bốn hai hai, tại đó bị sập hầm mỏ, chôn sống không biết bao nhiêu tên thợ mỏ cùng lính canh.”

“Lại sụp hầm mỏ nữa sao? Cứ mấy năm lại có một vụ sập hầm mỏ như vậy.”

“Nghĩ lại mạng sống của chúng ta không khác gì cỏ rác. Đang đào mỏ không biết lúc nào sẽ sụp hầm bị chôn chết.”

“Suyt! lời này sao có thể nói ra. Ngươi muốn chết sao?”

“Ta chỉ có chút cảm khái thôi mà.”

“Không được. Ngươi muốn cảm khái thì ra chỗ khác cảm khái chứ có liên lụy bọn ta.”

“Hắc... hắc... các ngươi đừng cãi nhau nữa. Các ngươi có biết lần sụp hầm mỏ này khác những lần trước không?”

“Ngươi đừng úp mở nữa. Nói ngay đi.”

“Nghe nói bọn họ đào trúng một mỏ ma thạch. Khi mỏ vừa vỡ, ma khí đã phun ra với áp suất cực cao giết chết đám thợ mỏ gần đó đồng thời cũng kéo theo cả khu mỏ đó sụp đổ. Nghe nói mấy tên chủ mỏ mừng như điên khi phát hiện mỏ ma thạch này. Bọn chúng dự định tiến hành khai thác nhưng mà

khu đó đã sụp đổ, lại thêm ma khí nồng đậm rất khó tiếp cận. Có lẽ phải mất một thời gian mới có thể khai thác được.”

“Hắc... hắc... nếu như là mỏ ma khí, ta sẽ xung phong tham gia nhóm đào mỏ, vừa đào mỏ lại có thể hít trộm ma khí.”

“Tên ngốc. Người có biết được đào mỏ ma thạch còn nguy hiểm hơn gấp ngàn lần đào khoáng bình thường.”

“Vì sao lại như vậy?”

“Trong mỏ ma thạch, ma khí nồng đậm hít nhiều sẽ khiến người no bở bụng nhưng mà đó cũng không phải vấn đề lớn. Vấn đề ở đây là trong mỏ ma thạch thường có những sinh vật kỳ dị, bọn chúng sẽ tấn công người một cách bất ngờ. Lại nói đám thợ mỏ hít ma khí trong mỏ ma thạch lâu ngày sẽ phát triển tấn công kẻ khác.”

“Lại có chuyện ly kỳ như vậy sao?”

“Ta ở đây đã trăm năm, chuyện gì mà chưa gặp qua. Ta hảo ý nhắc nhở các người một câu, lúc chủ mỏ chiêu dụ đi đào mỏ thì chớ có xung phong.”

...

Bọn thợ mỏ tiếp tục rì rầm cho đến hết ca nghỉ, Tôn Kỳ ở một bên dùng thần thức nghe trộm đã biết đầu đuôi sự việc.

Hòa Hòa trong đầu hần vang lên giọng nói:

“Người tính đối phó với mấy chuyện kỳ dị kia như thế nào?”

Tôn Kỳ cười nói:

“Sao người lại nói như vậy? theo thứ tự thì người phải hỏi ta nghĩ gì đã chứ?”

“Xi! Ta còn không biết người nghĩ gì sao? Người chắc chắn sẽ tham gia vào nhóm đào mỏ ma thạch, vấn đề là người chuẩn bị đối phó khó khăn thế nào?” Hòa Hòa nguyệt hần một cái.

Tôn Kỳ nghiêm túc:

“Ta có hắc động thôn phệ nên không sợ ma khí đậm đặc. Ta cũng có thần thức, không tin không phòng được đám sinh vật kỳ dị. Còn chuyện thợ mỏ phát điên, có lẽ do đám thợ mỏ không muốn đào mỏ lên mới nghĩ ra chuyện như vậy.”

“Người đã nghĩ chu toàn như vậy thì ta yên tâm rồi.” Hòa Hòa lại chìm vào ngủ say.

Thời gian vẫn như thường qua đi. Một tháng sau.

“Nhanh... nhanh... tất cả tập hợp. Tổng quản giáo có chuyện cần thông báo.”

Đám thợ mỏ bị lừa đến một cái sân rộng, một tên trung niên ngồi trên ghế cao nhìn xuống. Chính là Hùng Chính Sư.

Một lúc sau khi thấy đám thợ mỏ đã đến đủ, hần đứng dậy cao giọng nói:

“Hơn một tháng trước chắc các người cũng cảm nhận được một vụ chấn động nhỏ. Đó là do chúng ta đã tìm được một mỏ ma thạch mới. Sau thời gian chuẩn bị, bây giờ có thể bắt đầu khai thác. Ta cần trước một ngàn tên.”

“Các người tham gia đào mỏ ma thạch, lợi ích vô cùng. Không những được hấp thụ ma khí tự do mà còn được tăng gấp đôi tiền lương. Còn không nhanh nắm bắt cơ hội!”

Đám thợ mỏ ở dưới nghe xong thì có những biểu cảm khác nhau, đám thợ mỏ già thì trầm mặc, bọn hần biết rõ sẽ không có chuyện tốt từ trên trời rơi xuống, đào mỏ ma thạch nguy hiểm vô cùng.

Đám thợ mỏ mới thì ánh mắt sáng rực, có thể thấy được hy vọng trong mắt bọn chúng.

Lần lượt có thợ mỏ xung phong đứng ra, đa phần là thợ mỏ mới, Tôn Kỳ cũng trong số này. Số kẻ xung phong đã vượt qua một ngàn.

Tên Hùng Chính Sư thấy vậy thì hài lòng, chuyện gì có thể dùng miệng được thì hần cũng lười dùng nắm đấm.

Hơn một ngàn tên thợ mỏ này được phát thưởng trước một viên ma thạch, sau đó là được thay mới cuộc chim cùng bao bố.

Bọn hần được dẫn tới khu Hội ba sáu bốn hai hai, ở đây vẫn đang còn cảnh tượng đổ sụp còn chưa được dọn dẹp hết đất đá.

Tên quản giáo hét lớn:

“Công việc trước mắt của các người là khai thông hầm mỏ. Mỗi ca làm sẽ được hai ma thạch. Không có chi tiêu nhưng các người cũng đừng nghĩ sẽ

được lười biếng. Bắt đầu đào đi!”

Đám thợ mỏ nhanh tay cuộc đào, rất nhanh bọn chúng nhận ra sự khác thường: có ma khí thoát ra từ các khe đá.

Bọn chúng vui mừng, ra sức hít hà, dù sao việc hấp thụ ma khí cũng được cho phép. Bọn chúng nhanh tay đào bới, phá vỡ từng tảng đá để ma khí tuôn ra nhiều hơn. Trên khuôn mặt của bọn hần không giấu nổi sự sung sướng, đã lâu rồi bọn hần mới được hấp thụ nhiều ma khí đến vậy. Ma khí nhiều như vậy không chỉ giúp khôi phục thể lực mà còn có thể dùng để tu luyện. Trong đầu bọn hần lại nảy sinh ảo tưởng có thể thoát được nơi đây.

Tên quản giáo thì nhìn đám thợ mỏ mà cười khinh bỉ: lũ ngốc!

Đám lính canh đều đứng xa chỗ có ma khí, cho dù có đến gần thì bọn hần cũng bế khí. Hạn chế tuyệt đối tiếp xúc với ma khí này.

Đây đã là nhóm thợ mỏ thứ ba được điều tới khai thông hầm mỏ, hai nhóm trước đã phân thợ mỏ đã phát điên làm lũ thợ mỏ còn lại sợ hãi không chịu làm việc, vậy là nhóm này lại được điều đến thay thế.

Tên quản giáo cười thâm trong bụng: hy vọng các người chịu đựng được lâu một chút.

Tôn Kỳ lúc này cũng hấp thụ ma khí nhưng hần nhú mảy, rất nhanh nhận ra sự khác biệt.

“Người có cảm thấy được không?” Tôn Kỳ hỏi.

Hòa Hòa cũng ngưng trọng:

“Có!”

“Người có biết nó là gì?”

“Ta không rõ. Ta chỉ cảm thấy nó rất cổ lão. Cổ đến mức có thể sinh ra cùng thời với ta.”

“Vậy người sinh ra lúc nào?”

“Ta không nhớ.”

“Xì! Nói cũng như không.”

“Ta thật sự không nhớ nhưng ta biết chắc tuổi của ta sẽ rất rất lớn.”

“Được rồi! thôi ba hoa về tuổi của người đi. Người nghĩ tiếp theo chúng ta nên làm gì? Ta cũng không chắc hắc động có thể chuyển hóa được nó. Ta nghĩ hấp thụ nhiều sẽ không có lợi. Nghĩ lại thì câu chuyện thợ mỏ phát điên của đám thợ mỏ cũ cũng không phải là không có căn cứ.”

“Không sao. Ta đã có cách: ta sẽ nhập Thiên Hải, kiểm tra linh khí đổ vào nếu như có nguy hiểm ta sẽ lập tức thiêu nó.”

“Kiểm tra hay lại vụng trộm lấy linh khí?”

“Xì! Xì! Xì! Sao người có thể nghĩ xấu về ta như vậy? người có thấy ta làm chuyện xấu bao giờ chưa?”

“Được rồi! vậy người nhập Thiên Hải đi. Nhớ là cẩn trọng, đừng gây áp lực quá lớn lên Thiên Hải của ta.”

Hòa Hòa vừa nhập Thiên Hải lập tức tranh thủ hấp thu linh khí cho mình. Nó có nhiều linh khí, lập tức khôi phục một phần năng lực, hòa năng tỏa ra cường đại.

Lập tức làm cho Thiên Hải rung rinh, Tôn Kỳ sắc mặt tái mét. Hần khổ sở nói:

“Đã dặn người phải cẩn trọng. Người định phá Thiên Hải của ta sao?”

“Xì! Mới có khôi phục một chút năng lực mà người đã không chịu đựng được. Cái này sao có thể trách ta, chỉ có thể trách người quá yếu.”

Mặc dù nói thế nhưng Hòa Hòa cũng ngừng hấp thu linh khí. Nó đứng một bên kiểm tra dòng linh khí, phát hiện ra bất thường thì lập tức thiêu hủy.

Kết thúc ca làm

Mỗi tên thợ mỏ được phát hai viên ma thạch. Bọn hần hấp thụ ma khí đã dư thừa bỏ sung, không cần hấp thụ mấy ma thạch này. Hai viên ma thạch này được cất đi dự trữ.

Tôn Kỳ ngồi một góc quan sát bọn thợ mỏ, hần muốn biết có ai cũng phát hiện ra điều khác lạ như hần không. Nhưng mà hần không hề có thu hoạch, đám thợ mỏ không có chút nghi hoặc, trên mặt tên nào cũng tràn đầy rạng rỡ, vui cười nói chuyện.

Tôn Kỳ nghĩ mình rất có thể cảm nhận sai. Hần lại quan sát đám lính canh cùng tên quản giáo.

Hắn phát hiện đám lính canh thường ngại tới gần chỗ ma khí thoát ra, cho dù có tới gần cũng bế khí. Hắn lập tức biết hắn cảm nhận không sai. Ma khí này chắc chắn có vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 130: Niệm

“Á... á... á... á... Tìm ta đau quá!”

“Ta là... vĩ đại. Ta là ánh sáng. Ta là vinh quang. Ta là trí tuệ. Ta là sáng tạo.”

“... , nguoi sợ ta. Ta đã mạnh hơn nguoi. Nguoi sợ ta nên nguoi đã sai... giết ta.”

“Quân đoàn của ta. Hãy theo ta lật đổ... Mang vinh quang về cho chúng ta.”

“Ta là... Các nguoi hãy quỳ gối trước ta.”

Một tên thợ mỏ đang đào mỏ bỗng nhiên nổi điên, hắn đứng trên tảng đá khua tay múa chân, ăn nói linh tinh, gào thét điên cuồng.

Đám thợ mỏ xung quanh dừng tay, tránh sang một bên nhìn tên thợ mỏ điên với ánh mắt nghi hoặc, bọn họ xì xầm bàn tán.

“Tên A Dực này bị sao vậy? Tự dưng điên điên khùng khùng, nói năng linh tinh.”

“Nguoi có nghe hiểu hắn nói gì không?”

“Hắn nói cái gì mà quang minh, cái gì mà trí tuệ... Hắn nói hắn tên là cái gì đó. Ta thật không thể nghe rõ.”

“Ta còn tưởng chỉ mình ta không nghe được hắn nói tên.”

“Hắn bị điên rồi! nguoi nghe hắn nói làm gì!”

Bọn thợ mỏ còn đang tụ tập bàn tán thì đám lính canh đã xuất hiện, tên quản giáo quát:

“Tụ tập ở đây làm gì? Còn không đi làm việc. Muốn lười biếng sao?”

“Quản giáo, bọn ta không dám lười biếng, chỉ là A Dực... hắn...”

“Chuyện của hắn các nguoi không phải lo.”

Nói xong tên quản giáo phát tay ra lệnh. Hai tên lính tiến lên xốc nách tên A Dực ra ngoài. Tên quản giáo nhìn đám thợ mỏ nói:

“Hắn làm việc quá nhiều lên choáng váng đầu óc thôi. Ta sẽ đem hắn đi chữa bệnh. Các nguoi trở lại làm việc đi.”

Trong miệng hắn chữa bệnh, chắc chắn không bình thường, chỉ sợ là mang ra chỗ nào đó giết chết. Bọn thợ mỏ có lẽ cũng hiểu điều này nhưng mà có liên quan gì đến bọn hắn đâu.

Tên A Dực phát điên là ngày thứ năm sau khi đến nơi đây đào mỏ thông hầm.

Đám thợ mỏ cũng không quá để ý. Dù sao tại trong hầm mỏ, điều kiện làm việc khắc nghiệt, môi trường áp bức, không khí bản độc nên có đầy chuyện lạ phát sinh. Bị điên, mất trí nhớ, cuồng bạo, bị bệnh, dị tật, biến dạng... chuyện nào mà chưa từng xảy ra. Nói đúng hơn thì mỗi ngày tại khu mỏ đều có những chuyện như vậy xảy ra nhưng bọn lính canh sẽ rất nhanh xử lý, tránh ảnh hưởng đến việc khai thác.

Nhưng mà trong mắt Tôn Kỳ lại khác. Tên A Dực bị điên có bất thường.

Thứ nhất, tên A Dực trước đó vẫn hoàn toàn bình thường rồi đột nhiên nổi điên. Khác với các vụ kỳ lạ trước đó hắn nghe và thấy được. Các vụ kỳ lạ đó đều có dấu hiệu báo trước, từ từ mới trở nặng.

Thứ hai, chính là trước đó hắn đã nghe đám thợ già nói về đào mỏ ma thạch sẽ phát điên. Lúc đó hắn không tin nhưng bây giờ đã ứng nghiệm.

Thứ ba, chính là Tôn Kỳ cũng cảm thấy trong ma khí không bình thường. Trong ma khí có thứ gì đó. Có phải thứ đó là nguyên nhân gây ra tên A Dực phát điên?

Tôn Kỳ lúc này liền hỏi Hòa Hòa:

“Hòa Hòa, ngươi có thấy hết không? Có phải do nó gây ra không?”

“Ta đã thấy toàn bộ. Ta không chắc chắn là do nó gây nên nhưng khả năng rất lớn.” Hòa Hòa lúc này cũng trầm trọng đối đáp.

“Vậy ngươi có nghe tên đó nói gì không?” Tôn Kỳ hỏi lại.

“Hắn nói: ta là... ta là quang vinh, là trí tuệ...”

“Khoan đã! Sao ngươi cũng giống tên kia vậy! sao không nói ra mà còn lấp lửng.”

“Ta lấp lửng hỏi nào. Ta đã nói rõ: hắn nói, ta là... ta là quang vinh, là trí tuệ...”

“Đấy! chính là chỗ đấy. Ngươi có thể nói rõ ta là ai luôn không? Sao cứ nói đến ta là... thì ngươi lại lấp lửng.”

“Ta là...” Hòa Hòa hét to.

“Ta không nghe được.” Tôn Kỳ đáp lại.

“...” Hòa Hòa nói to lần nữa.

“Ta vẫn không nghe được.” Tôn Kỳ nói.

Hòa Hòa trầm ngâm. Chuyện này có vấn đề: rõ ràng hắn đã phát âm rất rõ mà Tôn Kỳ lại không nghe được là sao? Hòa Hòa hỏi lại:

“Ngươi có thật là không nghe được?”

Tôn Kỳ cười khỏ:

“Ta còn định hỏi lại: ngươi có thật sự đã nói ra mà không phải trêu đùa ta?”

Cả hai bọn họ lâm vào trầm tư, Tôn Kỳ lại nói:

“Không riêng gì ta. Đám thợ mỏ kia cũng không nghe được. Chỉ sợ ở đây không ai nghe được ngoài ngươi.”

Hòa Hòa cũng khó hiểu:

“Ta rõ ràng nghe được và cũng nói ra được mà ngươi lại không nghe được. Ta cảm thấy mấy cái tên này quen thuộc và cổ xưa, chỉ sợ còn xưa hơn cả sự tồn tại của ta. Vậy thì ta có thể kết luận lý do ta có thể nghe được là do...”

“Do cái gì?”

“Do ta cường đại hơn các ngươi.”

“Xì! Ngươi lại tự khen mình. Ngươi nên nhớ bây giờ năng lượng của ngươi cũng chỉ ngang với ta.”

Hai bọn họ lại xì xèo nói xấu nhau. Bọn họ đã bỏ mặc chuyện cái tên không thể nghe được sang một bên, dù sao thì cũng không biết nguyên nhân, lại nghĩ nhiều cũng chỉ thêm đau đầu.

Lại qua ba ngày nữa, bỗng nhiên có một tên nổi máu điên cuồng cầm cuộc tấn công lung tung, miệng không ngừng kêu gào:

“Bọn ngu muội, các ngươi không biết ta là quang minh sao? Các ngươi theo đi... thì mãi là nô bộc. Theo ta, ta sẽ giải phóng các ngươi để các ngươi làm chủ vạn vật.”

“Giết! giết hết bọn ngu ngốc các ngươi.”

Tên điên còn đang quơ cuộc lung tung thì bị một tên lính canh bỏ một đao từ đầu xuống chân chém đôi thân hình. Tên lính canh lạnh lùng:

“Tên này bị bệnh phát điên để bệnh không phát tán, ta sẽ tiêu hủy tất cả đồ của hắn cùng với hắn. Các trở lại làm việc đi.”

Đám thợ mỏ quay lại làm việc nhưng trong lòng bọn họ bỗng có một tia bất an.

Tôn Kỳ thì thầm với Hòa Hòa:

“Vừa rồi ngươi có nghe được sao?”

“Có nghe.” Hòa Hòa gật đầu.

Bọn họ lại lâm vào trầm tư.

Ngày hôm sau, lại có một tên khác phát điên. Lúc tất cả đang trong ca nghi, hắn bỗng nhiên lao vào tên bên cạnh cắn xé như một con thú. Đám thợ mỏ lao vào tách bọn họ ra nhưng không được.

Cuối cùng lính canh giết chết tên phát điên và đưa tên còn lại đi.

Lại ngày hôm sau, một tên trong lúc đang đào mỏ bỗng quay sang tấn công lính canh. Kết quả là một lính canh bị thương, tên điên bị giết.

Nửa ngày sau, một tên miệng lẩm bầm gì đó rồi đập đầu vào đá tự sát.

Năm canh giờ sau, có ba tên bỗng nhiên hét lớn rồi sau đó tự bạo kéo theo cái chết của hai mươi tên thợ mỏ khác cùng năm tên lính canh.

Lúc này thì đám thợ mỏ đã không còn bình tĩnh được nữa. Những lời giải thích như: làm quá sức, bị bệnh, quá căng thẳng, quá yếu... đã không thể làm cho đám thợ mỏ yên tâm.

Cho dù là kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra, rõ ràng là có chuyện gì đó trong này.

Có vài tên sợ hãi lập tức xin quản giáo đi nơi khác nhưng ngay lập tức bị một trận đòn roi tra tấn. Quản giáo nói rõ: ai cũng không được rời đi, bọn hắn bắt buộc phải hoàn thành công việc. Nên nhớ chính bọn họ xung phong đến đây.

Đám thợ mỏ đành miễn cưỡng quay lại làm việc.

Nhưng mà chỉ hai canh giờ sau, lại có mười tên phát điên. Lính canh lập tức ra tay chém giết và lần này bọn hắn cũng không cần giải thích vì sao.

Tiếng chuông leng keng báo giờ nghỉ lại vang lên.

Đám thợ mỏ ngừng tay, sắc mặt nặng nề trầm trọng, tinh thần giảm sút. Bọn hắn bắt đầu lâm vào sợ hãi, nghi kỵ, xa lánh, bọn hắn không dám tụ tập một chỗ vì không biết lúc nào sẽ bị kẻ bên cạnh tấn công.

Khi vừa quay lại ca làm được nửa canh giờ lại có mấy kẻ phát điên.

Liên tiếp năm ngày sau, số kẻ phát điên càng lúc càng nhiều, dường như lúc nào cũng có kẻ phát điên, lính canh cũng cảm thấy khó kiểm soát được tình hình. Bọn hắn cứ thấy ai có dấu hiệu bất thường là lập tức ra tay chém giết.

Rất nhanh đám thợ mỏ phát hiện ra nguyên nhân có thể là do hít ma khí nơi đây, bọn hắn lập tức báo khí nhưng mà kết quả cũng không mấy khả quan, chỉ có thể làm chậm quá trình phát điên mà không ngăn được.

Cuối cùng, đám thợ mỏ từ hơn một ngàn tên giảm xuống chỉ còn trăm tên. Lúc này căng thẳng sợ hãi đã đến cực độ, đám thợ mỏ không dám đào tiếp, chấp nhận bị đòn roi tra tấn.

Tên quản giáo thấy vậy liền biết mình phải thay mới đám thợ mỏ. Hắn ra lệnh cho phép chuyển hầm mỏ.

Đám thợ mỏ được phép rời đi, tất nhiên là vui mừng vô cùng.

Chỉ có riêng Tôn Kỳ là ở lại.

Tên quản giáo nhìn Tôn Kỳ nghi hoặc:

“Ngươi không rời đi sao?”

Tôn Kỳ gật đầu. Tên quản giáo nheo mắt nhìn Tôn Kỳ chờ hắn giải thích. Tôn Kỳ điềm đạm nói:

“Trước khi đến đây, ta đã nghe đám thợ già nói chuyện mỏ ma thạch nên khi đến đây ta đã có đề phòng. Ta thường bế khí, chỉ hấp thụ ma khí vừa đủ, lại nói ta tu vi thấp nên ma khí hấp thụ cũng rất ít. Ta nghĩ ta còn có thể chịu đựng được thêm một đợt thợ mỏ mới đến nữa. Khi đó ta sẽ xin rời đi.”

“Dù sao công việc ở đây cũng nhẹ hơn mà tiền lương lại cao. Ai lại không muốn làm tiếp chứ!?”

Tên quản giáo nhìn chằm chằm Tôn Kỳ đánh giá lời của hắn là thật hay giả. Một lúc sau, cảm thấy lời này không có vấn đề, tên quản giáo nói:

“Ngươi có thể ở lại nhưng cấm nhiều chuyện.”

Tôn Kỳ gật đầu. Tên quản giáo thấy vậy thì bỏ đi.

Tôn Kỳ lúc này thở ra, hỏi Hòa Hòa:

“Ngươi có chắc là sẽ đối phó được nó. Ta cũng không muốn bị phát điên.”

Hòa Hòa vỗ ngực đảm bảo:

“Ngươi yên tâm. Ta đã biết sơ lược về nó. Ta có thể đối phó được.”

“Vậy nó rốt cuộc là gì?” Tôn Kỳ hỏi.

Hòa Hòa trầm ngâm tìm lời giải thích dễ hiểu cho Tôn Kỳ:

“Ừm... nói như thế nào đây. Trong kiến thức của ngươi có thể gọi nó là ý niệm, ý thức, chấp niệm, chấp nhất... Ta thì thích gọi nó là Niệm”

“Niệm?! Niệm là gì mà có thể trốn trong mộ ma thạch, khiến thợ mỏ phát điên.” Tôn Kỳ thắc mắc.

“Chủ của cỗ ý niệm này hẳn là rất cường đại. Cường đại đến tình trạng ngươi không thể tưởng tượng được.” Hòa Hòa đáp.

“Nhưng mà hắn đã chết rồi. Ta cũng không cần sợ.” Tôn Kỳ cười nói.

“Ai nói hắn đã chết.”

“Hả? không phải chết oan ức mới sinh ra chấp niệm sao?”

“Đây là theo lẽ thông thường nhưng cường giả mạnh đến thời điểm nhất định thì ý niệm của hắn luôn có mọi nơi mọi chỗ, quan sát chúng sinh. Nói không chừng biết đâu hắn đang quan sát ngươi thì sao?”

Tôn Kỳ run mình sợ hãi. Bị một cường giả như vậy nhìn chăm chăm thật khiến lòng hắn không yên.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Nụ cười mờ ảo

Một nhóm thợ mỏ mới được đưa tới, công việc khai thông hầm mỏ lại tiếp tục. Biểu hiện của đám thợ mỏ mới không khác gì đám thợ trước đó, vui mừng hoan hỷ khi được tự do hấp thụ ma khí.

Tôn Kỳ thì vẫn lẳng lặng làm việc.

Năm ngày sau đó, hầm mỏ đã được khai thông, đám thợ mỏ vẫn chưa ai bị phát điên.

Phía trước hầm mỏ chỉ còn lại một lớp đất đá mỏng, chỉ cần phá lớp đất đá này là có thể tiến hành khai thác ma thạch. Từng vòi ma khí phun ra từ khe hở đá xì xì.

Một tên thợ mỏ định phá đá cho ma khí phun ra nhưng khi hắn vừa phá ra một lỗ nhỏ thì ma khí từ trong ào ra, thổi bay đầu hắn.

Đám thợ mỏ thấy thế thì sợ hãi, lập tức rút lui ra sau.

Quản giáo thông báo lên trên. Rút kinh nghiệm lần trước, lần này ba tên chủ mỏ xuất hiện cùng rất nhiều lính canh bố trí xuống trận pháp khai thông ma khí.

Trận pháp kéo dài một ngày mới kết thúc.

Trong thời gian này Tôn Kỳ được nghỉ ngơi. Tôn Kỳ tọa quan kiểm tra cơ thể.

Mọi chuyện trong cơ thể hắn có vẻ vẫn bình thường, không có dấu hiệu bị Niệm xâm nhập chi phối. Hòa Hòa thì ở tại Thiên Hải rất thoải mái, hắn thường xuyên hút trộm linh khí. Sau đó lại dùng hóa năng và Thiên Hải cho Tôn Kỳ nhưng quá trình này thật sự quá chậm chạp.

Hòa Hòa luôn phải cẩn thận từng ly từng tí để cân bằng năng lượng cả hai, tránh gây áp lực quá lớn cho Tôn Kỳ.

Kết quả mặc dù không nhiều nhưng cũng coi như có chút giúp ích.

Tôn Kỳ vốn định sau khi khai thông hầm mỏ thì lập tức xin đi chỗ khác, đáng tiếc hắn bị trưng dụng tiếp tục đào mộ ma thạch.

Kế hoạch ban đầu của Tôn Kỳ vốn là đào mộ ma thạch, hắn cũng không sợ những chuyện kỳ lạ trong mộ ma thạch mà bọn thợ già kể nhưng kể từ khi

chứng kiến thợ mỏ phát hiện thì hẳn biết mình suy nghĩ quá đơn giản rồi.

Đề an toàn hẳn vẫn là định rút lui nhưng mà tên quân giáo nào cho hẳn như ý. Tên quân giáo chỉ nói một câu:

“Người phải tiếp tục đào mỏ.”

Tôn Kỳ lúc đó lập tức tuân lệnh, hẳn biết chỉ cần hẳn nói một chữ không, tên quân giáo sẽ không ngại ra tay đập chết hẳn.

Khi trận pháp hoàn thành khai thông ma khí, đám thợ mỏ lập tức bắt tay vào khai thác.

Lớp đá bọc bên ngoài rất nhanh bị phá vỡ, ma khí ào ào phun ra ngoài, có tên thợ mỏ mừng rỡ ra sức hấp thu nhưng mà ma khí trong mỏ đậm đặc tinh khiết nhồi đầy vào cơ thể bọn hắn. Bọn hắn muốn dừng lại nhưng đã quá muộn, ma khí không thể chuyển hóa lập tức bành trướng khiến bọn hắn phồng to như quả cầu sau đó nổ vỡ tan tành.

Đám thợ mỏ nhao nhao rút lui. Trận pháp khởi động, ma khí nhanh chóng bị dẫn ra chỗ khác.

Hùng Chính Sư cao giọng quát:

“Các người tiếp tục đào, đã có trận pháp xử lý ma khí. Các người chỉ cần bế khí không hấp thu quá nhiều ma khí là được.”

Nửa ngày sau, lớp vỏ mỏ ma thạch đã được phá ra, một lối đi vào được dựng lên, hai bên vách quanh tinh thạch lập lòe.

Công việc khai thác ma thạch chính thức bắt đầu.

Đã ba tháng trôi qua, lớp vỏ thứ nhất của mỏ ma thạch đã bị phá vỡ. Các mỏ ma thạch thường có bốn lớp. Giống như một quả trứng có ba lớp vỏ, lớp phía bên trong sẽ dày hơn lớp bên ngoài, phá vỡ ba lớp thì đến cuối cùng là lòng trứng.

Ba lớp bên ngoài sẽ lẫn đất đá, lớp cuối cùng lại chỉ toàn ma thạch.

Dựa theo độ dày của lớp vỏ thứ nhất, bọn chủ mỏ đoán đây là mỏ ma thạch loại nhỏ.

Mỏ ma thạch được chia làm ba cấp độ:

Loại nhỏ: trữ lượng dưới một triệu tỷ ma thạch.

Loại vừa: trữ lượng từ một triệu tỷ ma thạch đến mười triệu tỷ ma thạch.

Loại lớn: trữ lượng trên mười triệu tỷ ma thạch.

Công việc khai thác ma thạch thật sự là nhẹ nhàng hơn khai thác khoáng thạch khác, dù sao thì ma thạch cũng mềm, dễ vỡ hơn các loại khoáng thạch khác. Mà tiền lương lại cao gấp đôi, mỗi ca làm được hai ma thạch. Lại có thể tự do hấp thụ ma khí miễn phí.

Nghe thì có vẻ rất tốt nhưng mà sự nguy hiểm của mỏ ma thạch cũng dần hiện ra.

Ba tháng khai thác bình yên làm đám thợ mỏ cứ nghĩ đây là công việc tốt nhất ở đây.

Sang tháng thứ sáu, khi khai thác đến lớp vỏ thứ hai mỏ ma thạch. Chuyện lạ bắt đầu xuất hiện.

Đám thợ mỏ thỉnh thoảng sẽ nghe được âm thanh lạ như côn trùng nghiền răng kệt kệt, tiếng u u như gió lùa qua khe đá, lại có tiếng bịch bịch như có ai đó giậm chân mạnh...

Đám thợ mỏ còn nghe được tiếng thì thì thò thò bên tai. Có tên thì nói đó là tiếng một cô thiếu nữ chết oan, có tên thì nói đó là giọng nói trẻ con, có kẻ lại nói đó là tiếng của một lão già...

Bọn họ tất nhiên là không ai phục ai.

Có tên còn khẳng định chắc nịch đó rõ ràng là một thiếu nữ. Nàng kể cho hẳn biết: nàng bị hại, bị kẻ xấu chôn xác nơi đây, ma khí nồng đậm đã bảo tồn xác và hồn nàng.

Nàng còn nói nàng sống ở đây rất cô đơn lạnh lẽo, nàng đã thang lang ở đây được ngàn năm rồi. Nàng muốn hẳn giúp nàng tìm cái xác mang ra ngoài, nàng muốn được siêu thoát. Nàng sẽ trả công cho hẳn là một bộ ma pháp cấp Hợp Nhất cảnh mà khi sống nàng tu luyện.

Các tên khác nghe vậy thì cười nhạo hẳn: mỏ ma thạch này mới được phát hiện khai thác làm gì có cái xác nào được chôn ngàn năm. Nhưng hẳn phản biện nàng nói lúc nàng còn sống có tu vi Hợp Nhất cảnh, vậy thì kẻ thù của nàng cũng là Hợp Nhất cảnh. Nếu vậy thì khả năng nàng bị chôn xác nơi đây hoàn toàn có thể. Dù sao ở đây không ai biết được hết khả năng của một vị Hợp Nhất cảnh cường giả.

Mấy tên kia vẫn không tin hẳn, cười nhạo hẳn khù khờ. Hẳn tức giận bỏ sang chỗ khác ngồi.

Tiếng chuông giờ lâm vừa đến, hắc xách cuộc đi đến góc cũ đào ma thạch.

Một làn gió nhẹ vờn quanh má hắc, tiếp đó là mùi thơm xừ nữ nhẹ nhẹ như có như không, như gần như xa.

Hắc vẫn tiếp tục đào ma thạch, mở miệng nói:

“Bọn hắc không tin ta.”

Một giọng nói thì thầm trong như tiếng đàn:

“Người trách ta sao, A Man?”

Tên gọi A Man luống cuống vội vàng giải thích:

“Không... không... ta làm sao có thể trách nàng được. Không phải trước đó nàng đã nói chỉ có ta mới thấy và giao tiếp được với nàng hay sao?”

Một tiếng thở dài buồn bã, cô gái lại nói:

“Ta cũng không biết vì sao ta chỉ có thể giao tiếp với người. Trong một ngàn năm nay, ta đã nhiều lần cố giao tiếp với bọn họ nhưng đều không thể thành công. Ta đã gần như tuyệt vọng cho đến khi ta gặp được người. A Man, người chính là hy vọng duy nhất của đời ta.”

A Man thụ sủng nhược kinh, hắc có chút đỏ mặt bối rối:

“Nàng yên tâm. Dù không có bọn hắc ta cũng sẽ giúp nàng tìm lại thân thể.”

Một bóng trắng mờ ảo bay trước mặt A Man, có thể nhìn ra đây là một thiếu nữ xinh đẹp, nàng mặc một bộ bạch y siêu thoát trần thế, khuôn mặt của nàng bị làn sương che đậy nhưng có thể mờ mờ nhận ra vẻ đẹp khuyh thế của nàng.

Nàng bay ám sát lại gần A Man, mặt đối mặt gần trong gang tấc làm cho hắc cũng phải ngưng thở ngưng ngừng. Nàng nói:

“Người không cần tự ép chính mình. Ta đã chờ được ngàn năm thì vẫn có thể tiếp tục chờ đợi.”

Giọng nói như tiếng đàn thấm xuyên vào cơ thể A Man làm cho hắc cảm nhận được nỗi cô đơn, u uất trong ngàn năm của nàng.

Nàng không muốn hắc mạo hiểm, nàng nguyện đợi thêm ngàn năm nữa. Nhưng hắc lại không thể đành lòng làm như vậy.

A Man nắm chặt tay, quyết tâm nói:

“Không. Đây là ta tự nguyện. Ta trước đây sinh ra trong một gia tộc lớn. Bị huynh đệ trong gia tộc hãm hại mới phải tha hương trôi dạt, cuối cùng bị bắt làm nô lệ. Ta đã chán cuộc sống này lắm rồi. Ta không muốn sống phần đời còn lại là nô lệ. Ta muốn nghịch tập trở thành cường giả, trả thù kẻ hãm hại ta, trả thù kẻ sỉ nhục ta, trả thù kẻ tra tấn ta.”

“Ta muốn bước lên đỉnh cao Ma giới.”

Bóng trắng nghe vậy thì nở nụ cười:

“Người như vậy mới xứng là niềm hy vọng của ta, kế thừa vô thượng ma điển của ta.”

A Man nhìn thấy nụ cười của nàng thì ngẩn ngơ, mặc dù vẫn mờ ảo không rõ nhưng hắc đoán nụ cười kia còn đẹp hơn những gì hắc tưởng tượng.

Thiếu nữ e lệ cười khúc khích lấy tay che miệng:

“Người đừng nhìn ta như vậy được không?”

Nàng e lệ làm cho trăm hoa thất sắc. A Man không dám nhìn nữa, hắc sợ mình sẽ luân hãm trong nụ cười của nàng. Hắc cười gượng nói:

“Muốn đi tìm xác của nàng thì trước hết cần thoát khỏi tai mắt của bọn lính canh trước đây.”

Thiếu nữ mở miệng:

“Người yên tâm. Ta có thể tạm thời che mắt bọn chúng, người phải thoát đi thật nhanh.”

A Man gật đầu chuẩn bị. Thiếu nữ bất ẩn quyết làm phép.

A Man nhanh chóng thoát đi, bọn lính canh quả nhiên không hề phát hiện.

Thiếu nữ đi trước dẫn đường, A Man vội vã theo sau.

Đi được một lúc, thiếu nữ chỉ tay phía trước nói:

“Ở đây có một vách đá, ngroi phá ra sẽ gặp một đường hầm khác.”

A Man cầm cuốc lên nhanh chóng phá đá. Quả nhiên sau lớp đá mỏng là một đường hầm tự nhiên, A Man lập tức đi vào.

Đường hầm này chỗ to chỗ nhỏ, chỗ cao chỗ thấp, xung quanh là cạnh đá sắc lẹm sẵn sàng cứa đứt bất kỳ vật gì chạm vào.

A Man đi hết đường hầm thì gặp một động nhỏ cao hai thước, rộng ba thước vuông.

Bóng thiếu nữ lơ lửng rồi chỉ về một phía:

“Kia! Chính là chỗ kia. Ta cảm thấy thân thể của mình bị chôn chỗ đó.”

A Man quan sát cả động thấy không có gì khả nghi thì bắt đầu dùng cuốc phá đất đá chỗ vị thiếu nữ chỉ.

Qua nửa ngày sau, âm thanh “cạch!” khác lạ vang lên. Mỏ cuốc chạm phải vật gì đó màu trắng.

Thiếu nữ nhảy lên vui mừng nói:

“Đúng nó rồi! Đó là quan tài của ta.”

A Man nghe vậy thì mừng rỡ, hấn ra sức đào.

Hai canh giờ sau, A Man lôi ra khỏi đất một cỗ quan tài màu trắng.

A Man lau đất trên nắp quan tài, hấn có thể cảm nhận được sự mát lạnh khi chạm vào quan tài.

Đây chẳng phải là Phong Hồn Thạch, một loại đá vô cùng quý hiếm chuyên dùng để phong ấn hồn phách. Hèn gì hồn của nàng có thể tồn tại đến bây giờ. Mà kẻ thù của nàng cũng quá độc ác, không trực tiếp giết nàng mà để cho nàng chịu ngàn năm giày vò.

A Man ngược nhìn thiếu nữ.

Thiếu nữ lặng yên nơi đó không che giấu nỗi xúc động nói:

“Mở quan tài đi.”

A Man gật đầu, đẩy ra nắp quan tài.

Bên trong hấn thấy một thiếu nữ đôi mươi.

Nàng có mái tóc đen nhánh, suôn mượt chảy dài xuống eo. Làn da trắng nõn như bạch ngọc cảm giác như chạm nhẹ sẽ vỡ. Lông mày như lá liễu thêu, lông mi đen cong vút.

Mũi nàng thon cao, môi nàng nhỏ xinh vành môi có chút tái nhợt nhưng bên trong môi vẫn là màu phớt hồng.

Nàng nằm đấy không giống như đã chết mà giống như đang ngủ say.

Nàng đang chờ đợi được đánh thức. Nàng đang chờ đôi vai mà nàng có thể gửi gắm cả cuộc đời.

A Man run run đôi tay. Hấn đưa tay vuốt ve nhẹ má nàng. Hấn cảm thấy một sự non mềm cùng lạnh lạnh.

Hấn ngất ngây mơ màng, hấn cảm thấy mình đã yêu.

Cuộc đời này có gì quý hơn tìm được hồng nhan tri kỷ. Vì nàng, hấn sẵn sàng bỏ cả thiên hạ.

Cái gì mà vô địch, cái gì mà Ma chủ, cái gì mà chí tôn. Có thể sánh được một nụ cười của nàng sao?!

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 132: Ngôn lời

Giờ nghỉ lại đến, đám thợ mỏ lại ngồi xôm tụ nói chuyện. Bọn hắn rất nhanh phát hiện thiếu đi vài khuôn mặt.

Quản giáo tất nhiên sẽ không cho phép kẻ nào mất tích hoặc chạy trốn nên khi thấy thiếu vài kẻ thì hắn lập tức cho lính tìm kiếm.

Kết quả là phát hiện dụng cụ đào mỏ của bọn hắn tại góc khuất nào đó của hầm mỏ. Nhiều khả năng là bọn họ đều đã chết.

Bọn lính rất nhanh xử lý hiện trường, tránh gây hoang mang cho đám thợ mỏ còn lại.

Tôn Kỳ lúc này nói nhỏ:

“Hóa Hóa, người biết nó là gì sao?”

“Ta cảm thấy nó giống như một cỗ niệm lực ngưng tụ mà thành.” Hòa Hòa đáp lời.

Tôn Kỳ cũng nói ra ý kiến của mình:

“Ta lại cảm thấy nó giống như một cỗ hồn lực mạnh mẽ ngưng tụ cao độ tạo thành hình dáng.”

“So với thần thức của người thì thế nào?” Hòa Hòa hỏi.

“Ta cảm thấy nó mạnh hơn hồn lực thông thường nhưng so với thần thức thì còn kém một chút.” Tôn Kỳ trả lời.

Hòa Hòa lẩm bẩm:

“Thứ này là sự kết hợp của hồn lực, ý niệm cùng năng lượng ngưng tụ mà thành.”

“Một chủng loại sinh vật mới chăng?” Tôn Kỳ hỏi lại.

Hòa Hòa lắc đầu:

“Không! Nó không phải sinh vật sống. Nó là sự tồn tại nằm giữa ranh giới thực và hư, giữa vô và hữu, giữa sống và không sống. Nó hấp thụ ma linh làm thức ăn, không thể ăn vật chất.”

“Nó có thể che mắt binh lính, che đậy hồn lực dò xét nhưng phạm vi không lớn.” Tôn Kỳ bổ sung.

Hòa Hòa tiếp lời:

“Nó có thể xuyên qua vật cản như ma linh nhưng nó là thực thể ngưng tụ hơn hồn phách nên xuyên qua vật cản sẽ khó hơn một chút so với ma linh.”

Tôn Kỳ nói tiếp:

“Có ý thức, có trí tuệ, tinh ranh xảo quyệt, hấp thụ ma linh làm thức ăn, là một cấp độ cao hơn ma linh. Từ đây ta sẽ gọi nó là Quỷ.”

Hòa Hòa nghe xong lời này liền cảm thấy một cỗ rung động thiên địa quy tắc đại đạo cực nhỏ, dường như lại có thêm ra một thứ gì đó. Hòa Hòa thắc mắc hỏi Tôn Kỳ:

“Này, vừa rồi người có cảm thấy thiên địa quy tắc có chút gọn sóng hay không?”

Tôn Kỳ lắc đầu:

“Ta có thấy gì đâu!”

Hòa Hòa cẩn thận cảm nhận thiên địa quy tắc, nó rõ ràng có cảm thấy sự biến động.

Sự biến động này là do khi Tôn Kỳ đặt tên cho thứ kia. Chỉ là trùng hợp hay là có liên quan?

Hòa Hòa nhìn Tôn Kỳ nói:

“Người nói lại tên nó một lần nữa xem.”

“Quỷ.” Tôn Kỳ đáp.

Hòa Hòa tinh tế cảm nhận thì không thấy có sự biến động thiên địa quy tắc đại đạo. Nó thờ phào, có lẽ lúc này do nó cảm nhận lầm. Thiên địa quy tắc đại đạo là cố hữu cố định xưa nay chưa từng thay đổi. Trừ phi có một thứ gì mới được tạo ra và được một vị quyền năng chấp nhận thì thứ đó mới trở thành một phần của thiên địa quy tắc đại đạo. Lúc đó thiên địa quy tắc đại đạo sẽ tự động nhường ra một chỗ cho thứ này.

Lúc đó sẽ gây ra sóng gọn toàn bộ thiên địa quy tắc đại đạo. Sóng gọn này lớn hay nhỏ còn tùy thuộc vào thứ được cho phép và vị quyền năng cho phép.

Nhưng dù sống gọn lớn hay nhỏ thì đa phần các sinh linh vạn vật cũng không thể cảm nhận được, chỉ có những tồn tại cổ xưa và quyền năng mới cảm nhận được. Hòa Hòa chính là một tồn tại cổ xưa, mặc dù nó đã mất đi phần lớn năng lực, nhưng cảm nhận của nó về thiên địa quy tắc đại đạo vẫn không thay đổi. Dù sao nó cũng là tổ tông của các loại lửa. Nó là Hỏa tổ.

Hòa Hòa lúc này nói:

“Sao ngươi có thể tự ý đặt tên như vậy? Ngươi đặt tên quá tệ.”

Sau đó nó đứng nghiêm trang, tay chỉ thương khung, mắt nhìn thiên địa, cao giọng nói:

“Từ nay ta sẽ gọi nó là Âm Niệm.”

Và sau đó...

Không có chuyện gì xảy ra cả.

Hòa Hòa lại cao giọng nói:

“Âm Niệm.”

Vẫn không có chuyện gì xảy ra.

“Không chịu Âm Niệm... thì Ma Niệm... Chú Niệm... Bóng Niệm...”

Tôn Kỳ thấy Hòa Hòa đứng tại trên tầng đá trước mặt hần cứ nói linh tinh thì hần gõ đầu Hòa Hòa nói:

“Ngươi lắm bả linh tinh gì vậy? Còn cả dáng đứng của ngươi nữa. Thật kỳ lạ.”

Hòa Hòa ôm đầu, mặc dù nó cũng không bị đau, nó nói:

“Ngươi thì biết gì chứ! Đây chính là nghi thức đặt tên.”

“Nghi thức đặt tên?” Tôn Kỳ khó hiểu.

Hòa Hòa giải thích:

“Ta cũng không nhớ rõ. Ta chỉ cảm thấy muốn đặt tên gì đó thì đều phải có nghi thức như vậy. Ai lại như ngươi bậy bạ đặt tên.”

Tôn Kỳ cười nói:

“Vậy thì ngươi cứ từ từ đặt tên đi. Ta thì vẫn sẽ gọi nó là Quý.”

Nói xong Tôn Kỳ khoanh chân tĩnh tọa.

Hòa Hòa thì một bên lầm bầm:

“Bóng Trắng... Bóng Lơ Lửng... Bóng Nhót... Bóng Bê Đê... Cá Bóng...”

Nhưng dường như mọi tên nó đưa ra đều không khiến nó hài lòng, như thiếu một cái gì đó. Thiếu một sự thừa nhận. Những cái tên nó đưa ra đều không được thừa nhận.

Hòa Hòa bay lại gần Tôn Kỳ nói:

“Này, ta không thể đặt tên được. Hay là ngươi xóa tên kia đi để ta đặt tên mới.”

Tôn Kỳ mở mắt nhìn nó, lắc đầu nói:

“Chỉ là một cái tên thôi mà. Ngươi không thích thì gọi tên khác. Tên nói ra rồi thì xóa kiểu gì.”

Hòa Hòa tiu ngưu. Vậy là nó không được đặt tên mới rồi. Không hiểu vì sao nhưng nó cảm thấy tên “quý” này đã bị cố định, không ai có thể thay đổi, nó cũng không được.

Hòa Hòa lấy lại tinh thần nói:

“Từ lần sau có cái gì mới thì phải do ta đặt tên trước. Ngươi không được dành.”

Tôn Kỳ đành cười khỏ gật đầu, hần không nghĩ một cái tên lại khiến Hòa Hòa để tâm như vậy.

Hỏa Hỏa thấy Tôn Kỳ đồng ý thì mới vui vẻ chui lại vào trong ẩn kỹ.

Thời gian đằng đẳng qua mau, đã được năm năm, trong hầm mỏ ma thạch thường xuyên xuất hiện kẻ mất tích, sau đó chỉ tìm được dụng cụ.

Lúc đầu còn không gây chú ý cho đám thợ mỏ nhưng lâu dần đám thợ mỏ cũng phát hiện điều không ổn.

Những âm thanh lạ, những bóng trắng mờ ảo, giọng nói thì thâm bên tai đều là dấu hiệu của cái chết.

Đám thợ mỏ gặp được một trong những chuyện lạ kia lập tức rút lui báo cho quân giáo.

Quân giáo nhiều lần ra quân vây quét nhưng đều không mấy hiệu quả.

Đao, thương, kiếm, kích, pháp thuật, ma pháp... đều có hiệu quả rất nhỏ. Trong chiến dịch vây quét cũng không thiếu binh lính bị giết.

Đám thợ mỏ lâm vào sợ hãi, không chịu làm việc cho dù có bị đánh đòn tra tấn.

Quân giáo biết việc này kéo dài sẽ không ổn, lúc hấn định báo cáo lên trên thì bên trên có lệnh ban xuống.

Đại ý chính là thay một đám thợ mỏ mới.

Quân giáo lập tức nhận lệnh đưa đám thợ cũ này đi, tất nhiên là trước đó đã dặn bọn hấn cấm được nhiều chuyện.

Khi Tôn Kỳ theo đám thợ mỏ rời đi thì bị quân giáo gọi lại:

“Ta thấy ngươi trầm tĩnh, lanh lợi. Vừa hay đội tìm kiếm đang thiếu quân, ngươi tham gia đội tìm kiếm đi.”

Sau đó Tôn Kỳ bị một tên lính dẫn đi hướng khác.

Trong mỗi thế lực tham gia khai khoáng, luôn có một đội chuyên thăm dò, tìm kiếm mỏ khoáng thạch mới.

Tôn Kỳ tham gia đội tìm kiếm, không phải là hấn sẽ tìm mỏ khoáng thạch. Công việc tìm kiếm đã có chuyên gia phụ trách, việc của hấn chính là đào mỏ thăm dò, kiểm tra như chỉ đạo.

Hấn sẽ đi theo mấy vị tìm kiếm và làm theo chỉ đạo. Mấy vị chuyên gia tìm kiếm thường được đãi ngộ rất cao, bọn họ thường làm ban ngày, ban đêm nghỉ ngơi, thời gian thoải mái nên những thợ mỏ đi theo cũng sinh hoạt theo giờ này.

Tính ra thì thời gian nghỉ ngơi của Tôn Kỳ sẽ được nhiều hơn khi làm trong hầm mỏ.

Đào mỏ cũng chỉ mang tính thăm dò nên cũng sẽ không đào bới quá sâu, quá rộng.

Mỗi ca làm hấn sẽ được năm ma thạch.

Nói ra thì công việc thăm dò này có vẻ khá tốt nhưng mà nguy hiểm trong đó cũng không phải nhỏ. Giống như chuyện tìm được mỏ ma thạch, khi vừa mới chọc vỡ lớp vỏ mỏ thì ma khí tuôn ra làm cho hầm mỏ sụp đổ, chôn sống toàn bộ đội tìm kiếm.

Sáng hôm sau.

Tôn Kỳ nằm trong nhóm trăm tên thợ mỏ đi theo đoàn tìm kiếm.

Dẫn đầu là một lão già Tạo Thế cảnh gọi là Nhậm Đạt Bình, tay cầm pháp bản, miệng luôn lẩm bẩm nhảm tính. Theo bên cạnh là một đám hỗ trợ, tính toán tìm kiếm. Tất cả bọn họ đều là trận pháp sư.

Đi theo bảo vệ là hai trăm tên lính canh, tu vi từ Luyện Linh ngũ trọng tới cửu trọng. Nhiệm vụ chủ yếu là canh giữ đám thợ mỏ, không cho bọn chúng bỏ trốn.

Mới sáng sớm, đoàn tìm kiếm đã xuất phát. Điểm đến thăm dò là một ngọn đồi cách mỏ chính hai trăm dặm.

Tôn Kỳ rất lâu rồi mới được ra ngoài, hấn hít sâu một ngụm không khí.

Không khí lành lạnh chảy vào trong cơ thể hấn làm hấn nhẹ nhõm. Hỏa Hỏa nhẹ nhàng tỏa ra sức nóng xua tan hàn khí, nó nói:

“Có cơ hội chạy trốn sao?”

Tôn Kỳ lắc đầu:

“Không vội, trước thăm dò rõ tình hình đã. Dù sao được ra ngoài cũng là một bước tiến lớn.”

Hòa Hòa yên tâm không nói nữa.

Đoàn tìm kiếm xuất phát.

Trận pháp sư được ngồi trong những cỗ xe sang trọng, ầm ập. Đám lính cười ma thú bao bọc xung quanh. Đám thợ mỏ được đẩy lên xe chở tập thể, gió lùa có chút lạnh.

Tốc độ đi của đoàn tìm kiếm không nhanh, đôi khi sẽ dừng lại.

Có mấy trận pháp sư xuống xe, bàn tán, chỉ chỉ trỏ trỏ. Sau đó để thợ mỏ đào chỗ nào đó. Kết quả thường là không công.

Mỗi lần dừng xe đào bới, Tôn Kỳ đều tranh thủ mọi cơ hội hái cây cỏ ven đường. Đám thợ mỏ nhìn thấy thế cũng không quá để ý.

Nhưng có một tên lính đội trưởng cảm thương chỉ thẳng Tôn Kỳ nói:

“Ngươi đang làm gì?”

Tôn Kỳ ngửa mặt nhìn hấn cười hề hề nói:

“Bớt mấy cọng cỏ, sau đó lừa bọn dưới hầm đây là thảo dược. Ta cũng chỉ muốn kiếm thêm chút ma thạch, xin quan gia cho phép.”

Nói xong Tôn Kỳ dúi vào tay hấn một túi nhỏ hai mươi ma thạch. Đối với tên này thì hai mươi ma thạch cũng không quá lớn nhưng hấn biết đây là cả một gia sản của bọn thợ mỏ. Nên hấn cũng mắt nhắm mắt mở cho Tôn Kỳ hái cỏ.

Hòa Hòa thắc mắc:

“Ngươi hái mấy cọng cỏ này làm gì? Có chắc là lừa được đám thợ mỏ kia.”

Tôn Kỳ cười hắc hắc nói:

“Đến lúc đó ngươi sẽ biết.”

Một tháng sau, đoàn xe đã tới được ngọn đồi chỉ định.

....

NGOẠI TRUYỆN:

Trên một thảm cỏ xanh, một tấm vải thô lớn được trải ra, bên trên xếp từng mảnh lá chuối xanh mới hái. Đặt lên lá chuối là cá nướng, khoai nướng, ốc nướng và mấy loại hoa quả.

Một vị trung niên ngồi xuống, sau đó ra hiệu mọi người cũng cùng ngồi xuống.

Một tên học trò cầm một con cá nướng to nhất, ngon nhất, quỳ cạnh chân Thầy, dâng lên cho Thầy con cá. Tên học trò hỏi:

“Thưa Thầy, làm sao để có sự sống đời đời?”

Người Thầy tiếp nhận phần lễ, cắn một miếng cá, sau đó nói:

“Hãy nghe và làm theo lời của ta, các ngươi sẽ được sống đời đời.”

Đám học trò nghe lời này thì bàn tán xôn xao, bọn hấn đang cùng giải nghĩa lời của Thầy là ý gì.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133: Đội tìm kiếm

Các trận pháp sư đi lên ngọn đồi, không ngừng quan sát, tính toán. Bố trí xuống vài tòa tiểu trận pháp.

Trận pháp khởi động. Các trận pháp phát ra ánh sáng, có đậm có nhạt, có xanh có đỏ.

Các trận pháp sư dựa theo màu sắc cùng cường độ ánh sáng mà tính toán. Sau đó cầm xuống các lá cờ đánh dấu.

Nửa ngày trời qua, một phần mười ngọn đồi đã được thăm dò.

Nhậm Đạt Bình ra lệnh cho đám thợ mỏ đào các vị trí đã cấm cò.

Tôn Kỳ được đưa tới một chỗ sườn núi, cầm một lá cờ màu vàng. Đứng gần đây là một vị thiếu nữ đang cầm la bàn xem phương hướng, bấm đốt ngón tay, miệng lầm bầm tính toán gì đấy.

Tên lính rút ra lá cờ rồi nói:

“Ngươi đào chỗ này.”

Tôn Kỳ nhận lệnh, vung cuốc nện xuống.

Tiếng chát chát, cốp cốp, keng keng... vang lên không ngừng.

Một đường hầm mười thước nhanh chóng được đào ra. Lúc này vị thiếu nữ lên tiếng:

“Đào chếch sang phải ba bước chân.”

Tôn Kỳ nhanh chóng làm theo. Đào được một chút thì một tiếng cốp vang lên, mũi cuốc bị mẻ một miếng lớn. Tôn Kỳ cầm cuốc đi ra ngoài, nói với tên lính:

“Phía trước là một khối đá Hoa Cương rất cứng, cuốc đã bị mẻ, cần thay cuốc khác.”

Tên lính nhìn chiếc cuốc bị mẻ thì gật đầu, cho phép thay cuốc khác.

Cô gái đứng một bên nghe được là có đá Hoa Cương thì lầm bầm:

“Đá Hoa Cương sao? Như vậy thì không đúng rồi. Tính toán của ta sai sao? Nhưng sai ở chỗ nào chứ?”

Khi Tôn Kỳ cầm cuốc mới trở lại thì hần không phải cần đào tiếp mà đứng một bên chờ lệnh.

Cô gái tính toán một hồi thì chỉ vào một chỗ khác nói:

“Ngươi đào chỗ này. Đào được mười thước thì lại thông báo cho ta.”

Tôn Kỳ lại vác cuốc bỏ xuống.

Một ngày thời gian rất nhanh trôi qua.

Công việc của Tôn Kỳ lúc này là chỉ đâu đào đấy.

Khi trời về đêm, không khí trở lạnh hơn ban ngày. Đám trận pháp sư đều được ở lẻ riêng, đám lính cũng có lẻ cho từng nhóm, chỉ có đám thợ mỏ là trong một cái lều tập thể.

Có mấy tên thợ mỏ chọn ở lại trong hầm mới đào sáng nay. Tất nhiên là vẫn phải ở trong tầm mắt của lính canh. Tôn Kỳ cũng chọn ở lại trong hầm.

Mấy ngày tiếp sau đó, công việc cũng không có gì khác. Vẫn là chỉ đâu đào đấy.

Ba tháng qua đi, ngọn đồi đã bị thăm dò toàn bộ, vẫn chưa phát hiện ra dấu hiệu của mỏ khoáng thạch. Như vậy lúc này chỉ hai kết luận được đưa ra: ngọn đồi này vốn không có khoáng thạch hoặc là khoáng thạch nằm tại trong sâu cần tiếp tục đào xuống.

Lựa chọn thế nào tất nhiên là do bọn trận pháp sư đưa ra.

Nhậm Đạt Bình dẫn đầu đám trận pháp sư tỉ mỉ kiểm tra đất đá đào ra, đi vào trong các hầm mỏ dùng hồn lực thăm dò.

Sau đó bọn hần tụ tập trong lều, bàn bàn tính tính.

Nhưng mà những chuyện này đã không còn liên quan tới Tôn Kỳ. Ngược lại lúc bọn trận pháp sư bàn bạc thì đám thợ mỏ như Tôn Kỳ lại được nghỉ ngơi, nhân cơ hội này Tôn Kỳ đi xung quanh hái cỏ.

Hần gặp bất cứ loại cỏ nào cũng hái đi. Có loại cỏ hần đào tận gốc tróc tận rễ. Hoa nụ, trái nhỏ, hạt khô... đều bị hần thu hết. Thứ gì hần cũng cào hết, không chừa thứ gì.

Ba ngày sau đó, đám trận pháp sư cũng đưa ra được kết luận. Bọn hần ra lệnh đào từ sườn phải của ngọn đồi rồi đào sâu vào trong lòng đồi.

Đám thợ mỏ nhanh chóng bắt tay vào làm việc.

Ba đường hầm mở được tạo ra, từ ba hướng đào vào trong hầm mỏ.

Đào suốt ba tháng, thì phát hiện cát quặng. Đám trận pháp sư cùng đám lính vô cùng vui mừng với phát hiện này.

Lại thêm ba tháng nữa, phát hiện đá quặng nhỏ.

Đến đây, công việc của đội thăm dò kết thúc, tiếp theo sẽ giao cho đội khai thác.

Đội tìm kiếm lại được đưa tới một chỗ khác. Lần này là một mảnh hoang mạc toàn đất đá. Công việc tìm kiếm, thăm dò, đào bới diễn ra suốt một năm nhưng không hề có kết quả.

Bọn họ liền bỏ nơi đó, đi tìm địa điểm khác.

Ba năm sau, tại trong một hầm mỏ bên sườn núi nào đó.

Tôn Kỳ cảm ra đám cỏ cây hoa lá mình đã thu hoạch được trong suốt những năm này. Bên trong túi của hắn có tươi có khô, có vụn có còn nguyên, tất cả đều được sắp xếp phân phối gọn gàng và rõ ràng.

Hỏa Hỏa lơ lửng như một ngọn đèn nhỏ, nó soi sáng Tôn Kỳ cho làm việc, nó hỏi:

“Ngươi thật sự nghĩ đám cỏ lá này có thể luyện được được ư?”

“Không biết.” Tôn Kỳ vừa làm vừa nói.

“Vậy ngươi thu hoạch chúng làm gì? Không biết công dụng của chúng mà đem luyện thành đan thì hậu quả khó lường.”

“Ngươi yên tâm. Ta sẽ không luyện lung tung, ta sẽ thử được trước khi luyện.”

“Ngươi dùng cái gì thử được.”

“Dùng chính bản thân ta. Không phải lúc chúng ta ký khế ước, ngươi đã nhìn thấy ký ức của ta sao? Trong quá khứ, ta đã rất nhiều lần tự mình thử được.”

Hỏa Hỏa lắc đầu:

“Ta chỉ thấy được một bộ phận ký ức của ngươi, không phải cái gì cũng thấy. Mà ngươi định lấy cái gì luyện được? Ngươi không có đan lô, không có mộc hỏa, không có lọ đựng được và lọ đựng đan... cái gì ngươi cũng không có.”

Tôn Kỳ cười nói:

“Ta đã nghĩ đến điều này. Xung quanh ta không phải toàn là khoáng thạch hay sao? Ta đã bí mật thu được một ít bột khoáng, có thể luyện thành một cái đan lô, lọ đựng thì không cần, ra tinh được thì ta sẽ luyện luôn thành đan sau đó dùng đan luôn, còn mộc hỏa thì càng không cần vì ta có Hỏa Lô Tâm Pháp.”

“Hỏa Lô Tâm Pháp là ma pháp do Nhị ca Bộc Phá tặng cho ta. Hỏa Lô Tâm Pháp có thể thiêu đốt ma khí tạo ra ngọn lửa theo ý muốn. Nhị ca thường dùng nó luyện đan, luyện khí. Ta cũng từng thử qua còn thuận lợi hơn cả dùng mộc hỏa.”

Hỏa Hỏa nói:

“Nếu ngươi đã nghĩ kỹ như vậy thì ta cũng yên tâm.”

Một lúc sau, Tôn Kỳ để đám cỏ lá đã sắp xếp xong sang một bên, hắn lấy ra một túi bột khoáng.

Túi bột khoáng này là do hắn bí mật thu nhập cùng chuẩn bị trong thời gian dài. Hôm nay số lượng hắn là đủ luyện một đan lô.

Tôn Kỳ tĩnh tâm an thần điều chỉnh trạng thái. Sau đó từ từ mở mắt, tay trái vung lên cuốn lấy đám bột khoáng, tay phải kết ấn, một ngọn lửa nhỏ bùng cháy trên ngón tay hắn.

Tôn Kỳ đưa ngọn lửa đến gần đám bột khoáng. Được hai mươi tức hơi thở thì ngọn lửa chấp chôn, phụt phụt lúc cháy lúc không, sau đó thì tắt lịm.

Tôn Kỳ sắc mặt hơi tái. Hắn đã bị thiêu đốt cạn kiệt linh khí. Hắn vội lấy ra ma thạch khôi phục.

Lúc này, hắn mới nhớ ra tu vi của mình rút xuống Luyện Linh nhất trọng, linh khí dự trữ không như trước đây, không thể duy trì ngọn lửa lâu cùng nhiệt độ cao.

Đám bột khoáng thậm chí còn chưa kịp nóng đỏ thì lửa đã tắt.

Hỏa Hỏa tất nhiên không bỏ qua thời cơ này, nó ôm bụng cười lăn lóc chế giễu.

Tôn Kỳ vừa xấu hổ vừa tức giận với tên Hỏa Hỏa này.

“Ha... ha... ha... ngươi làm ta chết cười mất, ngươi định dùng ngọn lửa ấy để hâm nóng thạch khoáng sao? Ngọn lửa ấy còn không đủ làm nóng móng ta này.”

Tôn Kỳ phản bác:

“Hỏa Lô Tâm Pháp không sai, chỉ là ta quên mất hiện tại mình linh khí không nhiều, không thể duy trì ngọn lửa nếu không thì luyện đám bột khoáng này dễ dàng, lúc đó đốt móng ngươi cũng dễ dàng.”

“Ha... ha... ngươi đùa ta sao? Hỏa Hỏa vĩ đại làm làm sao có ngọn lửa nào đốt được ta. Ta chính là lão tổ tông của mấy ngọn lửa còn con ấy.” Hỏa Hỏa vẫn ôm bụng cười.

Tôn Kỳ lăm bằm:

“Lửa... lão tổ tông... lửa còn con... lửa to...”

Sau đó hấn vỗ tay cái chát như nghĩ ra được điều gì đó rất thú vị, hấn đưa mắt nhìn Hỏa Hỏa.

Hỏa Hỏa đang cười thì bất gặp ánh mắt của Tôn Kỳ, nó ngừng cười, nó ái ngại nhìn Tôn Kỳ:

“Này, ngươi đừng nhìn ta với ánh mắt ấy được không? Cả nụ cười của ngươi nữa, nhìn nó rất bị ối.”

Tôn Kỳ cười híp mắt:

“Ngươi không thấy nụ cười của ta rất thân thiện sao? Ta cũng đang có việc nhờ ngươi đây.”

“Không làm” Hỏa Hỏa dứt khoát, nó đứng khoanh tay trước ngực quay mặt đi hướng khác.

Tôn Kỳ vẫn cười nói:

“Ngươi không phải nói ngươi rất biết đun nước, đốt củi sao? Bây giờ chính là lúc cho ngươi thể hiện.”

“Không làm” Hỏa Hỏa từ chối thẳng.

Tôn Kỳ làm ra vẻ thất vọng:

“Chep... chep... ngươi không muốn làm ta cũng không thể ép ngươi. Ta rất thấu tình đạt lý, không bao giờ ép ai làm việc họ không thích. Ta có thể không làm đan lò, có thể không luyện đan. Ta chấp nhận không trị thương, chịu như vậy mãi mãi. Ta sẽ làm nô lệ để bọn hấn đánh đập tra tấn, làm việc vất vả. Rồi một ngày nào đó khi thọ nguyên đã hết, ta sẽ chết trong một góc hầm mộ nào đó với sự cô đơn, tủi thân, nghèo hèn. Ta lúc đó chỉ lo cho ngươi sẽ bị người ta phát hiện.”

“Bọn họ mà phát hiện ra ngươi sẽ bắt ngươi nhốt vào trong tù kính. Hằng ngày sẽ cắt xẻo một miếng của ngươi ra làm thí nghiệm cho đến khi ngươi không còn giá trị, bọn hấn sẽ bỏ ngươi vào trong một cái đèn lồng, bắt ngươi thấp sáng cho đến chết. Nghĩ đến đây mà ta không kìm được nước mắt. Hu... hu... hu...”

Hỏa Hỏa lúc này lộ vẻ bị thương:

“Thôi! Thôi! Thôi được rồi. Lời của ngươi thật giả dối nhưng mà tiếng khóc của ngươi càng giả dối, chói tai hơn. Làm ơn đừng bao giờ khóc một lần nữa, thật quá khó nghe. Ta chịu không nổi tiếng khóc của ngươi. Ta làm là được.”

Tôn Kỳ lập tức đổi sang cười hi hi. Hấn lập tức bắt tay vào làm.

Suốt một buổi tối hôm đó, ánh lửa lập lòe lúc sáng lúc tối. Ban đầu Tôn Kỳ và Hỏa Hỏa phối hợp khó ăn khớp nhưng sau đó Tôn Kỳ dùng Hỏa Lô Tâm Pháp điều khiển Hỏa Hỏa thì thuận lợi vô cùng, tùy ý biến hóa. Linh khí tiêu hao cũng vừa phải.

Một đêm kết thúc.

Tôn Kỳ cảm trên tay một cái chén sứ mẻ, lốm cốm, méo méo sẹ sẹ, nhìn cực kỳ xấu xí.

Hỏa Hỏa nhìn cái chén lại ôm bụng cười:

“Ha... ha... ha... ngươi định chuyển từ đan sư sang ăn mày sao? Ta thấy nó cũng hợp với ngươi lắm.”

Tôn Kỳ không để ý lời Hỏa Hỏa, hấn còn đang bận suy nghĩ. Coi bộ hấn muốn luyện một cái đan lò là không thể nào. Luyện khí vốn không phải sở trường của hấn, trong điều kiện thiếu thốn như thế này thì luyện được cái chén sứ mẻ này thì cũng dễ hiểu.

Hắn phải tìm ra cách giải quyết vì luyện đan chữa thương đối với hắn là bắt buộc.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Dị Hỏa Luyện Đan

Một đoạn rễ cỏ bay lên bị ngọn lửa bao bọc. Đoạn rễ từ từ nhỏ ra mấy giọt tinh chất, Tôn Kỳ thu nhỏ lửa, miệng khẽ hấp tinh chất. Nhắm mắt nghiền ngẫm.

Hỏa Hỏa đứng bên hỏi:

“Thế nào? Có làm được được không?”

Tôn Kỳ từ từ mở mắt, lắc đầu nói:

“Không được. Không thấy có tác dụng gì cả.”

Hỏa Hỏa có chút thất vọng nói:

“Lại thất bại sao?”

Tôn Kỳ nhìn nó cười nói:

“Người sao lại thất vọng. Có thể nghĩ ra cách rút ra tinh chất đã là một thành tựu không nhỏ. Sớm muộn gì chúng ta cũng tìm được thứ thảo dược có ích. Ta tin rằng mỗi cành cây ngọn cỏ đều có thể là một loại thảo dược, chỉ là chúng ta còn chưa tìm ra công dụng của chúng mà thôi.”

Hỏa Hỏa nghe vậy tâm trạng có chút tốt hơn.

Thời gian đã qua một tháng kể từ ngày Tôn Kỳ và Hỏa Hỏa phối hợp luyện khí.

Vì luyện khí thất bại nên bọn họ lại nghĩ ra cách trực tiếp luyện thảo mà không dùng đan lò.

Tôn Kỳ sẽ dùng thần thức khống chế cây cỏ rồi vận dụng lửa bao lấy, từ từ chiết xuất ra tinh chất. Sau đó sẽ hạ nhiệt độ, Tôn Kỳ trực tiếp thử tinh chất.

Quá trình nói thì đơn giản nhưng mỗi một khâu, mỗi một bước đều phải tập trung cẩn thận và cần sự phối hợp ăn ý giữa Hỏa Hỏa cùng Tôn Kỳ. Chỉ cần có chút sai lầm là có thể làm hỏng cây cỏ lẫn tinh chất.

Từ khi có ý tưởng tới khi bắt tay vào làm thì bọn họ đã trải qua rất nhiều thất bại, mãi cho đến một tháng sau thì bọn họ mới thành công chiết xuất tinh chất.

Tôn Kỳ buổi sáng làm việc, ban đêm lại chui vào trong hầm luyện đan. Tất nhiên đây là một căn hầm bí mật không để ai phát hiện.

Lại qua một tháng nữa.

Tôn Kỳ từ từ mở mắt, nở nụ cười nói:

“Là thảo dược.”

Hỏa Hỏa vốn đã mất hết hy vọng, nghe lời này thì nhảy lên vui vẻ:

“Thật chứ?”

Tôn Kỳ gật đầu. Hỏa Hỏa vui vẻ, khoa tay múa chân tự sướng một phen. Tôn Kỳ cũng thật khó hiểu: sao Hỏa Hỏa lại vui như vậy?

Một lúc sau, Hỏa Hỏa mới thôi nhảy nhót, nó nghiêm túc nói với Tôn Kỳ:

“Lần này phải do ta đặt tên cho thảo dược mới, người không được dành.”

Tôn Kỳ cười khở hiểu ra, thì ra Hỏa Hỏa vui mừng vì có thể được đặt tên cho thảo dược. Tôn Kỳ tất nhiên là sẽ chiều ý Hỏa Hỏa.

Hỏa Hỏa lại dùng bộ dáng trước đó, tay chỉ thương khung, miệng phun chân ngôn:

“Loại thảo dược mới này sẽ tên là Cô Diệp Thảo.”

Nhìn đáng đứng nghiêm túc chỉ tay thương khung của nó mà Tôn Kỳ muốn phì cười. Tôn Kỳ lấy ngón tay chọc nó, nói;

“Được rồi, đặt tên xong rồi thì tiếp tục thôi.”

“Chờ đã! Ngươi chờ một chút, ta vẫn chưa thấy thiên địa quy tắc dao động.” Hòa Hòa vẫn giữ nguyên tư thế.

Tôn Kỳ chờ nó một lúc rồi nói:

“A! ta cảm thấy có gì đó khác thường. Hình như là thiên địa quy tắc gọn sóng.”

Hòa Hòa mắt sáng rực:

“Thật sao? Sao ta không cảm giác được.”

Tôn Kỳ cười nói:

“Có lẽ kẻ đặt tên thì không cảm nhận được, chỉ có kẻ bên cạnh mới cảm nhận được. Cũng giống như lúc trước ta đặt tên nhưng ta cũng đâu cảm giác được gì? Mà ngươi thế nhưng lại cảm nhận được.”

Hòa Hòa nghe lời này thì gật đầu thấy có lý. Nó vui vẻ tiếp tục luyện dược.

Nó nào biết Tôn Kỳ là hoàn toàn nói dối, với trình độ của Tôn Kỳ thì hẳn còn không biết thiên địa quy tắc là gì nữa, huống chi là cảm nhận được thiên địa quy tắc.

Thời gian cứ thế mà trôi qua. Ban ngày Tôn Kỳ làm việc, ban đêm lại cùng Hòa Hòa luyện dược.

Ba tháng sau.

Tôn Kỳ đã tìm ra được hai mươi bảy loại thảo dược khác nhau.

Dựa theo quy tắc kết hợp tinh dược mà trước đó Tôn Kỳ tìm ra được thì từ hai mươi bảy loại tinh dược này, hẳn có thể luyện ra ba loại đan. Hai loại đan dược nhất hoàn, một loại đan dược nhị hoàn.

Đêm nay là đêm quan trọng, cố gắng suốt thời gian qua trong đêm nay sẽ được kiểm nghiệm.

Tôn Kỳ tập trung ngưng thần, đẩy trạng thái đến mức tốt nhất, Hòa Hòa cũng tập trung nghiêm túc.

“Lên!” Tôn Kỳ quát một tiếng.

Một cọng Cô Diệp Thảo bay lên, Hòa Hòa lập tức bay tới vòn quanh.

“Lên!” Tôn Kỳ lại quát.

Ba lá Tinh Xạ Thảo bay lên, Hòa Hòa ngay lập tức quán lấy.

Nhiệt độ dần dần tăng lên, tinh dược từ hai loại thảo dược được chiết xuất ra.

Tôn Kỳ lập tức thả ra bã thảo dược, chỉ còn lại hai loại tinh dược đang quện vào nhau, nhiệt độ được điều chỉnh cẩn thận lúc cao lúc thấp, lúc to lúc nhỏ.

Hai loại tinh dược trộn lẫn kết hợp với nhau, kết tinh xuất hiện, ban đầu bé như hạt cát, sau đó lớn dần lớn dần. Cuối cùng một viên đan dược được hình thành.

Tôn Kỳ thở ra một hơi, thu lại thần thức cùng linh khí. Một viên đan dược rơi vào trong tay của hắn.

Viên đan dược màu nâu đen, có chút méo mó, đan hoàn đứt khúc.

Hòa Hòa chăm chú nhìn viên đan rồi nói:

“Đây là đan dược hay độc dược.”

“Không phải thử là sẽ biết hay sao?” Tôn Kỳ đáp.

Sau đó Tôn Kỳ bóc ra lớp vỏ viên đan cho vào miệng. Dược lực chậm rãi tan ra, Tôn Kỳ tỉnh tể cảm nhận.

Hòa Hòa đứng bên cạnh, hai tay vò vào nhau chờ kết quả.

Một lúc sau, Tôn Kỳ để hắc động thôn phệ tất cả được lực. Hỏa Hỏa nhìn hấn chờ kết quả.

Tôn Kỳ nhẹ gạt đầu.

Hỏa Hỏa nhảy lên vui mừng. Sau đó nó mới bình tĩnh lại, hỏi:

“Đan được thể nào hả?”

“Là một viên phệ đan nhưng ta có thể cảm nhận được một chút được lực. Đan này có lẽ có tác dụng khôi phục một chút linh khí.” Tôn Kỳ nghĩ kỹ rồi đáp.

“Là đan được thì được rồi. Vậy thì bây giờ cần đặt cho nó một cái tên.” Hỏa Hỏa đi tới đi lui, chấp tay sau lưng như đang suy nghĩ một việc trọng đại.

Sau đó nó vỗ tay một cái “chát!”, nói:

“Đây là viên đan được đầu tiên của chúng ta, phải đặt cho nó một cái tên thật ngẫu. A! chính là Hỏa Hỏa Đan. Đúng! Tên này rất hay.”

Tôn Kỳ nhìn nó cười khỏ:

“Ngươi nên biết đan này chỉ là đan được nhất hoàn, tác dụng khôi phục linh khí cũng không quá lớn. Ngươi có chắc muốn lấy tên đó.”

Hỏa Hỏa nghe lời này mới sực nhớ:

“Đúng ha. Đan được cấp thấp như thế sao có thể lấy tên của ta đặt được. Phải lấy cho nó một cái tên phù hợp. Đúng rồi, là Tôn Kỳ Đan, cái tên này phù hợp với nó nhất.”

Hỏa Hỏa lấy tên này thì cảm thấy mỹ mãn, dương dương đắc ý. Tôn Kỳ cũng chỉ có thể cười khỏ, không chấp với nó.

Có thành quả ban đầu làm khích lệ, hai bọn họ tiếp tục luyện đan.

Lại qua ba tháng nữa, bọn họ đã luyện được hai loại đan được nhất hoàn cùng một loại đan được nhị hoàn, tất cả đều đạt tới cấp hoàn mỹ.

Tôn Kỳ nhìn mấy viên đan được trong tay mà vô cùng hài lòng. Hỏa Hỏa cũng là như thế, nó nói:

“Cách luyện đan của chúng ta chắc chắn là tốt hơn cách luyện đan cũ. Đây là hệ thống luyện đan mới.”

Tôn Kỳ gạt đầu:

“Quả thật đây là hệ thống luyện đan mới, không còn phải luyện từng loại tinh được, cũng không cần dùng đan lò, mộc hỏa. Hệ thống luyện đan mới dùng hỏa thiêu đốt cùng lúc nhiều thảo được, rồi sau đó lại kết tinh thành đan.”

Hỏa Hỏa cười nói:

“Mấu chốt ở chỗ hỏa phải có linh tính không thể dùng mộc hỏa bình thường rồi không chế luyện đan. Hỏa này dị thường đặc biệt.”

“Ta nghĩ hệ thống luyện đan mới này nên gọi là: Dị hỏa luyện đan.”

Sau đó Hỏa Hỏa đôi ánh mắt mong chờ nhìn Tôn Kỳ, nó biết hệ thống luyện đan này chủ yếu do Tôn Kỳ xây dựng, sẽ ảnh hưởng nhiều đời về sau, nên nó không dám tự tiện đặt tên.

Tôn Kỳ cười, sau đó đứng dậy tạo dáng như Hỏa Hỏa thường làm, tay chỉ thương khung, miệng phun chân ngôn:

“Đây nào chỉ là hệ thống luyện đan mới mà còn là đan đạo mới. Từ nay nó sẽ được gọi là Dị Hỏa Luyện Đan.”

Một sự rung động rất nhỏ diễn ra trong thiên địa, Hỏa Hỏa lập tức cảm nhận được, nó nhảy lên nói:

“Đây! ngươi có cảm thấy không. Thiên địa quy tắc đã chấp nhận rồi.”

Tôn Kỳ lắc đầu, hấn tất nhiên là không cảm nhận được rồi.

Hỏa Hỏa lại đi lòng vòng lăm bằm:

“Nếu đây là Dị Hỏa Luyện Đan, như vậy thì ngươi chính là Đan tổ, còn ta chính là Hỏa tổ.”

“Ha... ha... ha... đúng vậy! ta chính Hỏa tổ. Ta cảm thấy đây mới là cái tên thích hợp với ta.” Hỏa Hỏa vỗ tay cười nói.

Tôn Kỳ cười lắc đầu, cái danh Đan tổ này hấn còn chưa dám nhận vì chữ “tổ” trọng lượng quá lớn, hấn còn chưa đủ sức gánh được nhưng có lẽ trong

tương lai, hẳn có thể tự tin nói hẳn là Đan tổ.

Còn cái tên không gan, không phổi Hòa Hòa thì có cái gì mà nó không dám chứ.

“Dị hòa tổ tông, ta chính là dị hòa tổ tông. Sau này sẽ có một đám oắt con phải gọi là là lão tổ tông. Ha... Ha... Ha...”

Hòa Hòa đang vui cười nói đủ thứ linh tinh. Tôn Kỳ thì thu nhập đồ đạc, xóa hết mọi dấu vết.

Hậu thế sau này nào biết tại trong hầm mỏ chật chội, tối tăm hệ thống đan đạo mới đã được hình thành. Bọn hắn sẽ không thể tưởng tượng được rằng: dị hòa đầu tiên lại là một ngọn lửa yếu ớt, Đan tổ cũng chỉ là một tên gần như bị phế. Từ nay mãi về sau, hậu thế cho dù có đi được xa đến đâu, cho dù bọn hắn kiêu ngạo: cái gì mà hòa đốt thương khung, vô địch hóa vực, dị hòa đệ nhất. Nhưng trước mặt Hóa tổ, hòa nào không cúi đầu xưng thần. Chỉ là một đám hậu bối nào biết tổ là gì?

Nhưng đó sẽ là câu chuyện rất lâu sau này.

Trời đã sáng, đội tìm kiếm lại khởi hành tìm kiếm vùng đất mới.

Trên chiếc xe ma thú chở đám thợ mỏ chật chội và chen chúc, Tôn Kỳ ngồi dựa lưng vào thành xe, đôi mắt lim dim suy nghĩ đủ điều.

Bây giờ hẳn đã có thể luyện đan, coi như đã có thêm một con át chủ bài. Tiến dài một bước trong kế hoạch thoát thân.

Nhưng vấn đề lớn nhất hiện giờ vẫn là đám lính canh quá gắt gao mà tu vi của hắn lại quá thấp. Cứ như thế này thì hẳn vẫn hoàn toàn không có cơ hội thoát thân.

Lúc này, Tôn Kỳ bỗng chú ý tới câu chuyện của hai tên lính canh gần đó.

“Ngươi có biết điểm tiếp theo là hoang vu sa mạc không?”

“Hoang vu sa mạc thì sao? Có chuyện gì sao?”

“Hắc! Hắc! ngươi có biết là hoang vu sa mạc thường có Sâu Tử Thần hay không?”

“Sâu Tử Thần? không phải là chỉ có trong truyền thuyết giả tưởng thôi sao?”

“Không... không... Sâu Tử Thần hoàn toàn có thật. Một vị bằng hữu đã kể với ta, hắn chính mắt thấy Sâu Tử Thần nhảy ra từ mặt đất ngoạm lấy con ma thú của hắn ta. Con ma thú kêu lên mấy tiếng thì tắt lịm, sau đó máu từ từ thấm lên mặt đất, tạo thành một vùng đất đỏ máu. Bằng hữu của ta sợ quá, hắn đứng trên tảng đá lớn suốt ba ngày ba đêm mới dám chạy đi.”

“Này, ngươi đừng dọa ta sợ chứ!”

“Hắc... hắc... ta không hề dọa ngươi. Nghe nói Sâu Tử Thần bị mù không nhìn thấy nhưng nó có thể cảm nhận được âm thanh. Vậy nên mới có câu: đi trong sa mạc chớ giẫm mạnh chân nếu không sẽ bị cắn mất chân. Sâu Tử Thần cũng rất nhạy cảm với mùi máu, chỗ nào có mùi máu, Sâu Tử Thần sẽ xuất hiện tại đó.”

“Này, ngươi đừng nói nữa.”

“Ha... ha... ha... tên nhát gan.”

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Sâu Tử Thần

Đội tìm kiếm như một đoàn kiến nhỏ chậm rãi hành quân trong sa mạc.

Tất cả đều không để ý rằng cát dưới chân họ có thứ đang chuyển động. Một ụ cát nhỏ dâng lên sau đó từ từ di chuyển theo đội tìm kiếm, tốc độ không nhanh chỉ đủ bám theo đội tìm kiếm.

Khi màn đêm xuống đội tìm kiếm tìm một chỗ trống trải ngủ lại. Mọi thứ vẫn diễn ra bình thường như mọi khi.

Sáng hôm sau, đám lính canh dẫn ma thú cưỡi buộc vào xe kéo thì phát hiện thiếu mất ba con ma thú. Bọn họ cũng không biết vì sao? Chỗ mấy con ma thú ở đêm qua không có dấu vết gì khả nghi, chỉ là một chút đất đá lộn xộn.

Bọn họ kết luận là do đám ma thu bò chạy, vậy là đội gác đêm bị quất mắng một phen.

Thiếu vắng vài con ma thú thì đội tìm kiếm vẫn sắp xếp ổn thỏa được. Hành trình vẫn diễn ra bình thường.

Lại đến ban đêm. Khi tất cả đã tại trong lều say giấc ngủ, đám lính tuần tra đi tới đi lui ngáp to ngáp nhỏ, bọn hắc cũng rất buồn ngủ nên chỉ đi qua đi lại mà không hề tập trung quan sát.

Một ụ đất lại dâng lên, sột soạt sột soạt tiếp cận đám ma thú.

Rút kinh nghiệm đêm qua, lần này đám ma thú được tập trung một chỗ cho dễ quản lý, canh gác.

Đám ma thú, có con đang nằm nghỉ, có con đang thông dong nhai cỏ khô, có con lại liếm láp bộ lông. Bỗng nhiên đám ma thú chồm dậy, chân đạp mặt đất, tiếng phì phì thở ra từ mũi, giống như bọn nó đang cảm thấy có vật gì đến gần nên làm ra động tác cảnh báo đe dọa.

Nhưng ụ đất vẫn không dừng lại mà từ từ tiếp cận, đám ma thú đều đứng dựng lên. Có con ma thú phát ra tiếng gầm gừ nhe răng đe dọa, có con thì chân cào mặt đất, có con thì run sợ thu thân mình vào trong góc.

Lúc này giống như đang chia hai phe ranh giới, một bên là đám ma thú cười, một bên là cái ụ đất.

Một con ma thú họ hồ chậm rãi tiến lên, móng vuốt lộ ra, nhe răng gầm gừ, nó dù sao cũng là ma thú ăn thịt, bản năng hiếu chiến hoang dã ăn thịt vẫn còn trong máu nó.

Con hồ cảm thấy ụ đất có uy hiếp nhưng theo bản năng nó không chạy trốn mà muốn đối đầu.

Con hồ cẩn thận tiến lên tiếp cận ụ đất, khi nó đã đứng trước ụ đất cách một bước chân thì ụ đất vẫn bất động. Chần chờ suy nghĩ một chút, con hồ lấy móng vuốt cào cào ụ đất. Vẫn không có gì xảy ra.

Con hồ cảm thấy yên tâm, nó đập mạnh vỗ xuống ụ đất, sau đó quay đầu nhìn đám ma thú kia. Nó như đang cười khinh miệt đám nhát gan.

Bỗng nhiên lúc này, không một dấu hiệu báo trước, ụ đất vỡ ra, một cái miệng tròn đỏ lỏm, từng cái răng sắc nhọn xếp vòng xung quanh miệng, có tất cả ba vòng. Cái miệng mở rộng ngọam lấy đầu con hồ.

Con hồ vùng vẫy, móng vuốt cào xé cái miệng tròn. Nhưng rất nhanh cuộc chiến kết thúc, con hồ kêu ư ư được vài tiếng rồi tắt lịm, toàn thân buông xuôi.

Cái miệng kia từ từ lòi xác con hồ xuống hố đất.

Đám ma thú bây giờ mới kịp phản ứng, bọn chúng chồm dậy hí vang sợ hãi. Bọn lính canh tất nhiên là nhanh chóng bị thu hút.

Ba tên lính canh lập tức kiểm tra ma thú. Bọn họ thấy đám ma thú đang nháo nhào thì bọn họ ghì dây cương, vỗ về ma thú để bọn ma thú bình tĩnh lại.

“Yên lặng! Yên lặng! bình tĩnh! Các nguoi mà làm mấy vị kia tỉnh giấc thì bọn ta sẽ bị phạt đấy.”

“Sao bọn ma thú tự dung trở chứng thế nhỉ?”

“Chắc là muốn ăn đêm đây mà!”

“Ta thấy không giống. Bọn chúng giống như đang sợ hãi, như con mèo sợ hãi kẻ ăn thịt.”

“Nguoi đừng nói đùa, ở đây làm gì có ma thú ăn thịt.”

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?”

“Đưa đám ma thú này đi chỗ khác, tránh cho chúng làm phiền mấy vị kia.”

Vậy là ba tên lính dẫn đám ma thú sang chỗ khác. Nhưng mà ba tên lính phát hiện con hồ, thú cười của đội trưởng lại mất tích. Đây là chuyện lớn vì đội trưởng rất thích con hồ đó, bọn họ nếu như xử lý không tốt thì dễ bị ăn đòn như chơi.

Đám lính vội vã đến lều đội trưởng báo cáo.

Tên đội trưởng đang nghỉ ngơi bị đánh thức vốn đã không vui khi nghe con thú cười của mình mất tích thì tức giận, một tay tát bay tên lính.

Tên đội trưởng nổi giận dùng dùng dẫn một đám lính đi kiểm tra hiện trường.

Kết quả là không có nhiều manh mối. Cũng chỉ có thể kết luận như lần trước là ma thú bỏ chạy nhưng tên đội trưởng chắc chắn không tin con hồ của mình chạy mất. Có quá nhiều sơ hở trong kết luận này.

Thứ nhất là con hồ này đã theo hắc nhiều năm, tuyệt đối trung thành, sẽ không có chuyện tự tiện bỏ đi.

Thứ hai là lính canh bao quanh rất chặt chẽ, không thể có chuyện một con ma thú chạy ra ngoài mà bọn lính canh không phát hiện.

Thứ ba là đây là vụ mất tích thứ hai, cả hai vụ đều giống nhau. Đây cũng là một nghi điểm.

Sáng sớm hôm sau, đội tìm kiếm lại khởi hành. Câu chuyện ma thú mất tích râm ran lan truyền trong đám lính, đám thợ mỏ như Tôn Kỳ cũng nghe được chuyện này.

Với những kẻ khác thì đây chỉ là câu chuyện thoáng qua nhưng Tôn Kỳ lại cảm thấy có điểm đặc biệt. Hắn ngồi trên xe trầm ngâm suy nghĩ.

Đêm thứ ba lại đến.

Đám trận pháp sư vẫn sinh hoạt như không có chuyện gì xảy ra, mà bọn hắn vốn không biết chuyện gì xảy ra.

Chuyện xảy ra chỉ có bọn lính biết. Đêm nay, đám lính phải tăng cường tuần tra.

Đám thợ mỏ thì càng không phải nói. Bọn họ chen chúc trong một cái lều, ai cũng muốn tranh chỗ ngủ tốt nhất.

Tôn Kỳ lảng lảng ra khỏi lều, hắn chọn nghỉ tại trên một tảng đá gần đám ma thú. Hắn muốn quan sát tình hình thế nào.

Đám ma thú thì vẫn được tụ trung một chỗ, có mười tên lính canh túc trực quan sát.

Đêm tối dần trôi qua, đám lính ngáp ngắn ngáp dài, chỉ mong cho ca trực của mình sớm kết thúc. Đám ma thú cũng đang nhắm mắt lìm dim.

Lúc này có một tiếng sột soạt rất nhỏ vang lên, một ụ đất nổi lên cách chỗ cắm trại của đội tìm kiếm trăm thước. Ụ đất từ từ di chuyển tiến về phía chỗ cắm trại của đội tìm kiếm.

Ụ đất lặng lẽ đến gần chỗ đám ma thú mà không bị tên lính nào phát hiện.

Một con ma thú đang nằm ngủ, bỗng nhiên nó giật mình, một cái miệng đỏ lòm đầy răng đã xuất hiện trước mắt nó rồi cái miệng cắn lấy cổ nó. Nó hí hí lên vài tiếng rồi tắt lịm.

Tiếng kêu của con ma thú đánh thức đám ma thú còn lại, bọn chúng chồm dậy, kêu vang sợ hãi. Đám lính canh đang gật lên gật xuống bỗng giật mình, rút đao cảnh giác.

Bọn hắn dùng hồn lực càn quét xung quanh. Bỗng một tên lính chỉ tay về chỗ con ma thú bị giết:

“Nhìn kia!”

Đám lính theo chỗ chỉ tay, bọn hắn thấy hai chân sau của con ma thú đang dần dần được kéo xuống một hố đất. Bọn hắn lập tức dùng hồn lực tập trung, sau đó không ngừng đao thương kiếm kích đâm xuống, pháp thuật oanh phá.

Một tên tiểu đội trưởng phát tay cho dừng tấn công.

Chỗ bọn họ tấn công tạo thành một miệng hố có máu thịt be bét, không biết là máu của con ma thú xấu số hay là máu của thứ đã kéo xác con ma thú xuống đất.

Chuyện này rất nhanh được báo cáo lên trên.

Tên đội trưởng lập tức xuất hiện nghe báo cáo của đám lính canh.

Hắn trầm tư suy nghĩ, đang phán đoán xem thứ gì đã gây ra chuyện này.

Lúc này một tên lính run run đi ra khỏi hàng, hắn chấp tay với đội trưởng nói:

“Ta có một cái suy đoán.”

Tên đội trưởng nhíu mày ra lệnh cho hắn nói.

“Ta đoán rất có thể là Sâu Tử Thần.”

Tên đội trưởng lập tức quát:

“Hồ nháo! Sâu Tử Thần chỉ là câu chuyện phiếm dọa trẻ con. Làm gì có thật.”

Một tên lính khác vội tiến lên xin lỗi đội trưởng đồng thời kéo tên lính kia xuống:

“Chuyện Sâu Tử Thần ta kể với người chỉ là bịa ra thôi. Không ngờ người lại coi là thật. Mau xin lỗi đội trưởng.”

Tên lính này bối rối cũng chỉ có thể chấp tay xin lỗi nhưng mà lúc này lại có giọng nói:

“Ngươi có bằng chứng gì không?”

Tên đội trưởng lập tức quay đầu rồi cung kính nói:

“Nhậm đại sư, làm phiền đến ngài nghỉ ngơi. Chỉ là tên lính nói chuyện tào lao, ta sẽ giáo huấn hắn.”

“Các ngươi ồn ào như vậy, ta có thể nghỉ được sao?” Nhậm Đạt Bình lạnh lùng nói.

Sau đó hắn nhìn sang tên lính nói:

“Ngươi nói xem vì sao ngươi lại cho là Sâu Từ Thần gây nên?”

Tên lính lấy ra một cái túi, bên trong túi là một cái răng sắc nhọn hình tam giác viền ngoài như là lưỡi cưa còn dính chút thịt trên răng, bên trong túi còn dính chút dịch nhầy.

Nhậm Đạt Bình cầm chiếc răng ngắm nghía, sau đó lại lấy ngón tay quét dịch nhầy kiểm tra. Hắn trầm tư một chút rồi nói:

“Quả nhiên là Sâu Từ Thần.”

Tên đội trưởng kính nghị:

“Đại sư, không phải nói Sâu Từ Thần chỉ là câu chuyện giả tưởng thôi sao?”

Nhậm Đạt Bình lắc đầu:

“Các ngươi tu vi còn thấp, có nhiều chuyện không rõ. Tại trước đây rất lâu, nơi đây chính là địa bàn của Sâu Từ Thần, bọn chúng rất nguy hiểm là cản trở lớn trong kế hoạch khai thác mỏ của chúng ta. Vậy nên mấy vị cường giả Hợp Nhất cảnh dẫn theo rất nhiều Tạo Thế cảnh vây quét Sâu Từ Thần mới có được vùng đất yên bình như hôm nay. Sau trận chiến đó, Sâu Từ Thần gần như tuyệt diệt. Nhưng mà hiển nhiên vẫn còn cá lọt lưới, chuyện này cũng không có bất ngờ. Nhưng mà bọn chúng đã không thể lật lên sóng nước gì nên bọn ta cũng lười để ý.”

Đám lính nghe lời này thì hít một hơi sợ hãi, tên đội trưởng chấp tay hỏi:

“Đại sư, vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?”

Nhậm Đạt Bình từ tốn ra lệnh:

“Sâu Từ Thần thường sống chui lủi trong cát, gặt đá sẽ tránh. Bọn nó bị mù nhưng lại nhận biết âm thanh và mùi rất tốt, chúng ta hành quân đã bị bọn nó chú ý. Trước tiên di chuyển tất cả lên chỗ ngọn đồi đá kia, di chuyển nhẹ nhàng tránh gây ra âm thanh lớn.”

Tên đội trưởng lập tức ra lệnh di chuyển.

Một lúc sau, trong một cái lều dựng tạm, có mấy kẻ đang ngồi bàn tính.

“Sâu Từ Thần dễ bị thu hút bởi âm thanh di chuyển đều và mùi máu. Chúng thường ngủ vùi trong cát gặp âm thanh hay mùi máu kích thích thì sẽ đuổi theo. Con Sâu Từ Thần này có vẻ đã đi theo chúng ta được hai ngày. Ngày mai nó sẽ vẫn đi theo. Chúng ta chỉ cần lập kế hoạch bắt giết là được.”

Trong lều kẻ hoạch sẵn Sâu Từ Thần được bàn bạc chi tiết cho đến sáng.

Tôn Kỳ nằm gần đó, dùng thần thức, hắn đã nghe được toàn bộ câu chuyện. Hắn trước đó tại gần đám ma thú cũng đã quan sát được con Sâu Từ Thần kéo con ma thú xuống đất. Hắn cũng đang nhăm tính kế hoạch trong đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 136: Tan tác

Một đêm yên tĩnh nữa lại đến, từng điểm tinh quang lấp lánh trên bầu trời hắc vân, từng cơn gió lạnh lạnh nhẹ thổi.

Một con ma thú giống ngựa được cột vào một cái cọc gỗ, đứng trơ trọi giữa một bãi đất trống. Con ma thú cũng không biết chuyện gì, nó đang nhón nhoe gặm cỏ, thỉnh thoảng lại phe phẩy cái đuôi đuôi ruồi nặng.

Tại chỗ xa trăm thước, một ụ đất nhỏ nổi lên từ từ chạy về chỗ con ma thú.

Khi cả hai còn cách nhau mười thước, con ma thú dường như cảm thấy có sự bất ổn, liền ngẩng đầu đảo mắt ngo quanh nhưng nó vẫn không thấy thứ gì khả nghi. Nó yên tâm lại cúi đầu gặm cỏ.

Bỗng nhiên một hố đất vỡ ra, một cái miệng đỏ lôm cấn lầy cổ con ma thú. Con ma thú hoảng loạn kêu vang éc éc nhưng cái miệng kia bỗng vặn xoắn, xoay tròn bẻ gãy cổ con ma thú, tiếng con ma thú im bật.

Xác con ma thú bị kéo vào trong hố đất, sau đó thì hoàn toàn biến mất. Một ụ đất lớn nổi lên di chuyển ra phía xa.

Nhưng khi đi được trăm thước thì ụ đất dừng lại, dưới ụ đất bắt đầu xao động vùng vẫy. Rồi sau đó một con sâu lớn bắn thoát ra khỏi mặt đất.

Con sâu dài ba thước, thân hình tròn to như một thân cây cổ thụ, phân chia thành nhiều khúc, quanh thân có những sợi lông tơ nhỏ để cảm ứng. Con sâu có một cái miệng tròn, bên trong xếp ba vòng tròn răng sắc nhọn. Nhìn giống như một con giun đất khổng lồ.

Con sâu liên tục tiết ra dịch nhầy bảo vệ toàn thân, miệng ọc ọc ói ra con ma thú đã ăn. Một mùi hôi thối tanh tưởi bốc lên, xác con ma thú đang dần bị tiêu hóa, thịt da trộn lẫn bầy nhầy.

Lúc này, bên trên một sườn núi đá gần đó có tiếng kêu:

“Nó đã trúng độc. Nổi lửa!”

Hàng loạt quả cầu lửa bay tới chỗ con Sâu Tử Thần. Ngọn lửa bùng phát dữ dội, con sâu đau đớn gào thét giãy giụa trong biển lửa. Con sâu rít lên từng tiếng chói tai.

Mùi thịt khét cùng mùi hôi thối tỏa ra cho dù cách trăm thước cũng ngửi thấy rõ.

Con Sâu Tử Thần quần quai trong biển lửa suốt nửa canh giờ mới dừng lại. Lúc này đám Nhậm Đạt Bình từ sau sườn núi nhảy ra, bao vây xác con Sâu Tử Thần vẫn còn đang cháy, Nhậm Đạt Bình lạnh nhạt nói:

“Thieu xác nó thành tro, chớ để lại mùi máu.”

Tên đội trưởng gật đầu nhận lệnh. Nhậm Đạt Bình thì quay đầu đi.

Sáng hôm sau, đội tìm kiếm lại tiếp tục khởi hành tiến lên. Câu chuyện tối qua tiêu diệt Sâu Tử Thần trở thành đề tài bàn tán chính, ai cũng không dấu nổi sự hưng phấn khi chứng kiến một sinh vật vốn tưởng chỉ có trong truyền thuyết xuất hiện trước mắt bọn hắn, đã thế còn bị bọn hắn giết chết.

Khi bọn họ đi được nửa ngày đường. Thì lúc này, tại chỗ giết con Sâu Tử Thần, hai ụ đất lớn xuất hiện.

Hai ụ đất vỡ ra, hai đầu Sâu Tử Thần ngoi lên mặt đất. Hai bọn chúng bò lên mặt đất, vòn quanh chỗ đất cháy đen. Sau đó hai bọn chúng rít lên những tiếng khó nghe như đang trao đổi gì đó.

Một lúc sau, bọn chúng chui xuống đất, hướng một phương hướng mà chạy.

Đã ba ngày từ khi thieu chết Sâu Tử Thần, lúc này là vào ban đêm, đội tìm kiếm đang dựng lều nghỉ ngơi.

Tôn Kỳ lúc này đang cố chen chúc trong lều, kiếm một chỗ tốt, bỗng nhiên hắn ngẩng đầu nhìn về phương xa. Một tên thợ đào mò thấy vậy thì hỏi:

“A Tinh, có chuyện gì sao? Sao còn không nhanh chiếm chỗ?”

Tôn Kỳ lấy lại tinh thần, cười lắc đầu:

“Thôi. Ta không tranh với các người, ta hôm nay ra ngoài ngủ.”

Một tên cười hắc hắc:

“Người sao lại tốt bụng như vậy? Đêm nay trời sẽ rất lạnh đó.”

Tôn Kỳ cười, nói vài câu xã giao, sau đó đi lên chỗ mấy tảng đá lớn xa đó nghỉ ngơi.

Trong thời gian Tôn Kỳ tham gia đội tìm kiếm, hắn không muốn kết giao quá thân nhưng hắn cũng sẽ không cách biệt với đám thợ mò. Nói chung là như xa như gần. Vừa rồi hắn đang tranh chỗ ngủ bỗng nhiên cảm thấy sự khác thường, hắn lập tức lấy thần thức càn quét xung quanh. Kết quả là “nó” đến rồi.

Tôn Kỳ vì sự xuất hiện của “nó” mà lập tức ra khỏi lều, lên chỗ đá cao. Hắn tất nhiên là có thể nhắc nhở đám thợ mò kia, trong số đó cũng có vài kẻ thường xuyên nói chuyện với hắn nhưng vì sao hắn phải làm vậy?

Hắn nói ra sẽ không ai chịu tin tưởng, cho dù tin tưởng thì cũng sẽ nghi ngờ vì sao hắn lại biết được, kéo theo sau có thể là rất nhiều vấn đề rắc rối. Mà sống chết của bọn kia có liên quan gì hắn đâu?

Hắn ngồi trên tảng đá lớn khoanh chân tĩnh tọa, hắn đang nghĩ xem có nên nhân cơ hội này chạy trốn.

Nửa canh giờ trôi qua, mây gió yên bình. Mọi thứ lộ ra đặc biệt thanh tĩnh.

Lúc này bỗng nhiên soạt... soạt... soạt... mấy tiếng liên, đội tuần tra mười tên lính chưa kịp phản ứng đã bị kéo xuống đất. Một đội tuần tra khác đứng gần đó, có một tên tiểu đội trưởng nheo mắt nhìn sang xem có chuyện gì xảy ra, sau đó hắn cất tiếng gọi:

“Đội Tuất có thấy gì bất thường không? Báo cáo đi. Vừa rồi âm thanh lạ kia là gì?”

Hoàn toàn im lặng, không có âm thanh đáp trả hắn.

“Đội Mẹo đây! Yêu cầu đội Tuất báo cáo.” Tên tiểu đội trưởng lớn giọng kêu.

“Đội trưởng, có chuyện gì vậy?” Một tên lính trong đội hỏi.

“Không có gì. Ta nghe thấy âm thanh lạ bên phía đội Tuất, chúng ta cùng qua kiểm tra.” Tên tiểu đội trưởng nói.

Hắn dẫn đội của mình tiến về phía đội Tuất. Khi đến nơi, bọn hắn không hề phát hiện tung tích của đội Tuất. Tại chỗ lại xuất hiện vài vũng cát to nhỏ khác nhau, tên tiểu đội trưởng cầm lên một nắm cát.

Cát từ khe tay của hắn từ từ chảy xuống, khi cát chảy hết, hắn thấy tay mình vẫn còn dính cát, có dịch nhầy nhớt nhớt. Hắn lập tức tái mặt vội quát:

“Bắn pháo cảnh báo!”

Tên lính bên cạnh không chút chần chừ, rút ra pháo lệnh. Bỗng nhiên lúc này mặt đất vỡ ra, mấy cái miệng to lớn đỏ hồng nhào lên nuốt lấy bọn hắn.

Lúc này “xiu” một tiếng, một quả pháo sáng bay lên.

Tên đội trưởng đang trong lều nghỉ ngơi thì ngồi bật dậy, cấp tốc cầm lấy thanh đao bay ra khỏi lều. Hắn bay lơ lửng trên không ra lệnh:

“Lập tức chuyển đội hình phòng thủ.”

Lúc này cũng có vài bóng hình bay lên cạnh tên đội trưởng. Đám lính phía dưới thì cấp tốc di chuyển. Đám thợ mỏ thì nhao nhao thức dậy nhìn cảnh nhộn nhịp trước mắt mà không biết chuyện gì xảy ra.

Chỉ cần hai mươi tức hơi thở, đội hình phòng thủ đã nhanh chóng được thiết lập. Đội hình phòng thủ lấy lều trại của trận pháp sư làm trung tâm trọng điểm phòng thủ, kế đến là trại lính, rồi lều của đám thợ mỏ. Nếu cẩn thận quan sát và là kẻ am hiểu chiến trận có thể thấy được bề ngoài là đám thợ mỏ được bảo vệ nhưng lúc nguy cấp có thể dùng đám thợ mỏ làm vật hy sinh cản chân địch.

Nhậm Đạt Bình lúc này bên cạnh tên đội trưởng, hắn hỏi:

“Có chuyện gì?”

“Đội Mẹo phát tín hiệu nguy cấp, có kẻ địch. Ta lập tức dùng hồn lực tra xét thấy đội Mẹo và đội Tuất mất tích nhưng không hề có dấu vết đánh nhau. Đại sư là Tạo Thế cảnh cường giả còn xin đại sư kiểm tra lại.” Tên đội trưởng chấp tay báo cáo.

Nhậm Đạt Bình gật đầu, phóng xuất hồn lực. Hồn lực của hắn bao phủ một khu vực rộng lớn.

Mười hơi thở lúc sau, Nhậm Đạt Bình nói:

“Xung quanh đây không phát hiện địch.”

Tên đội trưởng nhíu mày lắm bầm:

“Sao có thể như thế? Không phát hiện dấu vết của địch trên mặt đất...”

Nói đến đây bỗng nhiên mặt hắn tái mét ra lệnh:

“Tất cả chú ý dưới...”

Lời hắn còn chưa dứt thì mặt đất dưới chân nứt ra, năm đầu Sâu Từ Thần khổng lồ trôi lên mặt đất một hơi nuốt chửng mấy chục tên lính canh sau đó lại chui xuống mặt đất.

Nhậm Đạt Bình và tên đội trưởng nhìn thấy đám sâu này đều sợ hãi tái mặt, năm con sâu này to gấp ba lần con sâu trước đó bọn hắn giết. Thực lực tương đương Tạo Thế cảnh cường giả. Bọn hắn tất nhiên sẽ không chọn cách đối đầu.

Nhậm Đạt Bình vội ra lệnh:

“Tất cả chạy lên chỗ mấy tầng đá. Thả ma thú ra đánh lạc hướng. Bảo vệ trận pháp sư. Mặc kệ đám thợ mỏ.”

Đám trận pháp sư nghe lời này thì lập tức nháo nhào đạp lên nhau mà chạy về phía chỗ tầng đá. Đám lính thì trận tự hơn nhưng bọn chúng ần ần ép đám thợ mỏ về phía sau.

Đám sâu lại trôi lên cán nuốt đám lính rồi nhanh chóng lặn xuống.

“Lập tức phóng hỏa cầu. Đội hỏa tiễn chuẩn bị.” Tên đội trưởng ra lệnh.

Nhưng mà lúc này bọn hắn nhận ra hỏa cầu, hỏa tiễn không thể làm bị thương lũ sâu. Đây là thực lực chênh lệch làm gì cũng vô dụng.

Đám bọn họ lập tức hoảng sợ mạnh ai lấy chạy. Đám thực lực mạnh nhất như Nhậm Đạt Bình cũng bỏ mặc mọi thứ, trước tiên tìm chỗ trốn. Đám thợ mỏ thì khỏi phải nói nhốn nháo như ong vỡ tổ nhưng cũng có vài kẻ thông minh lợi dụng cơ hội này chạy trốn.

Tên đội trưởng khi vừa đứng vững trên tầng đá lớn, lập tức phóng tín hiệu cầu cứu với tổng bộ.

Đội tìm kiếm lúc này tan tác mạnh ai lấy chạy. Tiếng kêu la thảm thiết, không ngừng có tiếng kêu cứu. Cảnh tượng vô cùng hỗn loạn.

Tôn Kỳ biết trước sự tấn công này nên hắn chọn một nơi cách xa và an toàn. Nếu như xảy ra tấn công theo bản năng đám kia sẽ chọn tầng đá phía gần mà không phải chạy về tầng đá phía xa chỗ Tôn Kỳ.

Hỏa Hỏa lúc này nói:

“Sao ngươi không nhân cơ hội này chạy đi?”

Tôn Kỳ lắc đầu:

“Ta chuẩn bị còn chưa chu đáo. Và lại tín hiệu cầu cứu tổng bộ đã phát ra. Tổng bộ rất nhanh sẽ phái đại quân tới tiếp viện. Lúc đó ai chạy trốn sẽ rất nhanh bị bắt lại.”

Lúc này bỗng nhiên có tiếng chạy gấp, Tôn Kỳ dõi mắt nhìn xuống. Thì ra là một vị thiếu nữ.

Nếu hắn nhớ không lầm thì nàng là trận pháp sư, hắn lần đầu tiên đảo bối chính là theo sự chỉ huy của nàng. Hắn thấy nàng, đương nhiên là nàng cũng thấy hắn.

Thiếu nữ như gặp được cứu tinh, đưa ra một cánh tay với lấy hắn, nói:

“Nhanh! Nhanh kéo ta lên.”

Nhìn kỹ thì thấy thiếu nữ đã bị mất một bên vai, hiển nhiên là bị trọng thương cực nặng.

Tôn Kỳ suy nghĩ vài giây thì mỉm cười, đưa tay kéo nàng lên. Nhưng khi tay hắn vừa bắt lấy tay nàng thì một cây thần thức kim châm đột nhiên bay thẳng vào đầu thiếu nữ làm thiếu nữ hoàn toàn ngốc trệ.

Tôn Kỳ kéo thiếu nữ vào chỗ khuất rồi tiến hành sơ cứu.

Hỏa Hỏa đứng bên bĩu môi nói:

“Ngươi thật không biết thương hoa tiếc ngọc.”

Tôn Kỳ chỉ cười không đáp lời.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Tập kích khu mỏ

Trận tàn sát của Sâu Tử Thần kéo dài nguyên một đêm, đến sáng thì bọn Sâu Tử Thần mới bỏ đi. Nhưng mãi đến trưa tên đội trưởng mới ra lệnh tập hợp.

Binh lính chỉ còn vài chục tên, trận pháp sư cũng chỉ còn vài tên, đám thợ mỏ thì còn hơn hai mươi tên, không biết là bị giết hay đã nhân cơ hội chạy trốn.

Nhậm Đạt Bình cùng tên đội trưởng nhanh chóng chỉnh lý toàn đội, sau đó lập tức trở lại tổng bộ.

Vì đã thả hết ma thú nên bọn họ chỉ có thể đi bộ, để tránh cho phát ra âm thanh khi di chuyển, bọn họ chỉ có thể bay lơ lửng trên mặt đất.

Bọn họ không dám lơ là nghỉ ngơi, liên tục di chuyển bất kể ngày đêm. Tiêu hao tất nhiên cũng sẽ rất lớn nhưng bây giờ không phải lúc tiếc rẻ ma thạch khôi phục.

Đi suốt một tháng trời, cuối cùng bọn họ cũng gặp được quân tiếp viện từ tổng bộ. Lúc này bọn họ thở ra một hơi nhẹ nhõm, coi như đã tạm được an toàn.

Nhậm Đạt Bình cùng tên đội trưởng thuật lại sự việc.

Quân tiếp viện lập tức phân ra một đội truy bắt đám thợ mỏ bỏ trốn, quân còn lại thì hộ tống đội tìm kiếm trở về.

Trong mắt bọn họ mà nói mấy tên thợ mỏ thật cũng không quá quan trọng, thế nhưng bọn họ vẫn mạo hiểm phân ra một đội tìm kiếm đám thợ mỏ bỏ trốn, dù cho ngoài kia vẫn còn đám Sâu Tử Thần rình rập. Đây là bọn họ muốn tuyên cáo không ai có thể trốn thoát được khỏi hầm mỏ, hãy chết tâm chạy trốn đi.

Ba tháng sau, bọn họ trở lại tổng bộ.

Một tháng sau, đám thợ mỏ bỏ trốn bị áp giải về tổng bộ. Tại giữa quảng trường sân lớn, đám thợ mỏ chịu đủ mọi hình phạt tra tấn cho tới chết, đây chính là một lời cảnh báo cho ai dám có ý định bỏ trốn.

Nhưng tất cả chuyện đó đã không liên quan tới Tôn Kỳ. Hần lúc này được sắp xếp vào đội vận chuyển khoáng thạch.

Công việc hằng ngày là đẩy xe vào trong hầm mỏ lấy khoáng thạch, sau đó đẩy xe đến chỗ xử lý khoáng thạch.

Thời gian cứ như thế bình tĩnh trôi qua, thoáng qua một cái đã hết ba năm.

Tôn Kỳ lúc này đang ngồi dựa vào vách tường nghỉ ngơi, hấp thụ ma thạch. Hòa Hòa lên tiếng hỏi:

“Kế hoạch chạy trốn của ngươi thế nào rồi? Ta ở đây đã cảm thấy phát chán ngấy.”

“Tất cả đã hoàn thiện. Đêm nay có thể thực hiện.” Tôn Kỳ cười đáp.

“Tốt! Cuối cùng cũng được ra ngoài.” Hòa Hòa cười đáp.

Ngày làm việc hôm đó diễn ra bình thường. Cho đến đêm.

Trong lúc không ai để ý, Tôn Kỳ bóp nát vài viên đan dược thành bột phấn rải trên đường. Hương thơm đan dược rất nhanh khuếch tán. Mùi thơm này Ma tộc không thể nào ngửi được nhưng có một loại ma thú rất nhạy cảm với mùi này: Hắc Dạ Thử.

Sột soạt... sột soạt... mấy con chuột đen to như bắp chân, đang đưa mũi khịt khịt ngửi mùi. Bọn chúng ngửi thấy một mùi thơm quyến rũ khó cưỡng. Bọn chúng từ từ chui ra khỏi hang, rón rén đi theo mùi hương.

Một con chuột chạy tới chỗ rải bột đan dược, đưa mũi không ngừng hít lấy hít để, còn lấy tay cào cào đất đưa lên mũi ngửi.

Lúc này bỗng nhiên có tiếng kêu:

“Chuột! ở đâu nhiều chuột thế này. Là Hắc Dạ Thử.”

“Nhanh! Nhanh giết hết bọn chúng. Bọn chúng có thể lây lan rất nhiều loại dịch bệnh.”

Đám lính tay nhanh chóng giết chết đám chuột. Một lúc sau, mấy chục xác con chuột được chất đống.

Một tên lính nói:

“Để tránh lây bệnh thì chúng ta nên đốt hết chúng đi.”

Tên tiểu đội trưởng gật đầu:

“Được. Nhưng không phải đốt chỗ này, mùi hôi lan tỏa sẽ rất khó chịu. Ai đó đem lũ chuột ra xa đốt đi.”

Nhưng mà đám lính không ai tình nguyện, tiếp xúc với lũ chuột này có thể bị nhiễm bệnh.

Lúc này có một kẻ giơ tay xung phong:

“Đề ta! Đề ta.”

Tên đội trưởng nhìn hẩn một chút rồi gật đầu nói:

“Ngươi đem đồng xác chuột này ra xa cuối chiều gió rồi đốt đi. Đốt xong thì lập tức quay lại.”

Tên thanh niên gật đầu, nhanh chóng thu gom xác chuột để lên xe đẩy. Hẩn tất nhiên là Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ đẩy xe ra xa, tại một chỗ đất trống vắng, không ai để ý. Hẩn đào một cái hố lớn sau đó vứt xác đám chuột xuống đó. Hẩn lấy ra một túi đan dược, bóp nát đan dược rồi rải lên đám xác chuột.

Một lúc sau đó đám Hắc Dạ Thử theo mùi hương kéo tới càng nhiều, bọn chúng như điên loạn nhảy xuống hố hít hà mùi thơm.

Rất nhanh! Số lượng đã lên mấy ngàn con Hắc Dạ Thử chen chúc, lúc nhúc trong hố đất.

Tôn Kỳ lại lấy ra một túi đan dược khác. Hẩn dốc hết đan dược trong túi vào hố. Đám chuột thấy có thức ăn thì nhào lấy nhét vào miệng. Nhưng khi vừa nuốt vào bụng thì bọn chúng lập tức thân thể trương phồng, rồi “bụp!” một tiếng nổ banh xác.

Máu thịt tung tóe, vẩy vào đám chuột còn lại. Đám chuột còn lại không những không sợ mà còn chọt lấy miếng thịt sống của đồng loại nhét vào miệng ăn như chết đói. Và rồi bọn nó cũng bị nổ banh xác, rồi lại bị con chuột khác ăn thịt.

Cứ như vậy diễn ra cho đến khi một cái hố chuột biến thành một hồ máu thịt be bét, mùi máu tanh tươi nồng đậm cực độ, cũng may đây là cuối hướng gió nên không ai nghĩ thấy được.

Tôn Kỳ nhìn hồ máu thịt này thì hài lòng. Đã đến lúc thực hiện bước tiếp theo.

Hẩn lấy ra một cái túi khác, bên trong túi là dịch nhầy đã khô. Chính là dịch nhầy của Sâu Tử Thần mà Tôn Kỳ thu được từ trận tập kích của Sâu Tử Thần mấy năm trước.

Hẩn trước đó đã sưu hồn vị thiếu nữ trận pháp sư, biết được nàng là học trò cưng của Nhậm Đạt Bình. Lúc phát hiện và tiêu diệt con Sâu Tử Thần thứ nhất, đám trận pháp sư trẻ tuổi rất tò mò về Sâu Tử Thần nên đã đi hỏi Nhậm Đạt Bình.

Nhậm Đạt Bình đã từng tham gia trận vây giết Sâu Tử Thần nhiều năm về trước nên hẩn biết rõ một số đặc tính của Sâu Tử Thần như: Sâu Tử Thần thường sống đơn độc, giao tiếp với nhau qua tiếng rít và dịch nhầy. Vì phán đoán như vậy nên lúc đó Nhậm Đạt Bình đã ra lệnh tiêu hủy hoàn toàn Sâu Tử Thần, không để lại dịch nhầy. Nhưng hiển nhiên hẩn đã sai, Sâu Tử Thần bằng cách nào đó vẫn có thể biết đồng loại bị giết mà lần theo trả thù. Nhậm Đạt Bình cũng không ngờ rằng Sâu Tử Thần còn có thể đi theo nhóm và biết trả thù làm cho đội tìm kiếm từ thương thảm trọng.

Theo Tôn Kỳ suy đoán việc Sâu Tử Thần trải qua một lần tuyệt diệt đã khiến cho bọn chúng tiến hóa, thay đổi một số tập tính. Tôn Kỳ đoán bây giờ bọn Sâu Tử Thần sống theo bầy và có thể lần theo mùi cháy của dịch nhầy.

Muốn biết phán đoán của hẩn là đúng hay sai, đêm nay thử sẽ biết.

Trên ngón tay của Tôn Kỳ bùng lên một ngọn lửa nhỏ. Ngọn lửa thiêu cháy miếng dịch nhầy khô. Hương khói theo gió khuếch tán. Tôn Kỳ thầm nghĩ: hy vọng mùi máu và mùi dịch nhầy sẽ thu hút đám Sâu Tử Thần, tốt nhất là đám Sâu Tử Thần cấp Tạo Thể cảnh.

Tôn Kỳ sau đó quay lưng trở lại hầm mỏ làm việc như thường.

Khi nửa đêm đến.

Đám lính canh gác bỗng cảm thấy dưới chân dường như có rung động rất nhẹ như có thứ gì đó khổng lồ vừa chạy qua dưới đất. Nhưng bọn chúng rất nhanh không để ý.

Cảm giác rung động dưới chân lặp lại thêm mấy lần nữa mới khiến bọn hẩn cảnh giác, lập tức báo lên cấp trên.

Phía trên chưa kịp ra quyết định thì mặt đất bỗng nhiên rung lắc dữ dội làm cho bọn chúng tưởng lại sụp hầm mỏ. Bốn tên chủ mỏ Tạo Thể cảnh bay ra ngoài quan sát, đổi mất hướng phía hầm mỏ.

Sau lưng bọn hẩn lại bỗng nhiên mặt đất nứt toác, mấy đầu sâu khổng lồ xuất hiện, trườn lên mặt đất phá hủy một khu vực lớn kiên trúc rồi lại chui xuống đất.

Đám chủ mỏ nhìn nhau, bọn hẩn biết là đã gặp được rắc rối cực khó giải quyết. Một tên trong đó đốt cháy một tờ giấy vàng.

Sau đó đám chủ mỏ tập trung chỉ huy binh lính đối phó đám Sâu Tử Thần.

Ầm! Ầm! những âm thanh rung động, sụp đổ, chém giết không ngừng. Đám lính được lệnh tập trung đối phó với Sâu Tử Thần, chỉ còn vài tên lính canh giữ hầm mỏ. Đám thợ mỏ nhân cơ hội này bắt đầu làm loạn tấn công lính canh, tìm cách bỏ trốn.

Khung cảnh trong hầm mộ dần trở lên hỗn loạn, chỉ cần một chỗ nổi loạn thì sẽ lây sang những chỗ khác, giống như lửa cháy, toàn bộ hầm mộ triệt để rơi vào hỗn loạn. Đám binh lính cố gắng khống chế tình hình nhưng do binh lực quá ít, bọn lính cũng lực bất tòng tâm, cuối cùng bọn lính cũng là bỏ vị trí mà chạy trốn.

Đám thợ mỏ hò reo như chiến thắng. Dù sao thì bọn chúng tại đây bị đối đãi rất tệ, tương chừng như sẽ phải sống hết cuộc đời mình trong hầm mộ nhưng bây giờ bỗng nhiên có cơ hội được tự do, bọn hân không mừng sao được.

Tất cả đám thợ mỏ ùa lên mặt đất nhưng trước mặt bọn hân không phải là không khí tự do mà là không khí hoang tàn, tràn đầy mùi máu tanh, mùi lửa khói cháy khét, mùi hôi thối dịch nhầy...

Rất nhanh đám thợ mỏ cũng lọt vào tấn công của Sâu Tử Thần. Đám thợ mỏ tan tác mạnh ai nấy chạy.

Một tên chủ mỏ vừa đối phó với Sâu Tử Thần nhìn thấy đám thợ mỏ bỏ chạy thì nhú mày nói với mấy tên chủ mỏ kia:

“Đáng ghét! Đám thợ mỏ nhân cơ hội hỗn loạn chạy trốn.”

Một tên chủ mỏ khác vừa đánh vừa nói:

“Mặc kệ bọn chúng đi. Để bọn chúng phân tán sự chú ý của Sâu Tử Thần cũng tốt.”

Lúc này trên mặt đất hỗn loạn tung bừa, có thể nhìn rõ ba phe.

Sâu Tử Thần liên tục tàn phá kiến trúc và tận lực cắn nuốt bất cứ thứ gì chuyển động. Bọn chúng trôi lên mặt đất sau đó lại chui xuống, thoát ần thoát hiện, cực kỳ khó đối phó và đề phòng.

Tiếp theo là đám chủ mỏ cùng đám lính. Bốn tên chủ mỏ tu vi cao nhất thì phải kiềm chế mấy con Sâu Tử Thần mạnh nhất, đám lính thì không ngừng vây quét Sâu Tử Thần nhưng kết quả có được không nhiều. Sau đó lại phải đối phó với đám thợ mỏ. Cho dù có chút chặt vật nhưng dù sao bọn lính cũng được đào tạo nghiêm khắc, trang bị tận răng, tu vi lại cao nên vẫn còn khống chế được tình hình.

Cuối cùng là đám thợ mỏ, đông đảo gấp nhiều lần đám lính và đám Sâu Tử Thần nhưng vì không có ai chỉ huy cùng tu vi thấp nên chỉ có thể trở thành lá chắn sống. Bọn chúng ai cũng ra sức chạy khỏi khu mỏ, đập lên nhau tìm đường sống. Chính bọn chúng tạo nên một khung cảnh hỗn loạn không thể tả.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Trốn thoát

Bên trên khu mỏ hỗn loạn không chịu được, thì bên trong hầm mộ lại hoàn toàn yên tĩnh, lúc này có một bóng hình nhanh chóng di chuyển qua các đường hầm. Bóng hình này chính là Tôn Kỳ.

Hỏa Hỏa lúc này đứng trên vai Tôn Kỳ thắc mắc hỏi:

“Ta nghĩ ngươi tốn nhiều công sức gây ra hỗn loạn như vậy thì ngươi phải sớm chạy trốn chứ? Sao bây giờ còn ở trong hầm mộ?”

Tôn Kỳ cười nói:

“Khi ta sưu hồn vị thiếu nữ trận pháp sư thì biết được bọn chủ mỏ mà chúng ta biết thật ra không phải chủ mỏ thật sự. Kẻ thật sự nắm khu mỏ trong tay là các thế lực có Hợp Nhất cảnh. Ta gây ra hỗn loạn dù lớn nhưng rất nhanh Hợp Nhất cảnh cường giả sẽ biết tin. Lúc đó bọn hân sẽ nhanh chóng dẫn binh bình định dù là Sâu Tử Thần cũng sẽ chỉ bị giết mà thôi. Nên nhớ năm xưa, nơi đây là địa bàn của Sâu Tử Thần cũng bị bọn họ càn quét tuyệt diệt, huống chi là mấy con sâu nhỏ lúc này. Sau khi diệt xong Sâu Tử Thần, bọn họ sẽ truy bắt thợ mỏ. Bị cường giả Hợp Nhất cảnh truy sát ai có thể thoát được chứ?!”

“Vậy nên ngươi ngoan ngoãn ở lại hầm mộ?” Hỏa Hỏa nghi ngờ hỏi.

Tôn Kỳ cười, nói tiếp:

“Không đơn giản như vậy. Ta dự định trốn trong mỏ ma thạch, hấp thu ma khí khôi phục thực lực. Bọn hân sau khi kiểm tra không thấy ta sẽ nghĩ là ta đã chết trong trận bạo loạn. Đợi đến khi sự việc lắng lại, mọi việc trở lại bình thường, ta sẽ đào hầm trốn ra ngoài. Lúc đó sẽ hoàn toàn không ai nghi ngờ sự biến mất của ta vì vốn dĩ ta đã chết rồi.”

“Ngươi trốn trong mỏ ma khí cũng chưa chắc không bị phát hiện.” Hỏa Hỏa lại nói.

“Yên tâm, ta đã chuẩn bị kỹ lưỡng.” Tôn Kỳ tự tin nói.

Bọn họ đi lòng vòng ba khúc chín quẹo thì cuối cùng cũng đến được mỏ ma thạch. Tôn Kỳ lập tức tiến vào trong mỏ.

Hắn đi vào trong sâu, tại cuối lối đi hắn cảm cuộc phá vỡ bức tường đá.

Tường đá nhìn như to lớn nhưng thật ra chỉ là một lớp đá mỏng. Khi Tôn Kỳ còn làm thợ đào mỏ ma thạch, hắn dùng thần thức đã phát hiện ra bức tường đá này, tất nhiên là đám thợ mỏ kia dùng hồn lực thì không thể khám phá được điều này như hắn. Sau bức tường đá chính là một đường hầm tự nhiên.

Tôn Kỳ lên vào trong đường hầm tự nhiên này, hắn không ngừng đào bới phá đá xung quanh, lấp lại miệng hầm này đồng thời khai thông lối đi cho thuận tiện đi lại sau này.

Trong lúc Tôn Kỳ vẫn đang khai thông đường hầm thì một trận rung lắc nhẹ xảy ra. Tôn Kỳ dừng tay cảm nhận cỗ khí thế cùng áp lực nhàn nhạt, hắn vô cùng quen thuộc cỗ khí thế này, hắn nhếch mép cười nói:

“Hợp Nhất cảnh cường giả đã đến, theo sau sẽ là viện quân. Đám Sâu Từ Thần chắc chắn sẽ chết. Đám thợ mỏ bỏ trốn cũng sẽ nhanh chóng bị bắt giết. Một đám nô lệ mới sẽ được đưa tới thay thế. Lúc đó danh tính của ta sẽ hoàn toàn không ai biết.”

Hòa Hòa ngồi trên vai hắn khoanh chân hỏi:

“Tất cả đã nằm trong tính toán của ngươi ư?”

Tôn Kỳ chỉ cười không nói, hắn lại tiếp tục giờ cuộc bỏ xuống.

Tại trên mặt đất, kết quả không khác nhiều so với suy đoán của Tôn Kỳ.

Khi mà đám binh lính từ thương thảm trọng, đã chết đi bảy phần. Đám Sâu Từ Thần đang còn hung hăng tấn công thì có một cỗ khí thế áp bức toàn trường, đám Sâu Từ Thần lập tức cảm thấy nguy hiểm, quay đầu chui xuống đất.

Nhưng chỉ mười tức hơi thở sau, có một giọng nói âm âm nổ vang chấn động mặt đất:

“Ăn no rồi thì muốn chạy sao?”

Vị cường giả này hiển nhiên còn đang ở chỗ xa nhưng âm ba công kích đã đến trước công kích mặt đất. Đám chủ mỏ cùng đám lính thấy thế thì rò reo vui mừng: viện quân đã đến. Mà viện quân lần này lại là một vị Hợp Nhất cảnh cường giả.

Chỉ cần một vị Hợp Nhất cảnh cường giả, kết cục lập tức được an bài.

Đám Sâu Từ Thần bị âm ba chấn kích lập tức chui lên mặt đất, ngoài da bị vô số vết cắt xé máu chảy ra không ngừng. Có mấy con Sâu Từ Thần nhỏ thì chết ngay tại chỗ, còn con lớn thì còn tiếp tục trườn đi chạy trốn.

Nhưng mà lúc này một bàn tay khổng lồ do ma khí tạo thành chụp tới, mấy con Sâu Từ Thần nhanh chóng bị nghiền nát. Đám Sâu Từ Thần hoàn toàn bị tiêu diệt.

Đám chủ mỏ cùng đám lính cũng không lấy làm ngạc nhiên với kết quả. Bọn họ đứng nghiêm túc làm lễ chào đón.

Mười tức thời gian sau, một bóng hình xuất hiện trong tầm mắt bọn họ. Một vị trung niên râu đỏ thình lình xuất hiện trước mắt bọn họ.

Bọn họ chưa kịp làm lễ thì vị trung niên này đã phát tay:

“Bớt rườm rà đi. Nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì?”

Một tên chủ mỏ nhanh chóng tiến lên kể lại đầu đuôi sự việc, tên trung niên suy nghĩ một chút rồi nói:

“Đám Sâu Từ Thần sẽ không vô duyên vô cớ tấn công chúng ta, hẳn là có kẻ nào đó giở trò. Các ngươi nhanh chóng chỉnh đốn mọi sự tìm kiếm manh mối. Nhanh nhất một tháng nữa thì viện quân mới đến đây. Ta tạm thời sẽ trấn thủ nơi này. Còn đám thợ mỏ bỏ trốn thì để bọn hắn tiêu điều một tháng nữa đi.”

Đám chủ mỏ xưng phải, sau đó lập tức theo lệnh làm việc.

Trận bạo loạn này qua đi, khắp nơi đều trở thành phế tích hoang tàn, cũng may là mấy kho ma thạch, khoáng thạch vẫn còn nguyên. Chỉ có công trình kiến trúc bị thiệt hại, hầm mỏ vẫn không sao. Đám thợ mỏ chạy hết nhưng có thể thay bằng đám mới.

Nói tóm lại thì tổn hại còn chưa đến căn cơ khu mỏ, chỉ là sẽ tổn ma thạch xử lý hậu quả.

Hơn một tháng sau đó, quân tiếp viện đến. Một cuộc càn quét bắt giết đám thợ mỏ bỏ trốn diễn ra trên quy mô lớn. Không ngoài suy đoán của Tôn Kỳ: không ai có thể chạy thoát.

Cuộc điều tra nguyên nhân Sầu Tử Thần tấn công cũng đồng thời diễn ra nhưng hoàn toàn không có kết quả. Cuối cùng chỉ có thể đoán giả đoán non do các đối thủ cạnh tranh giờ trở.

Lại qua ba tháng sau, một đám nô lệ mới được đưa tới. Thêm một năm nữa, khu mỏ hoàn toàn khôi phục lại bộ dáng trước đó.

Lúc này Hợp Nhất cảnh cường giả điều tra thấy không có kết quả thì lập tức trở về. Dù sao nơi đây ma khí mỏng manh, khí hậu khắc nghiệt, hẳn là Hợp Nhất cảnh cường giả quen sống trong động thiên phúc địa, hưởng thụ cuộc sống sung sướng, sao chịu ngốc tại nơi này lâu.

Trong thời gian này, Tôn Kỳ khá thoải mái, hẳn vừa đào hầm vừa hấp thụ ma khí, luyện đan. Hẳn đang chuẩn bị để vá Thiên Hải.

Tôn Kỳ lúc này đang ngồi khoanh chân tĩnh tọa, Hòa Hòa lúc này đang nhảy nhót trên đầu vai của hắn, nói:

“Ngươi tỉnh lại đi. Có tên thợ mỏ đang đào bới gần đây.”

Tôn Kỳ từ từ mở mắt phóng ra thần thức dò xét, cách bên kia bức tường đá năm thước, có tên thợ mỏ đang đào bới. Tôn Kỳ ngưng tụ thần thức kim châm rồi bắn kim châm xuyên qua vách tường đá đâm vào đầu tên thợ mỏ.

Tên thợ mỏ lập tức ngơ ngác, thần trí mơ hồ. Lúc này một con quỷ xuất hiện cuốn lấy tên thợ mỏ cắn nuốt hẳn làm thức ăn. Tôn Kỳ chứng kiến cảnh này thì yên tâm, nhắm mắt tiếp tục tu hành.

Tôn Kỳ dự định mở ra linh hồ chứa đựng thêm linh khí, có thêm linh khí sẽ giúp Hòa Hòa tăng cường hỏa năng có thể nung chảy được Thiên Hải, và lại vết nứt nhưng mà mặc dù rất cố gắng, mặc dù có dư thừa ma khí nhưng hắn vẫn không thể nào mở được linh hồ. Dù là tiểu linh hồ hay đại linh hồ.

Cái này có lẽ liên quan đến việc Thiên Hải tổn thương gây ảnh hưởng đến các linh hồ khác. Sợ rằng không vá xong Thiên Hải thì không thể mở linh hồ được.

Nhưng muốn vá được Thiên Hải thì cần một lượng lớn linh khí, tức là cần mở thêm linh hồ. Đây rõ ràng là một cái vòng tròn bế tắc không lối thoát.

Tôn Kỳ chỉ có thể tìm cách khác.

Cách tiếp theo là hắn dựa vào đan dược chữa thương, vá lại Thiên Hải.

Nghĩ đến là làm, Tôn Kỳ bắt tay vào luyện chế đan dược.

Ý tưởng mặc dù không sai nhưng đáng tiếc điều kiện không cho phép. Tôn Kỳ có trong tay đám cỏ cây hoa lá, thật sự quá tạp nham không ra gì. Cho dù tất cả đều là thảo dược thì cũng chỉ là loại thảo dược cấp thấp. Nếu có thể dùng thảo dược cấp thấp luyện đan chữa lành Thiên Hải thì Tôn Kỳ quả thật chiếm hết khí vận thiên hạ.

Đáng tiếc, hắn không có phúc phận ấy.

Hòa Hòa lúc này đứng trên vai hắn hỏi:

“Ngươi tiếp theo dự định làm gì?”

“Mở linh hồ không được, luyện đan dược không được. Ta nghĩ chúng ta cũng không cần ở lại chỗ này, ra ngoài tìm kiếm một phen có khi lại có hy vọng hơn.” Tôn Kỳ đáp.

Hòa Hòa gật đầu:

“Ngươi nói không sai. Ở lại chỗ này ta cũng cảm thấy ngột ngạt khó chịu. Vậy ngươi tính thoát đi như thế nào?”

“Trước đó sư huynh vị trận pháp sư kia, ta đã có được bản đồ khu mỏ. Nếu như ta tiếp tục theo hướng này đào bới mười dặm thì sẽ thoát ra khỏi khu mỏ.” Tôn Kỳ trả lời.

“Mười dặm?! đây là quãng đường không hề ngắn.” Hòa Hòa bắn khoắn.

Tôn Kỳ cười đáp:

“Không sao. Ta có thời gian.”

Vậy là từ hôm đó, Tôn Kỳ tập trung toàn bộ thời gian vào việc đào hầm trốn thoát. Cả ngày Tôn Kỳ ngoại trừ thời gian hấp thụ ma khí bổ sung thì chính là đào hầm.

Thời gian nhàm chán trôi qua, thoáng cái đã mười năm.

Tại một chỗ cách xa khu mỏ, một ụ đất trời lên sau đó ụ đất cao dần rồi vỡ ra, Tôn Kỳ thò đầu lên mặt đất ngó quanh. Khi không có gì nguy hiểm thì hắn nhảy ra khỏi mặt đất.

Hòa Hòa đứng trên vai hấn, tham lam hít lấy không khí sau đó lại ọe ọe phun ra:

“Không khí tự do này hình như có chút tệ không giống như ngươi miêu tả.”

Tôn Kỳ cười nói:

“Ta nói không khí tự do là sự giải thoát được tự do, ai ngờ ngươi lại hiểu theo kiểu khác.”

“Xì! Xì! Lần sau ngươi có thể nói rõ được không? Còn bày đặt ẩn dụ làm ta hít phải một đám uế khí, hao tổn năng lượng của ta.” Hòa Hòa trách móc Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ nở nụ cười xán lạn, mặc kệ Hòa Hòa trên vai hấn lái cầu nhàu. Hấn cất bước đi vào hoang mạc. Từ hôm nay hấn chính thức tự do, không còn là nô lệ.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 139: Ma Hoàng Sơn

Đã được một tháng kể từ ngày Tôn Kỳ thoát ra khỏi hầm mỏ. Hấn một đường hướng nam mà đi, hy vọng sẽ trở lại được Hắc Liên Khu. Nhưng mà nơi đây gió cát mù mịt lại khiến hấn lạc đường, không thể xác định được phương vị.

Hấn đã rơi vào tình trạng lang thang được bốn ngày. Lúc này Tôn Kỳ đang ngồi trong một hốc đá, tay chân lạnh run, mà gió lạnh bên ngoài vẫn rít gào.

Hòa Hòa lơ lửng trong không trung tỏa ra nhiệt năng, nó nhìn Tôn Kỳ nói:

“Sau ngươi không gom cỏ khô rồi đốt sưởi ấm, suốt ngày bắt ta sưởi ấm.”

“Không được. Đốt cỏ khô sẽ gây ra khói mà có khói thì chúng ta có thể sẽ bị phát hiện. Và lại không phải trước kia ngươi nói ngươi rất giỏi sưởi ấm sao?” Tôn Kỳ cười nói.

“Xì! Giỏi là một chuyện còn muốn làm hay không lại là chuyện khác. Ta bây giờ đã là Hòa tổ, cũng không thể làm mấy công việc lật vật này được, như thế không xứng với danh phận của ta. Sau này nếu như lũ tiểu hòa hậu biết chuyện thì ta biết giải thích thế nào đây?” Hòa Hòa nghiêm túc nói.

Tôn Kỳ nghe vậy thì phì cười. Hòa Hòa tức giận mắng Tôn Kỳ một phen.

Sáng sớm hôm sau, đợt gió lạnh mới kết thúc, Tôn Kỳ lại tiếp tục lên đường.

Hòa Hòa đứng trên vai Tôn Kỳ hỏi:

“Bây giờ lạc đường, ngươi tính thế nào đi tiếp?”

“Không biết. Cứ thẳng hướng phía trước mà đi thôi.” Tôn Kỳ nhún vai trả lời.

“Cho ngươi đi một chết luôn.” Hòa Hòa không để ý hấn, nói xong thì chui vào trong ẩn ký ngủ say.

Tôn Kỳ lang thang trên hoang mạc lạnh lẽo, từng bước chân in hằn trên cát, một cơn gió nhẹ thổi qua đầu chân kẻ lữ hành lại biến mất. Tôn Kỳ cũng không biết đi hướng nào, hấn chỉ biết hướng phía trước mà đi, chỉ cần phía trước còn đi được vì hấn vẫn sẽ tiếp tục. Ban ngày đi đường, tối đến hấn lại chui vào trong hang đá nào đó nghỉ ngơi.

Nếu không có hang đá thì hấn tự đào hố cát chui xuống rồi lấy tảng đá che đậy.

Hành trình không phương hướng của hấn đã qua được chín mươi hai ngày. Đến ngày thứ chín mươi ba thì hấn nhìn thấy tại phương xa một ngọn núi cao có cây cối xanh um.

Tôn Kỳ mừng rỡ theo hướng ngọn núi mà đi.

Một ngày... hai ngày... năm ngày... mười ngày...

Tôn Kỳ đã đi được mười ngày thế nhưng mà vẫn không thấy rút ngắn khoảng cách với ngọn núi. Ngọn núi vẫn là xa xa trước mắt hấn. Đường như hấn tiến một bước thì ngọn núi sẽ lùi một bước, mãi mãi không đi được đến đích.

Tôn Kỳ lúc này hỏi Hòa Hòa:

“Này, ngươi có phát hiện ngọn núi kia không bình thường hay không?”

“Có. Ta thấy ngươi đi hoài không tới là biết có vấn đề rồi.” Hỏa Hỏa đáp.

“Vậy ngươi nghĩ nó có phải là thật hay không? Hay chỉ là huyền ảnh?” Tôn Kỳ hỏi lại.

“Là thật hay giả thì không phải ngươi dùng thần thức quét là sẽ biết được sao? Không phải thần thức của ngươi rất lợi hại hay sao?” Hỏa Hỏa từ tốn nói.

“Thần thức của ta chỉ quét được mười thước. Căn bản là quét không tới ngọn núi kia.” Tôn Kỳ cười khổ nói.

Hỏa Hỏa cười hắc:

“Ngươi thật ngốc! ngươi đi hoài không tới ngọn núi thì chắc gì ngọn núi đã thật sự ở xa ngươi, biết đâu nó lại ở ngay cạnh ngươi.”

Tôn Kỳ sực tỉnh, huyền thuật xưa nay đều là như vậy: cảm giác rất xa nhưng có thể ở ngay bên cạnh, cảm giác rất gần nhưng có thể ở rất xa.

Tôn Kỳ phóng thích thần thức quanh thân mười thước. Hắn chậm rãi tiến lên, vừa đi vừa dùng thần thức dò xét.

Lúc đầu còn không phát hiện có gì đặc biệt nhưng sau đó Tôn Kỳ phát hiện dưới chân hắn là những hình ô vuông xếp đặt ngay ngắn. Những hình ô vuông này do những đường ánh sáng tạo thành, có hai loại ô vuông là: ô vuông màu đen và ô vuông màu lục.

Hai loại ô vuông sắp xếp lộn xộn, xen kẽ không theo quy tắc nào cả. Tôn Kỳ còn phát hiện khi hắn đạp vào ô vuông màu đen thì hắn bị đưa lại chỗ cũ, chính hắn cũng không thể nhận ra. Chỉ có đạp vào ô vuông màu lục thì mới có thể tiến lên.

Khi đã phát hiện ra được quy luật này thì Tôn Kỳ vui vẻ như giải được một câu đố. Hắn đạp trên ô vuông màu lục nhanh chóng tiến lên. Dù đã phát hiện ra cách để tiến lên nhưng mà ngọn núi kia thật sự ở rất xa, Tôn Kỳ đi hết một ngày thì mới tới chân núi.

Trên núi, Tôn Kỳ lại không hề phát hiện được trận pháp ô vuông hay cái gì đó tương tự. Kẻ bày ra trận pháp lớn như vậy không biết là có ý đồ gì? Không muốn ai xâm phạm thì sao không che giấu luôn ngọn núi? Đã để ngọn núi hiện ra lại không cho tới gần nhưng mà cũng hoàn toàn tuyệt đường tới ngọn núi, vẫn để lại ô vuông màu lục để đến ngọn núi.

Kẻ bày ra trận pháp này giống như đang thử thách gì đó? Muốn tìm kẻ hữu duyên trao truyền thừa chăng?

Tôn Kỳ nghĩ đi nghĩ lại thì thấy điều này rất có thể. Hắn phải chăng sẽ là kẻ may mắn ấy?

Một mảnh lửa nóng trong lòng Tôn Kỳ dâng lên nhưng mà hắn cũng không vội vàng hấp tấp. Hắn vẫn dùng thần thức cẩn thận dò xét, tiến từng bước lên núi.

Cỏ cây hoa lá trên núi rất kỳ lạ, toàn là những thứ hắn chưa thấy bao giờ. Hắn mặc dù không dám nói biết tất cả các loại hoa cỏ nhưng mà là một đan sư, số lượng hoa cỏ mà hắn biết không phải là nhỏ.

Tôn Kỳ nhẹ nhàng một bông hoa, lưỡng bảm:

“Rất giống Đinh Hương nhưng màu đậm hơn, hương thơm hơn.”

“Hoa này rất giống hoa Thược Dược nhưng lại nhiều hơn một cánh, lại có màu cam chứ không phải màu vàng.”

Trong lúc Tôn Kỳ còn đang suy tư khó hiểu thì Hỏa Hỏa nhảy ra đứng trên vai hắn, nó nói:

“Ngươi có nhận ra không khí nơi này có chút đặc biệt?”

Tôn Kỳ hít một hơi cảm nhận, sau đó hắn trầm trọng nói:

“Không khí nơi đây dường như không giống ma khí.”

Hỏa Hỏa gật đầu nói:

“Giống như là có sự pha trộn giữa ma khí và linh khí của ngươi.”

“Không thể nào! Linh khí và ma khí khắc chế lẫn nhau, không thể cùng tồn tại.” Tôn Kỳ bác bỏ.

“Ta nói sự pha trộn ở đây có nghĩa là loại khí này cao cấp hơn ma khí nhưng kém hơn linh khí. Ta nếu hấp thu loại khí này thì vô thưởng vô phạt. Nhiều năm hút trộm linh khí... à! Nhiều năm nghiên cứu linh khí, ta hiểu rõ nhất. Ngươi thậm chí còn không hiểu rõ linh khí của ngươi bằng ta.” Hỏa Hỏa vỗ ngực đảm bảo.

Tôn Kỳ lâm vào suy tư: một loại khí ở giữa ma khí và linh khí, tồn tại trong Ma giới? Thật quá khó tin. Hắn biết mình tu ra linh khí là nhờ tất cả các cơ duyên kết hợp, trong đó quan trọng nhất là hắc động. Còn loại khí này được sinh ra như thế nào?

Hắn không biết nhưng hắn cũng không cần nghĩ nhiều. Đi tiếp có khi là sẽ có câu trả lời cho tất cả. Trận pháp kỳ lạ, cò cây kỳ lạ, một loại khí kỳ lạ.

Tôn Kỳ từ từ trèo lên núi. Khi lên giữa núi, hắn phát hiện có một tảng đá lớn. Tảng đá bị dây leo che kín, rêu phong bám đầy trên bề mặt, khi Tôn Kỳ kéo xuống đám dây leo thì hắn thấy trên tảng đá có ghi chữ, một loại chữ cổ của Ma tộc.

Tôn Kỳ khi nghiên cứu cổ đan thư cũng đã từng học qua cổ ngữ, đặc biệt Đại ca Vô Ưu cũng đã từng truyền dạy cho hắn cổ ngữ. Hắn có thể đọc được chữ trên tảng đá.

Đại ý mấy chữ này là: Ma Hoàng Sơn.

Tôn Kỳ lẩm bẩm mấy chữ Ma Hoàng. Hình như tại Ma giới chưa bao giờ nghe nhắc đến hai chữ Ma Hoàng. Đây giống như là một danh hiệu? Ai có thể được xưng Ma Hoàng? như thế nào trở thành Ma Hoàng? Nghe có vẻ như là rất mạnh.

Nhưng nếu đã là rất mạnh thì tại sao trong lịch sử Ma tộc lại chưa từng được nhắc tới.

Không lại nghĩ nhiều, Tôn Kỳ tiếp bước tiến lên.

Khi lên tới đỉnh núi, Tôn Kỳ thấy đỉnh núi đã bị san phẳng, trở thành một quảng trường rộng. Trung tâm quảng trường là một cái bàn đá tròn. Trên bàn đá có khắc họa hoa văn kỳ dị khó hiểu. Hoa văn xuất phát từ bàn đá rồi trải rộng toàn bộ quảng trường.

Tôn Kỳ và Hóa Hóa ngắm nghía đám hoa văn, đắm chiều suy nghĩ như muốn tìm được thông tin hữu ích từ trong đám hoa văn này.

Nhưng mà hoàn toàn vô ích, bọn họ không hề xem hiểu chút gì.

Hóa Hóa lúc này nói:

“Ngươi nghĩ đây là cái gì?”

Tôn Kỳ suy nghĩ rồi nói:

“Ta đoán đó là một trận pháp hoặc một tế đàn.”

“Như thế nào sử dụng?” Hóa Hóa hỏi lại.

“Nếu là tế đàn thì có thể là để thờ cúng gì đó, đối với chúng ta lại vô dụng. Còn nếu là trận pháp thì cần tìm được trung tâm trận pháp sau đó cung cấp năng lượng khởi động nhưng mà ta cũng không biết trận pháp có tác dụng gì? Nếu như khởi động có thể nguy hiểm tính mạng.” Tôn Kỳ nói ra ý nghĩ của mình.

Hóa Hóa nghĩ một lúc rồi nói:

“Dựa theo sự sắp đặt trận pháp dưới chân núi thì ta thiên về khả năng đây là trận pháp.”

Tôn Kỳ cười lắc đầu:

“Trận pháp thì sao chứ? Chúng ta cũng không biết cách khởi động, và lại còn có nguy hiểm nhất định.”

Hai bọn họ nhìn nhau, khó đưa ra quyết định.

Đang lúc trầm mặc, Tôn Kỳ bỗng phá lên cười, Hóa Hóa nhìn hắn ái ngại nói:

“Ngươi bị điên à? Tự dưng phá lên cười.”

Tôn Kỳ vẫn cười, nói:

“Ta vốn đã gần như bị phế, với tình trạng của ta ở trong Ma giới rất khó tồn tại. Vậy thì ta còn sợ nguy hiểm gì nữa chứ.”

“Vậy ngươi quyết định khởi động cái thứ này?!” Hóa Hóa vừa nói vừa chỉ chiếc bàn đá.

Tôn Kỳ gật đầu.

Sau đó Tôn Kỳ bắt đầu tập trung nghiên cứu hoa văn bàn đá. Mặc dù không hiểu gì nhưng hắn đoán muốn khởi động thứ này thì phải đổ đầy năng lượng vào các rãnh hoa văn giống như trước đây mở Vạn Thảo Trang, bọn Công Tôn Độ cũng là đổ đầy ma khí vào các rãnh hoa văn lúc đó Vạn Thảo Trang mới mở ra.

Tôn Kỳ móc ra mấy viên ma thạch đặt lên bàn đá kiểm tra nhưng ma khí không thể nhập vào rãnh hoa văn mà từ từ tiêu tán trong không khí.

Tôn Kỳ lại thử dùng thần thức khởi động hoa văn nhưng cũng không được.

Hỏa Hỏa cũng thử dùng hỏa năng của nó nhưng kết quả vẫn là thất bại.

Đang lúc bế tắc thì Hỏa Hỏa nói:

“Này, người thử dùng linh khí xem sao?”

Tôn Kỳ gạt đầu, bàn tay hần đặt lên bàn đá, linh khí trào ra. Hoa văn trên bàn đá lập tức sáng lên, linh khí từ bàn đá chạy xuống, lan ra toàn quảng trường. Các hoa văn lần lượt sáng lên.

Bỗng nhiên có tiếng “Cạch! Cạch! Cót két! Cót két!” giống như là có cơ quan nào đó vừa được khởi động.

Tôn Kỳ đứng lùi ra sau, thủ thế chuẩn bị cho mọi tình huống xấu nhất.

Bàn đá từ từ rung rinh, chuyển động xoay tròn, xoay tròn được ba vòng thì bàn đá hạ xuống. Một cầu thang hình xoắn ốc hiện ra.

Tôn Kỳ cúi đầu nhìn cầu thang, phía dưới tối đen như mực, không thể nhìn ra được thứ gì.

Hỏa Hỏa thì tay chống hông mắng:

“Không biết cái tên xàm xí nào làm lại nghĩ ra cái trò này. Đã muốn đi xuống sao không mở luôn một cửa tại chân núi đi. Lại còn bắt bọn ta leo lên trên đỉnh rồi bây giờ đi xuống.”

Tôn Kỳ cười khỏ, dắt Hỏa Hỏa đi xuống.

Ngọn lửa leo lét chiếu sáng, bọn họ bước xuống cầu thang.

Dưới ánh sáng của Hỏa Hỏa một cánh cửa lớn hiện ra tại cuối cầu thang.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Ma tộc bí sử

Đại môn hình cánh cung cao mười thước, rộng sáu thước. Trên cánh cửa khắc họa những hoa văn kỳ dị khá giống với hoa văn trên đỉnh núi.

Tôn Kỳ đặt hai tay lên cánh cửa, linh khí trào ra thấp sáng hoa văn.

Cả đại môn sáng lên, có tiếng “cót két!” như cơ quan khởi động.

Tôn Kỳ đứng lùi lại ba bước. Đại môn từ từ mở ra. Một cỗ hoang cổ khí tức trào ra.

Tôn Kỳ phát tay cuốn cỗ khí tức này ra ngoài. Sau đó, hần cất bước vào trong.

Quang tinh thạch cắm hai bên vách tường lơ lơ chiếu sáng.

Trước mắt Tôn Kỳ là một công trình kiến trúc to lớn, rộng rãi, nguy nga và uy nghiêm. Giống như là một cung điện quân thần triều bái đế vương. Dưới chân lát đá vàng khắc họa hoa văn vạn thú triều bái. Cung điện được chống đỡ bằng mười cây trụ lớn xếp đều hai bên, ở trên khắc họa hình ảnh chiến tích, nếu Tôn Kỳ đoán không sai thì đây chính là hình ảnh Ma tộc đại chiến Thần tộc. Hai bên vách tường là những hình khối màu sắc sặc sỡ, vẽ mấy vị Ma tộc cùng đám yêu thú.

Trên tường có tổng cộng bảy mươi hai bức tranh.

Có một vị như là chí cao Ma tộc tay phải cầm đao, tay trái cầm đầu rồng. Lại có một vị đập đầu phượng hoàng, hai tay cầm hai cánh như muốn xé đứt. Lại có một vị phun lửa nướng chết huyền quy...

Tôn Kỳ nhìn những bức tranh này mà ngẩn ngơ không biết thật hay giả. Những bức tranh này thật sự quá sống động làm cho Tôn Kỳ như lạc vào trong đó. Trở lại thời kỳ hỗn loạn Ma-Thần-Yêu đại chiến, hần là một tên tiểu Ma tộc mang theo một bầu nhiệt huyết vì Ma tộc mà chiến, hần can đảm xông lên trước, chiến đấu anh dũng, chém giết địch thủ, uống máu yêu thú. Cho dù có bị ngàn đao phanh thây, lửa thiêu thực cốt thì hần vẫn không lùi bước. Tất cả vì Ma tộc. Vì Ma tộc vinh quang. Vì...

Tôn Kỳ bỗng nhiên lắc đầu thanh tỉnh. Hần không khỏi sợ hãi. Những bức tranh trên tường này không ngờ có tính mê hoặc làm cho hần muốn luân hãm. Làm cho hần muốn vì Ma tộc mà hy sinh tất cả. Nhưng đáng tiếc hần không phải Ma tộc, hần là Nhân tộc, hần sẽ không vì Ma tộc chiến đấu nên rất

nhánh hẳn có thể thanh tỉnh từ trong mê hoặc.

Nhưng mà trong lòng hẳn không khỏi một trận sợ hãi. Chỉ là những bức tranh lại có thể trong lúc vô hình mê hoặc tâm trí hẳn. Đây là cờ nào thủ đoạn đáng sợ. Kể về nên những bức tranh này chắc chắn không tầm thường.

Tôn Kỳ dời mắt khỏi hai vách tường. Hẳn chú ý hai bên.

Hai bên xếp đặt một hàng giống như là... quan tài.

Tôn Kỳ lại gần một quan tài, cúi đầu nhìn vào trong quan tài. Thì hẳn bỗng giật bản mình, liên tục lùi lại ba bước.

Vì đây thật sự là một quan tài. Trong quan tài có đặt một cỗ thi thể. Điều đáng nói là thi thể này khá hoàn hảo, giống như là đang ngủ say. Đó là một trung niên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, mày rậm như kiếm, ngũ quan tinh tế, toát ra khí chất cao quý và uy nghiêm. Hẳn giống như là vương giả chương quân thế gian, còn Tôn Kỳ chỉ là một tên nhãi nhép phải quỳ bái cúng lạy.

Chính điều này đã làm Tôn Kỳ giật bản mình sợ hãi. Hẳn cảm giác mình như một con ruồi bay vo ve trước mặt long vương đang ngủ say.

Tôn Kỳ nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, dùng thần thức càn quét. Một lúc sau, hẳn mới thở ra nhẹ nhõm, kẻ này thật sự đã chết.

Hỏa Hỏa đứng trên vai Tôn Kỳ cười nhạt:

“Ngươi thật nhát gan.”

Tôn Kỳ không để ý nó, lại gần xem xét quan tài. Quan tài được làm bằng Hắc Thiết, chạm trổ hoa văn tinh xảo, nắp quan tài làm bằng bạch ngọc trong suốt. Đằng trước quan tài có dựng một bia đá.

Trên bia đá có ghi: Thương Vân Ma Hoàng. Thành lập và thống trị Thương Vân đế quốc, cương thổ ngàn dặm, con dân vô số, binh hùng tướng mạnh vô cùng cường thịnh. Khi còn trẻ đã là thiếu niên anh tài, đánh khắp Ma giới khó tìm đối thủ. Sau đó gặp được đại ca...

Đằng sau văn tự chính là ghi lại các công lao, chiến tích của vị Thương Vân Ma Hoàng này.

Tôn Kỳ nhìn sang một cái quan tài khác làm bằng Huyết Ngọc. Bên trong là một vị nữ hoàng gọi là Hắc Diễm Nữ Hoàng. Thành lập Hắc Diễm đế quốc.

Một quan tài khác làm bằng xương cốt, bên trong là một lão giả gọi là Bạch Huyết Ma Hoàng. Thành lập Bạch Huyết sơn.

Một quan tài khác làm bằng Huyết Thụ triệu năm, bên trong là một đứa bé gọi là Chung Đồng Ma Hoàng. Thành lập Ma Đồng giáo.

Tôn Kỳ còn thấy có vài cỗ quan tài chỉ còn lại bộ xương không còn da thịt. Xương của những kẻ này khá giống với hình dáng Nhân tộc nhưng mà to lớn hơn, lại có màu đen nhánh.

Tôn Kỳ giờ này mới hiểu Ma Hoàng Sơn là ý gì? Chính là nơi yên nghỉ của các vị Ma Hoàng.

Càng tiến về phía trước, Tôn Kỳ đọc được càng nhiều chiến tích. Chứng tỏ phía trước quan tài Ma Hoàng càng cường đại, vị trí càng cao cả. Mà ở vị trí trung tâm trước nhất là một cỗ quan tài làm bằng dị thạch. Tôn Kỳ cũng không biết đây là loại đá gì?

Trên quan tài có khắc họa cảnh Ma tộc cứng bái, Yêu tộc khiếp sợ, Thần tộc tránh lui. Quan tài không lộng lẫy mà lại uy nghiêm vô lượng, giống như vua của các vua, hoàng của các hoàng.

Trên tấm bia đá đằng trước quan tài có ghi: Cổ Đế - Cổ Tự Văn.

Tôn Kỳ lẩm bẩm trong miệng: Cổ Đế... Đế... có vẻ Đế giống như cao hơn Hoàng một bậc. Đế, cái chữ này nghe cũng rất bá khí.

Tôn Kỳ bước qua bảy mươi hai quan tài Ma Hoàng, bước lên chín mươi chín bậc thang, đến gần quan tài đá này.

Nắp quan tài làm bằng đá che kín bên trong, không hề để lộ ra như các quan tài trước.

Tôn Kỳ đi quanh quan tài này, cẩn thận xem xét. Sau đó Tôn Kỳ trầm trọng nhìn Hỏa Hỏa hỏi ý kiến. Hỏa Hỏa lúc này cũng không còn tính nhí nhố như trước, nó cũng nghiêm túc kiểm tra mọi thứ rồi gật đầu với Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ hít một hơi thật sâu, hai tay đặt lên nắp quan tài, dùng sức đẩy ra.

Tiếng ma sát “két... két...” chói tai vang lên. Nắp quan tài được đẩy ra một nửa, một cỗ khí tức hoang cổ bay ra, Tôn Kỳ phát phát tay quét đi khí bụi.

Hắn nhìn vào bên trong quan tài thì trở mắt ngạc nhiên. Bên trong không hề có một cái xác nào như hắn nghĩ mà là một quyển cổ thư lớn.

Tôn Kỳ cúi mình cầm cuốn cổ thư lên. Cổ thư rất lớn, nặng trĩu, Tôn Kỳ phải gồng mình cầm lên. Hẳn phát tay phải đi lớp bụi bám trên cổ thư. Thì ra cổ thư được làm từ lá đồng ép mỏng sau đó khắc họa chữ viết, ký hiệu lên trên rồi đục lỗ, xâu các lá đồng lại thành một cuốn sách.

Bìa ngoài cổ thư có chạm khắc ký hiệu mà Tôn Kỳ không hiểu được. Hắn lật ra trang đầu tiên, bên trên là chi chít chữ viết cùng hình ảnh minh họa.

Ma tộc sử ký.

Đây là thời kỳ hỗn loạn, Ma tộc nhỏ yếu liên tục bị Thần tộc xâm lấn chém giết. Ma tộc chỉ có thể dựa vào Ma giới địa hình mà chống trả, giằng gũa cầu sinh. Ma tộc lâm than, thương sinh đau khổ.

Lúc này xuất hiện bảy mươi hai tinh tú, thiên phú vô song, trấn áp tất cả quần ma nhưng bọn họ không ai phục ai đều muốn tranh vị trí đệ nhất. Đồng thời lúc này cũng xuất hiện một vị thanh niên, hắn gọi Cổ Tự Vân, thiên tư xuất chúng, thiên phú trắc tuyệt, đánh khắp Ma giới không địch thủ.

Hắn lần lượt khiêu chiến đánh bại bảy mươi hai tinh tú, thu phục bọn họ. Bảy mươi hai tinh tú tâm phục khẩu phục nguyện bái Cổ Tự Vân là đại ca. Cổ Tự Vân lúc này tại Ma giới thanh danh lên cao, ần ần trở thành lãnh đạo quần ma.

Cổ Tự Vân có một cái ước mơ: chính là giúp Ma tộc quật khởi.

Hắn với uy tín của mình đã tập hợp tất cả thiên hạ trí tuệ mong muốn tìm ra được một con đường giúp Ma tộc trở lên mạnh mẽ. Và rồi hắn đã thành công. Hắn đã tự mở ra được Thiên Linh, hấp thụ ma khí trời đất cho bản thân sử dụng.

Có thể tưởng tượng được lúc đó hắn đã vui mừng như thế nào? Hắn không hề giấu giếm mà truyền thụ lại toàn bộ cho Ma tộc. Nhưng đáng tiếc tự mở Thiên Linh quá khó, đa phần Ma tộc tự mở Thiên Linh đều hồn bay phách tán. Thành công chỉ có bảy mươi hai Ma tộc chính là bảy mươi hai tinh tú trước đó.

Tự mở Thiên Linh quá khó. Cổ Tự Vân biết điều đó, hắn liền nghĩ biện pháp giải quyết. Cuối cùng hắn nghĩ ra dùng đan dược nhập linh. Lúc này coi như đã giải quyết được bước đầu tiên tu luyện cho Ma tộc.

Cổ Tự Vân không ngừng tìm tòi nghiên cứu cùng với sự giúp đỡ của bảy mươi hai huynh đệ. Cuối cùng hệ thống tu luyện Ma tộc cũng được hình thành.

Đầu tiên là Luyện Linh, tiếp theo là Tạo Thể, cuối cùng là Hợp Nhất.

Hệ thống tu luyện được truyền bá rộng rãi, mang cho Ma tộc một luồng sức sống mới. Ma tộc tôn Cổ Tự Vân là Cổ Đế, lãnh tụ tối cao của Ma tộc, còn bảy mươi hai tinh tú được tôn là bảy mươi hai Ma Hoàng. Bọn họ thống lĩnh toàn bộ Ma tộc quy nhất.

Dưới sự lãnh đạo của Cổ Đế, Ma tộc dần dần quật khởi.

Năm thứ một trăm thời đại Cổ Đế, Ma tộc đã có một ngàn Tạo Thể cảnh, một triệu Luyện Linh cảnh.

Năm thứ năm trăm thời đại Cổ Đế, Ma tộc có bảy trăm Hợp Nhất cảnh, sáu ngàn Tạo Thể cảnh, vô số Luyện Linh cảnh.

Năm thứ một ngàn thời đại Cổ Đế, Ma tộc cường giả như mây. Cổ Đế cảm thấy thời cơ đã đến, quyết định phản công Thần-Yêu hai tộc.

Cuộc đại chiến hai ngàn năm diễn ra.

Cuộc đại chiến này vô cùng thảm liệt, cuồng bạo, dã man, kẻ sống đạp lên xương cốt kẻ chết mà tiến lên. Dưới sự lãnh đạo anh minh của Cổ Đế cùng sự dũng mãnh của bảy mươi hai Ma Hoàng, Ma tộc đã đuổi được bọn xâm lăng ra khỏi Ma giới.

Cổ Đế lãnh đạo đại quân truy đuổi tàn quân địch. Phía tây đánh nát thông lộ của Thần tộc. Phía nam chém Yêu tộc máu chảy thành sông. Phía đông xây dựng bảy mươi hai liên thành dọa sợ Hải tộc.

Cổ Đế lúc này thu binh dưỡng sức chuẩn bị phát động một lần chung cực chiến tiêu diệt tất cả các tộc khác.

Cổ Đế cất đất phong thưởng. Bảy mươi hai Ma Hoàng được thưởng bảy mươi hai đại lãnh địa. Binh lính tướng sĩ tất cả đều được phong thưởng hậu hĩnh.

Năm thứ ba ngàn năm trăm thời đại Cổ Đế, Ma giới là một mảnh thái bình phồn thịnh, thiên tài xuất hiện lớp lớp, vô số những ý tưởng phát minh ra đời.

Có thần tử bầm với Cổ Đế như vậy không tốt: để cho tự do phát triển có thể sinh ra hệ thống tu luyện không chính thống, phủ định công lao của Cổ Đế cùng các vị Ma Hoàng. Phải ước thúc bọn họ.

Cổ Đế nghe xong chỉ cười, nói: Có tự do mới có phát triển. Chính thống không phải nói là được mà phải do thực tế kiểm nghiệm.

Và rồi Cổ Đế cho kẻ này về quê nghỉ ngơi.

Năm thứ ba ngàn sáu trăm thời đại Cổ Đế, Ma tộc vô cùng cường thịnh, đủ loại phát minh ra đời như trăm hoa đua nở, rực rỡ muôn sắc. Cổ Đế cảm thấy thời gian tích súc đã đủ, chuẩn bị phát động chung cực chiến.

Nhưng đúng vào lúc này Cổ Đế bỗng nhiên mất tích.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 141: Đại khủng bố

Sau khi Cổ Đế mất tích, Ma tộc lâm vào hỗn loạn, bảy mươi hai Ma Hoàng nổi dậy tranh chấp vị trí Đế.

Thời đại Cổ Đế chính thức kết thúc. Mở ra thời kỳ loạn bảy mươi hai Ma Hoàng.

Ma tộc sử ký đến đây kết thúc.

Tôn Kỳ thở ra một hơi dài, hẳn không ngờ Ma tộc còn có một đoạn lịch sử như vậy. Đây là điều hẳn chưa bao giờ đọc thấy trong bất kỳ sách nào, cũng không hề nghe được ai đề cập qua.

Đoạn lịch sử này đúng hay sai?

Hắn tin là đúng vì:

Thứ nhất bảy mươi hai quan tài Ma Hoàng còn nằm tại đây. Tại sao hẳn tin đây là Ma Hoàng? Vì khí chất của mấy vị trong quan tài hoàn toàn siêu việt Hợp Nhất cảnh trước đó hẳn đã từng tiếp xúc. Giống như là một loại đẳng cấp khác biệt.

Thứ hai là hệ thống tu luyện hiện nay. Rõ ràng hệ thống này phải có kẻ tạo ra không thể tự dung mà có nhưng trong sử sách cũng không hề đề cập tới kẻ này. Mở ra một hệ thống tu luyện truyền lưu hậu thế là một loại công đức vô lượng nhưng lại không hề lưu lại bất kỳ tên tuổi gì? Đây rõ ràng là có ai đó đã xóa đi đoạn lịch sử này.

Thứ ba là trận pháp bao quanh ngoài núi. Đến bây giờ Tôn Kỳ mới để ý: muốn khám phá ra trận pháp quanh núi thì cần có thần thức thăm dò, điều mà hồn lực không thể làm được. Mà thần thức của Tôn Kỳ có được từ việc tự mở Thiên Linh. Vậy nên có thể suy đoán trận pháp này do một kẻ có thần thức bố trí. Cũng tức là nói Cổ Đế và 72 Ma Hoàng tự mở Thiên Linh là hoàn toàn chính xác.

Sau tất cả chỉ có một nghi điểm: vì sao lịch sử Ma tộc không có đoạn lịch sử này?

Trong tất cả sách sử mà Tôn Kỳ đọc được thì đều khởi đầu từ Ma tổ dựng vũ trụ, sau đó là Ma tổ ngã xuống hóa thành Ma giới. Đây là phần truyền thuyết không biết đúng sai. Tiếp sau đó là Ma tộc sinh ra rồi tạo thế chân vạc với Thần tộc và Yêu tộc. Không hề nhắc đến việc Ma tộc lúc đầu nhỏ yếu bị hai tộc chèn ép. Đoạn lịch sử này bị trắng và hùnh vĩ, có thể đem ra dạy dỗ con cháu đời sau. Vì sao lại xóa đi.

Tôn Kỳ lắc lắc đầu tạm bỏ qua các nghi vấn trong đầu. Hắn lật trang cổ thư tiếp theo. Hẳn thật tò mò phần trước lịch sử đã hấp dẫn như vậy thì phần sau sẽ mang cho hắn bất ngờ gì đây.

Thời kỳ loạn bảy mươi hai Ma Hoàng.

Bọn ta đều là thiên tài kiệt xuất nhất Ma tộc xưa nay, bọn ta chỉ tin phục Cổ đại ca. Khi Cổ đại ca mất tích, bọn ta lập tức xung đột, nổi lên tranh chấp. Thứ bọn ta tranh giành chính là vị trí đệ nhất Đế.

Lúc đầu chỉ là những tranh chấp nhỏ, sau đó dẫn đến chiến tranh trên quy mô lớn. Đánh đánh, giết giết, lừa lừa, gạt gạt, liên minh rồi lại phản bội. Cuối cùng toàn Ma tộc bị cuốn vào cuộc nội chiến này làm cho Ma tộc hoang tàn xác xơ.

Trận nội chiến này kéo dài mấy ngàn năm cũng không phân ra được thắng bại. Bọn ta quả thật ngang tài ngang sức, không ai có thể vượt lên trấn áp quần ma.

Rồi một ngày Từ Cực Ma Hoàng truyền tin nói với bọn ta, hẳn đã quá mệt mỏi với nội chiến. Đêm qua, hắn mơ trở lại thời điểm lần đầu gặp đại ca. Vậy là hắn quyết định từ bỏ tất cả đi tìm đại ca, hắn nguyện giao lại lãnh địa của hắn, chỉ mong chúng ta không tàn sát con dân của hắn. Bọn ta lúc đấy nửa tin nửa ngờ nhưng mà cũng vẫn chia cắt lãnh thổ của hắn. Lúc đó trong chúng ta có kẻ cười hắn ngu ngốc, có kẻ nói hắn mưu sâu ẩn nhẫn.

Nhưng rồi trăm năm sau, bọn ta nhận được tin Từ Cực Ma Hoàng thọ nguyên hao hết mà chết. Lúc đó bọn ta đều xuất hiện tìm hiểu thực hư vì bọn ta vốn xuất thế cùng thời điểm nhưng bọn ta biết bản thân thọ nguyên còn rất nhiều thì làm sao Từ Cực Ma Hoàng bỗng nhiên chết vì hết thọ nguyên được.

Bọn ta xem xét thì quả thật Từ Cực Ma Hoàng đã chết, còn nguyên nhân vì sao chết thì bọn ta không tìm ra được.

Sau cái chết của Từ Cực Ma Hoàng, trong số bọn ta đâm ra thoái trí, dù sao cũng đã là huynh đệ nhiều năm, chém giết huynh đệ để lên vị trí đệ nhất Đế có đôi khi không đáng.

Mười năm sau Huyết Diễm Nữ Hoàng cũng quyết định từ bỏ quyền lực, đi tìm đại ca. Kết quả là bốn mươi năm sau, Huyết Diễm đế quốc tổ chức quốc tang cho nàng. Nguyên nhân cũng là hết thọ nguyên mà chết.

Bọn ta lúc này cảm thấy có chuyện không ổn, có vài kẻ muốn dừng tranh đấu, có vài kẻ lại lợi dụng cơ hội này thâu tóm địa bàn đối thủ.

Hai mươi năm sau đó Vô Lượng Ma Hoàng, Kinh Lôi Ma Hoàng, Hóa Hồng Nữ Hoàng cùng kết bạn đi tìm đại ca. Kết quả là mười năm sau, tam đại đế quốc đều đồng loạt tổ chức quốc tang. Đến lúc này bọn ta thật sự cảm thấy bất thường. Bọn ta quyết định tạm dừng nội chiến. Truy tìm nguyên nhân.

Nhưng bọn ta vẫn không tìm được nguyên nhân cụ thể vì bọn họ quả thật đều là hao hết thọ nguyên mà chết, một cái chết rất bình thường. Bình thường đến bất thường. Manh mối duy nhất chính là bọn họ đều đi tìm đại ca mà chết.

Bọn ta quyết định đi theo manh mối này.

Sáu mươi bảy Ma Hoàng còn lại riêng phần mình lập kế hoạch.

Trong trăm năm tiếp theo, bọn ta lần lượt nghe được tin tức các vị huynh đệ vẫn lạc nhưng mà vẫn không thể tìm được nguyên nhân cụ thể. Vẫn là thọ nguyên hao hết mà chết.

Bọn ta cũng không biết mình đang phải đối mặt với thứ gì? Nó như thế nào? Nó ở đâu?

Bọn ta vẫn là từng tốp đi theo dấu vết kẻ trước để lại, truy tìm đại ca.

Cuối cùng vào một ngày trời đêm. Khi Thương Vân Ma Hoàng đang tại trong hoàng cung đọc sách, bỗng nhiên ba luồng ánh sáng lao thẳng vào phòng ngã lẫn lộn lốc. Chính là Hắc Diễm Nữ Hoàng, Bạch Huyết Ma Hoàng, Chung Đồng Ma Hoàng bề ngoài bọn họ không có bị thương vẫn như ngày thường nhưng mà thọ nguyên của bọn họ đang nhanh chóng trôi qua.

Ba bọn họ để lại lời nhắn cho Thương Vân Ma Hoàng: Không nên lại đi tìm đại ca, có một đại khủng bố đã bắt giữ đại ca, giam đại ca trong hắc thủy, Thương Vân hãy mau chạy trốn vì đại khủng bố kia rất nhanh sẽ đuổi theo.

Nhấn xong mấy lời này thì ba bọn họ đều bỏ mình.

Thương Vân Ma Hoàng không một chút chần chừ, lập tức cuốn đi xác của ba vị Ma Hoàng. Sau đó, Thương Vân nhanh chóng thu xác của tất cả các vị Ma Hoàng rồi trốn vào Ma Hoàng Sơn.

Ma Hoàng Sơn vốn là lăng mộ Thương Vân xây riêng cho mình nhưng mà hắn chưa chết thì đã phải chui vào trong đây. Khi hắn vừa vào trong Ma Hoàng Sơn thì có một cỗ khí thế khủng bố bao trùm lấy Ma Hoàng Sơn.

Thương Vân Ma Hoàng đứng trên đỉnh Ma Hoàng Sơn nhìn về phương xa. Cách trăm dặm là một đám mây đen kịt, trong đám mây đen lộ ra một con mắt khi Thương Vân Ma Hoàng vừa chạm phải ánh mắt này thì lập tức quý gối, thân hình run lấy bầy.

Hắn chưa bao giờ gặp được thứ gì khủng bố như vậy. Nên biết hắn chính là Ma Hoàng đứng tại đỉnh cao chiến lược không chỉ tại Ma giới mà là toàn Đại Thế Giới. Đánh bại hắn thì chỉ có thể là cùng cấp với đại ca Cổ Tự Văn nhưng cũng không phải một hai chiêu có thể đánh bại được hắn.

Vậy mà giờ đây hắn mới chỉ tiếp xúc với ánh mắt kia, đã run sợ từ tận bản tâm, giống như nai con gặp sư tử. Điều này thật sự nằm ngoài sức tưởng tượng của hắn.

Đại khủng bố kia đến gần Ma Hoàng Sơn, nó tiến vào Ma Hoàng Sơn nhưng rất nhanh bị dịch chuyển ra ngoài. Nó nhiều lần không thể tiến vào Ma Hoàng Sơn thì tức giận, nó công kích từ xa Ma Hoàng Sơn nhưng đáng tiếc các công kích cũng bị dịch chuyển ra ngoài. Không thể làm gì, nó chỉ có thể ở ngoài canh giữ.

Thương Vân lúc này cũng thở ra một hơi nhẹ nhõm, cũng may là trước đó hắn chuẩn bị lăng mộ cho mình, đã bố trí một trận pháp đặc biệt gọi là Hắc Lục trận pháp gồm những ô vuông màu đen và xanh lục. Bước vào ô đen sẽ bị chuyển ra ngoài, bước vào ô xanh lục mới tiến lên được. Muốn thấy được các ô thì phải tự mở Thiên Linh mới thấy được.

Đại khủng bố kia không vào được, chứng tỏ nó không tự mở Thiên Linh, chứng tỏ nó không phải đại ca hay một trong các vị Ma Hoàng.

Vì trong suy nghĩ của Thương Vân Ma Hoàng, có thể giết được Ma Hoàng thì chỉ có thể là đại ca hoặc là mấy vị Ma Hoàng liên thủ. Hắn suy đoán đại ca mất tích có thể là một khổ nhục kế, đại ca muốn tiêu diệt toàn bộ huynh đệ độc chiếm quyền lực, vinh quang. Bởi vậy khi các vị Ma Hoàng khác đi tìm đại ca thì hắn vẫn bình chân như vại, lại đi xây lăng mộ và còn bố trí xuống trận pháp như thế này.

Nhưng mà hiển nhiên đại ca không có làm như vậy, đại ca vẫn là đường đường chính chính, đáng giá bọn hắn tôn trọng.

Hắn cũng nghi ngờ các vị Ma Hoàng khác vậy nên hắn đều phá mộ cướp xác của họ đi. Khi gặp được đại khủng bố, Thương Vân biết mình đã nghĩ oan cho các vị huynh đệ.

Đại khủng bố kia tại bên ngoài canh giữ, Thương Vân Ma Hoàng cũng chỉ có thể trốn tại trong Ma Hoàng Sơn cho đến khi hết thọ nguyên nhưng mà hắn không cam tâm nên để lại quyền sử ký này cho đời sau tìm hiểu.

Thời đại loạn bảy mươi hai Ma Hoàng đến đây chính thức kết thúc.

Tập hợp các lời kể của Ma Hoàng. Thương Vân Ma Hoàng chấp bút.

Tôn Kỳ đọc tới đây thờ ra một hơi trầm trọng, không ngờ tại Ma giới lại che giấu nhiều bí mật như vậy. Cổ Đế, bảy mươi hai Ma Hoàng, đại khủng bố, nghe cứ như là truyền thuyết không thật vậy.

Đến đây Tôn Kỳ cũng hiểu rõ vài điều: tự mở Thiên Linh sẽ có thần thức, có lẽ thời đại kia cũng không gọi thần thức. Đặc biệt là có thể tu luyện ra một loại khí tốt hơn ma khí nhưng mà loại khí của Cổ Đế cùng Ma Hoàng lại kém hơn linh khí của hắn nửa bậc. Đây là vì sao? Hắn cũng không thể hiểu rõ.

Rồi còn cái loại dị thảo khác biệt kia hắn là thường hấp thụ loại khí này mới sinh ra biến dị.

Tôn Kỳ nhìn Hóa Hóa trầm trọng nói:

“Ngươi thấy được sao?”

Hóa Hóa bay tới gần cổ thư lấy tay gõ gõ, nói:

“Chất lượng rất tốt. Luyện khí giỏi hơn ngươi cả ngàn lần.”

Tôn Kỳ cười khỏ nói:

“Ta là đang nói về đoạn lịch sử Ma tộc bị mất. Ngươi không thấy kỳ lạ sao?”

“Xì! Lịch sử Ma tộc thì liên quan gì tới ta? Tuổi của ta còn gấp mấy lần tuổi Ma giới.” Hóa Hóa làm bộ không quan tâm.

Tôn Kỳ lắc đầu, cái tên Hóa Hóa này thật biết phá hủy bầu không khí nghiêm túc.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142: Thiên tài bí ai

Tôn Kỳ thờ dài có chút đồng cảm với Cổ Tự Vân và bảy mươi hai Ma Hoàng. Bởi vì chính hắn cũng mở ra một con đường tu luyện mới và một hệ thống đan đạo mới. Thử nghĩ một chút: Ngươi là kẻ đầu tiên leo núi nhưng khi ngươi lên đến đỉnh lại đã thấy có kẻ đã đứng trên đỉnh. Ngươi là kẻ xây dựng nên một con đường nhưng cuối con đường đã có kẻ đứng đấy.

Đây là cỡ nào đã kích cùng bí ai.

Cổ Tự Vân mở ra hệ thống tu luyện, đáng lẽ hắn phải là kẻ mạnh nhất Ma giới nhưng mà hắn nào ngờ lại có kẻ mạnh hơn hắn. Nhưng mà đáng giận hơn chính là ngươi mạnh như vậy thì tại sao lúc Ma tộc lâm than, tuyệt bị tuyệt diệt, ngươi lại không xuất hiện ngăn con sóng dữ. Đợi đến khi mọi thứ ổn định thái bình thì ngươi lại xuất hiện chiếm quyền, xóa hết lịch sử về những kẻ có công với Ma tộc. Không biết lúc đó Cổ Tự Vân biểu cảm thế nào?

Tôn Kỳ tiếp tục lật xem cổ thư.

Nhân Tổ Trailer

Ta là Thương Vân Ma Hoàng. Ta biết đời này đã không thể ra ngoài, chỉ có thể sống ở đây hết phần đời còn lại tại trong lăng mộ. Ta không muốn truyền thừa của bản thân đứt đoạn nên để lại thành tựu cả đời ta cho kẻ hữu duyên: Thương Vân Ma Pháp.

Tiếp theo là ghi chép tỉ mỉ Thương Vân Ma Pháp. Đây là truyền thừa của một vị Ma Hoàng nhưng Tôn Kỳ cũng không định tu luyện ma pháp này, hắn chỉ hấp thụ những phần tinh túy của ma pháp nhập vào Linh Khí Quyết của hắn.

Linh Khí Quyết của hắn đã mở lối đi riêng, sau này chỉ có thể một mình tiến lên. Lại không thể tu luyện thêm cái khác.

Thương Vân Ma Pháp bá đạo, bá khí, cuồng dã, mãnh lực giống như khí thể thời đại bị mất ấy nhưng lại khá thô ráp, có đại khí mà không có tỉ mỉ. So về mức độ tinh tế tỉ mỉ thì Thương Vân Ma Pháp chỉ tương đương ma pháp Tạo Thế cánh cửu trọng.

Điều này cũng dễ hiểu vì ma pháp hiện nay chính là trải qua vô số năm rèn giũa, chất lọc, đúc kết nên tinh tế hơn so với những ma pháp thế hệ đầu tiên.

Nhưng Tôn Kỳ tin chắc nếu luyện thành Thương Vân Ma Pháp thì ra ngoài vẫn có thể xưng vương xưng bá một vùng.

Sau Thương Vân Ma Pháp thì chỉ còn lại vài trang giấy đồng.

Thời gian còn lại trong lăng mộ cho ta cơ hội suy nghĩ về nhiều vấn đề. Đại khủng bố kia là gì? Đại ca giờ đang ở đâu? Đại ca giờ thế nào? Tại sao đại khủng bố kia lại bắt đại ca đồng thời đối phó bọn ta?

Mặc dù không thể trả lời được những câu hỏi này nhưng ta phát hiện ra một điểm mấu chốt. Chính là Thiên Linh hay nói đúng hơn là tự mở Thiên Linh.

Trước đây Cổ đại ca đã từng nghiên cứu tự mở Thiên Linh so với Thiên Linh của đám dùng đan được nhập linh. Cổ đại ca phát hiện Thiên Linh của bọn ta lớn hơn của bọn họ. Tự mở Thiên Linh lại cho chúng ta những năng lực kỳ diệu vượt xa bọn họ.

Bọn ta vốn dĩ cũng không nghĩ nhiều về điểm này. Chỉ nghĩ rằng do bọn ta có thiên phú hơn bọn họ nên có thể tự mở Thiên Linh và cũng nhờ thiên phú cao mà có được những năng lực vượt trội.

Nhưng Cổ đại ca lại không nghĩ vậy. Cổ đại ca nói chúng ta có đặc thù gì đó khác biệt so với phần Ma tộc còn lại. Cổ đại ca còn suy đoán đó là thân thể bọn ta, chỉ có đặc thù thân thể mới có thể tự mở Thiên Linh. Lúc Cổ đại ca muốn nghiên cứu sâu hơn thì lại gặp Thần tộc tấn công, Cổ đại ca đành gác lại mọi chuyện tham gia vào chiến trường.

Sau này khi Ma giới thái bình, Cổ đại ca lại tiếp tục nghiên cứu.

Một ngày Cổ đại ca vui mừng thông báo: đại ca đã tìm ra được manh mối, muốn thảo luận với bọn ta. Nhưng đúng vào lúc này Cổ đại ca mất tích.

Lúc đó bọn ta vì quyền lực mà mờ mắt lao vào tranh chấp, không hề nghĩ đến chuyện Cổ đại ca vì sao đại ca mất tích.

Bây giờ nghĩ lại ngày mà Cổ đại ca mất tích có thể liên quan đến những gì Cổ đại ca muốn nói với bọn ta. Đại khủng bố kia rất có thể cũng muốn có được bí mật Thiên Linh.

Ta quyết định dành hết phần đời còn lại nghiên cứu về Thiên Linh.

Đáng tiếc ta đầu óc ngu đốt không thể tìm hiểu ra được gì. Chỉ có thể nhớ lại những lời đại ca từng nói mà viết xuống đây.

Thiên Linh là sự kết nối giữa thiên địa đại đạo với tu sĩ. Vậy nên mở Thiên Linh mới có thể hấp thu thiên địa năng lượng vào trong cơ thể. Thiên Linh sẽ chuyển hóa năng lượng thiên địa thành năng lượng bản thân. Khả năng chuyển hóa năng lượng thiên địa thành năng lượng phụ thuộc vào mức độ lớn nhỏ của Thiên Linh.

Tự mở Thiên Linh thì tất nhiên Thiên Linh sẽ lớn hơn dùng đan được mở Thiên Linh. Vì sao ư? Ta cũng không biết rõ.

Tại sao chỉ có bọn ta tự mở được Thiên Linh phần còn lại thì phải dựa vào đan được? đại ca nói là do thể chất nhưng thể chất đặc thù đó là gì? ta cũng không biết.

Lại nói Thiên Linh là gì mà có thể chuyển hóa được năng lượng thiên địa? Đại ca cho rằng vũ trụ này được tạo dựng nên dựa trên bốn nguyên tố cơ bản, gồm có: khí, lửa, nước, đất.

Khí vô hình, vô chất, vô tướng.

Hỏa hữu hình, vô chất, vô tướng.

Nước hữu hình, hữu chất, vô tướng.

Đất hữu hình, hữu chất, hữu tướng.

Thiên Linh chính là được xây dựng trên bốn nguyên tố cơ bản này, có đồng căn nguyên với vũ trụ vạn vật nên mới có thể chuyển hóa năng lượng, từ ngoại năng biến thành nội năng.

Đại ca cho rằng chúng ta vẫn chưa phát huy được hết công dụng của Thiên Linh, chính chúng ta cũng bị thể chất ràng buộc, thể chất của chúng ta còn chưa tối ưu.

Đại ca còn cho rằng có thể mở thêm huyết mới ngoài chín huyết.

Đáng tiếc! Tất cả đều không thể thực hiện được.

Chỉ hy vọng ai đó đọc được những dòng này, có thể giúp bọn ta tìm ra đại ca, tiêu diệt đại khủng bố, phá giải Thiên Linh bí ẩn.

Thương Vân tuyệt bút.

Tôn Kỳ từ từ gấp lại cổ thư, thở ra một hơi dài. Hắn chấp tay hành lễ cảm tạ với các vị Ma Hoàng cùng Cổ Đế. Hắn tôn trọng bọn họ như những kẻ cầu đạo, không liên quan tới chủng tộc chi tranh.

Còn chuyện Thương Vân Ma Hoàng nhờ vả thì cũng không cần nói, đã qua trăm vạn năm cho dù có tìm được Cổ Đế thì cũng chỉ là nắm xương tàn, qua lâu như vậy đại khủng bố kia cũng hẳn là đã chết. Thời gian lâu như vậy ai có thể sống được chứ.

Còn về phá giải Thiên Linh bí ẩn thì là việc hắn bắt buộc phải làm.

Hòa Hòa đứng trên vai Tôn Kỳ nhảy nhót, nói:

“Quyển sách lớn như vậy cũng không có một thông tin hữu ích. Chắc chỉ có thể đem đi bán đồng nát.”

Tôn Kỳ trong mắt lúc này có tinh quang, nói:

“Không! Sách này rất hữu ích. Nó gợi ý cho ta cách vá lại Thiên Hải.”

“Thật sao? Sao ta không thấy chỗ nào hết?” Hòa Hòa hỏi.

“Không phải trong sách đã ghi rõ sao? Thiên Linh được xây dựng trên bốn nguyên tố: khí, lửa, nước, đất. Mặc dù Thiên Linh của ta gọi là Thiên Hải nhưng bản chất không khác nhau. Nhị ca Bộc Phá lúc luyện khí từng dạy ta muốn sửa bất kỳ thứ gì cũng cần biết rõ cấu tạo của vật đó rồi dùng vật liệu tương tự để sửa chữa.” Tôn Kỳ cười đáp.

“Vậy thì dễ rồi! ngươi chỉ cần hít một ngụm khí, uống một ngụm nước, nhai nắm cát, nhảy vào lửa là có thể khôi phục Thiên Hải rồi.” Hòa Hòa vô tư nói.

Tôn Kỳ cười khò:

“Nào có đơn giản như vậy. Thiên Hải vô cùng đặc biệt vậy nên cũng phải dùng vật liệu đặc biệt tương tự mới vá được.”

“Đặc biệt thế nào?” Hòa Hòa hỏi lại.

Tôn Kỳ trầm tư, hần đi lòng vòng suy nghĩ. Tôn Kỳ lúc này hỏi:

“Hòa Hòa, có phải ngươi có thể đốt cháy được Thiên Hải?”

Hòa Hòa gật đầu:

“Chỉ cần một sợi năng lượng lúc toàn thịnh của ta có thể thiêu chết ngàn cái như ngươi chứ đừng nói một Thiên Hải nhỏ bé.”

Tôn Kỳ gật đầu nói ra suy đoán:

“Nếu như vậy thì đúng rồi! nhiều khả năng bốn đại nguyên tố bản nguyên phải có năng lực tương đương ngươi thì mới có thể vá được Thiên Hải.”

“Nhưng ở đâu tìm được bọn chúng? Ngươi nên biết cùng cấp với Hòa Hòa vĩ đại không dễ kiếm, không phải thứ đầu đường xó chợ nào cũng có thể so với ta.” Hòa Hòa vỗ ngực nói.

Tôn Kỳ nhìn nó cười hắc hắc nói:

“Không phải trước mặt ta đã có một nguyên tố rồi sao!”

“Xi! Xi! Ngươi lại cười gian xảo. A! ngươi lại định lợi dụng bản Hòa tổ sao!” Hòa Hòa cảnh giác nhìn Tôn Kỳ.

“Này, sao có thể nói là lợi dụng? phải nói là giúp đỡ lẫn nhau. Ngươi nghĩ thử xem nếu như ta có thể khôi phục Thiên Hải không phải lúc đó ngươi sẽ có được thêm nhiều linh khí sao? Lúc đó ta sẽ giúp lại ngươi khôi phục như trước.” Tôn Kỳ từ tốn giải thích.

Hòa Hòa nghe có vẻ cũng có lý, nó gật đầu đồng ý. Tôn Kỳ thấy vậy thì vui vẻ ra mặt.

Sau đó Hòa Hòa lại hỏi:

“Nhưng một mình ta thì chưa đủ, ngươi kiếm đâu ra ba nguyên tố còn lại?”

...

NGOẠI TRUYỆN:

Người Thầy đang ngồi dưới bóng cây nghi mát, thì phương xa có một nhóm người lại gần.

Đám đệ tử liền chặn đám người này lại. Hai bên giằng co với nhau.

Người Thầy thấy ồn ào thì hỏi:

“Có chuyện gì sao?”

Một cậu học trò thưa:

“Thưa Thầy, có một thanh niên là con của một tể tư làng gần đây. Hắn nói cha hắn bị bệnh nặng, hắn nghe tiếng Thầy thần thông vô biên nên nhờ Thầy chữa bệnh.”

Người Thầy nghe xong thì gật đầu nói:

“Đề họ lại đây.”

Đám học trò rẽ sang hai bên, nhường ra một con đường. Người thanh niên đi tới, sau lưng anh là bốn người đang khiêng một cái cáng. Trên cáng là một người một lão già ốm yếu hơi thở đứt quãng.

Người thanh niên quỳ dưới chân Thầy, nói:

“Xin Thầy cứu lấy cha con. Gia đình con xin ngàn lần đội ơn Thầy.”

Một tên học trò đứng gần đấy hừ lạnh:

“Các nguoi phục vụ cho Thần tộc, sao không xin Thần tộc chữa bệnh?”

Người thanh niên nghe lời mỉa mai nhưng vẫn không giận, bình tĩnh đáp:

“Thưa Thầy, con cũng từng cầu xin qua Thần nhưng Thần nói Thần không muốn hao phí pháp lực vì kẻ sắp chết. Thần sẽ chọn một tế tư mới.”

Sau đó người thanh niên khóc lóc, than thở về cuộc sống. Người Thầy nghe xong thì chạnh lòng, nói:

“Hãy đề ông ấy lại đây!”

Bốn người thanh niên đặt chiếc cáng xuống đất. Người Thầy lại gần, vỗ nhẹ ba cái lên trán lão già, nói:

“Bệnh đã được chữa, các nguoi về đi. Giữa đường hấn sẽ tự tỉnh lại.”

Người thanh niên mừng rỡ không ngừng cảm tạ, sau đó bọn họ đi về. Khi đi được nửa đường thì lão già tỉnh lại, hết mọi bệnh tật và còn khỏe mạnh hơn xưa.

Mấy học trò khó hiểu hỏi Thầy:

“Thưa Thầy, không phải Thầy vẫn thường phê phán bọn tư tế sao? Sao Thầy lại chữa bệnh cho họ.”

Người Thầy điềm tĩnh đáp:

“Có thể trung tín trong chuyện rất nhỏ thì cũng có thể trung tín trong chuyện rất lớn. Có thể nhân nghĩa trong chuyện rất nhỏ thì cũng có thể nhân nghĩa trong chuyện rất lớn. Bọn họ dù sao cũng là Nhân tộc. Ta muốn cứu giúp toàn bộ Nhân tộc, bọn họ cũng trong số đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 143: Sát thần khu

Tôn Kỳ đi lòng vòng suy nghĩ: khí, nước, đất là gì? Tìm kiếm ở đâu? Như thế nào mới là khí, nước, đất cùng cấp với lửa của Hỏa Hỏa?

Đang trầm tư suy nghĩ thì ánh mắt hấn bỗng lóe sáng. Khí! Không phải hấn cũng có một loại khí sao? Đó là linh khí.

Linh khí là một loại khí đặc biệt, chính là tinh hoa năng lượng được chuyển hóa từ ma khí hoặc thảo dược, đan dược, độc dược...

Linh khí có chất lượng cao hơn hấn ma khí và loại khí tại Ma Hoàng Sơn này và đặc biệt nhất là Hỏa Hỏa rất thích linh khí. Vậy chẳng phải nói linh khí có cùng phẩm chất với lửa của Hỏa Hỏa.

Tôn Kỳ lúc này quay sang hỏi Hỏa Hỏa:

“Nguoi thấy linh khí của ta có được tính là “khí” trong bốn nguyên tố cơ bản không?”

Hỏa Hỏa nghĩ một chút rồi nhún vai nói:

“Có lẽ! có thể miễn cưỡng tính là “khí” ngang hàng với “lửa” của ta. Dù sao thì cũng là vớ Thiên Hải của nguoi, nếu có sơ suất gì thì kẻ chết là nguoi cũng không phải ta.”

Tôn Kỳ cười khỏ, tên Hỏa Hỏa này vẫn đáng ghét như mọi khi.

Tôn Kỳ lúc này coi như đã giải quyết được một nửa vấn đề là lửa và khí trong bốn nguyên tố khí, lửa, nước, đất. Bây giờ chỉ cần đi tìm nước và đất.

Nhưng vấn đề là hắn không biết nước và đất thế nào mới đủ tiêu chuẩn. Nước và đất trên đời này chỗ nào chẳng có nhưng có phẩm chất ngang hàng với lửa của Hỏa Hỏa thì lại không dễ tìm.

Tôn Kỳ suy nghĩ một lúc lâu vẫn không có được manh mối về nước và đất. Hắn đã lục lọi hết trong trí nhớ những sách hắn từng đọc qua, thậm chí của chuyện via hè, truyền thuyết, cổ tích... đều không có thông tin về đất và nước mà hắn muốn.

Không thể nghĩ ra, Tôn Kỳ đành gác lại chuyện này sang một bên.

Tôn Kỳ ở lại Ma Hoàng Sơn một đoạn thời gian nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, hắn kiểm tra kỹ lưỡng một phen xem ở đây có thứ gì hữu ích với mình không.

Hỏa Hỏa thì bay lượn lòng vòng, cái gì cũng đòi mang theo nhưng mà Tôn Kỳ không thể chiều lòng nó. Hắn không hề cảm đi bất cứ thứ gì trong cung điện lăng mộ này cả.

Bây giờ hắn còn đang bị thương, vác mấy cái quan tài hay bộ xương ra ngoài chỉ thêm gánh nặng cho bản thân dù các quan tài này được làm bằng kỳ chân dị bảo đi nữa thì lúc này Tôn Kỳ cũng không dùng được, cả cuốn cổ thư kia nữa nếu như phổ biến nội dung bên trong ra ngoài chưa chắc đã là chuyện tốt, ít nhất là với Tôn Kỳ cũng không được chỗ tốt gì.

Còn mấy cái xác kia, mặc dù lúc trước là cường giả vô song nhưng bây giờ đã chết cũng chẳng thể giúp đỡ gì được cho hắn.

Nghĩ đi nghĩ lại thì thứ có ích nhất đối với hắn lúc này chính là đám thảo dược trên Ma Hoàng Sơn.

Tôn Kỳ ở lại núi này một thời gian: thu thập thảo dược và luyện đan.

Đan dược hắn cần chuẩn bị càng nhiều càng tốt. Bây giờ hắn tu vi bị phế, không có nhiều thủ đoạn chiến đấu, bảo vệ. Vậy nên hắn cần luyện nhiều loại đan dược và độc dược chuẩn bị cho các tình huống xấu nhất.

Tôn Kỳ không biết được rằng trong lúc hắn cùng Hỏa Hỏa đang say mê luyện đan thì Ma Hoàng Sơn di chuyển. Đúng hơn thì Ma Hoàng Sơn vẫn luôn di chuyển.

Từ thời vạn cổ tới nay, Ma Hoàng Sơn không hề cố định tại một nơi, nó ngẫu nhiên sẽ xuất hiện tại một chỗ nào đó rồi lại biến mất, rồi lại xuất hiện.

Có lời đồn trên ngọn núi cất giấu một loại vô thượng ma pháp, có kẻ lại nói ngọn núi sinh trưởng kỳ hoa dị thảo ăn vào sẽ trường sinh hoặc trở thành cường giả vô địch, có kẻ nói trên núi nhìn được một bóng hình mờ ảo có thể là tuyệt thế cường giả... rất nhiều lời đồn sinh ra từ ngọn núi thần bí này.

Ban đầu khi phát hiện ra Ma Hoàng Sơn có nhiều cường giả Ma tộc vô cùng hứng thú, muốn đuổi theo bắt lấy Ma Hoàng Sơn nhưng đáng tiếc không ai có thể tới gần được ngọn núi. Lâu dần dần bọn hắn đã mất đi hứng thú với ngọn núi.

Trong một vài câu chuyện dân gian sẽ ngẫu nhiên nhắc tới ngọn núi này. Nó được gọi là Mộng Huyền Sơn. Một ngọn núi như thực như mộng, như có như huyền.

Hai tháng sau, Tôn Kỳ từ Ma Hoàng Sơn bước xuống. Hắn mang theo mấy túi nhỏ bên hông cùng một ngọn lửa nhảy nhót trên vai. Hắn đứng nhìn ngọn núi từ từ đi xa, biến mất trong tầm mắt.

Tôn Kỳ thu hồi tầm mắt, có chút thương cảm với Cổ Đế và bảy mươi hai Ma Hoàng, thời đại lịch sử huy hoàng mà bọn họ tạo dựng đã hoàn toàn trôi vào quên lãng. Không biết bao lâu nữa mới có kẻ đặt chân lên ngọn núi này, cũng không biết bao lâu nữa thì đoạn lịch sử kia mới được trả lại đúng vị trí của nó.

Tôn Kỳ hít một hơi dài lấy lại thanh tĩnh, gạt chuyện Ma Hoàng Sơn sang một bên.

Bỗng nhiên lúc này sắc mặt Tôn Kỳ thay đổi vì trong ngậm khí hắn vừa hít vào, hắn phát hiện có sự khác thường.

Không khí nơi đây, ma khí mỏng manh, trộn lẫn với sát khí, ứ khí cùng mùi huyết tinh. Tôn Kỳ cẩn thận quan sát một phen.

Hắn nhận ra nơi đây không giống như Sơn Nguyên Khu. Hắn nhớ lại địa lý đồ Hắc Liên Khu và các khu xung quanh, trong đầu hắn hiện ra một cái tên.

Tôn Kỳ cúi xuống nắm một bụi cỏ nhỏ lên. Bụi cỏ sum sê, rễ mọc thành chùm, bọc lấy một cục đất lớn. Tôn Kỳ lắc mạnh tay giữ đất xuống.

Một lớp đất bong chóc rớt xuống, lộ ra một màu trắng hếu. Khi lớp đất rớt xuống càng nhiều thì vật này càng hiện ra rõ ràng. Là một cái đầu lâu giống đầu Nhân tộc, có hai răng nhọn, ba hốc mắt.

Không nghĩ ngờ gì nữa, nơi đây chính là Sát Thần Khu.

Sát Thần Khu ý nghĩa như tên, nơi đây là chiến trường giữa Ma tộc và Thần tộc. Nghe nói từ rất lâu về trước, Thần tộc xâm lấn, thế tiến công như chẻ tre không thể chống đỡ. Ma tộc cao tăng trong lúc nguy cấp quyết định từ bỏ nhiều địa bàn cho Thần tộc, tập trung quân lực từ khắp nơi tụ lại nơi đây

quyết một trận sống chết.

Trận chiến ấy diễn ra vô cùng khốc liệt, thôn thiên địa ám.

Thần tộc dựng lên mười đại tế đàn triệu hoán cùng sáu tiểu tế đàn. Ma tộc dựng lên bảy mươi hai ma thành xây thành một chuỗi liên châu.

Trên tế đàn, Thần tộc không ngừng lấy máu kẻ địch làm năng lượng triệu hoán bên kia viện quân. Mỗi ngày đều có trăm cường giả Ma tộc bị chém đầu hiến tế. Có lúc cao điểm mấy ngàn cường giả Ma tộc cùng hơn vạn ma thú đồng loạt bị chém đầu hiến tế.

Cảnh tượng ngàn lưỡi đao giơ lên rồi cùng chém xuống, đầu lâu bay lên, máu phụt thẳng trời cao, hàng ngàn thân thể đổ xuống, máu chảy lênh láng, đổ vào các rãnh trên tế đàn.

Các tế đàn sáng lên, các cột sáng phóng lên tận trời, chọc thủng tầng hắc vân. Từng bóng hình lập lòe xuất hiện trên tế đàn, một đội quân Thần tộc hiện ra trước mắt Ma tộc.

Sấm động chót giật, Thần tộc tấn công như vũ bão bắt giết Ma tộc lấy chiến nuôi chiến. Lấy máu nuôi chiến.

Tại bên kia chiến tuyến, Ma tộc bảy mươi hai liên thành ngoan cố chống cự, kẻ trước ngã xuống kẻ sau thay thế, tường thành lấy xác chết, xương cốt chất lên, quyết ngăn cản bước chân kẻ thù. Tường thành càng lúc càng cao. Từ trăm thước ban đầu, cao tới ngàn thước sau đó.

Ma tộc cũng là lấy chiến nuôi chiến, lấy xác nuôi chiến.

Đánh lâu không hạ được bảy mươi hai liên thành, cùng với đó là Thần tộc binh lính đang dần bị ma khí ăn mòn, tiêu hao sức mạnh. Tổng chỉ huy Thần tộc lúc đó quyết định thực hiện một lần chung cực chiến.

Thần tộc tập trung toàn bộ tù binh và tất cả những sinh vật sống xung quanh mà bọn hán bắt được.

Tất cả bị đồng loạt chém đầu huyết tế. Mười đại tế đàn cùng sáu tiểu tế đàn cùng hợp lực triệu hồi một Thần binh. Nhưng mà Thần binh này quá cường đại, năng lượng huyết tế chỉ đủ để triệu hồi hư ảnh của nó.

Hư ảnh của Thần binh lơ mơ xuất hiện trong ánh sáng vinh quang. Đó là một cái cân.

Chính là Thần binh Cán Cân Công Lý của Thần tộc.

Hư ảnh Thần binh vừa xuất hiện, nó liền đánh thủng hắc vân, quang mang vạn dặm quét sạch ma khí. Tất cả Ma tộc trong nội tâm run sợ, cảm giác bản thân tội ác chồng chất đáng chết ngàn lần.

Cán cân nhẹ rung quét sạch mọi sự sống trong khu vực trăm ngàn dặm. Sau đó tế đàn hao hết năng lượng, cán cân từ từ tan biến. Thần tộc cũng theo đó mà triệu hoán rút lui.

Mãi một tháng sau, Ma tộc mới tập hợp được một đội quân tiến vào kiểm tra.

Kết quả làm cho bọn họ khiếp sợ. Trên mặt đất hoàn toàn không còn sự sống nào. Tầng hắc vân trên cao bị thủng một lỗ lớn chưa thể tự chữa trị được. Ánh sáng mặt trời từ trên cao trực tiếp rọi xuống mặt đất, tiêu diệt tất cả Luyện Linh tu sĩ nào đặt chân vào.

Nhưng cũng có một điều may mắn là đã không thấy bất kỳ dấu vết gì của Thần tộc, hẳn là đã hoàn toàn rút lui. Ma tộc cao tăng lập tức đối với con dân tuyên bố chiến thắng. Ma tộc khắp nơi một mảnh hoan hỷ.

Từ đó về sau nơi này đổi tên thành Sát Thần Khu. Tuy có danh nghĩa là một khu nhưng không hề có bất kỳ thế lực nào chiếm đóng hay quản lý. Nơi đây trở thành nơi vô chủ.

Mãi cho đến nhiều năm về sau, tầng hắc vân mới tạm khôi phục, sự sống mới bắt đầu trở lại. Nhưng mà vẫn còn quá khắc nghiệt cho Ma tộc sinh sống.

Đây chính là tất cả những gì Tôn Kỳ biết về nơi này.

Tôn Kỳ cúi đầu cầm lấy một nắm cát xem xét. Cát tại đây thường là một màu đỏ quạch, còn có thoang thoang mùi máu tanh. Nghe nói nơi đây còn có một cái huyết hồ, do trận chém giết kia mà hình thành.

Nơi đây đất ngấm máu mà đôi màu, xương cốt trắng hếu thỉnh thoảng trôi lên mặt đất, đôi khi dưới một bụi cỏ là một khối xương.

Tôn Kỳ cất bước tiến lên, hẳn cảm giác như mình đang đạp lên ngàn năm lịch sử đại chiến Thần - Ma.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Tên trộm

Điều kiện sống tại Sát Thần Khu quả thật rất khắc nghiệt, còn khó sống hơn cả Sơn Nguyên Khu. Tại đây không chỉ có ma khí mỏng mảnh mà còn có sát khí, uế khí và đặc biệt nhất là tầng hắc vân tại nơi đây khá mỏng, làm ánh nắng mặt trời phần nào đó vẫn có thể chiếu xuống được. Mà Ma tộc thì chắc chắn không ưa ánh sáng.

Nơi đây cũng không có nhiều sinh vật sống, đa phần là bụi cỏ cùng giun dế côn trùng, thỉnh thoảng sẽ thấy một vài con chuột.

Tôn Kỳ không có bản đồ Sát Thần Khu nên hắn cũng không biết phương hướng chính xác thế nào. Hắn nghe nói Sát Thần Khu có một cái huyết hồ khá nổi tiếng nên hắn muốn đi xem thế nào, biết đâu huyết hồ chính là “nước” trong bốn nguyên tố cơ bản.

Vì theo Tôn Kỳ ý nghĩ thì máu cũng là một dạng của nước. Biết đâu huyết hồ này chính là thứ hắn cần.

Lang thang không phương hướng, Tôn Kỳ lần theo sát khí, uế khí mà đi. Nơi phát ra nồng đậm sát khí, uế khí chính là trung tâm Sát Thần Khu, mà huyết hồ chính là tại trung tâm của Sát Thần Khu.

Càng tiến vào sâu bên trong, các loại khí tiêu cực càng nồng đậm. Lúc đầu thì Tôn Kỳ vẫn không cảm thấy vấn đề gì nhưng sau đó hắn bắt đầu bị sát khí xâm nhập ảnh hưởng tâm tính.

Tôn Kỳ cảm thấy không ổn liền vận dụng hắc động thôn phệ uế khí, đồng thời dùng thần thức quét sạch các loại khí tiêu cực ra ngoài, hắn mở ra lòng thần thức bảo vệ toàn thân. Tận tay cầm một viên đan dược ném vào miệng.

Tốc độ di chuyển của Tôn Kỳ không nhanh, hắn vừa đi vừa nghỉ ngơi, tận lực giữ cho cơ thể ở trạng thái tốt nhất.

Sáu tháng đi đường, trước mắt Tôn Kỳ cuối cùng cũng xuất hiện một công trình kiến trúc. Đúng hơn là một phế tích.

Tôn Kỳ lại gần xem xét.

Phế tích là một mảnh hoang tàn âm u, xương trắng chỗ nào cũng có, thỉnh thoảng còn có vài mảnh kim loại. Tường đá ngổn ngang, chỉ còn vài viên đá chồng lên nhau. Mặc dù đã là một phế tích nhưng có thể nhìn ra trước đây hẳn là một tòa thành rộng lớn, kiên cố, có thể chứa đựng được trăm vạn quân. Đáng tiếc trong trận chiến cuối cùng đã hoàn toàn bị phá hủy.

Tôn Kỳ lẩm bẩm: đây hẳn là một trong bảy mươi hai thành phòng thủ của Ma tộc, vậy là ta đã đến gần khu vực trung tâm.

Hắn không dừng chân tại nơi đây lâu mà tiếp tục rào bước tiến lên.

Lại đi thêm một tháng nữa, Tôn Kỳ mới tới được huyết hồ.

Đây là một cái hồ nhỏ chỉ rộng trăm thước, sâu ba thước. Nước trong hồ đỏ quạch, có mùi máu tanh bốc lên nhưng mà lại không hoàn toàn là huyết. Nói đúng hơn thì huyết hồ này hẳn là trong trận đại chiến bị ai đó đánh vỡ, lâu ngày nước mưa cuốn theo huyết tinh trên mặt đất đổ vào. Lúc này mới hình thành nên huyết hồ.

Tôn Kỳ cúi mình, lấy tay vốc nước.

Nước hồ màu đỏ sền sệt lại dính dính, thoang thoang mùi máu tanh. Đừng nói là “nước” trong các bốn nguyên tố cơ bản mà nước này thậm chí còn không so được với nước bình thường, rõ ràng là một loại uế thủy.

Tôn Kỳ lắc đầu, cảm thấy thất vọng. Huyết hồ này khiến hắn thấy kinh tởm, hắn cũng không muốn dừng lại đây lâu. Hắn đi được vài bước thì giật mình quay đầu nhảy “ùm” xuống hồ.

Khi bơi xuống đáy hồ thì Tôn Kỳ trở mắt kinh ngạc, vì dưới đáy hồ hắn bắt gặp một tên Ma tộc cũng đang nhìn hắn ngạc nhiên, cả hai bọn hắn chỉ tay đối phương, nói:

“Ngươi... ọc... ọc...”

Bọn họ vội lấy tay che miệng, dù sao cũng đang tại trong huyết hồ, mới vừa mở miệng ra thôi là nước đã tràn vào trong miệng. Tên Ma tộc kia khua tay làm vài ký hiệu, đại ý là: Ta sẽ không làm hại ngươi, vậy nên ngươi không cần sợ.

Tôn Kỳ cũng cùng lúc múa tay, đại ý cũng là tương tự.

Hai bọn họ nhìn nhau lại một lần nữa ngạc nhiên, sau đó bọn họ không có động tác tiếp theo riêng phần mình đứng tại một góc.

Không lâu sau đó, ba bóng hình bay lướt qua chỗ Tôn Kỳ vừa đứng. Bọn họ dừng lại nhìn ngấm xung quanh.

Một tên nói:

“Đư ca, hồi nãy ta hình như thấy được bóng hình nào đó quanh đây.”

Tên gọi Dư ca nhìn xem xung quanh, phóng thích hồn lực nhưng không thấy bất kỳ khả nghi, hần lắc đầu nói;

“Không có bất kỳ ai ở gần đây. Chúng ta lại đi nơi khác tìm. Nhất định không được để hần chạy thoát.”

Một tên khác hỏi:

“Dư ca, hần đã làm gì mà phải vận dụng toàn tộc truy đuổi vậy?”

Tên Dư ca này trầm trọng nói:

“Hần chui vào trong tổ tông miếu thờ ăn trộm một kiện trấn tộc bảo vật. Ngươi nói có xứng đáng toàn tộc truy bắt không?”

“Trấn tộc bảo vật!? tên trộm này cũng thật to gan.” Một tên khiếp sợ nói.

“Đáng nói hơn chính là tên này chỉ là một tên Luyện Linh cảnh bát trọng.” tên Dư ca nói.

Hai tên kia nghe được thì ánh mắt lóe sáng, trong lòng sinh tham niệm. Nếu như bọn hần có thể bắt được tên trộm, thu lấy bảo vật trấn tộc của Trần gia thì bọn chúng sẽ cao chạy xa bay, mai danh ẩn tích rồi luyện hóa bảo vật kia sau đó trở thành cường giả một phương, thoát kiếp nô tài.

Hai bọn hần nghĩ đến đây thì một mảnh lửa nóng lập tức vọt nói:

“Vậy thì chúng ta phải nhanh chóng bắt được tên trộm, giao nộp cho gia tộc.”

Nói xong thì bọn hần vội vã bay đi tìm tên trộm. Tên họ Dư cười lạnh, nói nhỏ trong lòng: hai tên ngốc. Rồi sau đó hần cũng bay đi.

Tôn Kỳ lúc này tại dưới hồ dùng thần thức thăm dò bên trên, câu chuyện của ba tên kia, hần đại khái cũng nghe được. Dựa theo suy đoán thì rất có thể tên đang ở dưới hồ cùng mình chính là tên trộm kia.

Tôn Kỳ sau khi thấy bọn kia bỏ đi thì hần chuẩn bị ngoi lên nhưng hần kinh ngạc phát hiện tên kia cũng hành động như hần. Chẳng lẽ nói tên này cũng có thể phát hiện ra bọn kia bỏ đi nhưng làm sao có thể? Vì huyết hồ này ngăn chặn hồn lực dò xét nếu không bọn hần cũng đã sớm bị phát hiện. Tôn Kỳ có thần thức nên mới có thể biết tình hình bên trên, không lẽ tên này cũng có thần thức hoặc một loại bảo vật có tác dụng như thần thức.

Tôn Kỳ kinh ngạc vì hành động của đối phương nhưng mà tên kia cũng kinh ngạc tương tự như Tôn Kỳ. Hần sờ đi có thể thăm dò được tình hình phía trên chính là nhờ vào một loại bảo vật nhưng tên trước mắt đây? Chẳng lẽ Tôn Kỳ cũng có bảo vật như hần.

Cả hai từ lúc gặp nhau cho tới hiện tại đều có những hành động khá giống nhau. Cả hai bọn họ nhìn nhau sững sờ một chút, sau đó Tôn Kỳ mỉm cười ra hiệu cho tên kia lên trước. Tên kia cũng mỉm cười ra hiệu tương tự.

Hai bọn họ nhìn nhau cười đồng thời ngoi lên.

Khi vừa ra khỏi mặt hồ, cả hai bọn họ giữ đi nước hồ bắn thiêu. Tên trộm kia dùng hồn lực quét Tôn Kỳ một cái phát hiện đối phương chỉ là Luyện Linh nhất trọng, trong lòng hần lập tức nổi lên sát khí.

Có ba lý do để hần giết Tôn Kỳ:

Thứ nhất, hần đang bị Trần gia truy đuổi mà Tôn Kỳ lại biết được hình dạng cùng tung tích của hần. Để Tôn Kỳ còn sống rồi đi hậu hoạn vô cùng.

Thứ hai, hần muốn cướp đồ. Theo như hần nghĩ Tôn Kỳ hần là cũng có một món bảo vật tương tự như của hần có thể thăm dò được những thứ hồn lực làm không được. Bảo vật như thế ai mà không muốn.

Thứ ba, Tôn Kỳ chỉ là Luyện Linh nhất trọng. Yếu! bị giết là đương nhiên.

Tôn Kỳ biết tên này dùng hồn lực quét qua mình. Tôn Kỳ thì đã dùng thần thức quét hần lúc ở trong hồ, biết được tên này quả là Luyện Linh bát trọng giống như mấy tên truy đuổi vừa nói. Tôn Kỳ cũng cảm nhận được tên này sát khí. Nói thật là Tôn Kỳ cũng nổi sát khí muốn giết tên này. Lý do rất đơn giản: vì hần muốn giết mình và quan trọng là Tôn Kỳ cũng hiếu kỳ với bảo vật của Trần gia gì đó.

Đây chính là Ma tộc, lý do để ra tay rất đơn giản.

Tên trộm vừa giữ nước hồ, vừa từ từ di chuyển sang hông bên trái Tôn Kỳ, tay đặt vào thanh chủy thủ bên hông, lúc nào cũng sẵn sàng rút ra.

Tôn Kỳ thì vẫn đứng tại chỗ giữ nước như bình thường, chân phải bước lên một bước nhỏ, tay phải vỗ vỗ túi bên hông.

Tên trộm nhìn hành động của Tôn Kỳ thì hần nhú mày, lại tỏ ra cẩn thận hơn, hần lại dần tiến tới sau lưng Tôn Kỳ, cùng với hành động giữ nước rất tự nhiên.

Tôn Kỳ cũng tỏ ra bình thản, lại nhẹ xoay thân hình, để tên trộm luôn luôn ở bên hông trái của mình.

Hai bọn họ cứ như thế giằng co hai mươi tức thời gian.

Tên trộm bỗng nhiên phá nên cười nói:

“Huynh đệ chúng ta vừa gặp như đã thân thiết. Ta gọi là Sùng Chính, còn đệ?”

Tên trộm này thấy cách Tôn Kỳ di chuyển thì biết được đồng đạo, có nhiều kinh nghiệm thực chiến. Nhưng mà hắn sẽ không vì thế mà từ bỏ ý định giết Tôn Kỳ. Đơn giản là: tuy Tôn Kỳ có nhiều kinh nghiệm thực chiến nhưng khoảng cách tu vi rất lớn. Có một câu nói rất hay: trước sức mạnh tuyệt đối, mưu kế gì cũng đều vô dụng.

Vậy nên hắn vẫn tự tin có thể giải quyết Tôn Kỳ, chỉ là mất thêm một chút công sức mà thôi.

Mục đích hắn cười nói giới thiệu là để cho Tôn Kỳ mất đi cảnh giác, hắn đang xúc thế chuẩn bị, chỉ cần Tôn Kỳ mở miệng trả lời thì hắn sẽ bất ngờ tấn công, một đòn giết chết.

Tôn Kỳ tất nhiên là biết ý định của hắn nên Tôn Kỳ vẫn đang duy trì tư thế chiến đấu phù hợp. Tôn Kỳ không trả lời nhưng bỗng nhiên lại nhếch mép cười.

Tên trộm thì mặt mày bỗng tối sầm lại.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 145: Gián điệp

“Hai tên tiểu tử các ngươi rốt cuộc chịu lên rồi sao?” Một bóng hình từ phương xa đã cất tiếng nói.

Hình ảnh của hắn rất nhanh sáng rõ, chính là tên họ Dư lúc nãy trên bờ huyết hồ tìm kiếm. Hắn nhìn Tôn Kỳ cùng tên trộm cười nói:

“Ta thật vất vả mới kiếm có cát đuôi hai tên kia, cũng may là các ngươi vẫn còn ở nơi đây.”

“Hắc... hắc... còn không mau giao ra vật kia, ta sẽ cho ngươi chết nhanh gọn. Nếu không thì ngươi sẽ chịu thống khổ sống không bằng chết.”

Tôn Kỳ làm bộ cười khổ nói:

“Vị đại ca này, ta và hắn cũng không quen biết. Vị đại ca này để ta đi, ta tuyệt đối sẽ giữ kín chuyện này.”

Tên họ Dư nhìn Tôn Kỳ cười độc ác:

“Đi!? Không ai trong hai ngươi có thể đi. Tất cả đều phải chết!”

Tên Sùng Chính quay sang nhìn Tôn Kỳ cười thân thiện:

“Vị huynh đệ này, ngươi cũng nghe hắn nói rồi, muốn sống thì hai chúng ta phải hợp tác với nhau.”

Tôn Kỳ làm ra vẻ miễn cưỡng gật đầu, những diễn biến này đúng với những gì Tôn Kỳ đã suy diễn trong đầu. Hắn và Sùng Chính đang ở thế giằng co chuẩn bị chiến đấu nhưng mà hắn tu vi quá thấp chắc chắn sẽ chịu thiệt nhưng có sự xuất hiện của tên họ Dư làm thay đổi thế cục.

Tên họ Dư tu vi Luyện Linh cửu trọng, tên Sùng Chính tu vi Luyện Linh bát trọng còn hắn chỉ là Luyện Linh nhất trọng. Vậy nên tên họ Dư chắc chắn sẽ đặt trọng điểm chú ý vào tên Sùng Chính, còn tên Sùng Chính vì muốn có thêm phần thắng chắc chắn sẽ hợp tác với hắn.

Vậy là hắn tại giữa hai tên cao thủ vẫn có thể sống tốt.

Trận chiến giữa bọn họ lập tức bộc phát. Tên họ Dư đao pháp bá đạo, mạnh mẽ dựa vào lợi thế tu vi cao hơn mà áp chế đối thủ, Sùng Chính thì thân pháp nhanh nhẹn tìm cơ hội cận thân, chửi thề trong tay lúc nào cũng sẵn sàng cho một đòn chí mạng. Tôn Kỳ thì đứng bên ngoài thỉnh thoảng thả ra vài hóa cầu quấy nhiễu tên họ Dư.

Trận chiến giằng co, tên họ Dư cũng không sót ruột, hắn dù sao cũng có lợi thế tu vi chỉ cần triển đấu cho đến khi đối phương cạn kiệt ma khí thì hắn thắng chắc. Tên Sùng Chính cũng không vội vàng, hắn vẫn đang tìm sơ hở của đối phương, có câu: “công lâu không thắng, tất lộ sơ hở”, hắn chính là đang chờ cơ hội này. Còn Tôn Kỳ bên ngoài lại càng không vội vàng, hắn đang đợi làm “ngư ông đắc lợi.”

Nửa canh giờ trôi qua, trận chiến vẫn đang ở thế giằng co, Tôn Kỳ thì ở bên ngoài liên tục nuốt đan dược bổ sung.

Lại qua nửa canh giờ nữa, tên Sùng Chính chỉ còn lại hai phần mười ma khí, hắn biết kéo dài nữa đối với bản thân bất lợi nhưng mà tên họ Dư này giờ cũng không lộ sơ hở. Hắn cần nhanh chóng giải quyết tên họ Dư trước khi ma khí tiêu hao hết.

Sùng Chính cắn răng, móc ra một ngọc phù từ trong túi, hắn truyền ma khí vào trong ngọc phù, hắn nhìn tên họ Dư dữ tợn:

“Đây là nguoi ép ta.”

Tên họ Dư cảm thấy không ổn nhưng mà hắn không lựa chọn bỏ chạy. Hắn ngược lại múa đao càng gấp, muốn giải quyết Sùng Chính trước khi ngọc phù được khởi động.

Sùng Chính cắn răng chịu đựng, trên thân đã bắt đầu xuất hiện vết thương, hắn gian nan mở miệng nói với Tôn Kỳ:

“Huynh đệ! Mau dốc hết sức. Chỉ cần cầm chân hắn được một lúc là chúng ta thắng rồi.”

Tôn Kỳ nghe lời này cũng làm ra vẻ quyết tuyệt, phòng lên tất cả tu vi oanh kích tên họ Dư.

Tên họ Dư thấy vậy chỉ hừ lạnh, hắn cứng rắn chống chịu công kích của Tôn Kỳ, hắn đã dồn toàn lực tấn công vào Sùng Chính.

Đúng vào lúc này, ngọc phù nhận được no đủ ma khí thì tự động bay lên, ngọc phù rung lắc xuất hiện nhiều khe nứt, ánh sáng từ trong khe nứt chiếu ra. Tạo cảm giác như là ngọc phù chuẩn bị phát nổ.

Tên Sùng Chính thấy vậy lập tức hét với Tôn Kỳ:

“Đi mau!”

Tôn Kỳ lập tức quay đầu chạy. Tên họ Dư cũng cảm thấy không ổn, hắn cũng lập tức phóng thân rời xa, thế nhưng mà ngọc phù như bắt được khí tức của hắn, đuổi theo hắn không tha.

Tên họ Dư thấy vậy nổi giận quát:

“Ta mà chết thì các nguoi cũng không được yên.” Nói rồi, hắn phóng về hướng Sùng Chính.

Sùng Chính tái mặt quát:

“Nguoi đi theo ta làm gì?”

“Nếu không muốn cùng chết thì nhanh tắt thứ này đi.” Tên họ Dư nói.

“Ta không thể!” Sùng Chính đau khổ nói.

Đúng vào lúc này, ngọc phù vỡ ra hoàn toàn. Không hề có âm thanh nổ kinh thiên động địa, chỉ có những chùm sáng chói mắt nở rộ. Rất nhanh sau đó ánh sáng tiêu tán.

Trên đất chỉ còn lại thanh đao cùng túi đồ của tên họ Dư, hiển nhiên là hắn đã hoàn toàn bị tiêu diệt. Tên Sùng Chính hất ra áo choàng, sắc mặt tái nhợt, mở miệng mắng:

“Tên khốn chết tiệt, còn muốn kéo ta chết theo, cũng may là ta có áo choàng bảo vệ. Không biết đồ của tên tiểu tử kia còn không?”

Hắn dáo dác nhìn quanh tìm đồ của Tôn Kỳ vì trong suy nghĩ của hắn Tôn Kỳ chắc chắn phải chết sau vụ nổ ngọc phù. Nhưng mà làm hắn thất vọng rồi.

Tôn Kỳ tại trong đám đất chui ra, nhìn có chút chật vật. Hắn phui phui bụi đất trên thân rồi làm ra vẻ kinh hãi hỏi:

“Sùng ca, vừa rồi rốt cuộc là thứ gì?”

Tên Sùng Chính thấy vậy thì đổi sang mặt cười nói:

“Là vũ khí ta tự chế. Chúng ta nhanh đi thôi. Nơi này động tĩnh sẽ rất nhanh thu hút đám truy sát.”

Sùng Chính đi được vài bước thì bỗng khuyu ngã, miệng liên tục ói ra ma khí. Tôn Kỳ thấy vậy vội tiến đến đỡ hắn lên, sau đó móc ra mấy viên đan dược nói:

“Đây là đan dược trị thương. Sùng ca dùng trước.”

Nói xong, Tôn Kỳ móc ra mấy viên đan dược đưa cho Sùng Chính, đồng thời bản thân cũng nuốt vài viên.

“Nguoi là đan sư sao?” Sùng Chính kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy!” Tôn Kỳ trả lời.

Sau đó Tôn Kỳ nhanh chóng diu Sùng Chính rời xa nơi này.

Đêm đến. Tại trong một mảnh phế tích. Tôn Kỳ và Sùng Chính đều dựa lưng vào vách tường đổ thờ hồn hèn. Cả hai bọn họ móc ra ma thạch, tận lực khôi phục tu vi.

Trăm tức thời gian sau, Sùng Chính bỗng nhiên đứng dậy, mắt lộ sát khí. Tôn Kỳ cảm nhận được sát khí này, từ từ mở mắt, mờ mịt hỏi:

“Sùng ca, ngươi đây là ý gì?”

“Ngươi biết rồi còn hỏi. Bí mật của ta, tuyệt đối không được để ai biết. Ngươi chắc chắn phải chết, nể tình ngươi đã giúp ta. Ta sẽ cho ngươi một cái chết nhẹ nhàng.” Sùng Chính mặt dữ tợn nói.

Tôn Kỳ lúc này chuyển sang trạng thái bình thản tự nhiên cũng không còn giả vờ như trước:

“Quả nhiên là chỉ có thể giết ngươi.”

“Giết ta! Ngươi có bị ngốc không? Ngươi lấy cái gì giết ta. Ta lúc trước chiến đấu nhìn như cực độ tiêu hao nhưng thực chất ta vẫn luôn giữ lại hai phần thực lực, lúc này ta lại khôi phục được một phần. Ba phần, hoàn toàn đủ sức giết ngươi.” Sùng Chính cười nhạo.

“Ngươi quên ta là đan sư sao? Lúc này ngươi dùng đan dược của ta, ngươi không sợ bị trúng độc sao?” Tôn Kỳ bình thản đáp.

“Trúng độc? Ngươi nghĩ ta không có đề phòng sao?” Sùng Chính nói xong thì ới ra mấy viên đan dược Tôn Kỳ đã đưa cho hắn chữa thương trước đó. Thì ra hắn không yên tâm Tôn Kỳ nên đã dùng hồn lực bọc lại các viên đan dược này, rồi giả vờ như nuốt xuống.

Tôn Kỳ sắc mặt có chút thay đổi nhưng rất nhanh bình tĩnh nói:

“Ngươi tự tin có thể nhanh chóng giết được ta? Không sợ động tĩnh lớn sẽ thu hút bọn truy sát ngươi đến đây sao?”

“Hắc... hắc... ngươi yên tâm, ta đã nghĩ đến vấn đề đó. Nên lúc ngươi diu ta đi, ta đã bôi lên thân ngươi một chút mê hương.” Sùng Chính đáp lời, giống như mọi thứ đã nằm trong tính toán của hắn.

“Mê hương? Mê hương gì?” Tôn Kỳ mặt sắc tràn đầy nghi ngờ.

Đúng vào lúc này, một tiếng “phốc” vang lên. Tôn Kỳ cúi đầu nhìn xuống, thì ra hắn bị một con bò cạp chích vào chân. Tôn Kỳ tức giận, phát tay đập chết con bò cạp, nhìn Sùng Chính nói:

“Nếu đây là mục đích của ngươi thì cũng quá tầm thường.”

Sùng Chính không nói gì, chỉ nhìn Tôn Kỳ cười. Tôn Kỳ cũng không hiểu sao nhưng sắc mặt bỗng biến đổi kinh ngạc. Sùng Chính lúc này mới cười nói:

“Ngươi đã trúng độc của Hắc Thôi Hạt, ngươi sẽ không bị độc chết nhưng mà toàn thân ngươi sẽ bị tê liệt tạm thời. Như vậy là đủ ta giết ngươi.”

“Hắc Thôi Hạt?” Tôn Kỳ mờ mịt không hiểu.

“Ngươi không biết Hắc Thôi Hạt cũng là bình thường, vì Hắc Thôi Hạt chỉ xuất hiện ở Sát Thần Khu, nó có thể trốn tránh hồn lực cảm quét và đặc biệt là nó rất thích một loại mê hương. Ta này giờ nói với ngươi nhiều như vậy cũng chỉ là kéo dài thời gian chờ Hắc Thôi Hạt tấn công. Bây giờ thì cũng nên kết thúc.” Sùng Chính cười mỉa mai nói.

Hắn bước tới chỗ Tôn Kỳ, phóng thích khí thể. Nhưng bỗng nhiên sắc mặt hắn tối sầm, phun ra từng ngụm ma khí. Hắn mờ mịt nhìn Tôn Kỳ khó hiểu.

Tôn Kỳ lúc này đứng lên như không có chuyện gì. Nói đùa, độc của Hắc Thôi Hạt có thể làm khó được hắn động sao? Lại nói thần thức của hắn đã sớm phát hiện ra Hắc Thôi Hạt, con bọ cạp này có thể trốn tránh hồn lực dò xét nhưng vẫn không thể tránh được thần thức dò xét.

Tôn Kỳ nhếch mép cười nói:

“Ta thật ra cũng đang câu giờ, chờ ngươi trúng độc.”

“Ngươi... ngươi... là như thế nào hạ độc?” Sùng Chính khó hiểu hỏi.

“Ta không muốn giải thích.” Tôn Kỳ không phải là loại thích dài dòng.

Thần thức hóa thành kim châm, đâm vào trong đầu Sùng Chính làm cho hắn lập tức ngốc trở. Tôn Kỳ bóp lấy cổ hắn, lập tức tiến hành sơ huyệt.

Hòa Hòa lúc này từ trong một góc khuất đi ra, trên tay còn cầm Ngũ Bảo Đan Tháp, tất nhiên là đan tháp này đã không còn năm tầng nữa mà chỉ còn lại hai tầng nữa.

Hòa Hòa đứng một bên chờ kết quả.

Một lúc sau, Tôn Kỳ ngừng suru hồn, mạnh tay bóp chết tên Sùng Chính. Hòa Hòa nhảy nhót lại bên cạnh hỏi:

“Này, có kiếm được thông tin gì hữu ích không?”

Tôn Kỳ thờ ra một ngum trọng khí, nói:

“Nào chỉ là thông tin hữu ích mà là một thông tin động trời.”

“Là gì?” Hòa Hòa hứng thú hỏi.

“Tên này là gián điệp của Thần tộc.” Tôn Kỳ trầm trọng đáp.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Lần đầu tiếp xúc Thần tộc

Gián điệp của Thần tộc cài vào Ma tộc, đây chắc chắn là một cái tin tức động trời. Vì xưa nay ba chủng tộc cực kỳ khác biệt, có thể dễ dàng phân biệt.

Yêu tộc hình thù tràn đầy yêu khí. Thần tộc có cánh tràn đầy quang minh chính khí. Ma tộc đa dạng, có thể tự quyết định hình dáng lúc bước vào Tạo Thế cảnh nhưng cho dù có bất chước hình dáng của Yêu tộc hay Thần tộc thì một thân tràn đầy ma khí không thể che lấp được.

Cũng không cần nhắc đến chuyện bắt giữ thành viên của tộc đối phương làm gián điệp cho mình vì bọn họ thà chết chứ không chịu phản bội chủng tộc. Ý thức vì chủng tộc của tất cả bọn họ rất cao.

Vậy nên tam tộc thường có rất ít tin tình báo về nội bộ đối phương. Mỗi lần phát động chiến tranh thường là cảm thấy bản thân đủ mạnh mà không phải là thấy đối phương suy yếu.

Cái này cũng giải thích vì sao năm xưa Cổ Đế mất tích, xảy ra loạn bảy mươi hai Ma Hoàng nhưng hai tộc kia lại không thừa thế mà tấn công.

Nhưng hôm nay Tôn Kỳ lại phát hiện một chuyện động trời, Thần tộc có cài gián điệp trong Ma tộc. Mà nhiệm vụ của tên gián điệp này chính là khởi động lại tế đàn triệu hoán của Thần tộc. Chính là những tế đàn mà năm xưa Thần tộc đã xây dựng tại nơi đây.

Lúc này Tôn Kỳ lại phát hiện ra một bí mật. Năm xưa Thần tộc dốc toàn lực triệu hoán thần binh phát ra một kích chung cực, sau đó rút lui. Nhưng mà cảnh rút lui ấy đều là giả tượng. Bọn Thần tộc vẫn để lại một trận pháp cùng tế đàn, có thể lại một lần nữa mở ra thông đạo tiến đánh Ma giới.

Thử nghĩ một chút nếu như thông đạo này đột ngột mở ra, trăm vạn Thần tộc xuất hiện tại Ma giới. Lúc đó Thần tộc càn quét thế như lửa lan, cơ bản sẽ lại không cho Ma tộc cơ hội lập giới tuyến phòng thủ. Ma tộc hoàn toàn có thể bị tiêu diệt.

Điều đáng nói hơn nữa là Thần tộc lại có thể đặt xuống mấy con át chủ bài từ trăm ngàn năm về trước. Đây là cỡ nào mưu tính sâu xa. Kẻ bày ra kế này thật đáng sợ.

Nhưng mà đáng tiếc là trong lúc vô tình Tôn Kỳ đã giết tên gián điệp của Thần tộc. Không biết Thần tộc có bao nhiêu gián điệp tại Ma giới nhưng chắc chắn số lượng không nhiều, mỗi tên đều vô cùng quý giá.

Tôn Kỳ cẩn thận tính toán, xem lên xử lý chuyện này như thế nào? Chỉ cần một chút sai lầm, hắn có thể bị hồn bay phách tán.

Hắn cũng thật là phiền lòng, không ngờ trong lúc vô tình lại gánh vác thêm một đại bí mật trên thân. Đến bây giờ bí mật của hắn nhiều lắm: thân phận Nhân tộc, tự mở Thiên Linh, mở hệ thống tu luyện và hệ thống đan đạo mới, biết về đoạn lịch sử bị mất của Cổ Đế và Ma Hoàng, giờ lại thêm Thần tộc gián điệp.

Bí mật của hắn thật sự quá nhiều mà mỗi một bí mật tiết lộ ra ngoài đều có thể gây chấn động Ma giới.

Tôn Kỳ thờ dài. Hắn có thể làm gì ngoài việc ém bí mật này xuống chứ.

Hòa Hòa nhảy nhót:

“Gián điệp của Thần tộc sao? Vậy chẳng phải trong lúc vô tình ngươi đã phá đi Thần tộc kế hoạch. Cũng chẳng có Ma tộc nào thêm biết on ngươi, có khi còn bị Thần tộc trả thù nữa chứ. Thật làm ơn còn mắc phải thù.”

Tôn Kỳ lắc đầu cười nói:

“Không hoàn toàn là vô dụng. Trong lúc sơ hở ta biết được một cái bí mật.”

“Bí mật? bí mật gì?” Hòa Hòa hứng thú.

“Thần tộc bố trí xuống tế đàn bí mật nhưng tránh để nghi ngờ thì Thần tộc đã chia tế đàn ra nhiều phần. Khi Thần tộc cảm thấy thời cơ chín mùi thì mới ráp lại tế đàn nhưng mà thời gian quá lâu khiến cho một số bộ phận của tế đàn vô tình bị mất tích. Và một trong những bộ phận quan trọng nhất của tế đàn không biết vì sao lại lọt vào tay Trần gia trở thành bảo vật trấn tộc của Trần gia. Bởi vậy tên gián điệp này mới được lệnh đi Trần gia trộm bảo vật kia. Chuyện sau đó thì người cũng đã biết được.” Tôn Kỳ giải thích.

“Vậy thì có ích gì với chúng ta?” Hòa Hòa vẫn còn nghi hoặc.

“Điểm mấu chốt chính là bảo vật trấn tộc của Trần gia chính là lõi của tế đàn. Chiếc lõi này được gọi là Tọa Hóa Mẫu Thổ. Ta không biết rõ nó là thứ gì nhưng có thể làm lõi tế đàn thì chắc chắn không tầm thường, lại nói nghe tên của nó thì ta liên tưởng tới nguyên tố “đất” mà ta vẫn đang tìm kiếm.”

“Vậy không phải tên trộm này đã giúp người một đại công lao hay sao? Tự nhiên từ trên trời rơi xuống mẫu thổ cho người.”

Tôn Kỳ lắc đầu:

“Làm gì có chuyện tốt như vậy. Tên trộm này thất bại không thể trộm được Tọa Hóa Mẫu Thổ, hẳn bị một đại trận ngăn cản. Hẳn đây là muốn bắt liên lạc với bên kia tìm sự giúp đỡ.”

“Xì! Nói chuyện một hồi thì ra vẫn là vô dụng.” Hòa Hòa nói.

“Không! Ta đã nói là không vô dụng, ngược lại còn rất hữu ích. Ta đã biết được tung tích của “đất” và cách liên lạc với Thần tộc.” Tôn Kỳ cười nói.

“Này, có phải người lại có ý tưởng gì đó xấu xa phải không?” Hòa Hòa nhìn thấy nụ cười lúc này của Tôn Kỳ là biết ngay hẳn lại có ý nghĩ xấu.

Một tháng sau đó, tại trong một hầm đất bí mật, Tôn Kỳ cẩn thận đặt từng mảnh miếng ghép lại với nhau, tạo thành một cái pháp trận hình tròn, bên trên có hoa văn kỳ dị.

Sau khi ghép xong, Tôn Kỳ đứng lùi ra sau, nín thở chờ kết quả.

Trận bàn hình tròn sau một lúc bỗng nhẹ nhàng rung rinh rồi các khe rãnh của trận bàn sáng lên. Các đường sáng kết nối với nhau. Trận bàn từ từ lơ lửng bay lên trên.

Lúc này chiếu ra một màn ánh sáng, trong màn ánh sáng xuất hiện một số hình ảnh.

Một chiếc bàn dài có tám chiếc ghế, có vài kẻ đang ngồi đó.

Bọn họ trùm mũ trắng che mặt, toàn thân mặc bạch y có viền may bằng chỉ hoàng kim. Cho Tôn Kỳ cảm giác vô cùng thần thánh, cao quý đối lập hoàn toàn với khí chất của Ma tộc.

Đây là lần đầu Tôn Kỳ tiếp xúc với Thần tộc, hẳn cũng muốn nhìn rõ rốt cuộc Thần tộc trông thế nào nhưng mà hắn thất vọng rồi. Vì mấy vị Thần tộc này che kín mặt, một tia ánh mắt cũng không lộ ra.

Một tên Thần tộc lúc này lên tiếng:

“Có chuyện gì? Kế hoạch tiến hành tới đâu rồi? Há? Sao tu vi của người lại rớt xuống?”

“Khỏi bẩm Thần Chủ! Tội thần đã theo y như kế hoạch, đột nhập vào Trần gia. Tội thần đã thấy được lõi trận pháp. Lúc tội thần muốn lấy đi thì trận pháp bảo vệ khởi động, hỏa hải vô biên bao bọc lõi trận pháp. Tội thần cố xung trận nhưng kết quả là thất bại bị trọng thương. Sau đó bị Trần phát hiện, tội thần bị ngàn dặm truy sát. Cuối cùng mới trốn được tới đây.” Tôn Kỳ từ tốn đáp.

Cách xưng hô “Thần Chủ”, “tội thần” là Tôn Kỳ từ trong ký ức của tên gián điệp biết được. Hẳn thật sự khó hiểu tên gián điệp tại sao phải xưng là tội thần, làm gián điệp rõ ràng là có công, sao lại xưng có tội.

“Ồ! Thật sao?” Một tên Thần Chủ mở miệng, rõ ràng có ý nghi ngờ.

Tôn Kỳ cũng không giải thích mà vạch ra tay trái có hỏa ấn ký của Hòa Hòa, nói:

“Đây là hỏa ấn ký, lúc tội thần xông vào trận pháp trúng phải. Đến bây giờ vẫn không thể nào giải được. Mong Thần Chủ ra tay chữa trị.”

Đám Thần Chủ khi nhìn thấy ấn ký này bỗng “ồ” lên kinh ngạc, một tên nói:

“Ấn ký này không tầm thường.”

“Giống như là thiên địa quy tắc ấn ký.” Một tên khác nói.

“Có thể tạo ra ấn ký như vậy thì loại lửa này không tầm thường, chỉ sợ cũng thuộc cấp bậc khởi nguyên.”

“Ma tộc làm sao có thể có được loại ấn ký này? Trình độ của bọn chúng thật đã phát triển đến trình độ đáng sợ vậy sao?”

“Tội thần, người đang nói dối. Ma tộc không thể nào tồn tại thứ hỏa này được càng không nói đến dùng trong trận pháp.”

Tôn Kỳ lúc này sợ hãi, quỳ xuống dập đầu nói:

“Lời tội thần nói hoàn toàn là sự thật, không có chút giả dối. Lửa này vốn không phải của Ma tộc, mà rất lâu về trước, trên trời giáng xuống thần hỏa đánh xuyên Ma giới, thiêu đốt một vùng sinh linh. Đến thời gian gần đây, lửa này mới nguội dần. Trần gia lợi dụng trận pháp dẫn động một tia hỏa năng vào trận.”

Một tên Thần Chủ nghe được lời này thì lâm bảm:

“Trời giáng thần hỏa? Trời giáng thần hỏa? Lẽ nào có liên quan đến sự kiện kia?”

“Sự kiện gì?” Tên Thần Chủ bên cạnh hỏi.

Tên Thần Chủ này không trả lời mà hỏi lại Tôn Kỳ:

“Người hãy nói rõ chuyện trời giáng thần hỏa.”

Tôn Kỳ lúc này cũng có nghi hoặc trong lòng: sao tên Thần Chủ này lại quan tâm tới chuyện trời giáng thần hỏa như vậy? Tuy là trong lòng có thắc mắc nhưng hắn vẫn là thành thật kể lại mọi chuyện mình biết về thần hỏa.

Sau khi nghe Tôn Kỳ kể xong, tên thần chủ này im lặng gõ nhẹ lên thành ghế như đang đắm chìm suy nghĩ.

Tôn Kỳ thật sự cũng có rất nhiều thắc mắc đến chuyện Hỏa Hỏa xuất hiện nhưng mà Hỏa Hỏa lại không nhớ được gì nên hắn cũng đành thôi. Nhưng hiện tại nhìn biểu hiện của tên Thần tộc này thì hiển nhiên Hỏa Hỏa xuất hiện là không bình thường.

Tôn Kỳ lúc này lại ngập ngừng nói:

“Còn có một tin đồn, không biết Thần Chủ có muốn nghe?”

“Tin đồn? Nói nghe thử.” Một tên Thần Chủ nói.

“Tin đồn là trên viên thiên thạch có ký hiệu đặc biệt. Những ký hiệu này truyền lại một thông điệp mà rất nhiều Ma tộc cho là lời của Ma tổ truyền, định sẵn Ma tộc sẽ thống nhất Đại Thế Giới.”

“Những thông điệp đó chính là: Thiên Hỏa Giáng. Chí Tôn Hiện. Đạp Cốt Sơn. Đêm Tuyết Roi. Thiên Địa Hợp.”

Tên Thần Chủ còn đang gõ thành ghế suy nghĩ khi nghe mấy lời này thì lập tức vỗ ghế đứng lên. Mấy tên Thần Chủ kia khó hiểu hỏi:

“Có vấn đề gì sao?”

Tên Thần Chủ nghe hỏi lúc này mới bình tĩnh ngồi xuống, trịnh trọng đáp:

“Tại rất lâu về trước, Chiêm Tinh Các phát hiện có một thiên thạch bay vào Đại Thế Giới, bọn họ cho rằng cũng không phải cái gì đại sự nhưng Thánh Nữ lúc đó lấy thọ nguyên làm tế phẩm mở Thiên Nhãn nhìn tương lai. Nàng sau đó để lại mấy câu: Trời giáng thiên hỏa. Từ trong cội u minh, một vị chí tôn sẽ xuất hiện. Hắn từng bước đạp lên cốt sơn. Vào một đêm tuyết rơi, hắn cô độc mà đứng. Thiên địa sẽ vì hắn mà quy nhất.”

“Nói xong những lời này thì thọ nguyên của nàng hao cạn, không bao lâu thì qua đời.”

“Sao ta lại chưa từng nghe chuyện này?” một tên Thần Chủ thắc mắc.

“Vi chuyện này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, không phải đại bí mật nhưng cũng không có tuyên dương nên các người không biết cũng dễ hiểu. Ta lúc đó là tại Chiêm Tinh Các mới có thể từ đầu đến cuối chứng kiến chuyện này. Thánh Nữ trước khi chết còn nói một câu.”

“Câu gì?”

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Thiên Địa Thần Thủy

Tên Thần Chủ trầm trọng nói:

“Nàng nói: Đây là thử thách cũng là cơ hội cho Thần tộc. Làm tốt: có thể về nhà. Làm không tốt thì diệt tộc.”

Bọn Thần Chủ kia nghe đến chữ “nhà” đều biến hóa cảm xúc, sau lớp vải che đầu thật không biết bọn họ đang nghĩ gì.

Tôn Kỳ thì vẫn đang quỳ cúi đầu, khi hắn nghe được Thần tộc có thể về nhà thật làm hắn không thể nào tưởng tượng được. Thần tộc không phải sinh sống trên Đại Thế Giới sao? Bọn họ còn có “nhà” nào nữa? “nhà” ở đây là ý gì?

Hắn thật không nghĩ ra mà hắn cũng không dám nghĩ nhiều. Có một tên Thần Chủ lúc này cất ngang:

“Chuyện về Thánh Nữ thì bàn sau. Bây giờ hãy xử lý chuyện trước mắt.”

“Ta thấy có thể dùng Ân Tức Thạch lừa qua trận pháp.” Một tên Thần Chủ nói.

“Ta thấy dùng Phá Không trận bàn sẽ tốt hơn.” Một tên Thần Chủ khác nói.

“Ta thấy chuyện này cần suy xét rõ trước khi đưa ra quyết định. Tin tình báo còn quá ít, không nên vội đưa ra quyết định. ”

“Chúng ta đã chuẩn bị rất nhiều năm rồi. Cũng không vội trong nhất thời.”

“Nhưng bên kia đang hối thúc chúng ta.”

Đám Thần Chủ vẫn đang tranh luận xem xét bước tiếp theo nên làm gì? Không đến mức tranh cãi nảy lửa nhưng mà tranh luận vô cùng kịch liệt, không ai phục ai.

Tôn Kỳ lúc này đang quỳ gối thâm lo lắng. Mục đích của hắn giả dạng tên gián điệp chính là lừa gạt Thần tộc tìm kiếm loại thần thủy có thể so được với lửa của Hỏa Hóa như vậy thì hắn sẽ tụ tập đủ khí, lửa, nước và lại thêm tin tức của đất tại Trần gia. Như vậy thì hắn sẽ tập hợp đủ bốn nguyên tố cơ bản khí, lửa, nước, đất và lại Thiên Hải.

Vậy nên hắn mới để lộ hóa ấn ký của Hỏa Hóa nói là do bị thương. Nhưng thực ý của hắn chính là muốn gợi ý cho Thần tộc tìm một loại thần thủy có thể dập được lửa này. Nếu loại thần thủy này có thể dập tắt được lửa của Hỏa Hóa thì chắc chắn có cùng cấp bậc với lửa của Hỏa Hóa.

Kế hoạch là như vậy nhưng mà thực tế đôi khi không theo ý muốn. Bọn Thần tộc lúc này vẫn đang nghĩ cách vượt qua hỏa trận, có tên đề nghị dùng thần thủy nào đó nhưng nhanh chóng bị gạt đi vì thần thủy đó không cùng cấp với lửa trận pháp, bọn hắn cũng không kiếm được loại thần thủy thích hợp nào. Vậy nên ý tưởng thần thủy bị loại bỏ. Có kẻ lại đề nghị dùng trận phá trận, hoặc dùng bảo vật ẩn thân lừa qua trận pháp.

Có kẻ lại đề nghị điều tra kỹ rồi quyết định, có kẻ lại dự định chuyển sang phương án khác.

Tôn Kỳ lúc này càng lúc càng sốt ruột vì kế hoạch của bọn kia đã vượt ra khỏi dự tính ban đầu của hắn. Chỉ sợ muốn có được thần thủy thông qua lừa gạt Thần tộc là không thể.

Đúng vào lúc này, không gian trong phòng họp của bọn Thần Chủ gọn sóng nhẹ. Đám Thần Chủ lập tức đứng lên, trịnh trọng chấp tay cúi đầu hành lễ.

Không gian vỡ ra, một đôi mắt màu vàng chanh xuất hiện. Đôi mắt sâu thẳm như là tinh không vũ trụ, màu đôi mắt đẹp như là màu hổ phách bảo thạch. Đôi mắt chất chứa quang minh chính khí, giống như là đôi mắt phán xét công lý của thẩm phán.

Đôi mắt này quét về phía Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ cảm giác như dưới ánh mắt này toàn bộ bí mật của hắn đều bị lộ ra, không thể che giấu. Quá khứ, hiện tại, thậm chí tâm tư của hắn dường như đều bị lột trần, xuyên thấu.

Tôn Kỳ tự nhiên cảm thấy tay chân run run, tay chân của hắn bây giờ đã không còn nghe sự điều khiển của hắn. Từ trong tận đáy lòng của Tôn Kỳ, hắn cảm thấy sợ hãi.

Năm tức thời gian sau đó, đôi mắt thu lại ánh mắt với Tôn Kỳ, đôi mắt nhìn bọn Thần Chủ. Một giọng nói vang lên, giọng nói này vang vọng giống như là thiên địa quy tắc đang nói, thiên địa cùng cộng minh, không thể phát hiện ra giọng nói xuất phát từ đâu.

“Ta biết lửa kia. Đưa cho hắn Thiên Địa Thần Thủy.”

Ngừng một chút lại có giọng nói:

“Nước này là cùng cấp bậc với ngọn lửa kia.”

Nói xong, đôi mắt này khép lại, không gian khôi phục. Đám Thần Chủ lúc này mới dám mở miệng, nhao nhao nghị luận vì Thiên Địa Thần Thủy chính là

một trong những đỉnh cấp bảo vật của Thần tộc. Dùng nó vào chuyện này thì quá lãng phí.

Nhưng bọn Thần Chủ tất nhiên là không dám trái lời, chỉ là bọn hắn đang muốn bàn bạc lên đưa bao nhiêu Thiên Địa Thần Thủy? lên đưa như thế nào?

Tôn Kỳ thì quỳ ở dưới, mãi sau đó tay chân mới ngừng run, trở lại sự điều khiển của hắn. Tôn Kỳ lúc đó có cảm giác như mình đã bị phát hiện, hắn tưởng mình chết chắc. Đi lừa gạt Thần tộc không ngờ lại mang mạng mình góp vào.

Chính là dưới đôi mắt thẩm phán kia, hắn suýt nữa đã buột miệng khai ra tất cả. Nhưng rất may đôi mắt kia thu lại ánh mắt.

Tôn Kỳ lúc này mới có thể thở phào nhẹ nhõm, giống như vừa từ cõi chết trở về. Hắn có thể cảm giác đôi mắt kia đáng sợ nhường nào, cho dù vượt một giới vực giết hắn cũng không là vấn đề. Nhưng câu cuối mà đôi mắt kia để lại, Tôn Kỳ có cảm giác là đang nói với hắn.

Sau một hồi thảo luận, đám Thần Chủ cũng đưa ra được quyết định cuối cùng, bọn hắn sẽ gửi qua cho Tôn Kỳ một giọt Thiên Địa Thần Thủy. Để gửi được một giọt này, có thể sẽ hao hết trận bản năng lượng, từ đó về sau Tôn Kỳ chỉ có thể tự thân vận động, không thể nhờ vả sự giúp đỡ của bọn hắn.

Kết quả này tất nhiên là khiến Tôn Kỳ vô cùng... vô cùng... hài lòng. Hắn thật sự không dám đối mặt với đôi mắt kia lần thứ hai. Quá đáng sợ!

Bọn Thần Chủ dặn dò Tôn Kỳ các bước tiếp theo của kế hoạch. Trong lúc đó thì một tên Thần Chủ đi lấy Thiên Địa Thần Thủy.

Nửa canh giờ sau, tên Thần Chủ này trở lại trong tay cầm một chiếc bình ngọc nhỏ. Đám Thần Chủ nhìn nhau gật đầu hiểu ý, một tên Thần Chủ nói:

“Đây là một giọt Thiên Địa Thần Thủy được giữ trong Tịnh Ngọc Bình, khi người gặp hỏa trận thì chỉ cần mở nắp bình đổ ra thần thủy, lửa kia ắt sẽ bị dập tắt nhưng mà Thiên Địa Thần Thủy là thiên địa thần vật, có thể sẽ gây ra động tĩnh lớn nên người phải tính toán cẩn thận khi sử dụng.”

Sau đó tên Thần Chủ này lại chi tiết giảng dạy một số điều về Thiên Địa Thần Thủy, Tôn Kỳ đều trình trọng lắng nghe không dám bỏ sót lời nào.

Khi đã dặn hết lời thì đám Thần Chủ đứng vào các phương vị khác nhau, ở giữa là Tịnh Ngọc Bình. Bọn họ tay bắt các loại ấn pháp kỳ lạ, miệng lầm bầm chú ngữ.

Mỗi bọn họ đều phát ra một cột sáng thần thánh quang minh, các cột sáng tụ lại chỗ Tịnh Ngọc Bình làm cho Tịnh Ngọc Bình rung lắc, sau đó “vụt” một tiếng, Tịnh Ngọc Bình biến mất.

Tại chỗ của Tôn Kỳ, trận bản rung lắc dữ dội, từng khe rãnh bừng sáng lên mạnh mẽ, một hư ảnh Tịnh Ngọc Bình lơ lửng xuất hiện. Tịnh Ngọc Bình từ từ hiện hóa.

Khi Tịnh Ngọc Bình hiện hóa hoàn toàn thì “rắc” một tiếng, trận bản tắt lịm, các bộ phận trận bản tự động tách bay ra các hướng. Tôn Kỳ nhanh tay đỡ lấy Tịnh Ngọc Bình rơi xuống.

Khi Tịnh Ngọc Bình vừa chạm tay, Tôn Kỳ cảm thấy một sự mát lạnh thư thái, xua tan đi mọi mệt mỏi. Tôn Kỳ dùng thần thức thăm dò kiểm tra thì kinh ngạc phát hiện, thần thức của hắn không thể xuyên qua được Tịnh Ngọc Bình nhìn vào bên trong.

Điều này khiến cho Tôn Kỳ cảm thấy bối rối. Không kiểm tra thì làm sao biết được bên trong có phải Thiên Địa Thần Thủy mà hắn cần không? Nếu như đến lúc và Thiên Hải mà mở ra không phải Thiên Địa Thần Thủy thì hắn phải làm sao?

Trong lòng Tôn Kỳ thật ra cũng không quá tin bọn Thần tộc. Dù cho Thần tộc luôn mang trên mình quang minh chính khí nhưng mà việc Thần tộc sắp đặt kế hoạch vạn năm, cùng với cái gián điệp vào trong Ma tộc, có thể thấy được Thần tộc cũng không hoàn toàn là quang minh lỗi lạc.

Hoặc cũng có thể do Tôn Kỳ xưa nay hay nghi ngờ, làm việc lại cẩn trọng nên hắn không tin Thần tộc.

Hoặc do Tôn Kỳ sống lâu năm cùng Ma tộc nên sinh ra tính cách đa nghi giống Ma tộc.

Nhưng dù thế nào đi nữa Tôn Kỳ nhất định sẽ kiểm tra Tịnh Ngọc Bình trước khi và Thiên Hải. Nhưng nếu như hắn mở ra Tịnh Ngọc Bình, rất có thể sẽ gây ra động tĩnh lớn tạo chú ý cho Ma tộc. Tôn Kỳ lúc này khá bối rối không biết nên làm sao.

Đúng vào lúc này có giọng nói vang lên:

“Là thần thủy không sai. Không cần nghi ngờ.”

Giọng nói này chính là của Hỏa Hỏa. Tôn Kỳ hỏi lại:

“Người chắc chứ? Chuyện này thế nhưng mà liên quan tới mạng sống của ta.”

Hỏa Hỏa lúc này bay ra khỏi ẩn ký, nhảy lên vai của Tôn Kỳ, nói:

“Chắc chắn. Ta có thể cảm nhận được thứ bên trong cùng đẳng cấp với ta. Nó có thể dập tắt lửa của ta, đương nhiên ta cũng có thể đốt nó bốc hơi. Cái này phải xem lúc đó ai mạnh hơn.”

Tôn Kỳ gật đầu. Hắn biết Hỏa Hỏa tính tình nhí nhố nhưng lúc gặp chuyện vẫn là tin tưởng được. Vậy là Tôn Kỳ đã tập hợp đủ khí, lửa, nước chỉ còn

thiếu mỗi đất mà tin tức của đất hán cũng đã có trong tay.

Tôn Kỳ lúc này cũng mừng vui trong lòng, kế hoạch và lại Thiên Hải lại có một bước tiến lớn. Để có được thành quả này, hán trải qua không ít nguy hiểm. Chỉ riêng đôi mắt kia thôi cũng đủ khiến hán sợ hãi không dám làm lại lần hai. Tôn Kỳ lúc này quay sang Hòa Hòa hỏi:

“Hòa Hòa, ngươi có thấy đôi mắt kia sao?”

“Thấy! rất đáng sợ. Ta có cảm giác nó cùng khôi nguyên với mình. Lúc bị nó nhìn trúng, ta còn tưởng mình đã bị phát hiện.” Hòa Hòa trịnh trọng trả lời.

Tôn Kỳ lâm vào suy nghĩ: ánh mắt kia dường như đã phát hiện được bí mật của mình, tại sao lúc đó lại không vạch trần hán? đã thế còn đưa cho hán thần thủy, đây rốt cuộc là vì sao?

Nhưng vào lúc này, Hòa Hòa bỗng nhiên phá lên cười:

“Ha... Ha... Ha... lần này có thể có được thần thủy toàn nhờ công lao của ta, nếu không có ấn ký của ta thì ngươi còn lâu mới lừa gạt được bọn hán. Nhanh! Nhanh! Ca ngợi ta đi. Giao ra linh khí cống phẩm cho ta.”

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Ô Sào Thành

Tôn Kỳ từ trong hầm đất bí mật nào đó chui ra. Hán nhìn bầu trời. Qua tầng mây mỏng, ánh sáng mặt trời lúc này có chút chói mắt.

Hòa Hòa lúc này đứng trên vai hán nói:

“Ngươi tính làm sao đi trộm Tạo Hóa Mẫu Thổ? Nhìn đội hình Trần gia phái ra đuổi bắt tên trộm có thể thấy được Trần gia rất mạnh. Có thể là thế lực Tạo Thế cảnh, thậm chí là thế lực đỉnh cấp Tạo Thế cảnh.”

Lời của Hòa Hòa, Tôn Kỳ đã từng suy xét đến. Nếu như hán đi chui vào Trần gia ăn trộm khả năng bị bắt rất lớn vì hai điều đơn giản:

Thứ nhất là hán quá yếu muốn làm gì cũng khó, rất nhiều việc vượt quá tầm tay của hán. Đa phần mưu kế đều vô dụng.

Thứ hai là Trần gia đã bị trộm một lần, chắc chắn sẽ đề cao cảnh giác.

Tôn Kỳ đắm chiêu suy nghĩ có chút bế tắc nhưng một lúc sau đó khuôn mặt của hán lại dần ra, cười nói:

“Ta sao phải nghĩ nhiều như vậy? Lúc trước còn không có mục tiêu cố định. Bây giờ ta đã biết được tin tức của Tạo Hóa Mẫu Thổ, có mục tiêu cụ thể. Đây không phải là một bước tiến rất lớn sao? Vậy ta cần gì phải sầu khổ!”

“Ngươi sống thật lạc quan.” Hòa Hòa đứng trên vai hán nói.

“Không lạc quan thì có thể thế nào? Chẳng lẽ chui vào một góc trốn tránh khó khăn.” Tôn Kỳ cười nói.

“Vậy ngươi tiếp theo định làm gì?” Hòa Hòa hỏi.

“Ta dự định tới chỗ Trần gia tìm hiểu rồi lại lên kế hoạch.” Tôn Kỳ đáp.

Vậy là Tôn Kỳ dựa theo ký ức đã sưu hồn được của tên gián điệp, một đường hướng phía đông bắc mà đi.

Những nguy hiểm trong Sát Thần Khu không thể uy hiếp được Tôn Kỳ, nhưng mà hán vẫn phải cẩn thận tránh né những đội truy bắt tên trộm của Trần gia.

Lần này đi đường Tôn Kỳ mất hết một năm thời gian, cuối cùng hán cũng ra khỏi Sát Thần Khu, lại hướng phía trước mà đi chính là Ô Sào Thành, Trần gia chính là một trong các thế lực lớn tại thành này.

Ô Sào Thành có vị trí đặc biệt, thành này nằm tại giao giới giữa ba khu là: Hắc Liên Khu, Sơn Nguyên Khu và Sát Thần Khu. Trên lý thuyết Ô Sào Thành thuộc quản lý của Hắc Liên Khu nhưng do vị trí đặc biệt của nó mà nó rất ít chịu ảnh hưởng chi phối của khu trưởng Hắc Liên Khu.

Vì ít chịu sự chi phối nên nơi đây thường vô pháp vô thiên, là thiên đường tụ họp của bọn hung thần ác bá. Trộm cắp, cướp giật, đánh nhau, chém giết diễn ra như cơm bữa.

Bên ngoài thành các con đường to to nhỏ nhỏ đều có đạo tặc chặn đường cướp bóc. Có thể nói: cứ năm thước lại có một kẻ cướp, cứ ba thước lại có

một tên trộm.

Ô Sào Thành cũng không có cái gì tài nguyên lợi thế để phát triển. Thứ đặc biệt duy nhất của nó chính là gần Sơn Nguyên Khu mà Sơn Nguyên Khu chính là mỏ khoáng thạch.

Ô Sào liền trở thành nơi dừng chân của các thương đội mua bán nô lệ cho các khu mỏ, hoặc là trạm trung chuyển của khoáng thạch từ Sơn Nguyên Khu vào Hắc Liên Khu.

Những thương đội vận chuyển này chính là những con cá béo cho bọn trộm cướp. Tất nhiên là phải xem năng lực của đám đạo tặc có nuốt được con cá này không, hay là sẽ mắc nghẹn tại cổ.

Tôn Kỳ lúc này đang ở vào biên giới Hắc Liên Khu, lại đi thêm một tháng nữa sẽ tới được Ô Sào Thành nhưng mà hiện tại hắn cảm thấy có chút khó chơi vì xung quanh Ô Sào Thành có rất nhiều đám đạo tặc. Với tu vi của hắn hiện giờ muốn vượt qua đám đạo tặc đi vào trong thành có chút khó khăn.

Tôn Kỳ hít một hơi sâu, ma khí quanh thân dần biến đổi thêm dày, nếu như dò xét không kỹ thì còn tưởng hắn là Luyện Linh cửu trọng. Sau khi ma khí biến đổi thì hình dạng của hắn cũng có chút biến đổi cho giống tên họ Dư của Trần gia.

Sau khi cảm thấy hoàn hảo, Tôn Kỳ thẳng bước tiến về Ô Sào Thành.

Mới đi không được bao lâu đã có năm tên hung hãn xuất hiện chặn đường:

“Đường này do ta chặt, cây này do ta mở. Muốn qua đường thì mau nộp tiền.”

Tôn Kỳ nghe lời này không khỏi ngẩn ngơ, ăn cướp kiểu gì thế này. Hắn không khỏi bật miệng cười. Tên cầm đầu tức giận đang muốn quát tháo thì tên tiểu đệ bên cạnh kéo lại nói nhỏ:

“Đại ca! phải là đường này do ta mở, cây này do ta chặt mới đúng.”

“Vậy sao?! Mà thôi mặc kệ. Nói tóm lại cướp đây! Mau giao hết đồ của ngươi ra!”

Tôn Kỳ lúc này trong lòng nghĩ: tiêu chuẩn ăn cướp đã giảm đến mức tệ hại vậy sao? Ngay cả một tên ngốc cũng học đòi làm ăn cướp. Trong lòng tuy nghĩ thế nhưng loài mặt Tôn Kỳ lại lộ ra vẻ dửng dưng, nói:

“Các ngươi thật to gan! Các ngươi có biết ta là ai không mà cũng dám cướp!?”

“Ngươi... ngươi... là ai?” Tên cướp dẫn đầu lắp bắp hỏi.

Hắn bị khí thế cùng biểu cảm của Tôn Kỳ dọa sợ. Tôn Kỳ thấy vậy thì biết mình đã thành công một nửa, Tôn Kỳ gắng giọng nói:

“Ta chính là Trần gia binh lính, nhận lệnh ra ngoài làm việc. Còn không mau tránh đường.”

Tên đạo tặc nghe hai chữ Trần gia thì sinh thoái ý, biết mình đụng phải thiết bản nhưng mà hắn vẫn cố làm vè:

“Trần gia thì ta biết nhưng ngươi lấy cái gì làm bằng chứng. Giả dạng Trần gia binh lính, ngươi sẽ chết rất thảm.”

Tôn Kỳ hừ lạnh, móc ra từ trong túi một cái lệnh bài ném cho tên đạo tặc này.

Tên đạo tặc đưa tay tiếp nhận, hắn liếc mắt nhìn qua có chút kinh hãi. Tấm lệnh bài hình chữ nhật lớn như bàn tay, một mặt khắc chữ Trần, một mặt khắc chữ Bình.

Làm đạo tặc tại thành Ô Sào có thể vô pháp vô thiên nhưng mà có vài thế lực ngươi nhất định phải nhượng bộ lui binh vì bọn họ có thể tùy ý giết ngươi và sẽ không ai thay các ngươi nói lý.

Tên đạo tặc cầm lệnh bài cung kính trả lại cho Tôn Kỳ, miệng cười hề hề:

“Huynh đệ thật đắc tội. Bọn ta chỉ giỡn chơi một chút, huynh đệ xin đừng để trong lòng.”

Tôn Kỳ hừ lạnh, cầm lấy lệnh bài cất đi, nói:

“Cũng may cho các ngươi là ta còn có nhiệm vụ, không rảnh dây dưa với các ngươi. Tránh đường!”

Mấy tên đạo tặc đứng dạt sang hai bên, tươi cười cung kính, tiễn đưa Tôn Kỳ.

Đi được một quãng thì Tôn Kỳ nhếch mép cười: quả nhiên lệnh bài của Trần gia rất hữu dụng, bớt đi cho hắn không ít phiền phức. Lệnh bài này chính là của tên họ Dư, lúc giết hắn tên Sùng Chính đã thu lệnh bài này, sau đó Tôn Kỳ lại giết Sùng Chính thu hết đồ vật của cả hai tên.

Một đường đi tới thành Ô Sào, Tôn Kỳ lại gặp thêm mấy đám đạo tặc chặn đường, cũng may là có lệnh bài của Trần gia nên chỉ có kinh không hiểm.

Một tháng sau, Tôn Kỳ đã đến thành Ô Sào, giao ra mấy viên ma thạch cùng lệnh bài của Trần gia, Tôn Kỳ dễ dàng được thông quan.

Tôn Kỳ dạo bước trên một con phố trong thành.

Không khí trong thành có chút u ám, mờ mịt pha lẫn sát khí cùng huyết tinh làm cho Tôn Kỳ cảm thấy giống như là lấy không khí trong hầm mộ cùng không khí tại Sát Thần Khu pha trộn lại với nhau.

Trên phố cũng có những cửa hàng cùng vài quán ăn vỉa hè, trên phố không tấp nập nhưng cũng không vắng vẻ, vẫn có tiếng nói cười nhưng dường như bọn họ đều cố gắng hạ thấp âm thanh như sợ ai nghe được.

Trong những con hẻm nhỏ tối đen hun hút, lấp lóe những đôi mắt sáng của đám chuột đói. Cư dân trong thành thường tránh đi vào những con hẻm nhỏ tối đen này.

Tôn Kỳ khi vào trong thành lại thay đổi một chút khí tức cùng thân hình, sau đó hắn chọn một quán ăn bên đường ngồi xuống, gọi lên một tô cháo hoa.

Luyện Linh cảnh tu sĩ là ma linh vốn không đặc biệt chú ý đến ăn uống, với bọn họ mà nói ăn uống chỉ là một cách bổ sung năng lượng, không hề có thú vui thỏa mãn nhục dục. Chỉ khi đến Tạo Thể cảnh mới có cảm giác với thức ăn, lúc đó bọn họ mới chú ý đến ăn uống.

Tô cháo hoa mà Tôn Kỳ gọi lên được nấu từ bạch mễ ngâm trong nước cùng một viên ma thạch, lại cho thêm muối ma thạch lúc nấu. Một tô cháo này có thể cung cấp một ít ma khí cho Tôn Kỳ, với hắn mà nói cũng không đáng kể nhưng mà đối với đám dân đói đã vô cùng quý giá.

Tôn Kỳ cảm muốn mức từng miếng cháo lỏng lét đưa lên miệng húp. Hắn mục đích ngồi chỗ này cũng không phải là ăn uống mà là nghe ngóng tình hình thành Ô Sào. Hắn phóng thích thần thức ra mười thước bao lại cả quán cháo vỉa hè. Cần thận lắng nghe từng lời trò chuyện bàn tán.

Thời gian đã qua mấy năm nên chuyện Trần gia bị mất trộm thỉnh thoảng mới được nhắc đến vài câu. Đối với Tôn Kỳ không quá hữu ích.

Ngược lại có một chuyện đang trở thành chủ đề bàn tán chính đó là: An Tĩnh Quyên thiên kim của An gia, thiên phú luyện đan xuất chúng, nghe nói An gia vì nàng dốc hết túi tiền cầu thông được với một vị luyện linh sư của luyện linh sư hội thành Hắc Liên, hắn nói nếu như thiên phú của nàng tốt thì hắn có thể dẫn tiến nàng vào luyện linh sư hội thành Hắc Liên. Mấy tháng nữa hắn sẽ tới đây kiểm tra thiên phú của nàng.

Đây là cờ nào vinh dự cùng vinh quang. An gia dường như muốn thoát ly khỏi Ô Sào Thành dù cho bọn họ đang là một trong những thế lực lớn trong thành nhưng đây cũng là điều dễ hiểu, Ô Sào Thành dù sao cũng là thành ngoại vi xa xăm, ai lại không muốn đến Hắc Liên Thành phồn thịnh kia chứ.

Tôn Kỳ nghe chuyện này thì đắm chiêu suy nghĩ, gờ nhẹ lên mặt bàn. Luyện linh sư hội thành Hắc Liên đến đây, hắn có thể lợi dụng cơ hội này cùng theo về hoặc là gửi tin cho Đại ca đến đón. Hắn tin tưởng nếu Đại ca biết tin hắn ở đây thì nhất định sẽ đến đón hắn.

Đúng vào lúc này, có đứa bé gái lại gần bàn của Tôn Kỳ, nó ngược mắt nhìn Tôn Kỳ với đôi mắt tội nghiệp, mặt mày lấm lem. Tôn Kỳ cúi đầu nhìn nó hỏi:

“Có chuyện gì sao?”

Giọng đứa bé tội nghiệp run run, giơ ra hai bàn tay đặt lên nhau, nói:

“Chú ơi, cháu đói quá! Chú cho cháu một ít tiền mua thức ăn.”

Tôn Kỳ mặt tím sạm lại. Nghĩ sao mà gọi hắn là “chú”, nên biết tuổi của hắn chưa đến hai trăm, cái tuổi này tại Ma giới là còn trẻ. Hắn vẫn còn đang ở độ tuổi thiếu niên.

Tôn Kỳ nở nụ cười gượng, nói:

“Phải gọi là ca mới đúng.”

Đứa bé đưa tay gãi đầu suy nghĩ, sau đó nói:

“Chú Ca ơi chú Ca, cháu đói quá! Chú cho cháu xin ít tiền mua thức ăn.”

Tôn Kỳ nghe xong tức lộn ruột, muốn lật cả cái bàn.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 149: Tiểu U

Đưa bé gái giương đôi mắt to tròn nhìn Tôn Kỳ làm cho hắn cũng không nở quát mắng nó. Tôn Kỳ cuối cùng thở ra một ngụm tức khí, đôi mắt nhu hòa hỏi:

“Ngươi tên là gì? Nhà ở đâu?”

“Ta không có tên, bọn họ hay gọi ta là Tiểu U. Ta ở trong một con hẻm phía đông nam.” Bé gái trả lời.

Tôn Kỳ chạnh lòng thương, hắn để cô bé ngồi lên ghế sau đó gọi cho cô bé một tô cháo hoa khác. Nhưng cô bé nhất quyết từ chối mặc dù đôi mắt của em vẫn nhìn tô cháo với sự thèm thuồng.

Tôn Kỳ cũng không hiểu vì sao? Hắn đành móc ra một viên ma thạch đưa cho em.

Bé gái cầm viên ma thạch trong tay cảm tạ rồi rít, cô bé còn ôm chặt lấy Tôn Kỳ nhưng mà cô bé chỉ cao tới hông Tôn Kỳ, hắn lấy tay xoa xoa đầu cô bé.

Một lúc lâu sau, cô bé vẫy tay chào hắn rồi đi. Tôn Kỳ lúc này cũng đứng dậy trả tiền cháo rồi rời đi.

Hướng Tôn Kỳ đi chính là lần theo dấu vết của cô bé. Hòa Hòa khó hiểu truyền âm:

“Ngươi đang đi theo cô bé đấy sao?”

“Đúng vậy!” Tôn Kỳ trả lời.

“Quý keo kiệt. Ngươi cho có một viên ma thạch mà cũng tiếc phải lấy về sao?” Hòa Hòa bĩu môi nói.

“Nào chỉ là một viên ma thạch. Nhân lúc ôm ta, cô bé cuồn luôn một túi ma thạch của ta.” Tôn Kỳ cười khổ nói.

“Hả? có chuyện đó sao? Ngươi xưa nay cẩn thận không ngờ cũng có ngày bị một cô bé gạt.” Hòa Hòa cười thích thú.

“Không phải là ta bị gạt mà là ta cố tình bị gạt. Dưới thần thức của ta, cô bé làm sao có thể lừa đi túi ma thạch của ta được.” Tôn Kỳ đáp.

“Há! Vậy ra là ngươi cố tình. Ngươi cũng thật gian xảo mà, đến một đứa bé mà ngươi cũng lừa gạt được.” Hòa Hòa khinh bỉ nói.

Tôn Kỳ lắc đầu cười, tên Hòa Hòa này lúc nào cũng có thể nghĩ xấu về hắn được.

Đi qua tám khúc chín quẹo, cô bé dáo dác ngó liếc xung quanh, sau đó đi vào một con hẻm nhỏ. Lũ chuột trong hẻm bị kinh động chít chít chui vào trong đồng rác, rồi đưa đôi mắt đỏ lấp lóe nhìn ra ngoài. Bọn chúng nhận ra kẻ đến, là hàng xóm quen thuộc của bọn chúng. Lũ chuột liền không còn sợ hãi, chúng lại chui ra gặm nhấm như thường.

Cô bé đi vào sâu trong hẻm, miệng kêu “xùy... xùy...” phát tay đuổi ra lũ chuột ngang đường.

Tại cuối con hẻm, có mấy miếng gỗ dựng lên nhau, nhìn như là một cái hộp gỗ lớn. Phải! đây chính là nhà cô bé.

Cô bé nhấc ra tấm gỗ mục, chui vào bên trong, nói:

“Hai đứa nhìn xem! Hôm nay chị kiếm được thứ gì này?”

Hai đứa bé trai, mắt lem nhem đang ôm nhau ngủ, khi nghe giọng nói quen thuộc thì bừng dậy ôm lấy cô bé, khóc nói:

“Chị ơi! Chị cuối cùng cũng về rồi. Hu... hu... hu...”

Cô bé ôm hai em trai, khóc theo:

“Hai đứa bị sao vậy? Lại bị đánh nữa hả? Là ai đánh!”

Hai bé trai thút thít khóc, không dám nói ra. Đúng vào lúc này “căn nhà” dựng tạm bằng mấy miếng gỗ bị đá bay. Một bóng hình lớn xuất hiện, rợp bóng xuống ba đứa nhỏ, giọng cười độc ác:

“Bắt được chuột con rồi! Để xem mày còn chạy trốn được không. Dám chạy trốn hả! dám chạy này! Dám chạy này!”

Mỗi câu nói của hắn sau đó là một lần trút roi xuống, cô bé kiên cường chống đỡ, ôm lấy hai đứa em bảo vệ. Cô bé không còn khóc mà lại bình tĩnh dị thường, hai đứa em nhỏ thì gào khóc sợ hãi.

Sau một trận đòn roi hả hê, tên kia cầm roi thở hổn hển, chửi mắng:

“Cái thứ tạp huyết ti tiện như các ngươi, được ta cho ăn uống nuôi dưỡng đã không biết ơn còn dám chạy trốn. Nếu không có ta, ba bọn ngươi đã chết từ lâu rồi. Thứ tạp huyết vô ơn.”

Cô bé sau khi nhận một trận đòn roi thì ngã vật ra, nửa mê nửa tỉnh, hai bé trai thì lay lay tay chị, chị biết gào khóc.

“Chị ơi! Là lỗi của tội em. Nếu tội em không ra ngoài nhặt đồ ăn thì cũng không bị ông ta phát hiện. Ông ta đánh tội em, bắt tội em dẫn ông ta đi bắt chị. Hu... hu... hu... là lỗi của tội em.”

Cô bé gái cố gượng cười, nói:

“Không sao đâu. Chị không trách hai đứa.”

Đúng lúc này, gã kia để ý thấy túi ma thạch mà cô bé cầm trong tay:

“A! Mấy trộm được một túi ma thạch. Mấy đúng là rất thích hợp làm một tên trộm. Đưa đây cho ta.”

Nói xong, hắn móc túi ma thạch từ trong tay cô bé ra nhưng cô bé nhất quyết không chịu buông ra.

“Không! Đây là của ta lấy được.”

“Hắc... hắc... nó bây giờ đã không còn là của mày nữa. Mọi thứ của mày đều là tao cho, cả tính mạng của mày cũng vậy.” Gã này cười gian ác nói.

Hắn móc túi ma thạch ra khỏi tay cô bé mãi không được. Tức quá hắn đạp chân giẫm lên tay cô bé.

Cô bé rên lên đau đớn, buông thõng bàn tay.

Gã này cầm túi ma thạch tung lên tung xuống, cười hắc hắc vui vẻ.

Lúc này bỗng có tiếng ho khụ... khụ..., một giọng nói vang lên:

“Túi ma thạch đây là của ta. Người làm ơn trả lại cho ta.”

Gã này ngạc nhiên quay đầu nhìn. Hiện lên trong mắt hắn là một tên thanh niên bình thường nhưng khí chất lại cho hắn một cảm giác xa cách, giống như là một con sâu ngược nhìn chim ưng trên trời cao. Hắn sinh ra bản hàn, sống cuộc đời ti tiện. Trong lòng hắn hận nhất chính là những tên sinh ra đã cao quý, luôn dùng ánh mắt từ trên cao nhìn xuống.

Hắn trước đây cũng là thị vệ cho một tên công tử giàu sang. Trong một lần đi chơi, tên công tử cưỡi ngựa bị ngã vậy là những tên thị vệ như hắn bị đánh một trận gân chết rồi bị đuổi ra khỏi thành.

Quảng thời gian sau đó, hắn gian nan cầu sinh, cuối cùng đến được thành Ô Sào, dựa vào chân đất đám nhỏ ăn xin và trộm cắp mà cuộc sống của hắn tương đối thoải mái, sung túc và đặc biệt nhất là hắn có được cảm giác làm kẻ bề trên.

Khi nhìn thấy tên thanh niên trước mặt, mắt hắn co rút, tay bóp bóp túi ma thạch, một chút suy nghĩ, sau đó nở nụ cười độc ác. Hắn có thể khẳng định tên thanh niên trước mặt chỉ đang trang bức, không phải là công tử nhà quyền quý gì. Vì: Trong trí nhớ của hắn, mấy vị công tử không thể đụng tới không có mặt tên thanh niên này. Hắn cầm túi ma thạch có thể biết bên trong không nhiều ma thạch, không giống như nhà giàu có tiền. Cuối cùng là thanh niên này chỉ có tu vi Luyện Linh nhất trọng còn hắn là Luyện Linh tam trọng.

Năm xưa, hắn bị đánh một trận đòn trọng thương, mãi sau này mới khôi phục được một chút tu vi đến Luyện Linh tam trọng. Ở Ô Sào Thành này thì một chút tu vi ấy vốn không làm được gì nhưng mà cũng đủ để cho hắn điều khiển một đám con nít. Nhờ đám trẻ ăn xin cùng trộm cắp mà hắn mới có tài nguyên khôi phục tu vi tới Luyện Linh tam trọng.

Hắn nhìn tên thanh niên trước mặt nói:

“Nếu đây là của vị huynh đệ này thì ta xin trả lại.”

Nói rồi hắn từng bước tiến lên, một tay cầm túi ma thạch giơ ra, một tay để sau lưng rút ra một con dao. Bé gái thấy thế thì đưa tay ú ớ như muốn nói cẩn thận nhưng đáng tiếc cô bé bị thương quá nặng không thể nói lên lời. Còn hai bé trai chỉ biết ngồi khóc không biết làm gì.

Tên thanh niên thì vẫn bình tĩnh đứng đấy nhìn tên kia đi tới. Khi còn cách nhau ba bước thì tên kia đột ngột đưa dao ra phía trước đâm tới nhưng đúng lúc này một chùy thủ bắt xuyên qua đầu hắn.

Hắn trợn trừng mắt ngã xuống, hắn còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì đã chết oan chết uổng.

Tên thanh niên thấy vậy nhếch mép cười: Ngụ ngốc, người đến gần như vậy. Ta có nhắm mắt cũng phóng chùy thủ trúng người.

Tên thanh niên này không ai khác chính là Tôn Kỳ. Hắn lần theo dấu vết của cô bé đến đây đã chứng kiến toàn bộ sự việc. Trong một thoáng xúc động chạnh lòng thương, hắn đã ra tay.

Tôn Kỳ nhặt lên túi ma thạch của mình rồi nhìn ba đứa trẻ. Hắn đã giết tên kia nhưng rồi sao nữa? Hắn phải xử lý thế nào với ba đứa trẻ này?

Tôn Kỳ còn đang suy nghĩ thì bé gái gục đầu bất tỉnh, hai bé trai sợ hãi tưởng chị mình chết, tu lên khóc bù lu bù loa. Hai bọn nó chạy tới ôm chân Tôn

Kỳ khóc thê lên:

“Chú ơi, chú! Mau cứu chị cháu. Chị cháu chết rồi.”

Tôn Kỳ lắc đầu cười khổ nói:

“Phải gọi là ca mới đúng.”

Hai đứa nhỏ chậm nhìn nhau rồi lại khóc rống:

“Chú Ca ơi chú Ca! Mau cứu giùm chị cháu.”

Tôn Kỳ nghe mà tức lộn ruột, ba chị em nhà này không biết nhìn thế nào mà gọi hần là chú nữa. Hần rõ ràng vẫn còn rất trẻ mà.

Hỏa Hỏa lúc này lại cười khúc khích trêu hần:

“Ba đứa trẻ này thật có mắt nhìn. Ta rất thích, ngươi cứu bọn nó đi.”

Tôn Kỳ hừ lạnh, không để ý tới Hỏa Hỏa, hần lại gần chỗ cô bé.

Sau một lúc kiểm tra, hần thấy cô bé vẫn còn sống nhưng đã bị trọng thương. Tuy nói là bị trọng thương nhưng mà đối với hần lại không khó chữa.

Hần thở dài một hơi sau đó đưa ra quyết định:

“Các ngươi theo ta. Chỗ này chữa bệnh không tiện.”

Nói xong thì hần bế cô bé lên đi ra con hẻm nhỏ, hai bé trai lèo đèo theo sau.

Nửa canh giờ sau đó, tại trong một căn phòng trọ nhỏ nghèo nàn, Tôn Kỳ để Tiểu U nằm trên giường, một tay nhẹ đặt lên trán kiểm tra. Hần có chút kinh ngạc phát hiện Tiểu U không có tu vi nhưng Thiên Linh dường như đã mở ra. Hần cũng không dám chắc chắn.

Tôn Kỳ lấy ra vài viên đan dược dứt cho Tiểu U, lấy thần thức thôi phát dược lực đưa dược lực đi khắp thân thể Tiểu U, đặc biệt là cánh tay của cô bé.

Tôn Kỳ cũng tiện tay ném cho hai bé trai hai viên ma thạch để cho chúng yên tĩnh hấp thu, không làm phiền đến hần chữa bệnh.

Hai bé trai thì như chết đuối lần đầu được cầm ma thạch hấp thụ, làm cho chúng no căng muốn bẻ bụng. Tôn Kỳ lúc này lại phải lấy thần thức dẫn đi ma khí dư thừa của bọn chúng.

Nửa ngày sau đó, hai bé trai nằm ngủ khò khò bên cạnh giường chị chúng. Tiểu U lúc này từ từ mở mắt, nó cảm thấy toàn thân đau nhức nhưng đã đỡ hơn rất nhiều. Tiểu U cố ngồi dậy.

“Ngươi mới được chữa thương không nên cử động nhiều.” Tôn Kỳ ngồi trên ghế tĩnh tâm, đạm mạc nói.

“Đa tạ ca ca!” Tiểu U nở nụ cười xán lạn nói.

Tôn Kỳ giật gật mắt, nhìn Tiểu U nói:

“Không gọi ta là chú nữa ư?”

Tiểu U cười hi hi tinh nghịch không đáp. Nó cố đứng dậy, bế hai đứa em lên giường, đắp chăn cẩn thận cho chúng. Tôn Kỳ thấy vậy mà nặng lòng suy nghĩ.

Tiểu U tới chỗ Tôn Kỳ rồi bất ngờ quỳ sụp xuống, dập đầu cảm tạ:

“Đa tạ ca ca cứu ba bọn ta. Ôn nghĩa này ta nhất định sẽ báo đáp.”

Tôn Kỳ đỡ Tiểu U ngồi dậy nói:

“Ta giúp bọn ngươi cũng là xúc động nhất thời, ngươi không cần để trong lòng.”

Sau đó hần còn bồi thêm một câu nói đùa:

“Mà ngươi cũng chẳng có cái gì có thể báo đáp ta.”

“Ta có thể lấy thân báo đáp.” Tiểu U cúi đầu e lệ nói.

Tôn Kỳ trở mặt sừng sờ: ngươi có biết ngươi đang nói cái gì không hả?

Chương 150: Khe nứt Thiên Linh

Tôn Kỳ cười khô hỏi:

“Ngươi có biết ngươi nói gì không hả?”

Tiểu U thành thật lắc đầu:

“Ta là học từ mấy vị tỷ tỷ.”

Tôn Kỳ nghe vậy thì thở phào, thì ra là vậy. Tôn Kỳ lập tức lái sang chủ đề khác, xua đi không khí ngưng ngưng lúc này. Hắn nói:

“Tên kia đã bị ta giết. Từ nay về sau các ngươi đã được tự do có thể tùy ý làm việc mình thích.”

Tiểu U cúi đầu buồn bã nói:

“Dù tên kia đã chết nhưng chúng ta vẫn tàng dưới chót trong thành, vẫn là sống được bữa nay lo bữa mai...”

Tiểu U quay đầu nhìn hai đứa em đang cuộn mình trong chăn ấm say sưa ngủ, Tiểu U lại nói:

“Từ lúc sinh ra bọn ta chưa bao giờ được tự do, chưa bao giờ được làm việc mình thích. Bọn ta có thể thoát khỏi tên kia nhưng vẫn đang ở trong một cái lồng khác, chỉ là lớn hơn mà thôi.”

Tôn Kỳ nghe vậy cũng là trầm ngâm suy nghĩ: cuộc đời ai mà không như vậy, mãi mãi luôn nằm trong những cái lồng vô hình nhưng mà cũng không phải không thể có tự do. Chỉ cần tâm ngươi tự do thì không gì có thể nhốt được ngươi.

Tiểu U nhìn Tôn Kỳ với đôi mắt đáng thương, nói:

“Ca ca, có thể cho bọn ta đi theo huynh được không?”

Tôn Kỳ nhìn Tiểu U một lúc rồi làm ra quyết định, hắn nói:

“Nếu vậy tạm thời các ngươi theo ta. Ta cũng có một số việc cần các ngươi.”

Tiểu U vui mừng ôm chầm lấy Tôn Kỳ. Tôn Kỳ nghiêm giọng nói:

“Được rồi! bỏ tay ra khỏi túi ma thạch của ta. Lên giường ngủ đi.”

Tiểu U cười gượng:

“Thói quen, là thói quen. Ca ca đừng để ý.”

Nói xong thì Tiểu U chui lên giường cùng hai đứa em.

Tôn Kỳ ngồi tĩnh tọa trên ghế, sắp xếp một số thông tin mình có được. Hắn biết muốn trộm được Tạo Hóa Mẫu Thổ không hề dễ dàng, cần phải tỉ mỉ lên kế hoạch.

Sáng sớm hôm sau.

Tôn Kỳ ngồi trên ghế nhìn ba đứa trẻ đang “rột... rột...” húp lấy húp để tô cháo hoa. Tôn Kỳ thật ra muốn đưa cho bọn chúng ma thạch để bọn chúng hấp thu cho mau lẹ nhưng đáng tiếc ba đứa quá yếu nếu hấp thu ma khí trong ma thạch sẽ no bụng mà chết. Lại nói bọn chúng cũng không có ma pháp chuyển hóa ma khí trong ma thạch.

Vậy nên bọn chúng chỉ có thể hấp thụ được chút ít ma khí trong thức ăn. Đây hẳn là cách tên kia nuôi những đứa trẻ, pha loãng ma khí vào trong thức ăn rồi đưa cho bọn trẻ.

Sau một hồi đã ăn no nê, Tiểu U lúc này mới quay sang hỏi Tôn Kỳ:

“Ca ca không ăn sao?”

“Ta hấp thụ trực tiếp ma thạch không cần ăn uống.” Tôn Kỳ lắc đầu cười nói.

Ba đứa trẻ nghe vậy mắt lộ hào quang ngưỡng mộ vì bọn chúng biết muốn hấp thụ trực tiếp ma thạch thì cần có ma pháp chuyển hóa, cũng tức nói là Tôn Kỳ có thể tu luyện.

Có thể tu luyện chính là ước ao lớn nhất của mấy đứa trẻ lang thang này.

Tôn Kỳ nhìn ánh mắt của bọn chúng thì biết chúng đang nghĩ gì, hần nói:

“Các ngươi có muốn tu luyện không?”

Hai bé trai ánh mắt sáng rỡ gật đầu lia lịa nhưng mà Tiểu U lại gõ đầu bọn hần nói:

“Mấy tý tỷ kia từng nói muốn tu luyện cần có ma pháp mà ma pháp chính là bí mật của mỗi gia tộc không được truyền ra bên ngoài nếu không sẽ bị đánh chết.”

Sau đó Tiểu U quay nhìn Tôn Kỳ nói:

“Bọn ta không phải là thành viên gia tộc của ca ca nếu ca ca truyền cho bọn ta thì ca ca sẽ gặp rắc rối. Ca ca đã giúp bọn ra rất nhiều, bọn ta không muốn lại liên lụy ca ca.”

Tiểu U cúi đầu mặt sầu khổ.

Một lúc sau, Tôn Kỳ phá lên cười:

“Ha... ha... ha... có phải đám tý tỷ của muội còn nói muốn được truyền ma pháp thì phải gả vào nhà bọn họ đúng không? Vậy nên đám tý tỷ mới dạy muội cái trò “lấy thân báo đáp” đúng không?”

Tiểu U xấu hổ cười gượng:

“Sao ca lại biết?”

“Đoán thôi. Ta đủ thông minh để đoán ra nhiều chuyện.” Tôn Kỳ cười nói.

Sau đó Tôn Kỳ nghiêm túc nói:

“Được rồi. Ca truyền cho các ngươi ma pháp để giúp ca làm việc thuận lợi hơn. Các ngươi cũng không cần nghĩ nhiều chuyện khác.”

Nói về ma pháp thì Tôn Kỳ luôn có một đồng trong đầu. Trước đây hần đã sưu hồn rất nhiều kẻ, cướp được ma pháp không phải là ít. Đêm qua Tôn Kỳ cũng nghĩ đến truyền ma pháp cho bọn trẻ nên đã cân nhắc, chỉnh sửa một phen.

Tôn Kỳ truyền cho Tiểu U: Phá Lục Ma Điện. Cuốn ma pháp này Tôn Kỳ có được từ một tên công tử nào đó, trải qua một đêm được Tôn Kỳ chỉnh sửa lại thành ma pháp truyền cho Tiểu U.

Còn hai bé trai nhìn khá giống nhau, tuổi lại tương tự, Tôn Kỳ lúc đầu còn tưởng bọn chúng là sinh đôi. Nhưng hóa ra ba đứa trẻ này không hề có quan hệ ruột thịt, bọn chúng đều là được gom nhặt tới.

Bé trai làm anh gọi là Tiểu Diêm, được Tôn Kỳ truyền cho Nghiệp Hỏa Kiếp Kinh.

Bé trai làm em gọi là Tiểu Phán, được Tôn Kỳ truyền cho Thông Ngôn Ma Quyết.

Ma pháp đã có, vấn đề còn lại chính là Nhập Linh Đan. Tôn Kỳ rõ ràng không thể có được Nhập Linh Đan, thậm chí bây giờ đi mua cũng không ai bán.

Muốn ba bọn họ có thể tu luyện chỉ còn lại một cách: tự mở Thiên Linh. Nhưng tự mở Thiên Linh quá nguy hiểm, Tôn Kỳ đã trải qua điều này nên biết rõ, hần lúc đó thậm chí cũng không rõ ràng mình như thế nào tự mở Thiên Linh. Nếu bây giờ cho hần làm lại chỉ sợ hần cũng không dám. Huống chi là ba đứa trẻ này.

Tôn Kỳ lúc trước kiểm tra Tiểu U thì biết Thiên Linh của Tiểu U hình như đã tự mở ra. Điều này khiến hần cũng không rõ lắm.

Tôn Kỳ gọi Tiểu U lại, để nàng ngồi xếp bằng nhắm mắt tịnh tâm cảm nhận ma khí. Tôn Kỳ lúc này đặt tay lên đầu Tiểu U, một cỗ thần thức cùng ma khí từ từ thâm thấu vào trong đầu Tiểu U.

Tiểu U cảm thấy như có hàng ngàn cây châm nhỏ đâm vào đầu. Lúc đầu thấy nhột nhột nhưng sau đó là đau nhói, rồi càng lúc càng đau hơn. Tiểu U cắn răng chịu đựng, tâm thần bất định.

Lúc này giọng nói Tôn Kỳ vang lên trong đầu Tiểu U:

“Thả lỏng cơ thể, giữ vững tinh thần. Từ từ cảm nhận ma khí. Khi đã cảm nhận được ma khí thì vận chuyển ma khí theo ma pháp ta truyền dạy.”

Nghe được giọng nói của Tôn Kỳ, vẻ mặt của Tiểu U mới hơi dần ra, cố gắng tập trung làm như lời Tôn Kỳ nói.

Trong đầu của Tiểu U lúc này, Tôn Kỳ thấy được một khe nứt lớn nhưng lại bị ma khí bao trùm, che lấp. Khe nứt lớn này chính là Thiên Linh của Tiểu U.

Cái này giống như thiên sinh đã tự mở ra Thiên Linh nhưng bị ma khí che lấp. Tôn Kỳ muốn giúp Tiểu U mở Thiên Linh thì cần phải phá đi đám ma khí, đồng thời mở rộng khe nứt.

Thần thức của Tôn Kỳ hóa thành một cái chùy lớn ầm ầm đập xuống Thiên Linh. Ma khí bị quấy tung, khe nứt xuất hiện chẳng chịt. Thần thức lại hóa thành cự kiếm, chém ra khe nứt.

Tiếp sau đó là đao, thương, kích, phủ... lần lượt công phá khe nứt Thiên Linh.

Tôn Kỳ lúc này thần thức tiêu hao nhanh chóng còn Tiểu U thì nhãn mạch chịu đựng, thỉnh thoảng Tiểu U còn ói ra từng ngụm ma khí. Tiểu Phán cùng Tiểu Diêm thì đứng bên cạnh lo lắng sốt ruột.

Chuyện này kéo dài nửa ngày mới kết thúc, Tôn Kỳ cuối cùng oanh mở được hoàn toàn Thiên Linh cho Tiểu U.

Tiểu U lập tức cảm nhận được dòng chảy ma khí, vội vã dựa theo Phá Lục Ma Điển dẫn dắt mấy dòng ma khí này chảy vào Thiên Linh.

Tôn Kỳ lúc này nhấc tay ra khỏi đầu Tiểu U, sắc mặt hắn cũng tái nhợt. Hai bé trai nhìn hắn chờ mong kết quả. Tôn Kỳ nhìn bọn nó cười nói:

“Yên tâm đi! Đã thành công mở Thiên Linh. Bây giờ chị của các ngươi đang hấp thụ ma khí. Các ngươi đừng làm phiền.”

Nghe vậy hai bé trai thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu cảm tạ Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ chỉ cười gật đầu, sau đó ngồi một chỗ khôi phục thần thức hao tổn.

Lại nửa ngày qua đi, Tiểu U mới mở mắt ra, nàng ngay lập tức chạy tới quỳ dập đầu với Tôn Kỳ, méo máo khóc:

“Đa tạ! đa tạ! đa tạ ca ca!”

Tôn Kỳ mở mắt cười nói:

“Bây giờ ngươi đã có thể tự tu luyện. Tương lai sau này do chính ngươi quyết định. Ngươi đã quỳ một lần rồi, hôm nay đã đứng lên được, ngày sau lại không cần tiếp tục quỳ.”

Tiểu U đứng dậy, miệng vẫn ríu rít cảm tạ.

Hai ngày tiếp sau đó, Tôn Kỳ lần lượt giúp Tiểu Phán, Tiểu Diêm mở Thiên Linh. Điều kỳ lạ là Thiên Linh của bọn chúng đều có vết nứt, Tôn Kỳ dựa theo vết nứt này mà mở Thiên Linh cho bọn chúng.

Tuy nói là tự mở Thiên Linh nhưng mà Thiên Linh của bọn chúng lại không có kỳ diệu như Tôn Kỳ hoặc như Cổ Đế và bảy mươi hai Ma Hoàng.

Thiên Linh của bọn chúng chỉ là lớn hơn so với bình thường mà đây cũng là do Tôn Kỳ tận lực hết sức oanh phá khi mở Thiên Linh cho bọn chúng.

Tôn Kỳ cũng đã hỏi thử nguyên nhân vì sao có khe nứt Thiên Linh nhưng ba đứa trẻ hoàn toàn không biết gì. Bọn chúng từ lúc có trí khôn thì chỉ biết nghe lệnh đi ăn trộm, ăn xin.

Không có manh mối, Tôn Kỳ đành gác lại chuyện này.

Tiếp theo, Tôn Kỳ cho ba đứa trẻ một ít ma thạch để tự tu luyện. Để cho cả ba đứa đã vững chắc căn cơ tại Luyện Linh nhất trọng.

Ngày hôm sau, Tiểu U đến gặp Tôn Kỳ, trong mắt nàng đã có thêm vài tia sáng sủa, lanh lợi. Tiểu U hỏi:

“Ca! có chuyện gì bọn ta có thể làm giúp ca không?”

Tôn Kỳ nhìn Tiểu U gật đầu, cô bé quả là thông minh. Tôn Kỳ cũng không khách sao nói:

“Ca thật có chuyện nhờ ba đứa.”

Tiểu U nghiêm túc chăm chú lắng nghe, nàng biết sau đây mới là mục đích chính của vị ca này giúp bọn họ. Đừng nhìn nàng còn trẻ con nhưng có một số chuyện nàng vẫn là hiểu rõ.

Tôn Kỳ chậm lại lời nói, chú ý biểu cảm của Tiểu U, hắn thầm nói: quả nhiên là thông minh. Tôn Kỳ nói tiếp:

“Ta cần ba đứa nghe ngóng mọi chuyện trong thành Ô Sào, đặc biệt là chuyện của Trần gia. Mỗi ngày ta sẽ cho mỗi đứa một viên ma thạch. Ba đứa cứ

như hằng ngày giả đi ăn xin là được, không cần lại trộm cướp gây thêm rắc rối.”

Tôn Kỳ dừng lại sau đó nghiêm giọng nói:

“Tuyệt đối không được để lộ chuyện chúng ta biết nhau.”

Tiểu U trình trọng gật đầu, sau đó dẫn theo hai đứa em đi ra ngoài. Tôn Kỳ nhìn theo bóng lưng nhỏ bé kia, gật đầu hài lòng: biết tiến biết thoái, biết lúc nào nên hỏi lúc nào không nên hỏi, sau này ắt có thể trở thành kẻ không tầm thường.

Tôn Kỳ lại không biết rằng trong lúc vô tình hắn đã chế tạo ra vị Đế thứ hai cho Ma tộc. Sau đó sẽ gây không ít rắc rối cho hắn. Nhưng đó là chuyện rất lâu, rất lâu sau này.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Được đồng

Một tháng nữa lại trôi qua, trong thời gian này Tôn Kỳ khá nhàn nhã.

Mỗi ngày, hắn đều là tu luyện, sau đó nghe bọn Tiểu U đưa thông tin về, thỉnh thoảng hắn cũng luyện một vài lô đan cấp thấp, bán ra ngoài kiếm tiền.

Hôm nay như thường lệ, bọn Tiểu U lại báo cáo những chuyện nghe được.

“Ca, hôm nay ta nghe được binh lính Trần gia truy đuổi tên trộm đã hoàn toàn rút về. Có chuyện trưởng lão Nguyên gia lén phéng với thiếu phụ Trần gia nhưng khi Trần gia ulla vào phòng bắt quả tang thì lại chỉ thấy một mình thiếu phụ Trần gia. Hôm nay Trần gia lại đánh chết một tên thị nữ do trong lúc quét dọn thị nữ này làm đổ đèn dầu...”

Bọn Tiểu U thay nhau báo cáo, đầu tiên là chuyện liên quan đến Trần gia, sau đó là những chuyện xảy ra trong thành.

Tôn Kỳ ngồi trên ghế chậm rãi lắng nghe, sắp xếp, phân tích thông tin trong đầu.

Một lúc sau, Tiểu U ngáp ngừng một chút rồi nói:

“Nghe nói Trần gia có một vị thiên tài luyện đan gọi là Trần Thanh Huyền...”

“Ồ! Rồi sao?” Tôn Kỳ tỏ ra hứng thú.

“Vị tiểu thư Trần gia này thiên phú luyện đan xác thực rất cao nhưng so với đệ nhất thiên tài mỹ nữ An Tĩnh Quyên thì kém một chút. Hai bọn họ thường được đem ra so sánh với nhau. Sắp tới An Tĩnh Quyên có thể sẽ nhập luyện linh sư hội thành Hắc Liên, từ đây nhất phi trùng thiên. Ta lại nghe nói Trần gia tiểu thư đã đánh đuổi vài tên được đồng.” Tiểu U cẩn thận báo cáo mọi chuyện mình biết.

Tôn Kỳ nghe xong thì ánh mắt đảo vài vòng, sau đó sáng rực nói:

“Quả là tin tức tốt! đúng thứ ta đang cần.”

Tiểu U nghe vậy liền thảm than trong lòng: vị ca ca này quả nhiên đang nhắm tới Trần gia, vậy bọn ta cũng phải chuẩn bị đường lui cho mình.

Tôn Kỳ đưa cho ba đứa trẻ mỗi đứa một viên ma thạch rồi lại tĩnh tâm ngồi trên ghế suy nghĩ.

Lại qua mười ngày nữa, từ Trần gia truyền ra tin tức: Trần gia muốn tuyển tạp vụ.

Tôn Kỳ nghe tin này thì ánh mắt lấp lóe, cơ hội của hắn cuối cùng cũng đã đến.

Sáng sớm hôm sau, tại cổng sau của Trần gia, một hàng dài xếp hàng chờ đợi. Có thể thấy sức hút của việc làm tạp vụ cho một thế lực lớn cuốn hút như thế nào.

Làm việc trong Trần gia chắc chắn không cần lo lắng cái ăn, cái mặc, lương lại tương đối ổn định hậu hĩnh so với ra bên ngoài chém giết. Nếu người là tạp vụ Trần gia thì ra ngoài người còn có thể dựa thế, vênh mặt hất hàm với một số kẻ. Nếu người biết hành xử khôn khéo, biết đâu lại lọt vào mắt xanh của vị lão gia nào đó thì có thể cất nhắc người trở thành tâm phúc.

Tất nhiên đi đôi với lợi ích cũng là mạo hiểm. Làm việc cho thế lực lớn người luôn phải có giác ngộ có thể bị đem ra hy sinh bất cứ lúc nào, chỉ cần làm phật lòng một chút bề trên, người cũng có thể chết.

Nói tóm lại sức hút của Trần gia vẫn là rất đáng giá mạo hiểm.

Tôn Kỳ xếp hàng nửa ngày mới tới phiên mình. Một tên trung niên ngồi trên bàn cầm cúi ghi chép, mở miệng hỏi:

“Tên? tu vi? Có thể được làm gì?”

Tôn Kỳ khom lưng báo cáo:

“Sùng Chính, tu vi Luyện Linh nhất trọng, trước kia làm trong được hiệu. Ta xin vào làm được đồng.”

Tên trung niên ngược mắt nhìn Tôn Kỳ hỏi lại:

“Làm trong được hiệu được bao nhiêu năm?”

“Sáu mươi năm.” Tôn Kỳ trả lời.

“Tên được hiệu?”

“Thiên Dương cửa hàng, thành Thực Nguyệt.”

Tên trung niên này ghi chép lại rồi nói:

“Ngươi đứng sang bên kia.”

Tên trung niên này sở dĩ hỏi Tôn Kỳ nhiều hơn bình thường vì lần này tuyển tập vụ cho Trần gia nhưng thực chất là kiếm vài tên được đồng cho Thanh Huyền tiểu thư.

Thanh Huyền tiểu thư thiên phú luyện đan cực cao, được xem là một trong những hy vọng của gia tộc. Nhưng đáng tiếc cho nàng trong thành lại xuất hiện một cái An gia An Tĩnh Quyên, nhan sắc và thiên phú luyện đan đều nhìn hơn nàng. Bọn họ thường được lấy ra so sánh với nhau và tất nhiên An Tĩnh Quyên luôn hơn nàng một bậc.

Điều này làm Thanh Huyền tiểu thư không phục, nàng vẫn luôn cố gắng ganh đua với An Tĩnh Quyên nhưng mà khi biết tin An Tĩnh Quyên sắp đến thành Hắc Liên làm Thanh Huyền tiểu thư tức điên.

Nếu như An Tĩnh Quyên thật sự gia nhập luyện linh sư hội thành Hắc Liên vậy thì khoảng cách giữa hai bọn họ sẽ càng ngày càng lớn, thậm chí trở thành hai thế giới khác nhau. Vậy nên trong thời gian này Thanh Huyền tiểu thư vô cùng nỗ lực luyện đan, mong có thể lọt vào mắt xanh của luyện linh sư hội thành Hắc Liên.

Nhưng mà dục tốc bất đạt, nàng càng gấp thì càng thất bại. Tính tình của Thanh Huyền tiểu thư trong thời gian này khá thất thường, ai cũng không dám trêu chọc nàng. Mỗi lần luyện đan thất bại nàng đều đổ lỗi cho được đồng. Vậy nên đã có mấy tên được đồng bị đánh chết, nhẹ hơn thì cũng bị đánh một trận rồi đuổi ra ngoài.

Lần này tuyển tập vụ cho Trần gia, thực chất là tìm vài được đồng tốt cho Thanh Huyền tiểu thư. Vậy nên tên trung niên khi nghe Tôn Kỳ nói muốn làm được đồng thì hần mới hỏi kỹ thêm vài câu.

Lại qua hai canh giờ nữa thì mới ghi chép hết số lượng xếp hàng.

Các nhóm làm các công việc tập vụ khác nhau được chia ra đi khảo nghiệm. Nhóm đăng ký làm được đồng của Tôn Kỳ có tổng cộng mười tám tên.

Bọn họ được dẫn vào một trong căn phòng, đã xếp đặt sẵn giấy viết. Tên quản sự dẫn đội cao giọng nói:

“Các ngươi ngồi vào bàn, trả lời các câu hỏi trong đề thi nếu đúng được bốn mươi trên năm mươi câu thì các ngươi được thông qua vòng thứ nhất. Thời gian là một canh giờ.”

Đám đăng ký làm được đồng nhanh chóng ngồi vào bàn, mở ra tập đề thi. Bên trong vẽ hoặc miêu tả một loại thảo dược, nhiệm vụ của ngươi là phải ghi lại tên thảo dược đó.

Phần thi này với Tôn Kỳ tất nhiên là dễ như ăn bánh. Hần vốn là đan sư cửu cấp, lại thường xuyên giao lưu với ma linh sư, ma dược sư như đám Đại ca, Nhị ca. Trình độ đan đạo của hần còn cao hơn cả vị Thanh Huyền tiểu thư kia.

Một canh giờ kết thúc, Tôn Kỳ trả lời đúng hoàn toàn, lấy được quyền qua vòng. Cùng với hần còn có thêm chín tên khác.

Vòng thi thứ hai cũng là vòng cuối cùng lập tức bắt đầu. Vòng thi này là phải phân biệt từng loại thảo dược trong một đồng thảo dược. Vòng này diễn ra trong một canh giờ.

Khi vòng thi này kết thúc chỉ còn lại năm tên. Tên quản sự lại một lần nữa ghi chép thông tin, rồi nói:

“Các ngươi bây giờ chính thức trở thành được đồng của Trần gia, mỗi ngày các ngươi sẽ được sáu ma thạch, nếu làm bề trên vui lòng thì có thể được

thường thêm. Từ nay ra ngoài đường sẽ không ai dám bắt nạt các người nữa...”

Tên quân sự tiếp tục nói huyền thuyên về lợi ích khi gia nhập Trần gia.

Sau đó hắn dẫn nhóm Tôn Kỳ đi đến một khu nhà ở, tên quân sự nói:

“Từ bây giờ các người sẽ ở lại đây. Khi có chuyện sẽ gọi các người. Các người làm quen với nhau đi.”

Nói xong thì hắn quay đầu đi.

Trong khu nhà ở có một cái sân lớn làm trung tâm, đã có mấy tên đứng trước sân chỉ trỏ cười nói, hẳn là những được đồng cũ. Một tên nói:

“Trần ca xem kia lại một đám lính mới. Đám này hẳn là chuẩn bị cho Thanh Huyền tiểu thư.”

“Hắc... hắc... đạo gần đây Thanh Huyền tiểu thư tính tình không tốt, chỉ sợ bọn này sẽ rất thảm” một tên khác nói.

“Chưa chắc. Biết đâu bọn chúng lại lọt vào mắt xanh của Thanh Huyền tiểu thư thì sao?” tên gọi Trần ca lên tiếng nhưng đó là giọng mỉa mai châm chọc.

Tôn Kỳ không thêm để ý mấy lời này, hắn trộn một căn phòng trống rồi chui vào ở. Còn bốn tên kia thì lễo đẽo theo sau đám được đồng cũ nịnh nọt.

Tôn Kỳ tuy là trong phòng nhưng vẫn dùng thần thức quan sát bọn kia nói chuyện.

Có tám tên được đồng cũ, đứng đầu là một tên gọi Trần Lăng. Trước đây hắn vốn không phải họ Trần nhưng nhiều năm đi theo đại trưởng lão làm việc, cũng coi như là một tâm phúc của đại trưởng lão. Khi đại trưởng lão lên nắm quyền lớn thì ban cho hắn họ Trần. Điều này chính là một đại vinh dự với đám tạp vụ. Vậy nên Trần Lăng mới có thể trở thành đại ca trong đây.

Còn lại bảy tên kia cũng là nhiều năm đi theo các vị trưởng lão khác. Ngoài ra còn có một tên họ Vũ đang làm được đồng cho Thanh Huyền tiểu thư nhưng đoán chừng kết quả của hắn chỉ sợ không tốt.

Từ lúc Thanh Huyền tiểu thư nghe tin An Tĩnh Quyên có thể gia nhập luyện linh sư hội thành Hắc Liên thì tính tình tiểu thư hay nổi nóng cáu gắt, nàng đã đánh chết hai tên được đồng, đuổi đi ba tên. Tên họ Vũ chính là tên thứ sáu, không biết hắn có thể chịu đựng được bao lâu.

Nếu như tên họ Vũ bị đuổi thì tiếp theo có thể sẽ chọn một tên trong số đám được đồng mới. Mà Trần Lăng thì có thể ảnh hưởng một chút đến cái tên được chọn. Khi đám được đồng mới biết điều này thì ra sức nịnh hót, đút lót cho Trần Lăng vì bọn chúng ai cũng không muốn làm được đồng cho Thanh Huyền tiểu thư.

Riêng chỉ có Tôn Kỳ là vẫn không có động tĩnh gì. Tên Trần Lăng nhìn về phía phòng của Tôn Kỳ nở một nụ cười độc ác: Người không biết điều thì cũng đừng trách ta.

Nhưng mà hắn nào biết Tôn Kỳ chính là mong muốn như vậy.

.....

NGOẠI TRUYỆN:

Đám đồ đệ cùng Thầy mình đang trên đường đi thì một tên học trò giương mắt nhìn phương xa, rồi nói:

“Thưa Thầy, phía trước hình như có đám người.”

Khi người Thầy còn đang ở phía xa thì có một đám người đã chạy tới chào mừng. Nhìn kỹ chính là lão già đã được người Thầy cứu khỏi bệnh tật trước đó. Lão già dắt theo gia đình cùng một số dân làng niềm nở tiếp đón người Thầy, nói:

“Thưa Thầy, đa tạ Thầy đã cứu kẻ hèn mọn này khỏi cơn bệnh tật. Hôm nay kẻ hèn mọn này cùng gia đình và dân làng đến đây chào đón Thầy, hy vọng có thể mời Thầy một bữa ăn.”

Người Thầy nghe vậy thì mỉm cười gật đầu, lão già vui mừng.

Bọn họ đến một bãi cỏ xanh trước làng, nơi đây đã bày sẵn bàn ghế cùng đồ ăn. Lão già mời người Thầy vào vị trí trang trọng nhất, rồi tất cả cùng ngồi vào bàn, ăn uống vui vẻ.

Lão già cùng dân làng thỉnh thoảng hỏi người Thầy vài điều, người Thầy đều tận tình giải đáp. Làm cho bọn họ như sáng mắt, sáng lòng. Một lúc sau người Thầy nói:

“Các người có nguyện ý theo ta.”

Dân làng cúi đầu khó đưa ra quyết định rồi bọn họ đưa ánh mắt nhìn trưởng làng của mình, chờ lão ra quyết định. Lão già mặt mày căng thẳng, phân vân, lão cũng không biết nên quyết định thế nào.

Người Thầy thấy thế thì đứng dậy rồi đi, đám học trò cũng rời bàn đi theo. Lão già ú ớ gơ tay với lại nhưng lại không thể mở ra được lời.

Sau khi đã đi xa, một cậu học trò hỏi:

“Thưa Thầy, Thầy thường nói cần bao dung, sao Thầy lại bỏ bọn họ?”

Người Thầy mỉm cười đáp:

“Một tôi không thể thờ hai chủ. Vì bọn họ sẽ thích chủ này mà khinh chủ nọ. Không thể vừa thờ Thần tộc lại vừa theo ta. Trong trận chung cục chiến, ta sẽ tiêu diệt hết bọn họ.”

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Ta rất may mắn!

Sáng sớm ba hôm sau, khi đám được đồng cũ còn đang trong phòng nghỉ ngơi thì có tiếng quát trong sân:

“Được đồng đâu rồi? Tất cả được đồng tập hợp!”

Vài tức thời gian sau, tám tên được đồng cũ cùng năm tên được đồng mới lập tức xuất hiện tại trong sân. Trần Lăng tiến lên cười nói:

“Liễu quản sự, không biết là có chuyện gì mà sáng sớm đã gọi bọn ta?”

Tên Liễu quản sự thấy Trần Lăng thì tỏ ra thân thiện, dù cho hắn là quản sự chức vụ cao hơn Trần Lăng nhưng Trần Lăng đi theo đại trưởng lão, lại được ban cho họ Trần. Hắn cũng phải để cho Trần Lăng mặt mũi, hắn từ tốn đáp lại:

“Tên họ Vũ kia làm không được việc, làm hỏng một lò đan quý của Thanh Huyền tiểu thư, bị tiểu thư đánh cho một trận. Bây giờ Thanh Huyền tiểu thư cần một được đồng mới. Nên gọi các người đến chỗ tiểu thư.”

Trần Lăng nghe vậy có chút ngạc nhiên. Chuyện Thanh Huyền tiểu thư lại kiếm một được đồng mới có thể đoán được nhưng mà tại sao lại kêu cả bọn hắn cũng đi, nên biết bọn hắn là được đồng của mấy vị trưởng lão. Bình thường thì được đồng chỉ phục vụ một vị đan sư, vậy thì mới có thể phối hợp tốt luyện đan.

Trần Lăng hỏi lại:

“Liễu quản sự có nhầm không? Tại sao bọn được đồng cũ bọn ta cũng phải đi theo?”

Liễu quản sự nheo mắt, nếu không phải tên Trần Lăng này là được đồng của đại trưởng lão thì hắn cũng lười giải thích, trực tiếp ra lệnh bắt đi là được. Liễu quản sự nhấn lại giải thích:

“Thanh Huyền tiểu thư nói: tiểu thư không luyện được đan được đồng cũng do bọn được đồng vô năng nên tiểu thư mới xin phép mấy vị trưởng lão cho tiểu thư mượn được đồng, các vị trưởng lão cũng đã đồng ý. Vậy nên các người cùng đi thôi.”

“Nhưng ta là...” Trần Lăng ngập ngừng nói.

“Đại trưởng lão cũng đã đồng ý.” Liễu quản sự cắt ngang.

Sau đó Liễu quản sự lại không nói nhiều, phát tay quay lưng đi, Trần Lăng tiu nghỉu chỉ có thể cùng đám được đồng lão đeo theo sau, bọn chúng rì rầm với nhau vài điều.

Đi được một lúc thì tới biệt viện của Trần Thanh Huyền. Lúc này Trần Thanh Huyền đang cầm roi đánh một tên tạp vụ, vừa đánh nàng vừa tức giận chửi nắn, còn tên tạp vụ thì nằm thoi thóp chịu đòn không biết có sống qua nỗi kiếp này hay không.

Một tên được đồng cũ kinh sợ nói:

“Là Vũ...”

“Xuyt! im miệng.” Trần Lăng lập tức ngắt lời.

Sau một trận đánh hã hê, Trần Thanh Huyền đặt roi lên bàn, ngồi xuống ghế thờ phò tức giận nói:

“Mang hắn vứt ra ngoài.”

Hai tên thị vệ lập tức xốc nách tên họ Vũ mang đi. Liễu quân sự lúc này đến gần, cúi đầu cung kính đáp:

“Theo lệnh tiểu thư, tất cả được đồng đã được mang đến.”

Trần Thanh Huyền lúc này dần dần bình tĩnh nhìn đám được đồng, ánh mắt nàng lướt qua mười ba tên được đồng, mở miệng nói:

“Ta đang chuẩn bị đột phá đan sư, chỉ cần các người hết sức giúp ta. Ta sẽ không bạc đãi các người.”

Đám được đồng chấp tay xưng phải nhưng trong lòng than khổ, chỉ cầu không bị đánh chết, chẳng mong được trọng thưởng.

Trần Thanh Huyền gạt đầu hải lòng rồi lại hỏi:

“Trần Lăng là ai?”

Trần Lăng nghe gọi tên mình thì giật thót lên, hấn trong lòng kêu không may nhưng mà biểu hiện bên ngoài lại rất bình tĩnh, hấn bước lên một bước, chấp tay nói:

“Trần Lăng có mặt.”

Trần Thanh Huyền nhìn hấn nói:

“Đại trưởng lão khen ngợi người rất nhiều, hy vọng người không làm ta thất vọng.”

“Nhất định sẽ cố hết sức mình không làm phụ lòng tiểu thư.” Trần Lăng vội khom lưng nói.

“Được rồi. Các người vào trong thanh lý đan lô cùng đan phòng rồi lấy thảo dược theo trong giấy này.” Trần Thanh Huyền phát tay nói, rồi đưa cho bọn hấn một tờ giấy.

Đám được đồng nhanh chóng bắt tay vào làm việc. Trong lúc này bọn Trần Lăng liên tục trao đổi ánh mắt với nhau, đôi khi thì thào to nhỏ. Tôn Kỳ biết bọn chúng muốn làm gì nhưng vẫn không để ý.

Một lúc sau, Trần Thanh Huyền đi vào thấy mọi thứ đã được thanh lý sạch sẽ. Thảo dược, đan lô, hỏa mộc cũng đã sẵn sàng. Trần Thanh Huyền gạt đầu hải lòng nói:

“Các người làm rất tốt.”

Trần Lăng vội bước ra nói:

“Tiểu thư quá khen. Thật ra bọn ta cũng chỉ là phụ trợ, làm tốt nhất vẫn là Sùng Chính huynh đệ.”

Trần Thanh Huyền nhú mày, nàng làm sao mà không nhận ra mấy trò khôn vặt này, rõ ràng là muốn đẩy tên Sùng Chính nào đó lên đầu sóng ngọn gió. Trần Thanh Huyền cảm thấy không vui, chuyện nàng đột phá đan sư vô cùng trọng đại, há lại để cho đám hạ cấp này giờ trò mèo. Mặc dù nghĩ như thế nhưng Trần Thanh Huyền vẫn bình tĩnh hỏi:

“Ai là Sùng Chính?”

“Là tiểu ma.” Tôn Kỳ lập tức đứng ra chấp tay nói.

“Là người chỉ huy bọn chúng làm việc?” Trần Thanh Huyền lại hỏi.

“Đúng vậy.” Tôn Kỳ không một chút chần chừ trả lời.

Nghe lời này đám Trần Lăng cũng là trở mắt ngạc nhiên. Theo kế hoạch thì bọn họ sẽ đẩy Tôn Kỳ lên đầu sóng ngọn gió, bằng cách dồn hết công lao cho Tôn Kỳ nếu như Tôn Kỳ chối bỏ thì bọn họ sẽ đồng loạt lên tiếng xác nhận, lúc đó thì cho dù là giả cũng thành thật. Nhưng mà bọn họ không ngờ là Tôn Kỳ lại nhận công, tên này có phải là ngốc rồi không? Muốn biểu hiện trước mặt tiểu thư đến điên rồi sao?

Nhưng như vậy lại càng tốt, đỡ cho bọn hấn phải thêm mồm mép.

Trần Thanh Huyền lúc này cũng có chút ngạc nhiên, rõ ràng biết là hồ mà còn tự nguyện nhảy vào, phải chăng là tên này muốn gây chú ý với mình? Nàng lại hỏi:

“Vậy trước kia người có từng làm được đồng?”

“Đã từng làm.” Tôn Kỳ bình tĩnh đáp.

“Vậy vì sao lại thôi?” Giọng của Trần Thanh Huyền có chút lạnh lại.

Vì theo lẽ thường được đồng bị đuổi thường do mắc lỗi, có thể là do không xử lý tốt đan lô, đan phòng, có thể do chuẩn bị thảo dược không tốt, hoặc cũng có thể do tiết lộ đan phương ra ngoài... Được đồng mắc những lỗi đó sẽ bị đan sư trừng phạt, nhẹ thì đuổi đi, nặng thì giết chết. Cũng giống như Trần Thanh Huyền vừa trừng phạt tên được đồng họ Vũ kia mà tên được đồng này vốn không làm gì sai, chỉ là nàng luyện đan không thành nên đổ lỗi cho hắn.

Dù lý do nào đi nữa thì Trần Thanh Huyền cũng sẽ nghiêm trị. Nàng sẽ không dùng lại thứ đã bị kẻ khác vứt đi.

“Là do tiểu ma quá may mắn.” Tôn Kỳ bình tĩnh trả lời.

Trần Thanh Huyền giương đôi mắt tròn ngạc nhiên, câu trả lời này thật vượt ra mọi suy đoán của nàng. Trần Thanh Huyền cảm thấy hứng thú hỏi lại:

“May mắn? Vì may mắn mà bị đuổi sao? Ngươi kể rõ xem nào?”

Tôn Kỳ lúc này chậm rãi kể lại:

“Tiểu ma lúc trước làm tại cửa hàng thảo dược được Trương Mi đại sư nhìn trúng, chọn làm được đồng. Trương Mi đại sư lúc trước cũng chỉ là một đan sư bình thường nhưng từ khi có tiểu ma bên cạnh Trương Mi đại sư làm gì cũng thuận lợi. Đan đạo của Trương Mi đại sư tiến nhanh làm cho đám bằng hữu cũng trở mất kinh ngạc. Trương Mi đại sư tất nhiên vì thế mà rất kiêu ngạo nhưng mà bị đám bằng hữu trêu chọc trình độ không có chỉ dựa vào may mắn của tiểu ma. Trong lúc tức giận nhất thời, Trương Mi đại sư đã đuổi tiểu ma đi. Đại sư muốn chứng minh bản thân là giỏi thật sự, không dựa vào may mắn.”

“Ồ! Vậy sau đó Trương Mi đại sư kia thế nào?” Trần Thanh Huyền hào hứng hỏi.

“Tiểu ma cũng không biết. Vì sau khi bị đuổi ra khỏi thành, tiểu ma bị một đám cướp bắt, sau đó trải qua rất nhiều chuyện rồi lưu lạc đến được đây.” Tôn Kỳ trả lời.

Trần Thanh Huyền nghe xong thì từng ngón tay nhẹ gõ trên mặt bàn, suy nghĩ xem trong lời Tôn Kỳ có mấy phần là thật. Nhưng mà nàng cũng không nghĩ ra được vấn đề vì may mắn vốn là thứ rất khó nói.

....

Tại trên Vĩnh Lạc Sơn Cư.

“Hất... xì... hất... xì... Không biết tên khốn nào đang nhắc tên ta nữa?” Trương Mi vừa hất xì vừa mắng.

“Chắc là mấy chủ nợ sòng bạc.” Bộc Phá cười nói.

“Đúng vậy. Từ lúc không có Thất Đệ, người đánh bạc toàn thua, ngay cả cái quần cũng bị tha đi.” Khuynh Thành trêu chọc.

Bọn hắn phá lên cười nhưng sau đó lại có chút trầm lặng. Thất Đệ! Đã lâu rồi bọn hắn không có tin tức của Thất Đệ.

....

Vậy là sau màn đối thoại kia, Tôn Kỳ gây được ấn tượng với Trần Thanh Huyền và được chọn làm được đồng cho nàng.

Trần Thanh Huyền lúc này đã hai trăm tuổi, là đan sư lục cấp cao giai, nàng đang cố gắng trùng kích đan sư thất cấp. Nghe nói An Tĩnh Quyên bên kia cũng xấp xỉ tuổi của nàng nhưng đã là đan sư thất cấp trung giai.

Thiên phú luyện đan của An Tĩnh Quyên xác thực là đệ nhất thiên tài đan sư thành Ô Sào, An gia lại bỏ ra đại giới tiếp xúc với bên thành Hắc Liên mới kiếm được một danh ngạch cửa sau cho An Tĩnh Quyên.

Còn Trần Thanh Huyền cho dù có bỏ ra đại giới chỉ sợ cũng không lọt vào mắt bọn họ.

Nhưng mà trong mắt Tôn Kỳ cả hai bọn họ đều quá kém, hẳn khi còn tại trong luyện linh sư hội thành Hắc Liên chưa bao giờ tiếp xúc với loại đan sư cấp thấp này.

Lúc này Trần Thanh Huyền đang luyện một lô đan dược thất hoàn, nàng quát:

“Thêm lửa. Nhanh thêm lửa.”

Tôn Kỳ vội đốt thêm hỏa mộc vào lò, thế nhưng trong lòng hắn lại cười khổ: lúc này mà thêm lửa có thể tăng tính linh động cho tinh dược nhưng lại sẽ gây ra nhiều tạp chất, sẽ rất khó thành đan cho dù có thành đan thì cũng là phế đan.

Tuy trong lòng nghĩ thế nhưng hắn chắc chắn sẽ không nói ra, hắn chỉ có thể âm thầm vận dụng thần thức điều chỉnh tinh dược để chúng từ từ kết hợp với nhau.

Một lúc sau, Trần Thanh Huyền lại quát:

“Thu lửa!”

Tôn Kỳ lại rút đi một hỏa. Ngọn lửa nhỏ dần sau đó chỉ còn lại than đỏ.

Đan lô cũng nguội dần, Trần Thanh Huyền quát:

“Xuất!”

Đan lô mở ra, một viên đan được đen nhánh tròn trịa bay vào lòng bàn tay nàng. Trần Thanh Huyền ngắm nhìn viên đan, ánh mắt sáng ngời. Nàng vội nói:

“Đưa hồn nò tới đây.”

Tôn Kỳ dắt tới một hồn nò, Trần Thanh Huyền bóc lớp vỏ đan bỏ vào miệng hồn nò. Nàng căng thẳng, hai tay bóp chặt, cẩn thận quan sát màu của hồn nò.

Vàng... cam... lục... lam... tím... đen. Sau đó hồn nò dừng lại không tiếp tục chuyển màu.

Trần Thanh Huyền thấy vậy nhảy lên sung sướng:

“Thành công. Ta thành công rồi. Ta đã luyện được đan dược thất hoàn.”

Sau một hồi nhảy nhót vui sướng, Trần Thanh Huyền mới dừng lại, điều chỉnh lại trang phục cùng thái độ, nàng lúc này mới nhớ ra còn có Tôn Kỳ đang ở đây, nàng nói:

“Ngươi thật là phúc tinh của ta. Lúc trước ta luyện mãi không thành nhưng vừa có ngươi làm được đồng, ta liền thành công.”

“Tiểu ma đã nói tiểu ma rất may mắn mà.” Tôn Kỳ cười đáp.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 153: Khách đến từ Hắc Liên Thành

Trần Thanh Huyền lườm Tôn Kỳ một cái, rồi vút cho hắn một túi ma thạch, nói:

“Đây là thưởng cho ngươi. Ngươi trở về trước, có chuyện ta sẽ gọi. Ta cần yên tĩnh suy nghĩ.”

Tôn Kỳ vui vẻ tiếp nhận túi ma thạch đi ra ngoài.

Bên ngoài phòng luyện đan, Liễu quân sự còn đang đứng đầy châu chực đợi lệnh, hắn thấy Tôn Kỳ đi ra không chút sứt mẻ thì có chút ngạc nhiên. Vì bình thường trước đây, mấy tên được đồng đi ra đều bị đánh một trận, hắn đứng bên ngoài đã chuẩn bị sẵn roi gây chờ lệnh.

Cũng không thể trách Liễu quân sự ngạc nhiên vì trong phòng luyện đan hoàn toàn cách âm với bên ngoài.

Tôn Kỳ nhìn hắn cười nói:

“Liễu quân sự có thể dẫn ta trở lại chỗ ở?”

Liễu quân sự sau một chút thất thần, thì chợt tỉnh lại, hắn hỏi:

“Tiểu thư không có lệnh gì ư?”

Tôn Kỳ gật đầu nói:

“Tiểu thư nói cần yên tĩnh suy nghĩ, để ta trở về trước.”

Nghe Tôn Kỳ nói, Liễu quân sự lại càng rối hơn: rốt cuộc mọi chuyện là sao?

Tôn Kỳ hiểu tâm tư của Liễu quân sự nên nói thêm:

“Tiểu thư luyện thành công đan dược thất hoàn.”

Liễu quán sự lúc này “Ồ!” lên một tiếng thông hiểu mọi sự, sau đó hân vui vẻ dẫn Tôn Kỳ trở về nơi ở, thỉnh thoảng lại trò chuyện vài câu tỏ vẻ thân thiện. Khi đưa Tôn Kỳ trở lại chỗ ở, hân lập tức đi gặp các trưởng lão báo cáo, dù sao đây cũng là một chuyện tốt, các vị trưởng lão nghe được hân sẽ rất vui.

Khi Tôn Kỳ trở lại chỗ ở cũng gây chú ý cho bọn được đồng tại đây.

Trần Lăng dẫn đầu đám được đồng chặn đường Tôn Kỳ, hân mở miệng hỏi:

“Ngươi vì sao có thể bình an trở về?”

“Cút!” Tôn Kỳ liếc hân, không thèm để ý nói:

“Hừ! Ngươi dám nói với ta như vậy, ngươi muốn ăn đòn phải không?” Trần Lăng hừ lạnh nói.

“Ngươi dám đụng đến ta sao? Nếu như tiểu thư gọi ta luyện đan, ta mà có chút nào bị thương thì các ngươi chịu được lửa giận của tiểu thư sao?” Tôn Kỳ làm ra vẻ cao ngạo nói.

Trần Lăng nghe lời này thì nhú nhú mày, lời này ý vị là Tôn Kỳ được tiểu thư coi trọng, cũng có nghĩa là tiểu thư đã luyện thành đan. Hân nghi ngờ hỏi lại:

“Tiểu thư đã luyện thành đan?”

“Người đoán xem.” Tôn Kỳ nhún vai không trả lời thẳng.

Sau đó Tôn Kỳ rẽ ra đám được đồng đi vào trong phòng mình. Đám được đồng cũng không có ngăn cản, một tên lại gần Trần Lăng hỏi:

“Trần ca, hân thật là may mắn vậy sao?”

Trần Lăng hừ lạnh:

“Cái này có thể do tiểu thư nhiều lần luyện đan, đến lần này thì thành công cũng là điều dễ hiểu. Không ngờ lại đúng vào lúc tên tiểu tử kia làm được đồng.”

Đám được đồng nghe vậy thì cùng gât đầu, giải thích này là hợp lý nhất.

Tôn Kỳ ngồi tại trong phòng tĩnh tâm suy nghĩ. Qua chuyện luyện đan vừa rồi, hân có thể thấy được Trần Thanh Huyền đã bị dẫn đi đan đạo đường vòng.

Là một đan sư chính thống sẽ không cần đến được đồng. Nếu có mình sư dạy bảo sẽ nói cho bọn hân biết: một đan sư cần chính tay xử lý đan lò, xử lý thảo dược, tự tay thêm lửa bớt lửa... điều này giúp cho đan sư hiểu sâu rộng hơn về đan đạo, đặt căn cơ vững chắc cho tiến cấp sau này.

Nếu như là hệ thống đan đạo của hân thì còn cần đan sư tự bản thân đi hái thảo dược, tự mình thử dược, tự dùng dị hỏa luyện đan... như thế thì căn cơ sẽ càng vững chắc.

Lại nói mỗi đan sư thường có những bí mật riêng không thể tiết lộ, có một được đồng bên cạnh có thể làm lộ bí mật của bọn họ.

Trần Thanh Huyền đan đạo bị dẫn đi đường vòng vào lối rẽ, thành tựu đan đạo cao nhất sẽ chỉ dừng lại tại đan sư cửu cấp. Cố gắng cả đời cũng không thể tiến thêm, mà cũng chỉ thuộc dạng đan sư cửu cấp bình thường.

Với trình độ đan đạo như vậy thì còn lâu Trần Thanh Huyền mới có thể tiếp xúc được với luyện linh sư hội thành Hắc Liên.

Tôn Kỳ đành từ bỏ lợi dụng Trần Thanh Huyền tiếp xúc với luyện linh sư hội thành Hắc Liên, vẫn nên tập trung vào việc trộm Tạo Hóa Mẫu Thổ làm chính.

Một buổi sáng ba ngày sau, Liễu quán sự xuất hiện tại trong sân nhà ở được đồng.

“Lần này tiểu thư cần một được đồng, ai tự nguyện?” Liễu quán sự nhìn đám được đồng nói.

Hân thật ra cũng có chút khó hiểu, trước đó Sùng Chính làm được đồng đã giúp tiểu thư luyện thành đan dược, theo lý thì tiểu thư sẽ tiếp tục chọn Sùng Chính, thậm chí từ đó về sau Sùng Chính có thể trở thành được đồng chính thức của tiểu thư nhưng tại sao bây giờ tiểu thư lại muốn chọn được đồng khác.

Hân đâu biết được rằng chính câu nói “tiểu ma rất may mắn” của Tôn Kỳ đã đụng chạm đến lòng tự ái của Trần Thanh Huyền khiến nàng muốn chứng minh cho Tôn Kỳ thấy nàng là dựa vào thực lực không phải dựa vào may mắn luyện đan.

Đám được đồng nghe Liễu quán sự hỏi thì có chút ngẩn ra: chuyện gì thế này? Vì suy nghĩ của bọn họ cũng không khác Liễu quán sự là mấy.

Nhưng mà nghi ngờ là nghi ngờ, cơ hội đến thì phải bắt lấy. Đám được đồng nhao nhao lên tiếng.

“Ta, để ta đi.”

“Sư huynh đã là được đồng của Trần Chân trưởng lão hay lần này để cho đám được đồng mới bọn ta.”

“Lời này rất đúng. Các vị sư huynh xin đừng tranh giành.”

“Không thể nói như vậy. Lần này tiểu thư tiến cấp đan sư, sự việc quan trọng, vẫn là để đám được đồng cũ có kinh nghiệm như bọn ta làm thì tốt hơn.”

...

Nhìn đám được đồng tranh nhau mà Liễu quán sự lắc đầu, lúc trước nghe nhắc đến làm được đồng cho Thanh Huyền tiểu thư thì tên nào cũng đùn đẩy, bây giờ biết được tiểu thư luyện đan thành công thì tên nào cũng tranh giành làm được đồng.

Cuối cùng thì Trần Lăng vẫn là lực áp tất cả, tranh thủ được vị trí được đồng này. Hắn vốn là được đồng của đại trưởng lão, quyền uy đã là số một trong đám được đồng vốn dĩ không cần tranh giành vị trí được đồng cho Thanh Huyền tiểu thư, lại nói cho dù hắn có giúp Thanh Huyền tiểu thư luyện đan thì cũng không thể trở thành được đồng chính thức của tiểu thư.

Vì hắn đã là được đồng của đại trưởng lão, được đại trưởng lão cho Thanh Huyền tiểu thư mượn dùng. Nhưng hắn vẫn tranh giành vị trí này vì có thể giúp Thanh Huyền tiểu thư luyện thành đan chắc chắn sẽ được thưởng rất hậu hĩnh. Ai lại không muốn có nhiều tiền cơ chứ.

Sau đó Trần Lăng cùng Liễu quán sự rời đi. Một ngày sau bọn họ trở lại, đúng hơn thì Trần Lăng được khiêng trở lại. Không nói cũng biết Thanh Huyền tiểu thư luyện đan thất bại, Trần Lăng bị một trận như tử, có lẽ Thanh Huyền tiểu thư còn nể mặt đại trưởng lão mà không đuổi ra ngoài hay đánh chết.

Lại một ngày sau đó, Liễu quán sự trở lại chọn một được đồng khác. Lần này cũng là một được đồng của trưởng lão nào đó.

Sau đó, kết quả của hắn cũng không khác gì Trần Lăng.

Tiếp đó lại một tên khác được khiêng về. Rồi lại một tên nữa. Lại một tên nữa.

Bây giờ thì đám được đồng khi nghe tên Thanh Huyền tiểu thư đã sợ co rúm, nào còn có chuyện tranh giành làm được đồng như trước. Liễu quán sự nhìn đám này lắc đầu.

Ngày hôm sau, Liễu quán sự trở lại, đám được đồng co rúm lại với nhau nhìn hắn có chút sợ. Liễu quán sự xua tay nói:

“Các ngươi sợ gì chứ? Lần này tiểu thư gọi Sùng Chính.”

Đám được đồng nghe vậy mới thở phào nhẹ nhõm, đưa ánh mắt tội nghiệp nhìn Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ nhún vai làm như không có chuyện gì, hắn đi theo Liễu quán sự. Đến phòng luyện đan của Trần Thanh Huyền, nàng lúc này đang ngồi tại bàn đá nhìn Tôn Kỳ có chút âm trầm.

Nàng lúc trước có chút tự ái với câu nói của Tôn Kỳ nên sau đó đã chọn được đồng khác thế nhưng kết quả lại khiến nàng thất vọng, nàng liên tục luyện đan thất bại, không thể lại một lần luyện thành.

Bây giờ nàng gọi lại Tôn Kỳ, muốn xem trước đó là ngẫu nhiên hay Tôn Kỳ thật sự may mắn.

Trần Thanh Huyền lại bắt tay vào luyện đan với sự trợ giúp của Tôn Kỳ. Kết quả là nàng lại luyện thành đan.

Trần Thanh Huyền cầm viên đan nhỏ trong tay vẫn về suy nghĩ, nàng đã không còn về vui mừng như lần đầu mà là tràn ngập nghi ngờ. Rốt cuộc là sao? Có liên quan gì đến Tôn Kỳ không? Là do may mắn ngẫu nhiên?

Nàng không thể nghĩ ra được lời giải thích xác đáng.

Trần Thanh Huyền lại bắt tay vào luyện đan và rồi lại thành công.

Sau đó nàng tiếp tục thử nghiệm luyện đan. Cuối cùng nàng rút ra kết luận: Tôn Kỳ quả thật mang lại vận may cho nàng, có hắn bên cạnh có thể không được trăm phần trăm thành đan nhưng xác suất phi thường cao, cao đến đáng sợ. Nhưng có một vấn đề là chỉ khi nào trong phạm vi mười thước quanh Tôn Kỳ thì may mắn mới đến với nàng.

Điều này thật sự làm Trần Thanh Huyền cũng không biết vì sao? Cũng chỉ có thể giải thích bằng hai chữ “may mắn”.

Từ khi có Tôn Kỳ trợ giúp, Trần Thanh Huyền dường như có thêm tự tin, tâm tình biến tốt rất nhiều. Địa vị của Tôn Kỳ cũng vì thế mà được tăng lên.

Một ngày này khi Trần Thanh Huyền đang ngồi tại bàn đá đọc đan thư thì có thuộc hạ đến báo cáo.

Có ba vị khách từ phương xa đến thành Ô Sào, nghe nói là một vị trưởng lão của luyện linh sư hội gọi Phùng Kỳ cùng với hai đồ đệ, các thủ lĩnh đứng đầu các thế lực đều ra tiếp đón. Một bữa tiệc sang trọng được bày ra.

Phùng Kỳ trong lúc cao hứng đã nói sẽ tổ chức một buổi chứng nhận đan sư cho tất cả các đan sư thành Ô Sào. Đây đúng là một tin tức nặng ký với bất kỳ đan sư nào trong thành.

Nên biết trong thành Ô Sào không hề có chi nhánh luyện linh sư hội, có lẽ vì luyện linh sư hội thành Hắc Liên không thèm để ý đến một nơi xa xôi như thành Ô Sào nên cũng lười mở chi nhánh. Vậy nên đan sư trong thành muốn chứng nhận đan sư thường sẽ đi đến các thành gần đó.

Bây giờ Phùng Kỳ muốn tổ chức chứng nhận đan sư làm sao đám đan sư lại không kích động cho được. Thậm chí nếu như bọn hắn biểu hiện tốt, bộc lộ ra tiềm năng, nói không chừng luyện linh sư hội thành Hắc Liên sẽ cân nhắc mở chi nhánh tại đây.

Còn trong mắt đám lão đầu thì biết, đây thật ra là muốn kiểm tra trình độ của An Tĩnh Quyên, tổ chức chứng nhận đan sư cho toàn thành chỉ là tiện thể mà thôi nhưng dù sao đây cũng là một cái cơ hội, có còn hơn không.

Đám lão đầu hao hết tâm tư thuyết phục Phùng Kỳ, thậm chí bỏ ra không ít thứ cũng là vì tranh thủ một cơ hội này.

Trần Thanh Huyền nghe xong thì đôi mắt rực sáng. Nàng tưởng chừng sẽ mãi mãi bị An Tĩnh Quyên bỏ xa nhưng không ngờ nàng vẫn còn một cơ hội. Nếu như biểu hiện tốt, nàng cũng có thể như An Tĩnh Quyên gia nhập luyện linh sư hội thành Hắc Liên.

Tôn Kỳ thì ánh mắt trầm ngâm, kế hoạch của hắn có thể sẽ phải thay đổi một chút.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 154: Thăm dò

Tại trong một nghị trường lớn được cải tạo thành phòng luyện đan chứng nhận đan sư. Các đan sư muốn chứng nhận đã đứng sẵn vào vị trí, có hơn hai trăm tên đan sư cùng lúc chứng nhận.

Đan sư có già, có trẻ, có nam, có nữ đủ mọi thành phần. Ai cũng mang tâm trạng háo hức, chờ mong.

Khán giả xung quanh vây đông nghẹt phòng luyện đan. Trên đài cao, thành chủ Ô Sào Thành ngồi vào vị trí chủ nhà, bên cạnh là Phùng Kỳ, tiếp đó là các thủ lĩnh đứng đầu các thế lực.

Có thể nói đây là một buổi thịnh hội hiếm gặp tại thành Ô Sào, ai cũng không muốn bỏ lỡ lần thịnh hội này.

Các vị thủ lĩnh thì tranh thủ cơ hội móc nối với Phùng Kỳ, đám đan sư thì nhân cơ hội chứng nhận đan sư, đồng thời hy vọng có thể trước mặt Phùng Kỳ biểu hiện ra thiên phú, biết đâu lại được một danh ngạch vào luyện linh sư hội thành Hắc Liên. Đám khán giả thì chủ tâm muốn tham gia cuộc vui.

Tôn Kỳ ngược mắt nhìn lên đài cao, hắn muốn xem vị Phùng Kỳ trưởng lão kia có phải hắn quen biết. Nếu như là quen biết thì có thể nhờ báo tin cho Đại ca nhưng mà làm hắn thất vọng rồi. Hắn không hề quen mặt tên Phùng Kỳ này.

Trưởng lão Phùng Kỳ là một tên mặt chuột, gò má cao, mắt như lươn, trên mép có hai sợi râu dài như râu cá trê. Nhìn sơ thôi cũng biết là hắn là kẻ tham lam, gian xảo. Lúc trước tại luyện linh sư hội thành Hắc Liên, Tôn Kỳ chính là khinh thường những kẻ như thế này, cho dù hắn muốn làm quen với Tôn Kỳ thì Tôn Kỳ cũng ghét bỏ.

Phùng Kỳ đứng trên đài cao, trịnh trọng tuyên bố:

“Hôm nay, Phùng mỗ may mắn đến thành Ô Sào, nhận được sự tiếp đón nồng hậu của thành chủ và mấy vị gia chủ. Phùng mỗ cũng muốn làm một ít gì đó cho thành Ô Sào. Vậy nên Phùng mỗ tổ chức buổi chứng nhận đan sư hôm nay, chỉ cần có ai biểu hiện xuất sắc, sẽ được Phùng mỗ dẫn tiến vào luyện linh sư hội thành Hắc Liên.”

Nghe được dẫn tiến vào luyện linh sư hội thành Hắc Liên, đám đan sư ở dưới kích động không thôi, đám khán giả cũng hò hét hưởng ứng. Thành chủ và mấy vị gia chủ thì mắt lão hồ ly, rõ ràng là bọn hắn phải thuyết phục khổ cả miệng rồi còn bắt bọn hắn bỏ ra không ít đồ, sau đó mới chịu tổ chức lần chứng nhận đan sư này.

Vậy mà tên Phùng Kỳ lại nhận hết công lao về mình, tuy là nghĩ như thế nhưng mà bọn hắn cũng chỉ có thể nín cười thuận theo.

Chờ đám đông dừng kích động, Phùng Kỳ lại nói về các quy định khi chứng nhận đan sư rồi ra lệnh bắt đầu.

Cả hội trường trở lại yên tĩnh, đám đan sư nỗ lực luyện đan, đám khán giả thì xì xầm thì thầm.

Trần Thanh Huyền lúc này chọn một chỗ bìa ngoài phòng chứng nhận đan gần khán giả, có Tôn Kỳ đứng gần đó. Trải qua nhiều lần luyện đan, nàng thật sự tin vào sự may mắn của Tôn Kỳ nên nàng mới chọn vị trí này.

Thời gian luyện đan là ba ngày nhưng mới chỉ qua một canh giờ đã có tiếng nổ lò bành, bành. Phùng Kỳ liếc qua, thâm cười trong bụng: một lũ kém cỏi cũng đòi mơ mộng gia nhập luyện linh sư thành Hắc Liên.

Ba ngày thời gian rất nhanh kết thúc, có hơn phân nửa số đan sư không thể hoàn thành kiểm tra chứng nhận đan sư, trực tiếp bị loại.

Số đan sư còn lại qua sự kiểm tra của Phùng Kỳ cùng hai đệ tử của mình thì đa phần không đạt tiêu chuẩn, có thể thấy được trình độ luyện đan tại thành Ô Sào thật sự quá kém.

Một lúc sau, cuối cùng đến phiên An Tĩnh Quyên, tất cả đều nín thở chờ kết quả. Phùng Kỳ bóc lớp vỏ đan cho vào miệng hôn nỏ.

Hôn nỏ nhanh chóng chuyển sang màu lam nhạt. Phùng Kỳ nở nụ cười tuyên bố:

“Đan dược thất hoàn trung giai, An Tĩnh Quyên chứng nhận đan sư thất hoàn trung giai thành công.”

Hai tên đồ đệ của Phùng Kỳ chấp tay cười nói:

“Chúc mừng sư muội!”

“Đa tạ hai vị sư huynh.” An Tĩnh Quyên mỉm cười đáp lễ.

Lời đối thoại này chất chứa ý gì cũng không cần nói, đám khán giả vỗ tay reo mừng, cuối cùng thì thành Ô Sào cũng có một thiên tài đi vào luyện linh sư hội thành Hắc Liên, bọn hắn cũng cảm thấy vinh dự lắm.

Thành chủ và các gia chủ khác thì không ngừng tán dương, chúc mừng gia chủ An gia.

Trần Thanh Huyền nhìn thấy cảnh này thì siết chặt tay, nàng cảm thấy ganh tỵ, nàng nhìn vào lọ đan của mình, hy vọng kết quả được như mong muốn.

Tiếp sau đó kiểm tra lại không có ai nổi bật đáng chú ý.

Đến phiên Trần Thanh Huyền, Phùng Kỳ vốn là cũng không mấy để ý nhưng lần thứ nhất kiểm tra đan dược của Trần Thanh Huyền là thất hoàn bình giai, lần thứ hai cũng là thất hoàn bình giai.

Phùng Kỳ nhìn Trần Thanh Huyền thấy tuổi tác của nàng cũng tương tự An Tĩnh Quyên, trình độ luyện đan cũng chỉ kém chút, nếu như mang đi bồi dưỡng cũng không tệ. Nhưng mà còn phải xem viên đan dược cuối cùng thế nào.

Trần Thanh Huyền lúc này cũng căng thẳng tột độ, hai tay nàng không ngừng siết vào nhau.

Phùng Kỳ bóc lớp vỏ đan bỏ vào miệng hôn nỏ, sau đó hôn nỏ nhanh chóng chuyển màu, đến màu đen thì dừng lại. Phùng Kỳ mỉm cười nói:

“Đan dược thất hoàn bình giai, Trần Thanh Huyền chứng nhận đan sư thất hoàn bình giai thành công.”

Trần Thanh Huyền nghe được kết quả thì không khỏi thở ra một hơi, chưa kịp ăn mừng thì lúc này Phùng Kỳ lại nói:

“Có muốn theo ta đến thành Hắc Liên không?”

Trần Thanh Huyền nghe được lời này thì sửng sốt, sau đó vui mừng gật đầu lia lịa. Hai tên đồ đệ của Phùng Kỳ cùng tiến lên chúc mừng sư muội mới, An Tĩnh Quyên cũng lên tiếng chúc mừng. Trần Thanh Huyền vui vẻ đón nhận tất cả.

Khán giả lại được một lần hò reo vui mừng, thành Ô Sào của bọn họ không ngờ ngoài An Tĩnh Quyên thì Trần Thanh Huyền cũng được chọn.

Trên đài cao, gia chủ Trần gia thì vui cười hí hóp mắt, các gia chủ khác không ngừng đến chúc mừng.

Cả hội trường ai ai cũng mừng vui ra mặt, chỉ có Tôn Kỳ đứng tại một góc cười khổ, từ đầu đến cuối hắn không có một chút cơ hội tiếp xúc với Phùng Kỳ, chứ nói gì đến nhờ nhân tín, còn Trần Thanh Huyền hoàn toàn đã quên đi tên được đồng như hắn.

Tiếp sau đó là tiệc tùng ăn mừng.

Mấy ngày sau, Phùng Kỳ dẫn hai đồ đệ cùng An Tĩnh Quyên và Trần Thanh Huyền đi.

Tôn Kỳ tất nhiên là phải ở lại. Trần gia cũng thương cho hắn không ít ma thạch.

Nhiều ngày sau đó, Tôn Kỳ khá nhàn hạ, lại không có ai kêu hắn làm dược đồng, có lẽ vì bọn họ nghĩ Tôn Kỳ đã là dược đồng của Trần Thanh Huyền nên không tiện sai bảo.

Nếu như bọn họ biết được chính nhờ Tôn Kỳ mà Trần Thanh Huyền mới được tuyển chọn thì bọn họ sẽ không thờ ơ như vậy.

Đám Trần Lãng thì không ngừng xia xói, cô lập Tôn Kỳ. Bọn họ liên tục to to nhỏ nhỏ bàn chuyện tìm cách hại Tôn Kỳ.

Một tháng sau, Trần Lăng tìm được cơ hội nhét một cây thảo dược quý dưới giường của Tôn Kỳ. Sau đó tri hô báo cáo với hình phạt đường.

Hình phạt đường nhanh chóng tiến hành điều tra và tất nhiên mọi manh mối đều dẫn tới chỗ Tôn Kỳ.

Mọi bằng chứng đều xác đáng, Tôn Kỳ không thể chối cãi, đáng lẽ hắn sẽ bị một trận đòn sau đó trục xuất khỏi Trần gia nhưng vì công lao trước đó nên chỉ bị một trận đòn, giáng chức làm quét dọn.

Đám Trần Lăng nhìn Tôn Kỳ với ánh mắt vô cùng hả hê, không ngừng cười nhạo chế giễu.

Sáng hôm sau, Tôn Kỳ lúc này đang cầm một cây chổi lớn quét sân, thỉnh thoảng lại xoa xao cái mông.

Hỏa Hỏa cười hắc hắc, truyền âm:

“Không ngờ nha. Ngươi cũng có ngày bị đánh như vậy.”

“Nếu không phải vì Tào Hóa Mẫu Thổ thì mấy trò vặt của bọn họ, ta làm sao mắc phải chứ!” Tôn Kỳ lúc này vẫn còn bực mình.

Mấy trò tiểu mưu tiểu kế của bọn Trần Lăng làm sao qua được thần thức của Tôn Kỳ nhưng vì Tào Hóa Mẫu Thổ, hắn đành giả ngốc đòi lấy một trận đòn cùng công việc quét dọn hạ cấp.

“Hắc... hắc... vậy nói xem, ngươi tại sao phải làm như vậy?” Hỏa Hỏa vừa cười vừa hỏi.

“Ta muốn đổi lại một công việc có thể đi lại trong phạm vi rộng như thế mới có lợi cho việc dò tìm Tào Hóa Mẫu Thổ của ta.” Tôn Kỳ giải thích.

“Hắc... hắc... vậy sao? Vậy thì chúc ngươi may mắn. Ta sẽ ở phía sau cổ vũ cho ngươi bằng một nụ cười thân thiện. Hắc... hắc... hắc...” Hỏa Hỏa từ từ chìm vào trong ẩn ký.

Tôn Kỳ lúc đầu không để ý đến tên Hỏa Hỏa nữa, hắn vừa quét dọn vừa mở ra thần thức dò tìm. Tôn Kỳ đã có trong đầu một bản đồ tương đối của Trần gia, hắn đã đánh dấu mấy điểm nghi ngờ cần cẩn thận kiểm tra.

...

“Dừng lại! nơi đây là bảo khố, không phận sự miễn lại gần.” Một tên lính cầm giáo ngăn trước cửa nói.

“Vị đại ca này, ta là đi vào dọn dẹp.” Tôn Kỳ từ tốn nói.

“Có lệnh bài không?” Tên lính khác hỏi.

“Ta là vào dọn dẹp, làm sao có lệnh bài gì chứ?” Tôn Kỳ cười khổ nói.

“Không có lệnh bài thì ai cũng không được vào. Đây là lệnh!” Một tên lính gắt gỏng.

“Được rồi. Được rồi. Ta không thềm vào nữa. Cho chỗ này hôi chết các ngươi.” Tôn Kỳ buông ra lời trách móc rồi quay đầu đi.

Hắn lại đi đến chỗ khác.

...

“Nơi đây là phòng bế quan của gia chủ. Ai cũng không được vào.”

“Ta là đến dọn dẹp.”

“Dọn dẹp cũng không được.”

...

“Nơi đây là thư phòng của đại trưởng lão, ngươi đến đây làm gì?”

“Ta đến dọn dẹp.”

“Được rồi, làm nhanh tay lên. Đại trưởng lão sắp đến thư phòng đọc sách rồi.”

...

“Nơi đây là nơi ở của Trần gia thiếu phụ, cấm nam tử.”

“Đại ca à, ngươi nhìn ta xem, ta chỉ là một ma linh. Ta vào dọn dẹp thôi mà”

“Ma linh nam cũng không được. Dọn dẹp đã có thị nữ.”

...

“Nơi đây là từ đường Trần gia, cấm được lại gần.”

“Ta vào dọn dẹp.”

“Vào dọn dẹp cũng không được. Cút!”

“Được rồi. Được rồi. Không cho thì thôi, cần gì phải nặng lời như vậy.”

...

“Nơi đây là bình khố. Ngươi đến đây làm gì?”

“Ta đến dọn dẹp.”

“Được rồi, nhanh tay lên.”

...

Tôn Kỳ lần lượt đảo qua các nơi khả nghi.

Hỏa Hỏa lúc này truyền âm hỏi:

“Này, ngươi đã phát hiện ra nơi giấu Tào Hóa Mẫu Thổ chưa?”

“Có vài nơi ta không được vào kiểm tra nhưng qua biểu hiện của mấy tên lính, ta đã biết được Tào Hóa Mẫu Thổ giấu ở chỗ nào.” Tôn Kỳ trả lời.

“Ở chỗ nào?” Hỏa Hỏa hỏi lại.

“Ngày mai ngươi sẽ biết.” Tôn Kỳ cười bí hiểm nói.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Ai thông minh hơn?

Trong đêm tối đen như mực, tại khu nhà ở của được đồng.

Trần Lăng đang ngồi tĩnh tọa trên giường, bỗng hần khịt khịt mũi:

“Có một mùi thơm. Mùi gì thế này?”

Hần cảm thấy đầu óc quay cuồng choáng váng, sau đó ngã vật xuống giường bất tỉnh.

Không chỉ có Trần Lăng mà mấy tên được đồng kia cũng gặp cảnh tương tự, đều lâm vào hôn mê bất tỉnh.

Tại trong một góc phòng, một ngọn lửa tí tách xuất hiện, ngọn lửa nhanh chóng bùng cháy và lan rộng. Chỉ qua mấy hơi thời gian ngọn lửa đã bao trùm toàn bộ căn phòng, lúc này có gió nổi lên, ngọn lửa lập tức theo gió lan qua mấy căn phòng liền kề.

Trong đêm tối, Trần gia nhìn từ trên cao xuống, có thể thấy một điểm sáng bao trùm toàn bộ khu nhà ở của được đồng, ngọn lửa theo gió lan đến khu nhà ở tập dịch.

Đám được đồng và đám tập dịch bị ngọn lửa nuốt lấy nhưng vẫn không hề có tiếng kêu nào, tất cả bọn chúng đều đang chìm trong giấc ngủ mê man. Bọn chúng đã ngủ một giấc ngủ vĩnh hằng, bị thiêu chết mà không hề hay biết.

Khi ngọn lửa đã nuốt hết khu nhà ở tập dịch thì lúc này lính tuần tra mới phát hiện, bọn lính lập tức đổ chuông báo động.

Cả Trần gia lập tức xao động bùng tỉnh, xuất hiện ngay tại hiện trường là ba tên Tào Thê cảnh cường giả nhưng không có mặt của gia chủ Trần gia cùng đại trưởng lão.

“Gia chủ và đại trưởng lão đâu?” Một tên Tạo Thế cảnh hỏi.

“Gia chủ đang bế quan, trước đó gia chủ đã dặn không có chuyện trọng đại thì không được làm phiền. Còn đại trưởng lão đã ra ngoài làm việc.” Một tên Tạo Thế cảnh khác nói.

“Trận hỏa hoạn này tạm thời vẫn còn chưa lớn. Lão Mục ở đây chỉ huy binh lính dập lửa. Lão Khu chỉ huy một nhóm binh lính đề phòng cảnh giác có kẻ gian lợi dụng cơ hội. Ta sẽ dẫn binh đi canh chừng các trọng địa.” Một tên Tạo Thế cảnh ra lệnh.

Trần Mục và Trần Khu lập tức gật đầu nhận lệnh.

Trần Mục nhanh chóng điều động một đội binh lính lấy nước dập lửa. Binh lính nối đuôi nhau lấy nước từ các giếng dập lửa, một nhóm lính khác thì lấy cát hất vào đám lửa, một nhóm lính thì phá hủy một số công trình ngăn cho lửa lây lan, một nhóm lính khác thì nhanh chóng di tản những ai gần trận hỏa hoạn. Trần Mục đứng trên cao quan sát, đôi mắt hần như chìm ung chú ý phía dưới.

Trần Khu chỉ huy binh lính lập tức phong tỏa tất cả cửa ra vào, nội bắt xuất ngoại bắt nhập. Tất cả quân lính dự bị cũng được điều động, mấy chỗ trọng điểm đều được tăng cường phòng thủ. Binh lính bắt giữ, tra xét bất cứ ai có dấu hiệu bất thường. Trần Khu một mực chăm chú tìm kẻ khả nghi.

Tên Tạo Thế cảnh còn lại gọi là Trần Nghi, hần đang chỉ huy quân lính tăng cường bảo vệ các trọng điểm như bảo khố, từ đường, binh khố, nơi ở của mấy vị quan trọng của Trần gia.

Trần Nghi tự mình tọa trấn tại bảo khố, quan sát tất cả mọi thứ xung quanh.

Có thể nói Trần gia lúc này như một nồi nước sôi, bên trong thì sôi trào nhưng bên ngoài thì vẫn không một ai biết chuyện gì.

Trong một góc khuất nào đó, có âm thanh kêu cứu rên rỉ vang lên. Lúc này một tên lính đang xách một thùng nước đi dập lửa, hần nghe được tiếng kêu cứu thì dừng lại, dỏng tai lắng nghe, hần theo âm thanh từ từ đi vào trong góc tối, hần mở miệng hỏi:

“Này, có ai ở trong đó không?”

Không hề có tiếng trả lời hần. Tên lính lộ vẻ nghi hoặc, hần gãi gãi đầu, cho rằng mình đã nghe lầm, hần quay đầu đi. Nhưng mới đi được ba bước thì hần ngã vật xuống bất tỉnh, một đôi tay từ trong bóng tối thò ra, kéo hần vào trong.

Chỉ vài tức hơi thở sau, tên lính đi ra từ trong góc khuất, trong đôi mắt ần ần tinh quang. Hần cầm lên thùng nước tiếp tục đi dập lửa.

Trận hỏa hoạn này kéo dài hết một đêm, đến sáng hôm sau mới được dập tắt. Trận hỏa hoạn đã thiêu rụi toàn bộ khu nhà ở được đồng, khu nhà ở tạp dịch, thiêu rụi một nửa khu nhà ở thiếu phụ Trần gia.

Trận hỏa hoạn qua đi để lại một đồng tro than hoang tàn, thỉnh thoảng vẫn còn nghe thấy tiếng lách tách lửa cháy chưa tắt. Không có thứ gì còn hình dáng nguyên vẹn trong đám cháy, một số kim loại còn bị nung chảy thành kim dịch.

Cả Trần gia thấm đẫm hơi nước cùng mùi tro tàn, đám binh lính dập lửa kẻ nào kẻ nấy toàn thân tro đen, mặt mày lấm lem. Nhưng mà trên mặt bọn hần lại nở nụ cười hạnh phúc vì cuối cùng cũng dập được lửa.

Sáng hôm nay khi đại trưởng lão trở về thấy Trần gia một bầu không khí căng thẳng, hần lập tức triệu tập các vị trưởng lão hỏi chuyện.

Tại trong nghị sự đường của Trần gia lúc này có đại trưởng lão, ba vị trưởng lão Tạo Thế cảnh cùng một số thành viên hạch tâm Trần gia. Đại trưởng lão trên ghế cao nhìn tất cả, hỏi:

“Rốt cuộc là chuyện gì?”

“Là một trận hỏa hoạn, bắt đầu từ khu nhà ở của được đồng sau đó lan sang khu nhà ở tạp dịch.”

“Thiệt hại?”

“Chết khoảng trăm tên tạp dịch và được đồng cùng một ít binh lính trong lúc cứu hỏa bị chết. Tài sản bị thiêu rụi ước chừng sáu ngàn ma thạch.”

“Có điều tra ra nguyên nhân?”

“Chưa rõ nguyên nhân cụ thể, tạm kết luận là do tại nạn.”

“Có gì bất thường?”

“Bọn được đồng và bọn tạp dịch nghị tại trong phòng toàn bộ bị thiêu chết, bọn họ không hề phát hiện ngọn lửa hay có sự phản kháng. Mãi cho đến khi lính tuần tra phát hiện thì ngọn lửa đã lan đến hết khu nhà ở tạp dịch.”

“Các kẻ khác thế nào?”

“Đệ đã phái binh tăng cường kiểm tra, bắt được hai mươi ba kẻ khả nghi. Đang chờ thẩm vấn.”

“Mấy trọng điểm thế nào?”

“Đệ lúc đó đã phải bình tăng cường, tự mình tọa trấn bảo khố. Không hề phát hiện bất cứ thiệt hại gì.”

“Gia chủ vẫn đang bế quan sao?”

“Đúng vậy. Có nên gọi ra gia chủ.”

“Không cần! Gia chủ đang trong giai đoạn trùng kích cảnh giới quan trọng. Chuyện này chúng ta vẫn giải quyết được.”

Nói xong lời này thì đại trưởng lão đôi mắt lim dim, ngón trỏ gõ nhẹ lên mặt bàn. Đám kia cũng yên tĩnh ngồi đợi lệnh. Sau một lúc đại trưởng lão mở miệng nói:

“Là tên trộm lần trước giở trò, hắn đã trà trộn vào trong đám binh lính hoặc tạp dịch. Hắn đang chờ thời cơ trộm đồ lần nữa. Lão Mục, người điều tra tất cả đám lính cùng tạp dịch, đệ tử Trần gia cũng phải điều tra qua không được bỏ sót bất kỳ ai. Nếu như có nghi ngờ ai. Chém! Nếu có ai không hợp tác. Chém! Nếu có ai trốn tránh. Chém! Người được toàn quyền hành sự.”

“Lão Khu điều tra nguyên nhân hỏa hoạn, không được bỏ qua bất kỳ điều bất thường nào.”

Dừng lại một chút, đại trưởng lão nói tiếp với Trần Nghị:

“Người tiếp tục tọa trấn tại bảo khố, ngoài ta ra thì không được cho ai vào.”

Cả ba vị trưởng lão lập tức nhận lệnh lui ra làm việc.

Vậy là công việc tra xét tìm hung thủ tại Trần gia bắt đầu.

Tôn Kỳ nếu như có thể ở đây sẽ vô cùng ngạc nhiên khi đại trưởng lão gần như đã nhìn ra được trọng tâm vấn đề. Hắn không phải tên trộm lúc trước nhưng mà hắn đã suu hồn tên trộm đồng thời cũng cùng mục đích với tên trộm. Lại nói hắn quả thật dựa vào đám cháy gây náo loạn Trần gia, trộm long tráo phụng. Hắn với thân phận tạp dịch đã bị chết trong trận hỏa hoạn.

Hắn nhân lúc hỏa hoạn đã bắt một tên lính, suu hồn rồi thay thế tên lính đó.

Tôn Kỳ lúc này đang theo một nhóm lính tuần tra.

Hỏa Hỏa truyền âm hỏi:

“Ta tưởng người gây ra náo loạn lớn như vậy sẽ nhân cơ hội đi trộm Tọa Hóa Mẫu Thổ, sao bây giờ lại thành thành thật thật đi làm lính tuần tra.”

Tôn Kỳ từ tốn truyền âm giải thích:

“Người nghĩ như vậy là sai rồi. Những lúc nguy cấp nhất thì chúng ta thường có hai biểu hiện.

Loại thứ nhất là vô cùng rối loạn, không biết phải làm cái gì, kẻ như vậy sẽ chết rất nhanh. Đây cũng là biểu hiện thường thấy, nhất là những kẻ thiếu kinh nghiệm.

Loại thứ hai chính là đặc biệt bình tĩnh, bình tĩnh gấp nhiều lần bình thường. Những kẻ này thường đã trải qua nhiều sóng gió khó khăn, bọn hắn sẽ tìm ra được cách giải quyết tốt nhất.

Người nghĩ đám trưởng lão Tọa Thế cảnh Trần gia sẽ là loại thứ nhất hay thứ hai.”

“Ta nghĩ là loại thứ hai.” Hỏa Hỏa trả lời.

“Ta cũng nghĩ như vậy. Không những bọn họ vô cùng bình tĩnh mà lại còn vô cùng thông minh.” Tôn Kỳ nói.

“Lời này ý gì?” Hỏa Hỏa hỏi.

“Gặp những lúc như hỏa hoạn, người sẽ bảo vệ thứ gì đầu tiên?” Tôn Kỳ hỏi lại.

“Ta vốn là lừa cần gì phải sợ hỏa hoạn chứ! Hắc... hắc... nhưng nếu như ta là bọn người thì ta sẽ bảo vệ tính mạng đầu tiên, sau đó bảo vệ thứ quý giá nhất.” Hỏa Hỏa nói.

“Suy nghĩ của người không sai. Bình thường chúng ta đều làm vậy. Nhưng mà đám trưởng lão Trần gia lại vô cùng thông minh. Bọn chúng suy đoán, trận hỏa hoạn này có thể do kẻ gian nào đó gây ra, ý đồ khó lường, có thể là nhằm trộm bảo vật trấn tộc của bọn họ. Vậy nên một tên trưởng lão tọa trấn tại bảo khố, thu hút sự chú ý của kẻ gian như muốn nói: đây chính là nơi cất giấu báu vật quý giá nhất Trần gia.”

“Bảo khố không phải nơi cất giấu bảo vật sao? Cần gì phải nguy trang như vậy?” Hỏa Hỏa thắc mắc.

“Ngươi nên nhớ trước đó Trần gia đã bị trộm một lần nên bọn hán sẽ đặc biệt cảnh giác. Bọn chúng đã mang bảo vật trấn tộc của mình di chuyển đến nơi khác. Vậy nên bọn hán tạo ra giả tượng, muốn chúng ta tập trung chú ý vào bảo khố. Khiến chúng ta tránh xa khỏi nơi giấu bảo vật thật sự.” Tôn Kỳ trả lời.

“Vậy bảo vật kia giấu ở đâu?” Hòa Hòa hiếu kỳ hỏi.

“Tại ngay từ đường Trần gia.” Tôn Kỳ khẳng định.

“Vì sao ngươi lại có thể khẳng định như vậy?” Hòa Hòa hỏi lại.

“Vì mấy lý do sau:

Thứ nhất chính là Tiểu U từng kể chuyện: có một thị nữ dọn dẹp từ đường làm đổ đèn dầu rồi bị đánh chết. Chuyện này sinh ra hai nghi điểm là: làm đổ đèn dầu làm gì đến mức độ bị đánh chết và trước đây có thể vào từ đường dọn dẹp.

Lại nói trước đó khi ta muốn vào dọn dẹp từ đường thì bị ngăn cấm cùng thái độ gắt gỏng khác thường của lính canh từ đường so với lính canh nơi khác.

Từ đó ta suy đoán: bảo vật kia đã chuyển vào từ đường mà không ai biết. Thị nữ kia theo như thói quen vào trong từ đường dọn dẹp, bị đám trưởng lão biết được nên tìm cơ đánh chết, đồng thời đám trưởng lão cũng trừng phạt mấy tên lính canh, rồi dặn bọn chúng tuyệt đối không cho ai vào từ đường với bất cứ lý do nào.

Vậy nên đám lính canh mới ngăn không cho ta vào dọn dẹp, đồng thời có thái độ gay gắt hơn bình thường.

Thứ hai chính là tên trưởng lão tọa trấn tại bảo khố, nhìn như rất bình thường nhưng ta phát hiện hắn thường xuyên dùng hồn lực cần quét khu từ đường, đây không phải là muốn nói: tại từ đường còn có thứ quan trọng hơn cả bảo khố. Nếu như không phải ta có thần thức thì đã không phát hiện ra điều này.

Thứ ba chính là bọn họ rất thông minh, có thể đứng trên lập trường của tên trộm để suy nghĩ nhưng đáng tiếc cho bọn hán là ta cũng đứng trên lập trường của chính bọn hán để suy nghĩ.”

“Xí! Nói đi nói lại thì ngươi vẫn là tự khen mình.” Hòa Hòa bĩu môi khinh thường. Sau đó nó hỏi tiếp:

“Vậy ngươi định khi nào ra tay?”

“Ngay lúc bọn hán mất cảnh giác.” Tôn Kỳ cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Trộm Tạo Hóa Mẫu Thổ

Đã mười ngày trôi qua kể từ sự kiện Trần gia bị hòa hoạn. Trần gia khắp nơi cảnh giác nghi ngờ, ai cũng bị qua thăm vấn. Tôn Kỳ cũng bị tra hỏi hai lần nhưng tất nhiên là hắn không để lộ sơ hở gì.

Tôn Kỳ lúc này đang đi tuần cùng mấy tên lính, khi đi tuần tới chỗ từ đường Trần gia, hắn âm thầm tách ra khỏi đội.

Tôn Kỳ đi đến trước từ đường, nói với một tên canh gác:

“Trưởng lão cho gọi ngươi.”

“Haizz... lại nữa sao? Đây đã là lần thứ tư rồi.” Tên lính bị gọi thở dài.

“Hắc... hắc... như vậy thì nhầm nhò gì? Ta bị gọi tới năm lần.” Tên lính bên cạnh cười nói.

Tên lính bị gọi nhanh chóng đi ra khỏi vị trí, Tôn Kỳ lập tức đứng thế vào.

Hòa Hòa lúc này lên tiếng:

“Ngươi chọn hiện tại ra tay sao?”

“Phải!” Tôn Kỳ trả lời.

“Hình như lúc này không thích hợp cho lắm. Bọn hán vẫn đang tăng cường điều tra.” Hòa Hòa nói.

“Chính là thời điểm này. Máy ngày điều tra liên tục làm cho đa phần Trần gia cảm thấy mệt mỏi. Tất cả đều có giới hạn chịu đựng, bọn họ không thể mãi duy trì sự cảnh giác cao độ. Quả bóng bom căng thì cũng đến lúc xì hơi, không thể bơm căng mãi.” Tôn Kỳ trả lời.

“Vậy còn đám trưởng lão thì sao?” Hòa Hòa hỏi lại.

“Gia chủ Trần gia hiện tại đang ở bên ngoài, không phải đang bế quan như bọn hấn nói. Ta đã dùng thần thức dò xét qua phòng bế quan của gia chủ Trần gia, không hề có ai trong đó.

Lại nói đại trưởng lão thường sẽ ở bên ngoài, cứ đến thời gian định kỳ thì trở lại thư phòng. Ta đã vào thư phòng của đại trưởng lão quét dọn, biết được sau tủ sách có một ngăn đặc biệt, bên trong là một sổ giấy tờ mua bán khoáng sản.

Nếu ta đoán không lầm thì Trần gia vốn làm việc cho một thế lực Hợp Nhất cảnh, là nơi trung gian vận chuyển khoáng thạch từ Sơn Nguyên Khu vào Hắc Liên Khu nhưng mà Trần gia gần đây cấu kết với thế lực khác, gian lận khoáng thạch. Gia chủ tại bên ngoài và đại trưởng lão thường ra ngoài chính là vì chuyện này.

Vậy nên đây là lúc thích hợp hành động nhất khi cả gia chủ và đại trưởng lão Trần gia đều không tại.” Tôn Kỳ từ từ giải thích.

Trong lúc Tôn Kỳ cùng Hòa Hòa đang nói chuyện thì tên lính canh bên cạnh bỗng ngã vật xuống đất bất tỉnh. Tôn Kỳ nhanh chóng đỡ hấn lên, để hấn dựa vào tường giống như đang ngủ.

Tôn Kỳ lúc này bước vào trong từ đường Trần gia. Hấn phóng thần thức tỏa ra xung quanh.

Một trận pháp dưới chân hiện lên trong đầu Tôn Kỳ, hấn nhếch mép cười, cẩn từng bước chân tiến lên, tránh cho kích hoạt trận pháp.

Từ đường Trần gia không lớn, chỉ ba mươi bước chân là Tôn Kỳ đến được trước nơi để bài vị tổ tông Trần gia, có hơn năm mươi tám bài vị. Phía trước mỗi bài vị sẽ đặt một lư hương nhỏ.

Tôn Kỳ dùng thần thức quét tất cả khu để bài vị, sau đó dừng lại tại một tấm bài vị. Tôn Kỳ nhắc lên tấm bài vị này, ở dưới có một cái hộp nhỏ. Tôn Kỳ thần thức đâm xuyên vào trong hộp nhỏ, thấy bên trong là một khối bùn nhão màu nâu.

“Hòa Hòa, ngươi cảm thấy thứ bên trong có phải thứ chúng ta cần.” Tôn Kỳ hỏi.

“Ừm... không sai. Ta cảm thấy có một cỗ khí tức khởi nguyên giống ta.” Hòa Hòa trả lời.

“Vậy thì được rồi.” Tôn Kỳ nhếch mép cười.

Tôn Kỳ nhẹ nhàng đặt tay lên chiếc hộp truyền linh khí vào trong, lúc đầu không có chuyện gì nhưng đột nhiên giống như là có một lỗ xoáy tham lam hút lấy linh khí.

Tôn Kỳ mỉm cười nhắc lên chiếc hộp, bên dưới chiếc hộp là một viên gạch đỏ. Tôn Kỳ lấy đi viên gạch, sau đó để chiếc hộp lại chỗ cũ, rồi hấn đặt bài vị lại như bình thường.

Tôn Kỳ lui ra khỏi phòng từ đường, hấn lẩm bẫm đã qua mười hai tức thời gian, chỉ tám tức nữa là sẽ có một đội tuần tra đi ngang qua đây. Ta phải nhanh chóng rời đi.

Hòa Hòa lúc này khó hiểu hỏi:

“Vi sao là viên gạch mà không phải là chiếc hộp?”

Tôn Kỳ vừa nhanh chân chạy vừa giải thích với Hòa Hòa:

“Vi lúc trước bọn Thần Chủ từng nói: Tạo Hóa Mẫu Thổ là lõi tế đàn triệu hoán, vô cùng quan trọng. Tạo Hóa Mẫu Thổ có thể tùy ý biến đổi hình dạng và đặc biệt nó có tính hấp thụ năng lượng.”

“Ta vốn không tin tưởng bọn Trần gia nên mới thử truyền linh khí kiểm tra, không ngờ viên gạch này lại hấp thụ hết linh khí còn chiếc hộp kia thì vẫn tro ra. Ngươi thử cảm nhận xem có phải viên gạch có khí tức khởi nguyên giống ngươi?”

“Ta đã kiểm tra rồi. Chính xác là nó.” Hòa Hòa đạm mạc trả lời.

“Bọn Trần gia tạo giả tượng để chúng ta tập trung chú ý vào bảo khố. Tại từ đường bố trí không nhiều lính canh nhưng lại bố trí nhiều cơ quan bẫy rập, chiếc hộp kia hấn cũng là một cái bẫy. Đáng tiếc không lừa được ta.” Tôn Kỳ cười nói.

“Xì! Ngươi lại tự khen mình rồi. Mà hình như người lạc đường rồi, cửa ra hướng bên kia mà?” Hòa Hòa nói.

“Ta không lạc đường, ta mục tiêu không phải là hướng cửa ra.” Tôn Kỳ cười nói.

Hòa Hòa: “...”

Một lúc sau, Tôn Kỳ hỏi:

“Này, ngươi không định hỏi vì sao à?”

“Xì! Ta không thèm hỏi, để cho ngươi nghẹn trong bụng tức chết.” Hòa Hòa lườm nguyệt Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ cười khỏ, nói:

“Ngươi còn nhớ lúc trước Tiểu U từng kể chuyện trưởng lão Nguyên gia lén phéng với thiếu phụ Trần gia nhưng khi Trần gia ủa vào phòng bắt quả tang thì lại chỉ thấy một mình thiếu phụ Trần gia.”

“Thì sao?” Hòa Hòa hỏi.

“Ta đoán trong phòng thiếu phụ Trần gia kia có một đường hầm bí mật thông ra ngoài. Vậy nên bọn Trần gia mới không thể bắt quả tang tên trưởng lão Nguyên gia kia. Ta cũng định lợi dụng đường hầm bí mật này ra ngoài.” Tôn Kỳ trả lời.

“Ngươi điên rồi. Ngươi không thể chỉ dựa vào một câu chuyện xó chợ mà suy đoán lung tung, lỡ đâu vị thiếu phụ kia thật sự là trong sạch thì sao?” Hòa Hòa gắt gỏng nói.

Cũng không thể trách được nó phản ứng mạnh như vậy vì dù sao đây cũng là chuyện liên quan đến sinh tử không thể chỉ nghe câu chuyện nào đó rồi suy luận ra kết quả.

Trên đời này mọi thứ muôn hình vạn trạng, không thứ gì giống thứ gì, muốn nhìn rõ một vấn đề thì phải tiếp cận từ nhiều góc độ khác nhau. Rõ ràng chỉ dựa vào một vài lời kể mà có thể kết luận câu chuyện là việc làm ngu ngốc.

Tôn Kỳ nhìn Hòa Hòa cười nói:

“Ngươi yên tâm. Ngươi thấy ta giống kẻ võ đoán lắm sao? Khi ta giả dạng làm lính cứu hỏa, lúc xông vào khu nhà ở của thiếu phụ Trần gia đập lửa đã kiểm tra qua, quả thật phát hiện một thông đạo bí mật.”

“Nhưng như vậy thì sao? Nên biết thiếu phụ kia cũng là một cường giả Tạo Thể cảnh, ngươi làm sao có thể vào phòng của nàng?” Hòa Hòa nghi vấn.

“Ngươi quên ta đang làm binh lính sao?” Tôn Kỳ cười nói.

Năm mươi tức thời gian sau, Tôn Kỳ đến được chỗ ở thiếu phụ Trần gia. Hai tên lính chặn cầm thương chặn ngang lối đi, nói:

“Không phận sự miễn vào.”

Tôn Kỳ vội nói:

“Phát hiện lính canh từ đường Trần gia bị đánh ngất, Trần Mục trưởng lão cho gọi...”

Tôn Kỳ lúc này còn đang nói thì có một giọng nói lạnh lạnh từ bên trong biệt viện truyền ra:

“Ngươi nói lính canh từ đường bị đánh ngất sao?”

“Đúng vậy.” Tôn Kỳ khẳng định.

Một thân hình thướt tha từ trong biệt viện bay ra, truyền lời lại phía sau:

“Các ngươi canh giữ cẩn thận! chú ý tất cả những ai khả nghi.”

Tôn Kỳ nhìn bóng hình kia đi xa mà thở ra một hơi nhẹ nhõm, quả nhiên chỉ có đám Tạo Thể cảnh cường giả mới biết trong từ đường cất giấu bảo vật.

Tôn Kỳ nhìn hai tên lính cười nói:

“Hai vị đại ca thật có diễm phúc, ngày nào cũng được ngắm mỹ nữ.”

“Diễm phúc gì chứ? Bọn ta nào dám nhìn vào bên trong.” Một tên lính nói.

“Đúng vậy a. Nghe nói trước đó có một tên lính ngó nhìn bên trong, bị đánh cho một trận nhừ tử rồi đuổi ra ngoài.” Một tên lính khác nói.

“Haizz... thật đáng thương cho thân phận thấp kém của chúng ta. Bất cứ lúc nào cũng có thể đem ra làm hy sinh.” Tôn Kỳ thở dài nói.

Hai tên lính nghe Tôn Kỳ nói thì cũng thở dài thườn thượt nhưng rồi một tên lính bỗng nói:

“Ngươi ở đây nói nhảm nhiều như vậy không sợ bị ăn đòn sao?”

“Không sợ. Ta đang chờ.” Tôn Kỳ cười nói.

“Chờ cái gì?” Hai tên lính đồng loạt hỏi. Khi nói xong thì bọn hắn cảm thấy đầu óc quay cuồng sau đó ngã vật xuống đất.

Tôn Kỳ mỉm cười nói:

“Chờ các ngươi ngấm thuốc.”

Tôn Kỳ kéo hai tên lính dựa vào tường. Hắn đi thẳng vào trong, đến trước cửa căn phòng thiếu phụ kia.

Tôn Kỳ nâng lên ổ khóa, trên đó còn một sợi tóc vắt ngang, nhìn như vô tình nhưng đây là một thủ thuật hết sức tinh vi nhằm phát hiện xem có ai vào phòng mình hay không. Sử dụng thủ thuật này có thể chứng minh một điều: thiếu phụ này có gian tình.

Tôn Kỳ mỉm cười nói:

“Hỏa Hỏa, phóng lửa!”

Hỏa Hỏa bay ra, nó chính là thích nhất chuyện phóng hỏa đốt nhà. Nó lướt nhẹ qua ổ khóa cùng cánh cửa, ổ khóa lập tức tan chảy, cánh cửa bùng cháy.

Tôn Kỳ đập cửa đi vào, thần thức quét khắp phòng. Hắn lật lên tấm thảm dưới chân, một khe nứt cửa hiện ra. Tôn Kỳ nhấc lên cửa hãm, rồi chui xuống dưới.

Phía trên căn phòng bắt lửa bùng cháy dữ dội, Hỏa Hỏa ở trên bay vòng vòng không ngừng phun lửa. Một lúc sau, nó nhận được lệnh triệu hoán từ Tôn Kỳ, nó lập tức quay đầu biến mất trong thông đạo đường hầm.

Một trăm tức thời gian sau, có bốn bóng hình xuất hiện trên không đám cháy, một thiếu phụ nghiêng răng kết kết tức giận:

“Oắt con! Đến cả ta cũng dám gạt.”

“Lâm Nguyệt! đây cũng là chuyện tốt do ngươi làm. Ngươi tưởng bọn ta không biết ngươi có thông đạo bí mật giấu giếm tên kia.” Trần Khu trách mắng.

“Tên trộm đã lợi dụng thông đạo này ra ngoài. Nếu như không bắt được hắn lấy lại bảo vật thì Lâm Nguyệt ngươi sẽ phải chịu trách nhiệm chính.” Trần Mục nói.

“Lúc còn sống ngũ đệ đối xử với ngươi rất tốt. Không ngờ lúc ngũ đệ mất ngươi lại đối xử với ngũ đệ như vậy.” Trần Khu lại nói.

“Được rồi chuyện đấy tính sau? Nguyệt muội bây giờ ngươi nhanh dẫn bọn ta đến lối ra.” Trần Nghị nói.

Thiếu phụ tên Lâm Nguyệt bặm môi, cắn răng nói ra:

“Các ngươi theo ta.”

Nói xong nàng dẫn đầu bay ra khỏi Trần gia, ba trưởng lão Trần gia nổi đuôi theo sau.

Lại qua trăm tức thời gian sau thì bốn bọn họ đến nơi.

Đây là chỗ khu dân nghèo. Nhà cửa lụp sụp, san sát, bẩn thỉu, hôi hám.

Trần gia khi đến đây, sắc mặt của bọn họ thật sự âm trầm vì lúc này cả khu dân nghèo đang chìm trong biển lửa.

Một đám dân nghèo chạy trốn rối loạn như ong vỡ tổ. Đám Trần gia nhìn nhau, bọn họ đã mất dấu tên trộm trong đám loạn dân này.

Lâm Nguyệt lúc này mở miệng nói:

“Ta đã từng tiếp xúc với khí tức của hắn, chỉ cần gặp hắn lần nữa ta chắc chắn sẽ nhận ra.”

Trần Khu nghe lời này thì hừ lạnh, nghĩ thầm: hồ ly muốn thoát trừng phạt sao? Không dễ đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 157: Xóa dấu vết

Có hai trận hỏa hoạn đang đồng thời diễn ra: một tại Trần gia, một tại khu dân nghèo.

Trận hỏa hoạn tại Trần gia nhanh chóng bị dập tắt, kẻ bên ngoài không mấy ai biết được.

Còn trận hỏa hoạn tại khu dân cư nghèo đang bùng cháy dữ dội. Tất cả dân trong thành đang tập trung chú ý vào ngọn lửa này, tuy thế nhưng bọn hắc lại không có ý giúp đỡ. Dù sao thì bọn dân nghèo sống chết cũng không liên quan đến bọn hắc.

Mà công việc dập lửa vốn là chuyện của phủ thành chủ, bọn hắc nhúng tay vào làm gì?

Nhưng mà binh lính thuộc phủ thành chủ lại chậm chạp không đến, giống như là bọn hắc đang chờ lửa cháy xong thì mới tới dập lửa.

Đám dân nghèo thì vẫn đang than khóc dậy trời, cầu xin binh lính tới dập lửa nhưng bọn lính cứ nhùng nhằng kiếm đủ mọi lý do.

Đúng vào lúc này, Trần gia trưởng lão cùng Trần gia binh lính xuất hiện. Bọn họ như từ trên trời giáng xuống ra tay dập lửa, đồng thời cứu vớt nạn dân.

Đám dân nghèo đang lúc chơi vui như gặp được cọng rơm cứu mạng, cố bám víu lấy.

Đám các thế lực khác nhìn cảnh này đôi mắt cũng giật giật khó hiểu, sao Trần gia lại tự nhiên tốt như vậy?

Lúc này tại trên một đài cao, có mấy vị trung niên đang ngồi đàm đạo, đưa mắt nhìn về phía đám cháy. Thành linh trong đó là thành chủ cùng mấy vị gia chủ thế lực lớn.

“Trần gia từ lúc nào lại tốt bụng như vậy?” Một vị gia chủ cười nói bằng giọng mỉa mai.

“Mấy ngày trước Trần gia cũng xảy ra một vụ hỏa hoạn lớn.” Một vị gia chủ khác nói.

“Vừa rồi không phải Trần gia cũng có khói bốc lên sao?”

“Trần gia chẳng lẽ dập lửa bị nghiện rồi nên bây giờ lửa bên ngoài cũng muốn dập.”

“Trần gia hắc là việc tốt không nhường ai. Muốn khuếch trương thanh thế đây mà.”

Bọn họ mỗi tên một câu, không biết đâu là lời thật lòng đâu là giả dối.

Đám Trần gia thì tất nhiên là không phải tự nhiên tốt bụng giúp đám dân nghèo, đây là bọn hắc muốn phong tỏa khu vực truy tìm tên trộm, đồng thời cũng muốn xóa dấu vết thông đạo bí mật vì chuyện thông đạo này cũng không phải chuyện vinh quang gì.

Trong lúc Trần gia đang vất vả dập lửa thì Tôn Kỳ đã trở lại nhà nghỉ của mình. Hắc đã trở lại hình dáng lúc mới vào thành. Lúc này hắc đang ngồi chờ đợi.

Một lúc sau, có một lão già bước vào, lão tên là Hứa Thiệu, chính là chủ nhà nghỉ Tôn Kỳ đang thuê.

Hứa Thiệu lúc còn trẻ là một tên côn đồ cướp vặt, tích lũy cả đời mới mua được một khu đất nhỏ trong hẻm. Hắc dựng nhà rồi cho thuê, cũng coi như là một nguồn thu nhập ổn định giúp hắc sống đến hết phần đời còn lại.

Hứa Thiệu vừa vào đến cửa đã thấy Tôn Kỳ đang ngồi chờ sẵn. Lão cười hắc hắc nói:

“Có phải Sùng Chính tiểu đệ gọi ta đến đây?”

Tôn Kỳ cười gật đầu, nói:

“Ta có nhờ bọn trẻ nhắn với Hứa lão, ta muốn tăng thời gian thuê nhà. Hứa lão có cầm theo chứng từ thuê nhà?”

Chứng từ là một loại giấy đặc biệt, bên trên có trận pháp. Hai bên khi thực hiện mua bán, trao đổi, cho thuê... sẽ dùng loại giấy chứng từ này. Sau khi viết tất cả điều khoản lên giấy, bọn họ sẽ thả vào trong trận pháp một sợi hồn lực làm chứng. Mỗi bên sẽ giữ một phần chứng từ, nếu như có tranh chấp, phủ thành chủ sẽ dựa vào chứng từ này mà phán xử.

Tôn Kỳ khi mới vào thành đã thuê căn nhà nghỉ này, hắc cũng tỉ mỉ lựa chọn đối tượng để thuê. Hứa Thiệu là một lão già sắp chết, tu vi là Luyện Linh ngũ trọng, hắc bình thường ít tiếp xúc qua lại với ai nên không có nhiều bằng hữu.

Căn nhà nghỉ của Hứa Thiệu nằm khuất tại một con hẻm nhỏ, không mấy được chú ý.

Hứa Thiệu ngồi xuống ghé cười hi hi nói:

“Có mạng, có mạng. Tất nhiên là có mạng theo rồi.”

Nói xong, lão lấy từ trong túi ra một cuộn giấy đặt lên bàn. Tôn Kỳ cũng lấy ra một cuộn giấy đặt bên cạnh.

Bọn họ trao đổi cuộn giấy, cả hai kiểm tra cuộn giấy của đối phương. Thấy không có vấn đề gì thì cả hai cùng tiêu hủy chứng từ cũ.

Hứa Thiệu lấy ra hai tờ chứng từ mới, vừa viết vừa nói:

“Lần này Sùng Chính tiểu đệ muốn thuê bao lâu?”

“Chín tháng.” Tôn Kỳ nói.

“Nhưng mà lần này Hứa lão phải giảm giá cho ta.”

“Không được, không được, cái giá này đã là rất ưu đãi.”

“Nhưng ta thuê tận chín tháng, phải giảm chút ít chứ.”

“Thuê nhiều hay ít thì ta cũng lấy giá này, không thể lại giảm.”

“Hứa lão có biết chuyện hỏa hoạn khu bên cạnh, ta là rất sợ a.”

“Yên tâm! Ta đảm bảo lửa sẽ không bao giờ cháy tới khu này.”

“Hắc... hắc... Hứa lão đừng nói chắc như vậy, ta cảm thấy hôm nay lửa có thể cháy tại nơi này.”

“Xui xẻo! xui xẻo! Lời nói xui xẻo không được nói.”

Tôn Kỳ chỉ cười cười lại không nói nữa, Hứa lão vẫn đang cặm cụi viết chứng từ.

Một lúc sau, Hứa lão dừng bút đưa chứng từ cho Tôn Kỳ rồi nói:

“Đọc đi. Nếu không có vấn đề gì thì truyền hồn lực vào làm chứng.”

Tôn Kỳ cầm tờ giấy phát phơ qua lại, vân vê nhẹ tay tờ giấy lập tức bốc cháy. Hứa lão thấy vậy tức giận, đập bàn đứng dậy quát:

“Ngươi đây là ý gì?”

Bỗng nhiên lúc này lão thấy đầu óc quay cuồng, thân hình lao đảo, lão chỉ tay Tôn Kỳ hỏi:

“Ngươi... ngươi... đã làm gì?”

Tôn Kỳ thờ dãi:

“Đáng tiếc! độc dược còn lại không đủ để độc chết lão. Cũng may ta còn có phương án hai.”

Hứa lão nghe lời này biết là không ổn, lập tức quay đầu muốn chạy. Nhưng đúng vào lúc này ba thân hình bé nhỏ nhảy ra chặn đường, chính là bọn Tiểu U, Tiểu Phán, Tiểu Diêm.

Hứa lão thấy vậy thì hét lớn:

“Cút!”

Đồng thời tu vi Luyện Linh ngũ trọng toàn lực bộc phát. Đám Tiểu U không hề sợ hãi, bọn nó mỗi đứa cầm một con dao nhỏ đối chọi với Hứa lão.

Hứa lão vốn là tu vi cao hơn hẳn bọn Tiểu U nhưng do bị trúng độc cùng với tuổi già sức yếu nên không thể giải quyết được bọn Tiểu U. Mặc dù như thế nhưng lão vẫn đang chiếm thế thượng phong.

Tôn Kỳ thấy vậy thì thờ dãi, bọn Tiểu U kinh nghiệm chiến đấu còn quá thiếu không thể giải quyết Hứa lão trong thời gian ngắn được. Tôn Kỳ lập tức vỗ bàn nhảy vào chiến đoàn.

Có sự gia nhập của Tôn Kỳ, Hứa lão lập tức rơi xuống hạ phong liên tục chịu đòn.

Qua ba mươi tức hơi thở sau, Hứa lão lập tức bỏ mình ngã xuống.

Tôn Kỳ lúc này sát khí trong mắt không giảm, hắn đưa ánh mắt nhìn đám Tiểu U.

Đúng vào lúc này, Tiểu U nắm lấy tay của Tiểu Phán và Tiểu Diêm bay lùi ra xa, tu vi Luyện Linh nhị trọng toàn lực bộc phát. Xa xa Tiểu U nói vọng lại:

“Đa tạ ca ca đã giúp bọn ta! Bọn ta sẽ mãi không quên ơn ca ca. Ca ca không cần đuổi theo nếu không bọn ta sẽ phản kháng đó.”

Tôn Kỳ lúc này dần tán đi sát khí trong mắt, cười nói:

“Bọn ngươi sao lại nghĩ về ca ca xấu như vậy.”

Sau đó hắn cúi đầu thu thập đồ của Hứa lão, miệng lầm bầm: che giấu tu vi sao? Rất thông minh.

Hòa Hòa lúc này nhảy ra nói:

“Có phải ngươi đã có kế hoạch giết bọn họ ngay từ đầu?”

Tôn Kỳ chỉ cười nói:

“Hứa lão cầm chứng từ, bên trong có một sợi hồn lực của ta nên ta phải tiêu hủy chứng từ đồng thời giết Hứa lão. Còn bọn Tiểu U cũng biết được ta có ý đồ với Trần gia. Bất cứ ai trong số bọn họ bị Trần gia bắt được đều sẽ không có lợi với ta.”

“Vậy tại sao ngươi còn dốc lòng giúp đỡ bọn hắn tu luyện?” Hòa Hòa chất vấn.

“Muốn bọn họ tuyệt đối trung thành thì phải bỏ ra một chút gì đó. Dù sao sau khi giết bọn họ, ta cũng sẽ thu lại mọi thứ” Tôn Kỳ lạnh lùng nói.

“Nhưng mà lần này ngươi để bọn chúng chạy thoát.” Hòa Hòa nói.

“Cũng chưa chắc! còn phải xem bọn nó có thể giải được độc kia không đã. Dù cho bọn nó đã hạn chế hít thở nhưng mà vẫn bị dính một ít. Với tu vi bọn nó thì đại khái tỷ lệ sống là năm / năm” Tôn Kỳ giải thích.

“Ngươi không sợ bọn nó sẽ tiết lộ thân phận của ngươi sao?” Hòa Hòa hỏi.

“Tiết lộ?” Tôn Kỳ cười khẩy rồi nói:

“Nếu như bọn nó là kẻ thông minh thì bọn nó sẽ tránh Trần gia càng xa càng tốt. Vì nếu như để Trần gia biết được mối quan hệ giữa ta và bọn nó thì bọn nó mới là kẻ chết đầu tiên. Nếu ta đoán không sai thì hẳn là lúc này, bọn nó đang trốn ra khỏi thành.”

Lời Tôn Kỳ không sai, lúc này Tiểu U, Tiểu Phán, Tiểu Diễm đang chui lỗ chó ra khỏi thành. Bọn Tiểu U vốn là ăn xin, trộm vặt làm sao có tiền giao nạp mỗi khi ra vào thành. Vậy nên bọn chúng đi theo một lỗ chó đào, đây chính là lối đi bí mật của bọn nó, không ai biết được.

Tiểu Phán vừa bò vừa hỏi:

“Chị, vì sao chúng ta phải chạy trốn?”

“Vì ca ca muốn giết chúng ta.” Tiểu U trả lời.

“Chúng ta giúp hắn mà hắn lại muốn giết chúng ta, sau này ta mạnh rồi sẽ tìm hắn báo thù.” Tiểu Diễm hậm hực tức giận nói.

Tiểu U quay đầu gõ cái “cốc!” lên đầu Tiểu Diễm nói:

“Không được nói như vậy. Ôn đức của ca ca, chúng ta dùng tính mạng báo đáp cũng không đủ. Sao có thể nói đến báo thù? Từ nay ta cấm hai đệ không được nói đến báo thù, cả nghĩ cũng không được.”

Tiểu Phán và Tiểu Diễm không hiểu lời của chị mình lắm nhưng mà vẫn gật đầu đồng ý.

Tại trong thành Ô Sào lúc này.

Đám lửa tại khu dân cư nghèo còn chưa dập xong thì tại một khu gần đó cũng bắt lửa bốc cháy. Đám trưởng lão Trần gia đưa mắt nhìn nhau, lập tức bay đến chỗ mới cháy.

Trần Mục neho mắt, nói:

“Không bình thường. Có khi nào là do hắn gây ra.”

“Nếu vậy thì tại sao hắn lại đốt thêm đồng lửa, chẳng khác nào làm bại lộ tung tích của mình?” Trần Khu cũng hoài nghi.

Đám trưởng lão Trần gia trầm tư khó hiểu, bỗng nhiên Trần Nghị sáng tỏ nói:

“Hắn muốn hủy dấu vết. Đây chính là nơi hắn từng sống.”

Dừng lại một chút, Trần Nghị vừa bay đi vừa nói:

“Hắn đang ra khỏi thành. Nhanh đi chặn các cổng thành.”

Lời của Trần Nghị không sai, Tôn Kỳ lúc này đang ra khỏi thành, tất nhiên là với một hình dạng khác. Tôn Kỳ liếc mắt thấy có vài tên thuộc hạ Trần gia đang đưa mắt dò xét tìm kẻ khả nghi.

Tôn Kỳ vẫn bình thản lướt đi qua bọn hắn. Khi hắn sắp ra khỏi thành thì bỗng nhiên có một cổ khí tức khủng bố ập tới, chính là khí tức Tạo Thế cảnh của Lâm Nguyệt.

Nàng lơ lửng trên không, khí tức đè ép toàn trường khiến cho bọn họ lập tức cứng thân tại chỗ. Lâm Nguyệt đưa mắt liếc toàn bộ tìm kẻ khả nghi.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 158: Vá Thiên Hải

Lâm Nguyệt trên không cần quét hồn lực, không bỏ sót bất cứ ai.

Lúc này thủ thành thị vệ gian nan ngừng đầu nói:

“Xin hỏi tiền bối có chuyện gì? Nơi đây thuộc phủ thành chủ quản lý.”

Lâm Nguyệt dần thu lại khí thế, liếc tên thị vệ nói:

“Trần gia đang truy tìm thủ phạm phóng hỏa. Sự việc cấp bách nếu có đắc tội, Trần gia sẽ cáo lỗi với phủ thành chủ sau.”

Lâm Nguyệt là một nữ tử thông minh, nàng chỉ nói truy tìm thủ phạm phóng hỏa, cái lý do này rất chính đáng. Vừa có thể đường đường chính chính làm việc vừa có thể bảo vệ bí mật Trần gia. Đây quả là một lý do hoàn hảo.

Nên biết trước đó xảy ra hỏa hoạn đã gây bức xúc trong đám dân nghèo, nhưng phủ thành chủ lại động binh chậm chạp chỉ có Trần gia là tích cực cứu hỏa.

Vậy nên bây giờ Trần gia lấy cớ truy bắt tội phạm phóng hỏa sẽ nhận được sự ủng hộ của dân nghèo, nếu phủ thành chủ còn gây khó dễ không cho thì danh tiếng phủ thành chủ sẽ lập tức giảm sút.

Phủ thành chủ cũng không ngại đám dân nghèo suy nghĩ ra sao nhưng nếu có thể lực lớn muốn lợi dụng lần tai tiếng này của phủ thành chủ để làm loạn cũng là rắc rối không nhỏ.

Đám thị vệ lúc này còn đang phân vân không biết làm thế nào, thì lệnh từ phủ thành chủ truyền đến: yêu cầu đám thị vệ thủ thành phối hợp với Trần gia truy tìm thủ phạm phóng hỏa.

Đám thị vệ thủ thành sau đó phối hợp với Lâm Nguyệt kiểm tra đám dân ra vào.

Tôn Kỳ bước tới bàn thị vệ giao ra mấy viên ma thạch, Lâm Nguyệt đứng ngay đấy, ánh mắt thâm thúy, quét nhìn Tôn Kỳ.

Một lúc sau, Lâm Nguyệt lắc đầu, thị vệ lúc này ra lệnh:

“Đi qua.”

Tôn Kỳ bình tĩnh rảo bước đi xa.

Lâm Nguyệt có lẽ không bao giờ ngờ rằng kẻ mà nàng truy đuổi vừa ngay tại dưới mắt nàng thoát đi. Nàng vốn tự tin có thể nắm bắt được khí tức của tên trộm kia.

Nhưng đáng tiếc, Lâm Nguyệt gặp Tôn Kỳ. Tôn Kỳ vốn không tu ma khí, hắn chỉ dùng ma khí ngự trang bên ngoài, nên hắn có thể tăng giảm ma khí tùy ý, đồng thời thay đổi tính chất ma khí.

Với các Ma tộc tu luyện ma khí, cho dù bọn họ có đè ép hay phóng thích ma khí thì cỗ ma khí đẩy cũng là phát từ bên trong cơ thể của bọn họ ra ngoài, và luôn có đặc trưng riêng.

Tôn Kỳ cười khẩy đi xa. Vấn đề bốn nguyên tố khí, lửa, nước, đất đã được giải quyết, vấn đề bây giờ là làm sao vá Thiên Hải. Và một điểm quan trọng nữa là địa điểm để vá Thiên Hải.

Nên nhớ Thần Chủ trước đó đã từng nói mở ra Thiên Địa Thần Thủy có thể gây động tĩnh không nhỏ. Làm không tốt chỉ sợ Tôn Kỳ chưa kịp vá Thiên

Hải đã bị Ma tộc kéo đến đập chết.

Tôn Kỳ cần tìm một địa điểm an toàn, được che đậy tốt, không bị Ma tộc chú ý. Trong đầu Tôn Kỳ lúc này hiện ra một cái tên vô cùng thích hợp.

Tôn Kỳ lại tiếp tục hành trình lang thang cô độc.

Ba tháng sau, tại gần biên giới Hắc Liên Khu và Sơn Nguyên Khu, Tôn Kỳ cuối cùng cũng tìm được địa điểm thích hợp. Trước mặt Tôn Kỳ lúc này chính là Ma Hoàng Sơn.

Tôn Kỳ mỉm cười, tự nói:

“Quả nhiên dựa theo hướng di chuyển trước đó, ngươi sẽ đi đến đây. Cũng may là ngươi di chuyển không quá nhanh.”

Ma Hoàng Sơn chính là địa điểm vô cùng thích hợp để vá Thiên Hải vì không ai có thể đi vào Ma Hoàng Sơn ngoại trừ Tôn Kỳ, cho dù hắn có gây ra một số động tĩnh lớn cũng không sao.

Ma Hoàng Sơn là vật vô chủ, thảo dược khắp nơi, loại khí đặc biệt nơi đây còn tốt hơn ma khí, có thể để cho Tôn Kỳ thoải mái hấp thụ. Uy hiếp duy nhất của Ma Hoàng Sơn chính là đại khủng bố kia nhưng mà đã qua trăm ngàn vạn năm, đại khủng bố kia chắc chắn đã chết rồi. Vậy nên Ma Hoàng Sơn trở thành nơi hoàn hảo cho Tôn Kỳ và Thiên Hải.

Tôn Kỳ lúc này đang ở bên sườn núi hái thảo dược, Hỏa Hỏa lúc này cũng đi ra ngoài nhảy nhót.

Lúc bình thường để tránh ánh mắt kẻ khác và cũng vì ghét ma khí mà Hỏa Hỏa thường trốn trong ấn ký trên tay Tôn Kỳ nhưng mà tại Ma Hoàng Sơn, Hỏa Hỏa có thể thoải mái vui chơi.

Tôn Kỳ cũng không rõ vá Thiên Hải cần làm như thế nào? có nguy hiểm gì? Vậy nên hắn tận lực chuẩn bị nhiều một chút.

Và thứ hắn có thể chuẩn bị nhiều nhất lúc này chính là đan dược.

Nửa năm trôi qua, Tôn Kỳ đã luyện được rất nhiều đan dược, đủ mọi chủng loại. Trong thời gian này Tôn Kỳ cùng với Hỏa Hỏa nghiên cứu xem như thế nào vá Thiên Hải?

Qua nhiều lần tranh luận, bọn họ vẽ ra một quá trình mà theo bọn họ là tốt nhất.

Bước đầu tiên là tích chứa khí, tức là dự trữ linh khí.

Bước thứ hai sẽ dùng khí làm nguyên liệu nhóm lửa. Hỏa Hỏa sẽ hấp thụ linh khí rồi phóng thích hỏa năng của mình.

Bước thứ ba là dùng hỏa năng để nung nóng toàn Thiên Hải. Sau đó sẽ dùng Tạo Hóa Mẫu Thổ lấp những khe nứt.

Bước thứ tư là dùng Thiên Địa Thần Thủy gắn kết Tạo Hóa Mẫu Thổ vào Thiên Hải, đồng thời làm nguội Thiên Hải.

Bốn bước này tuy nói ra đơn giản nhưng nguy hiểm trong đó vô cùng khó lường, bất cứ một bước nào trong đó cũng ẩn chứa nguy cơ, chỉ cần một chút sai lầm sẽ khiến hồn tiêu phách tán.

Tôn Kỳ lúc này đang tĩnh tọa tại trong trung tâm lăng tẩm Ma Hoàng Sơn, hắn đang tập trung tinh thần, điều chỉnh trạng thái đến mức tốt nhất. Hỏa Hỏa lúc này nghiêm túc ngồi bên cạnh, lần này nó cũng phải hết sức tập trung. Tôn Kỳ nếu như xảy ra chuyện, Hỏa Hỏa không có chỗ nương tựa, có thể nó cũng sẽ chết.

Mười ngày trôi qua.

Tôn Kỳ mở mắt, quát:

“Chính là lúc này!”

Hắc động lập tức hiển hóa. Một vòng xoáy nhỏ xuất hiện tại Đan Điền, sau đó mở rộng đến đường kính một thước. Hắc động xoay tròn thôn phệ lấy ma khí trong ma thạch.

Từng viên ma thạch nhanh chóng bị hút cạn ma khí, rã rạc vỡ ra.

Ma khí được chuyển hóa thành linh khí, Tôn Kỳ vẫn để linh khí tích chứa trong hắc động chưa vội truyền lại Thiên Hải.

Qua hai mươi tức thời gian, ma thạch đã bị hao hết. Tôn Kỳ lại vỗ túi bay ra rất nhiều đan dược.

Những viên đan dược không ngừng bay nhập vào hắc động.

Linh khí tích chứa trong hắc động căng phồng như muốn nổ ra. Tôn Kỳ vẫn đang cố gắng nén ép, tích chứa linh khí nhiều nhất có thể, mặt hắn lúc này căng cứng đỏ ửng.

Lại qua năm mươi tức thời gian, Tôn Kỳ cắn răng quát:

“Hỏa Hỏa!”

Hỏa Hỏa hiểu ý, xung quanh nó bốc cháy, từng tia hỏa năng như sợi tơ lượn lơ trên cánh tay Hỏa Hỏa.

Hỏa Hỏa bay vào đầu Tôn Kỳ, lơ lửng trên Thiên Hải.

Hắc động lúc này thả ra cỗ linh khí đã tích chứa. Linh khí như là một con lũ quét, ào ào tràn vào Thiên Hải.

Hỏa Hỏa há miệng, hút lấy linh khí. Bụng của Hỏa Hỏa dần phình to, nó lúc này đang chuyển hóa linh khí thành hỏa năng, tích chứa trên cánh tay.

Tôn Kỳ sắc mặt chuyển từ đỏ sang tái nhợt, vừa chuyển hóa năng lượng thành linh khí đổ vào Thiên Hải vừa để cho Hỏa Hỏa hấp thụ linh khí làm cho cơ thể của hắn phải chịu áp lực rất lớn.

Thiên Hải cũng bắt đầu rung rinh, từng khe nứt mở rộng, những khe nứt mới sinh ra.

Có thể nói lần vá Thiên Hải này, Tôn Kỳ đánh cược bằng mạng sống của mình, không thành công ắt chết.

Hỏa Hỏa cũng là chịu áp lực không nhỏ, thân hình của nó đang dần phình to như một quả bóng nhưng nó vẫn không ngừng hút lấy linh khí. Từng sợi hỏa năng lần lượt sinh ra lượn lơ quanh thân Hỏa Hỏa.

Tôn Kỳ lúc này gian nan hỏi:

“Còn chịu được không?”

“Vẫn tốt hơn người!” Hỏa Hỏa cũng là khó khăn đáp lời.

Lại qua ba mươi tức thời gian sau, Hỏa Hỏa đã đến cực hạn, nó vội nói:

“Không được rồi! ta đã đến giới hạn.”

Nói xong nó liền đưa tay về phía trước, vô số sợi hỏa năng bắn vào vách thành Thiên Hải.

Cả Thiên Hải ầm ầm nổi sóng gió, Thiên Hải bị nung đỏ nhưng vẫn chưa có dấu hiệu hòa tan.

Tôn Kỳ lúc này không ngừng ói ra từng ngụm linh khí. Nhưng Tôn Kỳ lại ngay lập tức thôi thúc hắc động thôn phệ đan dược bổ sung linh khí.

Tôn Kỳ gian nan nói:

“Còn chưa được. Nhanh tung hết hỏa năng ra đi!”

“Người còn có thể chịu đựng được không?” Hỏa Hỏa lo lắng hỏi.

“Người yên tâm ta còn rất tốt.” Tôn Kỳ nói.

“Được!” Hỏa Hỏa làm ra quyết định. Nó há miệng, từ trong bụng phun ra vô số tia hỏa năng.

Thiên Hải từ biển linh khí lập tức hóa thành biển lửa. Thiên Hải nóng đỏ dần dần có dấu hiệu hòa tan.

Khi Thiên Hải hòa tan, trên khuôn mặt Tôn Kỳ vằn vẹo đau đớn, Tôn Kỳ vẫn đang chịu đựng thống khổ vô cùng. Đúng vào lúc này, Tôn Kỳ cảm thấy thần thức của hắn đang dần suy yếu.

Tôn Kỳ sắc mặt tái mét, biến cố không nằm trong tính toán xuất hiện.

Thiên Hải hòa tan làm thần thức cũng dần biến mất, không có thần thức thì không thể tạo hình cho Tào Hóa Mẫu Thổ lấp đầy những khe nứt.

Sinh tử nguy cấp, buộc Tôn Kỳ phải nhanh chóng đưa ra giải pháp.

Hắn run run tay lấy Tào Hóa Mẫu Thổ từ trong túi ra. Tôn Kỳ lấy thần thức bọc lại khối Tào Hóa Mẫu Thổ, đưa vào trong Thiên Hải. Tôn Kỳ giọng thều thào.

“Thần thức của ta đang yếu dần. Đến lúc đó phải nhờ người tạo hình cho Tào Hóa Mẫu Thổ.”

“Được.” Hỏa Hỏa trả lời dứt khoát.

Tôn Kỳ lúc này cũng lấy ra Thiên Địa Thần Thủy. Hắn bây giờ phân vân là hiện tại nên đưa thần thủy vào Thiên Hải hay là đợi lúc vá xong Thiên Hải mới

đưa thần thủy vào làm mát.

Nếu như hiện tại đưa vào Thiên Hải thì thần thủy có thể làm hạn chế hỏa năng của Hòa Hòa, như vậy thì mọi cố gắng nung chảy Thiên Hải trở thành công cốc.

Nếu như đợi và xong Thiên Hải mới đưa vào thì sợ lúc đó thần thức của hấn đã tan hết. Thiên Hải không được làm nguội kịp thời sẽ sinh ra nguy hiểm gì? hấn không biết được. Lại nói bốn nguyên tố là cân bằng lẫn nhau, bây giờ thiếu mất một nguyên tố, hậu quả sẽ ra sao? Hấn cũng không biết được.

Phải làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: Đốc hết sức

Thiên Hải lúc này nóng đỏ như một thanh thép, bốn bên vách Thiên Hải bắt đầu hóa lỏng, mềm dẻo như sáp nến, từ từ chảy xuống.

Thần thức của Tôn Kỳ cũng dần tan rã theo, hấn bắt đầu lâm vào mê man.

Tôn Kỳ cố dùng chút sức lực còn lại cầm lên Tịnh Ngọc Bình, hấn mở nắp bình ra.

Một giọt nước màu lam nhạt bay ra khỏi miệng bình lơ lửng trong không trung. Một cảm giác mát lạnh tràn ngập lồng ngực.

Không khí tươi mát làm cho Tôn Kỳ cảm thấy đầu có chút thanh tỉnh, đau đớn cũng được giảm nhẹ một chút.

Ngoài những thứ đó ra tựa hồ giọt nước này cũng không có cái gì quá chấn động, hấn không hiểu tại sao trước đó bọn Thần Chủ lại dặn dò phải cẩn thận khi mở nắp bình vì có thể gây nên động tĩnh không nhỏ.

Tôn Kỳ không biết được rằng từ khi giọt thần thủy ra ngoài, khuôn viên trăm dặm quanh Ma Hoàng Sơn, tất cả hơi nước đều rực rạch. Bọn chúng như được triệu hoán, đều bay về một hướng.

Mấy nhóm đạo tặc khu vực gần đó đều cảm nhận được sự khác thường này.

“Đại ca, chuyện này là sao vậy?”

“Không biết nữa. Lão tam, người đọc nhiều sách có biết là chuyện gì không?”

“Chuyện này đệ chưa bao giờ gặp qua trong sách. Nhưng mà có dị tượng tất có cơ duyên.”

“Ý tam đệ là...”

“Có thể là cơ duyên nào đó xuất thế gây ra động tĩnh.”

“Đại ca, vậy chúng ta còn không mau đi đoạt. Động tĩnh lớn như vậy hấn là mấy tên kia cũng biết.”

“Đại ca, cơ duyên luôn đi cùng với nguy hiểm. Đại ca suy nghĩ cẩn trọng.”

Tên đại ca nhóm đạo tặc trầm ngâm một chút, sau đó đưa ra quyết định:

“Cơ duyên xuất thế, ai cũng có phần. Liều thì ăn nhiều. Các huynh đệ theo ta đoạt cơ duyên.”

Mấy tên đạo tặc còn lại hò reo hưởng ứng.

Lúc này, có một lão giả đang bay nhanh bỗng nhiên dừng lại nhìn về một phương hướng, ánh mắt như điều hâu. Lão lẩm bẩm trong miệng:

“Có động tĩnh lạ, là ai gây ra? Có thể là bảo vật xuất thế. Hắc... hắc... đại cơ duyên của ta đến rồi sao?”

Tại một góc nào đó, có một nhóm thân ảnh đang vây giết một con ma thú. Bọn họ bỗng nhiên cảm thấy bất thường, quay đầu nhìn về một phương hướng.

Trong khoảng khắc này, con ma thú thấy được khe hở liền đốc sức chạy trốn. Một tên thanh niên lúc này mới sực tỉnh, quát:

“Súc sinh đứng lại!”

Hắn tức giận muốn đuổi theo nhưng đã bị tên thanh niên dẫn đầu ngăn lại. Hắn nói:

“Có chuyện lạ, tất có cơ duyên. Chúng ta nhanh chóng đi tìm cơ duyên. Coi như tha cho con súc sinh kia một mạng.”

Tại một chỗ khác, một đám tùy tùng đang vây quanh một tên thanh niên. Tên thanh niên đang phe phẩy quạt làm dáng thì hắn đột nhiên dừng lại, nhíu mày nghi hoặc.

“Là chuyện gì?”

Một tên hộ vệ thân cận suy nghĩ một chút rồi nói:

“Có thể là dị bảo hoặc cũng thể là có kẻ giờ trò.”

Một tên tháp tùng tiến lên nịnh nọt, nói:

“Dị thường này có thể là do dị bảo xuất thế. Chúc mừng công tử mới ra ngoài đã nhặt được dị bảo! công tử quả là thiên tuyển không thể nghi ngờ.”

Tên thanh niên xếp quạt mỉm cười nói:

“Đi! Xem thử thế nào?”

Tại rất nhiều phương hướng đều có những màn tương tự như trên.

Hoi nước lúc này tụ đến Ma Hoàng Sơn càng lúc càng nhiều, hình thành một khối mây đen khổng lồ trên đầu Ma Hoàng Sơn. Từ trên đám mây, sấm chớp đùng đùng, mưa trút xuống xối xả. Giống như một trận bão sấm sét.

Những thân hình lần lượt xuất hiện gần Ma Hoàng Sơn, bọn họ nhìn nhau không thiện cảm, ần ần còn có sát khí. Nhưng mà bọn họ cũng là kiềm chế không ra tay.

Cơ duyên chưa thấy đâu mà đã ra tay chém giết thì thật là ngu ngốc.

Trong đám bọn họ rất nhiều kẻ nhận ra ngọn núi kia, thậm chí có vài kẻ còn thử đi lên ngọn núi. Bọn họ không nói lời nào nhưng mà trong bụng lại đang nghĩ thầm: truyền thuyết trên ngọn núi này có vô thượng bảo vật chẳng lẽ là thật. Mà lại đúng hôm nay sẽ mở ra. Vậy không phải bọn họ có cơ hội đoạt lấy cơ duyên thượng cổ này sao?

Có kẻ đã rục rịch chuẩn bị vượt qua gió mưa sấm chớp tiến về Ma Hoàng Sơn. Một tên không còn kiên nhẫn liền trực tiếp xông vào cơn bão, nhưng chỉ đi được vài bước thì hắn đã bị một tia sét đánh tan xác.

Mấy kẻ muốn xông vào lập tức dừng chân, yên tĩnh quan sát tiếp.

Bên trong lăng mộ thì vẫn là một mảnh yên bình.

Tôn Kỳ lúc này nằm vật trên sàn, ý thức mơ hồ, hơi thở ngắt quãng, thỉnh thoảng ngón tay của hắn sẽ nhúc nhích một chút.

Hắc động tự hành hấp thụ năng lượng xung quanh, theo như lệnh đặt sẵn của Tôn Kỳ.

Tại trong đầu Tôn Kỳ, Thiên Hải đã tan chảy phần lớn. Hòa Hòa lúc này cũng đã dùng tới năng lượng bản nguyên, nó như một ngọn đuốc sáng bốc cháy hùng hực. Nó đang bộc phát ra hết hỏa năng của mình, có thể nghĩ được sau đó nó sẽ rơi vào trạng thái cực độ suy yếu nhưng vì giúp Tôn Kỳ, cũng là giúp chính mình nên nó bỏ ra cả năng lượng bản nguyên của mình làm tiền đặt cược.

Lúc này Tào Hóa Mẫu Thổ cũng đang dần tan chảy, nhỏ xuống những giọt chất lỏng.

Chất lỏng này khi rớt xuống Thiên Hải thì lập tức hòa cùng Thiên Hải làm một. Chính vì thấy được điều này nên Hòa Hòa mới nảy ra một suy nghĩ: có thể dùng Tào Hóa Mẫu Thổ hòa cùng Thiên Hải, lúc đó hai sẽ thành một không còn tách rời, như vậy thì chẳng phải còn tốt hơn là dùng Tào Hóa Mẫu Thổ lấp những khe nứt Thiên Hải hay sao?

Vậy nên Hòa Hòa mới dốc cả năng lượng bản nguyên ra để hóa lỏng cả Thiên Hải và Tào Hóa Mẫu Thổ.

Khi Tào Hóa Mẫu Thổ và Thiên Hải đã hoàn toàn hòa thành một. Hòa Hòa đang bốc cháy hùng hực bỗng nhiên ngọn lửa trên thân nhanh chóng suy tàn, nó đã đến giới hạn, không thể lại tiếp tục. Nó mỉm cười nói thầm:

“Cũng may là vừa đủ hóa lỏng cả hai. Việc còn lại thì do người rồi.”

Hòa Hòa búng ngón tay, một đốm lửa nhỏ bay ra đánh vào cái kén gần đó.

Cái kén khi bị đốm lửa đánh vào lập tức rung rinh, từng sợi tơ trắng tách ra lượn lờ rồi lại kết thành hình người tiểu nhân giống Tôn Kỳ. Đây chính là thần thức của Tôn Kỳ kết thành.

Tôn Kỳ trong lúc nguy nan, hần quyết định thu lại toàn bộ thần thức cùng ý thức, kể cả quyền điều khiển cơ thể cũng thu lại. Hần kết tất cả thần thức thành một cái kén bao bọc lấy ý thức. Để bảo tồn phần thần thức và ý thức còn lại.

Trước đó hần đã dặn Hòa Hòa lúc vá thành công thì mới được đánh thức hần.

Nhưng hiện tại hần nhìn xuống Thiên Hải, lúc này đã hóa thành một đồng chất lỏng, hần nhú mảy dăm chiều, nghĩ thầm tên Hòa Hòa lại đề bài toán khó nhất cho ta giải quyết.

Đành vậy! chỉ có thể đánh cược một lần.

Hần hiểu được vì sao Hòa Hòa không vá Thiên Hải bằng Tạo Hóa Mẫu Thổ mà lại hòa tan cả hai thành một. Nếu có thể từ đồng chất lỏng này tạo lại Thiên Hải thì thực lực của hần sẽ tăng gấp nhiều lần lúc trước.

Tôn Kỳ lúc này kéo ra một sợi thần thức, sợi thần thức này liên kết hần với Thiên Địa Thần Thủy bên ngoài.

Trước khi hóa kén, Tôn Kỳ cũng đã lấy thần thức bọc lại giọt Thiên Địa Thần Thủy, sau đó cột một sợi thần thức từ kén bọc Thiên Địa Thần Thủy vào kén của hần.

Kén bọc Thiên Địa Thần Thủy theo sợi thần thức bị kéo mà từ từ chui vào trong đầu Tôn Kỳ.

Một lúc sau, Tôn Kỳ thu lại thần thức bọc Thiên Địa Thần Thủy, lộ ra một giọt nước long lanh. Không khí mát lạnh từ giọt nước tỏa ra.

Tôn Kỳ lập tức lấy thần thức cuốn lên từng khối chất lỏng Thiên Hải, tạo hình rồi dựng thành vách Thiên Hải.

Khối chất lỏng vừa mới dựng thành vách tường lại nhỏ giọt chảy xuống, Tôn Kỳ lập tức lấy Thiên Địa Thần Thủy làm nguội bức tường.

Bức tường vừa chạm phải Thiên Địa Thần Thủy tức thời đông cứng.

Tôn Kỳ thấy vậy nở nụ cười: quả nhiên hiệu quả.

Sau đó Tôn Kỳ tiếp tục cuốn lên từng khối chất lỏng đắp lên thành tường cao.

Mỗi lần đắp được một khối chất lỏng, Tôn Kỳ lại hao mất một sợi thần thức, Thiên Địa Thần Thủy cũng hao mất một tia.

Tôn Kỳ lúc này chính là đánh cược tiêu hao, hy vọng thần thức và thần thủy vừa đủ dựng lại Thiên Hải.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, Thiên Hải đang dần thành hình, lần này Tôn Kỳ dốc hết sức mở rộng Thiên Hải lớn hơn lúc trước.

Thần thức hình thành tiểu nhân Tôn Kỳ từ từ bóc tách ra thành những sợi thần thức, đôi chân biến mất, sau đó là hông eo rồi lên đến ngực, hai tay cũng dần biến mất, rồi đến cổ, cuối cùng cả đầu cũng bị bóc tách đi ra.

Một sợi thần thức cuối cùng cuốn lấy một khối chất lỏng đắp lên tường thành, một tia thần thủy nhanh chóng bay tới làm nguội. Sợi thần thức này sau đó tan biến vào trong Thiên Hải.

Tôn Kỳ đã hoàn toàn không còn thần thức, ý thức cũng chìm vào ngủ say.

Tôn Kỳ lúc này đã rơi vào trạng thái chết lâm sàng.

Thiên Hải lúc này vẫn đang còn đỏ rực như than hồng.

Thời gian như thoi đưa, có lẽ đã qua rất lâu, cũng có lẽ mới chỉ qua vài hơi thở.

Thiên Hải nguội dần trở lại nhiệt độ bình thường nhưng mà vẫn không có chuyện gì phát sinh. Hắc động vẫn luôn xoay tròn thôn phệ năng lượng xung quanh hóa thành linh khí đổ vào Thiên Hải.

Nhưng mà Thiên Hải không hề tiếp nhận linh khí mới đổ vào.

Tôn Kỳ khi rơi vào trạng thái chết lâm sàng, cơ thể hần dần tan biến. Quá trình này chậm nhưng vẫn đang diễn ra.

Đây chính là quy tắc tự nhiên, khi nguội chết, thân nguội sẽ hóa thành bụi tro, trả lại năng lượng cho thiên địa.

Tôn Kỳ lúc này đã mất đi toàn bộ ý thức, hần đã không thể làm được gì. Còn Hòa Hòa sau khi tiêu hao cực độ, nó đã tự động chìm vào trong ngủ say.

Trong tòa lăng mộ này hoàn toàn yên tĩnh, không có bất kỳ ai. Không ai có thể giúp được Tôn Kỳ.

Có lẽ lăng mộ của bảy mươi hai Ma Hoàng cũng chính là nơi chôn thân của Tôn Kỳ.

Bên ngoài Ma Hoàng Sơn, sau khi Thiên Địa Thần Thủy biến mất thì hơi nước cũng không tập trung lại nữa, mây đen trên cao cũng dần tan đi, mưa nhỏ dần, sấm chớp thỉnh thoảng mới xuất hiện.

Đám mây quanh Ma Hoàng Sơn ánh mắt sáng rực, bọn hắn biết mây đen sắp tan, cơ hội lên núi đã gần đến.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 160: Khởi động lại thiên hải

Tại một cảm địa nào đó, có một đôi mắt mở ra. Đôi mắt nhìn về phương xa, xuyên thủng không gian, thời gian. Một giọng nói thì thầm vang lên, thiên địa cùng hợp:

“Để ta giúp ngươi một tay!”

Lúc này tại trên không tầng hắc vân Ma giới, sấm chớp nổ ra đùng đùng, ánh sáng tụ hóa thành những thanh quang minh chỉ kiếm đâm phá tầng hắc vân.

Tại bên dưới Ma Hoàng Sơn, khi đám tham lam đang cố xông lên núi nhưng dù có cố gắng thế nào thì bọn hắn mãi mãi cách xa ngọn núi này, không thể tiến gần nửa bước.

Đúng vào lúc này, tầng hắc vân rạn nứt, có tên chú ý điều này, hắn giơ tay chỉ lên:

“Nhìn kìa! Là chuyện gì xảy ra?”

Đám bọn họ lập tức ngưng lại cùng nhìn lên trời. Tầng hắc vân đang nứt ra từng khe, từ trong khe nứt có ánh sáng tỏa ra. Các khe nứt xuất hiện ngày càng nhiều, như một cái mạng nhện.

Một lão giả neho mắt nhìn, sau đó giật mình kêu lên:

“Không tốt!”

Vừa nói xong, lão vội lùi thân phóng ra xa nhưng đúng vào lúc này tầng hắc vân vỡ nát ra, ánh sáng từ trên trời trút xuống. Đám bên dưới hoảng sợ chạy tán loạn.

Những tia sáng như những thanh quang minh chỉ kiếm khi trút xuống liền giao sát tất cả tội lỗi thế gian. Không một tên Ma tộc nào có thể thoát được, đều bị hóa thành tro bụi dưới những thanh kiếm trùng phạt tội ác.

Ánh sáng bao trùm toàn bộ Ma Hoàng Sơn tạo thành một lối đi thông thiên, thiên địa vạn vật quy tắc thông qua lối đi này trút xuống Ma Hoàng Sơn.

Không chịu bất kỳ ngăn gì, thiên địa vạn vật quy tắc đi xuyên qua mọi ngăn cách đi vào trong lăng mộ Ma Hoàng Sơn. Tất cả tụ lại hóa thành những sợi tơ mỏng chui vào trong đầu Tôn Kỳ.

Những sợi tơ này tiến vào Thiên Hải liền đâm vào trong vách Thiên Hải hòa nhập vào trong. Mỗi khi có một sợi tơ đâm vào, Thiên Hải lại sáng lên một chút.

Sau khi có rất nhiều sợi tơ đâm nhập vào trong làm Thiên Hải bùng sáng lên giống như được khởi động lại. Linh khí ào ào đổ vào Thiên Hải làm cho Thiên Hải càng lung linh lộng lẫy.

Năm xưa, Tôn Kỳ mở Thiên Hải cần có thiên địa vạn vật quy tắc tẩy lễ mới mở ra được. Bây giờ Tôn Kỳ dựng lại Thiên Hải cũng cần có thiên địa vạn vật quy tắc tẩy lễ một lần nữa.

Tôn Kỳ lúc này vẫn đang mê man vô định, bỗng nhiên ngón tay của hắn nhúc nhích, khóe mắt giật giật. Lại qua một lúc nữa, một sợi thần thức sinh ra, rồi sợi thứ hai, thứ ba. Thần thức Tôn Kỳ dần khôi phục. Tiếp sau đó ý thức cũng được gọi dậy từ giấc ngủ say.

Tôn Kỳ gian nan mở ra đôi mắt, hắn cảm thấy toàn thân vô lực. Hắn tưởng rằng mình đã chết, như vừa đặt một chân vào tử môn quan, nhưng rồi hắn được kéo ra khỏi giấc ngủ ngàn thu.

Tôn Kỳ kiểm tra Thiên Hải của mình. Hắn vui mừng phát hiện Thiên Hải đã hoàn toàn được chữa lành. Không những thế Thiên Hải còn được mở rộng hơn trước, từng sợi linh khí đang du động chảy vào Thiên Hải.

Hắn lập tức thôi thúc hắc động tăng tốc xoay tròn thôn phệ. Từng đợt linh khí không ngừng đổ vào Thiên Hải, Tôn Kỳ lại điều khiển linh khí đi khắp toàn thân, thoải mái cơ thể.

Một lúc sau, Tôn Kỳ chống tay ngồi dậy, vồ túi bên hông, đan được từ trong túi không ngừng bay ra nhập vào hắc động. Linh khí ồ ạt đổ vào Thiên Hải. Tôn Kỳ chậm rãi đứng lên, thần thức mở rộng.

Mười thước... trăm thước... một dặm... mười dặm...

Khi hắn càn quét bên ngoài mười dặm thì hắn giật cả mình, thềm kêu: không tốt!

Hắn cũng không ngờ động tĩnh lại lớn như vậy. Hắc vân bị chọc thủng một lỗ lớn, ánh sáng trút xuống tàn phá bừa bãi ma địa. Nhưng hắn tại trong Ma Hoàng Sơn vẫn bình yên vô sự.

Tôn Kỳ cũng không biết chuyện gì xảy ra. Hắn cảm thấy mình vừa mới ngất đi một lúc khi mở mắt ra thì đã như vậy. Chẳng lẽ nói: đây chính là động tĩnh lớn mà đám Thần Chủ nhắc đến khi mở Tịnh Ngọc Bình thả ra Thiên Địa Thần Thủy.

Đây nào chỉ là động tĩnh lớn, rõ ràng là chọc thủng trời mà.

Tôn Kỳ cảm thấy sợ hãi, động tĩnh nơi đây rất nhanh sẽ thu hút cao tầng Ma tộc chú ý, hắn cần phải rời khỏi đây ngay lập tức. Tôn Kỳ chống lên thân thể yếu ớt, lê bước ra khỏi lăng mộ.

Khi bước ra khỏi Ma Hoàng Sơn, hắn cảm thấy may mắn vì không thấy được ai gần đó. Có lẽ động tĩnh mới xảy ra nên chưa có ai đến.

Tôn Kỳ đi dưới ánh sáng lại không cảm thấy chút nào khó chịu ngược lại có cảm giác như được thanh tẩy.

Cũng trong lúc này, tại một chỗ nào đó trong Ma giới, một đôi mắt mở ra, ánh mắt sâu thẳm như hắc động. Một giọng nói mờ mịt vang lên:

“Là kẻ nào dám loạn Ma giới?”

“Là hương ngọn núi kia.” Một giọng nói khác đáp lời.

“Đã qua trăm ngàn năm lâu, bọn hắn phải chết rồi” Lại một giọng nói khác vang lên.

“Lão Tứ, năm xưa là người giải quyết bọn hắn. Không phải người nói bọn hắn chắc chắn đã chết?” Một giọng nói chất vấn vang lên.

“Hừ! Ta chắc chắn bọn hắn đã chết. Đây có lẽ là chút thủ đoạn bọn hắn để lại. Đã chết rồi còn không chịu yên. Ta sẽ đích thân ra tay giải quyết chuyện này.”

“Lão Tứ, vậy thì phiền người rồi.”

Một đám khói đen bay ra tiến về phía Ma Hoàng Sơn.

Nếu Tôn Kỳ nghe được đoạn đối thoại này sẽ kinh hãi phát hiện: đại khủng bố năm xưa giết chết các Ma Hoàng vẫn còn tồn tại, không hề chết đi như hắn nghĩ, càng đáng sợ hơn chính là đại khủng bố không chỉ có một.

Đám khói đen này bay gần lại thông lộ ánh sáng, một giọng nói trầm ngâm vang lên:

“Đây giống như là thủ đoạn của bọn Thần tộc. Chẳng lẽ đám Ma Hoàng đã cấu kết với Thần tộc bố cục gì đó. Hoặc chỉ là trùng hợp. Ta cần xem xét kỹ càng.”

Từ trong đám khói thò ra một bàn tay đánh vào thông lộ ánh sáng.

Ầm... ầm... nổ vang. Thông lộ ánh sáng lắc lư rung chuyển nhưng vẫn chưa bị phá.

“Kẻ tạo ra thông lộ ánh sáng thực lực không tầm thường. Bọn Thần tộc rốt cuộc đang muốn làm cái gì?”

Vừa nói một đại thủ chương vừa bay ra đánh vào thông lộ ánh sáng. Chỉ một chút sau, thông lộ ánh sáng bị đánh nát, tầng hắc vân nhanh chóng lấp lại lỗ hổng.

Đám khói đen lại không để ý đến lỗ thủng trên cao mà tập trung chú ý vào Ma Hoàng Sơn. Suy nghĩ một chút, đám khói đen bay vào nhưng mà giống như trăm ngàn vạn năm trước, đám khói đen vẫn không thể đi vào chân núi.

Đám khói đen trầm ngâm một chút rồi bỏ đi ý định xông vào Ma Hoàng Sơn, đám khói đen nói thầm: trận pháp bao quanh Ma Hoàng Sơn đã bị hư hại, có lẽ sau nhiều năm nữa sẽ tự động biến mất.

Sau đó đám khói đen dần dần tan biến.

Vài tức thời gian sau, có bóng hình lấp lóe xuất hiện, hắn nhìn Ma Hoàng Sơn ánh mắt lộ ra tham lam.

“Vẫn nói ngọn núi này cất giấu vô thượng cơ duyên, chẳng lẽ hôm nay sẽ xuất thế. May mắn ta là kẻ đến đầu tiên.”

Nói rồi hắn lập tức xông lên núi.

Lại qua vài tức hơi thở, lần lượt có bóng hình xuất hiện. Tất cả bọn họ đều ở cách xa Ma Hoàng Sơn ngoài mười dặm nên khi Thiên Địa Thần Thủy thu hút hơi nước gây ra động tĩnh bất thường thì bọn họ không hề biết.

Nhưng khi tầng hắc vân bị chọc thủng gây ra chấn động lớn thì mới gây chú ý cho bọn họ. Đa phần bọn họ đều cho rằng là tuyệt thế bảo vật xuất thế nên mới nhanh chân đến đây. Bọn họ còn cho rằng mình là nhóm đầu tiên đến.

Sau đó dưới chân Ma Hoàng Sơn lại nổi lên một đợt tranh chấp. Nhưng tất cả chuyện đó đã không còn liên quan tới Tôn Kỳ.

Hắn lúc này đang trong một hang động nhỏ tại trong một vách núi.

Tôn Kỳ biết được bản thân còn đang ở trạng thái suy nhược mà động tĩnh nơi đây lại quá lớn, rất nhanh sẽ thu hút đám tham lam chạy đến, nếu như hắn gặp được bọn họ thì vô cùng không tốt. Vậy nên hắn quyết định tìm một hang động trốn tránh.

Tôn Kỳ tại trong hang động tĩnh tọa, không ngừng hấp thụ đan dược. Từng sợi linh khí sinh ra đổ vào Thiên Hải. Hắn ngay lập tức rút linh khí từ Thiên Hải chảy vào ấn ký của Hòa Hòa.

Nhưng mà ấn ký vẫn trơ ra không hề có phản ứng với linh khí.

Trong lòng Tôn Kỳ lúc này vô cùng lo lắng cùng khẩn trương, miệng không ngừng lầm bầm:

“Hấp thụ đi... hấp thụ đi... hấp thụ đi mà... Hòa Hòa, ngươi nhất định không được xảy ra chuyện gì... ngươi nhất định phải sống...”

“Không có ngươi, cuộc đời của ta sẽ vô cùng cô độc. Ngươi chính là bằng hữu duy nhất của ta. Ngươi không được bỏ ta lại một mình.”

Sau khi liên tục đổ linh khí vào ấn ký, tất cả linh khí đều bị trôi đi nhưng rồi bỗng nhiên có một sợi linh khí biến mất vào trong ấn ký. Tôn Kỳ thấy vậy thì ánh mắt sáng lên tràn đầy hy vọng, hắn lại càng thêm nỗ lực hấp thụ đan dược chuyển thành linh khí.

Mặc dù sẽ gây phụ tải cho cơ thể hắn nhưng mà hắn không bận tâm, một chút sức ép nên cơ thể không quan trọng bằng tính mạng Hòa Hòa.

Khi đã có sợi thứ nhất linh khí bị hấp thụ thì sẽ có tiếp sợi thứ hai, thứ ba...

Ấn ký dần dần sáng lên, linh khí bị hút vào ấn ký ngày càng nhiều. Rồi ấn ký giống như một sa mạc khô cằn tham lam hút lấy linh khí.

Một lúc sau, sắc mặt Tôn Kỳ lúc đỏ lúc tái, hiển nhiên là áp lực hắn đang chịu rất lớn. Nhưng mà hắn vẫn cố chịu đựng, liên tục truyền linh khí vào trong ấn ký.

Khi ấn ký đã hoàn toàn được thắp sáng. Một đốm lửa bay ra khỏi ấn ký, nó đảo đảo ngó xung quanh.

Tôn Kỳ nhìn thấy đốm lửa vui mừng không thôi, hắn cười nói:

“Hòa Hòa, ngươi rốt cuộc không sao?”

Đốm lửa ngơ ngác nhìn Tôn Kỳ hỏi lại:

“Hóa Hóa? Hóa Hóa là ai? Ngươi là ai? Ta là ai? Ta đang ở đâu?”

Tôn Kỳ nghe lời này lập tức ngẩn ngơ: Hóa Hóa bị sao thế này? Chẳng lẽ do hao tổn quá nhiều năng lượng bản nguyên nên nó đã bị mất đi một phần ý thức?

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 161: Nhất bộ nhất cấp

Tôn Kỳ nhìn Hòa Hòa vô cùng lo lắng, trong lòng hắn ẩn ẩn có sự nhói đau lẫn dần vật, nếu không phải vì giúp hắn, Hòa Hòa đã không phải như thế.

Hắn tự trách chính mình vô năng, Hòa Hòa từ khi đi theo hắn liên tục phải lâm vào hiểm cảnh, nhiều lần phải đối mặt với sinh tử sống chết. Hòa Hòa cũng đã hai lần phải sử dụng năng lượng bản nguyên.

Tôn Kỳ cảm thấy có lỗi với Hòa Hòa, hắn tự nhủ lòng từ bây giờ sẽ đối xử với Hòa Hòa thật tốt.

Tôn Kỳ đưa tay nhẹ nâng ngọn lửa nhỏ trong lòng bàn tay, giọng có chút xúc động nói:

“Người là Hòa Hòa, là bằng hữu tốt nhất của ta.”

Đốm lửa nhảy nhót, mở miệng nói:

“Ta cảm thấy cái tên Hòa Hòa không hợp với ta. Cái tên của ta phải là uy phong bát phương, trấn áp đương thời, vạn cổ vô địch. Đúng rồi! Hãy gọi ta là Hòa tổ. Cái tên này mới phù hợp với phong thái, sự thông minh của ta...”

Đốm lửa nhỏ này một hơi lái nhái đủ thứ về bản thân. Tôn Kỳ ánh mắt giật giật, giọng điệu của đốm lửa này có chút quen.

Tôn Kỳ cắt đứt lời đốm lửa nhỏ huyền thuyên, hấn hỏi:

“Người có định trở lại Hòa Khu?”

“Hòa Nguyên sao? Ta chờ về đây làm gì? Ta...” Đốm lửa nhỏ đang nói bỗng nhiên dừng lại, nó cảm thấy hình như mình đã lỡ miệng, vội chữa lại.

“Hòa Khu? Hòa Khu nào cơ?”

Tôn Kỳ hừ lạnh, tên Hòa Hòa này vậy mà dám lừa hấn, làm hấn còn lo lắng cho nó. Tôn Kỳ nói:

“Hòa Hòa, người còn giả vờ nữa thì ta sẽ cắt không cho người linh khí.”

“Này... này... người đừng có làm như vậy. Ta còn đang rất yếu đây này.” Hòa Hòa vội nói.

“Người vậy mà dám lừa gạt ta, uống cho ta đã lo lắng cho người.” Tôn Kỳ giọng có chút tức giận.

“Hắc... hắc... có phải ta diễn rất đạt đúng không! Người suýt nữa đã khóc rống lên rồi.” Hòa Hòa cười vui vẻ nói.

Tôn Kỳ hừ một tiếng rồi đứng dậy, lại không thèm tranh cãi tiếp với tên Hòa Hòa này, hấn tự nói thầm trong bụng: cũng may ta ở dạng hồn phách, không có thực thể, không thể có nước mắt được nếu không sẽ bị tên Hòa Hòa này lấy ra trêu đùa.

Hòa Hòa lúc này từ đốm lửa biến hóa thành hình người tiểu nhân như mọi khi. Nhưng mà thân hình của nó nhỏ hơn, hiển nhiên là tiêu hao trước đó rất lớn, không phải giả tạo. Hòa Hòa đứng trên vai Tôn Kỳ liú riu đòi đổi tên là Hòa tổ.

Tôn Kỳ thì mặc kệ nó, hấn đứng dậy đẩy ra tảng đá cửa hang.

Hòa Hòa thấy không thể thuyết phục Tôn Kỳ đổi tên gọi, đành nói sang chuyện khác:

“Người bây giờ tính thế nào? Trở lại thành Hắc Liên sao?”

Tôn Kỳ cười nói:

“Tạm thời không trở lại thành Hắc Liên. Trước tiên ta cần khôi phục tu vi, sau đó đi đòi nợ.”

Nói xong, Tôn Kỳ bước ra khỏi hang.

Tôn Kỳ vỗ túi bên hông, trút hết tất cả đan dược còn lại vào trong miệng. Hắc động lập tức bành trướng xoay tròn thôn phệ tất cả.

Tôn Kỳ bước ra một bước. Bên trong cơ thể hấn ầm ầm rung động, Thiên Hải dậy sóng, linh khí như mưa trút xuống. Sóng Thiên Hải phá bờ, đánh vỡ vách ngăn trở, một vùng không gian nhanh chóng sụp xuống hình thành đường dẫn linh khí.

Linh khí từ Thiên Hải tràn vào đường dẫn này, linh khí vẫn cuộn trào, sóng lớn vỗ bờ, hai bên vách linh khí dòng liên tục bị mở rộng, cho đến khi linh khí dòng ổn định, không gian không thể co vào.

Sóng lớn thuận theo linh khí dòng tiến lên đánh sụp một vùng không gian hình thành một cái hồ nhỏ.

Linh khí tràn vào lấp đầy hồ nhỏ, sóng linh khí dồn dập oanh phá bốn phía bờ hồ làm cho không gian không thể co rút lại.

Tôn Kỳ thành công mở ra một tiểu linh hồ.

Tôn Kỳ lại tiếp tục bước ra bước thứ hai, một tiểu linh hồ nữa được mở ra. Tôn Kỳ liên tục bước ra mười bước, mười tiểu linh hồ gần Thiên Hải lần lượt được mở ra.

Hấn bây giờ đã là Luyện Linh nhất trọng đỉnh phong.

Tôn Kỳ lại một bước chân nặng nề rơi xuống, trong cơ thể hấn, Thiên Hải nổi sóng lớn. Từng đợt sóng ầm ầm đánh phá không gian, thần thức hóa thành một thanh cự phù chém nứt không gian.

Khi Tôn Kỳ lại đặt xuống bước chân thì huyết Thiên Đột đã được mở ra. Điều này thật khó mà tưởng tượng.

Nên biết mở ra một huyết là tăng một tiểu cảnh giới, bình thường Ma tộc muốn tăng một tiểu cảnh giới đều phải cùng cố tu vi đạt tới đỉnh phong, sau đó lại tích lũy lực lượng oanh phá không gian mở ra huyết tiếp theo. Trong quá trình mở ra huyết mới thì cần xác định chính xác vị trí huyết mới, cần đại lượng ma khí bổ sung và đặc biệt hồn lực cần liên tục oanh phá không gian.

Nói tóm lại muốn mở ra huyết mới đều phải có sự chuẩn bị chu đáo. Ma tộc đã là như thế còn Tôn Kỳ trước đây muốn mở ra một huyết còn khó khăn hơn khi hắn ngoài mở đại linh hồ còn phải mở tiểu linh hồ.

Nhưng hiện tại, Tôn Kỳ mỗi một bước chân hắn đều có thể mở ra một tiểu linh hồ, hai bước chân thì mở ra một đại linh hồ. Trên mặt hắn không vui không buồn, dường như chuyện này là bình thường.

Tôn Kỳ liên tục rảo bước. Hóa Hóa đứng trên vai hắn cũng cảm thấy khí tức của Tôn Kỳ đang dần kéo lên nhưng mà nó cũng không mở miệng thắc mắc mà chỉ lặng yên đứng đấy.

Giữa Tôn Kỳ và Hóa Hóa có rất nhiều chuyện đều thông hiểu lẫn nhau không cần nói ra.

Thiên Đột... Tà Môn... Hữu Môn... Đản Trung..

Đến lúc này thì được lực đã dùng hết. Tôn Kỳ thở dài một hơi, nếu có đầy đủ linh khí, hắn có thể một hơi đột phá đến Luyện Linh cửu trọng.

Sau một thoáng thất vọng, Tôn Kỳ nở nụ cười, khôi phục tu vi cũng không cần gấp gáp nhất thời, hắn có thời gian. Cảnh giới hiện tại của hắn đã không còn sợ bất kỳ Luyện Linh cảnh tu sĩ nào, thủ đoạn hắn có thể sử dụng cũng nhiều hơn.

Nhớ lúc trước bị thương, hắn cho dù có nhiều thủ đoạn cũng không thể sử dụng. Tình trạng bây giờ đã tốt hơn trước rất nhiều.

Tôn Kỳ lúc này đang trong một cánh rừng nhỏ, hắn đang tìm lối ra. Đúng vào lúc này có một giọng nói vang lên:

“Tiểu huynh đệ đang đi đâu đấy?”

Tôn Kỳ ngược nhìn trên cây cao, có một bóng hình đang ngồi xổm trên một cành cây, vai có đeo cung, hông giắt dao lớn. Địch thị là một tên thợ săn. Tôn Kỳ nhìn hắn cười nói:

“Ta bị lạc đường. Không biết vị đại ca này có thể chỉ cho ta đường ra ngoài.”

Tên thợ săn “ồ” lên một tiếng, hắn từ trên cây cao nhảy xuống, mở miệng nói:

“Lạc đường sao? Vậy đệ huynh không phải là sống gần đây.”

Tôn Kỳ gật đầu nói:

“Quả thật như vậy. Ta đi khắp nơi du lịch, khi đến đây thì lạc đường.”

Tên thợ săn nghe vậy thì cười híp mắt:

“Vậy thì đệ thật may mắn khi gặp ta. Gần đây có một nhóm đạo tặc nếu như đệ gặp bọn chúng thì nguy to.”

“Vậy sao?” Tôn Kỳ cười cười nói.

“Được rồi. Ta cũng đang định trở về làng, tiện thể dẫn luôn đệ ra ngoài.” Tên thợ săn cười nói.

Hai bọn họ sóng vai mà đi, tên thợ săn tỏ ra rất nhiệt tình liên tục hỏi thăm Tôn Kỳ còn Tôn Kỳ cũng thành thật trả lời.

Đi được một lúc thì Tôn Kỳ dừng bước chân, tên thợ săn thấy khó hiểu, hắn hỏi:

“Đệ có chuyện gì sao?”

“Đến nơi đây là được rồi.” Tôn Kỳ cười đáp.

“Còn chưa tới làng mà, phải đi thêm khoảng...” tên thợ săn chưa kịp nói hết lời thì đã bị Tôn Kỳ đưa tay bóp cổ nhắc lên.

Tôn Kỳ nở nụ cười làm tên thợ săn này cảm thấy sợ hãi. Tôn Kỳ nói:

“Đi thêm để lọt vào mai phục của các nguoi sao?”

“Sao... sao... nguoi biết được?” tên thợ săn giấy giữa sợ hãi hỏi.

“Không nói cho người biết.” Tôn Kỳ nở nụ cười chế nhạo.

Làm sao hắn có thể không biết được nên nhớ hắn có thần thức, bấy của tên này có thể che đậy hồn lực dò xét nhưng làm sao có thể che đậy được thần thức. Lại nói trước đây hắn từng là thợ săn, hắn cũng từng sưu hồn rất nhiều tên trộm cướp lừa đảo, vậy nên chỉ cần quan sát thái độ của tên thợ săn này là hắn biết chắc tên này là thợ săn giả.

Đúng hơn hắn chính là một tên chính sát, có nhiệm vụ là tìm con mồi cho bọn đạo tặc. Tu vi của tên này là Luyện Linh tứ trọng còn Tôn Kỳ là Luyện Linh ngũ trọng, bởi vậy tên này trên đường mới hỏi đủ thứ thăm dò thân thế, cảm thấy có thể cướp được thì hắn dẫn Tôn Kỳ vào bẫy mai phục.

Thần thức của Tôn Kỳ hóa thành kim châm đâm vào đầu tên thợ săn giả này, hắn tiến hành sưu hồn.

Một lúc sau, Tôn Kỳ từ từ mở mắt ra, tay nhẹ bóp cổ tên đạo tặc, tên đạo tặc lập tức hồn phi phách tán.

Hòa Hòa lúc này nhảy lên vai Tôn Kỳ hỏi:

“Thế nào? Chúng ta đang ở đâu?”

“Nơi này gọi là Mục Dã Lâm, đi về hướng tây nam sẽ trở lại thành Ô Sào, đi về hướng đông bắc sẽ tới thành Sa Lý.” Tôn Kỳ trả lời.

“Người sẽ đến thành Sa Lý sao?” Hòa Hòa lại hỏi.

“Đúng vậy. Nhưng trước tiên cần thu một chút ma thạch.” Tôn Kỳ vừa nói vừa nở nụ cười.

Hòa Hòa nhìn thấy nụ cười của Tôn Kỳ là biết hắn lại định làm chuyện xấu xa gì đó.

Tôn Kỳ nhặt lên túi đồ của tên đạo tặc, bên trong có hai mươi viên ma thạch cùng một ít đan dược linh tinh. Tôn Kỳ ném hết đan dược vào bụng, tay cầm ma thạch. Chỉ qua mười tức hơi thở, hắc động đã thôn phệ hết đan dược, ma thạch cũng hóa thành phế thạch.

Một dòng linh khí tinh thuần đổ vào cơ thể, lại một tiểu linh hồ được mở ra.

Tôn Kỳ nhặt lên cây cung cùng con dao của tên đạo tặc. Tôn Kỳ phóng thần thức càn quét, tay kéo dây cung.

“Vút!” một tiếng, một mũi tên bay ra, xuyên qua từng khe lá, cắm phập vào đầu một tên đạo tặc đang ngồi trên cây mai phục. Tên đạo tặc lập tức hồn phi phách tán đổ đặc linh tinh rơi xuống.

Ba tên đạo tặc khác giật mình, lập tức nâng cao cảnh giác nhưng chưa kịp hiểu rõ chuyện gì xảy ra thì một mũi tên khác đã cắm vào đầu một tên ngồi trong bụi cây.

Đến lúc này hai tên đạo tặc mới hiểu được bọn họ bị đánh lén. Bọn họ lập tức rời vị trí, lượn qua từng bụi rậm, cành cây trở lại hang ổ.

Hòa Hòa khó hiểu hỏi:

“Sao người lại để cho bọn chúng chạy thoát? Lỡ bọn chúng sẽ báo tin cho đám đạo tặc còn lại thì sao?”

“Ta chính là muốn bọn hắn đi báo tin.” Tôn Kỳ cười nói.

Theo như sự hiểu biết của Tôn Kỳ về đám đạo tặc, sau khi biết tin bị đánh lén. Bọn chúng chắc chắn sẽ rất tức giận, bọn chúng sẽ tỏa ra truy sát tên đánh lén.

Nhưng lúc đó Tôn Kỳ có thể chủ động tìm địa điểm bố cục, đặt bẫy. Hắn sẽ nắm thế chủ động trong tay. Lúc đó, hắn mới là thợ săn, còn bọn kia sẽ là con mồi.

p/s: cảm tạ zozosolo, hoangjeans đã ủng hộ. Chỉ còn 10đ nữa là tròn 700đ, ai sẽ giúp ta đây.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 162: Diệt đạo tặc

Một nhóm ba tên đạo tặc đẳng đẳng sát khí đang đi lục soát trong rừng, có hai tên Luyện Linh ngũ trọng, một tên Luyện Linh lục trọng.

Vút! Một tiếng. Không biết từ phương nào bay đến mũi tên cắm thẳng vào đầu tên Luyện Linh lục trọng làm tên này lập tức ngã xuống, chết không kịp ngáp.

Hai tên Luyện Linh ngũ trọng thấy vậy lập tức tựa lưng vào nhau, cầm đao cảnh giác. Một tên cầm một chiếc còi nhỏ, đưa lên miệng huýt dài.

Vút! Lại một mũi tên bay tới. Nhưng hai tên đạo tặc đã cảnh giác, một tên giơ đao chém ngang mũi tên.

Một thân hình lóe lên, áp sát hai tên đạo tặc. Một tên đạo tặc hét lớn:

“Bọn ta đã phát thông báo, rất nhanh bọn họ sẽ đến đây. Ngươi khôn hồn thì mau chạy.”

“Ta chính là đang chờ bọn họ nhưng trước tiên ta sẽ lấy mạng hai ngươi.” Một giọng cười nói mỉa mai vang lên.

Phốc! phốc! vang lên hai tiếng. Không một chút sức chống cự, cả hai tên đạo tặc đều ngã xuống.

Tôn Kỳ nhặt lên mấy túi đồ của ba tên đạo tặc. Tổng cộng được tám mươi viên ma thạch cùng hai mươi viên đan dược các loại.

Tôn Kỳ không chần chừ mà hấp thu hết tất cả.

Mười tức hơi thở sau, Tôn Kỳ từ từ mở mắt. Hắn đã đạt tới tu vi Luyện Linh ngũ trọng đỉnh phong.

Đúng vào lúc này từng bóng hình xiu... xiu... bay tới. Có tất cả bảy tên đạo tặc, tu vi cao nhất là một tên Luyện Linh lục trọng đỉnh phong, hai tên Luyện Linh lục trọng trung giai, bốn tên Luyện Linh ngũ trọng.

Tên đạo tặc dẫn đầu híп mắt nhìn Tôn Kỳ, cùng nhìn mấy thứ đồ linh tinh dưới đất, hắn có thể dễ dàng đoán được: ba tên đồng bọn đã bị Tôn Kỳ giết. Điều này có chút khó tin vì Tôn Kỳ rõ ràng là Luyện Linh ngũ trọng còn ba tên đồng bọn của hắn có một tên Luyện Linh lục trọng và hai tên Luyện Linh ngũ trọng, sao lại có thể chết nhanh như vậy? Xung quanh cũng không có nhiều vết tích chiến đấu, chứng tỏ là một bên nghiền ép.

Tên đạo tặc lớn giọng hỏi:

“Ngươi là ai? Cũng dám giết huynh đệ Tử Đao Bang chúng ta? Ngươi có biết lão đại của bọn ta là Luyện Linh cửu trọng đỉnh phong. Nhị bang chủ và tam bang chủ cũng là Luyện Linh cửu trọng. Ngoài ra còn có...”

“Được rồi. Bớt nhiều lời đi, ta không thích nói chuyện với kẻ đã chết.” Tôn Kỳ cắt ngang lời tên đạo tặc.

“Hừ! nếu ngươi muốn chết như vậy thì đừng trách bọn ta.” Tên đạo tặc hừ lạnh nói.

Tên đạo tặc phát tay ra hiệu, sáu tên kia lập tức hình thành thế trận bao vây.

Hai tên Luyện Linh lục trọng và hai tên Luyện Linh ngũ trọng bao vây bốn hướng của Tôn Kỳ. Hai tên Luyện Linh ngũ trọng khác thì nhảy lên cành cây, cung tên sẵn sàng. Còn tên dẫn đầu thì đứng ngoài thủ thế tùy thời đánh lên.

Chiến thuật này phải nói là phi thường thích hợp vây địch, cho dù có tu vi cao hơn bọn họ cũng có thể bị trận này giết chết.

Nhưng mà trận này với Tôn Kỳ lại không có tí uy hiếp nào. Tôn Kỳ dịch chuyển bước chân lẩn tới một tên Luyện Linh ngũ trọng, tên này lập tức rùi ra sau giữ khoảng cách với Tôn Kỳ. Ba tên còn lại tiến lên áp sát.

Tôn Kỳ tăng tốc tiến công, tên đạo tặc lùi càng nhanh. Đúng vào lúc này một mũi tên bắn vào sau đầu Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ không cần quay đầu nhìn, bước chân của hắn chệch sang trái né tránh mũi tên. Sau đó Tôn Kỳ bất ngờ quay đầu, một đao chém ngang tên đạo tặc phía sau đang chạy tới.

Tên đạo tặc này giật mình chỉ có thể đưa đao chống đỡ.

Keng! Một tiếng. Hai thanh đao chạm vào nhau, hòa hoa bắn ra tung tóe.

Phản lực truyền lại trên tay, tên đạo tặc cảm thấy đau nhói. Hắn còn chưa kịp ổn định thân hình thì một nắm đấm bay tới. Bành! Một tiếng, đầu tên đạo tặc vỡ tung hóa thành từng sợi ma khí tiêu tán.

Sáu tên đạo tặc còn lại giật mình, bọn chúng cũng không ngờ đồng bọn của mình lại chết nhanh như vậy. Nên nhớ tên đạo tặc vừa mới bị giết là Luyện Linh lục trọng còn Tôn Kỳ chỉ mới Luyện Linh ngũ trọng.

Từ bao giờ vượt cấp giết địch lại dễ dàng như vậy.

Tên dẫn đầu hoàn hồn nhanh nhất, hắn tiến vào trận trảm vào vị trí tên đã chết đồng thời vội hét:

“Nhanh bắn tên!”

Tôn Kỳ lúc này lại chuyển động hướng về một tên Luyện Linh lục trọng, tên này theo chiến thuật lập tức lui lại nhưng mà Tôn Kỳ bỗng nhiên bộc phát tốc độ nhanh hơn trước đó gấp ba lần làm tên đạo tặc hoảng hốt, một đao chém tới, đầu của tên đạo tặc bay lên.

Tên đạo tặc dẫn đầu tức giận, hắn biết Tôn Kỳ này giờ già yếu thế để giết bọn chúng không kịp trở tay, chiến thuật vây giết của bọn chúng đã hoàn toàn thất bại. Tên dẫn đầu hét lên:

“Tất cả cùng xông lên!”

Nói xong lời này, hắn cầm đao chém tới, muốn bỏ đôi đầu Tôn Kỳ ra. Hai tên còn lại nhắm vào hông và ngực Tôn Kỳ chém tới. Hai mũi tên cũng đồng thời từ các góc chết của Tôn Kỳ bay tới.

Tôn Kỳ nhếch mép cười, trong phạm vi thần thức của hắn mọi thứ đều rõ ràng, không hề có góc chết. Tôn Kỳ nghiêng thân né tránh, đao nhẹ vung lên.

Phốc! một tiếng, đầu của một tên đạo tặc bay lên.

Đám đạo tặc giật mình sợ hãi, tên dẫn đầu hét lớn:

“Không cần sợ! Hắn chắc chắn đang lợi dụng bí pháp tăng lên tạm thời. Chỉ cần chúng ta kiên trì một chút nữa thì hắn chết không nghi ngờ.”

Nói xong lời này, hắn lập tức... quay đầu chạy, ba tên đạo tặc còn lại ngẩn ngơ nhưng rồi cũng vội vã quay đầu chạy tứ tán. Bọn chúng phân ra chạy mỗi tên một đường với hy vọng trong đầu, Tôn Kỳ sẽ đuổi theo tên nào đó không phải là mình.

Tôn Kỳ nhếch mép cười đuổi theo tên dẫn đầu.

Tên này thấy Tôn Kỳ đuổi theo mình thì cười khở trong lòng, hắn quay đầu nói:

“Ta nhận thua! Xin hạo hán tha cho ta một mạng. Ta nguyện dâng lên hết của cải.”

Tuy nói là nhận thua nhưng tốc độ của hắn lại không chậm đi chút nào. Tôn Kỳ phía sau cười nói:

“Thứ ta cần là thông tin.”

Tên đạo tặc nghe vậy có chút mừng rỡ thấy được hy vọng, hắn nói:

“Hạo hán muốn biết chuyện gì? Ta sẽ nói hết.”

“Không cần! Tự ta sẽ đọc trí nhớ của ngươi.” Tôn Kỳ trả lời.

Tên đạo tặc nghe lời này có chút khó hiểu, chưa kịp hiểu rõ thì hắn đã bị một cây thần thức kim châm bắn vào đầu. Làm cho hắn ngơ ngơ ngác ngác, hắn lập tức ngã sòng soài trên đất.

Tôn Kỳ lại gần, nắm cổ hắn lên tiến hành sưu hồn.

Một lúc lâu sau, Tôn Kỳ từ từ mở mắt, hắn lầm bầm “Lại có chuyện như vậy.”

Theo như trong trí nhớ của tên đạo tặc này thì nhiều ngày trước, khu vực quanh đây bỗng nhiên có hiện tượng lạ, tất cả hơi nước đều bay về một hướng. Lão đại và hai phó bang chủ cho rằng là có bảo vật xuất thế nên đã triệu tập bang chúng tinh anh đi tranh đoạt bảo vật. Từ đó đến nay vẫn chưa về và hoàn toàn mất đi tin tức.

Sau đó mấy ngày, tầng hắc vân bỗng nhiên nứt ra, ánh sáng trút xuống gây cho bọn hắn chú ý nhưng vì trước đó bang chủ đã dặn bọn hắn phải ở lại trông bang nên bọn hắn không dám bỏ vị trí đi xem.

Tôn Kỳ từ trong trí nhớ của tên này biết được một số điều. Tôn Kỳ cảm thấy suy nghĩ trước đây của hắn có thể đã sai. Hắn cần sắp xếp lại một chút thông tin.

Chuyện hơi nước tập hợp có thể là do hắn mở Tịnh Ngọc Bình thả ra Thiên Địa Thần Thủy. Điều này khá hợp lý vì thần thủy thu hút hơi nước là điều dễ hiểu.

Còn chuyện tầng hắc vân bị phá nhiều khả năng không liên quan đến Thiên Địa Thần Thủy vì nếu thần thủy có thể chọc thủng tầng hắc vân thì sẽ gây chú ý toàn Ma giới, làm sao có cơ hội cho tên gián điệp trộm đồ nữa, bọn Thần Chủ sẽ không làm điều ngốc nghếch như vậy.

Vậy vì sao tầng hắc vân bị chọc thủng?

Chuyện tầng hắc vân bị chọc thủng lần này khá giống với lần tại thành Thực Nguyệt. Điểm chung của cả hai lần đó là hắn, nói đúng hơn thì là Thiên Hải của hắn.

Lần đầu là mở ra Thiên Hải, lần thứ hai là chữa trị Thiên Hải.

Thiên Hải rốt cuộc có bí mật gì?

Tôn Kỳ lúc này nghĩ mãi cũng không ra. Hắn lắc lắc đầu, đành gác lại chuyện này sang một bên.

Bây giờ là lúc hắn thu hoạch.

Tôn Kỳ theo như trong trí nhớ của tên đạo tặc, hắn tìm được sào huyệt của Tử Dao Bang.

Tử Dao Bang được xây dựng dựa lưng vào vách núi thẳng đứng, một nửa xây bằng đá một nửa vẫn còn dựng bằng gỗ, trước cổng lớn có hai đài cao quan sát. Nhưng hiện tại Tử Dao Bang đã không còn một ai.

Tên bang chủ đã dẫn đi phần lớn tinh anh của bang, nếu dựa theo lần tai nạn trước tại thành Thực Nguyệt thì lần này tăng hắc vân vỡ ra hẳn là cũng tiêu diệt toàn bộ đám đạo tặc gần đây.

Tôn Kỳ lúc ra khỏi Ma Hoàng Sơn không hề thấy được bất kỳ ai đã nghiệm chứng suy đoán này của hắn.

Tôn Kỳ bây giờ thông thả đi vào trong sơn trại. Thần thức quét toàn bộ sơn trại.

Sau đó, Tôn Kỳ đi đến bảo khố trong sơn trại. Đẩy ra cánh cửa, đập vào mắt Tôn Kỳ là mấy chục rương chứa đồ lớn nhỏ khác nhau. Có rương đầy kín, có rương mở nắp.

Tổng cộng có mười hai rương chứa ma thạch, hai rương chứa đan dược, mười ba rương chứa khoáng thạch, bốn rương chứa thảo dược, và năm rương chứa mấy thứ đồ linh tinh.

Tôn Kỳ mở ra mười hai rương ma thạch, đồ đồng ma thạch xung quanh mình. Tôn Kỳ ngồi khoanh chân hấp thụ.

Trăm tức hơi thở sau, Tôn Kỳ mở mắt, tu vi của hắn đã đột phá đến Luyện Linh lục trọng hậu kỳ, mở ra được bảy tiểu linh hồ.

Tôn Kỳ sau đó lại lấy ra đan dược cho vào miệng. Tôn Kỳ cắn đan dược rộp rộp như nhai kẹo.

Sau khi đã ăn hết đồng đan dược, Tôn Kỳ bước vào Luyện Linh thất trọng trung kỳ, mở ra thêm được năm tiểu linh hồ.

Còn bốn rương chứa thảo dược, Tôn Kỳ lấy ra luyện đan. Hắn có thể ăn trực tiếp thảo dược nhưng sẽ không tốt bằng dùng thảo dược luyện đan.

Tôn Kỳ tại trong sơn trại này bốn ngày. Hắn luyện được mấy túi đan dược, dất bên hông để ăn dần.

Còn mấy rương đồ còn lại giá trị không nhỏ nhưng đáng tiếc hắn không có sức mang đi, nên chỉ có thể để lại.

Mục tiêu tiếp theo: thành Sa Lý.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Tham gia thương đội

Thành Sa Lý là một thành nhỏ vùng ven Hắc Liên Khu, khá gần với Sơn Nguyên Khu. Vì thế nơi đây trở thành một trong những nơi cung cấp nô lệ thợ mỏ quan trọng cho Sơn Nguyên Khu.

Ngoài thành Sa Lý trăm dặm cũng có vài mỏ khoáng thạch nhỏ. Với một số tài nguyên tự nhiên mà mình có được, thành Sa Lý phồn vinh hơn thành Ô Sào một chút, trật tự cũng tốt hơn.

Tôn Kỳ mất khoảng bốn tháng để tới được thành Sa Lý. Lúc này tu vi của hắn đã là Luyện Linh bát trọng hậu kỳ, coi như là đã lấy lại được tu vi trước kia. Cái này phải nói đến công lao của mấy đám đạo tặc dọc đường, tự đưa ma thạch, đan dược đến cho hắn. Tất nhiên là hắn sẽ không từ chối lòng tốt của bọn chúng. Vậy nên trên đường đi, Tôn Kỳ đã giết tổng cộng hơn năm nhóm đạo tặc, số lượng thành viên nhiều ít khác nhau.

Tôn Kỳ cảm thấy hắn có thể một hơi đạt tới Luyện Linh cửu trọng nhưng mà hắn phải dành một lượng lớn linh khí cho Hỏa Hỏa, nhưng dù đã đưa cho Hỏa Hỏa không ít linh khí cũng chỉ có thể giúp Hỏa Hỏa linh động hơn một chút, không phải trường kỳ lâm vào ngủ say để bảo tồn năng lượng.

Điều này cho thấy Hỏa Hỏa tiêu hao năng lượng bản nguyên thật sự rất lớn, và muốn khôi phục lại cũng cần lượng linh khí khổng lồ. Lượng linh khí mà Tôn Kỳ tạo ra hoàn toàn không đủ để giúp Hỏa Hỏa khôi phục năng lượng bản nguyên, chỉ có thể giúp nó cân bằng năng lượng bị mất do ma khí ảnh hưởng.

Tôn Kỳ đi vào trong thành, chọn một quán ăn ven đường, Tôn Kỳ gọi một tô canh thịt bò hầm nhừ.

Lão chủ quán mập mạp bung lên một tô canh khoai tía nghi ngút, hương thơm từ thịt hầm nhừ và rau củ làm một kẻ không phàm ăn như Tôn Kỳ cũng

cảm thấy có chút nao nao.

Lão chủ quán cười lớn nói:

“Khách quan đến thịt bò của ta là đúng rồi, sẽ không có món thịt bò hầm nào ngon như của ta. Thịt bò là phần đuôi sau của Thủy Ngưu, được ngâm nhiều giờ trong nước mà thạch sau đó hầm chung với ba mươi sáu loại rau củ khác nhau, trong đó có mười bảy loại là thảo dược. Hầm thịt trong sáu canh giờ liên tục mới được một chén canh như vậy.”

“Thật sao?” Tôn Kỳ cười nói.

“Tất nhiên rồi! Ta đảm bảo đây là món ngon nhất trong đời mà quý khách ăn được.” lão chủ quán khẳng định.

“Vậy thì phải đa tạ chủ quán rồi.” Tôn Kỳ điềm điềm nói.

Lão chủ quán nghe vậy cười ha ha, vỗ cái bụng phình của mình bành bạch.

Tôn Kỳ cảm thìa mức nước canh nhẹ húp. Vừa ăn hần vừa tản ra thần thức nghe ngóng chuyện xung quanh. Tôn Kỳ cần nhanh chóng nắm bắt một vài thông tin trong thành để chuẩn bị cho những dự định tiếp theo.

Một lúc sau, Tôn Kỳ đứng dậy. Hần để lại một viên ma thạch trên bàn.

Thân hình Tôn Kỳ chìm vào trong đêm tối, hai bóng hình cùng lúc đứng dậy, vô tình hay hữu ý mà bọn hắn đi theo bước chân của Tôn Kỳ.

Đến một con hẻm nhỏ, hai tên phía sau lập tức tăng tốc ép Tôn Kỳ vào góc, bọn hắn cười nham hiểm nói:

“Đến đây là được rồi.”

Tôn Kỳ vẫn bình tĩnh, cười nhìn bọn hắn nói:

“Đúng là đến đây được rồi.”

Hai tên này nhìn nhau khó hiểu, chưa kịp có phản ứng tiếp theo thì hai tiếng phốc! phốc! vang lên, một cây chùy thủ lướt nhẹ qua cổ hai tên này. Lúc này đầu bọn chúng rớt xuống, trong mắt bọn chúng vẫn tràn đầy kinh hãi, không tin mình lại chết như thế này.

Bọn hắn xưa nay ăn cướp đều nắm chắc mười phần nhưng hôm nay sao lại có kết quả như vậy?

Không để bọn hắn nghĩ lâu, cả thân hình bọn chúng đổ xuống, từ từ hóa thành những sợi ma khí tiêu tán trong không khí.

Tôn Kỳ nhìn hai cái xác chết mặt không biểu tình, hắn cũng không vội nhặt đồ của hai tên này. Hắn đưa ngón tay nhẹ gõ trên lưỡi dao, dựa vào tường, mở miệng nói:

“Ông chủ đến có chút chậm nhưng không sao vì ta rất kiên nhẫn.”

Không có âm thanh đáp lại Tôn Kỳ. Nhưng hắn không quan tâm, hắn lại nói:

“Chén canh thịt quả thật không tồi nhưng chắc chắn không phải món ngon nhất ta từng ăn, trước kia không phải, sau này càng không.”

“Ngươi không bị trúng độc?” Một giọng nói vang lên từ trong một góc tối.

Theo sau giọng nói là một thân hình mập mạp với cái bụng phệ bước ra, đúng là tên chủ quán vừa nãy. Tôn Kỳ nhìn hắn cười, nói sang chuyện khác:

“Hắn là đã làm những chuyện như thế này không ít lần nên tay nghề hầm thịt mới cao như vậy, độc dược và thảo dược phối hợp cũng rất tinh tế. Có đầy đủ sắc, hương, vị.”

Tên chủ quán mặt hơi tái, biết mình đã đụng phải đá cứng, hắn không ngờ quanh năm săn thú có lại ngày bị thú săn.

Tên chủ quán đứng thủ thế, tay trái đặt sẵn lên túi bên hông, tay phải cầm cán dao tùy thời có thể rút ra. Tôn Kỳ thì vẫn đứng dựa lưng vào tường, không có động tác gì đặc biệt.

Hai bên giữ nguyên tình thế giằng co này được mười tức hơi thở, thì tên chủ quán đột nhiên ra tay, hắn lấy từ trong túi ra một viên đan dược sau đó ném xuống đất.

Viên đan dược vừa vỡ ra, một đám khói xanh lục như sương mù bao tỏa lại hẻm nhỏ. Nhân lúc mờ mịt, tên chủ quán vội quay đầu bỏ chạy, hắn không hề có một chút suy nghĩ sẽ đối đầu với Tôn Kỳ, hắn tu vi là thấp hơn Tôn Kỳ một cái tiểu cảnh giới, mà lại hai tên đồng bọn trước đó đã bị Tôn Kỳ giết chết, Tôn Kỳ lại không hề trúng độc trong thức ăn.

Bằng vào mấy lý do đó là đủ cho tên chủ quán chạy thực mạng, hắn tự nhủ trong đầu lần sau hắn sẽ cẩn thận hơn, hắn sẽ dọn đến thành khác làm lại từ đầu.

Nhưng mà hấn làm sao có thể thoát được khỏi tay Tôn Kỳ. Một tia thần thức kim châm bắn vào đầu tên chủ quán làm hấn ngốc trệ, té lăn xuống đường. Tôn Kỳ chậm rãi bước tới, bước ra khỏi đám khói xanh lục, hấn giống như tử thần đòi mạng.

Tôn Kỳ cầm cổ tên chủ quán nhấc lên, kéo vào trong hẻm nhỏ tiến hành xử hèn.

Mấy tức thời gian sau, Tôn Kỳ phui tay đi ra khỏi hẻm nhỏ. Từ trong trí nhớ của tên chủ quán, hấn có được vài thông tin hữu ích như: tại phía bắc của thành Sa Lý chính là thành Hạ Phi, nghe nói tại thành Hạ Phi có một thế lực gọi là Cổ gia thương hội, không biết có phải là Cổ gia mà hấn muốn tìm.

Thời gian sau đó để tiện thu thập thông tin, Tôn Kỳ liền giả thành tên chủ quán bán canh thịt bò, tất nhiên là mọi tài sản tích lũy của tên chủ quán này cũng rơi vào tay Tôn Kỳ.

Vào một buổi tối bán canh thịt bò như mọi khi, lúc này mười cái bàn đều đầy khách ngồi, cái này chứng tỏ món canh thịt bò của tên chủ quán trước đó thơm ngon trứ danh.

“Ông chủ, sao thịt này không như như mọi khi?”

“Ông chủ, hương vị này không giống mọi khi?”

“Ông chủ, rau này nguoi làm chưa sạch.”

...

Tôn Kỳ đóng giả làm tên chủ quán, hấn dựa theo trí nhớ của tên chủ quán mà nấu ăn nhưng đáng tiếc cho dù đã biết hết mọi bí quyết, công thức cùng quá trình chế biến nhưng khi thực sự bắt tay vào làm, Tôn Kỳ vẫn không thể nấu ra được món canh thịt bò hầm chính tông.

Một tháng sau, khách của hấn mất dần, cuối cùng chỉ còn mấy con ruồi vo ve.

Tôn Kỳ gặp tình cảnh này cũng là cười khổ. Hấn giả dạng tên chủ quán, vốn cho rằng không có vấn đề gì nhưng khi bắt tay vào nấu ăn thì hấn mới biết không đơn giản.

Hấn quả thật cũng có chút thất vọng với bản thân. Đây là thất bại nhớ đời với hấn.

Cũng may là trọng tâm của hấn không phải chuyện nấu ăn nên khi không còn khách, thì hấn cũng thuận thể đóng cửa luôn quán ăn. Trong thời gian này, hấn đã thu thập đủ thông tin cần thiết.

Sắp tới Lưu gia thương hội sẽ tổ chức một đoàn xe buôn, đi từ thành Sa Lý đến thành Hạ Phi. Theo như thường lệ, đứng đầu đoàn xe sẽ là một Tạo Thế cảnh Lưu gia cùng năm phần thân binh Lưu gia, năm phần còn lại sẽ tuyển lính đánh thuê.

Ngày hôm nay, cửa chính Lưu gia rộng mở, lúc này trước cửa có treo tám biển: Lưu gia tuyển bảo vệ cho đoàn xe buôn. Cần tuyển một trăm bảo vệ, tu vi từ Luyện Linh ngũ trọng đến Luyện Linh cửu trọng. Tiền công tương đương với tu vi: Luyện Linh ngũ trọng mỗi ngày được năm viên ma thạch, lục trọng được sáu viên ma thạch, thất trọng được bảy viên... cứ như thế mà tính.

Tôn Kỳ lúc này đứng trước một bàn ghi danh, một tên thanh niên trẻ vừa cầm cuộn ghi chép vừa hỏi:

“Tên? Tu vi?”

“Lữ Mông, Luyện Linh bát trọng.” Tôn Kỳ trả lời.

Tên thanh niên viết xuống tên cùng tu vi của Tôn Kỳ lên một tấm thẻ rồi nói:

“Qua bên kia kiểm tra.”

Tôn Kỳ cầm tấm thẻ bài đi đến một góc sân, lặng yên đứng chờ đợi. Trong lúc này Tôn Kỳ nghe được một câu chuyện khá thú vị.

Lần này đoàn buôn Lưu gia sẽ vận chuyển hai ngàn tên nô lệ đến thành Hạ Phi. Chia làm hai đoàn xe, mỗi đoàn dẫn một ngàn tên nô lệ. Do tam tiểu thư Lưu Gia Linh và nhị công tử Lưu Triều Dương, mỗi kẻ dẫn một đội.

Nghe nói lần này không đơn thuần là một lần buôn bán mà còn là cuộc so tài thử thách giữa nhị công tử và tam tiểu thư. Cả hai bọn họ trong Lưu gia hậu bối danh tiếng, uy tín lớn nhất. Lưu gia dự định từ trong hai bọn họ chọn ra tộc trưởng dự bị.

Trong đám Lưu gia trưởng lão cũng phân chia thành hai phe ủng hộ hai bọn họ, đám trưởng lão tranh cãi với nhau không ngừng. Cuối cùng tộc trưởng đưa ra thử thách: để cả hai bọn họ dẫn đầu một thương xa đội, ai có biểu hiện tốt hơn thì sẽ được chọn vào vị trí tộc trưởng dự bị. Cách này đưa ra được tất cả các bên nhất trí.

Cả hai bọn họ được cho mười ngàn ma thạch, có một vị trưởng lão Tạo Thế cảnh theo cùng để bảo vệ, cùng năm mươi thân binh, hai trăm con ma thú cưỡi, mười chiếc xe chở nô lệ.

Về những mặt này Luru gia là công bằng. Còn lại chính là tuyển năm mươi lính bảo vệ thế nào là dựa vào bản lĩnh của bọn họ.

Luru gia sẽ dựa vào kết quả để phán đoán thắng thua.

Ai có thể dùng ít vốn hơn? Ai có thể đến đích trước? Ai có thể bị tiêu hao ít hơn? Ai có thể bán giá cao hơn?.....

Tất cả đều ảnh hưởng đến phán đoán sau cùng của các trường lão.

Đúng vào lúc này có một tên thanh niên lại gần chỗ Tôn Kỳ, nhìn trang phục của hắn thì có thể đoán được hắn là thân binh Luru gia. Tên này nhìn Tôn Kỳ cười thân thiện nói:

“Tại hạ là Luru Văn, đội trưởng đội thân binh Luru gia, đang đi theo tam tiểu thư làm việc. Ta thấy huynh đệ tu vi cao lại ổn trọng, đoán biết là cao thủ. Huynh đệ có muốn gia nhập đoàn xe của tam tiểu thư. Tam tiểu thư chắc chắn sẽ không bạc đãi người. Đoàn xe của bọn ta rất an toàn, lần này có Luru Căn trưởng lão đi theo. Luru Căn trưởng lão tu vi đã Tạo Thể nhất trọng hậu kỳ, lại có nhiều kinh nghiệm đi theo đoàn xe buôn. Huynh đệ thấy sao?”

Tôn Kỳ còn chưa kịp trả lời thì có tiếng cười hắc hắc từ phía sau truyền tới:

“Luru Văn, người cũng không cần quá dát vàng lên mặt mình. Ai không biết Luru Căn trưởng lão mới đột phá Tạo Thể cảnh nhất trọng hậu kỳ không lâu, làm sao có thể bằng được Luru Trữ trưởng lão đã là Tạo Thể cảnh nhất trọng hậu kỳ lâu năm.”

Luru Văn nghe giọng nói này thì nghiêng răng, nói nhỏ:

“Luru Bàng!...”

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 164: Tính toán

Luru Bàng và Luru Văn đều là thân binh Luru gia được ban cho họ Luru, bọn chức vị và tu vi tương đương nhau, chỉ khác ở chỗ đi theo hai chủ khác nhau.

Luru Bàng thì đi theo nhị công tử Luru Triều Dương, Luru Văn thì đi theo tam tiểu thư Luru Gia Linh.

Bọn họ đều được giao nhiệm vụ, tại đây giám sát những kẻ báo danh, chỉ cần thấy có kẻ ưu tú nổi bật thì lập tức cheo kéo, không cần đợi tới lúc khảo hạch xong mới lôi kéo.

Đây cũng chính là một phần thử thách cho tam tiểu thư cùng nhị công tử.

Thử nghĩ một chút, đoàn xe an toàn nhất tất nhiên là tuyển toàn bộ lính đánh thuê Luyện Linh cửu trọng nhưng nếu như vậy thì phải bỏ ra một số tiền rất lớn.

Nếu như đối phương chỉ cần một phần đội ngũ là Luyện Linh cửu trọng mà vẫn có thể an toàn vượt qua thì không phải nói đối phương đã thắng người một bậc.

Lần tuyển lính bảo vệ chính là giao phong đầu tiên giữa tam tiểu thư và nhị công tử trong cuộc thi này. Bọn họ chính là đang đấu trí, đấu dũng, đấu tầm mắt với nhau. Bọn họ phải cân bằng giữa số tiền bỏ ra, với sự an toàn của toàn đoàn xe.

Đây là bước đầu tiên trong thử thách của bọn họ nếu như không cẩn thận các bước phía sau có thể toàn bộ sụp đổ.

Tôn Kỳ lúc này không vội lên tiếng, hắn còn đang chờ xem ai ra giá cao hơn. Thật ra cái giá mà Luru gia đưa ra, hắn vốn chẳng thèm để trong mắt nhưng mà nhìn xem bọn họ đấu đá cũng có chút thú vị.

Luru Bàng đứng đối diện Tôn Kỳ, cười tự tin nói:

“Vị huynh đệ này nên biết chuyến đi buôn lần này đi ngang qua Thạch Sơn, nơi đây nổi tiếng với những băng cướp hung hãn, không hề thiếu những băng cướp có Tạo Thể cảnh. Tất nhiên là bọn chúng còn không to gan đến mức đụng đến Luru gia thương đội nhưng mà...”

Nói đến đây, Luru Bàng cười thâm ý nói tiếp:

“Biết đâu bọn chúng hóa liều ăn cướp Luru gia thương đội thì sao? Vậy nên nếu như có một vị Tạo Thể cảnh uy tín bảo hộ không phải càng thêm an toàn sao?”

Luru Bàng dừng lại một chút xem biểu hiện của Tôn Kỳ nhưng mà làm hắn thất vọng rồi. Tôn Kỳ không hề có biểu cảm như hắn muốn thấy. Luru Bàng

quyết định tung đòn sát chiêu cuối cùng. Hấn nói:

“Lư Trữ trưởng lão không chỉ là cường giả Tạo Thế cảnh mà còn là một đan sư. Huynh đệ cũng nên biết một vị đan sư trong đoàn ý vị như thế nào rồi.”

Tôn Kỳ nghe thấy mấy chữ đan sư, biểu cảm lập tức thay đổi nhưng rất nhanh bình thường trở lại. Tôn Kỳ hỏi:

“Hai vị không định tăng giá sao? Ta sẵn sàng chịu thêm mạo hiểm nếu như được giá cao.”

Lư Bàng lúc đầu thấy Tôn Kỳ thay đổi biểu cảm còn tưởng Tôn Kỳ đã động tâm nhưng không ngờ Tôn Kỳ lại tham lam muốn có thêm lợi ích. Lời của Tôn Kỳ rõ ràng là muốn nói cho Lư Văn nghe.

Lư Văn cũng hiểu điều này nhưng hấn chỉ có thể cười khò nói:

“Lư gia đã quy định mức giá cụ thể, cả tam tiểu thư và nhị công tử đều không thể vi phạm. Nhưng mà huynh đệ yên tâm, mặc dù giá tiền không tăng nhưng mà tam tiểu thư có thể cho nhiều phúc lợi khác nếu như lần này đi buôn thành công.”

Tôn Kỳ cười mĩa mai trong lòng: tất cả hứa hẹn chỉ là một cái bánh vẽ nhưng mà hấn vẫn gật đầu nói:

“Nếu vậy hai vị để ta cân nhắc. Sau khi khảo nghiệm xong ta sẽ có câu trả lời.”

Lư Bàng và Lư Văn nghe vậy cũng không nói thêm lời nào, những gì cần nói bọn hấn đã nói, bây giờ chỉ xem Tôn Kỳ có đủ sáng suốt để đưa ra lựa chọn.

Hai bọn họ nói lời cáo từ sau đó lại chia ra đi tìm đối tượng khác.

Tôn Kỳ lúc này đứng dựa vào một thân cây, hai tay khoanh lại, đắm chìm suy nghĩ. Hấn vốn cho rằng đây chỉ là một chuyến thương buôn bình thường nhưng không ngờ lại là đường đưa cho hai Lư gia hậu bối tranh chấp chức vị tộc trưởng dự bị.

Chuyến đi này đã báo trước sẽ có giông tố. Loạn cục thế này, ai sẽ là kẻ cầm trịch? Tam tiểu thư hay nhị công tử sẽ chiến thắng?

Tôn Kỳ mỉm cười. Trong loạn cục thế này, hấn chỉ là một con cò nhưng mà hấn muốn làm một con cò không yên phận. Hấn muốn quấy vùng nước này thêm đục. Vì sao ư? Đơn giản vì hấn thích thế.

Lúc này có tiếng hô:

“Lữ Mông lên kiểm tra.”

Tôn Kỳ nghe tiếng gọi tiến lên. Một tên trung niên nhìn hấn nói:

“Lữ Mông, Luyện Linh bát trọng. Ngươi hãy đánh vào tảng đá màu xanh, phải tạo ra lỗ sâu một tấc thì mới đạt yêu cầu. Ngươi bắt đầu đi.”

Trước mặt Tôn Kỳ có năm tảng đá màu sắc khác nhau, tương đương tu vi từ Luyện Linh ngũ trọng đến cửu trọng. Mục tiêu của Tôn Kỳ là tảng đá màu xanh.

Tôn Kỳ đứng trước tảng đá màu xanh, cách không đánh ra một chương.

Ầm vang một tiếng, tảng đá in dấu chương ấn của Tôn Kỳ, sâu hai tấc. Tên trung niên thấy vậy cũng thàn kêu trong lòng: hạt giống tốt, chiến lực mạnh hơn cùng giai bình thường. Hấn nói:

“Lữ Mông thông qua khảo hạch, ngươi hãy chọn đội cho mình.”

Tôn Kỳ lúc này đi sang một bên, có hai vị thanh niên đang ngồi xem khảo hạch. Nếu Tôn Kỳ không phán đoán sai thì:

Ngồi bên ghế trái là một thiếu nữ có khuôn mặt thanh tú xinh đẹp nhưng ánh mắt lại vô cùng sắc bén kiên nghị. Đây hấn là tam tiểu thư Lư Gia Linh.

Ngồi bên ghế phải là một thanh niên có khuôn mặt tuấn tú, miệng thường nở nụ cười nhưng trong ánh mắt lại có một tia gian xảo bị che đậy rất kỹ nếu Tôn Kỳ không phải thường xuyên lăn lộn giữa lăn ranh sống chết thì hấn rất có thể đã không nhận ra. Đây hấn là nhị công tử Lư Triều Dương.

Cả Lư Gia Linh và Lư Triều Dương đều ngồi đó chờ Tôn Kỳ quyết định, bọn họ cũng không mở lời thuyết phục. Chuyện thuyết phục đã có thuộc hạ làm trước đó, bọn họ tự trọng thân phận sẽ không làm những điều như vậy.

Tôn Kỳ làm ra vẻ băn khoăn khó quyết, cuối cùng hấn chấp tay nói:

“Xin đi tam tiểu thư.”

Lư Gia Linh lúc này khuôn mặt giãn ra, gật đầu nói:

“Ngươi yên tâm, ta sẽ không bạc đãi ngươi.”

“Chúc mừng tam muội lại nhận được một thuộc hạ tốt.” Lư Triều Dương ngồi bên cạnh cười nói, cũng không lộ ra vẻ bất mãn khi Tôn Kỳ không chọn hắn.

“Sao có thể so được với Triệu Hy, nhị ca thu được vừa này.” Lư Gia Linh đáp lời.

Lư Bằng đứng phía sau lưng của Lư Triều Dương thì có chút khó hiểu, rõ ràng điều kiện hắn đưa ra cho Tôn Kỳ tốt hơn so với Lư Vân đưa ra nhưng vì sao Tôn Kỳ vẫn chọn tam tiểu thư, chẳng lẽ Lư Vân đã đưa thêm chỗ tốt cho Tôn Kỳ? nhưng mà cũng không vấn đề gì cả, lần này chọn sai Tôn Kỳ sẽ dùng tính mạng ra trả giá.

Lư Vân thì có chút bất ngờ vì sao Tôn Kỳ lại chọn đội của tam tiểu thư chẳng lẽ là do ngưỡng mộ tiểu thư sao? Vậy cũng tốt. Vì Tôn Kỳ thực lực không tệ, là một trợ thủ tốt.

Tiếp sau đó, Lư Gia Linh và Lư Triều Dương lần lượt chọn đủ năm mươi tên lính đánh thuê.

Về tu vi thì đội ngũ của Lư Triều Dương có vẻ nhìn hơn nhưng không phải vì Lư Gia Linh không có sức hút hay điều kiện không đủ tốt mà do tham vọng của nàng rất lớn.

Nàng muốn bỏ ra số tiền thuê ít hơn, chiếm lợi thế về mặt tiền bạc ngay trong giai đoạn một của thử thách, điều này có thể gây nên một số áp lực cho Lư Triều Dương. Tất nhiên là đi cùng với lợi thế hơn cũng là rủi ro lớn hơn.

Lư Triều Dương cũng không quá lo lắng, hắn vẫn là bình bình đạm đạm như hoa trôi nước chảy như mọi khi, hắn cười nói:

“Tam muội tham vọng thật không nhỏ. Nhưng mà cẩn thận nguy hiểm còn lớn hơn tham vọng.”

“Muội tự có phân tấc, nhị ca không cần bận tâm.” Lư Gia Linh trả lời dứt khoát, sau đó phát tay đứng lên. Đi theo sau nàng là đoàn tùy tùng của nàng, Tôn Kỳ cũng là trong số này.

Lư Triều Dương cười cười cũng không bận tâm tới thái độ của Lư Gia Linh.

Sau đó là thời gian ba ngày chuẩn bị.

Vào một buổi sáng, hai đoàn xe chở nô lệ từ trong Lư gia đi ra. Một đi hướng cửa bắc, một đi hướng cửa đông.

Từ thành Sa Lý đi đến thành Hạ Phi có hai con đường chính.

Một đường đi từ cửa bắc qua Sơn Thạch, nơi đây có những băng cướp hung hãn chiếm giữ, nhưng đã là con đường tương đối an toàn. Thời gian ước tính nếu như thuận lợi sẽ mất khoảng một trăm ngày để tới được thành Hạ Phi.

Con đường thứ hai là đi từ cửa đông băng qua Ma Lĩnh Sơn, con đường này gập ghềnh chông chênh khó đi, Ma Lĩnh Sơn lại là địa bàn của nhiều ma thú. Nếu như thuận lợi thì thời gian để tới được thành Hạ Phi chỉ mất bảy mươi ngày.

Lư Gia Linh chính là chọn con đường thứ nhất qua Sơn Thạch. Nàng chọn đội ngũ bảo vệ hơi yếu đã là một sự mạo hiểm, nàng lại không thể tiếp tục chọn con đường mạo hiểm. Hai nguy hiểm cộng dồn, nàng cho dù trí tuệ, dũng cảm thế nào cũng không dám thử. Đoạn đường qua Sơn Thạch tuy có nhiều băng cướp hung hãn nhưng mà cướp vẫn có lý trí, hoàn toàn có thể dùng uy danh của Lư gia hoặc thương lượng để đi qua. Còn ma thú, sẽ không có chỗ để thương lượng.

Còn Lư Triều Dương tất nhiên là chọn con đường qua Ma Lĩnh Sơn, tại vòng đầu tiên hắn đã bị đẩy về phía sau, muốn cân bằng thế trận, thì hắn chỉ có thể chiến thắng vòng thi thứ hai. Tức là hắn phải trước hết tiến về thành Hạ Phi. Mà muốn tiến về trước thì hắn chỉ có thể chọn con đường ngắn hơn, đồng dạng với nguy hiểm hơn.

Một tháng đầu tiên trên hành trình tương đối thuận lợi, có một số đám giặc cỏ ven đường nhưng bọn hắn chỉ cần thấy cờ hiệu Lư gia thì tự động lui xa.

Cuối cùng đoàn xe của Lư Gia Linh cũng đến được bên ngoài Thạch Sơn, bọn họ tạm dừng lại dựng trại nghỉ ngơi.

Vào ban đêm, Tôn Kỳ lúc này đang ngồi tại trên một tảng đá tĩnh tâm tu luyện. Đám nô lệ đã ngủ say, đám lính cũng yên giấc trong lều. Chỉ còn vài nhóm lính tuần tra đi qua đi lại.

Lúc này trong bóng đêm tối đen như mực, hai bóng hình lao nhanh, bay ra khỏi khu lều trại, chìm vào trong bóng tối phương xa.

Lại một lúc sau, có hai bóng hình thập thò đi ra từ một cái lều, sau đó lảng vảng quanh khu trại.

Trong thần thức của Tôn Kỳ mọi thứ đều được hiện ra rõ ràng. Hắn nhếch mép cười: các ngươi thật giỏi tính toán. Vậy thì ta sẽ giúp một tay quý cho nước thêm đục.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 165: Phục kích

Sáng sớm hôm sau, đoàn xe buôn lại khởi hành như mọi khi. Lư Vân lớn giọng thông báo với lính đánh thuê:

“Sắp tới là đi vào trong Sơn Thạch, mất khoảng một tháng mới qua được Sơn Thạch. Nơi đây tụ tập rất nhiều băng cướp, tất cả cần luôn đề cao tinh thần cảnh giác.”

Đoàn xe buôn chậm chậm đi vào Sơn Thạch. Đi đầu là Lư Gia Linh cùng Lư Căn trưởng lão, xe chở nô lệ ở vào giữa, hai bên là lính bảo vệ, xen kẽ giữa lính đánh thuê và thân binh Lư gia. Việc này nhằm mục đích kiểm soát lính đánh thuê, tránh cho bọn chúng làm điều gì đó bất thường.

Sơn Thạch là một khu vực rộng lớn, có nhiều tảng đá lớn cao cả trăm trượng, có nhiều cột đá bị gió đẽo gọt, dưới chân là đá nhỏ vương vãi. Nơi đây không khí hanh khô, thường có gió lớn thổi qua, thực vật chỉ là đám bụi cỏ.

Tôn Kỳ ngược đầu nhìn một tảng đá khổng lồ, lòng thầm tự nhủ: nơi đây quả thật thích hợp để phục kích, chỉ cần mấy nhóm nhỏ đạo tặc bất ngờ xuất hiện tấn công từ các hướng khác nhau, chắc chắn sẽ dễ dàng đánh vỡ thế phòng thủ của đoàn xe. Đoàn xe tan vỡ, mỗi kẻ một ngã như vậy càng dễ cho đám đạo tặc săn giết. Không lạ khi Sơn Thạch trở thành hang ổ của đạo tặc.

Đoàn xe cũng biết điều này nên ai cũng nâng cao sự cảnh giác.

May mắn là ba ngày tiếp theo đều bình yên nhưng mà phần thử thách lớn nhất cũng đã đến, bây giờ họ đã tiến sâu vào trong Sơn Thạch, đã không còn đường lui về sau. Tiếp theo đây mới là thời điểm thích hợp nhất để đạo tặc tấn công.

Nhưng mà mười ngày tiếp theo mọi chuyện vẫn bình yên, không hề xuất hiện bất kỳ nhóm đạo tặc nào như tất cả nghĩ, thậm chí cả một tên do thám cũng không thấy xuất hiện.

Mọi chuyện êm đẹp không những không làm tất cả thư giãn mà ngược lại khiến bọn họ càng thêm cảnh giác, điều bất thường tất có trá.

Hai ngày nữa trôi qua, đoàn xe đến một địa điểm, gọi là điểm thắt nút. Nơi mà Ma Linh Sơn và Sơn Thạch dính với nhau khá gần.

Khi đang di chuyển, đoàn xe bỗng cảm thấy dưới chân rung rinh, ma thú cười bồn chồn, hí lên từng tiếng sợ hãi, những hạt cát dưới chân nhảy lên tung tung.

Lư Gia Linh phát tay cho ngừng đoàn xe, ánh mắt nhìn quanh xem xét. Sau đó nàng đưa ánh mắt nhìn sang Lư Căn trưởng lão.

Lư Căn lắc đầu nói:

“Hồn lực của ta không phát hiện ra bất cứ thứ gì khác thường. Có thể do thứ gì đó ở ngoài tầm quan sát hồn lực của ta, hoặc là thứ gì đó có thể che giấu hồn lực dò xét.”

Lư Gia Linh gật đầu tỏ ra đã hiểu, nàng phái ra năm nhóm trinh sát hướng các phía kiểm tra. Đoàn xe thì vẫn chậm rãi tiến lên.

Rung động càng lúc càng lớn, ma thú cười đã không còn nghe điều khiển liên tục chồm dậy bất an. Những hạt cát nhảy bắn lên càng cao, những viên sỏi nhỏ cũng rung rinh nhảy lên.

Lư Gia Linh buộc phải dừng đoàn xe lại. Đúng vào lúc này một nhóm trinh sát hét hả chạy lại, một tên trinh sát vội vàng nói:

“Là ma thú. Không biết vì sao một nhóm ma thú cực lớn từ Ma Linh Sơn đang chạy qua khu vực nút thắt tiến vào Sơn Thạch. Ước tính chỉ trăm tức thời gian nữa sẽ xông đến chỗ chúng ta.”

Lư Gia Linh nghe xong lời này thì lập tức nhíu mày, cảm thấy cực khó giải quyết.

Lư Căn lúc này nói:

“Chuyện này không bình thường, tất có trá.”

Lư Gia Linh nói:

“Đã không còn quan trọng nguyên nhân. Bây giờ ma thú rất nhanh sẽ đến đây, đã không còn đủ thời gian cho chúng ta tránh né, chỉ có thể lập đội phòng thủ ứng phó, toàn lực bảo vệ tính mạng và tài sản.”

“Nếu nguy hiểm, ta sẽ đưa cháu chạy trước.” Lư Căn nhỏ giọng nói.

Lưu Gia Linh hiểu ý gật đầu. Nếu xảy ra nguy hiểm vượt quá tầm kiểm soát, bọn họ sẽ chọn cách trốn chạy, tự cứu mình trước, Lưu Căn tin tưởng với thực lực của hắn vẫn có thể mang theo Lưu Gia Linh cùng chạy trốn.

Lưu Gia Linh lập tức ra lệnh, đoàn xe dừng lại tạo thế phòng thủ. Lưng dựa vào một tảng đá lớn cao trăm trượng, các xe chờ nô lệ, vật dụng được dựng tạm thành lá chắn bảo vệ. Linh đánh thuê là vòng phòng thủ thứ nhất, thân binh Lưu gia là vòng phòng thủ thứ hai, trong cùng là đám nô lệ cùng đám ma thú cười, và Lưu Gia Linh đứng chỉ huy.

Sắp xếp này tương đối ổn thỏa nhưng lại khiến đám lính đánh thuê cảm thấy bất mãn, vì bọn chúng bị đưa ra làm lá chắn sống, giá trị của bọn hắn trong mắt của Lưu Gia Linh thậm chí còn thua cả đám nô lệ.

Bất mãn thì vẫn bất mãn nhưng cũng không có kẻ nào dám can đảm chống lệnh, đơn giản vì Lưu Căn ở đây. Kẻ nào dám phản kháng chắc chắn sẽ chết đầu tiên bị đem ra giết gả dọa khi. Ai cũng không muốn làm con gà này, và lại đối đầu với ma thú chưa chắc đã phải chết.

Chỉ hai mươi tức hơi thở sau khi thành lập thế phòng thủ, từ phương xa kéo đến một đám bụi mù mịt, lờ mờ có thể thấy được bóng dáng của rất nhiều ma thú trong đó, đi đầu là một đám tê giác, voi xám đang tức tốc phi tới chỗ đoàn xe.

Đám lính đánh thuê sợ run, đám ma thú này không phải chạy ngang qua mà là chủ đích chạy tới chỗ bọn hắn.

Không có thời gian suy nghĩ, đám ma thú đã xông đến. Lá chắn tạm nhanh chóng bị nghiền nát.

Ma tộc và ma thú lập tức va chạm. Tiếng binh đao, tiếng gầm rú phát ra không ngừng.

Tôn Kỳ múa thương đâm xuyên đầu một con báo, rồi nghiêng thân né tránh móng vuốt của một con hổ, thân hình uyển chuyển linh động, trong phạm vi mười thước quanh thân hắn như một vòng bảo vệ tuyệt đối, ma thú xông vào thì sẽ chết. Tôn Kỳ có thể nhẹ nhàng giải quyết đám ma thú.

Lúc này có tiếng gầm thét vang trời trong đám ma thú, âm thanh này chấn động khiến cho đám ma thú thêm sức sôi cuồng bạo, còn đám Ma tộc cảm thấy đầu óc có chút choáng váng. Nhân lúc này ma thú đột phá, đánh tan vòng phòng thủ thứ nhất.

Lưu Căn bay lên để lại một câu phía sau:

“Ta đi đối phó với con thú này.”

Lưu Gia Linh lập tức chỉ huy cho thân binh Lưu gia xông lên giữ vững thế trận phòng thủ.

Trận chiến này, huyết hoa vẩy tung tóe, tiếng kêu gào không ngừng, ma khí cùng oán khí của Ma tộc chết sinh ra không ngừng. Đám lính đánh thuê liên tục bị ép phải co cụm lại.

Lưu Gia Linh nhìn thấy chiến cục không tốt thì hết sức âm trầm, cuối cùng nàng quyết đoán ra trận cùng chiến đấu.

Trận chiến này vô cùng thảm liệt, ma thú nằm xuống đã chất thành đống. Ma tộc cũng liên tục ngã xuống. Bây giờ mạnh ai lấy chiến, tự bảo vệ chính mình, đã không còn bận tâm đến cái gọi là chiến thuật, nhiệm vụ bảo vệ.

Đúng vào lúc này có một tiếng hú dài đau đớn, đám ma thú nghe được cũng thấy bất an. Đám ma thú quay đầu bỏ chạy, đám Ma tộc hò reo vang dội như vừa chiến thắng một trận lớn.

Ngay sau đó, Lưu Căn quay trở lại, Lưu Gia Linh vội vàng tiến lên đỡ:

“Thúc thúc vất vả.”

“Con ma thú kia rất mạnh, ta chỉ có thể dùng một bảo vật tiêu hao mới làm bị thương được nó.” Lưu Căn cười khổ nói.

“Thúc thúc yên tâm, công lao của thúc ta sẽ không quên.” Lưu Gia Linh đáp lời.

Lưu Căn gật đầu hài lòng.

Tiếp sau đó chính là công tác dọn dẹp chiến trường, đồng thời thống kê thiệt hại.

Lưu Gia Linh và Lưu Căn ngồi tại trên tảng đá nghe thuộc hạ báo cáo thiệt hại: Lính đánh thuê tổn thất hai phần ba, chủ yếu là tu vi Luyện Linh ngũ trọng đến thất trọng. Thân binh Lưu gia tổn thất một nửa. Đám nô lệ tổn thất ba trăm tên, có thể là bị giết trong lúc đánh nhau hoặc cũng có thể là nhân lúc loạn mà chạy.

Lều trại, xe chở, đồ vật khác đa phần đã bị phá hoại nhưng vẫn có thể sửa lại tái sử dụng. Đám ma thú cười lúc loạn đã tự chạy đi, bây giờ đang được gọi lại, có thể vẫn còn hai phần ba.

Lưu Gia Linh nghe báo cáo mà âm trầm suy tư, Lưu Căn lúc này nói:

“Cháu thấy thế nào?”

“Đám lính đánh thuê chết rồi cũng không sao? Càng bớt chi phí cho chúng ta, đám lính đánh thuê còn lại chúng ta sẽ tăng thêm tiền thưởng. Thân binh Lưu gia thì tổn thất vẫn còn trong mức chấp nhận được. Còn đám nô lệ thì khi đến thành Hạ Phi thì sẽ mua bổ sung số lượng.” Lưu Gia Linh trình bày suy nghĩ.

Lưu Căn nghe xong gật đầu, hỏi:

“Vậy còn nguyên nhân vụ việc?”

Lưu Gia Linh ánh mắt lập tức sắc bén, ần ần có sát khí. Đúng vào lúc này có hai tên lính đánh thuê bị áp giải lên trên. Một tên thân binh Lưu gia chấp tay bẩm báo:

“Thưa tiểu thư, phát hiện hai tên này có mang theo một túi lạ, nghi là túi hương dụ ma thú.”

Tên lính đưa cho Lưu Gia Linh một túi thơm, bên trong còn một phần bột phấn chưa sử dụng. Lưu Gia Linh kiểm tra qua túi hương sau đó ánh mắt rét lạnh, đưa lại chiếc túi cho Lưu Căn.

Lưu Căn kiểm tra một chút rồi sau đó gật đầu với Lưu Gia Linh.

Lưu Gia Linh nổi lên sát khí, mở miệng chấp vắn:

“Là ai phái các người làm?”

Hai tên bị bắt thân nhiên đối mặt với Lưu Gia Linh, nói:

“Tam tiểu thư biết rồi còn hỏi? Lần này là bọn ta xui xẻo bị phát hiện nhưng cũng đã hoàn thành nhiệm vụ của mình. Tam tiểu thư từ bỏ đi, tiểu thư mãi mãi đâu không lại.”

Nói xong, cơ thể bọn hắn phồng lên muốn tự bạo. Lưu Căn hừ lạnh, sắp chết rồi mà còn định gây chuyện, hắn phát tay hai tên kia đầu bay lên, thân hình đổ xuống không kịp tự bạo.

Lưu Gia Linh lúc này day nghiêng nói:

“Nhị ca, là huynh gây ra trước, cũng đừng trách ta.”

Sau đó, nàng và Lưu Căn nhìn nhau cười nham hiểm.

Cùng lúc đó tại trong Ma Linh Sơn, đoàn xe của Lưu Triều Dương cũng lâm vào phục kích của một nhóm đạo tặc. Hai bên triển đấu dây dưa không dứt. Lưu Triều Dương đã có nhiều lần thử đối thoại nhưng đám đạo tặc hoàn toàn không để ý. Mục tiêu của đám đạo tặc cũng không phải là cướp của mà là giết bọn nô lệ.

Lưu Triều Dương sắc mặt khó coi, không nói hắn cũng biết là do ai gây ra.

Chuyến hành trình này bọn chúng coi như là đã tính toán rõ ràng nhưng lại không ngờ: Sơn Thạch nổi tiếng là hang ổ của đạo tặc lại xuất hiện ma thú tấn công. Còn Ma Linh Sơn vốn là địa bàn của ma thú nhưng không lại bị đạo tặc phục kích.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Cướp nô lệ

Sau nhiều ngày vật lộn với những khó khăn trên đường, đoàn xe buôn nô lệ cuối cùng cũng đến được thành Hạ Phi.

Đám binh lính không thể giấu được sự vui mừng khi được nghỉ ngơi đứng nghỉ, không cần nom nớp lo sợ bị tấn công, dù đang ngủ cũng giật mình dậy.

Đoàn xe di chuyển đến một căn biệt viện đã được chuẩn bị trước đó. Bọn họ có thời gian ba ngày nghỉ ngơi, trước khi lên đường đến Sơn Nguyên Khu. Chặng đường tiếp theo được dự đoán là sẽ càng thêm nguy hiểm.

Lưu Gia Linh khi vừa đến nơi đã tức tốc bắt liên lạc với các thế lực thương đội trong thành, hòng nhanh chóng bổ sung lại số nô lệ bị mất, đồng thời cũng tuyển thêm lính đánh thuê mới.

Nhưng những chuyện đó đã không còn liên quan tới Tôn Kỳ, hắn bây giờ muốn điều tra xem Cố gia thương hội có phải là thương đội buôn nô lệ đã bắt hắn năm xưa.

Tôn Kỳ bước ra khỏi bệnh viện, Lưu Vân thấy thế liền nói:

“Ba ngày sau, thương đội sẽ khởi hành, Lữ Mông huynh đệ nhớ đến đúng lúc. Nếu không sẽ mất đi số tiền đã thỏa thuận, đồng thời...” Nói đến đây giọng của Lưu Vân lạnh lại.

“Lưu gia sẽ không tha thứ cho đao binh.”

Tôn Kỳ cười vẩy tay nói:

“Ta biết rồi!”

Sau đó hắn quay lưng bỏ đi. Nhìn bóng lưng của Tôn Kỳ, Lưu Vân có cảm giác Tôn Kỳ sẽ không quay lại nữa.

Tôn Kỳ dạo bước trên con đường nhỏ trong thành Hạ Phi, thần thức đảo qua mấy con hẻm tối. Hắn đang tìm con mồi.

Đi được một lúc, Tôn Kỳ đột ngột rẽ vào một con hẻm tối om. Một tên Ma tộc bỗng nhiên lao ra từ trong góc tối, hắn rút ra một con dao sáng bóng chuẩn bị nói lời đe dọa thì phốc! một tiếng.

Một bàn tay đã bóp ngay cổ hắn làm cho hắn nghẹt thở giãy giụa, hắn còn chưa kịp có phản ứng tiếp theo thì một tia thần thức kim châm đã đâm vào đầu hắn làm hắn ngơ ngác, ánh mắt ngơ ngếch, hai tay buông thõng.

Một lúc sau đó, Tôn Kỳ buông tên xấu số này ra, hắn vừa rơi xuống đất đã hóa thành những sợi ma khí tiêu tán mất, đồ đạc linh tinh rơi trên mặt đất, Tôn Kỳ cũng lười nhặt lên.

Hỏa Hỏa lúc này hiện ra, đứng trên vai Tôn Kỳ hỏi:

“Thế nào hả?”

“Đúng là Cố gia ta đang tìm.” Tôn Kỳ trả lời.

“Vậy tiếp theo ngươi sẽ làm gì?” Hỏa Hỏa hỏi.

“Giết một vài kẻ đáng chết.” Tôn Kỳ nói lời này đồng thời nở nụ cười, trong ánh mắt ẩn ẩn có sát khí.

...

Tại trong thành Hạ Phi có một địa điểm gọi là Tranh Hoa Viện.

Tranh Hoa Viện là tòa phủ cao hình trụ tròn, bên trong là cấu trúc rỗng, kiến trúc bên trong sa hoa lộng lẫy, sơn son thếp vàng. Nơi đây là nơi ăn chơi số một trong thành Hạ Phi. Nơi đây thường được chọn để tổ chức những buổi yến tiệc linh đình, những buổi ăn chơi quên thời gian. Bên trong cấu trúc rỗng có dựng lên một sân đấu lớn. Tổ chức những trận đấu mua vui cho khách hàng.

Tranh Hoa Viện là điểm đến yêu thích của những tên lăm tiền nhiều của, tiêu xài phung phí muốn chứng tỏ bản thân.

Tôn Kỳ lúc này đứng trước cổng của Tranh Hoa Viện. Theo như thông tin hắn sưu hồn mấy tên thuộc hạ Cố gia thì tên Cố công tử năm xưa bắt hắn rất có thể đang ở trong này.

Tôn Kỳ dạo bước tiến vào nhưng ngay lập tức hắn bị hai tên bảo vệ chặn lại. Một tên lớn giọng nói:

“Cấm Nhân tộc và dân nghèo!”

Tôn Kỳ ánh mắt sắc lạnh. Lệnh cấm này là có ý miệt thị đám dân nghèo vì làm gì có chuyện Nhân tộc đi ngoài đường, tất cả Nhân tộc đều bị nuôi nhốt trong chuồng như súc vật. Đây là đang muốn nói dân nghèo trong mắt bọn chúng không khác gì Nhân tộc.

Nhưng mà trong lòng Tôn Kỳ lại đang nghĩ khác vì hắn là Nhân tộc. Lệnh cấm này chính là đang sỉ nhục hắn và Nhân tộc. Sát khí trong mắt Tôn Kỳ càng lúc càng thịnh, hắn khó mà kìm chế được, hắn muốn ra tay giết hai tên này.

Đúng vào lúc này, bỗng có giọng nói sau lưng Tôn Kỳ vang lên:

“Ngươi cũng đến đây sao?”

Tôn Kỳ nghe giọng nói này thì từ từ thu lại sát khí, quay đầu nhìn lại. Xuất hiện trong mắt Tôn Kỳ chính là Lưu Gia Linh cùng vài tên thuộc hạ. Tôn Kỳ chấp tay cười nói:

“Thưa tam tiểu thư, ta nghe nói nơi đây là điểm ăn chơi nổi tiếng nhất trong thành Hạ Phi nên đến đây thử một lần nhưng bị cấm bên ngoài cửa.”

Lưu Vân bên cạnh ghé nhỏ vào tai Lưu Gia Linh như muốn nói gì đó nhưng Lưu Gia Linh phất tay ý bảo không cần, nàng nói:

“Ta nhớ ngươi, ngươi gọi là Lữ Mông. Trong lần hành trình này biểu hiện không tệ, quãng đường tiếp theo còn cần ngươi ra sức.”

Nói tới đây, Lư Gia Linh ngừng lại một chút ngẫm nghĩ rồi nói tiếp:

“Các ngươi đã vất vả cả đường đi cũng nên được một chút thưởng. Được rồi, ngươi theo ta cùng vào đi.”

Tôn Kỳ nghe vậy cũng không từ chối, hần đi ra sau lưng Lư Gia Linh đứng.

Lư Gia Linh dẫn đầu đi vào, vừa mới bước qua thêm cửa thì phía sau đã có tiếng nói:

“Tam muội, không ngờ muội cũng đến đây.”

Lư Gia Linh nhú mày, quay đầu nhìn lại, kẻ lên tiếng không ai khác chính là Lư Triều Dương, nàng nói:

“Muội đến đây có gì không được sao?”

Lư Triều Dương bước lên cùng sánh vai, cười nói:

“Không có gì không được cả. Ta chỉ cảm thấy thật trùng hợp.”

“Vậy nhị ca đến đây làm gì?” Lư Gia Linh hỏi lại.

“A, là mấy ngày trước, ta đã hẹn với mấy vị công tử trong các thương hội đến đây giải trí một chút.” Lư Triều Dương bâng quơ trả lời. Sau đó, hần giậm bước tiến vào trong.

Lư Gia Linh nghe được lời này thì cảm thấy không ổn.

Trên quãng đường tới thành Hạ Phi, cả hai đoàn thương đội đều bị phục kích, tổn thất không nhỏ cần bổ sung lại số nô lệ đã mất, mua lại nô lệ từ các thương hội thành Hạ Phi là cách tốt nhất nhưng mà cũng không chắc có hàng. Một trong những cách tiếp cận khôn ngoan với nguồn hàng chính là từ những tên công tử, thiếu gia của các thương hội.

Lư Triều Dương đi con đường ngắn hơn nên tới thành Hạ Phi trước mấy ngày, có thể trong thời gian này, hần đã liên hệ và kiểm được nguồn hàng từ các tên công tử, thiếu gia này.

Lư Gia Linh ân ân cảm thấy bất an, nàng nhanh chân bước vào trong, hy vọng là vẫn còn cơ hội.

Tại trên lầu ba, nơi dành cho các thiếu gia ăn chơi, có mấy tên công tử đang ngồi đàn đúm vui chơi nói cười, Lư Triều Dương cũng đang ở trong số này.

Lư Gia Linh bước vào trong phòng cũng không làm bọn hần ngạc nhiên, nàng cười nói:

“Gia Linh gặp qua các vị.”

“Ha... ha... Gia Linh không cần khách khí. Nào, đến đây ngồi đi.”

Kẻ lên tiếng là một thanh niên khí chất quý phái, ngồi tại chính giữa, ân ân là lãnh tụ trong đây.

Tôn Kỳ nhìn tên này, trong mắt lấp lóe sát khí vì tên này không ai khác chính là tên Cố gia đã bắt hần làm nô lệ. Trong mắt Tôn Kỳ tên này chắc chắn phải chết nhưng cũng không vội nhất thời.

Tên Cố gia công tử này tên là Cố Văn Thiên, là một trong những hậu bối xuất sắc nhất Cố gia, tương lai khả năng trở thành gia chủ rất lớn. Hôm nay, chính là hần mở tiệc vui chơi không vì lý do nào cả.

Lư Gia Linh vừa ngồi xuống đã mở miệng:

“Lần này, Gia Linh đến là có việc nhờ...”

“Ta biết!” Cố Văn Thiên mở miệng cắt ngang.

Chuyện Lư gia tổ chức thi đấu cho hai hậu bối trong nhà quả thật không phải là đại bí mật gì, Cố Văn Thiên tất nhiên là biết chuyện này. Mà chuyện này cũng rất bình thường, Lư gia, Cố gia hay các gia tộc khác cũng thường làm như vậy.

Mấy ngày trước Lư Triều Dương cũng đến hỏi hần nhưng hần lại làm ra những nhằng không quyết chính là chờ Lư Gia Linh đến. Hần muốn xem ai sẽ ra giá cao hơn, hần tất nhiên là muốn thu được lãi lớn nhất rồi.

Lư Triều Dương biết điều này, hần tức tối nhưng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt. Đây là lý do vì sao hần đến thành Hạ Phi trước mấy ngày nhưng vẫn chưa thể xuất phát, chỉ có thể chờ Lư Gia Linh. Như vậy làm cho lợi thế đến trước của hần tan thành mây khói.

“Vậy thì Cố huynh thấy lời đề nghị của ta thế nào?” Lư Triều Dương mập mờ hỏi.

Cố Vấn Thiên nghe lời này chỉ cười cười không đáp, hắn đang chờ Luru Gia Linh lên tiếng.

Luru Gia Linh nhú mày, đây rõ ràng là tung chiêu với nàng, nhưng mà Luru Gia Linh vẫn bình tĩnh đáp:

“Cái giá của nhị huynh, Gia Linh cũng có thể đáp ứng, không những thế sau này hợp tác, Gia Linh còn có thể có ưu đãi.”

Cố Vấn Thiên nghe Luru Gia Linh nói thì cười nhạt, không hứng thú. Hứa hẹn tương lai đều là những lời hứa suông, ma thạch trước mắt mới là thứ quan trọng nhất.

“Chức vị gia chủ Luru gia cũng rất đáng giá đi.” Cố Vấn Thiên nói bằng quơ.

Luru Triều Dương và Luru Gia Linh đều nhú mày, có chút không vui. Luru Triều Dương lên tiếng:

“Cố huynh không biết chứ Luru gia đã quy định số ma thạch có thể sử dụng, bọn ta không thể tăng thêm. Nếu như Cố huynh không chấp nhận, bọn ta cũng chỉ có thể tính cách khác.”

Luru Triều Dương lời này là cột cả hắn và Luru Gia Linh vào một chỗ, hắn không hy vọng Luru Gia Linh có thỏa thuận ngầm nào đó với Cố Vấn Thiên. Luru Gia Linh biết nhị ca đang tính toán nàng nhưng nàng chỉ liếc xéo nhị ca một cái mà cũng không lên tiếng đính chính.

Cố Vấn Thiên nghe xong biết là không nên ép bọn họ quá đáng. Hắn cười nói đổi giọng:

“Ta cũng chỉ nói đùa một chút. Nhưng mà trong tay ta cùng mấy vị huynh đệ tại đây gom lại chỉ có ba trăm tên nô lệ biết phân chia cho các vị thế nào? Thật lòng mà nói, ta đều không muốn hai vị ra về tay không.”

Luru Gia Linh và Luru Triều Dương đều trầm ngâm, số nô lệ bọn họ đang thiếu cũng vào khoảng ba trăm, bọn họ muốn hoàn thành đơn hàng thì buộc phải mua hết số nô lệ này. Nhưng mà chỉ một trong số họ được như ý.

Cuộc đua giữa Luru Gia Linh và Luru Triều Dương có thể sẽ ngay tại đây quyết định thắng thua.

Luru Gia Linh suy nghĩ một chút rồi nói:

“Không biết Cố huynh có điều kiện gì?”

Cố Vấn Thiên nghe lời này thì vỗ đùi cười:

“Đây không phải là Tranh Hoa Viện chuyên dùng để vui chơi giải trí sao? Chỉ bằng hai vị lựa chọn ba thuộc hạ, tổ chức ba trận đánh, mỗi trận thắng ta sẽ bán cho bên thắng một trăm tên nô lệ. Hai vị thấy sao?”

Luru Gia Linh và Luru Triều Dương nhìn nhau trao đổi một tia ánh mắt, bọn họ sau đó đồng thanh nói:

“Vâng theo như ý của Cố huynh.”

Cố Vấn Thiên nghe vậy thì nở nụ cười, nói:

“Vậy thì ta nói luật chơi như sau: Tổ chức ba trận đấu từ Luyện Linh thất trọng tới cửu trọng. Mỗi trận thắng được quyền mua một trăm tên nô lệ. Ta không thích thấy kết quả hòa nên sẽ lấy sinh tử ra phân chia thắng thua.”

“Vậy cả hai bọn ta có thể đều không đạt đủ số nô lệ mình cần?” Luru Triều Dương nói.

Ba trận đấu, kết quả rất có thể là hai một đến lúc đó cả hai bọn họ đều không có đủ số nô lệ, như vậy thì cả hai bọn họ coi như đều thua. Đây là điều mà bọn hắn không muốn thấy.

Cố Vấn Thiên trả lời:

“Vậy thì phải xem, hai vị có dám đặt cược số nô lệ mua được vào trận đấu cuối.”

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 167: Hai trận đầu tiên

Cố Vấn Thiên ngoắc tay, một tên phục vụ vội đến chờ lệnh. Cố Vấn Thiên mở miệng nói:

“Các ngươi chuẩn bị cho ta một sàn đấu.”

“Vâng! Có ngay.” Tên phục vụ vội lui xuống chuẩn bị.

Một lúc sau, một sàn đấu nhanh chóng được chuẩn bị, một đám hộ pháp đứng xung quanh sàn đấu, đảm bảo trận đấu diễn ra trong phạm vi cho phép.

Cố Vấn Thiên nhìn Luru Gia Linh và Luru Triều Dương cười nói:

“Hai vị đã sẵn sàng chưa?”

Luru Gia Linh và Luru Triều Dương đồng thời gật đầu. Luru Triều Dương đạo:

“Quan Chung, ngươi lên trận đầu.”

Tên thanh niên gọi là Quan Chung dáng dấp to lớn, đầu có hai sừng dài, có bốn cánh tay lực lưỡng, tu vi là Luyện Linh thất trọng. Có vẻ như Quan Chung đã định hình sẵn bản thân để khi bước vào Tạo Thể cảnh không cần lại suy nghĩ tạo hình thể nào.

Quan Chung từ trên lầu ba nhảy ầm xuống sàn đấu, khiến sàn đấu cũng phải rung rinh, đây rõ ràng trọng tu thân thể lực lượng.

Luru Gia Linh ánh mắt sắc bén, nói:

“Giang Hà, ngươi lên trận. Nhất định phải thắng!”

“Vâng! Tiểu thư.” Giang Hà đáp lời.

Giang Hà thân hình thon dài, hần từ trên lầu ba phiêu phiêu xuống sàn đấu, có thể thấy được Giang Hà thuộc loại mẫn công lấy tốc độ làm lợi thế. Nếu Quan Chung chủ tu lực lượng, vậy thì tốc độ thường sẽ là điểm yếu, dùng Giang Hà tốc độ sẽ chiếm được nhiều ưu thế. Đây là một lựa chọn khá ổn của Luru Gia Linh.

Nhưng mà Luru Triều Dương có vẻ không mấy bận tâm điều này.

Giang Hà sử dụng một cây đao cong hình bán nguyệt, hần múa đao xoay tròn. Giang Hà từ từ di chuyển đi xung quanh Quan Chung, hần đang súc thế đồng thời tìm sơ hở của Quan Chung để cho đối thủ một đao chí mạng.

Quan Chung thì đứng giữa sàn đấu, không ngừng xoay thân để chính diện đối mặt với đối thủ, không để cho đối thủ ở vào góc khuất của mình.

Hai bên duy trì thăm dò được mười tức hơi thở thì Giang Hà bỗng nhiên động. Giang Hà tốc độ cực nhanh lao thẳng tới đối thủ để lại phía sau những tàn ảnh.

Quan Chung vô cùng cảnh giác, khi thấy đối thủ biến mất tại chỗ, hần liền giơ đại chùy đập xuống.

Ầm! vang một tiếng. Đại chùy đập xuống sàn đấu. Quan Chung nhú mày, rồi bỗng nhiên hần thấy lạnh gáy, một tay cầm khiên của hần vội đưa ra phía sau.

Ngay sau đó là tiếng “keng!” vang lên, một đường đao xẹt qua tấm khiên, hỏa hoa bắn ra, để lại một vết ngắn dài trên tấm khiên.

Quan Chung vừa quay đầu thì bóng dáng của Giang Hà đã biến mất.

Giang Hà như một ánh chớp đen lúc hiện lúc ẩn, xuất hiện khắp sàn đấu, không để cho đối thủ nắm được tung tích.

Quan Chung thì sừng sững như một ngọn núi nhỏ giữa sân, lấy bất biến ứng vạn biến.

Keng... keng... keng... tiếng kim loại không ngừng vang lên, hỏa hoa vương vãi.

Tốc độ của Giang Hà rất nhanh đã hoàn toàn đẩy Quan Chung vào thế bị động chống đỡ. Thế trận lúc này đã nghiêng hẳn sang Giang Hà. Nhưng mà dù ở thế phòng thủ, Quan Chung vẫn vững vàng bình tĩnh chống đỡ không hề bị bối rối mà sinh ra sơ hở.

Đã năm mươi chiêu qua đi, hai bên vẫn chưa phân thắng bại. Quan Chung trên thân đã xuất hiện vài vết thương nhỏ, tạm thời không đáng ngại nhưng nếu tiếp tục bị động nhận đòn thì vết thương nhỏ cũng thành vết thương lớn.

Vấn đề là Giang Hà có thể mãi duy trì được tốc độ như thế này đến bao giờ. Nên biết hệ mẫn công tốc độ dù nhanh nhưng thể lực lại không lâu bền.

Nếu như Quan Chung có thể chịu đựng được đến khi Giang Hà hao hết thể lực thì Quan Chung thắng không thể nghi ngờ nhưng nếu như Giang Hà có thể gây ra vết thương chí mạng cho Quan Chung trước khi hao hết thể lực thì hần sẽ thắng.

Trận chiến giằng co thêm năm mươi chiêu nữa, Quan Chung đã có thêm vài vết thương nhưng hần vẫn đang thủ vững vàng, có thể lại chịu đựng thêm trăm chiêu nữa. Giang Hà thì đã bắt đầu thờ dỗi, thể lực suy giảm thấy rõ.

Giang Hà lúc này dừng lại nhìn chằm chằm đối phương, hắn không thể không thừa nhận đối phương phòng ngự rất mạnh. Thể lực của hắn đã tiêu hao hai phần ba nếu tiếp tục triển đấu xuống, hắn không tự tin có thể giết được đối phương trước khi hao hết thể lực.

Giang Hà chỉ có thể đổi chiến thuật khác. Hắn ngưng thần tập trung, cầm đao ngang đầu, nở nụ cười hiểm ác:

“Sau chiêu này ngươi chắc chắn sẽ chết.”

Quan Chung hừ lạnh:

“Lắm lời.”

Mặc dù nói như thế Quan Chung vẫn đẩy tinh thần lên cao độ, chuẩn bị đón nhận sát chiêu đối phương. Hắn tin chắc sau chiêu này Giang Hà sẽ hao hết thể lực, nếu hắn vẫn có thể thủ được thì hắn sẽ thắng.

Giang Hà hít một hơi sâu, chân giậm bước tiến lên theo hình dích dắc, mỗi bước hắn bước ra sẽ hình thành một ảo ảnh. Hắn bước ra năm bước hình thành năm ảo ảnh.

Chân thân cùng năm ảo ảnh chạy đan xen với nhau, khiến đối thủ không thể nào tìm được chân thân. Quan Chung cũng không có khả năng tìm được chân thân Giang Hà, hắn mở miệng gầm thét, xông về phía “sáu” tên Giang Hà.

Sáu Giang Hà tách ra, mỗi tên từ một hướng khác nhau công về phía Quan Chung.

Bốn tay của Quan Chung, mỗi tay đánh về một ảo ảnh nhưng vẫn còn hai ảo ảnh khác trước sau cầm đao bổ xuống. Cục diện này giống như phải chết không nghi ngờ nhưng Quan Chung lúc này lại nhếch mép cười:

“Ta chính đang chờ cơ hội này.”

Nói rồi từ hai nách của hắn lại mọc ra hai cánh tay khác đánh về hai ảo ảnh trước sau.

“Ngươi chắc chắn sẽ không ngờ được ta có sáu tay.”

Quan Chung đánh về phía sáu Giang Hà, tiếng phốc! phốc! vang lên, sáu Giang Hà bị đánh tan nhưng sắc mặt Quan Chung lại cực độ khó coi. Tất cả đều là ảo ảnh vậy chân thân ở đâu?

Đúng lúc này, Quan Chung cảm thấy có một cỗ sát khí áp đỉnh. Khi ngẩng đầu lên, hắn thấy Giang Hà từ trên cao đang bổ đao xuống. Giang Hà cười chế nhạo:

“Ta làm sao lại không đoán được ngươi có sáu tay chứ.”

Suy đoán của Giang Hà rất đơn giản: xưa nay, Ma tộc tạo hình muốn có nhiều tay thì thường sẽ tạo sáu cánh tay, rất ít khi chỉ dừng lại ở bốn cánh tay, vì sao lại như vậy? hắn không biết, có lẽ do các vị tiền bối nhiều lần thử tạo hình đã nhận ra sáu cánh tay là tốt nhất. Vậy nên Quan Chung giờ ra bốn cánh tay, hắn đã cảm thấy có trá. Quả nhiên đúng như hắn đoán.

Ầm! vang một tiếng, khói bụi mù mịt. Khi khói bụi tan ra Giang Hà vẫn đang giữ tư thế chân quỳ chân khuỵu, ánh mắt hắn khó coi. Trước mặt hắn là một khúc đuôi gãy đang đánh đập, sau đó tiêu tán thành những sợi ma khí. Trong đầu Giang Hà hiện lên mấy chữ: Thần lẩn cất đuôi.

Phốc! đúng lúc này, một lưỡi đao đâm xuyên ngực Giang Hà. Giang Hà gian nan quay đầu nhìn lại, hắn thấy Quan Chung nhìn hắn cười mỉa mai. Thân hình Giang Hà đổ xuống hóa thành những sợi ma khí.

Quan Chung cười lạnh, phát tay thu hết những chiến lợi phẩm.

Trên lầu ba, Cố Vấn Thiên cùng đám công tử võ tay cười ha hả:

“Đặc sắc... đặc sắc... quá đặc sắc. Triều Dương huynh thật biết chọn thuộc hạ.”

“Cố huynh quá khen, cũng may là có tam muội nhường.” Lưu Triều Dương cười đáp lại.

“Gian xảo! chủ nào tớ nấy.” Lưu Gia Linh hừ lạnh nói.

Lưu Triều Dương vẫn nở nụ cười không để ý, nói:

“Tam muội, đến phiên muội xuất quân trước.”

Xuất quân trước tất nhiên sẽ gặp bất lợi, để đối phương chủ động lựa chọn chiến thuật phù hợp. Giống như trước đó, Lưu Triều Dương lựa chọn Quan Chung tràn đầy lực lượng, Lưu Gia Linh liền chọn Giang Hà mất công. Lựa chọn này hoàn toàn chính xác nhưng đáng tiếc đối phương gian trá hơn Lưu Gia Linh tưởng tượng.

Mặc dù trận đấu cược này không nói rõ phải thay phiên nhau xuất quân trước, nhưng Lư Triều Dương trước đó đã chủ động xuất quân trước thì trận tiếp theo nên là Lư Gia Linh xuất quân trước, trận cuối cùng Lư Triều Dương lại xuất quân trước. Đây coi như Lư Triều Dương làm ca nhượng cho Lư Gia Linh nhiều hơn một chút ưu thế.

Lư Gia Linh nhìn đám thuộc hạ phía sau. Lúc này nàng chỉ có hai thuộc hạ Luyện Linh bát trọng là Lư Thái và Lữ Mông (tức Tôn Kỳ).

Lư Thái chính là thân binh của nàng được ban cho họ Lư, chiến lực của Lư Thái, nàng hoàn toàn tin tưởng nhưng mà thân binh của nhị ca thực lực không yếu. Nàng cũng không có nắm chắc mười phần, lại nói đây là trận sinh tử chiến, nếu như Lư Thái bị thua sẽ bị mất mạng, vậy nàng sẽ thiếu đi một thuộc hạ trung tín.

Còn Lữ Mông là lính đánh thuê. Trước đó trong chiến đấu với ma thú, biểu hiện rất tốt nhưng mà thực chiến với Ma tộc lại không biết thế nào.

Lư Thái và Tôn Kỳ cũng nhìn ra được sự phân vân của Lư Gia Linh. Lư Thái tiến lên một bước nói:

“Ta nguyện vì tiểu thư xuất chiến.”

Lư Gia Linh thấy vậy thì gật đầu hài lòng, nàng nói:

“Ta biết lòng trung thành của ngươi. Nhưng ta thấy Lữ Mông thích hợp hơn ngươi. Lữ Mông, ngươi có thể xuất chiến. Ta chắc chắn sẽ không bạc đãi ngươi.”

Tôn Kỳ nghe lời này thì cười cười nói:

“Ta nguyện xuất chiến.”

Đừng nghe lời Lư Gia Linh mà cho rằng nàng đánh giá cao Tôn Kỳ. Lư Gia Linh sợ dĩ không để Lư Thái xuất chiến, chính vì câu nói của Lư Thái biểu thị lòng trung thành với Lư Gia Linh khiến cho nàng cảm thấy tiếc một thân binh trung thành.

Nên biết tại Ma giới chỉ cần có ma thạch thì ngươi muốn có bao nhiêu thuộc hạ cũng được nhưng để có được một thuộc hạ trung thành là cực kỳ khó.

Vậy nên Lư Gia Linh không muốn mạo hiểm với Lư Thái. Còn Tôn Kỳ chỉ là lính đánh thuê, sống chết nàng không quan tâm.

Cho dù Tôn Kỳ có thua đi chăng nữa thì nàng vẫn còn trận đấu cuối. Lúc đó nàng sẽ dùng con át chủ bài tốt nhất của mình. Sau cùng kết quả nàng có thể sẽ thua một – hai nhưng không vấn đề gì cả.

Nhị ca không có đủ ba trăm nô lệ vẫn không coi là thắng hoàn toàn. Chắc chắn sau đó bọn họ sẽ lại đánh cược tiếp cho đến khi một bên thắng tất cả ba trăm tên nô lệ.

Tôn Kỳ làm sao không biết được tâm tư của Lư Gia Linh chứ nhưng mà hắn vẫn thực sự chẳng mấy để tâm vì hắn tự tin có thể chiến thắng mọi đối thủ.

Tôn Kỳ nhẹ cất bước bay về sân đấu. Lư Triều Dương ngoắc ngón tay phía sau, một tên thuộc hạ hiểu ý, hắn bước ra khỏi hàng, từ trên lầu ba nhảy xuống sân đấu.

Tên này thân hình cao to vạm vỡ, tay cầm trường đao ma khí phun ra nuốt vào, từng sợi ma khí trên trường đao như những con rắn du động. Hắn cười gằn nói:

“Ta là Triệu Đăng, trường đao của ta gọi là Hắc Xà Đao. Mỗi lần chém một tên Ma tộc thì trên thân đao sẽ xuất hiện một sợi ma khí. Bây giờ trên thân đao đã có bốn trăm ba mươi hai sợi ma khí. Ngươi chính là sợi tiếp theo.”

Lư Triều Dương phải ra Triệu Đăng phi thường mạnh, có thể thấy Lư Triều Dương quyết tâm muốn lấy tiếp một trận thắng như thế nào.

Triệu Đăng múa đao, phong bạo rít gào, ma khí du động hóa thành những con đại mãng xà nhe răng phun độc. Triệu Đăng từng bước tiến lên, mỗi một bước khí thế của hắn lại tăng vọt. Chờ khi hắn bước ra bước thứ tám khí thế của hắn đã đạt tới Luyện Linh cửu trọng, chỉ cần lại bước ra bước thứ chín, hắn sẽ sức thế đầy đủ giáng ra một kích long trời lở đất.

Cố Vấn Thiên cũng không khỏi khen ngợi:

“Triều Dương huynh có một thuộc hạ tốt.”

“Cố huynh quá khen, làm sao có thể so được với thuộc hạ của Cố huynh.” Lư Triều Dương cười đáp.

Lư Gia Linh sắc mặt lúc này có chút khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168: Trái lệnh

Triệu Đăng khí thế cuộn cuộn như kinh đào hải lãng, tám bước đã ra, khí thế đã dâng lên đến cực điểm. Triệu Đăng khóa chặt mục tiêu, chỉ cần lại bước ra bước thứ chín, nhất kích tất sát hình thành thì đối thủ chết không thể nghi ngờ.

Tôn Kỳ thì vẫn bình tĩnh đứng trên sân, không có bất kỳ động tác nào đặc biệt.

Lưu Triều Dương cười chế nhạo:

“Tam muội, có vẻ như muội đã chọn sai thuộc hạ. Tên thuộc hạ của muội mới bị khí thế áp chế đã sợ đến nỗi không động nổi.”

“Hừ! không cần nhị ca bận tâm thuộc hạ của ta.” Lưu Gia Linh khó chịu trả lời.

Lời dù như thế nhưng trong lòng Lưu Gia Linh cũng cảm thấy xấu hổ, chỉ mong Tôn Kỳ mau chết đi để kết thúc trận chiến.

Triệu Đăng khí thế đạt đỉnh, hần cười dữ tợn nói:

“Người chỉ còn sống được một bước nữa, người có lời gì trăng trối nữa không?”

Lời vừa ra, Triệu Đăng lập tức nhấc chân bước ra bước cuối cùng, hần không hề có ý định cho Tôn Kỳ nói bất kỳ lời gì. Nhưng đúng vào lúc này, khi bước chân của Triệu Đăng còn chưa đặt xuống đất thì Tôn Kỳ động.

Phốc! một tiếng. Tôn Kỳ đâm vỡ nát đầu Triệu Đăng. Không hề có kinh thiên động địa âm thanh hay va chạm kịch liệt hay chiêu số biến ảo.

Chỉ một đâm, không lại thêm động tác thừa.

Triệu Đăng thân hình đổ xuống, đồ đạc rơi vãi linh tinh. Tôn Kỳ phui tay bước đi, không thèm liếc mắt một cái mấy thứ đồ trên sàn đấu.

Trên lầu cao, tất cả đều trở mắt kinh ngạc, chỉ như vậy thôi sao? Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Một tức thời gian trước, Triệu Đăng còn khí thế như hồng thủy, đã xuất hiện uy áp của Luyện Linh cửu trọng, tưởng chừng chỉ một kích bỏ xuống đối thủ chết không thể nghi ngờ nhưng mà một tức thời gian sau Triệu Đăng lại bị đánh nát đầu, hần chết vô cùng gọn lẹ, vô cùng biệt khuất, một kích kinh thiên của hần chưa kịp phát ra đã chết.

Lưu Triều Dương cũng đứng hình, hần thật sự không tin nổi chuyện vừa diễn ra. Lưu Gia Linh cũng ngạc nhiên vô cùng, trước đó Tôn Kỳ biểu hiện chỉ ở mức ưu tú nhưng qua trận đấu này, nàng phải đổi lại cách nhìn của mình với Tôn Kỳ.

Trong mắt Lưu Gia Linh, Tôn Kỳ đã tăng lên giá trị có thể lôi kéo thành thuộc hạ.

Sau vài tức thời gian im lặng, Cố Vãn Thiên bỗng vỗ tay cười ha hả phá vỡ không khí yên lặng lúc này.

“Hay! Rất hay! Đề đối thủ khí thế đạt tới đỉnh cao, nhưng đến bước quan trọng nhất Triệu Đăng mới nhấc lên bước chân, lại là lúc yếu nhất, sơ hở nhất. Nếu như có thể hoàn thành bước cuối cùng thì khí thế của Triệu Đăng lại một lần nữa được đẩy lên đỉnh cao mới. Cái này gọi là thịnh cực mà suy, cực suy lại thịnh. Hay! Tính toán rất hay.”

Tôn Kỳ lúc này đã trở lại lầu ba, liếc mắt Cố Vãn Thiên, trong lòng cười lạnh: đốt nát khoe khoang. Lúc đó Triệu Đăng làm gì có cái gọi là thịnh cực mà suy, cực suy lại thịnh. Khí thế của Triệu Đăng phải nói giống như hồng thủy, sóng sau đẩy sóng trước, càng lúc càng mạnh.

Đám công tử ăn chơi bên cạnh cũng không hiểu rõ chuyện gì xảy ra nhưng nghe Cố Vãn Thiên nói có vẻ có lý thì không ngừng tán dương Cố Vãn Thiên kiến thức sâu rộng, ánh mắt sắc bén.

Lưu Triều Dương lúc này cũng đã khôi phục lại thần thái như trước, hần cười nói:

“Thì ra là vậy! Thuộc hạ của tam muội cũng thật giỏi tính toán.”

Lưu Gia Linh thì không thèm để ý lời này, nàng quay sang nói với Tôn Kỳ:

“Người đã lập công lớn. Ta sẽ trọng thưởng.”

Tôn Kỳ cũng không có nhiều lời chỉ gật đầu cười cười.

Trận đấu thứ ba nhanh chóng diễn ra, Lưu Triều Dương phái ra Triệu Hy cũng là lính đánh thuê mới tuyển trong lần thương buôn này giống như Tôn Kỳ.

Lưu Gia Linh có một chiến thắng làm vốn trong tay nên đã quyết định không phái ra thuộc hạ mạnh nhất, nàng cho rằng Triệu Hy mạnh thật nhưng còn chưa đáng để nàng lộ ra át chủ bài.

Trận chiến thứ ba diễn ra vô cùng khốc liệt, cường cường va chạm. Kết quả cuối cùng là Triệu Hy lấy vô địch tư thái giết chết đối thủ, đem về chiến thắng thứ hai cho Luru Triều Dương.

Luru Gia Linh lúc này cũng có chút hối hận nếu như nàng cẩn thận hơn, đánh giá Triệu Hy cao hơn thì hẳn nàng đã có chiến thắng thứ hai.

Kết quả sau ba trận là hai – một, nghiêng về phía Luru Triều Dương.

Luru Triều Dương dù thắng nhưng cũng không có nhiều vui mừng, hẳn đã được quyền mua hai trăm tên nô lệ nhưng vẫn còn thiếu một trăm tên nữa. Còn Luru Gia Linh tuy thua nhưng cũng không quá thất vọng vì nàng vẫn còn cơ hội.

Trong lần thỏa thuận mua bán nô lệ lần này, bọn họ phải giao đủ một ngàn tên nô lệ, không được thiếu một tên.

Cố Vấn Thiên tất nhiên nhìn ra điều này, hẳn cười nói:

“Hắn là hai vị cũng muốn có đủ ba trăm tên nô lệ. Chi bằng hai vị tiếp tục cược.”

Luru Triều Dương và Luru Gia Linh liếc nhìn nhau, bọn họ dường như không có lựa chọn nào khác ngoài tiếp tục đấu cược cho đến khi kiếm đủ ba trăm tên nô lệ.

Luru Gia Linh lúc này lên tiếng:

“Muội bỏ ra thêm một trăm tên nô lệ để có đủ hai trăm tên nô lệ như nhị ca. Chúng ta cược tiếp hai trận thế nào?”

Luru Triều Dương ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

“Nếu muội đã muốn như vậy thì ta phụng bồi.”

Cố Vấn Thiên thấy vậy thì cười nói:

“Trận chiến cuối cùng để thêm đặc sắc chi bằng tổ chức quần chiến.”

“Quần chiến?” Luru Gia Linh nhíu mày hỏi.

“Đúng vậy! Mỗi bên phái ra hai tên Luyện Linh bát trọng, hai tên Luyện Linh cửu trọng để cho bọn họ quần chiến. Kê còn lại cuối cùng trên sân thì thắng. Mỗi bên lấy hai trăm tên nô lệ làm tiền đặt cược. Hai vị thấy thế nào?”

“Ta không có vấn đề.” Luru Triều Dương cười đáp.

Luru Gia Linh ngẫm nghĩ một hồi cũng gật đầu đáp ứng.

Vậy là cả hai bên nhanh chóng phái ra thuộc hạ. Trận chiến cuối này vô cùng quan trọng, cả hai bọn họ đều xuất ra hết lá bài tẩy.

Trọng tâm trận chiến quyết định thắng thua vẫn là Luyện Linh cửu trọng, hai tên Luyện Linh bát trọng thêm vào cũng chỉ cho thêm đông vui. Trừ khi cả hai tên Luyện Linh bát trọng bên mình đều thắng, sau đó hợp sức với tên Luyện Linh cửu trọng đối phó với Luyện Linh cửu trọng đối phương thì may ra mới phát huy được công hiệu gây nhiễu.

Trong số hai tên Luyện Linh bát trọng mà Luru Gia Linh phát ra tất nhiên là có mặt Tôn Kỳ, kê còn lại chính là Luru Thái. Bên phía Luru Triều Dương cũng có Triệu Hy quen mặt.

Trên sân đấu, tám tên đối mặt nhìn nhau, Luyện Linh cửu trọng đấu với Luyện Linh cửu trọng, Luyện Linh bát trọng đấu với Luyện Linh bát trọng.

Không một dấu hiệu báo trước Triệu Hy lao lên đầu tiên về phía đối thủ của mình. Sau đó những tên khác cũng động thân tiến lên.

Đối thủ của Tôn Kỳ là một tên hình dáng mập mạp, hẳn hai tay cầm hai con dao bầu giống như một tên mổ heo ngoài chợ, biệt danh của hắn là Đồ Tề. Hắn có một sở thích là lột da lóc thịt sống mà thú, còn với đối thủ của hắn thì hắn thích hành hạ con mồi, chém đối phương từng nhát cho đến khi đối phương kêu gào xin chết.

Đồ Tề lao về phía Tôn Kỳ với nụ cười biến thái, hẳn đang tưởng tượng cảnh Tôn Kỳ quỳ xuống khóc lóc xin tha. Nhưng mà nụ cười của hắn vẫn còn trên mặt thì ngực của hắn đã bị thủng một lỗ lớn. Hắn thực sự không biết chuyện gì xảy ra, vì sao lại vậy? Hắn còn chưa kịp nói vài lời mỉa mai, chưa kịp ra chiêu, còn chưa kịp suy nghĩ. Đối thủ của hắn vì sao lại mạnh như vậy?

Tất cả đều đã vô nghĩa, hắn đã ngã xuống, mắt vẫn còn nhìn chòng chọc Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ phui phui mắt lầm bầm nói:

“Ta biết ngươi định nói gì. Nhưng ta lại không có sở thích nói chuyện với kẻ chết.”

Đồ Tề chết vô cùng biêt khuất, thân thể hấn hóa thành những sợi ma khí tiêu tán trong không khí, chỉ còn để lại những đồ đạc linh tinh trên sân.

Cổ Vần Thiên cùng đám công tử thấy cảnh này thì vô cùng kinh ngạc. Bọn họ trước đó cho rằng, trận thắng lúc trước của Tôn Kỳ là do chọn đúng thời điểm ra tay, bản thân Tôn Kỳ cũng không quá mạnh nhưng mà dường như bọn họ sai rồi. Sự hứng thú trong mắt Cổ Vần Thiên càng lúc càng hiện rõ.

Lưu Triều Dương sắc mặt khó coi, trận chiến vừa bắt đầu, hấn đã mất một tên thuộc hạ, cũng may quyết định thắng thua trận chiến nằm ở Luyện Linh cửu trọng. Hấn vẫn còn cơ hội chiến thắng.

Lưu Gia Linh thì có một tia kinh hỷ ngoài ý muốn. Trận chiến này, nàng lại có thêm phần thắng.

Lưu Thái thấy thế thì vội nói:

“Lữ Mông, nhanh qua giúp ta giải quyết đối thủ.”

Tôn Kỳ liếc hấn một cái rồi không thèm để ý. Lưu Thái cau mày tức giận nói:

“Lữ Mông, ngươi dám trái lệnh sao?”

Tôn Kỳ lạnh lùng nhìn hấn trả lời:

“Ngươi không có tư cách ra lệnh cho ta.”

Cổ Vần Thiên thấy cảnh này thì càng cảm thấy hứng thú. Lưu Triều Dương thì nhíu mày cười nói:

“Tam muội, hình như muội còn không biết cách dạy thuộc hạ.”

Lưu Gia Linh sắc mặt khó coi, nàng đứng lên quát:

“Lữ Mông, ta lệnh cho ngươi trợ giúp Lưu Thái.”

Tôn Kỳ ngược nhìn lên lầu cao nhìn Lưu Gia Linh, hấn nói:

“Ta không phải thuộc hạ của ngươi. Trong điều khoản thuê ta, cũng không có điều nào nói ta phải tham gia sinh tử chiến đấu.”

Lưu Gia Linh sắc mặt khó coi, nàng lúc này chỉ muốn nhảy xuống bóp nát tên cứng đầu nhưng mà nàng vẫn là giữ được bình tĩnh, nếu như nàng bây giờ nhảy xuống, coi như nàng phá hỏng luật chơi, lúc đó nhị ca sẽ có cơ hội ép nàng nhận thua. Và lại trận chiến này có Cổ Vần Thiên chứng kiến nếu hấn cảm thấy nàng phá luật thì có thể sẽ không bán nô lệ cho nàng.

Lưu Gia Linh cố nén cơn tức giận xuống, nở nụ cười nói:

“Tuy là không có trong điều khoản cho thuê nhưng nếu ngươi chịu ra tay hết sức, ta sẽ thưởng lớn cho ngươi.”

Đây là nàng đã hạ thấp tư thái hết sức có thể với một tên thuộc hạ, thế nhưng Tôn Kỳ lại chẳng để lời của nàng trong lòng. Hấn vẫn đang đứng trên sân quan sát những trận đấu khác.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 169: Ngươi có muốn đi theo ta?

Bốn tên Luyện Linh cảnh cửu trọng trên sân đối chiến như cuồng phong bão táp, chiêu số như mây đại khai đại hợp, vũ khí loạn xạ. Bọn họ vừa mới lên đã là sát chiêu, không hề có tính thăm dò. Dư ba từ trận chiến của bốn họ lan tràn khắp sân đấu. Trận chiến diễn ra vô cùng cân bằng khó phân thắng bại.

Lưu Thái và đối thủ của mình lúc đầu còn đánh nhau nhưng sau đó bọn họ chỉ có thể tập trung tránh né dư ba.

Bốn tên Luyện Linh cảnh cửu trọng không biết vô tình hay hữu ý mà chiêu pháp loạn vũ, luôn có một bộ phận chiêu pháp đánh về phía ba tên Luyện Linh bát trọng.

Hai tên Luyện Linh cửu trọng bên Lưu Triều Dương thì muốn nhanh chóng loại bỏ Tôn Kỳ và Lưu Thái nhằm cân bằng lại thế trận.

Hai tên Luyện Linh cửu trọng bên Lưu Gia Linh lại muốn diệt nốt Luyện Linh bát trọng còn lại của đối thủ, nhằm tạo ưu thế tối đa cho bọn hấn. Dù cho Luyện Linh bát trọng chỉ có thể tăng thêm một điểm nhỏ ưu thế nhưng trong một trận chiến cân bằng một cọng lông cũng dễ chết được lạc đà.

Lưu Triều Dương và Lưu Gia Linh trên lầu cao nhìn xem trận chiến cũng cảm thấy lo lắng, bọn họ đã tung ra át chủ bài tốt nhất của mình nhưng không ngờ át chủ bài của đối phương cũng mạnh như vậy. Bây giờ biến thành trận chiến giằng co, khó mà đoán được kết quả.

Thấy vui vẻ nhất tất nhiên là bọn Cố Văn Thiên và đám công tử ăn chơi, trận đấu càng đặc sắc khó đoán bọn hắn càng thích thú.

Trên sân, khí lạnh càn quét, chiêu số loạn bay, Tôn Kỳ vẫn vô cùng bình tĩnh quan chiến, mấy dư ba chiêu số hoàn toàn không làm tổn hại được hắn chút nào. Tôn Kỳ chỉ cần nhẹ nhàng lách thân, hoặc giơ tay đập nát dư chiêu bay đến.

Hắn thì có thể nhẹ nhàng đối phó nhưng hai tên Luyện Linh bát trọng kia thì không may mắn như vậy.

Triệu Hy nhảy thân lên cao, hai tay nhanh chóng kết vài thủ ấn, sau đó một đại chưởng ấn hoàng kim xuất hiện. Chưởng ấn này giống như là từ vàng ròng đúc thành, cho đối thủ cảm giác nặng nề và trầm trọng. Chưởng ấn từ trên cao giáng xuống phong tuyết đường lui buộc đối thủ phải ngánh kháng. Nếu như là tại bên ngoài chiến đấu, đối thủ của Triệu Hy vẫn có đủ không gian để né tránh nhưng tại trên sân đấu thì hắn bị dồn vào không lối thoát.

Đối thủ của Triệu Hy tất nhiên là hiểu rõ điều này, hắn hai tay kết ấn, ma khí tuôn trào hình thành một cái lồng bảo hộ.

Triệu Hy thấy vậy thì nhếch mép cười, hoàng kim chưởng ấn từ trên cao áp xuống nhưng mà khi đi tới gần lồng ma khí bảo hộ thì bỗng nhiên đổi hướng đánh về phía Lưu Thái.

Tên đối thủ của Triệu Hy thâm than không tốt, biết rằng mình đã bị lừa nhưng hắn cũng không thể giải thể lồng ma khí đến cứu Lưu Thái. Có thể Triệu Hy chính là chờ hắn bỏ lồng ma khí để tung sát chiêu với hắn. So sánh tính mạng của hắn với Lưu Thái, tất nhiên hắn sẽ chọn tính mạng của mình.

Lưu Thái bất ngờ bị tấn công, hắn mặt tái mét, chỉ có thể giơ song kiếm bắt chéo trước ngực, thôi phát toàn bộ ma khí bảo vệ trước mặt. Nhưng mà khi hoàng kim chưởng ấn ép tới, ma khí bảo vệ tan vỡ, song kiếm có tiếng rắc rắc, ma khí từ thất khiếu của Lưu Thái trào ra. Sau đó là “ầm!” một tiếng, chưởng ấn ép nát Lưu Thái, dưới chưởng ấn còn có vài sợi ma khí chảy ra. Chính là khi Lưu Thái chết, hóa thành ma khí tiêu tán mà ra.

Đối thủ của Triệu Hy gầm thét, hắn vô cùng tức giận khi bị lừa, ngay tại trước mặt hắn giết đi một đồng đội của hắn. Nhưng lý do quan trọng nhất là Triệu Hy đã dồn rất nhiều ma khí vào chiêu vừa rồi, tiếp theo sẽ rơi vào trạng thái suy yếu ngắn. Đây chính là cơ hội giải quyết Triệu Hy tốt nhất.

Triệu Hy tất nhiên là biết điều này nhưng để cân bằng lại thể trận, một chút mạo hiểm này cũng đáng. Để cho đối thủ bị lừa, Triệu Hy thật sự là vận dụng đại chiêu, đại chiêu này tiêu hao của hắn không ít ma khí. Luyện Linh bát trọng chịu dư ba chiêu thức của hắn còn vất vả chống đỡ huống chi là một đại chiêu nhắm vào. Kết quả là tên Luyện Linh bát trọng chết tan xác, hoàn toàn đúng với kế hoạch Triệu Hy vạch ra.

Tên đối thủ của Lưu Thái khi thấy Lưu Thái vừa chết thì hắn có chút kinh hỷ ngoài ý muốn, tiếp theo hắn nên làm gì đây? Tiêu diệt Tôn Kỳ hay là trợ giúp Triệu Hy?

Nhưng mà không chờ hắn nghĩ lâu, một bóng hình vô thanh vô tức đã đến sau lưng hắn, tung một đấm xuyên ngực từ sau ra trước, hắn quay đầu nhìn lại, ánh mặt lộ sợ hãi.

Tôn Kỳ nhìn hắn lạnh lùng nói:

“Lưu Thái đã chết, ngươi cũng nên đi theo.”

Sau đó, Tôn Kỳ lại tung một đấm khác đánh nát đầu hắn.

Triệu Hy đang trong thế phòng thủ chịu đòn, hắn liếc mắt sang ngang thấy Tôn Kỳ đã giết chết tên Luyện Linh bát trọng kia. Triệu Hy sắc mặt khó coi cực độ, hắn tần tần khổ khổ nghĩ cách đánh giết Lưu Thái, lại chịu mạo hiểm rơi vào thời kỳ suy yếu ngắn. Vậy mà đối lại một chút tác dụng cũng không có.

Triệu Hy nhìn Tôn Kỳ ánh mắt sinh ra sát khí. Nhưng tạm thời hắn không thể làm gì Tôn Kỳ vì đối thủ của hắn vẫn đang tấn công như mưa sa bão táp.

Trên sân đấu mất đi hai tên Luyện Linh bát trọng nhưng mà cũng không ảnh hưởng quá lớn đến chiến cục. Hai trận chiến vẫn đang diễn ra khốc liệt. Bọn hắn đã đánh ra hỏa khí, chiêu chiêu liều mạng.

Thắng thua lúc này không phải xem ai mạnh hơn mà phải xem ai liều hơn.

Đúng vào lúc này, Triệu Hy cùng đối thủ bỗng nhiên cảm thấy một cỗ năng lượng cuồng bạo đang tích súc, khi nhìn sang thì bọn hắn ngỡ ngàng: khôn kiếp! là tự bạo.

Hai tên kia không đánh đấm thế nào mà lại ôm nhau tự bạo. Tại trên sân đấu nhỏ này mà tự bạo chẳng khác nào càn quét tất cả đối thủ còn lại trên sân.

Triệu Hy và đối thủ của hắn lập tức tách ra xa nhất có thể, bọn hắn ma khí tuôn trào, gồng lên màn ma khí bảo vệ.

Ầm! ầm! tiếng vang. Một cỗ năng lượng từ trung tâm sân đấu càn quét ra ngoài, tạo thành những sóng năng lượng cuồng phá.

Mấy tên bảo vệ sân đấu lập tức ra tay, bọn họ tay kết ấn pháp, ma khí tuôn trào, một lồng ma khí bảo vệ quanh sân đấu được hình thành. Sóng năng lượng quét tới, lồng bảo vệ rung lắc dữ dội nhưng mà cũng không có bị phá đi.

Một lúc sau khí lãng mới dần tan đi, lúc này khi vẫn còn khói bụi mịt mù thì bỗng vang lên tiếng đánh nhau. Lại qua tiếp vài hơi thở, mọi âm thanh im bất.

Khói bụi dần tan, chỉ còn lại một thân hình đạp trên một cái xác chết, có giọng cười ha hả:

“Ha... ha... Ta thắng! ta thắng rồi. Ta là kẻ chiến thắng cuối cùng.”

Trên lầu cao, Cố Vãn Thiên cùng lũ công tử vui cười vỗ tay không ngừng khen đặc sắc. Cố Vãn Thiên chấp tay chúc mừng:

“Chúc mừng Triều Dương huynh, vừa có một tên thuộc hạ tốt vừa có dư số nô lệ.”

“Đa tạ Vãn Thiên huynh, Triệu Hy đúng là một hạt giống tốt.” Lưu Triều Dương vui cười đáp lễ.

Lưu Gia Linh sắc mặt âm trầm khó coi, nàng không chỉ không kiếm đủ số nô lệ thế nhưng lại còn mất thêm một trăm tên nô lệ. Lần này nàng là triệt để thua cuộc, muốn bù đắp bốn trăm tên nô lệ còn thiếu là cực khó, chỉ sợ lúc bù đắp xong thì nhị ca của nàng đã đến đích.

Khi khói bụi hoàn toàn tan hết, Triệu Hy đứng ngao nghể trong sân, thụ vạn chúng chú mục. Đúng vào lúc này có tiếng ho khụ khụ vang lên, một bóng hình khác xuất hiện trên sân. Chính là Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ nhìn Triệu Hy nói:

“Ngươi hình như vui mừng quá sớm.”

Triệu Hy khước mắt giật giật, sau đó hần lại cười nói:

“Chỉ là một Luyện Linh bát trọng mà thôi, chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng còn có thể chiến thắng được ta?”

“Ta thừa nhận chiến lực của ngươi rất mạnh, trong cùng cảnh vô cùng lợi hại nhưng mà ngươi nên biết khoảng cách giữa Luyện Linh cửu trọng và bát trọng sâu như hồng cầu.”

“Vừa rồi trong trận bạo tạc kia ta không biết vì sao ngươi có thể sống sót nhưng ngươi chắc chắn đã tiêu hao không ít hay là để ta cho ngươi một cơ hội. Ta cũng không có đam mê giết chóc, chỉ cần ngươi quay đầu đi xuống sân đấu, ta sẽ tha cho ngươi một mạng. Ngươi thấy sao?”

Tôn Kỳ nhìn hần, lạnh lùng nói:

“Ngươi nói này giờ hần là cũng đã khôi phục được một ít chiến lực đi. Bây giờ ngươi có thể ra tay.”

Triệu Hy nghe vậy thì hừ lạnh:

“Ta không biết ngươi lấy đâu ra tự tin lớn như vậy nhưng ta nói cho ngươi biết: dù chỉ khôi phục được một ít chiến lực ta cũng đủ giết ngươi trăm lần. Ngươi bỏ qua cơ hội lần này thì sẽ không còn mạng mà hối tiếc.”

Tôn Kỳ nghe hần đông dài cũng thấy khó chịu. Tôn Kỳ cất bước, trong tay xuất hiện một cao dao nhỏ.

Triệu Hy đề cao cảnh giác, không dám xem thường. Vừa rồi trong trận bạo tạc, hần nhân cơ hội đối thủ không đề ý mà phòng lên tất cả ma khí tung ra một đòn đánh lên và rồi hần thành công tiêu diệt đối thủ. Những tưởng rằng hần là kẻ duy nhất còn lại trên sân đấu, nhưng không ngờ Tôn Kỳ cũng còn tại.

Triệu Hy vừa rồi chống lại trận bạo tạc, lại vừa phòng lên ma khí đánh lên đối thủ, hần đã tiêu hao cực lớn. Vốn định dùng mấy lời dọa nạt Tôn Kỳ để Tôn Kỳ sợ mà lui chiến. Chỉ cần Tôn Kỳ quay đầu bước xuống sân đấu, hần sẽ vận dụng toàn bộ ma khí mới khôi phục được đánh lên Tôn Kỳ, cho Tôn Kỳ một kích tất sát.

Nhưng mà Tôn Kỳ lại lì lợm vẫn cố chấp tiến lên.

Triệu Hy, hần cũng không phải là không có hy vọng chiến thắng. Hần không biết Tôn Kỳ vì sao có thể sống sót qua trận bạo tạc vừa rồi nhưng hần tin chắc Tôn Kỳ đã tổn thương không ít, mặc dù nhìn Tôn Kỳ lúc này khá thông dong nhưng hần cho rằng đó chỉ là giả tượng. Hần vẫn tin mình đủ sức giết chết Tôn Kỳ.

Triệu Hy hừ lạnh, cầm trong tay một thanh trường kiếm, ma khí tuôn ra cuốn quanh thân kiếm.

Tôn Kỳ và Triệu Hy dường như đều không muốn kéo dài trận chiến, bọn hần muốn nhất chiêu định sinh tử.

Cả hai bọn họ lao nhanh về phía đối thủ.

Sau đó chỉ đơn giản một tiếng phốc! vang lên. Không hề có kinh thiên động địa va chạm, không hề có hòa hoa văng tung tóe.

Chỉ một lần va chạm, sau đó cả hai lập tức tách ra.

Trên đài cao, Luru Triều Dương và Luru Gia Linh đều nín thở chờ kết quả.

Đầu của Triệu Hy từ từ trượt khỏi cổ rơi bịch xuống đất. Tôn Kỳ phúi nhẹ con dao trên tay, giống như vừa rồi chỉ giết chết một con sâu bọ.

Sau một giây chết lặng, Cố Vãn Thiên và đám bạn vỗ tay không ngừng khen hay. Luru Triều Dương thì sắc mặt cực độ khó coi, hần cảm thấy mình đã nắm chắc chiến thắng trong tay nhưng không ngờ cuối cùng lại thất bại. Thất bại bởi một tên lính đánh thuê vô danh. Luru Triều Dương trong lòng thầm hận: nhất định phải giết chết Tôn Kỳ.

Ngược lại với Luru Triều Dương chính là Luru Gia Linh, nàng vốn tưởng rằng đã thua nhưng không ngờ kẻ mà nàng không đặt nhiều hy vọng lại gây cho nàng kinh hỷ. Luru Gia Linh tự nhủ trong lòng sau đó nhất định phải trọng thưởng cho Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ lúc này quay trở lại lầu cao, hần bước ra sau lưng Luru Gia Linh.

Nhưng đúng vào lúc này Cố Vãn Thiên mở miệng:

“Ngươi gọi là Lữ Mông sao?”

Tôn Kỳ nghe gọi thì dừng bước chân, nhìn thẳng Cố Vãn Thiên sau đó gật đầu.

Cố Vãn Thiên lại cười nói:

“Ngươi có muốn đi theo ta?”

Luru Gia Linh nghe lời này thì nhũn mảy khó chịu, nói:

“Cố huynh đề nghị quá đáng. Hần là thuộc hạ của ta.”

Luru Gia Linh cũng nhìn ra Tôn Kỳ tiềm lực rất lớn, sau này lại thêm bồi dưỡng có thể trở thành cánh tay đắc lực của bản thân. Cố Vãn Thiên liếc Luru Gia Linh cười nói:

“Hần hình như là lính đánh thuê của Gia Linh muội, không phải thuộc hạ. Ta mời chào hần hình như cũng không có gì sai.”

Luru Triều Dương vốn đang lo lắng thất vọng nhưng bỗng nhiên hần lại nhìn thấy hy vọng nếu như có thể đẩy mâu thuẫn của Cố Vãn Thiên và tam muội lên cao thì vụ mua bán nô lệ của bọn họ có thể đổ vỡ, hần nói:

“Cố huynh đã có lời, chỉ bằng tam muội nhường ra đi.”

Luru Gia Linh liếc nhìn tên nhị ca này, sắc mặt khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 170: Đòi nợ

Luru Gia Linh nghe lời này vô cùng khó chịu, mặc dù Tôn Kỳ không phải thuộc hạ chính thức của nàng nhưng mà trong mắt nàng thực sự cũng không khác là mấy. Nàng đã mất đi Luru Thái nên dự định trọng điểm bồi dưỡng Tôn Kỳ thành cánh tay trung thành.

Nhưng bây giờ Cố Vãn Thiên lại mở lời chiêu gọi làm nàng vô cùng khó xử.

Nếu như buông tha Tôn Kỳ thì nàng sẽ mất đi một thuộc hạ đầy tiềm năng trong tương lai. Còn nếu nàng làm căng có thể sẽ mất lòng Cố Vãn Thiên, rất có thể vì vậy mà Cố Vãn Thiên sẽ không bán nô lệ cho nàng mà ngược lại bán cho nhị ca Luru Triều Dương.

Trước đó mặc dù nói tổ chức chiến đấu để lấy quyền được mua nô lệ và nàng đã thắng nhưng nếu Cố Vãn Thiên trở mặt không bán thì nàng cũng chỉ có thể bó tay.

Chuyện này quan hệ vô cùng trọng đại, bên được bên mất, bên nặng bên nhẹ, nàng phải cân nhắc rõ ràng.

Luru Gia Linh hít một hơi sâu để lấy lại bình tĩnh, nàng nói:

“Mặc dù hần không phải thuộc hạ chính thức của Luru gia nhưng trước đó, Gia Linh đã hứa với hần nếu hần thắng sẽ ban cho hần họ Luru...”

Cố Vãn Thiên nghe lời này thì híp mắt lại, sắc mặt lạnh đi. Luru Triều Dương thì nụ cười càng đậm, ánh mắt lộ hi vọng: tam muội vì một tên thuộc hạ mà sẽ quyết định hy sinh tiền đồ bản thân sao?

Lưu Gia Linh lúc này lại nói tiếp:

“Nhưng mà hẳn thực sự chưa phải là thuộc hạ của ta. Vậy nên theo ai là quyết định của tự hân.”

Lưu Triều Dương nghe xong có chút thất vọng: tam muội quả thật không phải là hạng ngu ngốc, làm sao sẽ vì một tên thuộc hạ mà hy sinh tiền đồ bản thân. Nếu như là hân, hân cũng làm như vậy.

Cố Vấn Thiên nở nụ cười, quay sang Tôn Kỳ nói:

“Ngươi cũng đã nghe rồi đó. Ngươi được toàn quyền lựa chọn. Ngươi đi theo ta thế nào?”

Tôn Kỳ lộ vẻ suy tư, sau đó hân hỏi:

“Nếu ta đi theo Cố công tử thì ta được đối đãi thế nào?”

Cố Vấn Thiên nghe lời này thì hân biết tám chín phần đã lôi kéo thành công, hân cười nói:

“Yên tâm, ngươi theo ta sẽ không thiếu ma thạch, vũ khí, tài nguyên, đảm bảo ngươi sẽ nhanh chóng đạt tới Luyện Linh cửu trọng.”

Cố Vấn Thiên tung ra những mồi này, tin chắc Tôn Kỳ sẽ mắc câu nhưng khi hân nhìn sắc mặt Tôn Kỳ, hân thấy rõ trên nét mặt Tôn Kỳ là một sự thất vọng. Nghĩ lại cũng đúng, Tôn Kỳ đã đạt tới đỉnh phong Luyện Linh bát trọng, với năng lực của hân chỉ cần bên ngoài lang bạt một thời gian thì vẫn đủ tài nguyên tu luyện đến Luyện Linh cửu trọng.

Lúc này, Cố Vấn Thiên quyết định tung ra mồi câu lớn hơn:

“Đó chỉ là điều kiện thứ nhất. Sau đó ngươi sẽ được ban cho họ Cố, trở thành một thành viên Cố gia, được tu luyện ma pháp Cố gia, ngươi lúc đó còn có cơ hội trở thành Tạo Thế cảnh cường giả.”

Nghe lời này, đám công tử ăn chơi, Lưu Gia Linh và Lưu Triều Dương cũng ồ lên kinh ngạc nhưng sau đó lại cười khẩy trong lòng: cho tài nguyên tu luyện hay ban cho họ Cố cũng không có gì đặc biệt, bọn hân cũng làm được nhưng mà ban cho ma pháp gia tộc và giúp trở thành Tạo Thế cảnh lại là chuyện khác.

Nên biết ma pháp của mỗi gia tộc đều là bất truyền ra ngoài với bất cứ lý do nào. Còn giúp trở thành Tạo Thế cảnh càng là nằm mơ nói mớ. Nên nhớ mỗi Tạo Thế cảnh đều là trụ cột quan trọng của mỗi gia tộc, muốn tạo ra một Tạo Thế cảnh không hề đơn giản như lời nói.

Cố gia tộc dốc hết sức lực cũng không thể tạo ra được Tạo Thế cảnh nên dần dần đi hướng suy thoái diệt vong.

Để nhận được bồi dưỡng thành Tạo Thế cảnh các thành viên trong gia tộc phải tranh nhau sút đầu mẻ trán làm gì có vé cho ngoại tộc. Lại nói một ngoại tộc Tạo Thế cảnh làm sao có thể trung thành bằng một Tạo Thế cảnh cùng huyết thống.

Nói tóm lại đều là hứa hẹn suông chỉ có kẻ ngốc mới tin lời này. Nhưng mà trước mặt bọn họ không phải đang có một kẻ ngốc sao? Bọn hân thấy rõ, Tôn Kỳ khi nghe mấy lời này thì ánh mắt sáng rực.

Bọn hân cười thầm trong bụng: đúng là dân đen quê mùa mơ mộng hão huyền, bọn chúng sẽ không biết được bọn chúng mãi mãi cũng không thể đạt tới Tạo Thế cảnh.

Tôn Kỳ ánh mắt lấp lóe, thờ gáp hỏi lại:

“Thật vậy sao?”

“Chắc chắn!” Cố Vấn Thiên cười nói.

“Vậy ta chỉ xin thêm một điều nữa.” Tôn Kỳ nói.

Cố Vấn Thiên nghe lời này thì nhũn mảy một cái không vui, vậy mà dám vờ vĩnh hân, chờ ngươi rơi vào tay ta, ta sẽ huấn luyện lại ngươi biết thế nào là chủ - tớ. Cố Vấn Thiên vẫn nặn ra nụ cười, hỏi:

“Ngươi cần thứ gì?”

Tôn Kỳ nghe lời này thì ánh mắt xán lạn, tiến lên bước lại gần Cố Vấn Thiên.

Cố Vấn Thiên đứng dậy hai tay chấp sau lưng, chuẩn bị đón nhận lễ bái của tên thuộc hạ mới.

Khi khoảng cách giữa hai bọn họ chỉ có năm bước chân thì Tôn Kỳ dừng lại. Tôn Kỳ nở nụ cười nhìn Cố Vấn Thiên.

Rồi không một dấu hiệu báo trước, nhanh như chớp, Tôn Kỳ ra tay bóp lấy cổ Cố Vấn Thiên, miệng cười gằn:

“Ta muốn cái mạng của ngươi.”

Sự việc xảy ra bất ngờ, không nằm trong suy nghĩ của bất kỳ ai, làm cho toàn trường chấn kinh bất động. Chính Cố Vãn Thiên cũng không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Cố Vãn Thiên đứng hình, bị Tôn Kỳ bóp cổ khiến hắn rên lên đau đớn, khuôn mặt hắn đổi từ kinh ngạc sang tức giận, âm thanh khàn khàn từ trong cổ họng phun ra:

“To gan!... Ngươi có biết ngươi đang làm gì không?”

Nghe tiếng quát của Cố Vãn Thiên mới khiến cho tất cả sự tĩnh từ trong bằng hoàng. Đám công tử ăn chơi lập tức lui về sau lưng đám hộ vệ. Mấy tên hộ vệ rút đao phòng thủ, ánh mắt sắc bén đề phòng. Một tên phục vụ thấy cảnh này thì biết đại sự phát sinh, hắn từ từ lùi bước về phía sau, đi ra khỏi phòng, hắn cần nhanh chóng báo cáo sự việc lên phía trên.

Hai tên hộ vệ Luyện Linh cửu trọng đỉnh phong của Cố Vãn Thiên lúc này mới kịp phản ứng, bọn chúng rút đao lao lên. Tôn Kỳ lại nhẹ bóp cổ Cố Vãn Thiên khiến hắn kêu đau đớn, Tôn Kỳ cười nói:

“Không muốn hắn chết thì lui xuống.”

Hai tên hộ vệ nhìn nhau khó đưa ra quyết định, Tôn Kỳ lại siết chặt cổ Cố Vãn Thiên, gần giọng nói:

“Lui xuống!”

Cố Vãn Thiên đau đớn, phát phát tay ý bảo hai tên hộ vệ lui xuống. Hai tên hộ vệ nhìn nhau rồi lùi lại ba bước nhưng mà đao vẫn cầm chắc trong tay, lúc nào cũng có thể bộc phát.

Lưu Gia Linh và Lưu Triều Dương lúc này có chút mộng, chuyện này rốt cuộc là sao? Tại sao lại trở mặt? tên Tôn Kỳ này bị điên rồi sao?

Lưu Triều Dương bỗng cười thầm trong bụng, sự việc diễn biến dường như có lợi cho hắn. Hắn tin tưởng Cố Vãn Thiên sẽ không bỏ qua chuyện này, Cố Vãn Thiên sẽ giận cá chém thớt, Tôn Kỳ chắc chắn sẽ chết, tam muội cũng bị liên lụy theo.

Lưu Gia Linh tất nhiên cũng nghĩ được điều này, nàng sắc mặt khó coi, sau đó giận dữ quát:

“Lữ Mông, ngươi dám phạm thượng, còn không mau thả Cố công tử ra.”

Lưu Triều Dương và đám công tử ăn chơi sau đó cũng lần lượt mở miệng, có đe dọa, có dụ dỗ, có khuyên nhủ..

Tôn Kỳ đưa mắt liếc bọn chúng một cái rồi sau đó cũng lại không thèm để ý. Hắn nhìn Cố Vãn Thiên cười nói:

“Cũng đã đến lúc ngươi phải trả nợ.”

Cố Vãn Thiên sắc mặt tím tái như gan heo, hắn vùng vẫy muốn thoát khỏi tay Tôn Kỳ nhưng hoàn toàn vô ích, hắn tức giận đe dọa:

“Tiểu tử, ngươi có biết việc ngươi làm sẽ khiến ngươi trả giá thật đắt không? Nếu ta mà bị thương thì Cố gia sẽ không tha cho ngươi. Dù ngươi có chạy đến chân trời góc biển thì cũng sẽ không thoát được. Ngươi chắc chắn sẽ chết, một cái chết rất thảm khốc. Ngươi sẽ phải khóc lóc xin tha, ước gì mình chưa từng sinh ra trên cõi đời này...”

Tôn Kỳ nhìn hắn giãy giụa trong tay mình giống như một con thú nhỏ, yếu đến mức chỉ cần bóp nhẹ là tan xác. Cố Vãn Thiên thấy không lay động Tôn Kỳ thì hắn đổi giọng dù sao mạng là của hắn. Hắn chết đi rồi thì gia tộc bảo thù cho hắn cũng đâu thể khiến hắn sống lại được, hắn biết mạng sống của hắn thực sự đang nằm trong tay đối phương làm cho hắn không thể không nhẫn nhịn, hắn cố nặn ra nụ cười nói:

“Lữ huynh chắc là hiểu lầm. Ta và Lữ huynh xưa nay chưa từng gặp mặt, nói chi là ân oán, nợ nần. Hay là thế này, Lữ huynh đưa ra giá đi, ta sẽ trả.”

Tôn Kỳ không thèm để ý lời hắn. Tôn Kỳ nhìn hắn một lúc, sau đó ánh mắt sáng lên, đưa tay chụp lấy một vật đeo bên hông của Cố Vãn Thiên. Nhìn ngắm vật này trong tay, Tôn Kỳ nở nụ cười:

“Ừ Kim Hồ Lô, không ngờ ngươi lại có được vật này. Ta thích!”

Nói rồi, Tôn Kỳ nhét Tử Kim Hồ Lô vào trong túi của mình. Cố Vãn Thiên cảm thấy có hy vọng, hắn nói:

“Ngươi thả ta ra, ta có thể cho ngươi rất nhiều thứ.”

“Vậy sao?” Tôn Kỳ nhìn hắn cười hỏi.

“Đúng... đúng... đúng vậy.” Cố Vãn Thiên khàn khàn giọng trả lời.

Tôn Kỳ đang mỉm cười bỗng chuyển sang dữ tợn.

“Nhưng ta chỉ muốn mạng của ngươi.”

Phốc! một tiếng nhẹ vang lên. Tôn Kỳ bóp nát cổ của Cố Vấn Thiên, tiền hán về cõi chết.

Sự việc bất ngờ làm cho toàn trường đứng hình, bọn chúng không ngờ Tôn Kỳ lại dám ra tay giết Cố Vấn Thiên, đây là muốn chọc ra đại họa sao?

Bọn chúng trước đó chỉ nghĩ Tôn Kỳ bắt Cố Vấn Thiên là muốn đòi tiền chuộc, ai lại nghĩ Tôn Kỳ dám giết Cố Vấn Thiên. Lửa giận của một gia tộc Tạo Thế cảnh, Tôn Kỳ làm sao có thể chịu được.

Sau vài hơi thở yên tĩnh, hai tên bảo vệ của Cố Vấn Thiên có phản ứng đầu tiên, bọn chúng cầm đao khí thế cuộn cuộn lao tới:

“To gan! Ngươi dám giết thiếu chủ. Nhanh chịu trôi theo bọn ta.”

Tôn Kỳ nhếch mép cười, con dao nhỏ trong tay hất lia qua hai đường. Hai tên bảo vệ lập tức đứng hình tại chỗ, rồi từ từ đầu của bọn hán trượt khỏi cổ. Hai Luyện Linh cửu trọng một chút sức phản kháng cũng không có.

Bây giờ bọn Lưu Gia Linh mới chân chính cảm nhận được sự khủng bố của Tôn Kỳ, các trận chiến trước chỉ giống như Tôn Kỳ đi dạo quanh vườn hoa.

Lưu Triều Dương cảm thấy không ổn chút nào. Nếu như Tôn Kỳ chỉ đòi Cố Vấn Thiên tiền chuộc thì hán sẽ có lợi nhất nhưng Tôn Kỳ lại giết đi Cố Vấn Thiên thì hán cũng sẽ bị liên lụy theo.

Hán biết cùng lắm mình sẽ chỉ bị Cố gia làm khó, vặn hỏi vài câu nhưng mà chuyện mua bán nô lệ cũng đừng nghĩ nữa. Không có đủ số nô lệ, hán làm sao hoàn thành nhiệm vụ. Không chỉ hán mà Lưu Gia Linh cũng bị như vậy.

Đúng vào lúc bọn Lưu Gia Linh cũng luống cuống tay chân, không biết phải làm gì thì bỗng có một cỗ áp lực cực lớn bao trùm toàn gian phòng, một giọng nói như chuông đồng vang lên:

“Thật to gan!”

Bọn Lưu Gia Linh dưới cỗ áp lực này cũng phải gấp đầu gối, giọng nói kia giống như xuyên thấu vào trong đầu óc của bọn hán làm cho bọn hán quay cuồng, choáng váng.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là do một vị Tạo Thế cảnh gây nên.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 171: Ta muốn trải nghiệm cuộc sống

Cánh cửa phòng bị xé toang, một lão già từ ngoài đi vào mang theo khí thế ngập trời, kèm theo đó là sát khí nhàn nhạt.

Vị lão già này không ai khác chính là Chương Hàm, lão là một trong những Tạo Thế cảnh chống lưng cho Tranh Hoa Viện. Hôm nay, đúng vào ngày lão tọa trấn Tranh Hoa Viện, không ngờ lại phát sinh đại sự.

Một vị thiếu gia của một trong những thế lực lớn nhất trong thành Hạ Phi bị giết chết. Chuyện này ít nhiều cũng sẽ liên lụy đến hán, bảo sao hán không tức giận cho được.

Chương Hàm lúc này thực sự rất tức giận, khí thế của hán hoàn toàn ngoại phóng. Từng bước hán đi tới làm cho khí thế đè ép càng trầm trọng.

Đám Lưu Gia Linh lúc này cũng cảm thấy khó thở, có kẻ lập tức ngã vật ra đất.

Nhưng mà Tôn Kỳ thì vẫn bình tĩnh đứng đấy, cỗ khí thế này tuy mạnh nhưng chỉ dựa vào khí thế mà muốn ép hán quỳ xuống là không thể nào. Nên nhớ trước đó hán cũng đã từng giao thủ với Tạo Thế cảnh, và cũng có hai tên Tạo Thế cảnh chết trong tay hán, dù là dùng độc giết Tạo Thế cảnh thì cũng là giết. Điều đó mang cho Tôn Kỳ một sự tự tin, không sợ hãi trước Tạo Thế cảnh.

Chương Hàm ánh mắt sắc lạnh, xem ra tên tiểu tử này cũng có chút bản lĩnh nhưng như vậy thì sao chứ? Trước mặt Tạo Thế cảnh, Luyện Linh cảnh chỉ là sâu kiến. Chương Hàm lúc này lập tức gia tăng thêm áp lực.

Tôn Kỳ lúc này cũng cảm thấy có chút khó chịu.

Chương Hàm lại định tăng thêm sức ép thì có giọng nói thều thào cầu xin:

“Tiền bối, xin thu khí thế! Mọi chuyện không liên quan tới bọn ta.”

Chuong Hàm nghe lời này, hần đành từ từ thu lại khí thế, hần tự tin có thể dùng khí thế đè chết Tôn Kỳ nhưng trước đó chỉ sợ đám công tử ăn chơi này sẽ chết trước.

Chuong Hàm hừ lạnh nói:

“Ai cho ngươi lá gan lớn như vậy?! Cả công tử Cổ gia cũng dám giết.”

Chuong Hàm thực sự không cần nhiều lời, hần một tay có thể chụp chết Tôn Kỳ nhưng mà đây là chuyện của Cổ gia nếu hần ra tay, ngược lại sẽ bị nghi là giết hung thủ bịt đầu mối. Vậy nên cách tốt nhất là bắt giữ rồi giao cho Cổ gia.

Hần trước đó đã truyền lệnh cho thuộc hạ đến Cổ gia bẩm báo, tin chắc rất nhanh sau đó Cổ gia sẽ đến đây. Nhiệm vụ của hần hiện giờ là giữ nguyên hiện trường và hung thủ.

Trong lúc chờ Cổ gia đến, hần cũng thật tò mò muốn biết Tôn Kỳ lấy đâu ra dũng khí giết Cổ Vãn Thiên.

Tôn Kỳ nhìn Chuong Hàm cười nhạt, hần thò tay vào trong túi lấy ra một vật ném cho Chuong Hàm.

“Dựa vào vật này!”

Chuong Hàm cũng không sợ Tôn Kỳ giờ trò, hần cách không bắt lấy đồ vật Tôn Kỳ ném tới. Hần nhìn vật trong tay, là một tấm lệnh bài. Hần sắc mặt lập tức có chút biến đổi khó coi, sự việc dường như không đơn giản như hần nghĩ.

Hần phát tay gọi một tên thuộc hạ đến, sau đó thì thầm vài câu với tên thuộc hạ. Tên thuộc hạ lập tức quay đầu đi thi lệnh.

Chuong Hàm vung tay ném lại tấm lệnh bài cho Tôn Kỳ, hần nói:

“Đồ ngươi đưa không biết thật giả. Cần phải kiểm tra.”

Tôn Kỳ tiếp lấy lệnh bài bỏ lại vào trong túi. Tôn Kỳ ngồi xuống đúng vị trí của Cổ Vãn Thiên, chân bắt chéo, cầm lên một viên trái cây cắn ăn như không có chuyện gì.

Lúc này bọn Lưu Gia Linh có cảm giác Tôn Kỳ giống như một vị công tử, thiếu gia của một đại thế lực. Bọn hần thật sự không hiểu: Chuong Hàm trước đó còn hùng hùng hổ hổ nhưng khi nhìn thấy tấm lệnh bài kia thì yên tĩnh rất nhiều, dường như Chuong Hàm sợ dính vào chuyện này. Mọi chuyện chỉ sợ không đơn giản như bọn hần nghĩ.

Tấm lệnh bài mà Tôn Kỳ ném ra chính là lệnh bài chứng nhận đan sư của hần do luyện linh sư hội thành Hắc Liên cấp.

Trước đó tấm lệnh bài này vẫn nằm trong Tủ Kim Hồ Lô, được Cổ Vãn Thiên đeo bên hông làm vật trang trí. Vừa rồi khi bắt lấy Cổ Vãn Thiên, Tôn Kỳ giả như thích thú với Tủ Kim Hồ Lô nên đã giật lấy hồ lô bỏ vào trong túi.

Rồi lại từ trong túi móc ra lệnh bài ném cho Chuong Hàm. Hoàn toàn không gây nên sự nghi ngờ, lệnh bài thật ra không nằm trong túi mà nằm trong Tủ Kim Hồ Lô.

Lấy lại Tủ Kim Hồ Lô mới là mục đích thật sự Tôn Kỳ đến Hạ Phi thành, giết Cổ Vãn Thiên cũng chỉ là tiện tay.

Một lúc sau có một cỗ khí tức cuồng bạo ập vào trong phòng, đi theo sau là giọng quát đầy phẫn nộ:

“Là kẻ nào dám giết con ta!?”

Thình lình trong phong xuất hiện một tên trung niên tóc hoa râm, trên mặt nổi đầy gân xanh, khí thế quanh thân cuồng dã ngang ngược. Tên trung niên này gọi là Cổ Bạch, là gia chủ hiện tại của Cổ gia, cũng là phụ thân của Cổ Vãn Thiên. Hần chỉ có mỗi một Cổ Vãn Thiên là con, hần đặt rất nhiều kỳ vọng vào Cổ Vãn Thiên.

Có thể tượng tượng lúc hần nghe tin Cổ Vãn Thiên chết, hần đã tức giận như thế nào?

Cổ Bạch liếc ngang căn phòng. Trong phòng có mười mấy tên nhưng ánh mắt hần lập tức tập trung vào Tôn Kỳ vì Tôn Kỳ biểu hiện vô cùng thông dong khác lạ nhất trong phòng.

Hần giờ tay định chụp tới nhưng Chuong Hàm vội vàng ngăn lại.

“Cố huynh khoan đã.”

Cổ Bạch liếc Chuong Hàm giận dữ. Trong lòng Cổ Bạch lướt qua ý nghĩ: chẳng lẽ Chuong Hàm chính là chỗ dựa cho hung thủ, nên hung thủ mới không kiêng nể gì mà ra tay giết chết con mình? Khả năng này rất lớn.

Nghĩ đến đây Cổ Bạch trong mắt sinh sát khí với Chuong Hàm, nói:

“Người muốn ngăn ta?”

Chương Hàm biết mình đã bị hiểu lầm, hắn chỉ có thể cười khổ trong lòng, hắn nói nhỏ vài câu vào tai Cố Bạch.

Cố Bạch lúc đầu còn giận dữ, nhưng sau đó sắc mặt biến hóa, có chút khó tin, hắn hỏi lại:

“Có đúng hay không?”

“Đúng hay sai lát nữa sẽ biết. Ta đã cho mời Vương hội trưởng.” Chương Hàm đáp.

Cố Bạch lúc này cũng chỉ có thể dồn nén lại cơn giận. Tôn Kỳ lại không hề ngạc nhiên với kết quả này, hắn vẫn thong dong ngồi ăn trái cây.

Đám Lưu Gia Linh thấy vậy thì vô cùng ngạc nhiên, Chương Hàm bất động thì cũng thôi đi, ngay cả Cố Bạch cũng không dám động Tôn Kỳ là sao? Bọn hắn nghĩ thấy mùi bất thường trong này.

Không lâu sau đó một cái lão giả chạy vào, hỏi hỏi:

“Đâu... đâu... đan sư đến từ thành Hắc Liên đâu?”

Tôn Kỳ mỉm cười, ném lệnh bài đan sư cho lão giả.

Lão giả này chính là Vương Đông, hội trưởng luyện linh sư hội thành Hạ Phi, lão giờ tay chụp lấy lệnh bài, cẩn thận quan sát. Chương Hàm và Cố Bạch đứng bên cạnh hóng chờ kết quả.

Một lúc sau, Vương Đông gật đầu nói:

“Quả thật là lệnh bài của luyện linh sư hội thành Hắc Liên.”

Chương Hàm thở ra một hơi, cũng may hắn chưa ra tay. Cố Bạch thì sắc mặt khó coi, hắn thật không muốn tin kẻ giết con trai mình thân phận lại to đến như vậy.

Đám luyện linh sư ngày bình thường rất kiêu ngạo, bọn chúng lại vô cùng đoàn kết, người chọc một tên thì sẽ bị cả luyện linh sư hội trả thù. Và đặc biệt bọn luyện linh sư quan hệ rất rộng, rất nhiều kẻ chịu ơn huệ của luyện linh sư, cho dù không có quan hệ với luyện linh sư, nhiều kẻ cũng sẵn sàng ra tay giúp đỡ để luyện linh sư nợ mình một cái ân tình.

Luyện linh sư có thể luyện đan được mà tu sĩ thì ai lại không cần đan được. Chọc phải một cái luyện linh sư là một cái hành động không hề sáng suốt. Nếu chọc phải thì nhất định diệt cỏ tận gốc, xóa tất cả dấu vết.

Cố Bạch không cam lòng, hắn hoài nghi hỏi:

“Chắc gì đây đã là lệnh bài của hắn. Biết đâu hắn lại giết một đan sư sau đó mạo danh thân phận. Nếu như vậy thì hắn càng đáng chết ngàn lần.”

Vương Đông nghe vậy, cũng là có chút trầm tư, điều mà Cố Bạch nói cũng không phải chưa từng xảy ra. Vương Đông đưa mắt nhìn Tôn Kỳ chờ một câu trả lời.

Tôn Kỳ thấy vậy thì cười cười, hắn cầm lại lệnh bài, rút thần thức vào trong, lệnh bài lập tức sáng lên, thân phận của hắn không thể nghi ngờ.

Vương Đông thấy vậy gật đầu nói:

“Thân phận đan sư hoàn toàn chính xác không giả.”

Cố Bạch không cam lòng, hắn nói:

“Biết đâu đây cũng là do hắn giả mạo.”

“Vậy người có thể thử kích phát lệnh bài đan sư.” Tôn Kỳ cười mỉa mai nói, sau đó hắn ném lệnh bài cho Cố Bạch.

Cố Bạch cách không bắt lấy, hắn lập tức rút hồn lực của mình vào trong lệnh bài nhưng mà lệnh bài lại không chút phản ứng. Cố Bạch tức giận mạnh tay bóp lệnh bài, nếu như phá hủy đi lệnh bài đan sư thì thân phận của Tôn Kỳ coi như không có chứng thực, hắn tự tin có thể dùng quyền lực của mình để bịt miệng mọi kẻ ở đây.

Tôn Kỳ có chút nhui mày, hắn đoán ra được ý định của Cố Bạch, hắn lạnh nhạt nói:

“Ngu ngốc! người phá hủy lệnh bài đan sư của luyện linh sư hội thành Hắc Liên chẳng khác nào tuyên chiến với luyện linh sư hội thành Hắc Liên. Bên trong lệnh bài là trận pháp do Hợp Nhất cảnh thiết kế, người nghĩ mình có thể qua mặt được Hợp Nhất cảnh cường giả. Người hãy tự cân đo bản thân mình một chút, người có thể thoát được một tia chỉ nội của luyện linh sư hội thành Hắc Liên. Không chỉ người mà cả gia tộc của người, cả thành này sẽ tan thành mây khói.”

Cố Bạch nghe vậy thì hừ lạnh, buông lỏng tấm lệnh bài nhưng hấn vẫn cố cãi:

“Ngươi cũng tự đánh giá mình quá cao đi. Chỉ một đan sư nho nhỏ cũng đáng luyện linh sư hội thành Hắc Liên hưng sư động chúng sao?”

Tôn Kỳ nhìn hấn với ánh mắt khinh miệt như nhìn tên ngốc:

“Ta chưa tới hai trăm tuổi, đã là đan sư cửu cấp cao giai. Tại luyện linh sư hội thành Hắc Liên, ta đã là đan sư số một trong thế hệ trẻ.”

Vương Đông nghe được lời này thì ánh mắt sáng rực, trước đó hấn kiểm tra biết được Tôn Kỳ là đan sư cửu cấp nhưng không ngờ Tôn Kỳ lại tuổi trẻ như vậy. Nếu như đúng như lời Tôn Kỳ nói thì Tôn Kỳ quả thực xứng danh đan sư số một.

Cố Bạch sắc mặt khó coi hỏi:

“Nếu ngươi đã có thân phận cao như vậy, có sao không nói ngay từ đầu? lại vì sao ra tay giết con ta?”

“Ta giấu thân phận vì ta muốn trải nghiệm cuộc sống, còn giết con ngươi vì ta thấy hấn đáng ghét.” Tôn Kỳ thần nhiên trả lời.

Cố Bạch tức giận nổi gân xanh trên mặt, cái gì mà trải nghiệm cuộc sống? ngươi có bao nhiêu tuổi mà đòi trải nghiệm cuộc sống. Rõ ràng là giả thấp hèn đi tìm chuyện. Con ta thật xui xẻo khi gặp phải ngươi.

Không chỉ Cố Bạch mà đám còn lại cũng có suy nghĩ như vậy. Tội nghiệp cho Cố Văn Thiên, không biết hôm nay ra khỏi cửa hấn bước chân trái hay chân phải ra ngoài trước mà xui xẻo như vậy, gặp ngay tên ác ôn Tôn Kỳ.

Lưu Triều Dương và Lưu Gia Linh cũng là run sợ trong lòng, tự nghĩ: trước đó bọn hấn hình như cũng đắc tội với Tôn Kỳ, thậm chí đắc tội còn ác hơn Cố Văn Thiên đã làm, nếu như bây giờ Tôn Kỳ ra tay với bọn hấn thì bọn hấn chết không thể nghi ngờ, gia tộc của bọn hấn sẽ không vì bọn hấn mà báo thù. Nói đùa ai lại dám chọc vào một siêu cấp thể lực như luyện linh sư hội thành Hắc Liên cơ chứ.

Cố Bạch nắm tay nắm chặt, phát ra tiếng kêu rắc rắc. Hấn tức giận không chịu nổi tùy thời có thể bộc phát. Chương Hàm bên cạnh thấy không ổn liền nói nhỏ:

“Cố gia chủ hãy nghĩ đến gia tộc.”

Cố Bạch nghe lời này, tức giận mới dần hạ xuống. Hấn phát tay áo quay lưng bỏ đi.

Chương Hàm thấy vậy thì thở phào nhẹ nhõm. Chuyện hôm nay đã đủ rắc rối, nếu như Cố Bạch bất chấp tất cả giết Tôn Kỳ thì không chỉ Cố gia mà cả hấn và cái thành này cũng có thể tan thành mây khói.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 172: Trở về

Vương Đông lúc này mở miệng hỏi:

“Tiểu đan sư đến đây không biết là vì chuyện gì?”

“Về luyện linh sư hội lại nói.” Tôn Kỳ đứng dậy bước ra khỏi phòng.

“Cũng phải.” Vương Đông quay lưng bước theo Tôn Kỳ.

Bọn Lưu Gia Linh lúc này thở ra một hơi nhẹ nhõm như vừa qua được một kiếp nạn. Nhưng mà bọn họ cũng ần ần có chút thất lạc, trong mắt Tôn Kỳ bọn họ thật sự nhỏ bé giống như không tồn tại sao?

Chương Hàm nhìn đám thanh niên còn đang ngơ ngơ này, nói:

“Chuyện ngày hôm nay các ngươi tốt nhất giữ lấy cái miệng.”

Đám thanh niên nghe lời này thì gật đầu lia lịa. Sau đó lần lượt cáo từ rời đi.

Tại trong một phòng khách, chỉ còn Tôn Kỳ và Vương Đông.

Vương Đông lúc này mới hỏi:

“Tiểu đan sư là...”

“Tĩnh Niệm.” Tôn Kỳ trả lời.

“Tĩnh Niệm tiểu đan sư vì sao đến đây?” Vương Đông lại hỏi.

“Ta đi du lịch nhưng sau đó lạc đường vô tình đến thành Hạ Phi. Ta muốn nhờ Vương hội trưởng đưa ta trở lại thành Hắc Liên.” Tôn

Kỳ nói ra mục đích của mình.

Vương Đông nghe lời này có chút thờ phào: thì ra là lạc đường vô tình đến đây. Vương Đông nhiều năm làm hội trưởng luyện linh sư hội thành Hạ Phi, không chịu nhiều quản thúc của luyện linh sư hội thành Hắc Liên, hắn coi như là một lãnh chúa, sống tiêu điều tự tại, quyền cao chức trọng, hắn cũng đã làm vài việc mà không muốn luyện linh sư hội thành Hắc Liên biết được.

Trước đó Tôn Kỳ tự xưng là đan sư từ luyện linh sư hội thành Hắc Liên đến đây khiến Vương Đông có chút có tật giật mình nhưng cũng may Tôn Kỳ đến đây chỉ là vô tình.

Vương Đông lúc này cười thân thiện hỏi:

“Không biết Trần trưởng lão đạo này còn khỏe mạnh?”

Tôn Kỳ nhìn hắn cười lắc đầu:

“Không cần thăm dò. Ta vốn không biết Trần trưởng lão nào cả. Ta từ khi nhập luyện linh sư hội thành Hắc Liên đã vào Vĩnh Lạc Sơn Cư tu hành, không có bái sư.”

Vương Đông nghe mấy chữ Vĩnh Lạc Sơn Cư thì cảm thấy trầm trọng. Trước đây hắn cũng tu luyện tại luyện linh sư thành Hắc Liên, vào thời điểm đó có một vị từ Vĩnh Lạc Sơn Cư xuống núi gây náo loạn cả luyện linh sư hội, hắn cũng là một trong những kẻ bị hại.

Sau đó tất cả bọn họ kéo đến Vĩnh Lạc Sơn Cư hỏi tội, lúc đó hội trưởng Công Tôn Độ ra mặt giải quyết sự việc nhưng mà hội trưởng Công Tôn Độ lại đưa ra án phạt quá nhẹ làm bọn hắn không phục, nhưng bọn hắn cũng không dám cãi lời.

Một thời gian sau, Vương Đông được phân tới thành Hạ Phi làm hội trưởng. Khi hắn đã là hội trưởng nắm trong tay quyền cao chức trọng, lại suy nghĩ về chuyện năm xưa, hắn mới giật mình nhận ra: mọi chuyện không đơn giản như hắn nghĩ, Vĩnh Lạc Sơn Cư cũng không đơn giản chỉ là một ngọn núi.

Vương Đông hí mắt nhìn Tôn Kỳ, hắn muốn biết trong lời Tôn Kỳ có mấy phần là thật. Sau đó hắn hỏi:

“Vậy tiểu hữu muốn bao giờ trở về?”

“Càng nhanh càng tốt.” Tôn Kỳ trả lời ngay.

Tôn Kỳ cảm thấy mình đã không còn lý do gì phải dây dưa tại đây nữa.

Vương Đông gật đầu nói:

“Vậy thì ngày mai, ta cho thuộc hạ đưa tiểu hữu trở về.”

Sau đó Vương Đông sắp xếp cho Tôn Kỳ ở lại tại một biệt viện.

Tôn Kỳ lúc này khoan chân ngồi trên giường, nhắm mắt tĩnh tâm. Một cổ hồn lực nhàn nhạt như vô tình thỉnh thoảng quét qua phòng của hắn, cổ hồn lực này là của Vương Đông.

Vương Đông luôn không yên tâm với vị khách xa lạ này nên hắn hết sức cẩn thận, luôn dùng hồn lực quan sát Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ tỏ ra thần thức bao trùm toàn luyện linh sư hội, Vương Đông không yên tâm Tôn Kỳ thì Tôn Kỳ cũng đề phòng Vương Đông.

Một sợi thần thức của Tôn Kỳ len lỏi vào trong túi đồ, chui vào Túi Kim Hồ Lô, hắn kiểm tra sơ bộ thì mọi thứ hắn để trong Túi Kim Hồ Lô vẫn còn nguyên. Mặc dù biết rất khó có chuyện những vật này bị mất, nhưng mà khi thấy mọi thứ vẫn còn nguyên, Tôn Kỳ vẫn thờ phào một hơi.

Trong Túi Kim Hồ Lô cất giữ phần lớn tài sản của Tôn Kỳ, đặc biệt là đại lượng ma thạch. Tôn Kỳ lúc này chính là đang cần đại lượng ma thạch.

Tôn Kỳ lấy ra vài viên đan dược từ trong hồ lô ném vào miệng, lại lấy ra một ít ma thạch xếp xung quanh.

Tôn Kỳ tĩnh tâm chuẩn bị trùng kích cảnh giới.

Sáng hôm sau, có một thuộc hạ gõ cửa phòng Tôn Kỳ, mời Tôn Kỳ đến quảng trường luyện linh sư hội.

Lúc này tại trên quảng trường, Vương Đông đang đứng đầy cùng vài tên thuộc hạ. Khi thấy Tôn Kỳ bước tới, Vương Đông lại ồ lên kinh ngạc:

“Không ngờ chỉ qua một đêm tiểu hữu lại đột phá. Chúc mừng! chúc mừng!”

Tôn Kỳ cười đáp lễ:

“Đa tạ hội trưởng. Đây chỉ là chuyện nhỏ.”

Tôn Kỳ cười thâm trong lòng: lão hồ ly, rõ ràng là đêm qua giám sát hắn, biết rõ hắn đột phá còn giả bộ ngạc nhiên. Cũng may là hắn có thần thức che đậy, Vương Đông chỉ thấy được những thứ mà hắn muốn cho Vương Đông thấy.

Hai bọn họ sau đó trò chuyện nói vài câu xã giao.

Đúng vào lúc này trên trời cao, có một bóng ma thú lớn che ợp quảng trường. Từ trên cao một đầu sư tử có cánh hạ xuống giữa sân.

Vương Đông lại gần vỗ vỗ đầu con sư tử giới thiệu:

“Đây là Sư Thử, là ma thú có tốc độ nhanh nhất hiện nay của bọn ta. Nếu như cưỡi Sư Thử bay không ngừng nghỉ thì một năm sau sẽ đến được thành Hắc Liên.”

Tôn Kỳ nghe vậy thì gật đầu, tốc độ này đã là rất nhanh.

Vương Đông nói tiếp:

“Vương mỗ còn đang có chuyện, thứ lỗi không thể cùng đồng hành. Nhưng mà tiểu hữu yên tâm, Sư Thử thực lực tương đương Tạo Thế cảnh, tốc độ lại nhanh. Dù đảm bảo an toàn cho tiểu hữu.”

“Đa tạ Vương hội trưởng hỗ trợ, ta sẽ nhớ ơn Vương hội trưởng.” Tôn Kỳ nói.

Vương Đông mỉm cười gật đầu:

“Nếu đã không còn chuyện gì thì đi thôi.”

Sư Thử vỗ cánh bay vút lên trời cao, Tôn Kỳ nằm áp sát trên lưng Sư Thử. Cương phong như từng lưỡi đao sắc cắt chém, suột qua bên thân. Sư Thử thét dài mở ra một màng bảo vệ quanh thân.

Hai bọn họ bay liên tục nửa tháng, ước chừng bay thêm nửa tháng nữa sẽ đến được thành gần nhất, gọi là Thọ Xương thành.

Đúng vào lúc này, tại trước mặt Sư Thử xuất hiện một đám sương mù dày đặc. Sư Thử tất nhiên là không sợ đám sương mù này, nó vỗ cánh bay qua. Nhưng mà nó bay mãi bay mãi vẫn không thể bay ra khỏi được sương mù.

Tôn Kỳ lúc này trên lưng Sư Thử cũng cảm thấy không ổn. Hắn mở ra thần thức thăm dò, nhưng mà chưa kịp mở rộng thần thức thì từ dưới đất, vô số mũi tên bắn thẳng lên trời.

Sư Thử tức giận, nó vỗ cánh tạo thành cương phong chém nát những mũi tên nhưng mà mũi tên nhiều lắm, Sư Thử tả xung hữu đột cũng không thể phá hết mưa tên, vẫn có vài mũi tên bắn trúng thân nó.

Nhưng mà Sư Thử là ma thú cấp Tạo Thế cảnh những mũi tên này làm sao có thể để nó bị thương, chỉ có thể làm nó thêm tức giận. Sư Thử thét dài xông pha, nó đổi mắt tìm kiếm, xem kẻ nào dám to gan phục kích nó.

Mưa tên vẫn không ngừng bắn ngược mà lên nhưng mà không thể làm bị thương Sư Thử. Nhưng đúng vào lúc này, Sư Thử bỗng nổi da gà, nó chỉ mới kịp nghiêng thân thì “phốc!” một tiếng vang lên. Một mũi tên đâm xuyên chân trước của nó.

Sư Thử vừa giận vừa sợ, nó vỗ cánh bay loạn xạ, từ trên cao rút xuống, đâm phá liên tục rừng cây cổ thụ. Tôn Kỳ cũng từ trên lưng của nó bay rút ra ngoài.

Tôn Kỳ vừa rút xuống đất, đã vội vã đứng dậy, hắn chọn một đường chui vào trong rừng sâu.

Mấy tức thời gian sau, có một bóng hình choàng đồ đen xuất hiện tại chỗ Sư Thử ngã xuống.

Sư Thử lúc này đang loạng choạng đứng dậy, nó thấy tên áo choàng đen này thì sợ hãi, vội đập cánh bay đi trốn thoát.

Tên áo choàng đen vừa nhìn Sư Thử, vừa nhìn trong rừng sâu. Sau đó hắn quyết định bỏ qua cho Sư Thử mà truy sát Tôn Kỳ. Thân hình của hắn hóa thành một vệt bóng đen chui vào trong rừng lần theo dấu vết Tôn Kỳ để lại.

Tôn Kỳ lúc này đang ẩn tại trong một hang đá bí mật, Tôn Kỳ phủ lên mình một tấm màng thần thức che đậy.

Lúc này giọng Hỏa Hỏa vang lên trong đầu Tôn Kỳ:

“Người thật đúng là xui xẻo, đi đường cũng bị dính bẫy.”

Tôn Kỳ lắc đầu cười nói:

“Không phải xui xẻo, mà là cố ý nhắm đến ta.”

“Ài?” Hỏa Hỏa hỏi.

“Còn ai vào đây nữa ngoài tên Cổ Bạch kia.” Tôn Kỳ đáp.

“Hắn không sợ luyện linh sư hội thành Hắc Liên diệt toàn tộc sao?” Hỏa Hỏa lại hỏi.

“Có lẽ là hắn tự hành động, cho rằng sẽ không ai có thể nhận ra.” Tôn Kỳ đáp.

“Vậy người tính thế nào?”

“Không thể nào cả. Khu rừng này rất lớn, hắn muốn tìm được ta tuyệt không dễ. Sư Thử chắc đã chạy về thành Hạ Phi báo tin, lúc đó Vương Đông sẽ đích thân tới, Cổ Bạch sẽ tự động thoát ly. Việc ta cần làm chỉ ẩn núp chờ Vương Đông đến.”

Tôn Kỳ rút kinh nghiệm từ lần trước bị Tạo Thế cảnh truy sát, lần này hắn quyết định trốn kỹ không ra.

Lời Tôn Kỳ hoàn toàn chính xác. Kẻ phục kích Tôn Kỳ chính là Cổ Bạch. Hắn lúc này đã bất chấp tất cả phải giết bằng được Tôn Kỳ nhưng mà Tôn Kỳ trốn quá kỹ, hồn lực của hắn hoàn toàn không thể phát hiện ra tung tích của Tôn Kỳ.

Lúc đầu Cổ Bạch còn bình tĩnh tìm kiếm nhưng mà thời gian trôi đi, hắn càng sốt ruột, theo ước tính Sư Thử muốn bay về Hạ Phi thành cũng mất mười năm ngày, Vương Đông biết chuyện tới tiếp viện lại mất thêm mười năm ngày nữa, hoàn toàn đủ thời gian để hắn giết chết Tôn Kỳ, xóa dấu vết.

Nhưng vấn đề là Tôn Kỳ lại trốn quá kỹ, hắn không tài nào tìm ra.

Đã hai mươi ngày trôi qua, Cổ Bạch vẫn đang lùng sục trong vô vọng. Hắn tức giận vô cùng, nếu đã không tìm được vậy thì hắn sẽ phá hủy hoàn toàn nơi này.

Cổ Bạch trên không vùng vẫy đánh xuống mặt đất, như thiên băng địa liệt, cây cối đổ rạp, sông ngòi đứt khúc, núi đá ầm ầm đổ xuống. Trong vòng bán kính trăm dặm toàn bộ bị phá hủy, những ma thú cũng bị chôn vùi trong trận thảm họa này.

Cổ Bạch nhìn quanh một mảnh hoang tàn, không hề còn dấu hiệu sinh vật sống. Hắn đành hài lòng với kết quả này, tin rằng Tôn Kỳ đã chết. Sau đó hắn xóa đi mọi dấu vết trận pháp.

Một ngày sau khi Cổ Bạch rời đi, một bóng hình xuất hiện tại đây chính là Vương Đông. Sắc mặt của hắn vô cùng âm trầm, nếu như Tôn Kỳ chết tại đây chỉ sợ sẽ liên lụy đến hắn.

Vương Đông dùng hồn lực càn quét, đồng thời lớn tiếng gọi:

“Tình Niệm tiểu hữu có còn đây không?”

Tại một chỗ nào đó, một ụ đất nhô lên, Tôn Kỳ phá đất chui ra.

Vương Đông thấy Tôn Kỳ xuất hiện, ánh mắt lộ vẻ vui mừng, cũng may Tôn Kỳ còn sống chưa đúc thành tai họa. Vương Đông sau đó tiếp lấy Tôn Kỳ hỏi han đủ thứ. Nhưng mà Tôn Kỳ lại ngu ngơ đáp lời, giống như là trốn trong hang nào đó mà may mắn thoát chết, không hề biết bất cứ chuyện gì.

Vương Đông không biết hung thủ là ai nhưng hắn có thể đoán được kẻ tình nghi lớn nhất là ai? Hắn nghĩ Tôn Kỳ hẳn là cũng đoán ra nhưng nếu Tôn Kỳ ngu ngơ cho qua thì hắn cũng thuận theo không truy cứu.

Sau đó để đảm bảo an toàn, Vương Đông đích thân đưa Tôn Kỳ đến thành Thọ Xương nhờ luyện linh sư hội tại đây đưa Tôn Kỳ tiếp quảng đường còn lại. Hắn lấy cớ là có việc bận nhưng rõ ràng là sợ chịu trách nhiệm.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 173: Tâm cảnh cùng đạo tâm

Mượn sự trợ giúp của luyện linh sư hội thành Thọ Xương, Tôn Kỳ tiếp tục lên đường trở lại thành Hắc Liên. Trên đường đi mọi chuyện diễn ra tương đối thuận lợi, không có bất trắc gì xảy ra.

Một năm sau. Tôn Kỳ cuối cùng cũng trở lại được thành Hắc Liên.

Tôn Kỳ lúc này đang đứng dưới chân núi Vĩnh Lạc Sơn Cư, hần ngược đầu nhìn lên, mỉm cười. Sau bao trắc trở không ngờ, hần cuối cùng cũng trở về lại nơi đây.

Tôn Kỳ rảo bước tiến lên, thần thức ngoại phóng bao trùm toàn ngọn núi.

Vĩnh Lạc Sơn Cư vẫn giống y như lúc hần ra đi. Vĩnh Lạc Sơn Cư mãi mãi xanh tươi không đổi.

Tôn Kỳ đầu tiên đi vào động phủ của hần, hai hôn nô vẫn tại đây dọn dẹp, mọi thứ trong ngoài động phủ vẫn ngăn nắp sạch sẽ. Tôn Kỳ kiểm tra một lượt cũng không thấy có gì bất thường.

Sau đó Tôn Kỳ lại hướng lên trên núi đi tới, tại Vĩnh Lạc Sơn Cư lúc này bọn Nhị ca vẫn đang trong động phủ, Tôn Kỳ không muốn làm phiền bọn hần.

Tôn Kỳ đi vào trong sân nhỏ của Đại ca Vô Ưu.

Khung cảnh nơi đây vẫn không hề thay đổi, sân nhỏ đơn sơ một bàn ghế đá, một lão giả luôn nhắm mắt suy tư.

Tôn Kỳ vừa bước vào không lâu thì Vô Ưu mở mắt nói:

“Thất đệ cuối cùng cũng đã về.”

“Đại ca không có chút bất ngờ nào sao?” Tôn Kỳ cười hỏi.

“Quả thật có chút bất ngờ. Ta không ngờ đệ lại đi lâu như vậy. Bọn ta đã phải rất nhiều thuộc hạ tìm đệ nhưng đệ giống như là bốc hơi khỏi Ma giới vậy.” Vô Ưu không lạnh không nóng trả lời.

“Sao Đại ca cho rằng đệ vẫn còn sống?” Tôn Kỳ vừa nói vừa ngồi xuống ghế đá.

“Ta thấy hai hôn nô của đệ vẫn còn thì biết chắc đệ vẫn còn sống chỉ là không thể tìm ra đệ. Có một đoạn thời gian, hai hôn nô của đệ vô cùng yếu ớt dường như muốn tan rã, bọn ta biết lúc đó đệ đang gặp cực độ nguy hiểm. Bọn Trường Mi đã vội vã xuống núi đi tìm đệ nhưng đáng tiếc vô ích.” Vô Ưu nhàn nhạt trả lời.

“Thời gian này đệ đi đâu?” Vô Ưu lại hỏi.

Tôn Kỳ tường thuật lại mọi chuyện thời gian qua.

Đầu tiên là bọn Tôn Kỳ trở về từ Hòa Nguyên, giữa đường bị phục kích. Tôn Kỳ cùng mấy tên kia tách ra. Tôn Kỳ lợi dụng độc dược trong Ngũ Bảo Đan Tháp của Lục ca độc chết hai tên Tạo Thể cảnh, một tên Tạo Thể cảnh trúng độc nặng, cuối cùng cả hai liều một cái nhất kích. Tên Tạo Thể cảnh cuối cùng bị giết, Tôn Kỳ thì trọng thương.

Tôn Kỳ sau đó đi lang thang vừa tránh bị tập kích vừa tìm thảo dược chữa thương. Hần băng qua sa mạc rộng lớn rồi lại đi vào một khu vực hanh khô cằn cỗi, tại nơi đây hần nghe được truyền thuyết về Sáu Tử Thần, những chuyện kỳ dị trong khu mỏ khoáng, và đặc biệt là một ngọn núi như mộng như ảo, chỉ có thể nhìn mà không thể tiếp cận.

Sau đó hần lại lạc vào Sát Thần Khu, nơi đây ma khí tiêu điều, khắp nơi xương trắng, máu nhuộm đỏ mặt đất, di tích thành trì ngổn ngang. Hần có thể tưởng tượng được trận chiến Thần – Ma năm xưa cỡ nào bi tráng, hùng vĩ, bao anh hùng chôn xương nơi chiến trường.

Tiếp đó Tôn Kỳ đi đến các thành biên giới Hắc Liên Khu như Ô Sào thành, Sa Lý thành, Hạ Phi thành... trong thời gian này, tu vi Tôn Kỳ khôi phục lại thời kỳ đỉnh phong trước khi bị thương.

Trải qua nhiều lần sinh tử, gian nan thử thách, hần cuối cùng tâm cảnh thuế biến đi đến một độ cao mới, không chiến tự thành, tu vi thuận lợi bước vào Luyện Linh cửu trọng.

Sau đó Tôn Kỳ lợi dụng luyện linh sư hội tại các thành chi nhánh để trở lại thành Hắc Liên.

Vô Ưu nghe xong chuyện của Tôn Kỳ thì gật gù, cũng không tìm ra được điểm bất hợp lý. Đơn giản vì Tôn Kỳ đã chuẩn bị sẵn câu chuyện ứng phó, trong chuyện hần kể có bảy phần là thật ba phần là giả, nếu chỉ nghe kể sẽ tuyệt đối không thể phân biệt được thật giả.

Với Vô Ưu mà nói hần cũng không cần quá quan tâm tới mức độ chính xác của câu chuyện, tại Vĩnh Lạc Sơn Cư ai cũng có bí mật của riêng mình, biết mọi chuyện đại khái là được, không cần quá bận tâm chi tiết.

Vô Ưu lúc này mở miệng nói:

“Trước đó, Đại ca từng hứa với người nếu người tham gia đan chiến, Đại ca sẽ nói với người về lý do tại sao người lại không thể đột phá Luyện Linh cửu trọng. Nhưng hiện tại xem ra người đã tự tìm được vấn đề tại sao.”

Tôn Kỳ gật đầu, vấn đề không thể đột phá Luyện Linh cửu trọng nằm ở chỗ tâm cảnh của hắn không đủ. Tôn Kỳ thắc mắc hỏi:

“Vì sao tu luyện đột phá lại có liên quan đến tâm cảnh?”

Vô Ưu nghe câu hỏi thì trầm ngâm một chút, hắn đang lựa lời giải thích để hiểu cho Tôn Kỳ. Một lúc sau, Vô Ưu nói:

“Tâm cảnh là một thứ rất mờ mịt, khó mà định nghĩa rõ. Đại khái tâm cảnh là sự tổng hợp của ý chí, ước mơ, quyết tâm, hy vọng, sự cố chấp, tầm mắt... Mỗi thứ chiếm một phần nhỏ trong tâm cảnh, tỉ lệ mỗi thứ khác nhau, và tỉ lệ trong mỗi tu sĩ cũng khác nhau.”

“Tâm cảnh thuế biến lên một tầm cao mới, chính là khi một hoặc nhiều thành phần trong tâm cảnh thuế biến.

Ví dụ ngươi bị ma thú tấn công rơi vào thời khắc sinh tử, lúc đó bản năng cầu sống mãnh liệt của ngươi dâng lên khiến cho tâm cảnh thuế biến cùng với đó là tu vi đột phá.

Ví dụ ngươi trong lúc thi đấu, sắp phải thua nhưng mà quyết tâm, khát khao chiến thắng dâng cao, cũng khiến cho tâm cảnh thuế biến, đột phá tu vi, chuyển bại thành thắng, vậy nên trong lúc chiến đấu đột phá tu vi cũng là điều không khó thấy.

Lại ví dụ như ngươi sinh ra trong một đại gia tộc, từ nhỏ đã tiếp xúc rất nhiều ma pháp và cao thủ nên khi ngươi đột phá tu vi Luyện Linh cảnh tiểu cấp độ vô cùng dễ dàng, khác hoàn toàn so với những tên sinh ra trong khó nghèo muốn đột phá một tiểu cảnh giới là vô cùng khó khăn. Trong đó có nhiều nguyên nhân nhưng nếu xét về khía cạnh tâm cảnh thì tâm cảnh của tên thiếu gia thường cao hơn tên nhà nghèo, đây là do tầm mắt mang đến khác biệt. Ngươi càng đứng trên cao, tầm mắt ngươi càng lớn làm tâm cảnh ngươi càng lớn, đột phá mấy cảnh giới thấp càng dễ dàng.

Đây chỉ là một vài ví dụ nhỏ. Trên thực tế có vô vàn lý do để tâm cảnh ngươi thuế biến. Không ai có thể nói rõ hết được, cũng không ai tìm được quy luật của tâm cảnh thuế biến.

Tâm cảnh thuế biến có thể dẫn đến tu vi đột phá. Có thể hình dung tâm cảnh thuế biến giống như kích phát dây dẫn khiến cho tu vi đột phá. Nếu như không có mồi dẫn này chỉ sợ tu vi không thể nào đột phá được.”

Tôn Kỳ nghe Vô Ưu giảng giải thì vô cùng hứng thú, giống như một tấm cửa tri thức mới lại được mở ra. Tôn Kỳ lại hỏi:

“Còn đạo tâm thì sao?”

Vô Ưu nghe hai chữ “đạo tâm” thì cười khỏ, hắn nói:

“Đạo tâm chỉ là vài tên ba hoa chích chòe nói ra. Đây thực chất không phải đạo tâm mà vẫn chỉ là tâm cảnh. Đạo tâm! Ta cho rằng từ trước tới nay chưa ai có được đạo tâm hay ít nhất thì trong kiến thức của ta thì chưa ai có được đạo tâm.”

“Vậy đạo tâm rốt cuộc là gì?” Tôn Kỳ hỏi lại.

Vô Ưu lắc đầu nói:

“Không có thì làm sao định nghĩa được.”

“Vậy đạo tâm có tồn tại hay không? Hay chỉ là lời nói suông.” Tôn Kỳ tiếp tục hỏi.

“Đạo tâm, bên trong có một chữ đạo. Theo ta nghĩ đạo tâm chính là tâm hướng đạo. Nếu như vậy thì đạo tâm hoàn toàn là có thật, chỉ là ai có thể một lòng hướng đạo để sinh ra đạo tâm?” Vô Ưu trầm trọng trả lời.

“Không phải Đại ca luôn một lòng hướng đạo sao?” Tôn Kỳ cười hỏi.

Vô Ưu nghe vậy thì cười khỏ lắc đầu, nói:

“Ta một lòng hướng đạo nhưng ta biết ta chưa hề sinh ra đạo tâm. Có lẽ vì lòng hướng đạo của ta chưa đủ hoặc cũng có lẽ vì con đường đi của ta đã sai, làm cho đạo tâm không thể sinh ra.”

“Đại ca không nên quá bi quan, ta nghĩ con đường Đại ca chọn hoàn toàn có thể đúng.” Tôn Kỳ an ủi.

“Mỗi một con đường mới mở ra đều là thành tựu của vô số lớp tiền bối thử nghiệm. Ta cũng chỉ là thử nghiệm một con đường, có thể là con đường ta chọn là sai nhưng ít nhất ta đã để lại cho hậu bối một lời nhắc nhở con đường của ta đã sai, các ngươi hãy chọn đường khác.” Vô Ưu không hề cảm thấy thất bại, hắn chỉ cảm thấy đây là việc hắn nên làm.

Tôn Kỳ nghe lời này có chút bội phục, Đại ca một lòng vì đạo, hy sinh vì đạo. Quả là vô cùng đáng kính. Nhưng mà theo lời Đại ca nói hắn cũng không biết đạo tâm là gì? Vẫn còn đang trong bóng tối mờ mịt. Tôn Kỳ tự nghĩ liệu mình có thể tìm được thứ gọi là “đạo tâm”.

Chỉ sợ sẽ vô cùng khó, thậm chí là tìm kiếm trong vô vọng, tìm kiếm thứ vốn không tồn tại.

Nghĩ đến đây, Tôn Kỳ cũng cảm thấy trầm trọng, ưu phiền. Nhưng mà rất nhanh hắn gạt bỏ chuyện này sang một bên, tự cười bản thân quá lo nghĩ, dù sao chuyện đạo tâm còn cách hắn quá xa, hiện tại hắn vẫn nên tự lo cho bản thân.

Vô Ưu lúc này cũng cảm thấy không khí có chút nặng nề, hần đổi chủ đề nói chuyện:

“Chuyện Sâu Từ Thần hoàn toàn không phải truyền thuyết mà thực sự tồn tại. Ta năm xưa cũng tham gia chiến dịch tiêu diệt Sâu Từ Thần. Đổi lại sau đó tất cả thế lực tham gia đều được chia cắt một mảnh Sơn Nguyên Khu, luyện linh sư hội chúng ta cũng có một khu mỏ khoáng tại đây.”

Tôn Kỳ nghe vậy chỉ gật đầu cũng không quá để trong lòng. Tôn Kỳ hỏi:

“Vậy thì ngọn núi hư hư thực thực kia thì sao?”

Tôn Kỳ thật sự cũng muốn biết ngoài hần ra còn có ai có thể leo lên Ma Hoàng Sơn, chuyện về Cổ Đế và bảy mươi hai Ma Hoàng liệu Ma tộc có ai biết được?

Vô Ưu nói:

“Ngọn núi kia, có kẻ gọi là Mộng Huyền Sơn, có kẻ gọi là Áo Sơn, lại có kẻ gọi Vô Định Sơn... lời đồn về ngọn núi này rất nhiều. Ngọn núi này có thể cất giấu vô thượng bảo vật, cũng có thể là ma pháp vô song, hoặc là vô địch truyền thừa, hoặc là nơi cư trú của một thế ngoại cường giả nào đó, hoặc đơn giản chỉ là trò chơi khăm. Ta cũng từng thử leo lên ngọn núi này, đáng tiếc vô ích.”

Tôn Kỳ nghe vậy thì gật gù đầu, chỉ sợ bí mật của Ma Hoàng Sơn không ai có thể biết được ngoài hần. Tôn Kỳ cũng không có ý định truyền ra bí mật trên Ma Hoàng Sơn.

Ngọn núi này chôn giấu một đoạn lịch sử bi thương mà hoành tráng của Ma tộc, chôn giấu những anh hùng có công đức vô lượng với Ma tộc. Đáng tiếc bí mật này có thể mãi mãi sẽ không được phơi bày.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: Tá sinh

Vô Ưu hôm nay nói với Tôn Kỳ nhiều như vậy cũng là vì nhìn trúng tiềm năng của Tôn Kỳ, hần muốn Tôn Kỳ phát triển thành một kẻ hướng đạo. Vô Ưu cảm thấy đời này hần khó tìm thấy được “đạo”, vậy nên hần muốn Tôn Kỳ kế thừa di chí của hần.

Tôn Kỳ lúc này thắc mắc hỏi:

“Đại ca, đệ đã đi qua nhiều khu vực, đến mấy thành trì, tiếp xúc được các tầng lớp trong Ma tộc. Nhưng đệ có vài thắc mắc mãi mà không hiểu?”

“Là chuyện gì?” Vô Ưu hỏi.

“Theo đệ được biết thì Ma tộc sinh ra từ ba nguồn chính là: từ Nhất Tổ và từ sự kết hợp của Hợp Nhất cảnh cường giả hoặc là từ sự kết hợp của Tạo Thể cảnh thế hệ sau. Nhưng mà trong số những Ma tộc đệ thấy thì dường như bọn họ không được sinh ra từ ba cách này.” Tôn Kỳ đặt câu hỏi.

Giống như bọn Tiểu U, nếu như là bọn hần sinh ra từ Nhất Tổ hoặc là hậu đại của một vị Hợp Nhất cảnh hoặc Tạo Thể cảnh cường giả thì chắc chắn sẽ không bị đối xử như vậy.

Càng suy nghĩ Tôn Kỳ càng thấy nhiều điểm bất hợp lý. Vì số lượng Ma tộc tầng cấp thấp nhiều lắm, cơ hồ chiếm chín phần Ma tộc, rõ ràng với số lượng lớn như vậy không thể nào chỉ từ tổ địa hoặc là sự kết hợp của Hợp Nhất cảnh hoặc Tạo Thể cảnh. Nếu tất cả Ma tộc đều có nguồn gốc từ ba nguồn trên thì thân phận chắc chắn cao quý, nếu vậy thì ai sẽ làm kẻ phục vụ, ai sẽ làm việc cho ai.

Trong một xã hội không thể chỉ toàn giai cấp thống trị, không có giai cấp bị trị thì họ thống trị ai. Cũng không thể chỉ toàn giai cấp bị trị, không có giai cấp thống trị, vậy thì kẻ khôn và kẻ ngu đều như nhau, sẽ không ai chấp nhận như vậy.

Rõ ràng trong mọi xã hội luôn có giai cấp thống trị và bị trị, chỉ là trong mỗi xã hội, bọn họ sẽ ẩn dưới những cái tên khác nhau.

Vô Ưu nghe Tôn Kỳ hỏi thì vuốt cằm râu, cười nói:

“Những điều đệ biết đều không sai. Nhưng mà những điều đó chỉ là cơ bản ghi trong sách. Ta sẽ giảng giải kỹ càng cho đệ một lần.

Đầu tiên là Nhất tổ cũng là tổ địa của Ma tộc. Nơi đây ma khí phun trào không ngừng vô cùng nồng đậm, ma linh cũng xuất hiện trong những đợt phun trào này, khi ma linh mở ra linh trí thì sẽ thành Ma tộc. Để có thể mở được linh trí, ma linh sẽ trường kỳ hấp thụ ma khí từ tổ địa hoặc là thôn phệ các ma linh khác. Ma linh cũng có phẩm cấp khác nhau, còn cụ thể thế nào thì sau này đệ đến tổ địa sẽ tự rõ.

Ma tộc sinh ra từ tổ địa là chính thống Ma tộc nhất, có tiềm lực cao nhất.

Cách thứ hai chính là Hợp Nhất cảnh cường giả kết hợp sinh ra hậu đại, những hậu đại này cũng là Ma tộc. Những Ma tộc này có tiềm lực thấp hơn Ma tộc sinh ra từ trong tổ địa một chút.

Có một điểm đáng chú ý là hậu đại của Hợp Nhất cảnh cường giả không cần tu luyện tới Hợp Nhất cảnh mới có thể sinh sản hậu đại, mà bọn hắn chỉ cần tu luyện tới Tạo Thế cảnh là có thể kết hợp sinh ra thế hệ sau. Theo nhiều suy đoán kết quả này có thể là do thừa hưởng đặc tính từ Hợp Nhất cảnh thế hệ trước khiến cho Tạo Thế cảnh thế hệ sau vẫn có thể sinh sản hậu đại mà không cần tu luyện đến Hợp Nhất cảnh.

Tiềm lực con cái của Tạo Thế cảnh lại thấp hơn con cái của Hợp Nhất cảnh một chút.

Tất nhiên cũng có trường hợp Tạo Thế cảnh kết hợp với Hợp Nhất cảnh, nhưng không được xét vào một nhóm riêng.

Còn một điểm đáng lưu ý là Ma tộc sinh ra từ trong tổ địa muốn sinh sản hậu đại thì bắt buộc phải đi tới Hợp Nhất cảnh.”

Vô Ưu lúc này cũng liếc mắt Tôn Kỳ một cái, vì theo hắn biết Tôn Kỳ là Ma tộc sinh ra từ trong tổ địa, tiềm lực rất lớn, mà Tôn Kỳ muốn sinh hậu đại thì phải bước vào Hợp Nhất cảnh, để đi tới Hợp Nhất cảnh sẽ tốn không ít thời gian. Trong thời gian đó, Vô Ưu sẽ đào tạo Tôn Kỳ một lòng hướng đạo, bỏ qua tình cảm nam nữ. Tôn Kỳ đáng giá để hắn đầu tư.

Tôn Kỳ đang tiêu hóa những thông tin mà Vô Ưu mang lại, những thông tin này rõ ràng chi tiết và cụ thể hơn rất nhiều so với những gì trong sách hắn từng đọc. Nhưng mà vấn đề vì sao xuất hiện tầng lớp bản cùng dưới chót của Ma tộc vẫn chưa được giải thích. Tôn Kỳ đưa ánh mắt ngóng trông, chờ Vô Ưu giải thích tiếp.

Vô Ưu lúc này cười nhẹ tiếp tục nói:

“Nếu chỉ là với ba cách trên thì Ma tộc tại Ma giới chắc chắn sẽ khó đạt được số lượng như hiện nay, cũng sẽ không xuất hiện nhiều tầng lớp thấp như vậy.

Thời gian như những dòng sông vô tình cho dù là Hợp Nhất cảnh cường giả mạnh đến đâu thì cũng đến lúc phải chết, nếu như gia tộc lúc đó không sinh ra được một Hợp Nhất cảnh khác kế thừa thì gia tộc sẽ đi hướng suy thoái.

Gia tộc Hợp Nhất cảnh đã như thế thì gia tộc Tạo Thế cảnh cũng là tương tự. Các gia tộc suy thoái sẽ trở thành tầng lớp cấp thấp bị trị.

Nhưng mà bọn họ đã từng là thế gia quyền uy, nào chịu được cảnh như vậy. Nhưng trong gia tộc không có Tạo Thế cảnh cường giả thì không thể nào tiếp tục sinh sản hậu đại, thành viên trong gia tộc sẽ dần ít lại, cuối cùng là gia tộc sụp đổ.

Không biết từ bao giờ, trong Ma giới xuất hiện một bí pháp gọi là: tá sinh. Bí pháp này đã giải quyết được một vấn đề lớn trong Ma tộc. Đó là Luyện Linh cảnh không thể sinh sản hậu đại.

Lợi dụng bí pháp tá sinh, rất nhiều Ma tộc mới được sinh ra. Những Ma tộc được sinh ra từ phương pháp này có tiềm lực cực thấp.

Thời gian đầu khi xuất hiện tá sinh thì bị Ma tộc kịch liệt phản đối. Thậm chí phát hiện được bất kỳ ai dùng phương pháp tá sinh hoặc được sinh ra từ phương pháp này đều bị tra tấn công khai đến chết. Những kẻ sinh ra từ phương pháp này bị bài xích, cho là dị loại không phải Ma tộc chính thống. Mặc dù bị triệt tiêu dã man nhưng phương pháp này vẫn ngầm lưu hành và sử dụng.

Qua một thời gian, giới lãnh đạo Ma tộc mới nhận ra có sự thay đổi sau khi phương pháp này xuất hiện.

Là một Ma tộc tu sĩ, ai cũng có khát vọng trở lên mạnh mẽ, trở thành kẻ thống trị nhưng mà có rất nhiều lý do khiến cho Luyện Linh cảnh không thể làm được, vậy là bọn họ cần một sự kỳ thác hy vọng vào tương lai. Mà tá sinh chính là câu trả lời.

Ma tộc sinh ra từ tá sinh càng nhiều thì kẻ bị trị càng nhiều, mà kẻ bị trị càng nhiều thì kẻ thống trị càng có lợi. Những lo lắng ban đầu về Ma tộc sinh từ tá sinh có thể lật đổ sự thống trị của bọn họ dần tan biến vì Ma tộc sinh ra từ tá sinh tiềm lực cực thấp. Nên Ma tộc sinh ra từ tá sinh có nhiều bao nhiêu đi chăng nữa thì vẫn quá yếu ớt, không chịu nổi một kích của Hợp Nhất cảnh. Giống như là kiến có nhiều bao nhiêu đi chăng nữa cũng bị voi giẫm chết.

Vậy là với phương pháp tá sinh, giới lãnh đạo cũng mất nhăm nhăm mở cho qua. Cho đến hiện nay, tá sinh đã trở thành phương pháp sinh sản hậu đại bán chính thống.

”

Nghe được Vô Ưu giải thích, Tôn Kỳ đã thông hiểu được một số vấn đề nhưng lại có một số vấn đề sinh ra. Tôn Kỳ hỏi:

“Ma tộc sinh ra từ tá sinh chỉ có tiềm lực thấp, cũng không có hy vọng vươn lên. Vậy sinh ra Ma tộc từ tá sinh để làm gì?”

Vô Ưu từ tốn trả lời:

“Khi tu luyện tới Tạo Thế và Hợp Nhất thì bọn họ dường như có thể để lại trong huyết mạch của mình một ít thông tin gì đó truyền lại cho đời sau. Cũng giống như huyết mạch truyền thừa của yêu thú hay ma thú. Nhưng mà Ma tộc sinh ra không có thực thể nên những thông tin này sẽ được cất giấu trong ma linh. Những thông tin ẩn rất sâu trong ma linh và thông tin có thể pha loãng sau nhiều thế hệ. Đây cũng là một phần lý do vì sao thế hệ sau thường yếu hơn thế hệ trước. Nhưng mà cũng không phải hoàn toàn tuyệt vọng. Ma linh thế hệ sau có thể sinh ra biến dị, kích hoạt những thông tin để lại của tổ tông.

lúc đó có thể tu luyện tới cảnh giới của tổ tông.

Nhưng mà muốn sinh ra ma linh biến dị rất khó vì tỉ lệ xuất hiện ma linh biến dị cực thấp. Và để tăng khả năng xuất hiện ma linh biến dị thì không còn cách nào khác ngoài sinh ra hậu đại thật nhiều.

Đó là lý do bọn họ luôn tìm mọi cách sinh sản hậu đại và tá sinh đã giải quyết được vấn đề lớn này.

Ma linh biến dị sinh ra từ tá sinh cũng thỉnh thoảng xuất hiện. Một vị đại năng sinh ra từ phương pháp tá sinh gần đây nổi tiếng nhất chính là vị đã thống lĩnh Ma tộc đánh vào Yêu giới, sau đó còn để lại truyền thừa của mình tại trong các thành.”

Tôn Kỳ khi nghe nhắc đến vị đại năng này thì lập tức giật mình vì hắn đã nghe rất nhiều truyền thuyết về vị đại năng này. Hắc động của hắn chính là vô tình có được trong lúc Tĩnh Niệm học truyền thừa của vị đại năng này. Hắn thật không ngờ vị đại năng này lại được sinh ra từ phương pháp tá sinh. Tôn Kỳ hỏi:

“Vị đại năng này tên tuổi là gì?”

Tôn Kỳ cũng thật thắc mắc một vị đại năng như thế nhưng lại chưa từng nghe được tên gọi chính xác.

Vô Ưu lắc đầu:

“Vị này đã đi vào trung tâm quyền lực Ma tộc, tên của vị này trở thành cấm kỵ. Có thể vì vị này ngại xuất thân của mình nên đã che giấu danh tính.”

Tôn Kỳ nghe vậy thì gật đầu, giả thuyết này khá hợp lý. Tôn Kỳ đổi sang hỏi cái khác:

“Thế nào là tá sinh?”

“Vậy đệ có cảm thấy bất thường khi Ma tộc ở dạng ma linh đã định hình thân thể cùng giới tính?” Vô Ưu hỏi lại.

“Vì để chuẩn bị cho Tạo Thể cảnh sau này.” Tôn Kỳ trả lời.

“Đúng một phần. Nhưng mà đệ nên biết có rất nhiều Ma tộc có cố gắng cả đời cũng không thể bước vào Tạo Thể cảnh, vậy bọn hắn định hình giới tính cho mình để làm gì?” Vô Ưu hỏi lại.

“Chẳng lẽ vì tá sinh?” Tôn Kỳ không chắc chắn trả lời.

Vô Ưu gật đầu nói:

“Chính là vì tá sinh.

Trong trời đất này, những sự sống cấp cao đều có âm và dương. Yêu tộc, Thần tộc, Hải tộc, chim trời, cá nước, Nhân tộc... đều là như thế. Nhưng ma linh lại không phân âm, dương vì không có cơ thể.

Tá sinh có thể hiểu là sinh giùm. Tức là mượn nhờ cơ thể sinh vật khác sinh đẻ giùm. Nhưng cơ thể sinh vật có âm, có dương nên muốn tá sinh cũng phải chọn âm, dương cho phù hợp. Nếu như ma linh sớm định hình giới tính âm, dương, có thể trong quá trình tá sinh tăng xác suất thành công.

Muốn tá sinh thì trước tiên phải chọn vật chủ sinh đẻ. Vật chủ này càng giống hình dáng của tổ tông càng tốt, vật chủ càng cường đại thì xác suất sinh ra ma linh biến dị cũng càng lớn. Điểm quan trọng nhất là vật chủ phải bị khống chế thần trí. Nhưng vật chủ cường đại thường khó khống chế thần trí, còn vật chủ dễ khống chế thần trí thì lại không cường đại. Lựa chọn thế nào cũng là một chuyện đau đầu.

Sau khi chọn vật chủ thì Ma tộc nam tính sẽ cắt một phần sinh mệnh bản nguyên của mình đưa vào vật chủ giới tính dương, tương tự Ma tộc nữ tính cũng cắt một phần sinh mệnh bản nguyên đưa vào vật chủ giới tính âm.

Sau đó sẽ để cho hai vật chủ kết hợp. Kết quả có thể sinh ra ma linh mới.

Khả năng thành công là một phần mười. Một Ma tộc cũng chỉ có thể cắt ra sinh mệnh bản nguyên mười lần. Vậy nên cả đời Ma tộc có thể sinh ít nhất một ma linh và nhiều nhất mười ma linh.”

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 175: Tạo Thể cảnh

Tá sinh là một phương pháp sinh sản khá độc đáo và thú vị, có lẽ chỉ có ma linh là áp dụng được. Muốn thực hiện tá sinh cần chú ý ba điểm quan trọng.

Thứ nhất phải chia cắt được sinh mệnh bản nguyên. Mỗi sinh vật sống đều có sinh mệnh bản nguyên nhưng mà nó tồn tại sâu trong cơ thể rất khó tìm ra. Muốn cắt một phần sinh mệnh bản nguyên thì cần tìm được sinh mệnh bản nguyên, sau đó tiến hành cắt ra, tất cả cần có bí pháp mới làm được.

Bị cắt ra một phần sinh mệnh bản nguyên chắc chắn khiến ma linh chịu tổn thương lớn, tu vi đình trệ thậm chí giảm sút, chiến lực suy yếu, thọ nguyên tiêu hao. Mà muốn bổ sung sinh mệnh bản nguyên thì gần như không có cách hữu hiệu. Vậy nên kẻ muốn dùng tá sinh thường cảm thấy bản thân đã không còn hy vọng nên quyết định đánh cược vào tương lai.

Điểm chú ý thứ hai chính là chọn và khống chế vật chủ. Chọn vật chủ càng giống tổ tông càng tốt. Ví dụ: năm xưa lão tổ tông tạo hình có cánh thì nên chọn vật chủ có cánh, lão tổ tông tạo hình có đuôi thì nên chọn vật chủ có đuôi.... Vật chủ có thể là ma thú, yêu thú, hải thú, Nhân tộc, hoặc là Thần tộc. Đã có vài Ma tộc cao tăng bắt được Thần tộc, muốn dùng phương pháp tá sinh để tạo ra một Ma tộc siêu việt, đáng tiếc thất bại. Sau nhiều lần thử nghiệm bọn hắn nhận ra vật chủ càng cường đại càng khó dùng tá sinh, vật chủ dễ hấp thụ ma khí thì càng dễ tá sinh.

Vậy nên vật chủ thường là ma thú tại Ma giới, ma thú tốt nhất là ma thú có tu vi tương đương với Luyện Linh tam trọng tới cửu trọng. Còn ma thú dưới Luyện Linh tam trọng thì quá kém, ma thú trên Luyện Linh cửu trọng thì quá đắt và khó tìm, và cũng khó khống chế thần trí. Nên biết phương pháp tá sinh là dùng để sinh ra ma linh nhiều nhất có thể nên vật chủ nào càng rẻ càng tốt.

Sau khi đã chọn được vật chủ thì cần phải khống chế được vật chủ và tất nhiên vật chủ càng yếu càng dễ khống chế.

Trong các điều kiện đan xen thì Nhân tộc nổi lên là một lựa chọn khá tốt. Vì Nhân tộc được chăn nuôi khá nhiều, luôn có sẵn khi cần và khá rẻ, Nhân tộc nuôi tại Ma giới thì trường kỳ hấp thụ ma khí nó khiến cho Nhân tộc tri độn, Nhân tộc không bài xích ma khí kịch liệt, và Nhân tộc càng tri độn thì càng dễ khống chế tâm chí. Nhân tộc cũng là sinh vật tương đối dễ sinh sản, thời kỳ mang thai ngắn và đặc biệt là sinh sản nhiều lần trong đời.

Nhân tộc chỉ có khuyết điểm là quá yếu và ít có lão tổ tông nào tạo hình giống Nhân tộc. Nhưng nhìn chung Nhân tộc vẫn là một lựa chọn phổ biến cho phương pháp tá sinh.

Điều thứ ba cần chú ý là khi vật chủ sinh ra chưa chắc đã là ma linh. Đó có thể ấu sinh mang thuần huyết vật chủ, cũng có thể là ma linh lây nhiễm huyết mạch vật chủ. Hai trường hợp này thường bị giết chết ngay lúc sinh ra hoặc bị bỏ rơi tùy ý sống chết, hoặc cũng có thể là mang những ấu sinh này đi bán. Giống như bọn Tiểu U là ấu sinh mang một phần huyết mạch vật chủ nên mới bị đem đi bán, trở thành đầu trộm đuôi cướp.

Tôn Kỳ nghe được phương pháp tá sinh thì cảm thấy khá hứng thú, đáng giá để hắn nghiên cứu một phen. Tôn Kỳ hỏi:

“Đại ca có biết bí pháp tá sinh?”

Vô Ưu nhìn ánh mắt của Tôn Kỳ thì biết Tôn Kỳ muốn làm gì, cái này cũng giống hắn năm xưa khi nghe được phương pháp tá sinh, hắn cũng đã nghiên cứu và làm thử phương pháp này. Vô Ưu cười nói:

“Phương pháp tá sinh ta từng làm qua. Ta có ghi lại kinh nghiệm trong sổ tay.”

Nói rồi, Vô Ưu phát tay cửa đá động phủ mở ra, một cuốn sách trên kệ sách bay đến tay hắn. Vô Ưu đặt cuốn sách lên bàn nói:

“Cho đệ.”

Tôn Kỳ mừng rỡ đa tạ Vô Ưu rồi tiếp lấy cuốn sách, hắn mở lướt qua vài trang thì thấy trong đó ghi chép khá nhiều, có cả hình ảnh. Tôn Kỳ vội thu cuốn sách vào trong túi, có thời gian hắn lại tỉ mỉ nghiên cứu.

Tôn Kỳ lúc này đổi chủ đề hỏi sang vấn đề tu luyện. Tuy Tôn Kỳ mới bước vào Luyện Linh cửu trọng sơ kỳ nhưng với tốc độ tu luyện của hắn sẽ rất nhanh đạt tới Luyện Linh cửu trọng đỉnh phong sau đó là đột phá Tạo Thế. Nhưng mà Tôn Kỳ lại mù tịt về Tạo Thế cảnh. Tạo thế là gì? Như thế nào tạo thế? Hắn hoàn toàn không biết gì. Nhân cơ hội được trò chuyện với Vô Ưu, hắn một lần hỏi cho tường tận. Nên nhớ Vô Ưu là Hợp Nhất cảnh cường giả, đối với tạo thế sẽ có rất nhiều kiến giải.

Vô Ưu chậm rãi giải thích:

“Cảnh giới đầu tiên trong tam cảnh là Luyện Linh cảnh.

Luyện Linh chính là rèn luyện ma linh cho vững chắc, muốn rèn luyện ma linh cần mở ra Thiên Linh và các huyết, hấp thu thiên địa ma khí, nuôi dưỡng ma linh giúp cho ma linh lớn mạnh.

Ma linh tại tổ địa lúc chưa mở ra linh trí thì sống trường tồn với tổ địa. Khi ma linh mở ra linh trí bước vào con đường tu luyện, trở thành Luyện Linh cảnh thì bọn hắn có một ngàn năm tuổi thọ.

Tất cả ma linh nếu không mở ra Thiên Linh bước vào con đường tu luyện thì chỉ có thể tồn tại trăm năm, sau đó sẽ dần tan biến.”

“Tại sao ma linh tại tổ địa không sinh ra linh trí thì có thể trường tồn còn khi bước vào con đường tu luyện thì lại có thọ nguyên giới hạn? Như vậy thì hình như là tu luyện có hại?” Tôn Kỳ hỏi.

Vô Ưu cũng biết điểm này khá bất hợp lý nhưng nghĩ kỹ thì có thể hiểu được, hắn nói:

“Ta nghĩ vấn đề này giống như là vật sống và vật chết. Ví dụ như một cục đá, nó dường như là bất tử với thời gian vì nó vốn không có sự sống nên nó cũng không bao giờ chết. Ma linh chưa mở ra linh trí tồn tại giữa ranh giới vật sống và vật chết. Khi mở ra linh trí thì ma linh mới chính thức trở thành một sinh vật sống, mà đã là sinh vật sống thì chắc chắn phải có thọ nguyên.”

“Nếu muốn gia tăng thọ nguyên thì cách tốt nhất là tu luyện.

Tu luyện vừa giúp tăng thọ nguyên vừa giúp bản thân mạnh mẽ. Nên con đường tu luyện là con đường mà mỗi sinh vật sống đều muốn bước lên.

Tu luyện đến Tạo Thể cảnh sẽ có năm ngàn năm tuổi thọ. Tu luyện đến Hợp Nhất cảnh sẽ có mười ngàn năm tuổi thọ.”

“Như thế nào tạo thể?” Tôn Kỳ hỏi. Đây mới chính là câu hỏi mà hắn muốn biết nhất lúc này.

Vô Ưu chậm rãi trả lời:

“Tạo Thể chính là tạo thân thể cho ma linh hay nói cách khác là tạo vỏ bọc cho ma linh. Tạo thể chia làm chín phần: tạo cốt, tạo huyết, tạo cơ, tạo bì, tạo não, tạo sinh dục, tạo tạng, tạo tủy và cuối cùng tạo hồn cư.

Chín phần này tương đương với chín tiểu cảnh giới của Tạo Thể cảnh. Tạo được một phần tương đương với tiến một cấp nhỏ. Nhưng mà chín phần này lại không chia thứ tự trước sau, tức là người muốn tạo phần nào trước cũng được.

Vào thời xa xưa khi còn chiến tranh trên quy mô lớn với hai tộc Thần, Yêu thì Ma tộc thường chọn tạo bì trước để bảo vệ ma linh trước ánh sáng mặt trời.

Nhưng đến hiện nay thì mọi chuyện đã khác. Đệ có thể thấy được lớp da bên ngoài không bền vững và cố định, vậy nên cần một khung xương chống đỡ, vậy là tạo cốt được thực hiện đầu tiên. Nhưng mà bộ xương cốt lại không thể bao trùm bảo vệ ma linh, nó mất đi mục đích ban đầu của tạo thể là để bảo vệ ma linh.

Có thể nhận ra được cho dù tạo thể bất kỳ phần nào trước thì cũng không ổn. Vì các bộ phận của cơ thể luôn đi liền với nhau, hỗ trợ lẫn nhau, không thể tách riêng ra từng phần.

Nhưng mà cũng không ai có thể vừa bước vào Tạo Thể cảnh thì tạo luôn được chín phần cơ thể. Vậy nên còn có một bước hỗ trợ tạo thể gọi là phụ thể.

Phụ thể chính là mượn dùng một thân thể có sẵn để tạo thể cho bản thân. Phụ thể này có thể có được từ các sinh vật sống như ma thú, yêu thú, Nhân tộc... hoặc có được từ chính những Hợp Nhất cảnh, Tạo Thể cảnh đã chết để lại bộ thân thể.

Khi ma linh nhập vào phụ thể, rồi điều khiển phụ thể biến thành thân thể của mình.”

“Nếu như vậy thì cần gì tu luyện tới Luyện Linh cửu trọng? vì bất kỳ ma linh nào cũng có thể nhập vào một xác chết.” Tôn Kỳ thắc mắc.

Vô Ưu nghe câu hỏi thì cũng không ngạc nhiên, hắn tiếp tục giải thích:

“Nhập vào một xác chết thì ma linh nào cũng có thể làm được nhưng có thể điều khiển được cơ thể hay không thì lại là chuyện khác, có thể biến cơ thể khác thành cơ thể của mình thì lại là chuyện cực khó.

Để giải quyết chuyện này thì chỉ có tu đến Luyện Linh cảnh cửu trọng mở ra chín huyết đạo, chín huyết này tương đương với chín bộ vị quan trọng của cơ thể. Đệ phải thông qua chín bộ vị này mới điều khiển được phụ thể.

Khi nhập vào phụ thể và điều khiển được phụ thể thì đệ vẫn chỉ là đang điều khiển của kẻ khác. Muốn biến nó hoàn toàn thành cơ thể của mình thì cần dùng đến đan dược, bí pháp và ma pháp để dần dần thay thế từng bộ phận của phụ thể bằng bộ phận do chính mình tạo ra.

Tất nhiên là phụ thể cũng có tính bài xích, vậy nên cần tìm phụ thể phù hợp với ma pháp. Ví dụ người tu ma pháp hệ hỏa thì cũng nên tìm phụ thể hệ hỏa, người tu ma pháp hệ thủy thì nên tìm phụ thể hệ thủy...

Đồng thời người muốn có cánh thì người nên chọn phụ thể có cánh, người muốn thêm đuôi thì nên chọn phụ thể có đuôi...

Vậy nên thân thể phù hợp với người nhất chính là thân thể của lão tổ trong tộc vì cả hai cùng tu luyện một loại ma pháp. Vì lẽ đó mà mấy vị Hợp Nhất cảnh, Tạo Thể cảnh khi chết thường để lại thân xác cho con cháu đời sau tiếp quản.

Tất nhiên là sau đó người còn có thể cải biến phụ thể cho phù hợp với bản thân mình như người có thể tăng thêm cánh, tăng thêm tay, tăng thêm đầu, tu luyện song hệ ma pháp...

Khi chiếm được quyền điều khiển phụ thể thì người vẫn không được tính là Tạo Thể cảnh nhất trọng, chỉ có thể được tính là bán bộ Tạo Thể. Sau đó người cần thay thế một bộ phận của phụ thể bằng bộ phận do chính mình tạo ra thì mới chính thức là Tạo Thể cảnh. Bước này cần có sự hỗ trợ của đan dược.

Sau khi tạo được tám bộ phận hoàn chỉnh một cơ thể thì bộ phận cuối cùng là tạo hồn cư. Hồn cư là nơi trú ngụ của hồn phách. Mỗi sinh vật sống có hồn phách thì đều có một nơi như thế. Hồn cư nằm trong cơ thể nhưng lại độc lập với cơ thể. Bước tạo hồn cư là bước khó nhất trong chín cảnh giới Tạo Thể, có rất nhiều kẻ đến chết vẫn không thể tạo được hồn cư.

Bây giờ nói chuyện hồn cư với đệ còn quá sớm, khi nào đệ đi đến bước này mà không giải quyết được có thể lại đến hỏi ta.”

Tôn Kỳ ngẫm nghĩ lời giảng của Vô Ưu. Một lúc sau, Tôn Kỳ hỏi:

“Nếu Tạo Thể cảnh chỉ là tạo thân thể bảo vệ cho ma linh thì hình như không có lý do gì để Tạo Thể cảnh mạnh vượt trội so với Luyện Linh cảnh?”

Suy nghĩ của Tôn Kỳ rất đơn giản: Tạo Thể cảnh hoàn toàn không nói có thể mở thêm huyết, cũng không thấy tăng hồn lực, tăng ma khí tích trữ so với Luyện Linh cảnh. Vậy Tạo Thể cảnh có ưu thế gì mà có thể nghiền ép Luyện Linh cảnh.

Nên nhớ Tôn Kỳ tuy là Luyện Linh cảnh nhưng mở ra Thiên Hải, tám linh hồ, cùng 108 tiểu linh hồ, lại tu linh khí có chất lượng cao hơn ma khí và đặc biệt là thần thức cường đại. Thế nhưng hẳn trước một kích chính diện của Tạo Thể cảnh thì không chết cũng trọng thương. Nguồn cơn sức mạnh vượt trội của Tạo Thể cảnh đến từ đâu?

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 176: Nghi ngờ

Tạo Thể cảnh có thể chia làm hai loại: tự mình tạo thể và phụ thể. Mỗi loại đều ưu và nhược điểm.

Tự mình tạo thể tất nhiên sẽ tạo được một thân thể theo ý muốn của mình, có thể phát huy toàn bộ những ưu điểm của bản thân. Nhưng mà khuyết điểm là các bộ phận đầu tiên tách rời không có sự liên kết, khiến cho bản thân bị hạn chế.

Phụ thể thì có sẵn một cơ thể, việc còn lại chỉ cần dần thay thế các bộ phận cơ thể cũ bằng những bộ phận cơ thể mình tự tạo. Nhưng cho dù có thay thế toàn bộ cơ thể cũ cùng cải tạo một số bộ phận, thì cơ thể đó vẫn không hoàn toàn theo đúng ý mình, đó là khuyết điểm lớn nhất.

Vậy vì sao Tạo Thể cảnh lại mạnh vượt trội so với Luyện Linh cảnh?

Câu trả lời nằm ngay tại trước mắt. Chính là vạn vật tự nhiên, thiên địa quy tắc. Mọi sinh vật sống đều có cơ thể và hồn phách, đây là hai phần khác nhau nhưng không thể tách rời. Hồn phách điều khiển cơ thể, cơ thể làm điểm tựa cho hồn phách.

Theo như Ma tộc quan niệm cơ thể có chức năng bảo vệ hồn phách, cơ thể giống như một món vũ khí kết hợp trực tiếp với hồn phách.

Khác với đao, thương, kiếm, kích... là vũ khí rời tay, cho dù người có sử dụng nhuần nhuyễn cỡ nào đi chăng nữa thì cũng không hoàn mỹ như chính cơ thể mình được.

Vậy nên khi tạo thể giống như là tạo một bộ vũ khí hoàn hảo, cũng không cần mất nhiều thời gian để tập luyện sử dụng vũ khí này, vì đơn giản người chỉ động suy nghĩ thì cơ thể cũng cùng lúc động theo.

Đây là ưu thế thứ nhất của Tạo Thể cảnh so với Luyện Linh cảnh.

Ưu thế thứ hai là Tạo Thể cảnh có thể ép lỏng ma khí, sau đó cất chứa trong huyết mạch hoặc các cơ quan của cơ thể. Như thế thì Tạo Thể cảnh sẽ có được một lượng ma khí tích chứa cực lớn. Lớn hơn rất nhiều so với Luyện Linh cảnh.

Cơ thể cũng là điểm tựa để hồn phách khuếch đại sức mạnh toàn diện, trong đó hồn lực cũng được tăng cường nhiều lần.

Tổng hợp những ưu thế này thì Tạo Thể cảnh hoàn toàn nghiền ép Luyện Linh cảnh.

Trong giai đoạn đầu thì phụ thể tốt hơn nhưng càng về sau tự tạo thể sẽ càng mạnh hơn. Một ưu điểm của tự mình tạo thể sẽ có căn cơ vững chắc hơn, sau này bước vào Hợp Nhất cảnh sẽ dễ hơn một chút.

Hợp Nhất cảnh đây chính là cường giả đứng tại đỉnh kim tự tháp quyền lực, là ước mơ của tất cả Ma tộc.

Tôn Kỳ vốn dĩ cũng không nghĩ nhiều đến Hợp Nhất cảnh nhưng mà nghe Vô Ưu nhắc đến cũng khiến hắn tò mò, hắn hỏi:

“Vậy Hợp Nhất cảnh là gì?”

Vô Ưu vuốt cằm râu, từ từ nói:

“Hợp Nhất cảnh, trong đó hai chữ hợp nhất đã nói rõ mọi điều. Hợp nhất chính là hợp nhất cơ thể và hồn phách. Nếu như Tạo Thể cảnh chỉ coi cơ thể là vật bảo vệ cho hồn phách, thì Hợp Nhất cảnh lại muốn hòa cơ thể và hồn phách thành một.

Tạo Thế cảnh điều khiển cơ thể giống như chúng ta điều khiển một bộ áo giáp còn Hợp Nhất cảnh thì muốn hồn phách hợp nhất với bộ áo giáp đó.

Vậy làm sao để hợp nhất? Chính là hợp nhất chín huyết lúc là Luyện Linh cảnh với chín bộ phận quan trọng của cơ thể lúc là Tạo Thế cảnh. Hợp Nhất cảnh chính là hợp nhất hai cảnh giới trước thành một.

Đến cảnh giới Hợp Nhất thì đã là một sinh vật sống tương đương với các sinh vật sống tự nhiên khác.”

“Tại sao chúng ta lại phải cố bắt chước sinh vật sống tự nhiên khác? Chúng ta tại hình dạng ma linh cũng là rất mạnh, đã đánh giết được nhiều sinh vật sống có cơ thể khác. Tại sao không phát triển tiếp con đường ma linh cường thịnh? Mà lại đi theo con đường tạo thế giống như các sinh vật sống khác?” Tôn Kỳ thắc mắc.

Vô Ưu nghe hỏi thì trầm ngâm một chút rồi lắc đầu:

“Ta cũng không biết. Đây là lần đầu tiên ta nghe được một câu hỏi như vậy. Ta nghĩ có lẽ do các vị tiền bối đi trước đã thử nghiệm qua nhiều con đường tu luyện, con đường cường thịnh ma linh có lẽ cũng đã được thử nghiệm qua nhưng không tốt bằng con đường tạo thế. Vậy nên con đường tạo thế được chọn, trở thành chính thống tu luyện.”

“Vậy ai mở ra con đường tu luyện này?” Tôn Kỳ lại hỏi.

Mặc dù là hỏi như vậy nhưng mà thực ra trong lòng Tôn Kỳ đã có câu trả lời. Đó là Cổ Đế và bảy mươi hai Ma Hoàng. Hắn tin vào những gì mình đã đọc được tại lăng mộ trong Ma Hoàng Sơn. Hắn chỉ muốn chứng thực lại một điều: trong Ma tộc còn có ai biết về Cổ Đế và bảy mươi hai Ma Hoàng.

Hắn trước đó có thể khẳng định là không ai biết được chuyện của Cổ Đế và 72 Ma Hoàng nhưng mà lúc đó kiến thức của hắn còn hạn hẹp. Biết đâu với kiến thức rộng rãi của Vô Ưu lại có chút manh mối.

Vô Ưu nghe câu hỏi lại có chút sững sờ, rồi hắn lại lắc đầu:

“Ta cũng không biết là ai. Trong lại tài liệu, sách cổ cũng không nhắc tới dù chỉ là một chút truyền thuyết. Ta nghĩ con đường tu luyện này do rất nhiều tiền bối và trải qua vô số năm mới hình thành được nên trong cổ sử không có ghi chép cụ thể cái tên nào.”

Tôn Kỳ nghe câu trả lời thì chỉ biết gật đầu. Quả nhiên là đại khủng bố kia đã xóa sạch mọi dấu vết của Cổ Đế và 72 Ma Hoàng nhưng hắn làm như vậy để làm gì? Sau thời đại Cổ Đế và 72 Ma Hoàng, sau đó cổ sử cũng ghi chép lại vài cường giả đỉnh cấp, nhưng mà trong sách mô tả bọn họ, lại cho Tôn Kỳ cảm giác bọn họ cũng không mạnh thái quá.

So với Cổ Đế và 72 Ma Hoàng thì vẫn còn quá yếu. Còn đại khủng bố kia thì còn mạnh hơn cả Cổ Đế và 75 Ma Hoàng. Điều này chứng tỏ đại khủng bố kia chưa hề lộ mặt lãnh đạo Ma tộc.

Cũng chứng tỏ đại khủng bố kia chưa từng ham muốn danh tiếng, còn nếu như muốn phía sau màn điều khiển thì có thể điều khiển Ma Hoàng vì thực lực của đại khủng bố mạnh hơn Ma Hoàng rất nhiều, không cần đuổi giết Ma Hoàng sau đó lại dựng lên con rối cho mình. Vậy rốt cuộc đại khủng bố kia muốn gì?

Mọi suy đoán của Tôn Kỳ đều lâm vào bế tắc.

Đúng vào lúc này có tiếng cười ha hả vang lên.

“Thất đệ, cuối cùng đệ cũng trở về. Sao không thông báo tiếng nào với bọn ta?”

Tôn Kỳ nghe tiếng nói thì mới từ trong suy tư tỉnh lại, chuyện đại khủng bố kia thì có liên quan gì tới hắn chứ? Dù sao đã qua nhiều năm như vậy, đại khủng bố kia cho dù có mạnh thế nào đi chăng nữa thì cũng đã chết rồi.

Tôn Kỳ đứng dậy, chấp tay làm lễ chào:

“Các vị ca ca, tỷ tỷ vẫn khỏe?”

Bộc Phá vỗ vai Tôn Kỳ bốp bốp cười nói:

“Bọn ta ở đây tất nhiên là rất khỏe. Ngược lại là đệ, vừa mới ra ngoài là đã mất tích mười năm.”

Khuynh Thành lúc này nói thêm vào:

“Nghe tin đệ bị ám hại, bọn ta vô cùng lo lắng. Bọn ta còn định giết tới Trục Ma Khu, giết bọn đã hại đệ, đáng tiếc là bị Công Tôn hội trưởng ngăn cản.”

Trường Mi vẫn giọng cười hắc hắc khó nghe, nói thêm:

“Lúc thấy hai hồn nô của đệ cực độ suy yếu, bọn ta biết là đệ gặp chuyện nguy hiểm tính mạng. Cả năm bọn ta đều xuất sơn tìm đệ, đáng tiếc là không có chút manh mối gì của đệ cả. Mãi sau đó bọn ta thấy hồn nô của đệ hồi phục bình thường thì bọn ta mới yên tâm, quyết định chờ đệ trở về.”

Tôn Kỳ có chút xúc động nói:

“Trước đó quả thực ta đã bị trọng thương lại lạc đường nên không thể sớm trở về, ngược lại đã khiến các vị ca ca, tỷ tỷ lo lắng.”

Tuệ Linh cười nói:

“Chuyện đã qua, tất cả đều đã không còn quan trọng. Đệ nói xem lúc lưu lạc bên ngoài có tên nào dám bắt nạt đệ không? Ta bây giờ sẽ đi xử hắn.”

Đúng lúc này, có một giọng nói như chuông đồng từ dưới chân núi vang lên:

“Ta thì lại thích nghe chuyện tại sao Thất Đức có thể thoát được ba tên Tạo Thế cảnh hơn.”

Giọng nói vừa ngắt thì một thân hình đã xuất hiện trong sân nhỏ. Thân hình này không ai khác chính là Công Tôn Độ, hội trưởng luyện linh sư hội thành Hắc Liên. Tại luyện linh sư hội lời của hắn là to nhất. Khi Tôn Kỳ đi vào trong luyện linh sư hội không bao lâu thì đã bị hắn phát hiện. Tất nhiên là dưới thần thức của Tôn Kỳ, hành tung của Công Tôn Độ cũng luôn nằm trong bàn tay của Tôn Kỳ.

Đám Bộc Phá thấy Công Tôn Độ thì nhủ mày, cảm thấy không thích nhưng mà bọn hắn cũng không thể làm gì. Vì tại đây chỉ có Đại ca là có thể lên tiếng nói với Công Tôn Độ, nhưng mà Đại ca lại không mở miệng, vậy bọn họ cũng chỉ coi như không.

Công Tôn Độ chấp tay làm lễ với Vô Ưu, Vô Ưu chỉ khẽ gật đầu. Công Tôn Độ quay sang hỏi Tôn Kỳ:

“Ngươi vì sao có thể thoát được ba tên Tạo Thế cảnh?”

Lời của Công Tôn Độ không giống như câu hỏi đơn thuần mà giống như đang tra hỏi nghi phạm. Tôn Kỳ cũng cảm thấy áp lực nhẹ nhàng nhưng mà trải qua nhiều lần sóng gió, hắn vẫn là nhanh chóng lấy lại được bình tĩnh. Tôn Kỳ thuật lại câu chuyện giống như hắn đã từng kể với Vô Ưu.

Trong câu chuyện của Tôn Kỳ tất nhiên là không hoàn toàn là sự thật, mà chỉ cần có nói dối thì sẽ có sơ hở, Vô Ưu cùng đám ngũ tiên không để ý điều này nhưng Công Tôn Độ thì khác. Hắn hỏi:

“Ngươi nói: ngươi liều một cái nhất kích với một tên Tạo Thế cảnh tại thung lũng. Ta cũng từng xem xét qua nơi đó, ta thấy có dấu vết đá núi bị nung chảy. Ngươi giải thích thế nào?”

“Là Hóa Lô Tâm Pháp.” Tôn Kỳ trả lời.

Công Tôn Độ đang định hỏi tiếp thì Bộc Phá cười ha hả, cắt lời nói ngang:

“Hóa Lô Tâm Pháp của ta có phải rất lợi hại phải không? Có thể dung sát luyện thép.”

Trường Mi nói xen vào:

“Cũng không thể bỏ qua công lao của Ngũ Bảo Đan Thập của đệ. Độc của Ngũ Bảo Đan Thập chắc chắn là độc nhất vô nhị tại Ma giới, trúng phải độc này chắc chắn phải chết.”

Lời của Trường Mi và Bộc Phá làm như vô tình nhưng thật ra là có ý giải vây cho Tôn Kỳ.

Với con mắt của Công Tôn Độ làm sao không nhận ra lời Tôn Kỳ có điểm không hợp lý. Một Tạo Thế cảnh cho dù có trúng độc bị thương, liều với Luyện Linh cảnh nhất kích thì Luyện Linh cảnh chết không phải nghi ngờ. Còn nếu Tôn Kỳ nói nhờ Hóa Lô Tâm Pháp thì càng vô lý, nếu như Hóa Lô Tâm Pháp lợi hại đến mức một Luyện Linh cảnh có thể giết được Tạo Thế cảnh.

Vậy thì trong tay của kẻ sáng tạo ra là Bộc Phá, thì chẳng phải đã vô địch trong cùng cảnh, thậm chí có thể liều một kích với Hợp Nhất cảnh. Nhưng mà rõ ràng Bộc Phá không có mạnh như vậy, trong cùng cảnh chỉ được xem là ưu tú, chứ chưa nói đến vô địch, càng không nói đến đối chiến một kích với Hợp Nhất cảnh.

Lời của Tôn Kỳ rõ ràng có sơ hở. Công Tôn Độ muốn tra hỏi tiếp nhưng khi hắn nhìn quanh, hắn thấy đám Vô Ưu, Bộc Phá đang cùng Tôn Kỳ cười nói vui đùa. Hắn cũng không tin đám bọn họ không nhận ra sơ hở này, nhất là Bộc Phá và Trường Mi sẽ hiểu rõ nhất vấn đề trong đó. Nhưng mà bọn họ lại hoàn toàn không truy cứu.

Công Tôn Độ thì không cho qua như vậy, hắn sẽ cho thuộc hạ điều tra lời Tôn Kỳ nói.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 177: Âm mưu vô hình

Công Tôn Độ thấy thái độ dửng dưng của Vô Ưu thì biết: tại đây, hôm nay, hẳn không nên hỏi nhiều. Công Tôn Độ nói sang chuyện khác:

“Ngoài ngươi ra thì chỉ có Tào Chân và Lương Bằng còn sống. Hai bọn hắn chạy đến thành gần nhất cầu viện báo tin. Khi biết tin, ta đã tức tốc đến nơi. Lần này bên Trục Ma Khu phá luật trước, ta đã chém đầu mấy tên truy sát các ngươi, đồng thời lấy được quyền khai thác Hỏa Nguyên trăm năm. Đây cũng coi như là một cái kết quả tốt. Các ngươi đều được đền bù tổn thất, Tào Chân và Lương Bằng đã được tặng thưởng. Bây giờ chỉ còn ngươi, ngươi muốn thưởng cái gì?”

Tôn Kỳ nghe lời Công Tôn Độ thì cười khẩy trong lòng: đây là dùng tính mạng của bọn hắn để đạt được lợi ích tốt nhất, bây giờ lại muốn dùng một chút lợi ích xoa dịu bọn hắn.

Tuy là lòng thấu hiểu tất cả nhưng hắn cũng chỉ có thể làm như ngu ngơ không biết, hắn chỉ có thể đòi hỏi một ít thảo dược, đan phương và ma thạch, không thể lại đòi hỏi thêm nếu không sẽ khiến Công Tôn Độ bất mãn. Để một hội trưởng luyện linh sư hội bất mãn, ngươi sẽ không biết được sau này sẽ gặp rắc rối gì đâu.

Trường Mi lúc này ôm vai Tôn Kỳ cười nói:

“Thất đệ, đệ ra ngoài du lịch nhiều năm như vậy, hẳn là có quà cho bọn ta đi?!”

Tôn Kỳ cười khổ, hẳn là bị trọng thương phải trốn chui trốn nhủi làm gì có chuyện du ngoạn sơn thủy, sưu tầm đặc sản. Thế nhưng là Tôn Kỳ vẫn lấy từ trong túi ra một số đồ vật, hắn nói:

“Đệ tại Sơn Nguyên Khu sưu tầm một số loại cây cỏ, qua nhiều lần thử nghiệm thì phát hiện một số có dược tính. Đệ đã luyện thử vài viên đan dược. Các huynh xem sao?”

“Đan dược mới sao? Vậy thì chỉ có Tứ ca Thanh Trí là thích nhất rồi.” Trường Mi cười nói.

Những viên đan dược Tôn Kỳ mang ra chỉ có nhất hoàn, nhị hoàn cũng không đáng giá. Chúng đặc biệt ở chỗ là đan dược mới, đáng giá nghiên cứu. Về khoản này thì Thanh Trí là hào hứng nhất.

Trong mắt Vô Ưu và Công Tôn Độ lại lộ ra một tia dị sắc. Tôn Kỳ mới chỉ là đan sư cửu cấp mà đã tự sáng tạo đan phương từ những thảo dược chưa hề biết đến, mặc dù chỉ là đan dược cấp thấp nhưng phần thiên phú này quả thật đáng sợ.

Nên biết năm xưa hai bọn hắn khi bước vào ma linh sư đã lâu, cộng thêm sự trợ giúp của sư tôn mới có thể tự sáng tạo đan dược nhất hoàn đầu tiên. Từ đó về sau bọn họ cũng lại không quá chú tâm trong nghiên cứu đan dược mới, mà chuyển sang hướng nghiên cứu khác. Bọn họ cho rằng nghiên cứu đan dược mới mất quá nhiều thời gian cùng công sức, chỉ bằng nghiên cứu cái khác sẽ có hiệu quả hơn.

Trong lòng Công Tôn Độ không chỉ có kinh ngạc mà còn có nghi ngờ. Hẳn thật không thể giải thích được vì sao Tôn Kỳ lại có thể làm được điều này, nếu nói Tôn Kỳ sinh ra từ trong tổ địa nên có thiên phú khác thường thì cũng không đúng lắm. Vì bản thân Công Tôn Độ chính là ma linh sinh ra từ tổ địa.

Ma linh sinh ra từ trong tổ địa cũng chia ra làm mấy cấp độ, Tôn Kỳ là ma linh cấp độ thấp nhất, vậy nên Tôn Kỳ mới đến tay Hắc Tông, nếu như Tôn Kỳ là ma linh cấp độ cao thì đã bị mấy vị Hợp Nhất cảnh tranh giành làm gì có cơ hội cho một Tạo Thể cảnh như Hắc Tông. Còn bản thân Công Tôn Độ lại là ma linh cao cấp nên mới được hội trưởng tiền nhiệm luyện linh sư hội đưa đi, trở thành đệ tử thứ ba của hội trưởng.

Nhưng khi ở cùng độ tuổi với hắn, thiên phú tu luyện và thiên phú luyện đan của Tôn Kỳ đều hơn Công Tôn Độ một bậc. Đây quả thực là một cái nghi điểm khó hiểu.

Tôn Kỳ lúc này lại lấy ra một bông hoa trắng đặt lên bàn, Tôn Kỳ nói:

“Đại ca xem bông hoa này.”

Vô Ưu liếc qua bông hoa, mí mắt giật một cái, sau đó lại bình tĩnh như thường, hắn nói:

“Thất Phiến Bạch Liên, là một loại thảo dược hiếm có, sống trên núi đá cao, khí hậu lạnh lẽo hanh khô. Trong điều kiện khắc nghiệt này lại có thể sinh kỳ hoa đẹp tinh khiết. Vậy nên Thất Phiến Bạch Liên còn được mệnh danh là nữ hoàng các loài hoa.”

Thất Phiến Bạch Liên tuy quý nhưng mà với Vô Ưu cũng chưa thể khiến hắn hoàn toàn động lòng, hắn cũng chỉ liếc qua một cái rồi thôi. Nhưng mà lúc này Trường Mi lại ồ lên kinh ngạc:

“Thất Phiến Bạch Liên này hình như... hình như là có chín phiến.”

Bọn Bộc Phá cũng có chút kinh ngạc, vội vàng chăm chú đếm lại. Một phiến... hai phiến... ba phiến... chín phiến. Quả thật là Thất Phiến Bạch Liên chín phiến. Chuyện này thật quá khó tin, vậy thì Thất Phiến Bạch Liên phải được gọi là Cửu Phiến Bạch Liên.

Vô Ưu lúc này cũng phải chăm chú nhìn lại một lần, Công Tôn Độ vốn dĩ đã định rồi bước đi nhưng khi nghe Cửu Phiến Bạch Liên, hắn cũng nán lại nhìn xem

Vô Ưu nhìn bông hoa trầm ngâm suy nghĩ một chút, sau đó ngắt một cánh hoa đưa cho Thanh Trí. Thanh Trí hiểu ý, cầm cánh hoa bỏ vào miệng nhai.

Một lúc sau, sắc mặt Thanh Trí lúc xanh lúc đỏ, khuôn mặt đau đớn khó coi. Dường như không chịu được nữa, Thanh Trí vỗ bụng, ói ra cánh hoa.

Khuynh Thành vội đưa cho hắn một ly nước. Thanh Trí một hơi uống hết ly nước, lúc này mới bình thường trở lại.

Vô Ưu hỏi:

“Thế nào?”

“Bên trong cánh hoa tích chứa ngoại trừ được lực còn có một loại năng lượng lạ. Năng lượng này khác biệt với ma khí, tuy không xung đột với ma khí nhưng trong thời gian ngắn, đệ không thể chuyển hóa được loại năng lượng này. Đệ chỉ có thể ói ra.” Thanh Trí trả lời.

Vô Ưu gật đầu, rồi lại lâm vào suy nghĩ. Công Tôn Độ lúc này đứng bên cạnh hỏi Tôn Kỳ:

“Người tìm thấy bông hoa này ở đâu?”

“Ta khi thấy Mộng Huyền Sơn thì tò mò đuổi theo. Ta đuổi mãi nhưng vẫn không thể tới gần, ngược lại vô tình phát hiện bông hoa này trên núi, thấy kỳ lạ nên ta quyết định hái xuống. Ta lúc đó thật sự là lạc đường, cũng không biết đó là đâu? Nhưng có lẽ là gần biên giới giữa Sơn Nguyên Khu và Sát Thần Khu.” Tôn Kỳ bình tĩnh trả lời.

Vô Ưu nhíu mày nói:

“Sát Thần Khu!? Năm xưa là chiến trường Thần – Ma hai tộc, có rất nhiều dị thường tại đó. Có lẽ bông hoa này nhiễm phải một ít năng lượng gì đó mới phát sinh ra biến dị.”

Công Tôn Độ cũng là gật gù đồng tình với giải thích này.

Bông hoa này được Tôn Kỳ tặng lại cho Vô Ưu. Sau đó bọn họ lại trò chuyện một lúc rồi Tôn Kỳ trở lại động phủ.

Ngồi trong động phủ, Tôn Kỳ suy tư về cuộc nói chuyện vừa nãy.

Bông hoa Cửu Phiến Bạch Liên là hắc hủi được trong Ma Hoàng Sơn, bông hoa này đã nhiễm phải năng lượng trong Ma Hoàng Sơn nên mới sinh ra biến dị. Mà năng lượng trên Ma Hoàng Sơn do Ma Hoàng chế tạo, Ma Hoàng là bọn tự mở Thiên Linh, lại đối chiếu với chính bản thân mình.

Tôn Kỳ có một cái suy đoán: khi tự mở Thiên Linh sẽ sinh ra một loại khí năng lượng đặc biệt, tốt hơn ma khí.

Nhưng từ khi Cổ Đế và Ma Hoàng qua đời, đoạn lịch sử kia bị xóa. Từ đó về sau lại không có ai có thể tự mở được Thiên Linh, khiến cho chuyện tự mở Thiên Linh thành truyền thuyết không thực.

Điều này có thể thấy qua được thái độ của bọn Vô Ưu khi thấy Cửu Phiến Bạch Liên, bọn họ không hề nghĩ đến chuyện Cửu Phiến Bạch Liên biến dị là do một loại năng lượng có được từ việc tự mở Thiên Linh, mà lại nghĩ theo hướng do năng lượng của Thần tộc để lại ảnh hưởng.

Từ đây Tôn Kỳ có một cái bạo gan giả thuyết: đại khủng bố kia tiêu diệt Cổ Đế và 72 Ma Hoàng vì bọn họ tự mở Thiên Linh?!

Cái này cũng không phải không có cơ sở. Đại khủng bố kia tuy rất mạnh nhưng lại không thể đi vào Ma Hoàng Sơn, chứng tỏ hắn cũng chỉ là Ma tộc cường đại, ma khí và hồn lực của hắn chất lượng không bằng loại năng lượng và thần thức khi tự mở Thiên Linh.

Nếu như có thêm thời gian, Cổ Đế và 72 Ma Hoàng chắc chắn sẽ siêu việt hắn, thậm chí Cổ Đế và 72 Ma Hoàng còn có thể mở thêm cánh giới mới.

Đại khủng bố kia phải chăng sợ bị vượt qua nên muốn tiêu trừ mối họa ngay từ trong trứng nước. Đồng thời cũng xóa luôn đoạn lịch sử kia và biến chuyện tự mở Thiên Linh thành truyền thuyết không thực. Cái này cũng khá phù hợp với tính cách ích kỷ của Ma tộc.

Tôn Kỳ nghĩ đến đây thì có chút sợ hãi vì hắn trong lúc vô tình đã đụng chạm tới cấm kỵ của Ma giới. Hắn tin tưởng đại khủng bố kia hẳn là đã chết nhưng ai biết được đại khủng bố kia có để lại truyền thừa. Nếu như để đối phương biết hắn tự mở Thiên Linh thì hắn phải chết không cần nghi ngờ.

Tôn Kỳ tự dặn mình sau này làm việc cần phải cực kỳ cẩn trọng.

Lúc này miên man suy nghĩ, hắn lại tự hỏi như thế nào mới có thể tự mở Thiên Linh? Dường như để tự mở Thiên Linh thì cần có điều kiện nào đó. Mà Cổ Đế, 72 Ma Hoàng, hẳn đều phù hợp điều kiện này.

Vậy điểm chung giữa hắn và Cổ Đế, 72 Ma Hoàng là gì? Hắn không biết.

Còn có bọn Tiểu U. Bọn hắn trời sinh Thiên Linh đã có khe nứt, nếu như có đủ điều kiện thì có thể tự mở Thiên Linh. Bọn hắn được Tôn Kỳ giúp mở Thiên Linh, coi như bọn hắn đạt được nửa bước tự mở Thiên Linh.

Nên biết bọn Tiểu U là ma linh sinh ra từ phương pháp tá sinh, nhiễm phải huyết mạch của vật chủ, là ma linh không tinh khiết, mới bị vứt bỏ. Tại sao ma linh không tinh khiết lại có được tiên thiên ưu thế là Thiên Linh có khe nứt? còn bọn ma linh thuần khiết thì lại không có được điều này?

Càng nghĩ Tôn Kỳ càng cảm thấy chuyện tự mở Thiên Linh của hắn không bình thường, trong lúc vô tình hắn đã bị dính vào một âm mưu to lớn. Nhưng khi hắn nhận ra thì đã rút chân không kịp.

Bây giờ việc duy nhất hắn có thể làm được tận lực che dấu, tăng lên tu vi. Muốn sống sót chỉ có thể bản thân tự cường.

Từ hôm đó về sau, Tôn Kỳ trường kỳ bế quan tận lực tăng cường tu vi.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 178: Tiến Hóa bí cảnh

Thời gian như con gió vô tình, thoáng qua một cái đã là mười năm, lá xanh cũng hóa úa tàn.

Một ngày này, Tôn Kỳ ra khỏi động phủ, hắn vươn vai thở ra một ngụm trọc khí. Trên khuôn mặt nở nụ cười mỉm, trong mười năm này, hắn bế quan ba lần, cuối cùng tu vi đột phá đến Luyện Linh hậu kỳ. Tiếp đến hắn cũng nên làm chuẩn bị đột phá Tạo Thể cảnh.

Tại Ma giới chỉ có Tạo Thể cảnh trở lên mới được xem là cường giả, chỉ có Tạo Thể cảnh mới có thể thoải mái qua lại các thành trì mà không sợ cướp bóc, Tạo Thể cảnh đi đến bất kỳ đâu cũng được tôn trọng, luôn luôn là khách quý.

Đề đột phá Tạo Thể cảnh có hai con đường là: tự tạo thể và phụ thể.

Dù đi con đường nào đi chăng nữa thì cũng phải tìm hiểu rõ loại cơ thể mà mình muốn bắt chước. Với Tôn Kỳ mà nói, hắn không cần đắn đo suy nghĩ nhiều vì hắn sẽ chọn hình dáng Nhân tộc. Nhưng vấn đề là bản thân hắn cũng không quá hiểu về cơ thể Nhân tộc. Nếu tùy tiện tạo hình thì có thể gây ra dị loại tự hạn chế thực lực bản thân mình.

Và để có thêm thông tin về cơ thể Nhân tộc, không đâu tốt bằng đi hỏi Vô Ưu, tất nhiên là hắn sẽ không hỏi thẳng Vô Ưu về cơ thể Nhân tộc.

Tại trong sơn nhỏ, Vô Ưu vẫn ngồi bất động như mọi khi.

Tôn Kỳ đứng chờ một lúc thì Vô Ưu mới từ từ mở mắt, hắn hỏi:

“Thất đệ xuất quan rồi à? Ừm... tốt lắm! đã là Luyện Linh cửu trọng hậu kỳ, có thể trùng kích Tạo Thể cảnh. Cũng là vừa đúng lúc.”

“Vừa đúng lúc?” Tôn Kỳ thắc mắc hỏi.

Vô Ưu gật đầu giải thích:

“Phải! vừa đúng lúc Hắc Liên thành tổ chức thi tuyển vào Tiến Hóa bí cảnh.”

“Tiến Hóa bí cảnh? Nó là gì?” Tôn Kỳ lại hỏi.

“Đề nên biết số lượng Luyện Linh cảnh tại trong mỗi thành đều chiếm chín phần. Ai cũng muốn bước vào Tạo Thể cảnh, nên số lượng phụ thể bao nhiêu cũng không đủ, tất nhiên là không tính những phụ thể quá yếu như Nhân tộc, nếu chọn phụ thể là Nhân tộc thì chỉ bằng là Luyện Linh sĩ còn tốt hơn. Vì để giải quyết nhu cầu tìm được một phụ thể vừa ý nên các vị tiền bối năm xưa đã lập ra Tiến Hóa bí cảnh.

Tại trong Tiến Hóa bí cảnh có để lại rất nhiều phụ thể, có nguồn gốc từ săn giết Yêu tộc, sau đó sưu tập thân thể Yêu tộc để vào đây. Cũng có những vị tiền bối trước khi chết để lại bộ phận thể của mình trong bí cảnh.

Nói tóm lại trong đây có rất nhiều bộ thân thể thích hợp để phụ thể.

Tất nhiên là Tiến Hóa bí cảnh tuy tốt nhưng không phải ai cũng có tư cách đi vào. Tiến Hóa bí cảnh mỗi trăm năm sẽ mở một lần, chỉ có một trăm cái danh ngạch. Muốn có được một cái danh ngạch thì đề phải trải qua thi tuyển.

Và đúng lúc cuộc thi tuyển này một tháng nữa sẽ tổ chức nếu như bây giờ đệ báo danh thì vừa kịp.”

Tôn Kỳ nghe thông tin này thì ánh mắt sáng rực, mọi chuyện quả thực như được sắp đặt cho hắn. Đúng lúc hắn cần đột phá Tạo Thể cảnh thì Tiến Hóa bí cảnh mở ra.

Vô Ưu thấy vậy thì nói:

“Trường Mi quen thuộc mọi chuyện trong thành, để Trường Mi dẫn đệ đi đăng ký.”

Tôn Kỳ chấp tay đa tạ rồi lui thân xuống chỗ Trường Mi.

Một tháng sau, tại quảng võ trường thành Hắc Liên. Quần ma tụ họp, ma khí ngút trời huyễn hóa đủ hình dáng.

Đây là do các thí sinh Luyện Linh cảnh cửu trọng đang chuẩn bị tranh đoạt một tấm vé vào Tiến Hóa bí cảnh, bọn họ trước tại quảng trường phóng thích khí thể của mình, muốn ép cho khí thể đối thủ xuống thấp. Điều này có lẽ sẽ có ích hoặc có lẽ chẳng được tích sự gì, nhưng nếu có thể có thêm một chút ưu thế, bọn hắn ngại gì mà không làm.

Vì trận tranh tài này ảnh hưởng rất lớn đến tương lai bọn hắn sau này. Thắng thì một bước lên cao, thua thì có thể phải lấy ra cả tính mạng bồi vào.

Các thí sinh đến từ khắp các nơi, có từ các thương hội, luyện linh sư, luyện khí sư, các gia tộc, các tán tu... Lần này thi tuyển, tất cả Luyện Linh cảnh cửu trọng tu sĩ đều muốn tham gia. Nên biết cả Hắc Liên Khu chỉ có một nơi duy nhất có thể tìm được phụ thể tốt nhất, chính là Tiến Hóa bí cảnh.

Ngồi trên đài cao quan sát đám thí sinh nhốn nháo có khu trưởng Hắc Liên Khu Tư Đồ Bá, hội trưởng luyện linh sư hội Công Tôn Độ, hội trưởng luyện khí hội Đồng Thương, tiếp đó là thập đại thương hội cùng bát đại gia tộc... Tất cả thế lực lớn đều có mặt.

Dù sao thì đây cũng là một trong những sự kiện lớn nhất trong trăm năm, mấy kẻ thủ lĩnh đứng đầu các thế lực cũng coi đây là dịp gặp mặt nói với nhau vài câu.

Chứ một sự kiện cho Luyện Linh cảnh còn không đáng cho Hợp Nhất cảnh để ý, càng đừng nói tới đầu lĩnh các thế lực. Dù cho hôm nay có rất nhiều thế hệ trẻ của các thế lực tham gia nhưng mà còn chưa đủ để bọn hắn bận tâm.

Ví dụ như luyện linh sư hội có rất nhiều Luyện Linh cảnh tham gia nhưng lại chẳng hề có chút quan hệ gì với Công Tôn Độ. Quen mặt nhất với Công Tôn Độ có lẽ là Tôn Kỳ nhưng cho dù Tôn Kỳ có thắng hay thua cũng chẳng khiến Công Tôn Độ nhíu mày một cái.

Một vị lão giả đứng lên nhanh chóng tuyên bố quy tắc thi đấu.

Quy tắc rất đơn giản, chia làm ba vòng:

Vòng thứ nhất: hỗn chiến. Một trăm thí sinh được chọn ngẫu nhiên lên sàn đấu, và chỉ có một tên được đi tiếp. Từ một trăm ngàn thí sinh sẽ sàn lọc còn một ngàn thí sinh.

Vòng thứ hai: đối đầu. Một ngàn thí sinh sẽ đối đầu một – một, kẻ thắng đi tiếp, kẻ sau bị loại. Một ngàn thí sinh sau lượt thứ nhất sẽ còn năm trăm thí sinh. Qua lượt thứ hai sẽ còn hai trăm năm mươi thí sinh. Qua lượt thứ ba sẽ còn một trăm hai mươi năm thí sinh. 125 thí sinh này sẽ bước vào vòng thi tiếp theo.

Vòng thi thứ ba: xếp hạng. Một trăm hai mươi năm sẽ tùy ý chọn đối thủ để loại bỏ hai mươi năm thí sinh dư thừa, còn lại một trăm thí sinh chính thức nhận được vé vào Tiến Hóa bí cảnh. Sau đó là đến tranh vị trí thứ hạng. Thứ hạng thứ nhất được thưởng mười viên Tạo Thể đan, thứ hai được thưởng chín viên Tạo Thể đan, ... giảm dần cho đến thứ mười được một viên Tạo Thể đan.

Chín mươi vị trí tiếp theo không được thưởng gì cả. Vậy nên đối với một số kẻ chỉ cần lọt vào nhóm một trăm thì đã hài lòng, không cần tiếp tục thi đấu, chỉ có vài kẻ tài cao gan lớn mới dám tranh mười vị trí đầu.

Trận đấu chỉ phân định thắng, thua khi có kẻ ra khỏi sàn đấu hoặc chết. Mọi thủ đoạn đều được cho phép sử dụng, chỉ không được mượn nhờ sức mạnh của kẻ khác.

Ví dụ như: có một vị Hợp Nhất cảnh để lại trên thân Luyện Linh cảnh một đạo sức mạnh thì không được. Nhưng nếu Luyện Linh cảnh sử dụng một món vũ khí của Hợp Nhất cảnh vì vẫn được chấp nhận.

Vậy nên mặc dù từ khắp nơi Luyện Linh cảnh tụ về nhưng mà một trăm tấm vé vẫn chỉ luẩn quẩn trong tay các thế lực lớn thành Hắc Liên. Nói đùa! Một tên tán tu làm sao có thể thắng được một tên cầm vũ khí Hợp Nhất cảnh?

Với những quy định này thì ưu thế hoàn toàn nằm trong tay thế lực lớn. Vậy thì tại sao lại tổ chức cho tất cả cùng tham gia? Đơn giản đây là trò mị dân. Không cho bọn dân đen hy vọng, bọn chúng chắc chắn sẽ nổi loạn. Để cho dân đen một chút hy vọng để bọn chúng còn bầu víu vào đây mà sống.

Trong lịch sử tham gia Tiến Hóa bí cảnh, cũng không thiếu chuyện tán tu lọt vào nhóm một trăm. Dù là tỉ lệ thắng rất thấp nhưng đã đủ lý do để Luyện Linh cảnh khắp nơi ùn ùn kéo tới.

Có mười tòa chiến đài được dựng lên. Các thí sinh được đọc tên nhanh chóng tiến lên chiến đài của mình. Trong đợt thứ nhất, Tôn Kỳ đã được gọi tên.

Trên chiến đài, một trăm tên thí sinh đứng nhìn nhau hằm hừ, ánh mắt đầy cảnh giác và sát khí. Một tên có dáng vẻ như là công tử mở miệng nói:

“Chúng ta đứng tại đây nhìn nhau cũng không được gì? Chi bằng bắt cặp một – một, loại trước một nửa rồi tính.”

“Ý này rất hay!” Một tên đại hán thô lỗ nói.

“Ta cũng đồng ý!” Một tên lão giả gù lưng lên tiếng.

Bọn còn lại cũng không lên tiếng, coi như ngầm thừa nhận đồng ý. Vậy là thay vì liếc mắt xung quanh, bọn hắn lại nhìn kẻ bên cạnh. Cho dù là chọn một đối thủ thì cũng phải chọn kẻ dễ ăn nhất.

Một tên trung niên dáng cao ráo tập trung ánh mắt vào Tôn Kỳ, hắn cười hắc hắc nói:

“Tiểu huynh đệ cùng chơi với ta một chút nào!”

Lời còn chưa dứt thì hắn đã lao tới chỗ Tôn Kỳ, khi hắn dứt lời thì bàn tay đã nắm lấy cổ đối phương. Nhưng khác với tưởng tượng của hắn là kẻ bị nắm cổ không phải Tôn Kỳ mà chính là hắn.

Trên khuôn mặt của hắn lộ vẻ sợ hãi, còn chưa biết làm gì thì cổ đã bị bóp nát. Tôn Kỳ thật sự lười dài dòng với những kẻ như vậy.

Trận chiến của Tôn Kỳ kết thúc chớp nhoáng, trong khi mấy tên còn chưa kịp chọn đối thủ.

Cả 98 tên còn lại lập tức tập trung ánh mắt vào Tôn Kỳ, bọn hắn thật không ngờ Tôn Kỳ lại mạnh như vậy. Tất cả đều là Luyện Linh cửu trọng hậu kỳ hoặc đỉnh phong. Không dùng trăm chiêu thì khó phân thắng bại. Vậy mà Tôn Kỳ chỉ ra tay một cái là kết thúc đối thủ.

Điều này nói rõ Tôn Kỳ rất mạnh và trở thành mối uy hiếp lớn nhất. Tôn Kỳ trở thành tâm điểm vây công.

Tên lão giả còng lưng nói:

“Thanh niên trẻ tuổi, làm việc quá Trương Dương. Ngươi tự đi xuống đài còn có thể giữ được tính mạng.”

Tôn Kỳ nhếch mép cười:

“Chỉ bằng vào các ngươi!”

“Tiểu tử! ngươi thật ngạo mạn. Hôm nay, ta sẽ...” Một tên đại hán lớn tiếng mắng.

Nhưng mà chưa kịp nói hết lời thì ma khí từ thất khiếu phun trào, hắn còn chưa kịp hiểu tại sao thì thân thể đã ngã xuống, hóa thành một đám ma khí.

Mấy tên còn lại trên sân thấy vậy thì kinh hãi, rất nhanh trong đầu bọn hắn hiện lên một chữ: Độc.

Bọn hắn lập tức thò tay móc túi lấy đan dược nhưng đáng tiếc vô dụng. Lần lượt có bóng hình tiêu biến, một tên thanh niên sợ hãi hét lên:

“Ta nhận thua! Xin tha mạng.”

Nhưng mà đã muộn. Vài tức hơi thở sau trên sàn đấu chỉ còn lại một mình Tôn Kỳ.

Trọng tài mặt không biểu cảm tuyên bố Tôn Kỳ thắng lợi.

Trên đài cao, một vị lão giả vuốt râu cười nói:

“Lại dùng độc. Không biết hắn có thể đi bao xa. Ta nhớ mấy lần trước cũng có thí sinh dùng độc. Rất lợi hại! Nhưng rất ít trong số đó có thể lọt vào nhóm một trăm.”

“Tên này hình như là thuộc luyện linh sư hội.” Một tên lão giả bên cạnh nói, rồi liếc ngang qua Công Tôn Độ.

Công Tôn Độ thấy vậy thì lạnh nhạt trả lời:

“Hắn quả thực thuộc luyện linh sư hội của ta.”

“Hắc... hắc... mấy vị cũng đừng xem thường tên này. Hắn tu luyện tại Vĩnh Lạc Sơn Cư, được vị kia bảo bọc.” Một tên lão giả khác cười nói.

Mấy lão giả ngồi đây ồ! lên kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 179: Vòng thi thứ hai

Chiến đài của Tôn Kỳ nhanh chóng kết thúc nhưng những chiến đài khác thì vẫn còn đang trong chiến đấu.

Thời gian vòng thứ nhất này diễn ra mấy ngày liền, từ một trăm ngàn thí sinh chỉ chọn có một ngàn thí sinh. Trong số một ngàn thí sinh này cũng có vài kẻ nổi bật như:

Tề gia Tề Sở, lực lượng vô song trấn áp toàn trường, 99 tên kia công kích hấn chỉ như gãy ngửa, mỗi nắm đấm hấn vung ra đều có một tên tan xác, cuối cùng hai mươi tên bị dọa mà xin thua.

Tông gia Tông Chính, thân pháp cực nhanh, khi đối thủ chưa kịp phản ứng thì đã bị một thanh chủy thủ chém ngang cổ, toàn bộ 99 tên trên sân còn không kịp nhận thua thì đã bị giết.

Hòa Vân thương hội Hòa Bái Nhiên, vô tận hỏa hải, ngọn lửa bao trùm toàn sân, khi ngọn lửa tan đi thì chỉ còn lại một mình hấn, một tiếng kêu cũng không có vang lên.

Hắc Bạch thương hội Bạch Minh Minh, huyền thuật vô hình, đối thủ tự chém giết lẫn nhau, nàng thậm chí còn không động gót chân đã lấy được thắng lợi.

Luyện linh sư hội Tôn Kỳ, phóng độc vô hình, trong lúc nói chuyện đã tiêu diệt toàn bộ đối thủ, không tốn một chút sức lực.

...

Anh tài vô số, thủ đoạn vô biên. Có dùng sức, có dùng kế, có dùng lực đả lực, dùng nhân nhả thắng một mối, giả nhỏ yếu làm ngư ông đắc lợi, giả chết phục kích...

Tuy mới chỉ là vòng thứ nhất nhưng tất cả đều bày ra mọi thủ đoạn, tính toán tỉ mỉ. Trận chiến này không cho phép bọn họ qua loa.

Một ngàn thí sinh lại tiến hành bốc thăm ngẫu nhiên chọn đối thủ.

Trận đấu của Tôn Kỳ là thứ hai trăm lẻ sáu. Có mười sân đấu tổ chức mười trận liên tục nhưng mà Tôn Kỳ vẫn phải chờ khá lâu. Trong lúc này hấn quan sát thấy vài đối thủ tiềm năng.

Tề Sở, Tông Chính, Hòa Bái Nhiên, Bạch Minh Minh đều có tư cách tranh mười thứ hạng đầu.

Các trận chiến diễn ra vô cùng khốc liệt, ma pháp đầy trời, vũ khí loạn xạ, ma khí cuồng bạo, chấp niệm không cam. Các trận chiến thường lấy sinh tử mà kết thúc, rất ít trận có kẻ nhận thua đi xuống đài.

Bọn họ đã chiến ra hỏa khí, chiêu chiêu đều là lấy mạng, sẽ không có kẻ ngốc nào lại nương tay để cho đối thủ có cơ hội nhận thua xuống đài.

Lượt đấu của Tôn Kỳ rất nhanh đến.

Đối diện với Tôn Kỳ là một tên tạo hình trung niên, trên đầu có cặp sừng nhọn, bàn tay sáu ngón, sau lưng là cái đuôi dài. Hấn gọi là... mà thôi! Biết tên một kẻ chết để làm gì.

Tôn Kỳ cầm trong tay một cây thương, hấn vuốt nhẹ thân thương, nói:

“Cây thương này gọi là Huyết Vũ Ngân Sa Vô Dịch Thương, nặng tám cân tám, dài hai thước ba tấc, mũi thương dài năm tấc hai. Được làm từ Trầm Sa Ma Linh Tinh Huyết Thạch lấy từ vạn dặm dưới biển Đông. Được Vô Danh đại sư rèn đúc trong bảy bảy bốn mươi chín ngày đêm không ngừng nghỉ, cuối cùng luyện thành. Lúc cây thương này vừa thành, ánh sáng tỏa ra vạn dặm, dị tượng ảm hiện, ma thú quỳ bái.”

Tôn Kỳ nói xong thì cầm thương chỉ xéo, mũi thương chỉ xuống đất như đang chờ đối thủ giới thiệu vũ khí.

Tên trung niên thấy vậy thì khước mắt giật giật, hai tay cầm hai đại đao, ánh mắt say mê nhìn lưỡi đao, nói:

“Hai cây đao này gọi là...”

Hấn còn đang miên man nói thì một mũi thương đã cắm xuyên cổ họng của hấn, hấn trừng mắt kinh sợ, còn chưa kịp làm gì thì Tôn Kỳ xoay đầu thương xoắn nát cổ tên trung niên, tiễn hấn về cõi chết.

Tôn Kỳ phát tay thu hết đồ của tên này lại.

Tôn Kỳ trước đó bốc thăm số thứ tự, hấn đã tỏa thần thức ra tìm đối thủ của mình, điều này đối với các thí sinh khác có lẽ là không làm được vì tất cả bọn họ đều tự lấy hồn lực che dấu.

Thí sinh nào không muốn biết được đối thủ của mình để làm chuẩn bị. Vì điều đó mà bọn họ vừa tận lực thăm dò đối thủ, vừa che dấu chính bản thân mình. Nên kết quả cuối cùng, các thí sinh thường không biết được đối thủ của mình.

Nhưng với Tôn Kỳ lại khác, Tôn Kỳ dùng thần thức tìm được kẻ bốc được số giống mình. Tôn Kỳ quan sát tên này thì thấy hấn thường vuốt ve cây đao, lau lau chùi chùi. Có vẻ là một kẻ mê đao, mê vũ khí.

Vậy nên Tôn Kỳ mới áp dụng chiến thuật này, nhẹ nhõm giết địch. Có lẽ tên kia cũng đoán ra được bẫy của Tôn Kỳ nhưng vì sở thích mà hấn vẫn không kìm được mà mắc bẫy.

Trên đài cao, Tề gia chủ quay sang Công Tôn Độ cười nói:

“Có vẻ tên kia không chỉ biết dùng độc mà còn rất xảo trá.”

Công Tôn Độ liếc hắt một cái rồi nói:

“Đối thủ của Tề Sở đã nhận thua nhưng mà vẫn bị Tề Sở xé xác, quả thật tàn nhẫn.”

“Chưa xuống đài thì vẫn chưa tính là thua, làm sao có thể buông tha.” Tề gia chủ vẫn cười nói.

Trên đài cao đa phần đều là những mẫu chuyện như vậy, có thể để những thủ lĩnh này chú ý thì cũng chỉ có con cháu trực hệ của bọn hắn hoặc là thiên tài đệ nhất gia tộc.

Vòng đấu thứ hai, lượt đấu một ngàn chọn năm trăm nhanh chóng kết thúc. Những thí sinh được đánh giá cao đều thuận lợi qua vòng.

Vòng đấu thứ hai, lượt đấu năm trăm chọn hai trăm năm mươi mở ra. Đầu tiên vẫn là các thí sinh bốc thăm lại số thứ tự. Để tránh trường hợp thí sinh nhớ được số thứ tự của các thí sinh khác.

Lượt đấu này Tôn Kỳ thi đấu thứ tám mươi hai.

Đối thủ của hắn gọi là Thường Bình, tạo hình thân thể mập mạp, cái bụng to tròn, hai cánh tay như hai cây xúc xích lớn. Hắn bước đi chậm chậm như rùa bò, hắn cười híp mắt ngây ngô nói:

“Xin lỗi! đã để đại ca chờ lâu.”

Nhìn Thường Bình cho kẻ khác cảm giác hắn thật ngây ngô vô hại. Nhưng mà tại Ma giới này có ai lại thật sự ngây ngô vô hại? nên biết Thường Bình là thiên tài Thường gia, mà Thường gia là một trong bát đại gia tộc.

Không cần đoán cũng biết Thường Bình không bình thường. Tạo hình mập mạp của hắn là mô phỏng theo tổ tiên Thường gia nên hình dáng mập mạp này không thể coi thường.

Tôn Kỳ chắc chắn không khinh thường đối thủ, cảm thương chỉ xéo, ma khí bao trùm toàn thân thương. Tôn Kỳ một bước phóng ra đâm về phía mắt đối thủ.

Thường Bình híp mắt, đầu lập tức rụt xuống, hai tay ôm lấy hai chân, cả cơ thể hắn hóa thành một khối cầu tròn lăn lóc.

Khối cầu tròn nhanh chóng né đi mũi thương, lăn một vòng, tụ lực lao về phía Tôn Kỳ muốn đè chết Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ vẫn bình tĩnh không hoang mang, mũi thương xé gió đâm vào quả cầu nhưng mà quả cầu xoay tròn làm cho mũi thương đâm chệch ra ngoài.

Quả cầu lập tức ép tới Tôn Kỳ buộc hắn phải lách thân né tránh. Trận chiến này giằng co khó dứt, Tôn Kỳ muốn công lại công không vào, Thường Bình muốn đè chết Tôn Kỳ nhưng Tôn Kỳ lại quá nhanh nhẹn dễ dàng né tránh hắn.

Trên đài cao, Thường gia chủ vuốt chòm râu, cười gật đầu hài lòng. Thường Bình biểu hiện phi thường tốt, Thường Bình còn có sát chiêu chi đạo khi đối thủ mệt mỏi sẽ ra một kích chí mạng. Trước đó, Thường gia chủ đã đưa cho Thường Bình một viên phòng độc đan nên không hề ngại Tôn Kỳ dùng độc.

Sau một hồi lăn qua lăn lại thì Thường Bình thò đầu ra khỏi vỏ nói:

“Vị đại ca này, ngươi không thể làm ta bị thương, độc của ngươi cũng không thể làm gì được ta. Trận đấu nếu như tiếp tục kéo dài như vậy, ngươi thua không cần nghi ngờ. Sao ngươi không tự xuống đài, giữ lấy một mạng. Lần sau vẫn còn cơ hội tham gia.”

Tôn Kỳ nhìn hắn nhếch mép cười:

“Nói nhiều như vậy cũng chỉ là xúc thế chờ phát tuyệt chiêu. Nhưng đáng tiếc ngươi không có cơ hội đó.”

Thường Bình cảm thấy không ổn vì lời của Tôn Kỳ đánh trúng ý định của hắn. Nhưng hắn sẽ không vì thế mà sợ hãi, hắn tiếp tục cuộn tròn lăn đến chỗ Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ nhìn hắn cười mím mai, ngón tay búng một cái, một đốm lửa nhỏ lập lòe trên ngón trỏ của Tôn Kỳ. Sau đó Tôn Kỳ búng ngọn lửa bay đến quả cầu tròn Thường Bình.

Khi ngọn lửa bay đến, Thường Bình cũng không cảm thấy có sự uy hiếp, hắn tự tin có thể nghiền ép được mọi chiêu thức của Tôn Kỳ.

Nhưng mà khi vừa tiếp xúc với ngọn lửa Thường Bình lập tức cảm thấy hoảng hốt vì lúc này ngọn lửa bùng cháy dữ dội. Thường Bình ra sức dập lửa nhưng mà không có hiệu quả.

Thường Bình nổi giận, ma khí từ trong cơ thể cuộn cuộn phóng thích áp chế ngọn lửa. Thường Bình thở nhẹ ra một hơi nhưng đúng vào lúc này ngọn lửa

bồng bùng cháy dữ dội hơn.

Thường Bình phóng thích ma khí áp chế ngọn lửa nhưng mà càng phóng thích thì ngọn lửa lại càng cháy lớn hơn. Cuối cùng ngọn lửa bao trùm lấy Thường Bình, biến hẳn thành một ngọn đuốc sống.

Thường Bình tuyệt vọng la hét, cuối cùng hẳn bị ngọn lửa thiêu chết, đến một sợi ma khí cũng không còn.

Thường gia chủ nhìn thấy cảnh này ánh mặt giật giật, lửa giận bốc lên, cười gằn nói:

“Tốt! tốt! quả nhiên là từ Vĩnh Lạc Sơn Cư đi ra, đều không tầm thường.”

Thường gia chủ nói lời này cũng không che dấu chút nào sát khí. Thường Bình dù sao cũng là thiên tài gia tộc, được trọng điểm bồi dưỡng, lần này có khả năng cao lọt vào nhóm một trăm. Vậy mà xui xẻo gặp ngay một kẻ khó chơi, chết thật oan uổng.

Công Tôn Độ cũng chỉ liếc Thường gia chủ một cái rồi thôi. Tôn Kỳ còn chưa đáng để hẳn mở lời bảo vệ.

Tôn Kỳ tìm một chỗ nghỉ ngơi, trận chiến vừa rồi đối với hắn, không khó như tất cả thấy. Hắn muốn giết Thường Bình rất dễ nhưng mà hắn thử nghiệm một chút chiêu thức mới.

Tôn Kỳ trước đó thử dùng Hòa Lô Tâm Pháp làm dẫn, dùng hỏa năng của Hòa Hòa làm nền móng. Hắn muốn tạo ra một loại tâm pháp mới có thể phát huy hết sức mạnh kết hợp của hắn và Hòa Hòa, vừa có thể luyện đan lại vừa có thể dùng trong chiến đấu.

Giai đoạn đầu còn khó khăn nhưng cũng đã có được một chút thành quả.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 180: Hóa điệp

Vòng thi thứ hai, lượt đấu loại thứ hai, từ năm trăm chọn hai trăm năm mươi. Các trận đấu liên tiếp diễn ra, khốc liệt và dã man hơn vòng trước. Càng vào sâu, càng tới gần hy vọng, bọn họ càng tỏ ra quyết tâm, quyết liệt hơn.

Những thí sinh được đánh giá cao vẫn thuận lợi vào vòng sau. Có kẻ khá nhẹ nhàng, có kẻ mất thêm chút thời gian.

Lượt đấu loại thứ hai kết thúc, lượt đấu thứ ba ngay lập tức mở ra. Thời gian phục hồi?! Không có.

Lượt đấu này từ hai trăm năm mươi sẽ chọn một trăm hai mươi năm. Các thí sinh lại một lần nữa bốc thăm.

Tôn Kỳ lần này thi đấu khá sớm, ngay từ trận thứ hai mươi.

Đối thủ lần này của Tôn Kỳ là một trong bát đại gia tộc Nghệ gia một vị thiên tài, gọi là Nghệ Cơ.

Hai bên nhìn nhau không vội động thủ. Nghệ Cơ lúc này tay kết thủ ấn, ma khí từ đầu ngón tay nàng trào vào, hóa thành một con bướm bướm, sau đó lại là con tiếp theo, con tiếp theo...

Nghệ gia có một loại ma pháp đặc biệt gọi là Hóa Điệp Ma Pháp. Ma pháp vừa động hóa thành ngàn vạn cánh bướm, bay khắp sân đấu. Không giống như thân pháp huyền ảnh hay huyền thuật đều có chân thân và phân thân ảo ảnh.

Bình thường thì chỉ có chân thân mới có lực cộng kích, phân thân ảo ảnh chỉ để che mắt đối thủ. Nhưng mà Hóa Điệp Ma Pháp lại khác, mỗi con bướm đều là chân thân cũng là phân thân, mỗi con bướm đều có lực cộng kích sát thương thực.

Cả sân đấu lúc này đang tràn ngập những con bướm bướm bay chập chờn. Nghệ Cơ tay vẫn đang kết ấn, từng cánh bướm sinh ra từ trong tay của nàng. Khi cánh bướm đã bao phủ một nửa sân đấu, nàng cảm thấy tự tin nắm chắc phần thắng, nàng mở miệng cười nói:

“Thế của ta đã thành, Tinh Niệm công tử không có phần thắng. Chịu thua đi!”

“Ngươi biết ta?” Tôn Kỳ hỏi lại.

“Đến vòng đấu này thông tin của các thí sinh đều được tìm hiểu rõ. Tinh Niệm công tử lại xuất thân từ Vĩnh Lạc Sơn Cư, không khó điều tra được.” Nghệ Cơ khẽ cười đáp.

Từ ngay khi Tiến Hóa bí cảnh chuẩn bị thi tuyển thì tình báo của các thế lực đã bắt đầu thu thập thông tin thí sinh, có sòng bạc thì dựa vào đó mở cá cược, các thế lực thì dựa vào đó để sớm chuẩn bị.

Mấy vòng đấu trước đó do quá nhiều thí sinh mà rất khó xác định được đối thủ. Nhưng đến vòng này, số thí sinh được rút gọn, bảng thông tin của các đối thủ đã nằm sẵn trên từng tay thí sinh.

Vậy nên cho dù gặp đối thủ nào thì Nghệ Cơ cũng biết rõ thông tin về đối phương. Các thí sinh khác đều là như vậy, duy chỉ có Tôn Kỳ là khác biệt, vì hắn không có thể lực chống lưng nên hắn cũng không có thông tin tình báo. Nhưng mà Tôn Kỳ thật sự cũng không cần những thông tin này, hắn tự tin có thể đánh bại mọi đối thủ.

Tôn Kỳ thần sắc như thường, nói:

“Nếu như vậy người cũng biết được thể mạnh của ta. Hồ điệp hình như đều sợ lửa và độc đi.”

Nghệ Cơ che miệng khẽ cười:

“Công tử quá nghĩ, hồ điệp của ta đều do ma khí hóa thành, không phải thực thể, làm gì có chuyện sợ độc. Cho dù lửa có đốt được hồ điệp nhưng mà hồ điệp của ta sinh sôi vô cùng vô tận, đốt mãi không hết. Cuối cùng, công tử sẽ hao hết ma khí mà chết.”

Tôn Kỳ có chút bất ngờ nhưng lại hoàn toàn không lo lắng. Nên biết Hỏa Lô Tâm Pháp đốt cháy ma khí bản thân để sinh ra lửa, còn lửa của Hỏa Lô Tâm Pháp thì lại tiêu cháy ma khí, khắc chế ma khí. Tôn Kỳ chỉ dùng Hỏa Lô Tâm Pháp làm dẫn, còn nền tảng vẫn là lửa của Hỏa Lô Tâm Pháp.

Những cánh bướm này là từ ma khí huyền hóa lại càng trở thành mồi ngon cho lửa của Hỏa Lô Tâm Pháp, có vẻ thông tin đối phương có được chỉ dừng lại ở Hỏa Lô Tâm Pháp.

Nếu như chỉ là Hỏa Lô Tâm Pháp thì hắn thua không thể nghi ngờ, vì Hỏa Lô Tâm Pháp tiêu hao rất nhiều ma khí, cho dù linh khí của hắn cũng không chịu được lâu, mà hiệu quả chiến đấu lại thấp.

Tôn Kỳ làm bộ nhíu mày một cái, nói:

“Nếu vậy thì ta chỉ còn có thể dùng chiêu thứ ba.”

Nghệ Cơ nghe vậy có chút tâm thần không yên. Chỉ sợ Tôn Kỳ còn ẩn dấu lá bài tẩy khác, điều này cũng dễ hiểu, để đi được đến cuối cùng, trong tay không nắm vài lá bài tẩy là không được.

Lá bài tẩy của Tôn Kỳ sẽ là gì đây? Vũ khí của Hợp Nhất cảnh sao? Hay là một loại độc cực độc nào đó?

Theo lẽ thường mà nói luyện linh sư sức chiến đấu thường yếu hơn cùng giai, bằng chứng là đến vòng này chỉ còn mười luyện linh sư, chỉ có Tôn Kỳ là nổi bật nhất.

Vậy nên luyện linh sư ít khi trực tiếp đánh nhau, nhưng mà tại Ma giới, ai có thể sống bình yên mãi trong nhà? Cho nên các luyện linh sư thường có hỗ trợ chiến đấu như độc được, ma thú, vũ khí...

Tôn Kỳ cảm thương xoay tròn mấy vòng, sau đó nâng niu cây thương trên tay. Nghệ Cơ nhìn thấy hành động này thì sắc mặt ngưng trọng, thầm nói: quả nhiên là dùng vũ khí của Hợp Nhất cảnh.

Khán giả trên sân cũng chăm chú nhìn Tôn Kỳ, suy nghĩ không khác Nghệ Cơ là mấy.

Tôn Kỳ thần thái nghiêm túc mở miệng nói:

“Cây thương này là Ngân Vũ Huyết Sa Vô Dịch Thần Thương, được làm từ Ngân Hải Trầm Sa Huyết Thạch, lấy từ mười vạn dặm dưới đáy biển Đông, được Cổ Lộc đại sư chế luyện trong một trăm ngày...”

Nghệ Cơ nghe Tôn Kỳ nói mà khóe mắt giật giật, lời này có chút quen thuộc, chẳng phải lúc trước đã từng dùng chiêu này. Đây chẳng phải là đùa nàng sao? Coi nàng là con cóc à?

Nghệ Cơ cố nặn ra nụ cười nói:

“Công tử thích đùa. Sao không xuất ra bản lĩnh thật sự?”

Tôn Kỳ vẫn bình thản đáp:

“Ta không có đùa. Ta đã giới thiệu vũ khí của mình, bây giờ đến tiểu thư.”

Nghệ Cơ khuôn mặt hơi cứng, ần ần có sự tức giận, đây là đang khinh thường trí thông minh của nàng.

Trên đài cao, Nghệ gia tộc trưởng vỗ đùi cười lớn, nói:

“Không ngờ luyện linh sư hội ngoài đào tạo luyện linh sư, còn biết đào tạo diễn viên hài.”

Mấy vị gia chủ ngồi đấy cũng cười theo ha ha. Công Tôn Độ thì sắc mặt không đổi, kẻ có thể phân sát ba Tạo Thế cảnh há có thể đơn giản. Chính Công Tôn Độ cũng không nhìn thấu Tôn Kỳ.

Trên sân đấu, Nghê Cơ đã không còn kiên nhẫn đùa với Tôn Kỳ, nàng giơ tay chỉ thẳng, ra lệnh:

“Tấn công!”

Vô tận hồ điệp từ bốn phương tám hướng ập tới Tôn Kỳ, chặn mọi đường lui. Nếu như tại bên ngoài chiến đấu thì còn có cơ hội né tránh, nhưng nếu chỉ giới hạn trên sân đấu thì tuyệt nhiên chỉ có thể chống đỡ.

Trước đó mấy trận chiến, Nghê Cơ cũng là dùng cách này, tuy không có chiến thắng nghiền ép tuyệt đối, nhưng chiến thắng vẫn là dễ dàng. Chưa có ai phá được ma pháp này của nàng.

Tôn Kỳ căng lên lồng ma khí bảo vệ, từng con hồ điệp đụng vào lồng bảo vệ nổ lốp đốp, mỗi con hồ điệp sát thương không lớn, chỉ tiêu hao một ít ma khí lồng bảo vệ. Nhưng mà hồ điệp tấn công liên miên không dứt, sớm muộn sẽ bào mòn hết lồng bảo vệ, tấn công trực tiếp vào Tôn Kỳ.

Hắn tất nhiên sẽ không để mình rơi vào thế bị động. Tôn Kỳ múa thương xoay tròn, thương ảnh huyền hóa vô số, đánh tan rất nhiều hồ điệp.

Số lượng hồ điệp bị mất đi một mảng chưa kịp bổ sung, Tôn Kỳ nhân lúc này lao ra vòng vây, mũi thương chỉ thẳng hướng Nghê Cơ.

Nghê Cơ tụ lại hồ điệp trước thân, tạo thành một vòng bảo vệ.

Tôn Kỳ tiến công như vũ bão, thương ảnh như mưa trút xuống đánh tan lớp hồ điệp bảo vệ.

Nghê Cơ không nao núng, một chỉ điểm ra, vô số hồ điệp từ ngón tay của nàng bay ra, tiến thẳng đến chỗ Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ nhếch mép cười, mũi thương bốc lên hỏa diễm, ngọn lửa diễn hóa thành một con hỏa xà cuốn quanh thân thương. Mũi thương quét đến đâu, hồ điệp bốc cháy tan ra đến đó.

Mũi thương nhắm thẳng đầu Nghê Cơ mà tiến. Nghê Cơ vội vàng nghiêng thân né tránh. Tôn Kỳ nhếch mép cười, mũi thương đâm thẳng lập tức đổi hướng quét ngang chém bay cổ của Nghê Cơ, chính là một chiêu Hồi Thủ Xà.

Thân hình Nghê Cơ lập tức đổ sập nhưng mà Tôn Kỳ chưa kịp vui mừng thì thân hình Nghê Cơ lập tức hóa thành hỏa điệp tan rã. Tôn Kỳ thấy vậy thì nhú mày.

Tại một chỗ khác trên sân, bảy hồ điệp tụ lại hóa thành Nghê Cơ.

Nghê Cơ lúc này thần thái như thường, không có cảm giác bị trọng thương. Những trận chiến trước đó của nàng chính là như vậy, cho dù đối thủ có tấn công thế nào đi chăng nữa cũng không thể giết được nàng, chỉ cần còn lại một con hồ điệp thì nàng bất tử. Chỉ cần ma khí của nàng không cạn thì hồ điệp liên tục sinh ra không dứt.

Để chuẩn bị cho cuộc thi lần này, trưởng lão trong gia tộc đã ban cho nàng một viên ma châu bên trong cất chứa một lượng ma khí khổng lồ. Vậy nên tại các trận chiến trước, nàng luôn đứng ở thế bất bại.

Từ đó trận chiến đấu chuyển sang chiến đấu tiêu hao và đối thủ đều là tiêu hao hết trước nàng. Trong trận chiến của nàng khi đối thủ cảm thấy không ổn thường tự động rút lui, chưa có kẻ nào phải chết.

Tôn Kỳ nhìn thấy cảnh này thì có chút ngạc nhiên.

Nghê Cơ mở miệng nói:

“Công tử chắc biết: ta có thể hóa điệp, đã là đứng ở thế bất bại. Công tử nên...”

Nghê Cơ bỗng dừng nói, nhìn thái độ của Tôn Kỳ, sau đó hỏi:

“Công tử có biết ta có thể hóa điệp không vậy?”

Tôn Kỳ gãi gãi đầu, ái ngại trả lời:

“Ta thật sự không biết.”

Nghê Cơ nghe vậy thì nổi giận, đây chính là khinh thường nàng a.

Để chuẩn bị cho từng trận chiến, nàng trước đó đã phải tìm hiểu cận kề mọi đối thủ, còn hắn... đối thủ của mình thế nào hắn cũng không biết. Hắn nghĩ lần này thi đấu là dạo chơi vườn hoa sao?

Nghê Cơ không biết được rằng trong mắt Tôn Kỳ lần này thi đấu quả thật là dạo chơi vườn hoa. Hắn tự tin nắm chắc chiến thắng, chỉ là phần thưởng có đáng để hắn tranh hạng nhất hay không thôi.

Nghệ Cơ bão nổi, tay kết thủ ấn, hồ điệp liền miền bất tận được huyền hóa ra, có đủ loại màu sắc.

Có hòa hồ điệp, lôi hồ điệp, hắc hồ điệp, phong hồ điệp...

Mỗi loại hồ điệp đều mang một đặc tính khác nhau. Nếu như gặp kẻ khác đã phải luống cuống chống đỡ nhưng với Tôn Kỳ thì hoàn toàn không khó.

Hắn cảm thấy đã chơi đủ, hần búng tay một cái, một ngọn lửa nhỏ xuất hiện trên đầu ngón trỏ.

Tôn Kỳ dí ngọn lửa vào một con hồ điệp bay gần đó. Ngọn lửa lập tức đốt cháy con hồ điệp, nhưng không như lần trước ngọn lửa đốt xong hồ điệp thì tự tắt, lần này ngọn lửa không tự tắt mà còn lan sang những con hồ điệp lân cận.

Ngọn lửa càng lan càng lớn, càng dữ dội. Nghệ Cơ cũng cảm thấy không ổn.

Nàng lập tức dùng thủy hồ điệp, thổi hồ điệp bao lại ngọn lửa hồng dập tắt. Nhưng mà nàng nhận ra tất cả đều vô dụng, ngọn lửa không những không được kiềm chế mà còn cháy lớn hơn.

Nghệ Cơ đổi thủ ấn, hồ điệp lập tức tán ra, tránh xa ngọn lửa. Những tưởng ngọn lửa sẽ tự tắt nhưng bằng cách nào đó, ngọn lửa có thể lần theo sợi ma khí, đốt cháy từng con hồ điệp.

Để hồ điệp tán ra cũng chỉ có thể làm chậm ngọn lửa, sớm muộn ngọn lửa cũng sẽ nuốt chửng hết hồ điệp.

Đến lúc này, Nghệ Cơ mới cảm thấy Hóa Điệp Ma Pháp chưa chắc giúp nàng đứng ở thế bất bại.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181: Nghệ Cơ toan tính

Nghệ Cơ tay đổi thủ ấn, tất cả hồ điệp bị thu lại, hóa thành những sợi ma khí chui vào trong thân nàng. Nghệ Cơ muốn cắt đứt mọi sợi dây ma khí để ngăn lại ngọn lửa.

Nhưng mà nàng phát hiện ngọn lửa chỉ có yếu đi mà không có dập tắt. Ngọn lửa vẫn nổ tí tách xung quanh.

Ngọn lửa quấn thân nàng bốc cháy, muốn biến nàng thành một ngọn đuốc sống. Nghệ Cơ lúc này cảm thấy hoảng sợ, nàng có thể hiểu được cảm giác lúc trước của Thường Bình.

Nàng lập tức thân hóa hồ điệp, từ trong ngọn lửa, vô số hồ điệp vỗ cánh bay ra, rất nhiều con trong đó bị thiêu chết. Một số con hồ điệp bay lại một góc sân đấu, tụ họp lại thành Nghệ Cơ.

Nàng lúc này sắc mặt khó coi, vì ngọn lửa đang đuổi tới chỗ nàng. Đây giống như một cái tuần hoàn lặp lại.

Nghệ Cơ lúc này liếc nhìn Tôn Kỳ, thấy hắn vẫn đứng đó nhàn hạ. Nghệ Cơ cắn răng thầm nghĩ: đây là giả tượng, chắc chắn là giả tượng. Để có thể duy trì được ngọn lửa này, hắn chắc chắn phải tiêu hao một lượng lớn ma khí. Đây là đang muốn đầu tiêu hao với nàng.

Nhưng nàng sợ đầu tiêu hao sao? Nàng có ma châu hỗ trợ thì sợ gì tiêu hao chứ.

Nghệ Cơ thật sự đã nghĩ quá nhiều, Tôn Kỳ là thật nhàn hạ. Thả ra ngọn lửa, hắn liền không có việc gì làm. Nghệ Cơ lúc hóa lúc tự, nàng không hề có ý tấn công Tôn Kỳ.

Nếu như nàng chịu chủ động tấn công thì chắc chắn nàng sẽ... thua nhanh hơn. Đơn giản là vì chiến lực của hắn vượt trội so với nàng.

Trận chiến cứ như thế kéo dài, Nghệ Cơ lúc đầu còn tự tin với chiến thuật của mình, nhưng càng lúc nàng càng nghi ngờ: phải chăng nàng đã phán đoán sai?

Ngọn lửa kia càng lúc càng dữ dội khiến ma khí của nàng tiêu hao cực nhanh, còn Tôn Kỳ thì vẫn nhàn hạ đứng đấy, thỉnh thoảng còn ngáp ngáp dài. Cứ duy trì tình trạng thế này, nàng chỉ sợ không chịu đựng nổi.

Sau một hồi kiên trì, Nghệ Cơ cuối cùng đành từ bỏ, nàng hóa thành muôn vàn hồ điệp, đập cánh bay về mọi hướng. Ngọn lửa bùng cháy thiêu rụi tất cả, chỉ còn vài con hồ điệp may mắn bay ra vòng lửa, bay xuống sân đấu, huyền hóa trở lại thành Nghệ Cơ.

Nghệ Cơ sắc mặt lúc này có chút tái nhợt, hiển nhiên là bị tiêu hao không ít. Nhưng nàng hoảng sợ phát hiện, dù đã xuống sân đấu nhưng ngọn lửa vẫn cháy men tới chỗ nàng.

Nghệ Cơ kêu lớn:

“Ta nhận thua! Nhanh thu lửa lại.”

Tôn Kỳ lúc này đang ngáp dài, bị gọi làm hấn giật mình. Hấn phất tay một cái ngọn lửa bay vào trong tay hấn. Tôn Kỳ nhẹ vãn về, ngọn lửa lập tức tiêu biến.

Nghệ Cơ lúc này mới trấn tĩnh trở lại, sắc mặt âm trầm nhìn Tôn Kỳ. Nàng vốn dĩ nắm chắc mười phần lọt vào nhóm một trăm, thậm chí nếu như may mắn có thể vào nhóm mười.

Nhưng mà nàng thật xui xẻo gặp phải Tôn Kỳ, hoàn toàn bị hấn khắc chế, không có mấy cơ hội ra đòn.

Tôn Kỳ thông dong bước xuống đài, chờ đợi trận chiến tiếp theo của mình.

Vòng đấu thứ hai, các trận đấu nhanh chóng diễn ra, có rất nhiều trận đấu đặc sắc, cũng có mấy kẻ nổi bật. Nhưng mà bọn họ vẫn chưa đáng để Tôn Kỳ bận tâm.

Đúng vào lúc này Nghệ Cơ tới chỗ Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ nhướng mắt hỏi:

“Có chuyện gì sao?”

Nghệ Cơ thấy thái độ của Tôn Kỳ thì có chút không vui, nhưng vẫn gượng cười nói:

“Đây là muội muội của ta gọi là Nghệ Nguyệt.”

Nghệ Cơ vừa nói vừa chỉ sang thiếu nữ bên cạnh. Nghệ Nguyệt vẻ ngoài khá giống Nghệ Cơ, hai tỷ muội đều có nét đẹp thanh tú. Nghệ Nguyệt chấp tay chào Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ thì vẫn lạnh lùng:

“Có chuyện gì sao?”

Nghệ Cơ cố nén tức giận, cười nói:

“Nghệ Nguyệt muội muội may mắn hơn ta đã qua vòng hai, bước vào vòng xếp hạng.”

Nghệ Cơ nói đến đây cũng cảm thấy có chút buồn, vì thực lực của nàng mạnh hơn muội muội, nếu như không gặp phải Tôn Kỳ, nàng đã có thể đi tiếp. Đáng tiếc!!

Thấy Nghệ Cơ đang nói bỗng mơ màng, Tôn Kỳ cảm thấy thiếu kiên nhẫn, hấn hỏi:

“Thì sao?”

Nghệ Cơ giật mình tỉnh lại, nói:

“Trong vòng đấu tiếp theo, chỉ cần loại ra hai mươi năm thí sinh thì muội muội ta chính thức có vé vào Tiên Hóa bí cảnh. Những kẻ bị loại nhiều khả năng là tán tu hoặc thuộc thế lực ngoài thành Hắc Liên. Nhưng mà Hoàng Thúy Vân bên phía Hoàng gia có mâu thuẫn với bọn ta, khả năng cao là nàng sẽ chọn khiêu chiến loại bỏ Nghệ Nguyệt. Ta muốn nhờ công tử khiêu chiến Hoàng Thúy Vân, loại bỏ nàng ta trước.”

Theo kế hoạch ban đầu thì Nghệ Cơ sẽ khiêu chiến loại bỏ Hoàng Thúy Vân, nhưng mà nàng không ngờ lại thất bại trước Tôn Kỳ, Nghệ Nguyệt muội muội nàng chiến lực lại không cao bằng Hoàng Thúy Vân. Vậy nên để cho muội muội có cơ hội vào Tiên Hóa bí cảnh, nàng chỉ có thể nhờ sự giúp đỡ.

Nghĩ đi nghĩ lại thì chỉ có Tôn Kỳ là thích hợp nhất. Chiến lực của Tôn Kỳ thì khỏi phải nói, nàng đã tự mình thử nghiệm qua. Lý do quan trọng hơn chính là Tôn Kỳ có vẻ ít ơ ngốt ngơ, đến thông tin đối thủ cũng không ai cho hấn biết, và hấn cũng không biết tự tìm hiểu. Nếu lợi dụng tốt điều này thì nàng có thể dùng cái giá thấp nhất để đạt được kết quả.

Nếu như Hoàng Thúy Vân thắng, thì Hoàng Thúy Vân không thể khiêu chiến Nghệ Nguyệt, Tôn Kỳ thua thì nàng cũng được trừ giận một phần. Đây là nhất cử lưỡng tiện.

Nếu như Tôn Kỳ thắng, Hoàng Thúy Vân bị loại, Nghệ Nguyệt có cơ hội đi tiếp. Cái giá phải trả cho Tôn Kỳ cũng thấp. Đây cũng là nhất cử lưỡng tiện.

Dù kết quả thế nào đi chăng nữa, Nghệ Nguyệt cũng có cơ hội đi tiếp.

Tôn Kỳ sờ sờ đầu, hấn có thể nhìn ra mục đích của đối phương. Không thể không thừa nhận Nghệ Cơ vô cùng thông minh. Hấn cười khổ trong lòng: hấn vậy mà bị tính toán, xem như quân cờ. Nhìn hấn dễ bị gạt như vậy sao?

Tôn Kỳ tất nhiên là sẽ không bị gạt, hần nghiêm sắc mặt nói:

“Giá thế nào?”

Nghệ Cơ nghe thế thì khuôn mặt giãn ra, cười ngĩ: quả thật là ắt ơ dễ mắc bẫy. Nàng nói:

“Hai tỷ muội bọn ta lấy thân báo đáp công từ thế nào?”

Tôn Kỳ giật mình nói:

“Thôi đi! Có phải ngươi còn thù ta chuyện đánh bại ngươi, nên ngươi định hành hạ ta suốt đời?”

Nghệ Cơ nghe vậy thì mặt có chút đỏ cùng tức giận, Nghệ Nguyệt thì che miệng khẽ cười.

Nghệ Cơ lời nói như thật như đùa. Nhưng mà nên biết, muốn kết quan hệ thì cần bước vào Tạo Thể cảnh, lần này Nghệ Nguyệt có cơ hội tạo thể nhưng Nghệ Cơ thì phải chờ cơ hội lần sau, tức là một trăm năm nữa. Lại nói Tôn Kỳ là ma linh từ tổ địa, phải bước vào Hợp Nhất cảnh thì mới có thể kết quan hệ, mà muốn bước vào Hợp Nhất cảnh thì không biết bao lâu nữa.

Đây rõ ràng là muốn Tôn Kỳ làm không công. Nếu như Tôn Kỳ thật sự bước vào Hợp Nhất cảnh, thì hần có đầy quyền lựa chọn, Nghệ Cơ tỷ muội lại có thể dựa vào lời hứa năm xưa để bám vào hần. Đây nào giống trả nợ cho hần.

Nghệ Cơ phải nói cực thông minh sắc sảo, từng bước đi, từng lời nói đều ẩn chứa thâm ý. Nhưng đáng tiếc là Tôn Kỳ không bị mắc bẫy.

Sau đó bọn họ bàn bạc hồi lâu, Nghệ Cơ tỷ muội chấp nhận nợ Tôn Kỳ một cái ân tình, sau này sẽ trả. Tất nhiên là cái ân tình này, Tôn Kỳ không thể yêu cầu quá đáng.

Vòng thứ hai kết thúc, vòng thứ ba nhanh chóng được tiến hành.

Lão giả trọng tài lớn giọng nói:

“Chỉ còn lại một trăm hai mươi năm thí sinh. Tiếp theo cần loại bớt hai mươi năm thí sinh. Các ngươi cảm thấy ai không xứng đáng vào nhóm một trăm thì khiêu chiến kẻ đó. Kẻ thắng đi tiếp kẻ thua bị loại, tất cả chỉ có một cơ hội.”

Luật đấu này, đám thí sinh đã sớm biết nhưng khi nghe trọng tài nói, sắc mặt thí sinh vẫn rất đa dạng.

Kẻ mạnh thì chỉ cười lạnh không quan tâm, bọn hần tự tin không ai dám khiêu chiến mình. Kẻ yếu thì nom nớp lo sợ, chỉ cầu mong mình không bị khiêu chiến. Có vài kẻ liếm mép như thợ săn tìm con mồi.

Đúng vào lúc này một bóng hình nhảy lên sân đấu, chính là Tôn Kỳ, hần mở miệng nói:

“Ta khiêu chiến Hoàng Thúy Vân.”

Một nữ tử đứng trong đám thí sinh nhũn mảy, nàng và hần hình như trước giờ không có liên hệ. Thực lực nàng bày ra trước đó cũng không phải là kẻ yếu. Lại nói Tôn Kỳ thuộc thế lực thành Hắc Liên, theo lẽ thường sẽ phải khiêu chiến bọn ngoại thành mới đúng.

Dù trong lòng nhiều mối nghi ngờ nhưng mà Hoàng Thúy Vân cũng không sợ chiến.

Nàng nhảy lên sân chiến đứng đối diện với Tôn Kỳ, nói:

“Ngươi vì sao muốn khiêu chiến ta?”

“Có kẻ nhờ.” Tôn Kỳ lạnh nhạt nói.

Dù Tôn Kỳ không nói thì sau đó Hoàng Thúy Vân cũng điều tra được, vậy chi bằng dứt khoát nói ra. Để Hoàng Thúy Vân phân tâm suy đoán kẻ này.

Hoàng Thúy Vân sắc mặt có chút lạnh và tức, nàng nói:

“Ta không biết kẻ đó là ai. Nhưng đây chính là sai lầm lớn nhất trong đời ngươi khi nhận lời.”

Nói xong, Hoàng Thúy Vân trên thân nở rộ kim quang, ánh sáng hoàng kim chiếu rọi toàn sân. Khi ánh sáng thu lại Hoàng Thúy Vân đã khoác trên mình một bộ chiến giáp màu hoàng kim.

Đây chính là ma pháp đặc biệt của Hoàng gia, Hoàng Kim Chiến Giáp. Nên nhớ tại Ma giới chỉ có Tạo Thể cảnh trở lên mới có thân thể bảo vệ ma linh, nhưng mà Hoàng Kim Chiến Giáp lại có thể ngưng tụ một bộ chiến giáp bảo vệ ma linh, giống như thân thể của Tạo Thể cảnh. Tất nhiên là chỉ có thể vận dụng có thời hạn, ma khí hết thì chiến giáp cũng tự tan, lại nói chiến giáp cũng không mạnh bằng thân thể của Tạo Thể cảnh.

Nhưng chi cần như thế đã đầy đủ mạnh hơn Luyện Linh cảnh bình thường.

Tôn Kỳ nhìn liếc qua chiến giáp cảm thấy có chút hứng thú.

Từ trong chiến giáp có giọng nói truyền ra:

“Nói cho ta biết kẻ sai người là ai? Ta có thể nhẹ tay tha cho người một mạng. Nếu không ta cũng sẽ tra tấn người cho đến khi người nói ra.”

Tôn Kỳ lắc đầu cười nhẹ.

Hoàng Thúy Vân bên trong hoàng kim chiến giáp uy phong凛冽, tay phải cầm hoàng kim kiếm, trái tay cầm hoàng kim khiên. Chân đạp mạnh sàn đấu phóng tới chỗ Tôn Kỳ, để lại sau lưng một vết chân hằn sâu.

Hoàng Thúy Vân nhảy lên cao, một kiếm bổ xuống như khai sơn phá thạch, lực lớn vô cùng.

Tôn Kỳ lách thân né tránh. Hoàng Thúy Vân buông bỏ không tha, lấy kiếm quét ngang muốn chém đứt đôi đối thủ.

Tôn Kỳ đạp mạnh lấy đà lùi lại. Hoàng Thúy Vân lần tới. Tôn Kỳ lại nhẹ nhàng né tránh.

Đánh qua đánh lại, Hoàng Thúy Vân có vẻ chiếm thế thượng phong, còn Tôn Kỳ chỉ có thể dùng thân pháp nhanh nhẹn né tránh.

Hoàng Thúy Vân lúc này dừng lại khiêu khích:

“Người chỉ biết tránh né thôi sao? Vậy mà cũng đòi khiêu chiến ta.”

“Ta muốn loại người lúc nào chẳng được.” Tôn Kỳ đáp trả.

“Vậy sao? Ta ngược lại thấy người thật ngu ngốc. Độc được hay hỏa năng của người không thể làm gì chiến giáp của ta. Chiến giáp của ta là toàn năng phòng ngự. Người không có cơ hội chiến thắng.” Hoàng Thúy Vân cười mỉa mai.

Tôn Kỳ lắc đầu nói:

“Nếu người muốn biết chiến lực thực sự của ta, thì ta cũng không ngại tiết lộ.”

Nói rồi Tôn Kỳ lập tức thủ thế, chuẩn bị ra chiêu.

Hoàng Thúy Vân thấy thế thì cười nhạo trong bụng: đúng là ngu ngốc, mới bị khiêu khích một chút, đã từ bỏ ưu thế tốc độ, chuyển sang đối cứng với năng.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 182: Cút xuống đây!

Tôn Kỳ lao thẳng đến đối thủ.

Hoàng Thúy Vân cười khẩy, đầu gối hơi khụy thủ thế, khiến chân đưa lên, mũi kiếm dẫu sau tấm khiên. Chỉ cần nàng chặn được đòn tấn công thứ nhất, để đối thủ hết lực, hoàng kim kiếm sẽ bắt ngờ từ sau tấm khiên đâm ra, một chiêu lấy mạng.

Tôn Kỳ tung nắm đấm thẳng vào hoàng kim tấm khiên.

Ầm! vang một tiếng. Sau đó là tiếng rắc rắc vỡ vụn.

Hoàng Thúy Vân bị bắn ngược ra sau, như điều đứt dây. Trên đường bay, hoàng kim giáp vỡ nứt thành các mảnh vụn, sau đó lại hóa thành mưa khí tiêu tán.

Hoàng Thúy Vân bay đập vào một cột đá lớn, rồi bị dội ngược lại, thân hình nằm sấp trên mặt đất, không một chút động đậy, không biết sống chết.

Toàn trường bàng hoàng, còn không hiểu chuyện gì xảy ra.

Tĩnh lại nhanh nhất chính là Hoàng gia chủ, hần vụt bay xuống đài, ôm lên Hoàng Thúy Vân kiểm tra.

Sau một lúc, Hoàng gia chủ thở ra một hơi. Hoàng Thúy Vân chỉ là bị chấn lực quá mạnh mà ngất đi, còn chưa nguy hại tới tính mạng. Hần lúc này giao lại Hoàng Thúy Vân cho Hoàng gia chăm sóc, còn bản thân thì trở lại đài cao ghế ngồi.

Vừa ngồi xuống hắn đã liếc nhìn Công Tôn Độ, nói:

“Không ngờ luyện linh sư hội còn có ma pháp tu luyện lực lượng cường đại như vậy. Đúng là giữ thật sâu.”

“Thì sao?” Công Tôn Độ lạnh nhạt đáp lời.

Mấy vị đại lão trao đổi ánh mắt với nhau, cũng không biết bọn họ đang nghĩ gì.

Dưới sân đấu thì khán giả “ồ!” lên ngạc nhiên, sau đó chuyển sang kinh hãi.

Hoàng Kim Chiến Giáp vốn được làm giả như thân thể, có thể giúp Luyện Linh cảnh trong thời gian ngắn có được một số đặc điểm của Tạo Thể cảnh. Không nói là cùng giai vô địch, nhưng Hoàng Kim Chiến Giáp quả thực vô cùng lợi hại, phòng ngự cực mạnh.

Trước kia muốn đánh bại Hoàng Kim Chiến Giáp thường dùng cách tiêu hao, chỉ cần đối phương dùng hết ma khí thì chiến giáp tự tan rã. Đây là cách thông thường nhất.

Nào có giống như Tôn Kỳ, một đám phá vỡ Hoàng Kim Chiến Giáp.

Nghệ Cơ và Nghệ Nguyệt chớp đôi mắt đẹp thắm ngời: nếu Tôn Kỳ yêu cầu bọn họ lấy thân báo đáp thì bọn họ cũng có thể cân nhắc.

Các thiên tài khác thì nhũn mảy, dường như đối thủ cạnh tranh của bọn họ lại nhiều ra một kẻ.

Tề Sở cảm thấy hứng thú, vì hắn và Tôn Kỳ cùng tu lực lượng thân thể. Đối chiến hắn là sẽ rất sáng khoái.

Tông Chính thì cảm thấy ngửa mặt, hắn chất vấn:

“Ngươi đã có thực lực như vậy, sao mấy vòng trước còn dậm chân.”

Tôn Kỳ liếc Tông Chính một cái, rồi không thèm để ý. Sâu bọ cũng có quyền chất vấn hắn sao? Nếu vậy thì hắn sẽ phải trả lời một chết.

Tông Chính thấy được thái độ lạnh nhạt của Tôn Kỳ thì có sát khí nhàn nhạt trong ánh mắt. Xưa nay, không có ai dám bơ hắn như vậy.

Các thiên tài khác thì lộ ra vẻ cảnh giác, bọn họ tự động điều chỉnh lại một chút kế hoạch nếu như còn muốn lọt vào nhóm mười.

Từ trên đài cao, Tông gia chủ nhìn rõ mọi chuyện, hắn bâng quơ nói:

“Tông Chính tốc độ vô song, chính là khắc tinh của tu sĩ chủ tu lực lượng. Bị Tông Chính nhắm vào, vị tiểu luyện linh sư kia nên tự cầu may.”

Một vị gia chủ khác nghe vậy thì nói:

“Nước có thể dập lửa nhưng lửa cũng có thể nấu nước bốc hơi. Thắng thua còn phải xem ai tinh thâm hơn.”

“Vậy sao?” Tông gia chủ cười nhạt đáp lời.

Sau trận đấu của Tôn Kỳ thì các trận đấu khác liên tiếp diễn ra.

Đa phần đều là thí sinh thành Hắc Liên khiêu chiến thí sinh tán tu hoặc thí sinh từ thể lực ngoài thành Hắc Liên. Kết quả thường là thí sinh thành Hắc Liên chiến thắng.

Chỉ có một ngoại lệ, một tên tán tu gọi là Tà Dao chiến thắng kẻ khiêu chiến thuộc Liên gia thiên tài.

Đến lúc này chỉ còn một trăm thí sinh, tương đương với một trăm tấm vé vào Tiến Hóa bí cảnh. Đạt được kết quả này, đa phần thí sinh đã cảm thấy hài lòng, bọn họ cũng không có tâm tranh thứ hạng cao. Một khi sơ sẩy bị giết thì tất cả đều hóa thành công cốc.

Trọng tài lơ lửng trên sân đấu tuyên bố.

“Một trăm thí sinh đã đủ. Bây giờ tranh vị trí xếp hạng. Trên sân đấu có bảy mươi bảo tọa, tương đương với vị trí thứ nhất đến thứ mười. Ai cảm thấy tự tin thì ngồi lên bảo tọa, chấp nhận sự khiêu chiến của các thí sinh khác. Cho đến khi không còn ai khiêu chiến nữa thì bảo tọa vị trí đó thuộc về ngươi.”

“Phần thưởng vị trí thứ nhất là mười viên Tạo Thể đan, thứ hai là chín viên Tạo Thể đan, ... thứ mười là một viên Tạo Thể đan.”

“Các ngươi còn có ý kiến gì không?”

Trọng tài liếc qua tất cả các thí sinh, thấy không ai lên tiếng thì hắn nói:

“Không ai có ý kiến thì vòng xếp hạng bắt đầu.”

Đã có lời tuyên bố bắt đầu nhưng mà các thí sinh vẫn rất cẩn trọng chưa ngồi lên bảo tọa, đây là bọn hán muốn tránh đầu sóng ngọn gió, đợi chờ làm ngư ông đắc lợi.

Tất nhiên là cũng có kẻ suy nghĩ khác, giống như lúc này, có một bóng hình vụt lên sân đấu, ngồi vào bảo tọa thứ nhất. Bóng hình này không ai khác chính là Tôn Kỳ.

Các thí sinh khác thấy vậy thì có chút bất ngờ, Tông Chính tỏ ra khó chịu quát:

“Ngươi cũng xứng ngồi lên bảo tọa thứ nhất. Cút xuống cho ta!”

Tôn Kỳ lạnh lùng nhìn hán nói:

“Có bản lĩnh thì lên đây.”

Tông Chính hừ lạnh, lộ rõ vẻ tức giận, nhưng mà hán cũng không ngóc. Hiện giờ lên đánh trận đầu, sẽ chỉ làm lợi cho những kẻ sau đó, hán muốn làm ngư ông đắc lợi, mà không phải là làm trai cò tranh nhau.

Đúng vào lúc này, Tề Sở cười ha ha đạp chân bước lên sân đấu, đi tới chỗ Tôn Kỳ.

Các thí sinh hít vào một hơi chờ đợi, Tề Sở không chịu được muốn khiêu chiến Tôn Kỳ sao? Đây là hai vị đều chủ tu lực lượng thân thể, muốn cường cường quyết đấu sao?

Tề Sở thực lực cao nhưng tính tình nóng nảy, hán không nhận được mà đánh trận đầu tiên cũng không lạ.

Tề Sở đứng trước mặt Tôn Kỳ, hán cười cười rồi nói:

“Ghế này để ngươi giữ tạm.”

Nói xong, Tề Sở ngồi vào bảo tọa thứ hai.

Kết quả này khiến cho toàn trường bất ngờ, Tề Sở vậy mà chọn tạm lánh mũi nhọn, đây hình như không giống với tính cách của hán.

Đúng vào lúc này lại có bóng hình biến hóa, chớp mắt sau đó đã ngồi lên bảo tọa thứ ba. Thân hình của nàng như làn khói nhẹ, đôi mắt như hắc động khiến đối thủ hãi sợ. Nàng chính là Bạch Minh Minh, huyền thuật vô song.

Tất cả còn đang khó hiểu thì bảo tọa thứ tư đã có chủ. Một thanh niên ngồi đó, hòa cầu vồng quanh, hán chính là Hỏa Bái Nhiên.

Liên sau đó là một tiếng kiếm reo, một thanh niên cầm kiếm đã ngồi trên bảo tọa thứ năm, hán gọi là Liên Thành Tú, đệ nhất thiên tài Liên gia.

Tông Chính lúc này giật mình thầm kêu: không tốt. Hán lập tức vận tốc độ, chiếm lấy bảo tọa thứ sáu.

Bảo tọa thứ bảy bị chiếm bởi một nữ tử toàn thân khoác một bộ áo choàng lông vũ. Nàng gọi Vũ Phi Như, thuộc Vũ gia.

Bảo tọa thứ tám thuộc về một tên lão giả cao gầy như que củi. Hán gọi Mộc Phá Thanh, thuộc phủ thành chủ. Tất nhiên là không phải là thuộc dòng tộc thành chủ, mà chỉ là một thuộc hạ.

Ngồi trên bảo tọa thứ chín là Quý Khốc, thuộc Vô Minh thương hội.

Bảo tọa thứ mười thuộc về Cao Viễn, thuộc luyện khí sư hội.

Mười bảo tọa nhanh chóng được lấp đầy, điều này có khác với diễn biến mấy lần trước, cũng khác với suy đoán của tất cả.

Một tên thanh niên khó hiểu gãi đầu, hỏi:

“Kỳ lạ! Không phải bình thường đều là muốn tránh đầu sóng ngọn gió, làm ngư ông đắc lợi sao? Bây giờ lại nhảy lên hết thế này?”

Trưởng bối bên cạnh lập tức gõ đầu hán nói:

“Ngu ngốc! Đây là đoạt khí thể.”

Tên thanh niên xoa cục u trên đầu hỏi:

“Đoạt khí thể là gì?”

Vị trưởng bối này chậm rãi từ từ giải thích:

“Bọn hán bước lên bảo tọa, chính là muốn nói cho đối thủ biết: Ta rất mạnh, các ngươi tùy ý khiêu chiến.

Do bọn hắn có sự tự tin tuyệt đối vào bản thân, chính điều này đã tạo cho bọn họ một cổ khí thế vô song. Nếu đối thủ không dám bước lên thì chẳng khác nào thừa nhận bản thân kém hơn, sẽ thua về khí thế, tạo nên nghi ngờ chính bản thân mình, sau đó đối chiến sẽ cực bất lợi.

Bọn hắn tranh vị trí bảo tọa để khẳng định bản thân không yếu, nâng cao sự tự tin cùng khí thế bản thân.

Người nhìn rõ một chút sẽ thấy khí thế của mười tên ngồi vào bảo tọa như đại bàng tung cánh, cực thịnh vô cùng. Ngược lại các thí sinh còn lại khí thế bị áp đảo, đang dần suy yếu. Nếu như còn kéo dài như vậy, thì mười tên kia không chiến tự thành.”

“Nghe có vẻ rất lợi hại. Vậy tại sao những lần trước không có như vậy?” tên thanh niên hỏi lại.

“Vì kẻ đầu tiên bước lên phải tuyệt đối tự tin, tuyệt đối mạnh, tuyệt đối trấn áp quần hùng. Trong lịch sử của Tiến Hóa bí cảnh cũng không có nhiều kẻ như vậy.” vị trưởng bối trả lời.

Sau giây phút ngỡ ngàng, lúc này tất cả khán giả mới hiểu được dụng ý của mấy tên kia.

Các thí sinh còn lại sau khi hiểu rõ được tình huống, thì tỏ ra bối rối khó quyết. Một số thì không có ý tranh xếp hạng, lúc này lại càng triệt để từ bỏ.

Một số thí sinh có ý tranh giành thì cảm thấy lưỡng lự.

Đúng vào lúc này một tên bay lên sân đấu, hắn cười lớn nói:

“Nhân lúc khí thế còn chưa bị mất hết, dốc sức một trận chiến còn có cơ hội.”

Nghe được lời này các thí sinh bên dưới lại sục sôi ý chí, bây giờ không đánh, lát nữa sẽ không có cơ hội đánh.

Tên này chỉ vào bảo tọa thứ mười, nói:

“Ta khiêu chiến Cao Viễn.”

Cao Viễn đứng lên khỏi bảo tọa, thân hình hắn cao to, một chòm râu quai nón xồm xoàm. Hắn trong tay cầm một cây thiết chùy.

Hai bọn họ không nói lời nào, lập tức xông vào chiến đấu.

Một lúc sau đó, kết quả đã phân. Cao Viễn chiến thắng, kẻ khiêu chiến nhận thua.

Cả trận chiến Cao Viễn đều chiếm thế thượng phong, kẻ khiêu chiến chỉ có thể nhận thua. Trong vòng đấu này bọn hắn không nhất định phải sinh tử quyết đấu.

Không giống như những vòng trước. Đến vòng đấu này thì bọn hắn đã nắm chắc tám vé vào Tiến Hóa bí cảnh, vậy nên bọn hắn cũng không cần liều mạng chiến đấu, nếu cảm thấy không được thì liền nhận thua.

Tạo Thế đan tuy tốt nhưng không còn mạng thì đồ tốt mấy cũng không dùng được.

Còn kẻ chiến thắng cũng không cần đuổi cùng giết tận, đơn giản là bọn hắn muốn giữ sức cho những trận sau.

Vậy nên so với sự khốc liệt của các vòng đấu trước thì vòng đấu này tương hòa hơn rất nhiều. Trong lịch sử thi đấu cũng đều là như thế.

Sau đó Cao Viễn có nửa canh giờ nghỉ ngơi, trước khi tiếp nhận khiêu chiến tiếp theo.

Tiếp đó, có một kẻ cầm đại đao khiêu chiến Mộc Phá Thanh.

Kết quả Mộc Phá Thanh thắng nhưng mà sắc mặt hắn lại không vui, vì để chiến thắng, hắn đã lộ ra bài tẩy của mình. Sau đó chỉ sợ hắn sẽ gặp bất lợi.

Nên biết những kẻ khiêu chiến này chỉ là thăm dò, còn có kẻ lợi hại phía sau.

Tông Chính gỡ nhẹ từng ngón tay trên thành ghế, hắn liếc mắt cho một tên phía dưới. Tên này hiểu ý lập tức nhảy lên sân đấu.

Hắn cầm trường kích chỉ thẳng bảo tọa thứ nhất:

“Hạng nhai nhép như người không xứng ngồi trên bảo tọa. Cút xuống đây!”

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 183: Khiêu chiến

Tôn Kỳ từ trên bảo tọa bay xuống, đối diện trăm bước với kẻ khiêu chiến. Hắn gọi Tông Nguyên, thuộc Tông gia dòng phụ.

Khi Tôn Kỳ vừa đặt chân xuống sàn đấu, tên Tông Nguyên lập tức tấn công. Hắn muốn tiên hạ thủ vi cường.

Tôn Kỳ vội vàng bắt chéo tay trước mặt phòng thủ, phòng lên ma khí bảo vệ.

Khi hai bên chuẩn bị va chạm, thì Tông Nguyên nhếch mép cười, hắn lập tức đổi hướng lướt ngang qua Tôn Kỳ, sau đó là một thanh đao chém vào lưng Tôn Kỳ.

Một tiếng ầm! vang lên, sau đó là tiếng răng rắc. Lồng bảo vệ của Tôn Kỳ muốn vỡ ra.

Do quá tập trung bảo vệ trước mặt mà màn chắn bảo vệ sau lưng hơi yếu, chỉ chịu được một tức hơi thở rồi vỡ ra. Thanh đao lúc này chỉ còn năm thành lực đạo, chém trực tiếp lên lưng của Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ chân đạp đất bắn về phía trước để giảm lực sát thương của thanh đao.

Tông Nguyên vừa bắt đầu đã chiếm lợi thế, hắn tất nhiên sẽ không cho Tôn Kỳ có thời gian nghỉ ngơi. Sau đó là những đòn tấn công liên hoàn của Tông Nguyên.

Tôn Kỳ lúc này hoàn toàn rơi vào thế bị động, Tông Nguyên cùng tu một bộ ma pháp với Tông Chính nên tốc độ của hắn cực nhanh. Tông Nguyên đến lui tự do, Tôn Kỳ chỉ có thể đánh trúng tàn ảnh của hắn. Diễn biến trên sân hoàn toàn do hắn điều khiển.

Trên đài cao, Tông gia gia chủ vuốt râu cười hài lòng:

“Lực lượng hoàn toàn bị tốc độ khắc chế. Kẻ này ý có chút lực lượng nhưng lại không biết trời cao đất rộng, dám ngồi lên bảo tọa đệ nhất. Đây là bài học nhớ đời cho hắn.”

Các vị lão đầu khác cũng không phản bác lời này. Công Tôn Độ thì lạnh nhạt, hắn vẫn là tin chắc Tôn Kỳ chiến thắng, càng tin tưởng đệ nhất bảo tọa không ai xứng đáng hơn Tôn Kỳ.

Ngoài sân đấu, đám khán giả bàn tán xôn xao, bọn hắn có chút khó tin. Tôn Kỳ trước đó cho bọn hắn cảm giác vô cùng cường đại và tự tin, sao bây giờ lại bị áp chế bởi Tông Nguyên, một kẻ không mấy nổi bật.

Mấy vị lão giả nhân cơ hội này dạy dỗ mấy tên hậu bối: sau này ra đường, lượng sức mà làm, chớ có huênh hoang, không lại bị như Tôn Kỳ lúc này. Chỉ thêm xấu mặt gia tộc, thể lực.

Ngồi trên bảo tọa, quan sát trận chiến, chín tên kia đều có những biểu cảm khác nhau. Đa phần bọn họ đều cảm thấy khá thất vọng với Tôn Kỳ.

Tông Chính thì nhếch mép cười: đã yếu mà còn ra gió, ngạo mạn, khoác lác. Hắn thậm chí còn chưa đích thân ra tay thì Tôn Kỳ đã bị đánh te tua.

Tề Sở thì nhíu mày khó hiểu. Bởi vì hắn cũng chủ tu lực lượng, hắn biết rõ điểm mạnh, điểm yếu của mình. Tốc độ chính là một trong những khắc chế của lực lượng.

Đề che lấp điểm yếu này, Tề Sở đã chuẩn bị vài con át chủ bài. Nhưng hắn biết đối thủ hắn là cũng có những lá bài tẩy. Vậy nên hắn cũng không dám chắc mình có thể đoạt vị trí thứ nhất.

Đó là lý do vì sao trước đó, hắn không dám ngồi lên bảo tọa, hắn cũng giống như các thí sinh khác muốn làm ngư ông đắc lợi. Nhưng mà khi Tôn Kỳ bước lên bảo tọa, dẫn xuất đầu sóng ngọn gió, hắn liền không ngần ngại bước theo.

Nhưng mà Tôn Kỳ biểu hiện cũng làm cho hắn quá thất vọng đi.

Trên sân chiến đấu vẫn đang diễn ra. Tông Nguyên vẫn đang chiếm giữ lợi thế, nhưng mà Tôn Kỳ lại đang dần lấy lại thế trận, Tôn Kỳ càng lúc càng chủ động trong phòng thủ.

Tông Nguyên cảm thấy nếu không giải quyết nhanh, càng kéo dài càng bất lợi cho hắn. Vì để duy trì tốc độ thì hắn phải tiêu hao ma khí rất nhiều, Tôn Kỳ càng lên lồng bảo vệ thì cũng tiêu hao ma khí. Nhưng ai cũng biết chủ tu lực lượng thân thể ma khí thường dồi dào hơn chủ tu tốc độ. Kéo dài quá lâu hắn sẽ tiêu hao hết ma khí trước Tôn Kỳ. Vậy là hắn quyết định tung tuyệt chiêu.

Tông Nguyên đổi một thanh đao khác, thanh đao mới nặng hơn, sắc bén hơn, phẩm chất cao hơn. Hắn vận ma pháp, ma khí tuôn trào, ma khí cuốn quanh thân hắn, rồi cuốn lên cánh tay, cuốn lên thanh đao.

Thanh đao lúc này tỏa ra ánh kim quang hắc sắc.

Tông Nguyên vận lực, thân hình hắn biến mất tại chỗ, các tàn ảnh kéo dài sau đuôi, mũi đao đâm thẳng phía trước, không cho đối thủ bất cứ cơ hội né tránh nào.

Tôn Kỳ thấy vậy mặt không biến sắc, tay trái hất tung ra chưởng.

Không một chút bất ngờ, mũi đao lập tức xuyên qua lòng bàn tay Tôn Kỳ, mũi đao tiến nhanh, đâm sượt qua má Tôn Kỳ. Khi chưởng ấn chạm tới chuôi đao thì mũi đao mới dừng lại.

Tông Nguyên cười dữ tợn, định xoay đao chém ngang đầu Tôn Kỳ. Nhưng mà đúng lúc này ánh mắt hắn tối sầm, một nắm đấm đã đi tới trước mặt hắn.

Bốp! một tiếng vang lên. Đầu Tông Nguyên vỡ nát, thân hình của hắn đổ sụp xuống đất, đao của hắn thì vẫn còn cắm trong tay Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ lúc này mặt không biểu tình, từ từ rút đao ra khỏi lòng bàn tay.

Tất cả thí sinh và khán giả đều câm lặng.

Một tên hậu bối cúi đầu nói nhỏ: Cái này hình như không giống như sư tôn nói.

Lão giả bên cạnh nghe được thì đỏ mặt xấu hổ, hắn lập tức gỡ đầu tên đệ tử này.

Trên đài cao, Tông gia gia chủ mặt mo cũng đỏ lên, hắn cười chữa nói:

“Thật đủ hung ác. Hy sinh chịu thương để đổi lấy một cơ hội tấn công. Nhưng dù có thắng thì hắn cũng chịu tổn thương, khiêu chiến sau đó, hắn không thể chịu được. Bảo tọa vẫn là không có chỗ của hắn.”

Mấy vị đại lão ngồi gần đó cũng là gật đầu đồng tình. Ngay trận đầu đã bị thương thì càng về sau sẽ càng khó chiến.

Trên sân đấu, Tôn Kỳ lẳng lặng trở lại chỗ ngồi trị thương.

Chín tên kia cảm thấy đã bớt đi mấy phần hứng thú với Tôn Kỳ, trong số những cái tên cạnh tranh vị trí số một đã thiếu đi Tôn Kỳ.

Các trận đấu liên tiếp diễn ra. Bảo tọa thứ tám, thứ mười lần lượt đổi chủ. Nhưng mà chiếm bảo tọa thì dễ, giữ được mới là khó.

Nửa canh giờ nghỉ của Tôn Kỳ rất nhanh qua đi.

Lúc này có kẻ nhảy lên sân đấu, kiếm chỉ thẳng Tôn Kỳ quát:

“Cút xuống đây!”

Tên này gọi là Liên Thành Bích, thiên tài Liên gia, hắn nhận được chỉ thị ngầm của Liên Thành Tú khiêu chiến Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ rời bảo tọa, nhẹ bước xuống sân đấu. Nhưng khi hắn vừa chạm chân vào sân đấu thì Liên Thành Bích động kiếm.

Kiếm của Liên Thành Bích như lưon trạch du động trong nước, linh hoạt, xảo trá và khó nắm bắt.

Tôn Kỳ lại một lần nữa rơi vào thế bị động phải chống cự.

Trên đài cao, Liên gia gia chủ cười nói:

“Lực lượng tuy có mạnh nhưng mà chiêu thức quá đơn giản dễ đoán, chỉ biết dùng lực không biết dùng đầu. Bảo tọa hắn không xứng ngồi lên.”

Mấy vị gia chủ đều đồng tình gật đầu, Tông gia chủ còn nói thêm mấy lời châm chọc.

Trong đám khán giả lại có trưởng bối lấy đó làm gương dạy dỗ bọn hậu bối.

Trên sân đấu, Liên Thành Bích vẫn đang chiếm thế chủ động. Không giống như Tông Nguyên, Liên Thành Bích dùng kiếm pháp linh hoạt khác chế Tôn Kỳ nên ma khí hắn tiêu hao ít hơn. Hắn thậm chí nguyên ý kéo dài trận chiến mãi như vậy, hắn tự tin có thể bào mòn hết ma khí của Tôn Kỳ.

Càng đánh kiếm pháp của Liên Thành Bích càng linh hoạt, thông thuận. Hắn dường như đang tiến vào một trạng thái thăng hoa về kiếm đạo và tâm cảnh.

Liên Thành Bích đang chìm dần vào thế giới kiếm đạo của hắn, mỗi đường kiếm đều dựa thế mà đi, lướt nhẹ qua không khí, xen kẽ giữa làn gió. Kiếm của hắn càng lúc càng mạnh nhưng tiêu hao càng lúc càng ít. Đây là dựa thế, có kẻ lại gọi đây là kiếm thế.

Muốn ngộ được kiếm thế là cực khó, không chỉ cần tư chất tuyệt hảo mà cần có đại cơ duyên. Xưa nay kẻ dùng kiếm rất nhiều nhưng có thể ngộ ra kiếm thế thì ngàn tên không có một.

Trong mắt Liên Thành Bích lúc này đã không còn đối thủ, mà chỉ là một bao cát di động cho hắn tập kiếm. Hắn muốn chém nát bao cát này lúc nào cũng được. Nhưng mà hắn không có làm như vậy, vì hắn còn cần bao cát này để ngộ ra hoàn toàn kiếm thế.

Trên đài cao, Tông gia chủ chấp tay:

“Chúc mừng Liên gia lại có thêm một thiên tài kiếm thế.”

Liên gia chủ chấp tay đáp lễ, cười nói:

“Thành Bích, đứa nhỏ này may mắn gặp được cơ duyên mà thôi.”

Tuy là nói lời khiêm tốn nhưng trong mắt hắn không che dấu sự tự hào cùng kiêu ngạo.

Liên Thành Bích lúc này đang thể ngộ kiếm thế.

Bảy thành... Tám thành... chín thành... mười thành!

Ánh mắt của Liên Thành Bích rực sáng, hắn đã hoàn toàn nắm được kiếm thế. Khí tức của Liên Thành Bích lập tức thay đổi bành trướng, kiếm khí rít gào quanh thân. Kiếm của hắn reo vang như được lột xác.

Liên Thành Bích khí chất có sự thay đổi, hắn giống như một thanh kiếm. Không xuất vô thì thôi, đã ra thì chém nát thương khung. Có lẽ hiện tại hắn chưa thể chém nát thương khung nhưng mà hắn tự tin sau này có thể làm được, thậm chí còn mạnh hơn như thế.

Liên Thành Bích lúc này ánh mắt như kiếm, hắn nhìn Tôn Kỳ cười nói:

“Đa tạ người trở thành bao cát cho ta tập luyện. Để trả ơn người, ta sẽ cho người trở thành kẻ chết đầu tiên dưới kiếm thế của ta.”

Nói xong thì hắn nhẹ vung kiếm, khí thế nhanh chóng được kéo lên, đường kiếm của hắn nhẹ lướt tụ thiên địa đại thế, chuẩn bị xuất ra một kích kinh thiên.

Có lão trưởng bối vuốt cằm nói:

“Sau này người phải học Liên Thành Bích, tâm cảnh vô song, trong chiến đấu đột phá. Đừng như tên Tinh Niệm kia huênh hoang, ngạo mạn, cuối cùng là chết thảm.”

Tên hậu bối nghe vậy thì gật đầu lia lịa.

Trên sân đấu, khí thế của Liên Thành Bích đã được kéo lên đến cực điểm. Đúng vào lúc này có một đốm lửa nhỏ bay tới trước mặt hắn. Liên Thành Bích hừ lạnh, một kiếm phát nhẹ, đánh tan đốm lửa.

Nhưng mà sau đó đốm lửa lại dính trên thân kiếm. Liên Thành Bích thấy khó chịu, hắn vẩy vẩy kiếm, dập tắt ngọn lửa.

Nhưng mà ngọn lửa bỗng nhiên bùng cháy dữ dội, Liên Thành Bích còn đang ngỡ ngàng thì ngọn lửa đã lan tới tay hắn. Liên Thành Bích cảm thấy bối rối, cố gắng dập lửa.

Ngọn lửa không bị dập tắt mà chỉ cháy dữ dội hơn, hắn càng dùng ma khí áp chế thì lửa cháy càng mạnh. Thoáng cái ngọn lửa đã nuốt trọn cánh tay của hắn.

Liên Thành Bích lúc này cảm thấy hoảng hốt. Chưa kịp làm gì thì hắn đã biến thành ngọn đuốc sống.

Tôn Kỳ lúc này bước trở lại bảo tọa của mình, nhìn Liên Thành Bích gào thét trong ngọn lửa.

Liên gia chủ khoé mắt giật giật, hắn đang nghĩ có nên phá luật cứu Liên Thành Bích. Dường như đọc được ý nghĩ của hắn, Công Tôn Độ nói:

“Chưa xuống đài chưa tính là thua.”

Nghe lời này, Liên gia chủ nhú mày suy tư. Hắn thật sự cũng không ngại phá luật nhưng mà lợi và hại, có đáng cho hắn làm vậy.

Nhưng vào lúc này Liên Thành Bích đã đổ gục, bị ngọn lửa đốt đến gọi ma khí cuối cùng. Liên gia chủ giật mình cảm thấy hối hận, chỉ vì một chút chán chừ của hắn mà Liên gia mất đi một thiên tài.

Liên gia chủ liếc nhìn Công Tôn Độ, chính lời vừa rồi của Công Tôn Độ khiến hắn phân tâm chán chừ. Hắn muốn biết Công Tôn Độ rốt cuộc có dụng ý gì. Nhưng mà hiện tại hắn cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Trong đám khán giả, tên thanh niên hậu bối cúi đầu thì thầm:

“Nơi gương Liên Thành Bích hình như cũng không quá tốt nha. Ta cảm thấy giống Tinh Niệm thì tốt hơn.”

Trưởng bối của hắn nghe được thì xấu hổ, lại gỡ đầu hắn một phen.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 184: Ta cho ngươi cơ hội khiêu chiến

Các trận khiêu chiến liên tiếp diễn ra.

Bảo tọa thứ hai đến thứ mười liên tục đổi chủ.

Mặc dù là đổi chủ cũng không đồng nghĩa với bọn Tề Sở thua kém, ngược lại bọn Tề Sở rất mạnh, không ai có thể thắng được bọn hắn. Nhưng mà bọn hắn vẫn chọn bước xuống bảo tọa để tránh đầu sóng ngọn gió. Chờ đợi cơ hội làm ngư ông đắc lợi. Tận lực bảo toàn thực lực. Chỉ chờ lấy cơ hội chiếm lấy bảo tọa đệ nhất.

Ý định tranh đua khí thế ban đầu bị vứt bỏ, trở lại với chiến thuật ngư ông đắc lợi.

Đây là một chiến thuật rất phù hợp với tình cảnh này vì vòng đấu này có vô hạn quyền khiêu chiến, vậy nên cho dù ngươi mạnh thế nào đi chăng nữa nếu cứ nửa canh giờ bị khiêu chiến một lần, thì ngươi bị đánh bại là điều không thể nghi ngờ.

Đám thiên tài đều nhận rõ điểm này, nhưng chỉ có một tên ngu ngốc là không nhận ra, chính là Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ vẫn ngồi trên bảo tọa đệ nhất, trở thành mục tiêu khiêu chiến của các thí sinh khác.

Cứ hết nửa canh giờ nghỉ thì lại có kẻ nhảy lên sân đấu khiêu chiến Tôn Kỳ.

Trong mỗi trận đấu, Tôn Kỳ đều tỏ ra chật vật, đều hiềm hiềm mà thắng, lấy thương đổi thương. Mỗi trận đấu, khán giả đều có cảm giác Tôn Kỳ sẽ thua chắc nhưng mà vào thời khắc quan trọng hắn lại vẫn có thể lật ngược thế cờ, thắng hiềm đối thủ.

Mười trận đã qua đi, diễn biến đều là Tôn Kỳ bị ép vào thế bị động, liên tục phòng thủ, nhưng mà mỗi lần đối thủ ra chiêu quyết định, hắn đều có thể lật bàn giết chết đối thủ.

Kết thúc mỗi trận chiến Tôn Kỳ đều tỏ ra vẻ cố gắng hết sức, dường như không thể kiên trì đến trận đấu tiếp theo. Bởi vậy dù đã có nhiều tám gương ngã xuống nhưng các thí sinh khác vẫn hăng máu muốn khiêu chiến Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ cho bọn hắn cảm giác như đèn dầu đã cạn, chỉ một trận nữa thôi sẽ bị gục ngã, nhưng mà một trận nối tiếp một trận, Tôn Kỳ vẫn như ngọn đèn heo hắt trước gió, ngoan cường chống đỡ.

Mười năm trận khiêu chiến qua đi, đám thí sinh dường như cảm thấy sự việc có trá, Tôn Kỳ hình như cố ý bày ra thế yếu. Đây giống như là chiêu giả heo ăn thịt hổ. Đám thí sinh bắt đầu thoái chí, không còn muốn tiếp tục khiêu chiến Tôn Kỳ.

Dù sao bọn hắn cũng đã có được tám vé vào Tiến Hóa bí cảnh, không cần vì tranh đua hạng nhất mà mất mạng, bọn hắn cho dù có ngồi lên được bảo tọa thứ nhất thì cũng chưa chắc giữ được.

Và quan trọng nhất là kẻ khiêu chiến Tôn Kỳ đều phải chết, không giống như các trận khiêu chiến khác, kẻ thất bại luôn có cơ hội nhận thua. Còn với trận chiến của Tôn Kỳ, kẻ thất bại chắc chắn sẽ chết.

Tôn Kỳ ngồi trên bảo tọa đệ nhất, lại nửa canh giờ nữa trôi qua, vẫn chưa có kẻ nào dám lên khiêu chiến hắn.

Các thí sinh nhìn nhau, bọn hắn cũng không biết có nên khiêu chiến tiếp hay không?

Đúng vào lúc này, một thanh niên với thân hình cao to vạm vỡ bước ra, hắn chấp tay hướng Tôn Kỳ nói:

“Thỉnh giáo!”

Đám đông xì xầm xôn xao, vì kẻ khiêu chiến chính là Tà Dao, một tên tán tu duy nhất trong nhóm một trăm. Hắn chính là hình tượng hâm mộ của đám tán tu và đám thế lực ngoại thành Hắc Liên.

Tà Dao bước lên làm cho bọn họ nghi hoặc: chẳng lẽ Tà Dao muốn tranh đệ nhất bảo tọa sao? Tà Dao trước đó biểu hiện chiến lực phi phàm nhưng dường như chưa đủ để tranh hạng nhất.

Tôn Kỳ lần nữa bước xuống sân đấu.

Không giống như những lần đấu trước, Tà Dao không chủ động tấn công để chiếm ưu thế, Hắn chấp tay với Tôn Kỳ nói:

“Ta được sự nhờ vả mới khiêu chiến Tinh Niệm huynh, mong Tinh Niệm huynh nhẹ tay.”

Tôn Kỳ nghe lời này có chút ngạc nhiên, sau đó hần cười nhẹ gật đầu.

Đám khán giả thì ồ lên, thì ra là vậy. Tà Dao được sự nhờ vả mới khiêu chiến Tôn Kỳ, nhưng không biết ai đã nhờ vả Tà Dao, với mục đích gì?

Tà Dao thân hình thô kệch nhưng hành sự đường đường chính chính. Hần cầm trên tay một cây đại đao, vuốt nhẹ thân đao, hần nói:

“Ta là tán tu, không có thế lực chống lưng. Mỗi ngày đều là hiểm tử cầu sinh. Trong một lần vô tình có được đại đao này, nó gọi là Tà Dao. Ta coi nó như chính mạng mình nên ta cũng tự gọi là Tà Dao.”

“Nhờ có Tà Dao mà ta nhiều lần thoát hiểm khỏi chết, cũng nhờ nó mà ta mới đến được đây. Vinh quang của ta cũng là vinh quang của nó. Mong Tinh Niệm huynh đệ chỉ giáo.”

Nghe lời của Tà Dao, nhiều tên tán tu cũng cảm thấy đồng cảm.

Tôn Kỳ cũng chỉ cười cười không cho ý kiến.

Tà Dao hít một hơi sâu, múa đao phóng tới Tôn Kỳ.

Đao ảnh như vũ bão, miên man không dứt, kín không kẽ hở.

Tôn Kỳ múa thương chống lại đao ảnh.

Thương ảnh và đao ảnh chạm vào nhau, hỏa hoa bắn tung tóe, tiếng binh binh chát chát vang lên không ngừng.

Hai bên chiêu thức qua lại, không ai chiếm được ưu thế.

Tà Dao lúc này lùi xa trăm bước, huy đao tụ thế, hần cười nói:

“Ta muốn ra tuyệt chiêu. Tinh Niệm huynh đệ cẩn thận.”

Tôn Kỳ vẫn lặng yên đứng tại chỗ, không đáp lời hần.

Tà Dao khí thế dâng cao, từng luồng khí lưu xung quanh hần lưu chuyển như hóa hình thực chất, giống như những con ma xà vằn vằn. Có tiếng rít gào như âm hồn đòi mạng, như oán niệm chồng chất, có khí tức tà ác dự hoặc.

Khi thế đã tích đủ, Tà Dao cười nói:

“Chiêu này nếu như không thể đánh bại Tinh Niệm huynh thì ta xin nhận thua.”

Nói rồi, hần đạp chân phóng tới.

Tà Dao phóng thân lên cao, hai tay cầm đao từ trên trời giáng xuống, thế đao cuộn cuộn như xẻ núi chia sông.

Tôn Kỳ hoành thương ngang đầu chống đỡ.

Một tiếng keng! vang lên, khí lãng quét sạch sàn đấu.

Tôn Kỳ bị chấn lực liên tục lùi lại, Tà Dao thì dần thân tiến lên.

Khi lui được mười bước thì Tôn Kỳ ổn định lại thân hình, giữ thế cân bằng. Tôn Kỳ mở miệng:

“Ngươi chỉ có thể thôi sao?”

Tà Dao lúc này bỗng nhiên nở nụ cười tà ác, không hề giống như phong thái đường đường chính chính trước đó của hần. Tà Dao như biến thành một kẻ khác, hay nói đúng hơn là: bây giờ hần mới bộc lộ bản chất thật của mình.

“Hắc... hắc... Ta nói cho ngươi biết thanh tà đao này, trước đó được gọi là Phệ Hồn Đao. Hắc... hắc... hắc... ngươi hãy tận hưởng cảm giác bị phệ hồn đi.”

Lời của hần vừa dứt, Tà Dao lập tức đổi sắc trở nên yêu ma quỷ dị, từng tia huyết sắc chạy dọc thân đao, có khói xanh từ từ tán ra. Từng tiếng gào rít vang vọng bên tai, khói xanh đậm đặc huyền hóa thành từng khuôn mặt.

Những khuôn mặt này biểu lộ đủ trạng thái: có đau khổ, có tức giận, có hối hận, có căm thù, có sợ hãi...

Tà Dao cười quỷ dị nói:

“Đây đều là những kẻ bị Phệ Hồn Đao chém giết, thân xác của bọn chúng bị tiêu tán, nhưng chấp niệm của bọn chúng lại bị thu vào Phệ Hồn Đao, lâu dần hóa thành oán niệm. Ngươi hãy từ từ cảm nhận oán niệm của bọn chúng đi”

Từng cái đầu lâu từ lục khí dữ tợn, gào rít bay về phía Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ hừ lạnh, căng lên lồng ma khí bảo vệ. Nhưng đáng tiếc đều vô dụng.

Lục khí đầu lâu không chút cản trở xuyên qua lồng bảo vệ, bay thẳng vào đầu Tôn Kỳ.

Tà Đạo cười nói:

“Vô dụng thôi. Không gì có thể ngăn cản được oán niệm. Ngươi sẽ phải chịu đựng giày vò, ngươi sẽ phải cầu xin ta giết ngươi. Hắc... hắc... hắc...”

Tôn Kỳ nhíu mày khó hiểu, vì lúc này hắn cảm thấy... thật sự là... không có gì xảy ra.

Đang trong lúc Tôn Kỳ khó hiểu thì tiếng của Hỏa Hỏa vang lên:

“Không cần nghĩ nữa, bọn chúng đã bị tiêu diệt.”

“Bị tiêu diệt? Ngươi làm ư?” Tôn Kỳ hỏi lại.

“Không phải ta. Là cơ thể ngươi tự động tiêu diệt.” Hỏa Hỏa nói.

Tôn Kỳ ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

“Có lẽ do lúc trước, ta dung nhập thiên đạo mảnh vỡ vào cơ thể nên vạn ma bắt xâm, vạn tà khó gần.”

“Được rồi, sau này lại nghĩ nguyên nhân. Bây giờ ngươi cần xử lý tên trước mắt đã.” Hỏa Hỏa ngắt lời hắn, nói.

Tâm trí Tôn Kỳ trở lại thực tại. Tà Đạo thì vẫn đang cười khặc khặc, hắn tin tưởng lúc này thần trí Tôn Kỳ đang bị xâm lấn, chịu đủ mọi oán niệm giày vò.

Tôn Kỳ nhìn thẳng Tà Đạo, nói:

“Cười đủ chưa?”

Tà Đạo giật mình, hình như Tôn Kỳ vẫn còn tỉnh táo.

Không để hắn nghĩ nhiều, Tôn Kỳ dùng lực hất thanh đao ra. Tà Đạo chưa kịp định hồn thì thương ảnh như mưa đâm tới.

Tà Đạo căng lên lồng bảo vệ, nhưng rất tiếc vô dụng. Lồng ma khí của hắn chỉ như giấy mỏng, dễ dàng bị xuyên qua.

Phốc... phốc... phốc... mấy tiếng vang lên.

Trên thân Tà Đạo bị trăm lỗ thủng. Hắn chưa kịp hoàn hồn thì lưỡi thương lướt nhẹ chém đứt hai tay hắn. Phệ Hồn Đao rơi xuống đất.

Tà Đạo cảm thấy hoảng hốt, một nỗi sợ dâng lên trong lòng. Nhưng không đợi hắn nghĩ nhiều, một bàn tay đã bóp ngay cổ hắn, nhấc hắn lên cao.

Tà Đạo giãy giụa tay chân, hắn nghẹn họng ú ớ kêu:

“Ta... nhận... thua... Xin...tha mạng...”

Tôn Kỳ nhếch mép cười:

“Ngươi nghĩ sao mà đơn giản. Thắng thì giết ta, thua thì không sao cả.”

Tà Đạo đưa ánh mắt nhìn trọng tài như muốn cầu cứu. Vị trọng tài này lạnh lùng nhìn hắn nói:

“Chưa xuống đài, chưa tính là thua.”

Muốn kết thúc trận đấu thì chỉ có hai cách: hoặc là một bên chết, hoặc là xuống đài. Còn lại tất cả trường hợp khác đều không được tính.

Tà Đạo tuyệt vọng, đôi mắt trợn trừng, cổ hắn càng lúc càng bị siết chặt. Tà Đạo đưa ánh mắt nhìn xuống phía dưới.

Tôn Kỳ thuận theo ánh nhìn của Tà Đạo, Tôn Kỳ nhếch mép cười nói:

“Ngươi có thể chết.”

Lời vừa dứt, Tôn Kỳ mạnh tay bóp nát cổ Tà Đạo.

Tôn Kỳ nhìn đám thí sinh cười nói:

“Nửa canh giờ sau, ta cho ngươi cơ hội khiêu chiến. Nếu không ta sẽ khiêu chiến ngươi.”

Sau đó, Tôn Kỳ từ tốn trở lại trên bảo tọa.

Trong đám thí sinh lập tức xì xầm, bọn hắn hiểu được ý của Tôn Kỳ. Tôn Kỳ đã tìm ra được kẻ ra lệnh cho Tà Đạo. Và Tôn Kỳ khiêu chiến kẻ đấy.

Nhưng mà đám thí sinh lại không rõ kẻ đấy là ai? Tiếng bàn luận không ngừng, nhưng chót lại cũng chỉ có mấy cái tên như Tề Sở, Tông Chính, Quỷ Khốc... Vì chỉ có đám thiên tài này muốn tranh đệ nhất bảo tọa, cũng chỉ có bọn hắn hứa hẹn mới khiến cho Tà Đạo động lòng.

Tông Chính thấy thái độ của Tôn Kỳ thì hừ lạnh:

“Chỉ là chiến thắng một Tà Đạo mà thôi, lại khiến cho ngươi ngạo mạn như vậy.”

Sau đó các trận đấu vẫn tiếp tục diễn ra. Nhưng mà chú ý lại rơi vào nửa canh giờ sau, kẻ mà Tôn Kỳ muốn khiêu chiến là ai? Liệu đây có phải là trận cường cường quyết đấu giữa hai thiên tài?

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 185: Phá luật

Nửa canh giờ trôi qua, Tôn Kỳ từ trên bảo tọa bước xuống, lãnh đạm nói:

“Lên đây đi!”

Đám thí sinh bốn mắt nhìn nhau, không hiểu Tôn Kỳ là đang gọi ai?

Nhiều ánh mắt dồn về phía bọn Tông Chính, Tề Sở... làm cho Tông Chính khó chịu, hắn hừ lạnh, muốn bước lên sân đấu dạy cho Tôn Kỳ một bài học.

Nhưng đúng vào lúc này có một thân hình yếu đuối, nhẹ nhàng mờ ảo, lướt qua Tông Chính, bay lên sân đấu.

Khi nhìn thấy rõ bóng hình này thì tất cả đều ngạc nhiên, thì ra là nàng. Bạch Minh Minh, huyền thuật vô song.

“Thật sự là nàng sao? Ta lại nghĩ là Tông Chính.”

“Không ngờ là nàng sau lưng sai khiến Tà Đạo.”

“Bạch tiểu thư trước đó điệu thấp, ta còn nghĩ rằng Bạch tiểu thư không muốn tranh vị trí đệ nhất.”

“Chỉ sợ là giả tượng để làm ngư ông đắc lợi.”

“Hiện nay đã đến giai đoạn cuối, ai là ngư ông, ai là trai cò? Sẽ biểu hiện rõ.”

Bạch Minh Minh đứng tại trên sân thu hút mọi ánh nhìn, mỗi động tác cử chỉ của nàng đều khiến kẻ khác luân hãm. Bạch Minh Minh nhẹ cười nói:

“Công tử đệ bụng chuyện Tà Đạo sao? Nếu vậy, ta ở đây xin chấp tay tạ lỗi.”

Tôn Kỳ lắc đầu cười nói:

“Đã tính toán ta thì phải chịu hậu quả. Ra tay đi!”

Đúng vào lúc này, có một giọng nói sau lưng Tôn Kỳ vang lên:

“Tiểu nữ đã ra tay!”

Tôn Kỳ quay đầu thì thấy một Bạch Minh Minh khác sau lưng mình, Tôn Kỳ thầm kêu: huyền thuật thật cao minh.

Chưa kịp làm ra phản ứng thì khung cảnh xung quanh lập tức thay đổi, Tôn Kỳ thấy mình đang đứng trên một thảo nguyên xanh tươi, gió mát thổi nhẹ.

Tôn Kỳ đảo mắt nhìn xung quanh cảnh giác, hắn biết mình đã trúng huyền thuật của đối phương.

Thì ra ngay từ khi đặt chân lên sân đấu Bạch Minh Minh đã thi triển huyền thuật, dài dòng nói chuyện với Tôn Kỳ chỉ là câu giờ.

Vút! Một tiếng. Một mũi tên từ một góc khuất của Tôn Kỳ bắn tới.

Tôn Kỳ xoay lưng, phất nhẹ cây thương đánh tan mũi tên. Mũi tên hóa thành làn khói, nhẹ tiêu tán. Tôn Kỳ nhú mày.

“Là huyền thuật huyền hóa ra.”

Sau đó là nhiều tiếng vút... vút... vang lên. Mưa tên dày đặc bắn về phía Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ không dám lơ là cảnh giác, hấn múa thương liên tục, đánh tan mưa tên. Nhưng mà cho dù hấn có cố gắng thế nào đi chăng nữa thì vẫn không thể đánh tan hết mũi tên.

Những mũi tên lọt lưới bay đung vào lồng ánh sáng thì lập tức tan rã như làn khói, nhưng mà cũng có tiếng keng keng vang lên, lồng bảo vệ rung rinh gọi sóng.

Tôn Kỳ trầm nghĩ: quả nhiên trong giả có thật, nếu không cẩn thận rất dễ bị đánh lén.

Đúng vào lúc này khung cảnh lại thay đổi, trở thành hoang mạc, gió nóng thổi tạt vào mặt, từng cơn bão cát mịt mù che trời.

Bão cát như muốn xé nát thân hình Tôn Kỳ, nhưng mà Tôn Kỳ cảm thương tại chỗ, bất động vĩnh hằng.

Lại một lúc sau đổi sang đầm lầy, ứ khí bốc lên, mùi bùn đất trộn lẫn với mùi xác chết phân hủy. Một đàn muỗi khổng lồ che khuất bầu trời, vo ve bay tới chỗ Tôn Kỳ.

Từng con muỗi to như nắm tay, hình thù quái dị, chân mọc gai nhọn, kim chích dài sắc. Bọn chúng không ngừng bu lại, đâm vào trong lồng bảo vệ.

Tôn Kỳ phát tay, một ngọn lửa bay ra thiêu rụi tất cả đám muỗi.

Khung cảnh lập tức thay đổi, Tôn Kỳ thấy mình đang ở trong chiến trường.

Xác chết đầy đất, máu chảy thành dòng, binh khí ngổn ngang vỡ nát.

Có một tên tàn binh khi phát hiện Tôn Kỳ thì xông tới chém giết. Tôn Kỳ một thương đâm nát đầu hấn nhưng mà sau đó rất nhiều tên lính chú ý bên này.

Bọn chúng liên tục lao tới Tôn Kỳ hô chém đòi giết. Tôn Kỳ múa thương càng nhanh, như chiến thần trong quân, không ai có thể chịu quá hai thương của hấn.

Nhưng mà cho dù hấn có giết nhiều đến đâu thì vẫn luôn có kẻ liều mạng xông tới, liên miên không dứt.

Tôn Kỳ mặc dù dũng mãnh nhưng liên tục chiến đấu cũng khiến cho hấn cảm thấy mệt mỏi.

Từ sáng cho đến tối rồi lại đến sáng, Tôn Kỳ dường như đã đi đến giới hạn, thương trong tay cho hấn cảm giác nặng nề khó nâng lên nổi. Tôn Kỳ dường như muốn gục ngã.

Lúc này có một tên lão binh cụt tay, miệng cười gian ác, hấn trong tay cầm một cây tàn đao chém vào gáy Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ bất chợt quay đầu, nhếch mép cười nói:

“Chờ ngươi đã lâu.”

Khí thế của Tôn Kỳ đột nhiên bộc phát, quét sạch bộ dáng ẻo lả lúc trước. Mũi thương nhanh như chớp đâm về phía ngực tên lão binh.

Tên lão binh giật mình, cảm giác được cực độ nguy hiểm, hấn vội đạp chân lùi ra sau.

Nhưng mà đã trễ, mũi thương bộc phát tốc độ đâm thẳng vào ngực của tên tàn binh. Mũi thương đâm vào được ba tấc thì bị một vật gì đó cứng rắn chặn lại, tạo ra chấn lực khiến tên lão binh bắn thẳng lên cao.

Huyền ảnh tan biến, Tôn Kỳ lại đứng trên sân đấu, lão binh kia biến hóa trở lại thành Bạch Minh Minh.

Nàng bay rớt ra khỏi sân đấu, loạng choạng ngã xuống, mấy chục bước sau mới ổn định được thân hình. Nàng ôm ngực, che miệng, khục khục ho ra vài ngụm máu khi.

Bạch Minh Minh ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn Tôn Kỳ. Sau đó nàng ngồi xuống, tận lực khôi phục thương thế.

Tôn Kỳ bước trở lại trên bảo tọa, thần thái lạnh nhạt.

Lúc này giọng Hóa Hóa vang lên:

“Huyền thuật kia không thể làm khó được ngươi, ngươi vì sao còn tỏ ra bị trúng huyền thuật?”

Tôn Kỳ gật đầu nói:

“Quả thật không làm khó được ta. Nhưng ta muốn thử giới hạn của huyền thuật.”

“Ngươi muốn suru hồn năng, đoạt ma pháp?” Hỏa Hỏa hỏi.

“Đúng vậy! nhưng đáng tiếc không thể.” Tôn Kỳ trả lời.

“Vì sao?” Hỏa Hỏa hỏi lại.

“Trên thân nàng có thủ đoạn bảo mệnh. Khi ta thử ra sát chiêu thì có một cỗ sức mạnh cực lớn tự động hộ chủ. Nếu ta đoán không sai thì có thể do một vị Hợp Nhất cảnh nào đó thi triển thủ đoạn bảo vệ nàng ta. Bình thường sẽ không được kích hoạt, chỉ khi nguy hiểm đến tính mạng thì mới bị kích hoạt.”
Tôn Kỳ phân tích trả lời.

Trên bảo tọa Tôn Kỳ cùng Hỏa Hỏa âm thầm trao đổi. Tại phía dưới thì cả khán giả lẫn các thí sinh đều sững sờ với kết quả.

Bạch Minh Minh trước đó biểu hiện rất ưu tú, nàng dường như không tốn nhiều sức để đánh bại đối thủ. Nhưng mà trận đấu vừa rồi với Tôn Kỳ lại triệt để bị đánh bay.

Thực lực của Tôn Kỳ rất mạnh, không hề giống như biểu hiện bên ngoài. Bây giờ bọn họ đã dám khẳng định Tôn Kỳ giả heo ăn thịt hổ.

Đám Tề Sở nhìn Tôn Kỳ với ánh mắt đầy cảnh giác, Tôn Kỳ đem cho bọn hắn áp lực không nhỏ.

Đám Tề Sở cảm thấy không thể đợi làm ngư ông đắc lợi được nữa, bọn hắn lần lượt lên đài lấy lại bảo tọa.

Nửa canh giờ nghỉ của Tôn Kỳ trôi qua, Tôn Kỳ lập tức bước xuống sân đấu.

Tôn Kỳ chỉ vào bảo tọa thứ ba, quát:

“Cút xuống đây!”

Ngồi trên bảo tọa thứ ba là Tông Chính, ánh mắt hắn giật giật, lời của Tôn Kỳ có chút quen. Tôn Kỳ không chờ hắn khiêu chiến mà chủ động khiêu chiến hắn trước.

Tông Chính thấy Tôn Kỳ đánh bại Bạch Minh Minh thì có chút e ngại nhưng mà hắn cũng không sợ chiến. Tông Chính hừ lạnh:

“Đây là ngươi tự tìm đường chết!”

Nói rồi Tông Chính động thân pháp, Tông Chính biến mất tại chỗ, vô thanh vô tức.

Tôn Kỳ không hoang mang vung ra một đấm vào bên trái.

Ầm! vang một tiếng. Một bóng hình bắn ngược ra sau, chính là Tông Chính. Hắn ổn định lại thân hình cách Tôn Kỳ hai trăm bước chân.

Sắc mặt Tông Chính trầm mặc vì vừa rồi va chạm, hắn biết lực lượng của Tôn Kỳ hoàn toàn vượt trội qua hắn, đáng sợ hơn là Tôn Kỳ có thể bắt được tốc độ của hắn.

Tông Chính tất nhiên là không chỉ có bằng đó thực lực.

Tông Chính vận ma pháp, bước ra một bước, sau lưng hắn để lại một bóng hình. Tông Chính bước ra chín bước để lại chín bóng hình.

Tông Chính và chín phân thân của hắn đan xen, từ các hướng bao vây Tôn Kỳ.

Mười thân ảnh của Tông Chính đồng loạt lao lên tấn công Tôn Kỳ, không thể phân biệt được ai thật ai giả.

Nhưng mà chỉ thấy Tôn Kỳ nhếch mép cười, đối với hắn đây chỉ là trò vật, dưới thần thức của hắn thì mọi thứ đều rõ ràng.

Tôn Kỳ vùng thương đâm thẳng về một phía. Tông Chính lập tức hoảng hốt, vì mũi thương tấn công đúng bản thể của hắn. Tông Chính vội vàng lấy chùy thủ đỡ mũi thương.

Keng! Lên một tiếng kim loại va chạm, hỏa hoa bắn tung tóe. Tông Chính bay ngược ra sau. Tông Chính loạng choạng giữ vững bước chân. Chưa kịp ổn định thì một mũi thương sắc nhọn đã đi đến trước mặt hắn.

Tông Chính sai bước, dịch chuyển thân hình, nhưng mà mũi thương kia vẫn theo sát hắn.

Tông Chính hừ lạnh, muốn so tốc độ với hấn sao?

Tông Chính lóe lên sau đó biến mất tại chỗ, tốc độ nhanh đến cực hạn. Nhưng mà hấn hoảng hốt phát hiện mũi thương vẫn đi theo sau hấn, khoảng cách không hề được kéo gần.

Trên sân đấu, Tôn Kỳ và Tông Chính hóa thành hai bóng ảnh đuổi sát lấy nhau, liên tục va chạm. Nhanh đến mắt thường khó mà nhìn rõ.

Tiếng kim loại va chạm keng... keng... vang lên, hỏa hoa bắn tung tóe.

Chỉ một lúc lâu sau, Tông Chính liền không chịu nổi cường độ va chạm này.

Ầm! một tiếng. Tông Chính rơi đập xuống sàn, sắc mặt tái mét, không ngừng ói ra mả khí, toàn thân bất động.

Tôn Kỳ từ trên cao hạ xuống, mũi thương chỉ xéo, chậm bước tới chỗ Tông Chính như từ thần đòi mạng.

Tông Chính sợ phát khiếp, run rẩy nói:

“Ta... nhận thua...”

Nhưng mà Tôn Kỳ vẫn không ngừng bước chân, Tông Chính biết nhận thua thôi là chưa đủ, hấn lôm côm bò dậy, cố lết xuống sàn đấu.

Nhìn thấy cảnh này, tất cả thí sinh đều là lạnh ngắt, Tông Chính trước đó bao nhiêu cường thế, bao nhiêu bá đạo, hấn không thềm để Tôn Kỳ trong mắt, nhiều lần quát mắng Tôn Kỳ cút xuống. Hiện nay, Tông Chính chỉ mong mình cút xuống sàn đấu thật nhanh.

Tôn Kỳ không muốn dài dòng, vung thương lên nhắm thẳng đầu đối phương mà tiến.

Khi mũi thương chỉ cách đầu Tông Chính một tấc thì... ầm! một tiếng.

Tôn Kỳ bắn ngược ra sau, loạng choạng chống thương giữa vũng thân hình. Tôn Kỳ bịt miệng, nhưng mà không chịu được. Oa! Lên một tiếng, phun ra một ngụm mả khí.

Tông Chính lúc này được một luồng kinh lực cuốn xuống sân đấu.

Toàn trường im lặng, bất ngờ với sự việc xảy ra. Tất cả đôi mắt nhìn lên đài cao.

Một giọng nói sang sảng vang lên, không ai khác chính là Tông gia gia chủ:

“Tông Chính nhận thua. Trận đấu kết thúc được rồi.”

Thành chủ thành Hắc Liên nhú mày nói:

“Ngươi phá luật.”

“Ta sẽ bồi thường.” Tông gia chủ nhẹ nhàng đáp lại.

Thành chủ nghe vậy thì gật đầu, cũng không lại truy cứu. Thành chủ không có ý kiến các vị đại lão khác cũng không có ý kiến, Công Tôn Độ muốn nói gì đó nhưng sau đó lại thôi.

Mấy vị đại lão không có ý kiến thì đám khán giả và thí sinh càng không dám mở lời chấp vấn.

Tôn Kỳ đứng giữa sân đấu, mắt nhìn trông trực trên đài cao, nhưng mà mấy vị đại lão không thềm liếc hấn đến nửa cái.

Tôn Kỳ thu hồi ánh mắt, quay lưng bước lên bảo tọa chữa thương.

Nhìn bóng lưng kia không ai biết được trong lòng Tôn Kỳ đang nghĩ gì. Oán giận sao? Tức giận sao? Cảm thấy bất công sao? Muốn báo thù sao?

Mặc kệ người nghĩ gì. Đây chính là Ma giới. Luật lệ chỉ áp dụng cho kẻ yếu. Công bằng chỉ dùng an ủi kẻ thất bại.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 186: Vào Tiến Hóa bí cảnh

Thời gian nghỉ vừa hết, Tôn Kỳ lại bước xuống sân đấu, hần đưa ngón tay chỉ Liên Thành Tú.

“Ngươi! Xuống đây.”

Liên Thành Tú nhũn mảy, Tôn Kỳ vậy mà dám khiêu chiến hần. Tôn Kỳ đánh thắng Tông Chính, nhưng lại bị một kích của Tông gia chủ đã thương, tuy chỉ là một kích vô tâm của Hợp Nhất cảnh nhưng mà cũng không thể coi thường.

Liên Thành Tú ánh mắt như kiếm, lướt xuống sân đấu, hần lạnh giọng nói:

“Ta không phải Tông Chính hay Liên Thành Bích. Ngươi khiêu chiến ta chính là sai lầm lớn nhất trong đầu ngươi.”

“Thật lắm lời!” Tôn Kỳ chỉ đáp lại hần một câu.

Sau đó Tôn Kỳ đạp bước tiến tới.

Liên Thành Tú huy kiếm, ánh kiếm giăng trời như xẻ mây xé gió, sắc bén vô cùng, chạm vào tất bị chém.

Tôn Kỳ siết chặt nắm đấm, một đấm đấm tới như cuồng phong rít gào.

Kiếm nhận vỡ nát, không chịu nổi một tức thời gian.

Liên Thành Tú hoảng hốt, hần không thể ngờ kiếm nhận mà hần giăng ra không chịu nổi một đòn, vỡ nát như thủy tinh. Nắm đấm của Tôn Kỳ đã đến trước mặt hần, Liên Thành Tú chỉ có thể hoành kiếm chắn trước ngực.

Nắm đấm của Tôn Kỳ thẳng tiến không lùi, đánh thẳng lên thanh kiếm.

Răng rắc! tiếng vang lên. Thanh kiếm cũng chỉ chịu được một tức thời gian rồi vỡ nát, mảnh vụn kiếm tung tóe.

Liên Thành Tú lúc này cảm thấy sợ hãi tột cùng, nhưng mà không có thời gian cho hần suy nghĩ. Nắm đấm của Tôn Kỳ đã nện thẳng vào ngực hần.

Liên Thành Tú như điều đứt dây bay ngược ra sau, trong miệng ọc ra từng ngụm ma khí.

Thân hình của Liên Thành Tú còn đang trên không chưa kịp rơi xuống, thì Tôn Kỳ động thân pháp, hần đã đứng chờ sẵn tại vị trí Liên Thành Tú rơi xuống.

Không chút chần chừ, Tôn Kỳ lại giáng một đấm vào lưng của Liên Thành Tú, khiến hần chưa kịp chạm đất đã phải bay ngược lên.

Không đợi Liên Thành Tú rơi xuống, Tôn Kỳ lại tung nắm đấm, đánh hần bay ngược lên.

Nắm đấm của Tôn Kỳ rất vừa phải, không khiến Liên Thành Tú chết được nhưng mà lại khiến cho hần đau đến chết đi sống lại, đau đến mức mở miệng nhận thua cũng không nổi.

Nhìn thấy cảnh Tôn Kỳ đánh Liên Thành Tú, đám thí sinh và khán giả ánh mắt sợ hãi, không ngờ Tôn Kỳ mạnh như vậy, mạnh tuyệt đối, Liên Thành Tú ngay cả tư cách phản kháng cũng không có.

Trên đài cao, các vị đại lão ánh mắt co quắp, đây là muốn dùng Liên Thành Tú trút giận sao?

Liên gia gia chủ tất nhiên là không nhìn được, hần vỗ bàn đứng dậy quát:

“Đủ rồi!”

Tôn Kỳ liếc hần nói:

“Hần chưa chết cũng chưa nhận thua!”

“Ta nói đủ rồi!” Liên gia chủ quát một lần nữa. Hần vung tay, cuồng phong kéo tới.

Cuốn lấy Liên Thành Tú xuống sân đấu, đồng thời đánh bay Tôn Kỳ.

Thành chủ lạnh nhạt nói:

“Ngươi phá luật.”

“Ta sẽ bồi thường.” Liên gia chủ đáp lại.

Cũng giống như chuyện của Tông Chính trước đó, các vị giả chủ khác vẫn giữ thái độ như cũ. Đám khán giả và thí sinh thì càng không dám nhiều lời.

Đám thành chủ và đám gia chủ khi nhìn thấy Liên gia chủ đứng lên hần là đoán được Liên gia chủ sẽ phá luật nhưng mà bọn hần vẫn không hành động.

Đây rõ ràng là dụng túng cho Liên gia chủ phá luật, vì chính bọn hắn cũng đã từng phá luật.

Thứ bọn hắn muốn chỉ là lợi ích được bồi thường, còn Tôn Kỳ, bọn hắn không một chút quan tâm.

Kẻ có lý do để lên tiếng vì Tôn Kỳ nhất là Công Tôn Độ nhưng mà hắn vẫn giữ thái độ im lặng.

Tôn Kỳ gian nan chống tay bò dậy, ma khí chảy dài từ mép xuống, hắn lấy tay lau đi vết ma khí, hắn lê bước trở lại đệ nhất bảo tọa. Nhìn bóng lưng Tôn Kỳ, tất cả có cảm giác thê lương bi ai, nhưng có thể làm gì đây? Đây chính là Ma giới, chỉ có nắm đầm lớn mới có quyền nói chuyện.

Tôn Kỳ ngồi trên bảo tọa an tĩnh dường như. Giọng Hòa Hòa vang lên trong đầu hắn:

“Ngươi tội gì phải làm vậy?”

“Chỉ là một thoáng tức khí xông lên đầu. Ta muốn tìm một cái trút giận, nhưng không ngờ sự việc càng tồi tệ hơn.” Tôn Kỳ cười khổ đáp.

“Ta hiểu được.” Nói xong lời này Hòa Hòa lại không nói nữa.

Tiếp sau đó các trận đấu tranh bảo tọa vẫn diễn ra, bảo tọa của Liên Thành Tú nhanh chóng có kẻ ngồi vào.

Thời gian nửa canh giờ nghỉ của Tôn Kỳ đã hết, có mấy kẻ đang phân vân không biết có nên khiêu chiến Tôn Kỳ.

Sức chiến đấu đáng sợ của Tôn Kỳ còn bày ra đó nhưng mà hai lần bị Hợp Nhất cảnh làm bị thương, cũng không đơn giản ngồi xuống nửa canh giờ điều dưỡng là khỏi.

Đúng vào lúc này, có một kẻ nhảy lên sân đấu chỉ thẳng Tôn Kỳ nói:

“Ta khiêu chiến...”

Lời của hắn còn chưa dứt thì Tôn Kỳ đã biến mất tại chỗ, sau đó là tiếng phốc! vang lên. Đầu của tên này vỡ nát.

Tôn Kỳ từ từ thu lại nắm đầm, nhìn Tề Sở nói:

“Muốn đánh thì lập tức xuống, nếu sợ thì ngồi im cho ta.”

Tề Sở nghe lời này thì mặt hơi tái, với tính cách của hắn xưa nay thì hắn nhất quyết sẽ đánh với đối phương một trận, nhưng mà hôm nay trước mặt Tôn Kỳ, hắn lại không dám.

Hắn sợ. Lần đầu tiên trong đời hắn sinh ra sợ hãi với một đối thủ cùng cấp.

Tề Sở ngón tay run nhẹ, sợ hãi từ trong bản năng của hắn, khó mà khống chế được. Trước đó, hắn quả thật còn muốn tranh với Tôn Kỳ đệ nhất bảo tọa, vậy nên hắn mới cho thuộc hạ thử Tôn Kỳ, xem Tôn Kỳ còn bao nhiêu sức chiến đấu.

Nhưng mà thấy được hành động của Tôn Kỳ, hắn triệt để chết đi tham vọng đệ nhất bảo tọa. Thậm chí lúc này hắn ước gì mình không phải ngồi đệ nhị bảo tọa.

Bảo tọa này quá gần Tôn Kỳ, cho hắn cảm giác như ngồi cạnh tử thần.

Nhiều kẻ có cùng ý nghĩ như Tề Sở nhưng cũng có kẻ lại nghĩ khác, cho rằng Tôn Kỳ đèn dầu đã cạn, Tôn Kỳ nhanh chóng giải quyết đối thủ chính là để chấn nhiếp những kẻ còn lại, nói rõ Tôn Kỳ bị trọng thương rất nặng, đã đến giới hạn.

Và kẻ có suy nghĩ như vậy đã ra sân, chính là Mộc Phá Thanh của phủ thành chủ. Hắn tin tưởng nếu như hắn đoán đúng thì hắn có thể lấy được đệ nhất bảo tọa, không chỉ là vinh hạnh cho hắn mà còn là vinh danh cho phủ thành chủ. Nếu như hắn sai, hắn tin tưởng thành chủ có thể ra tay cứu hắn. Dù sao hai vị gia chủ kia phá luật được, thành chủ há lại không thể.

Mộc Phá Thanh quát lớn:

“Ta khiêu chiến Tinh Niệm.”

Chỉ “Tinh Niệm” vừa phun ra xong thì thân hắn đã thành cái sán, bị vô số thương ảnh đâm thủng.

Thành chủ đang nhấc tay lên lại từ từ hạ xuống, hắn đã không kịp ra tay cứu Mộc Phá Thanh. Trên khóe mắt hắn nổi lên gân xanh, hiển nhiên là hắn đã tức giận, nhưng rất nhanh hắn lại trở lại như thường. Hắn dù sao cũng là bá chủ một khu, không dễ nổi giận.

Nhìn Tôn Kỳ trở lại bảo tọa. Bóng hình vô địch của Tôn Kỳ khắc sâu vào tâm trí Tề Sở, hắn và nhiều thí sinh khác triệt để tin tưởng Tôn Kỳ vô địch, không thể đánh bại.

Nhưng mà vẫn có nhiều kẻ lại nghĩ Tôn Kỳ đã đến giới hạn, lúc trước Tôn Kỳ dùng nắm đầm bây giờ phải dùng đến thương, phải chăng Tôn Kỳ đã sắp chịu không nổi.

Bọn hần chưa bị đánh thì chưa chết tâm. Lúc này lại có một kẻ bước lên đài, chính là Quý Khốc.

Hắn bước lên đài cũng không mở miệng trực tiếp khiêu chiến mà lại dài dòng câu giờ:

“Ta là Quý Khốc đến từ Vô Minh thương hội, hôm nay được cùng các vị anh tài đối chiến thật khiến ta vinh hạnh...”

Hắn dài dòng câu giờ mục đích là để bố cục, mỗi bước chân của hắn đều để lại một ấn ký trên sàn đấu. Hắn đã bước được mười tám bước, chỉ còn lại hai bước thì trận thế hoàn thành. Nhưng đúng vào lúc này...

Phốc! một tiếng vang lên.

Đầu của Quý Khốc từ từ trượt xuống cổ. Quý Khốc đôi mắt mờ mịt không hiểu chuyện gì, chỉ nghe có một giọng nói vang vọng quanh tai.

“Ta khiêu chiến ngươi.”

Trong ánh mắt mờ dần, hắn nhìn thấy một bóng hình quay lưng về phía hắn, đang chậm bước lên đệ nhất bảo tọa.

Thân hình Quý Khốc đổ xuống, tiêu biến hoàn toàn thành ma khí.

Từ đó về sau lại không có kẻ dám khiêu chiến Tôn Kỳ.

Vòng thi xếp hạng sau đó kết thúc, Tôn Kỳ giữ đệ nhất bảo tọa, Tề Sở thứ hai, Hỏa Bái Nhiên thứ ba,...

Tông Chính, Bạch Minh Minh, Liên Thành Tú sau khi trị liệu cũng quay lại nhóm mười.

Tiếp theo là phần trao thưởng, Tôn Kỳ nhận được một lọ mười viên Tạo Thể đan.

Trên đài cao, Nghệ gia chủ lúc này lên tiếng:

“Thi tuyển vòng này, thương vong vượt quá những lần trước, ta đề nghị tổ chức một trận vé vốt để bổ sung đủ một trăm thí sinh.”

Các vị đại lão nghe lời đề nghị đưa ánh mắt nhìn nhau, sau đó lần lượt gật đầu.

Lần này số lượng thí sinh bị giết quá nhiều, viễn siêu các lần trước. Bởi vậy bọn hần quyết định mở thêm vòng vé vốt để lấy đủ một trăm thí sinh. Điều này cũng là có lợi cho thể lực của bọn hần.

Tất cả những điều này đã không còn liên quan đến Tôn Kỳ, hắn bước ra khỏi đấu trường.

Lúc này Trường Mi đã đứng sẵn đợi hắn. Nhìn thấy Tôn Kỳ, Trường Mi bức xúc nói:

“Bọn hần thật là quá đáng! Nếu như có Đại ca ở đây thì bọn hần sao dám ăn hiếp ngươi.”

Tôn Kỳ cười nhạt lắc đầu nói:

“Chuyện đã qua rồi thì thôi. Dù sao Đại ca cũng không bao giờ xuống núi.”

Trường Mi vẫn còn tức giận, mắng mỏ lung tung. Nhưng mà ẩn sâu trong đôi mắt hắn là sự vui mừng, vì hắn đã đặt cược rất nhiều cho Tôn Kỳ giành vị trí thứ nhất, và bây giờ hắn nhận được gấp mấy lần tiền bồi thường.

Hắn tức giận mấy tên đại lão kia vì bọn hần suýt nữa giết Tôn Kỳ, khiến hắn thua bạc.

Tôn Kỳ trở lại Vĩnh Lạc Sơn Cư chờ đợi tĩnh dưỡng.

Một thoáng thời gian qua đi đã là mười ngày sau.

Hôm nay, Tiến Hóa bí cảnh chính thức mở ra. Một trăm thí sinh đã có mặt tại một quảng trường pháp trận lớn.

Tôn Kỳ liếc mắt nhìn quanh thì có chút ngạc nhiên vì hắn thấy cả Nghệ Cơ.

Hai chị em Nghệ Cơ, Nghệ Nguyệt bắt gặp ánh nhìn của hắn thì bước qua chào hỏi.

Nói chuyện một lúc, Tôn Kỳ mới biết, sau khi hắn rời đi, Nghệ Cơ tham gia thi đấu vé vốt và với thực lực của nàng không khó để kiếm được một tấm vé.

Tôn Kỳ cũng nhân cơ hội này hỏi Nghệ Cơ về Tiến Hóa bí cảnh. Hắn trước đó chỉ biết đi vào Tiến Hóa bí cảnh có cơ hội tạo thể nhưng cụ thể thế nào hắn lại không biết được.

Nghệ gia dù sao cũng là đại gia tộc thành Hắc Liên, thông tin của bọn hắn nhiều lắm, chuyện gì có thể nói, Nghệ Cơ đều nói cho Tôn Kỳ biết.

Đúng vào lúc này, từng đường hoa vân pháp trập sáng lên, tiếng ông ông vang lên.

Một vị lão giả lớn tiếng nói:

“Tiến Hóa bí cảnh sắp mở, các ngươi chuẩn bị bước vào vị trí.”

Tiến Hóa bí cảnh là tự hành vận động, không có ai điều khiển. Một trăm năm mở ra một lần, thời gian mở ra là ba tháng, chỉ cho phép một trăm Luyện Linh cảnh đi vào. Khi hết thời gian sẽ tự động bị truyền ra ngoài.

Các thí sinh lần lượt bước vào trong pháp trận, sau đó bị ánh sáng pháp trận cuốn lấy biến mất.

Tôn Kỳ cũng theo chân bọn họ bước vào pháp trận.

Một luồng ánh sáng chói mắt bao trùm toàn thân hắn. Khi hắn mở mắt ra thì khung cảnh trước mắt đã thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Sơ lược Tiến Hóa bí cảnh

Trước mắt Tôn Kỳ đồi núi trùng điệp liên miên không dứt, kéo dài tới tận chân trời.

Trên mỗi ngọn đồi hoặc núi đều có pháp trận bảo vệ, trên đỉnh là một cột ánh sáng, màu sắc khác nhau.

Theo như lời của Nghệ Cơ thì trên đỉnh mỗi ngọn đồi hoặc núi cất chứa một bộ cơ thể, xung quanh có bố trí pháp trận bảo vệ.

Các thí sinh phải vượt qua các trận pháp bảo vệ để lên núi, sau đó tiếp nhận thử thách, nếu như có thể vượt qua thì sẽ lấy được bộ cơ thể trên đỉnh.

Thí sinh lấy được bộ cơ thể đó nhưng cũng chưa chắc phù hợp dùng làm phụ thể.

Các thí sinh có thể dựa vào màu sắc mà đỉnh núi tỏa ra để phán đoán tương đối như: cột sáng màu đỏ thì bộ phụ thể đó thích hợp cho hỏa tu, cột sáng màu lam thì bộ phụ thể đó thích hợp cho thủy tu, cột sáng màu lục thì bộ phụ thể thích hợp cho độc tu... tất nhiên là không hoàn toàn chính xác.

Đỉnh càng cao, càng đến gần trung tâm thì chất lượng của bộ phụ thể càng cao.

Trên các đỉnh đồi, núi không phải cái nào cũng có cột sáng. Nếu đỉnh đồi, núi không có cột sáng chứng tỏ bộ phụ thể trên đó đã bị mang đi.

Trong khi Tôn Kỳ vẫn đang trầm ngâm làm quen với tình hình hiện tại, thì liên tục có bóng hình được truyền tống vào trong bí cảnh. Bọn hắn vừa xuất hiện thì lập tức phóng thân hình đến khu vực trung tâm.

Tôn Kỳ không vội vàng, hắn chọn đại một ngọn đồi gần đó thử nghiệm.

Khi vừa bước vào chân đồi, Tôn Kỳ bỗng nhiên cảm thấy áp lực đè lên vai. Nhưng mà Tôn Kỳ vẫn thoải mái bước đi, áp lực này còn chưa khiến hắn bận tâm.

Tôn Kỳ không mấy khó khăn bước lên đỉnh đồi.

Tại trên đỉnh đồi có một pháp trận tỏa hào quang, huyền hóa ra hình một con bò sát màu hoàng kim, răng sắc nhọn, lưỡi dài đỏ hồng, vảy vàng óng ánh. Thì ra là một con Hoàng Kim Cự Tích.

Không một dấu hiệu báo trước, Hoàng Kim Cự Tích xông lại tấn công Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ không hoang mang, hắn vùng nắm đấm vào đầu con Hoàng Kim Cự Tích, đánh nát đầu con bò sát.

Con Hoàng Kim Cự Tích toàn thân tan rã hóa thành những đốm kim quang phân tán.

Lòng ánh sáng mở ra, bên trong là xác của con Hoàng Kim Cự Tích.

Tôn Kỳ bước lại gần vuốt ve xác con bò sát, thầm nói: thì ra phụ thể là như vậy.

Con Hoàng Kim Cự Tích này khi còn sống tương đương với Tạo Thế cảnh tam trọng, nếu dùng bộ phụ thể này để tạo thế thì tu vi cao nhất cũng chỉ

khoảng Tạo Thế tạm trọng đến tứ trọng, không thể cao hơn. Sở trường của Hoàng Kim Cự Tích này là thổ thuộc tính, vậy nên lúc lên đồi, Tôn Kỳ mới cảm thấy áp lực nhẹ nhàng.

Nếu chọn Hoàng Kim Cự Tích làm phụ thể, Tôn Kỳ hẳn là cũng có được thiên phú thổ thuộc tính.

Chất lượng của bộ phụ thể này tương đối thấp, hèn gì được đặt trên ngọn đồi, bìa ngoài. Thử thách để lấy được bộ phụ thể cũng không quá khó.

Tôn Kỳ sau khi kiểm tra một hồi phụ thể thì quay lưng bỏ đi. Nói đùa! Hẳn làm sao có thể dùng một bộ phụ thể kém cỏi như vậy để tạo thế.

Sau khi Tôn Kỳ bước đi không lâu, pháp trận trên đồi lại khôi phục như cũ, chờ đợi kẻ đến tiếp theo.

Theo như quy định của Tiên Hóa bí cảnh, mỗi kẻ chỉ được chọn một bộ phụ thể, nếu chọn xong sẽ lập tức bị truyền tống ra ngoài. Lúc này Tôn Kỳ mới chỉ xem xét xác Hoàng Kim Cự Tích nhưng chưa thu lại, nên cũng không bị truyền tống ra ngoài.

Tôn Kỳ lại chọn một ngọn núi thử nghiệm.

Ngọn núi này không khí nóng rực, giống như một ngọn núi lửa sắp bùng nổ. Nhưng mà vẫn không làm khó được Tôn Kỳ.

Trên đỉnh núi một con hỏa điều đang bay lượn, hót vang tầng trời. Vừa thấy Tôn Kỳ thì nó lập tức nhào tới.

Tôn Kỳ lấy tay làm đao, vung tay bổ xuống chém đứt đầu con hỏa điều.

Lông ánh sáng mở ra, bên trong là xác một con hỏa điều, lông vũ sáng rực màu đỏ lửa.

Tôn Kỳ lượn quanh xác con hỏa điều xem xét. Một lúc sau đó, hắn lại rời bỏ ngọn núi này.

Đi được một lúc, Tôn Kỳ thấy phía trước có hai tên đang đánh nhau, thì ra một chúng đang tranh một bộ phụ thể.

Thấy Tôn Kỳ lại gần, cả hai tên ngừng chiến, nhìn Tôn Kỳ với ánh mắt đầy cảnh giác.

Tôn Kỳ thì có chút tò mò, hai tên này ở đây đánh nhau thì hẳn là bộ phụ thể trên núi rất tốt, hắn cũng muốn lên xem một chút.

Hai tên này thấy Tôn Kỳ bước lên ngọn núi thì sắc mặt hơi tái, đang suy nghĩ xem có nên đánh đuổi Tôn Kỳ nhưng rất nhanh bọn chúng liền gạt bỏ đi suy nghĩ đấy. Nhớ lại hình ảnh Tôn Kỳ chiến đấu, bọn hắn còn sợ run.

Khi Tôn Kỳ bước lên đỉnh núi, hắn thấy được bóng hình một tên đàn ông trung niên, tóc đỏ râu đỏ, thân hình lực lưỡng, làn da như gang thép đúc thành, ánh mắt dữ tợn, có sáu cánh tay.

Nhìn thấy Tôn Kỳ, tên trung niên liền hét lớn xông tới.

Tôn Kỳ vung tay một đám, đánh thủng ngực tên trung niên. Hình ảnh tên trung niên liền tan biến.

Hai tên kia thấy cảnh này thì ánh mắt co rút, cũng may bọn chúng không ra tay với Tôn Kỳ, nếu không chết thế nào cũng không biết.

Tôn Kỳ đảo một vòng quanh bộ phụ thể.

Tên trung niên này lúc còn sống hẳn là Tạo Thế cảnh bát trọng hay cửu trọng gì đó. Trước lúc chết gửi lại bộ thân xác cho Tiên Hóa bí cảnh hoặc bị kẻ thù giết chết, sau đó để xác hắn vào Tiên Hóa bí cảnh.

Tôn Kỳ xem xét một lúc thì mất hết hứng thú với bộ phụ thể này. Hắn rào bước xuống núi.

Hai tên kia thấy Tôn Kỳ đi xuống thì ngỡ ngàng, Tôn Kỳ vậy mà không thèm bộ phụ thể trên núi. Nhưng nghĩ lại cũng thấy hợp lý, với thực lực của Tôn Kỳ, há sẽ chỉ chịu dừng tại Tạo Thế cảnh, mà muốn tiến vào Hợp Nhất cảnh thì phải chọn một bộ phụ thể Hợp Nhất cảnh.

Đúng lúc này, một trong hai tên chợt sực tỉnh phóng nhanh lên núi, tên kia thấy vậy thì thâm than: không tốt, hắn vội đuổi theo. Nhưng đáng tiếc đã muộn.

Nhân lúc lông ánh sáng chưa khép lại tên kia đã ôm lấy bộ phụ thể rồi lập tức được truyền tống ra ngoài, tên còn lại chỉ có thể tự trách, hối tiếc.

Hắn trong đầu lúc này bỗng nảy ra một ý nghĩ: nếu như đi theo Tôn Kỳ biết đâu sẽ nhặt được cái tiện nghi, vậy là hắn lẻo đẻo theo sau lưng Tôn Kỳ.

Đi được một lúc thì Tôn Kỳ quay đầu hỏi:

“Đi theo ta có chuyện gì?”

“Ngươi nghĩ nhiều rồi, ta chỉ là trùng hợp đi cùng đường với ngươi mà thôi.” Tên này phân bua.

Tôn Kỳ hừ lạnh, thân hình chợt động, biến mất tại chỗ.

Một tiếng phốc! vang lên, đầu tên kia nổ tan.

Tôn Kỳ phúi phúi nắm đấm hỏi Hòa Hòa:

“Ngươi nhìn mặt ta có phải hiền lành quá hay không, nên bọn chúng cứ nghĩ ta dễ lừa gạt?”

“Hắc... hắc... không phải hiền lành mà nhìn mặt ngươi quá ngốc.” Hòa Hòa cười trêu đùa.

Tôn Kỳ lắc đầu tự cười, có lẽ do hắn luôn dao dác nhìn ngó mọi thứ, mới khiến cho tên kia cảm thấy Tôn Kỳ rất ngốc.

Đi được một quãng thì Tôn Kỳ thấy trên một đỉnh núi quang mang chớp giật, hồ điệp bay đầy núi. Đây chính là ma pháp của Nghê Cơ.

Hắn là Nghê Cơ đang chiến đấu với trận pháp.

Tôn Kỳ trầm tư suy tính: có nên giết Nghê Cơ, sưu hồn tìm Hóa Điệp Ma Pháp của nàng. Vì Tôn Kỳ cũng rất hứng thú với loại ma pháp này, nếu như có thể tu thành, bản sự giữ mạng của hắn sẽ tăng thêm một phần.

Suy tính hồi lâu thì Tôn Kỳ lắc đầu, Nghê Cơ vẫn còn nợ hắn một cái ân tình, dùng xong cái ân tình này rồi hãy tính tiếp. Hắn phải tối ưu hóa nhất lợi ích cho mình.

Tôn Kỳ quay đầu bước đi. Đúng lúc này có tiếng gọi:

“Có phải Tinh Niệm công tử. Có thể giúp tỷ muội bọn ta một chút.”

Tôn Kỳ cười khở đành quay lại, xem ra muốn có càng nhiều lợi ích thì phải bỏ ra công sức càng nhiều.

Tôn Kỳ rảo bước lên núi.

Trên đỉnh núi lúc này, Nghê Cơ và Nghê Nguyệt đang chiến đấu với ảnh chiếu một bộ phụ thể thiếu nữ, vóc dáng yểu điệu.

Hai bên chiến đấu khá cân bằng ngang sức, nhất thời khó phân thắng bại. Đặc biệt là ma pháp của bộ phụ thể khá giống với ma pháp của Nghê Cơ.

Nghê Cơ lúc này vừa đánh vừa nói:

“Tinh Niệm công tử giúp bọn ta một chút, bọn ta sẽ bồi thường xứng đáng.”

Tôn Kỳ thở dài, cũng chỉ có thể ra tay giúp đỡ.

Có Tôn Kỳ gia nhập, thế trận nghiêng hẳn sang một bên. Không lâu sau đó, ảnh chiếu phụ thể do trận pháp tạo thành bị đánh tan.

Lòng ánh sáng mở ra, Nghê Cơ vui mừng, ôm lấy bộ phụ thể, chấp tay cười nói với Tôn Kỳ:

“Đa tạ Tinh Niệm công tử giúp đỡ! Xin nhờ công tử chăm sóc Nguyệt muội. Ta ở bên ngoài đợi hai người.”

Nói xong thì Nghê Cơ và bộ phụ thể được truyền tống ra ngoài.

Trên đỉnh núi chỉ còn lại Tôn Kỳ và Nghê Nguyệt.

Vậy là hành trình tiếp theo Tôn Kỳ và Nghê Nguyệt sánh vai nhau đồng hành. Nhân lúc này Tôn Kỳ cũng có một số thắc mắc muốn hỏi mà trước đó còn chưa kịp hỏi.

Nghê Nguyệt biết gì nói đó, tận tình giải đáp.

Thông qua câu trả lời của Nghê Nguyệt, Tôn Kỳ có cái gì sơ bộ về Tiến Hóa bí cảnh:

Tiến Hóa bí cảnh được thành lập rất lâu về trước, đồng thời gian lúc thành lập Hắc Liên Khu. Mỗi khu đều có một cái Tiến Hóa bí cảnh. Nên có thể suy đoán thành lập Tiến Hóa bí cảnh là Thất Thành hoặc một vị đại năng nào đó.

Tiến Hóa bí cảnh có tổng cộng ba ngàn đồi, bảy ngàn núi. Trong bảy ngàn núi có ba ngàn núi thấp, hai ngàn núi trung, hai ngàn núi cao. Trong hai ngàn núi cao lại có một trăm núi tuyết đỉnh. Trong một trăm núi tuyết đỉnh lại có một ngọn núi trung tâm cao nhất.

Nghe đồn trên đỉnh núi đó cất giấu một bộ phụ thể tối thượng, có thể là bộ thân thể mà vị đại năng sáng tạo ra Tiến Hóa bí cảnh để lại.

Từ lúc có Tiến Hóa bí cảnh đến nay, cột sáng trên đỉnh núi trung tâm vẫn sáng rực, chứng tỏ bộ phụ thể trên đó chưa từng ai đoạt được. Ngọn núi trung tâm chính là mục tiêu tối thượng của các thiên tài nhưng đến nay vẫn chưa ai có thể thành công.

Hay ít nhất thì tại Hắc Liên Khu chưa ai thành công, các khu khác thì Nghê Nguyệt không chắc.

Tiến Hóa bí cảnh tuy nhiều bộ phụ thể nhưng mà so với số Luyện Linh cửu trọng muốn bước vào Tạo Thể cảnh thì chẳng thấm vào đâu. Vậy nên Tiến Hóa bí cảnh mới giới hạn số lượng có thể vào, cùng thời gian mở ra.

Tuy vậy Tiến Hóa bí cảnh cũng cần liên tục bổ sung phụ thể mới.

Bổ sung bằng cách mang một bộ phụ thể vào trong pháp trận, sau đó kết ấn quyết khởi động pháp trận, Tiến Hóa bí cảnh sẽ tự động hút lấy phụ thể vào trong. Đồng thời Tiến Hóa bí cảnh sẽ tự động phân loại phụ thể đặt vào vị trí phù hợp.

Các thể lực sẽ tự phân chia nhau nhiệm vụ bổ sung phụ thể mới. Có thể kiếm phụ thể từ săn giết ma thú, kẻ địch hoặc là cơ thể của cường giả trong tộc.

Bộ cơ thể mà Nghê Cơ chiếm được chính là phụ thể mà một vị tiên bối Nghê gia để lại, vô cùng thích hợp với Nghê Cơ.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 188: Tuyệt Đỉnh Sơn

Hóa Đệp Ma Pháp là ma pháp đặc biệt cần có đặc thù thể chất mới có thể tu luyện được. Trong thể hệ này của Nghê gia chỉ có Nghê Cơ là có được đặc thù thể chất này.

Theo kế hoạch của hai tỷ muội Nghê Cơ thì Nghê Cơ có sức chiến đấu cao hơn sẽ giúp Nghê Nguyệt có được một bộ phụ thể phù hợp, nhưng bọn họ bất ngờ phát hiện được một bộ phụ thể của Nghê gia tiên bối, mà vị tiên bối này cũng từng tu luyện qua Hóa Đệp Ma Pháp.

Đây có thể nói là niềm vui lớn cho Nghê Cơ. Vậy là kế hoạch thay đổi, Nghê Cơ chiếm trước phụ thể. Nghê Nguyệt đành nhờ vả Tôn Kỳ giúp đỡ.

Tôn Kỳ nghe xong chuyện này mà thườn thọt thờ dài trong lòng, vốn nghĩ rằng trong Tiến Hóa bí cảnh có thể bí mật bắt Nghê Cơ sưu hồn để tìm ma pháp, nhưng vô tình giúp Nghê Cơ có được phụ thể rồi truyền tống ra ngoài.

Sau đó, hắn lại nghĩ có thể đổi mục tiêu sang Nghê Nguyệt. Đáng tiếc, Nghê Nguyệt không biết Hóa Đệp Ma Pháp. Càng đáng tiếc hơn chính là muốn tu luyện Hóa Đệp Ma Pháp cần có đặc thù thể chất, Tôn Kỳ không cho rằng mình có thể chất phù hợp với ma pháp. Vậy là kế hoạch chiếm lấy Hóa Đệp Ma Pháp đành bỏ đi.

Tôn Kỳ và Nghê Nguyệt vẫn nhàn nhã đi bộ. Thời gian dần trôi qua, Tôn Kỳ không chút nào khẩn trương tìm phụ thể, còn Nghê Nguyệt khẩn trương cũng vô ích, năng hay là còn phải nhờ Tôn Kỳ giúp đỡ, cũng không dám hối thúc.

Đi được một lúc thì bọn họ thấy trảng cảnh chiến đấu trên một ngọn núi gần đó.

Tôn Kỳ suy nghĩ một chút rồi nói:

“Đi lên đó xem thử.”

Nghê Nguyệt tất nhiên là không có ý kiến.

Khi lên tới đỉnh núi là cảnh ba tên Luyện Linh sĩ đang chiến đấu với huyễn ảnh Thủy Linh Liên.

Thủy Linh Liên là một tộc nhỏ thuộc Linh tộc. Linh tộc cũng chỉ là một tộc nhỏ phụ thuộc yếu ớt. Linh tộc tuy yếu nhưng có một đặc thù là gần gũi với các nguyên tố tự nhiên, từ khi sinh ra đã có thiên phú điều khiển nguyên tố tự nhiên nào đó.

Linh tộc tính cách tương đối hiền hòa, không thích chiến tranh, bọn chúng sống rải rác tại Yêu giới và Thần giới, thuần phục hai tộc Yêu, Thần.

Thủy Linh Liên là Linh tộc sinh ra từ trong ao sen, có thiên phú về thủy nguyên tố và điều khiển dây leo.

Tại Ma giới là tuyệt đối không có Linh tộc, Thủy Linh Liên này hẳn là bị một vị đại năng nào đó giết được sau đó để vào trong Tiến Hóa bí cảnh.

Nghê Nguyệt thấy được Thủy Linh Liên thì ánh mắt bừng sáng, vì nàng cũng chủ tu thủy thuộc tính, nếu như có thể lấy được Thủy Linh Liên làm phụ thể, chiến lực của nàng sẽ tăng lên một mảng lớn, trong cùng giai cấp cũng thuộc dạng ưu tú.

Tôn Kỳ tất nhiên nhận ra được biểu cảm của Nghê Nguyệt, hắn nói:

“Ngươi muốn sao?”

Nghê Nguyệt khẽ gật đầu, rồi e ngại nói:

“Nhưng bọn họ...”

“Không sao! Để ta xử lý.” Tôn Kỳ vừa nói vừa tỏa ra sát khí nhẹ nhẹ.

Nghệ Nguyệt cảm nhận được sát khí của Tôn Kỳ thì nú tay hần nói:

“Bọn hần đều thiên tài mỗi gia tộc, trước đó lại kết thù với ngươì. Nên trên thân bọn chúng hần là có ấn ký Hợp Nhất cảnh bảo vệ.”

Tôn Kỳ nghe vậy thì thờ dãi, muốn giết vài tên thiên tài đại gia tộc thật đúng là quá khó, đành chờ cơ hội khác vậy.

Tôn Kỳ và Nghệ Nguyệt xuất hiện tất nhiên gây ra sự chú ý của bọn kia.

Tên cầm đầu không ai khác chính là Tề Sở, hần đang cùng hai tên đồng tộc đánh giết huyền ảnh Thủy Linh Liên. Mục tiêu phụ thể của Tề Sở tất nhiên không phải là Thủy Linh Liên.

Mục tiêu của Tề Sở là ngọn núi cang gần trung tâm, hần dù sao cũng là đệ nhất thiên tài Tề gia.

Lần này là hần dẫn Tề gia đội thu hoạch phụ thể. Thủy Linh Liên là phụ thể Linh tộc hiếm gặp, thích hợp cho một tên Tề gia.

Tề Sở và hai tên đồng tộc đã chiến đấu với Thủy Linh Liên nửa ngày trời, kết quả là vẫn chưa tiêu diệt được.

Thủy Linh Liên có một đặc điểm là thân thể như được cấu tạo từ nước, cho dù bị đánh tan bao nhiêu lần thì cũng có thể tụ lại được. Muốn tiêu diệt Thủy Linh Liên chỉ có thể dùng tiêu hao chiến.

Tề Sở vốn dĩ cho rằng bọn hần có đầy đủ thời gian, nhưng mà bất ngờ Tôn Kỳ lại xuất hiện, Tôn Kỳ cũng muốn tranh Thủy Linh Liên.

Tề Sở chủ động mở miệng nói:

“Ta với Tinh Niệm huynh đệ nước sông không phạm nước giếng, trước đó chỉ là chút hiểu lầm, ta xin bồi thường. Bộ phụ thể này đối với Tề gia rất quan trọng, mong Tinh Niệm huynh không cần tranh giành. Phía trước còn nhiều đồ tốt.”

Tôn Kỳ liếc Tề Sở một cái nói:

“Ngươi có ấn ký Hợp Nhất cảnh bảo vệ nhưng hai tên kia chắc là không có.”

Nghe lời này mặt Tề Sở hơi tái, hần mềm giọng nói:

“Không có chỗ trống thương lượng sao? Tề gia cũng không phải là một tiểu gia tộc.”

“Nói Tề gia gia chủ các ngươi đi mà khoe gia tộc với Đại ca ta.” Tôn Kỳ mỉa mai nói.

Tề Sở lúc này ánh mắt sắc lạnh nhìn Tôn Kỳ, sau đó hần dứt khoát quay đầu, nói với hai tên đồng tộc:

“Đi!”

Khi Tề Sở đi đến chân núi thì nói vọng lại một câu:

“Tại Tuyệt Đỉnh Sơn, ta chờ ngươi.”

Tuyệt Đỉnh Sơn chính là ngọn núi trung tâm của Tiến Hóa bí cảnh, là nơi hướng đến của mọi thiên tài. Bọn hần luôn lấy việc bước lên Tuyệt Đỉnh Sơn là ngạo, dù khả năng có được bộ phụ thể trên đó là vô cùng thấp.

Tôn Kỳ nhìn bóng lưng của Tề Sở nhếch mép cười, chuột nhắt mà thôi còn dám khiêu khích hần.

Đám Tề Sở vừa đi, huyền ảnh Thủy Linh Liên mất đi mục tiêu chiến đấu, lập tức quay sang tấn công mục tiêu gần nhất là Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ không hề sợ hãi, hần thẳng tiến không lùi, nắm đấm oanh kích, đánh xuyên một lỗ lớn trên ngực Thủy Linh Liên.

Nhưng giống như nước tán rồi tụ, lỗ thủng nhanh chóng bị nước lấp đầy. Nhưng khí tức của Thủy Linh Liên đã giảm xuống một chút, hiển nhiên là phương pháp chữa thương này không phải vô tận, nếu như ngươi hết năng lượng thì chết không thể nghi ngờ.

Tôn Kỳ đập mạnh mặt đất xông tới.

Một đấm... hai đấm... mười đấm... ba mươi đấm...

Ăn liên tục ba mươi đấm của Tôn Kỳ, Thủy Linh Liên cuối cùng cũng không chịu được mà vỡ nát hóa thành từng điểm ánh sáng tiêu tán.

Lòng ánh sáng mờ ra, một thân thể trong suốt, tinh khiết đang nằm trên bàn đá như ngủ say.

Tôn Kỳ lại gần xem xét. Lúc này Nghệ Nguyệt cũng có chút khản trương, nằng sợ Tôn Kỳ sẽ chiếm dụng bộ phụ thể này mặc dù khả năng vô cùng thấp.

Tôn Kỳ xem xét một lúc thì chán, hần nói:

“Ngươi thu lại đi.”

Nghệ Nguyệt vui mừng, rồi rít cảm ơn, nàng sau khi thu lại bộ phụ thể thì lập tức được truyền tống ra ngoài.

Tôn Kỳ thở ra nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có thể độc hành một mình. Hần thực sự không thích cùng kẻ khác song hành, nhất là kẻ này hần không thể tin tưởng được.

Với Tôn Kỳ, hần chỉ tin tưởng duy nhất Hòa Hòa.

Tôn Kỳ lại tiếp tục lang thang, nhìn ngó mỗi nơi một chút. Nơi này cho hần quá nhiều kiến thức mới.

Những loại chủng tộc mà hần chỉ được đọc trong sách, các loại hình dáng thiên hình bát quái, đủ loại tạo hình, cái gì cũng có.

Cánh chim, cánh dơi, cánh côn trùng, cánh thịt, cánh xương...

Hai mắt, ba mắt, sáu mắt, một trăm mắt, một ngàn mắt...

Đuôi hổ, đuôi cáo, đuôi cá, đuôi rắn, đuôi bò sát...

Lông, da, vảy, gai, giáp...

Hai chi, tứ chi, sáu tay, trăm tay, ngàn tay...

Hòa thể, thủy thể, thạch thể, mộc thể...

Sừng trâu, sừng hươu, sừng rồng, sừng dê, sừng kỳ lân...

Có răng nanh, răng độc, răng cưa...

Tôn Kỳ phát hiện dù cho hình dáng có khác nhau thế nào thì đa phần các cơ thể cũng dựa trên cơ sở chín đại huyết phát triển.

Thiên Linh ứng với đầu.

Thiên Đột là điểm nối cổ và thân.

Đàn Trung ứng với ngực.

Tả Môn, Hữu Môn ứng với vai trái và vai phải.

Đan Điền ứng bụng.

Sinh Môn ứng với sinh dục.

Âm Tuyền, Dương Tuyền ứng với chân trái và chân phải.

Tôn Kỳ đang cố gắng tự tập mọi hiểu biết về cơ thể, để có thể tự tạo thể cho bản thân. Nếu như hần có thể kết hợp được các ưu điểm của các loại cơ thể vào một cơ thể duy nhất thì chiến lực của hần sẽ tăng khủng khiếp.

Đang tho thả suy nghĩ thì tiếng ồn ào phía trước kéo Tôn Kỳ trở lại thực tại.

Tôn Kỳ ngược đầu nhìn. Một ngọn hùng sơn đập vào trong mắt hần. Ngọn núi này cao, rất cao không hề phụ cái tên Tuyết Đỉnh Sơn.

Trên đỉnh núi một cột sáng bắn thẳng lên trời cao, trong cột sáng có thể thấy được mờ ảo bóng rồng bay lượn, phượng hoàng gáy vang, ô quy bơi lượn, kỳ lân chạy vội, cửu cửu liên hoa, nhật nguyệt cùng sáng, tinh quang rủ xuống...

Muôn vạn dị tượng, thần thánh trang nghiêm.

Chỉ cần nhìn những dị tượng này cũng có thể đoán được bộ phụ thể trên đỉnh núi tất không tầm thường.

Tôn Kỳ cũng cảm thấy sục sôi trong lòng, muốn hướng lên đỉnh núi chiếm lấy bộ thân thể kia. Nhưng mà hần vẫn kiềm chế được, hần cần biết rõ tình hình hiện nay trước đã.

Dưới chân núi có một đám thí sinh đang tụ tập bàn tán xôn xao.

Trên sườn núi có một tên thí sinh đang gian nan leo lên, nhưng mà hắn không kiên trì được quá lâu. Hắn “oa!” lên một tiếng phun ra một ngụm ma khí. Hắn gục ngã, lăn lông lốc xuống chân núi.

Mấy tên thí sinh khác vội đỡ hắn đứng dậy.

“Được sáu mươi sáu bước.”

“Ngô huynh đã là đi được xa nhất trong số chúng ta.”

“Muốn qua trăm bước chỉ sợ phải là những thiên tài như Cao Viễn.”

“Muốn đi được mấy trăm bước có lẽ chỉ có đám Tề Sở, Tông Chính.”

“Còn Tinh Niệm thì sao?”

“Tinh Niệm sức chiến đấu khủng khiếp, có lẽ có thể đi được ngàn bước.”

“Ngàn bước! đây đã là thuộc về đỉnh cấp thiên tài. Nghe nói đi được xa nhất là chín ngàn bước.”

“Ngọn núi này ước chừng mười ngàn bước, xưa nay chưa ai có thể lên được đỉnh.”

“Chỉ sợ thể hệ này của chúng ta cũng là không được.”

“Nhìn kìa! Đám Tề Sở đến rồi.”

Tôn Kỳ liếc mắt thấy Tề Sở, Tông Chính, Liên Thành Tú, Bạch Minh Minh, Hỏa Bái Nhiên đang đi chung với nhau.

Tề Sở cũng nhìn thấy Tôn Kỳ, ánh mắt của hắn sắc lạnh. Trước đó bị Tôn Kỳ dọa lui là sỉ nhục đối với hắn. Sau khi giải quyết xong phụ thể cho đám đồng tộc, hắn lập tức đi tìm đám Tông Chính, Liên Thành Tú, Bạch Minh Minh, Hỏa Bái Nhiên. Mục đích chính là giải quyết Tôn Kỳ.

Nhưng mà một lần nữa đối mặt với Tôn Kỳ, bản năng của Tề Sở nói cho hắn biết không nên vọng động.

Nhìn chằm chằm Tôn Kỳ một lúc, Tề Sở đưa ra quyết định, hắn nói với đám Tông Chính, Liên Thành Tú, Bạch Minh Minh, Hỏa Bái Nhiên:

“Lên Tuyệt Đỉnh Sơn quan trọng hơn, mọi chuyện khác để sau.”

Đám Tông Chính nghe vậy thì gật đầu đồng ý. Bọn hắn thù ghét Tôn Kỳ nhưng cũng không dám ra tay.

Đám quân chúng thì có chút tiếc nuối không được xem đám thiên tài đánh nhau.

Tề Sở dẫn đầu bước lên Tuyệt Đỉnh Sơn, những bước đầu tiên vô cùng thoải mái không chút khó khăn. Đám Tông Chính nhanh chân bước theo, ần ần có ý tranh phong.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.